

Giới thiệu Phì Lũ Đại Náo Dị Giới

Câu chuyện kể về một "con heo mập" đã vậy còn có tính hay tò mò nên đã vì xem mưa sao băng, kết quả bị sao băng rơi trúng vào người kéo theo anh ta xuyên không tới dị giới. Với hệ thống trong tay, chúng ta cùng theo bước nhân vật chính xông xướng tung hoành đại náo dị giới.

Khi đã đứng trên đỉnh điểm của đại lục Huyền Thiên, Dương Kiệt vẫn mang theo vẻ mặt sầu não nhìn về phía xa xăm, một tên tiểu đệ vô tình chứng kiến cảnh đó bèn lên tiếng hỏi: "Đại ca giờ đã là thiên hạ vô địch, mỹ nữ hậu cung đầy rẫy, quyền lực tiền bạc trở tay được ngay, sao còn mang vẻ sầu não thế này."

Dương Kiệt khẽ liếc nhìn tên tiểu đệ của mình một cái, đưa mắt nhìn về phía xa, thờ dãi nói: "Sầu não duy nhất trong cuộc đời ta chính là cho tới thời điểm này vẫn chưa tìm được cách hút hết lớp mỡ dày trên cơ thể này để sở hữu thân hình sáu múi hoàn mỹ."

Tên tiểu đệ: "..."

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên không dị giới

“Hi hục... hi hục...”

Trong một khu rừng nguyên sinh, một bóng người, à không, phải nói là một vật thể giống như trái bóng không lồ đang lăn đi với một tốc độ cực nhanh. Thật không thể tưởng tượng nổi một vật thể có thể tích và trọng lượng thuộc dạng siêu khủng lại có thể phát huy ra một tốc độ khó tin như thế này.

Vật thể đó thực ra không phải là trái bóng, mà là một con người. Nói chính xác là một con người có thân hình tròn trịa mập ú tới mức giống như một quả bóng không lồ. Tuy chỉ cao khoảng mét 6, nhưng trọng lượng cơ thể của người này ít nhất cũng phải trên trăm kg là ít, toàn thân như được bao phủ bởi một lớp mỡ dày, khi chạy cái bụng và cặp vú đầy mỡ không ngừng tung lên tung xuống trông rất khôi hài. Mái tóc đầu đinh kết hợp với khuôn mặt tròn xoe như cái bánh bao cho ta cảm giác khôi hài, mày rậm mũi cao, đặc biệt là cặp mắt tròn to đang căng ra hết cỡ vì căng thẳng, cho ta cảm giác ngày ngộ nhân hậu, nhưng không kém phần điên trai. Tất nhiên, về phần điên trai thì ít ra hần cần giám cân trước đã.

Đó chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt.

“Có hang động!!” Phát hiện ở phía trước khoảng trăm mét có một cái hang động thiên nhiên, không cần biết có nguy hiểm hay không, trực tiếp phóng thẳng vào trong đó.

Gào ~~~~~!!!

Ngay sau khi Dương Kiệt phóng vào trong hang, bên ngoài vang lên tiếng gào thét đầy giận dữ, rung động cả hang động, bụi đá từ trên đỉnh trần không ngừng rơi rải xuống người anh ta.

“Hít hà, hít hà ~....!” Dương Kiệt hít thở một cách dồn dập, tựa như chưa từng được thở vậy. Quả thật, với một thân hình đạt chuẩn “siêu mẫu” như anh ta, bỏ chạy một đoạn đường dài với một tốc độ đáng sợ như lúc này, quả thật là làm khó anh ta quá đi, ít nhất lúc này anh ta chỉ muốn mãi mãi ngồi đó, không muốn nhúc nhích một chút nào nữa.

Nghĩ lại cảnh tượng suýt chút nằm gọn cái miệng đầy răng hàm sắc nhọn như núi đao, mùi tanh hôi thối tột cùng phả thẳng vào mặt, Dương Kiệt ớn lạnh cả xương sống, tới lúc này cũng không biết mình bằng cách nào thoát khỏi được cái miệng từ thần nữa.

“Ừm ừc ~~~~~!!” Cái bụng đã bắt đầu vùng lên phản đối vì đói, với một người có trọng lượng đáng sợ như anh ta, ngày thường ăn rất nhiều, cộng thêm tối qua chưa kịp ăn uống gì cả, lại xảy ra cuộc rượt đuổi ngàn cân treo sợi tóc lúc này nữa, năng lượng trong cơ thể đã tiêu hao gần hết, đói bụng cũng là lẽ thường tình mà thôi.

Dùng tay xoa xoa cái bụng, lắc đầu thờ dãi nói: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thế này? Vì sao lại xuất hiện ở cái khu rừng quỷ quái này thế? Đã vậy còn rơi ngay trước hang ổ của một con trâu toàn thân đỏ như lửa, cơ thể to bằng cái xe buýt nữa chứ, ủa mà, trâu không phải ăn cỏ sao, sao nó vừa nhìn thấy mình đã nước miếng chảy dài, hận không thể nhai tươi nuốt sống mình thế gì? Chẳng lẽ mình bị rơi vào tình trạng của mấy nhân vật chính trong những bộ tiểu thuyết rẻ tiền, bị xuyên không rồi sao??”

Đúng thế, Dương Kiệt không phải người của thế giới này, mà là một người sinh sống tại một thế giới được gọi là trái đất, vừa mới tốt nghiệp xong, hiện vẫn chưa có việc làm, suốt ngày cầm đầu cầm cổ ở trong nhà ngồi trước máy tính để chiến game online.

Sau một đêm cày game tới 2, 3 giờ sáng, mang theo tấm thân mệt mỏi chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nghe thấy có người thét lên: “Kia, có sao băng kia...?”

Mang theo tâm trạng tò mò mở cửa sổ phòng ra lộ đầu ra ngoài, chỉ thấy trận mưa sao băng rất đẹp, nhưng đột nhiên có một ngôi sao băng trực tiếp bắn

thăng về phía anh ta, kết quả....

Bùm~~~~~!!

“Á~~~~~!! Chết con rồi má oiiiiii~~~~~!!!” Sau tiếng nổ vang dội và tiếng thét đầy đau đớn, Dương Kiệt mất hết tiềm thức ngã xuống. Đợi tới khi Dương Kiệt mở mắt thức tỉnh, đã phát hiện rằng mình đã xuyên không tới một khu rừng xa lạ, ngay trước hang ổ của một con trâu bốc lửa đáng sợ. Thậm chí chưa kịp lên tiếng chào hỏi chủ nhà, đã bị con trâu điên rượt đuổi bỏ chạy mất dép, cũng may là tìm thấy một hang động thiên nhiên kiên cố, nếu không e rằng lúc này 100 kg thịt này đã nằm gọn trong bụng của con trâu điên đó rồi.

Sau một hồi chửi cha mắng mẹ và tổ tiên mười tám đời ông trời xong, Dương Kiệt bình tĩnh lại. Bắt đầu suy tính tới việc mình phải làm sao để có thể sinh tồn tại thế giới xa lạ này. Việc ăn uống, chỗ để trú chân là cả một vấn đề, nhưng quan trọng nhất là làm sao giữ mạng trước sự truy sát của con trâu bốc lửa ở ngoài miệng hang.

Người ta xuyên không mình cũng xuyên không. Người ta được đầu thai thành con ông cháu cha của một gia đình quý tộc, hoặc ít nhất cũng có mang theo một chút vật phẩm, kiến thức kỹ thuật của thế giới tương lai đi tới thế giới thời xưa, từ những thứ đó giúp nhân vật chính trở thành địa chủ phú hộ giàu có. Còn mình, thử nhìn lại xem, ngoại trừ chiếc đuôi trên người, còn thứ gì có thể giúp ích được mình nào?

Trong lúc Dương Kiệt đang dúi mày suy nghĩ, bỗng nhiên từ trong không khí ở trước xuất hiện một tia sáng màu trắng bạc, bắn thẳng vào lòng bàn tay của Dương Kiệt. Đợi tới khi tia sáng biến mất, trên tay lúc này của anh ta đã xuất hiện một toà tháp mini kỳ lạ.

Chỉ thấy toàn thân toà tháp này được đúc bằng vàng, cao khoảng 13 cm, nặng sơ sơ cũng phải trên một kg là ít, cầm vô cùng chắc tay. Gồm bảy tầng, có chạm khắc vô số con rồng trung hoa uốn lượn quanh thân tháp, phía trên đỉnh có một cây kim dài giống hệt như một cây anten thu sóng dài gần 3 cm.

Trong lúc Dương Kiệt vẫn còn đang ngơ ngác ngắm nhìn toà tháp kỳ lạ vừa xuất hiện trong tay, trong đầu vang lên một giọng nói xa lạ vô cùng êm dịu: “Càn Khôn tháp” được kích hoạt. Xác định chủ nhân thành công. Xin chờ đợi giây lát để Càn Khôn tháp cập nhật dữ liệu...?” “Cập nhật dữ liệu chủ nhân thành công!! Xin hãy xác nhận lại bảng thông số cá nhân!” Dưới sự ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra của Dương Kiệt, trong đầu của anh ta lập tức hiện ra một bảng thông số kỳ lạ:

Họ tên: Dương Kiệt

Lv: 0 (tương đương với người thường) (lv 1 > lv 10: luyện thể; lv 11 > lv 20: tiên thiên; lv 21 > lv 30: chân nhân; lv 31 > lv 40: tông sư; lv 41 > lv 50: nguyên thân; lv 51 > lv 60: xuất khiếu; lv 61 > lv 70: hợp thể; lv 71 > 80: độ kiếp; lv 81 > lv 90: hóa vũ

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 0/100

Kỹ năng pháp thuật đã theo học: không có

Cái... cái vụ án gì thế này? Càn Khôn tháp? Thông số cá nhân?

Trong khi Dương Kiệt còn đang ngơ ngác chưa nắm bắt được vấn đề, bên tai lại vang lên giọng nói lúc nãy: “Định dong kích hoạt nhiệm vụ "Sinh tồn": Chủ nhân đang gặp phải sự truy sát của ma thú cấp 4 Hỏa Diễm Ngu (tương đương với cảnh giới tông sư), ngàn cân treo sợi tóc. Hãy tìm cách tiêu diệt hoặc cắt đuôi được sự truy sát của nó để bảo toàn mạng sống của mình.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Có thể sử dụng chức năng chứa đựng vật thể chết trong khoảng không gian ảo 1000 mét vuông, hấp thụ huyết khí của ma thú sau khi chết để chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm. 100 điểm kinh nghiệm. Cơ hội quay số một lần.”

Nhiệm vụ? Càn Khôn tháp???? Có vụ này nữa sao??

Tới nước này nếu như Dương Kiệt còn không hiểu chuyện gì xảy ra nữa, e rằng có thể đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

Chắc chắn là giống như tình tiết của những bộ tiểu thuyết xuyên không, chỉ vì tính tò mò chết dịch bị ngòi bút đâm thẳng vào người, bị cái Càn Khôn tháp gì đó kéo mình xuyên không tới thế giới quỷ quái này chứ gì.

“Đừng giỡn kiểu đó chứ đại ca! Trên người mình ngoại trừ một thứ mỡ thịt ra, chẳng có lấy một thứ vũ khí gì trên tay, chỉ sợ vừa mới ló đầu ra hang thì đã trở thành điểm tâm của con trâu điên đó rồi, không biết là ai tiêu diệt ai đây? Còn cái hang động này là ngõ cụt, làm sao mà cắt đuôi được nó đây!! Má ơi, con sợ quá!! Con muốn về nhà~~~~~!!!!” Dương Kiệt sắc mặt tái xanh, nước mắt tuôn trào gào thét lên vì run sợ.

“Định dong, chủ nhân nhận được túi quà tân thủ. Xin hỏi có sử dụng không?”

“Sử dụng, sử dụng ngay cho tôi!” Dương Kiệt tựa như người rơi xuống nước vớt được cái phao, thậm chí cầu trời bái Phật mong sao túi quà tân thủ có thể giúp mình thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm này.

“Định dong, chủ nhân sử dụng túi quà tân thủ, nhận được 100 viên linh thạch cấp thấp, 10 viên kim sàng được, 10 viên ích khí đan, thẻ bài chiêu mộ X1.”

Linh thạch cấp thấp: Hấp thụ một viên linh thạch cấp thấp nhận được 50 điểm kinh nghiệm, có thể dùng để trao đổi mua bán ở thế giới này. 100 viên cấp thấp = 1 viên trung cấp; 100 viên trung cấp = 1 viên cao cấp; 100 viên cao cấp = 1 viên tuyệt phẩm.

Kim sáng được: Dùng để điều trị ngoại thương hữu hiệu.

Ích khí đan: Dùng để phục hồi một phần chân khí trong cơ thể.

Thẻ bài chiêu mộ: Dùng để chiêu mộ một nhân vật tới thế giới này phù trợ bản thân.

Ngay lập tức, 100 viên đá sáng lấp lánh, 2 bình đan dược và 1 tấm thẻ bài xuất hiện trên mặt đất ngay trước mặt Dương Kiệt.

“Gào ~~~ Gào ~~~!!”

"Rầm ~~~ rầm ~~~..."

Tiếng gào thét đầy phấn khích và khát máu của Hỏa Diễm Ngưu không ngừng vang lên bên ngoài miệng hang, dường như nó nghe thấy tiếng gào khóc trong tuyệt vọng của Dương Kiệt trong hang thì phải, càng tỏ ra hưng phấn hơn không ngừng dùng cơ thể thô to bằng cái xe buýt húc mạnh vào cái hang động thiên nhiên, hồng lốt được vào trong xé xác con mồi ra để hưởng thụ bữa điểm tâm ngon miệng.

Hang động lung lay một cách dữ dội dưới những cú húc của Hỏa Diễm Ngưu, tựa như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào. Dương Kiệt vội vã vợ lấy mấy thứ trong mặt đất, linh thạch và hai lọ đan dược có thể tạm thời bỏ sang một bên, chẳng giúp ích được gì cho hoàn cảnh của mình cả, mạng sống của Dương Kiệt chỉ còn đặt hết vào tấm thẻ bài chiêu mộ mà thôi.

Mặc dù không biết sẽ chiêu mộ ra ai, có mạnh hay không, nhưng còn nước còn tát, nếu như chiêu mộ ra một tên phế nhân, Dương Kiệt chỉ có nước quỳ mà thôi.

Cầm tấm thẻ bài lên xem, phát hiện trên tấm thẻ có in hình một người đàn ông chạc tuổi ba mươi, mặt vuông miệng to, mày đậm ánh mắt đầy nghiêm nghị, có vẻ bộ râu quai nón, đầu đội chiếc nón bằng vải, khuôn mặt hao hao giống diễn viên Hồng Kông Huỳnh Nhật Hoa, tuy chỉ là hình ảnh, nhưng nhân vật trong tấm thẻ bài toàn thân trên dưới đều bọc lộ khí chất hào khí xung thiên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là tạo hình của Kiều Phong trong phim Thiên Long Bát Bộ do Huỳnh Nhật Hoa thủ vai đây mà.

Họ tên: Kiều Phong (Tiêu Phong)

lv: 39 (Tương đương với tông sư cấp 9)

điểm kinh nghiệm thăng cấp 45279/75000000

Kỹ năng tuyệt học: giảng long thập bát chương (thiên giới cao cấp); đả cầu bổng pháp (thiên giới trung cấp); Thiếu Lâm nội công tâm pháp (huyền giới sơ cấp).

Bình khí: đả cầu bổng (thần khí sơ cấp)

Độ trung thành: 100.

Thời gian có thể tồn tại sau khi chiêu mộ: 30 phút.

Giãn cách chiêu mộ: 15 ngày.

Chú thích: lv của chủ nhân càng cao thì thời gian tồn tại của nhân vật được chiêu mộ càng lâu, giãn cách chiêu mộ càng giảm, khi lv của chủ nhân ngang bằng với nhân vật được chiêu mộ, có thể vĩnh viễn chiêu mộ tới thế giới này.

Nhìn thấy bảng tuyệt học võ công và thần khí của Kiều Phong, Dương Kiệt lập tức nhỏ dãi thèm thường.

Gào ~~~!!

Rầm ~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt đang chảy nước miếng chiêm ngưỡng tấm thẻ bài của Kiều Phong, tiếng gầm thét và những cú húc kinh hoàng của con Hỏa Diễm Ngưu vang lên không dứt, hang động thậm chí có dấu hiệu muốn sụp đổ dưới sức mạnh kinh hoàng của nó.

“Chiêu mộ, chiêu mộ Phong ca ra đây cho ta ~~~!!” không còn thời gian để do dự, Dương Kiệt vội vã kích hoạt chức năng chiêu mộ của tấm thẻ bài trên tay.

Chú ~~~!!

Tấm thẻ bài trong tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, bay vọt ra khỏi tay của anh ta, treo lơ lửng trên không trung cách nơi anh ta đang đứng khoảng 5 mét, tấm thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Két ~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ phía sau cánh cửa sắt bước ra, xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt, cơ thể anh ta không kiềm được run lên cảm cấp trước khí thế hùng hực từ trong người đó lan tỏa ra. Cũng may là khí thế của bóng người đó không nhắm vào Dương Kiệt, nếu không thì e rằng lúc này anh ta đã phun máu ngắt xiu tại chỗ rồi.

Huỳnh Nhật Hoa, à không, phải gọi là Kiều Phong mới đúng, tạo hình giống hệt như trong bộ phim Thiên Long Bát Bộ năm 97 đã đứng ngay trước mặt anh ta.

Uy phong lẫm liệt, hào khí xung thiên, võ công cái thế, bang chủ Cái Bang quả thật là một cao thủ, cao thủ, cao cao thủ.

Kiều Phong lớn bước bước tới trước mặt Dương Kiệt, chấp tay thi lễ: “thuộc hạ Kiều Phong, bái kiến...” “Phong ca ~~~~!!” không đợi Kiều Phong kịp nói hết, cái cơ thể đầy mỡ thịt của Dương Kiệt vội vã phóng tới ôm chặt lấy đôi chân của Kiều Phong, khóc một cách đáng thương nói: “Phong ca, em đợi anh mãi, anh hãy mau mau cứu em, con trâu điên ở ngoài kia định nhai tươi nuốt sống em kia, eo ôi, sợ quá, huhu ~~~!”

Trên trán Kiều Phong tràn đầy đường đen, vị chủ nhân này sao lại thế này nhỉ, sao mình có cảm giác như lên phải tàu giặt thì phải.

Mặc dù có chút không hài lòng với biểu hiện của Dương Kiệt, nhưng trước khi được chiêu mộ tới thế giới này, hệ thống đã cấy vào não của Kiều Phong là phải tuyệt đối trung thành vâng lời chủ nhân mới của mình, cho dù Dương Kiệt có bảo Kiều Phong tự vẫn, anh ta cũng sẽ làm ngay tức khắc không dè dặt do dự lấy một cái.

Mặc dù không ưng ý lắm, nhưng nghĩ lại hoàn cảnh của Dương Kiệt đang gặp phải, cũng có chút thông cảm, một người tâm thường bị một con ma thú cấp 4 tương đương với cảnh giới tông sư rượt đuổi, không sợ hãi tới nỗi ngắt đi, tè ướt cái quần là khá lắm rồi, không thể đòi hỏi cao hơn nữa. rõ ràng Kiều Phong đang tự an ủi bản thân.

“Chủ nhân đừng lo, Kiều mẫu sẽ ra giải quyết con trâu điên đó ngay lập tức.” Đỡ lấy Dương Kiệt đứng dậy, chấp tay nghiêm giọng nói.

“Được, được, hãy mau mau ra xử đẹp con trâu điên đó giùm tôi, tôi sẽ đứng sang một bên reo hò cổ vũ cho Phong ca.” Dương Kiệt phấn khích tới nỗi run người, không ngừng vỗ tay lên vai của Kiều Phong cổ vũ, phóng ánh mắt “tôi tin tưởng anh” về phía anh ta.

Kiều Phong có chút chịu không thấu vị chủ nhân mới của mình, chỉ mong mau mau giải quyết vấn đề rồi quay trở về thế giới của mình, lập tức quay người phóng thẳng ra hang động.

Kiều Phong vừa mới lao ra hang động, nhìn thấy cơ thể của con Hỏa Diệm Ngu tựa như chiếc xe ủi đang dùng một tốc độ cực nhanh húc thẳng vào hang động, đôi mắt của Kiều Phong rực sáng, miệng hét lớn: “yêu nghiệp to gan ~~~! Hàn long hữu hoi ~~~!!”

Tay trái giơ ra phía trước tạo thành một cú quét nửa vòng ngay trước mặt, sau đó thu lại xuống eo, tay phải tạo thành chưởng ấn thẳng ra phía trước.

Gào ~~~~~!!

Một tiếng rống gầm vang lên, một con rồng dạng khí màu vàng kim từ lòng bàn tay phải phóng thích ra, bắn thẳng về phía con Hỏa Diệm Ngu.

Rầm ~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Con rồng dạng khí dài gần ba trượng va đập với cơ thể Hỏa Diệm Ngu, nó rú lên một tiếng đầy đau đớn, trực tiếp bị đẩy bay ra xa, tông vỡ gần chục cây thô to bằng cơ thể của hai người đàn ông trưởng thành cộng lại, té ngã xuống đất.

Đôi mắt của Hỏa Diệm Ngu đỏ lòm đầy căm phẫn, trong lúc sợ ý bị con người nhỏ bé yếu ớt đánh bay ra xa, quả thật là một điều sỉ nhục không thể tha thứ được. Nhưng khi nhìn rõ con người nhỏ bé yếu ớt đó, không kiềm được run bắn người lên.

Tông sư cấp 9???

Ma thú đạt tới cấp 4 đã có trí tuệ không thua kém gì con người, phát hiện kẻ đã đánh bay mình mang theo khí thế của một tông sư cấp 9, trong lòng không kiềm được thấp thỏm không yên.

Bản thân Hỏa Diệm Ngu chỉ đạt cảnh giới tông sư cấp 1 chưa được bao lâu, tuy ma thú có sức chiến đấu mạnh hơn con người đồng cấp, nhưng cách biệt tới 9 cấp, một cách biệt khó có thể bù đắp nổi. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thế này, rõ ràng lúc nãy rượt đuổi con heo béo ú kia vào hang động, hoàn toàn không cảm nhận được có một cao thủ nào trong đó mà. Người này từ đâu mà ra thế này?

Kiều Phong tất nhiên là không bao giờ giải thích rằng mình do “con heo béo ú” kia từ thế giới khác chiêu mộ tới rồi, nhìn thấy Hỏa Diệm Ngu bị thất thế, lập tức tung người lên không trung, cơ thể duỗi thẳng ra không ngừng xoay chuyển theo dạng ốc xoắn, tay phải giơ ra phía trước, toàn thân được bao bọc bởi một lớp khí màu vàng kim, lọt vào trong mắt của Hỏa Diệm Ngu chính là một con rồng đang bay tới tấn công mình.

Phi long tại thiên!

Mặc dù biết rõ không phải là đối thủ, nhưng tuyệt đối không thể nhắm mắt chịu chết, miệng há to ra, hình thành một đóm lửa cao gần vạn độ, phóng thích ra bắn thẳng về phía Kiều Phong đang tấn công tới.

Rầm~~~~!! Rầm~~~~!! Rầm~~~~!!

Những đóm lửa có nhiệt độ đáng sợ va đập vào cơ thể của Kiều Phong lập tức bị lớp khí bao bọc quanh người hắt tung ra, thậm chí không chạm được vào tà áo của anh ta, chiêu phi long tại thiên cứ thế tiếp tục lao thẳng về phía trước, tựa như một con rồng khổng lồ há to miệng ra tấp thẳng vào đầu của con Hỏa Diệm Ngu.

Pằng~~~~~!!

Gào~~~~~!!

Tay phải của Kiều Phong ấn thẳng vào đầu của Hỏa Diệm Ngu, nó chỉ kịp kêu thét một tiếng đầy đau khổ, nguyên cái đầu bị đánh thụt vào trong cơ thể, cơ thể to như chiếc xe buýt co giật vài cái rồi ngừng hẳn, kết thúc cuộc đời đầy tội lỗi của nó.

“Đỉnh đông, mục tiêu nhiệm vụ đã chết, nhiệm vụ “sinh tồn” đã hoàn thành. Nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Có thể sử dụng chức năng chứa đựng vật thể chết trong khoảng không gian ảo 1000 mét vuông, hấp thụ huyết khí của ma thú sau khi chết để chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm. Sở hữu tiên thiên đạo thể. 100 điểm kinh nghiệm. Cơ hội quay số 1 lần.”

“Đỉnh đông, chủ nhân đã được thăng cấp.”

Ngay sau khi Kiều Phong một chiêu phi long tại thiên giết chết Hỏa Diệm Ngu, bên tai Dương Kiệt lập tức vang lên câu thông báo của hệ thống. Dương Kiệt lập tức cảm thấy một luồng khí nóng chạy khắp cơ thể, luồng khí đó chạy tới đâu, tế bào và kinh mạch trở nên hưng phấn tới đó, thậm chí có dấu hiệu phình to ra, một cảm giác âm áp dễ chịu như đang bay bổng trên mây, sáng khoái vô cùng. Ngay sau khi chạy xong một vòng quanh cơ thể, luồng khí đó ngưng lại ở đan điền, hình thành một tia chân khí thô to bằng sợi tóc.

“Đây chính là chân khí của mình ư?” Dương Kiệt thử liên lạc với luồng chân khí đó, lập tức có phản ứng, luồng chân khí tuân theo suy nghĩ của anh ta truyền thẳng lên tay phải, sau đó một tay đâm ra, một cành cây thô to bằng bắp tay người đàn ông trưởng thành lập tức bị gãy vụn ra.

“Tuyệt vời~~~~!! Bắt đầu từ hôm nay mình không còn là người thường nữa, há há, há há há~~~~” Dương Kiệt cười một cách khoái trá, khác xa cái vẻ khóc lóc thảm thiết trong tuyệt vọng lúc nãy.

Họ tên: Dương Kiệt

Lv: 1 (Trương đương với luyện thể tầng thứ 1)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 0/200

Kỹ năng tuyệt học đã theo học: Không có

Pháp bảo:

Càn Khôn tháp.

Cấp bậc: Pháp khí (sơ cấp)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 5 trở xuống.

Độ bền 10 / 10 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

“Đỉnh đông, chủ nhân vẫn còn một cơ hội quay số, xin hỏi có sử dụng không?” Trong lúc Dương Kiệt đang định bước tới khen ngợi Kiều Phong, bên tai lại vang lên câu thông báo của hệ thống.

“À há, suýt nữa thì quên mất vụ này. Sử dụng, có ngu mới không sử dụng.” Dương Kiệt tự vỗ đầu một cái, phản kích trả lời.

Ngay lập tức trước mặt Dương Kiệt xuất hiện một bảng quay số gồm 10 ô, chỉ là khi bảng quay số vừa hiện ra, nhìn kỹ vật phẩm trên đó, Dương Kiệt chỉ muốn cầm súng bắn chết cái hệ thống chết tiệt đó. Gồm 10 phần thưởng bao gồm một cây chổi, một hộp bao cao su Ok, một lốc băng vệ sinh Motex, một cuộn giấy vệ sinh kissme, một cái la bàn, một chiếc xe đạp cũ kỹ, một con gấu bông Wendy, một máy quay độ nét cao, một thỏi vàng 1 kg và 1 phần thưởng may mắn đặc biệt.

Ngoại trừ phần thưởng một máy quay độ nét cao và một thỏi vàng 1 kg có chút trọng lượng ra, tất cả còn lại chỉ toàn rác với rác. Thử hỏi xem Dương Kiệt có thể không nổi giận được chứ.

Cố gắng nén lại cơn phẫn nộ trong lòng, Dương Kiệt vừa cầu trời vừa bái phật, cầu nguyện tam thanh tổ sư phù hộ bấm vào nút bắt đầu quay số.

Chỉ thấy cây kim quay tròn với tốc độ cực cao, hết gần năm vòng mới từ từ chậm dần lại, sau đó, xe đạp cũ kỹ qua, gấu bông wendy qua, máy quay độ nét cao qua, lúc này chiếc kim đồng hồ đã rất chậm rất chậm, từ từ lướt qua cuộn giấy vệ sinh kissme, qua luôn cả la bàn, đợi đi tới một thỏi vàng đã gần như bất động, lúc này trong lòng Dương Kiệt đang không ngừng gào thét: “Dừng lại, dừng lại được rồi, phần thưởng giá trị nhất sau phần thưởng may mắn đặc biệt. Con không quá tham, chỉ cần 1 thỏi vàng là đủ rồi.”

Nhưng dường như lời cầu nguyện của Dương Kiệt đã không đánh động được tam thanh tổ sư, chỉ thấy cây kim đồng hồ vượt qua cả thỏi vàng, rơi ngay vào băng vệ sinh Motex và gần như ngừng hẳn.

Không phải chứ, băng vệ sinh Motex? Minh là đàn ông mà, có cần sai tới cái thứ này đâu chứ! Ít ra cho tôi trúng một hộp bao cao su Ok còn đỡ tức, còn sử dụng được. Còn băng vệ sinh này... Chẳng lẽ đem đi tặng cho cô gái khác? Không bị người ta tát vài cú vào mặt mới lạ á!

Dương Kiệt nhắm mắt lại không muốn nhìn thẳng vào kết quả, đã khóc không thành tiếng.

Vì sao? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy 〜〜!! Thế mà mới nay còn tưởng rằng đã chuyển vận, thế mà mèo vẫn hoàn mèo, vẫn đen đuôi như khi nào.

Trong lúc Dương Kiệt đang gào khóc trong lòng, bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống: “Đỉnh dong, chủ nhân quay được phần thưởng may mắn đặc biệt! Hệ thống đang phân tích phần thưởng đặc biệt là gì, xin chờ đợi trong giây lát!!”

Cái gì?

Dương Kiệt tưởng mình nghe nhầm, vội vã giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào bảng quay số, chỉ thấy cây kim đồng hồ đã vượt qua luôn cả băng vệ sinh Motex, rơi ngay vào phần thưởng may mắn đặc biệt.

Giọng nói du dương của hệ thống lại lần nữa vang lên, ít ra lúc này đối với Dương Kiệt là vậy: “Đỉnh dong, bạn nhận được phần thưởng đặc biệt bí quyết tuyệt học giới vương quyền, xin chúc mừng!!”

Dương Kiệt vui mừng tới nỗi phát khóc, không tự chủ nhảy cẫng lên hô hoan như một thằng điên dại vừa trúng độc đắc. Cũng may là lúc này không có ai đi ngang qua, nếu không sẽ lâm trường thẳng khủng ở phương nào lại xuất hiện giữa rừng sâu thế này.

Giới vương quyền tầng thứ 1 (huyền giới sơ cấp (có thể thăng cấp)): tuyệt học bí truyền của Bắc Giới Vương trong 7 viên ngọc rồng, chỉ truyền lại duy nhất cho mỗi mình Son Go Ku, có thể gia tăng sức chiến đấu của bản thân. chú thích: do là tuyệt học có thể thăng cấp, nên mỗi thăng cấp 1 tầng cấp bậc của võ công sẽ tăng theo, tầng 1 tương đương với huyền giới sơ cấp (X 2 sức chiến đấu); Tầng 2 = huyền giới trung cấp (X 3 sức chiến đấu); Tầng 3 = huyền giới cao cấp (X 4 sức chiến đấu); Tầng 4 = địa giới sơ cấp (X 5 sức chiến đấu); Tầng 5 = địa giới trung cấp (X 6 sức chiến đấu); Tầng 6 = địa giới cao cấp (X 7 sức chiến đấu); Tầng 7 = thiên giới sơ cấp (X 8 sức chiến đấu); Tầng 8 = thiên giới trung cấp (X 9 sức chiến đấu); Tầng 9 = thiên giới cao cấp (X 10 sức chiến đấu).

Điểm kinh nghiệm kỹ năng thăng cấp: 0 /1000. (Có thể thông qua tu luyện hoặc dùng điểm kinh nghiệm để thăng cấp (100 điểm kinh nghiệm = 1 điểm kinh nghiệm kỹ năng)

Tuyệt học công pháp của thế giới này được phân chia thành thiên, địa, huyền, hoàng. Thiên cấp cao nhất, hoàng cấp thấp nhất, lại được chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp. Cấp bậc càng cao thì uy lực càng cao.

“Mẹ kiếp, ngay cả tuyệt học của thế giới 7 viên ngọc rồng cũng đã xuất hiện rồi, một ngày nào đó chiêu mộ luôn cả siêu xây da còn xa sao?” Dương Kiệt phấn khích tới nỗi khoa tay múa chân, nước miếng chảy dài trên mép miệng.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy ê đê tiện của Dương Kiệt lúc này, Kiều Phong khẽ quay đầu nhìn sang một bên, tỏ vẻ “tôi không quen biết tên này”.

Thu xếp lại tâm trạng quá khích của mình, Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu chạy tới trước mặt Kiều Phong, nịnh hót cười nói: “Phong ca quả thật lợi hại, phong thái uy dũng, oai phong凛冽, chỉ hai chiêu đã đánh chết con trâu điên đáng ghét kia rồi, sự ngưỡng mộ của đệ đối với Phong ca tựa như sông nước ngủi ngủi, liên miên không dứt, tựa như Hoàng Hà nổi lũ, không thể gì có thể cản nổi. Phong ca tựa như tia nắng trên trời chiếu sáng cho dân em...”

Kiều Phong nổi hết da gà, có chút chịu không thấu những câu nịnh nọt của Dương Kiệt, vội vã chấp tay nói: “Chủ nhân, nhiệm vụ đã hoàn thành, thuộc hạ còn việc phải làm, hẹn ngày gặp lại.” Nói xong, không đợi Dương Kiệt kịp phản ứng, tựa như bị ma đuổi vội vã quay đầu bỏ chạy vào cánh cửa sắt mà Kiều Phong mới liên lạc lúc này, tung người nhảy vào khuất đi sau cánh cửa dạng khí đó.

“kì dị thế này, mình còn chưa nói xong mà, sao lại bỏ chạy mất dép như thế này? Bộ mình đáng sợ lắm sao?” Dương Kiệt dùng tay xoa xoa khuôn mặt của mình, lắc đầu thở dài nói.

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xào hay không xào, đó là cả 1 vấn đề !

(Chương 1 và chương 2 giới thiệu hơi nhiều chút, chương 3 trở lên sẽ quay trở về cốt truyện nhiều hơn.)

“Giới Vương Quyền X 2!!” “Phí lũ xung thiên pháo 〜〜!!” Trong khu rừng nguyên sinh, một tiếng hét lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một bóng người to tròn như một trái bóng hạng nặng, khắp cơ thể được bao bọc bởi một lớp chân khí màu đỏ rực, từ trên một cành cây to tung người lên không trung nhào lộn một cái, tựa như một quả bom tiềm kích được thả xuống, đề thẳng lên một con mèo rừng to lớn bằng một con sói, toàn thân đen như than, trên khuôn mặt có tới ba cặp mắt đang xui xẻo đi ngang qua.

Rầm ~~~~~!!

Méo ~~~~~!!

Con lục nhân linh miêu tương đương với luyện thể tầng thứ 5 đó chỉ kịp gào thét lên một tiếng đầy kinh hãi và phẫn nộ, cơ thể đã tựa như con kiến bị con người dùng chân giẫm mạnh vào, trực tiếp bị thể trọng đáng sợ của bóng người đó đè cho bẹp dí, chết không kịp ngáp.

“Ding dong, bạn nhận được 230 điểm kinh nghiệm” “Ding dong, bạn đã được thăng cấp.”

“Phù, cuối cùng đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 rồi.” Ngay sau khi bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, một tia sáng màu trắng bạc từ trên đỉnh đầu chụp xuống vào cơ thể của bóng người, người đó nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác lâng lâng dễ chịu như được tẩy lễ, đặc biệt là luồng khí trong đan điền đã trở nên thô to như ngón tay út của em bé, Dương Kiệt có cảm giác như trong cơ thể mình đang sở hữu một luồng sức mạnh cực kỳ lớn mạnh và vô tận. Trên môi lộ ra 1 nụ cười hài lòng.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 5 (Tương đương với luyện thể tầng thứ 5)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 30/6000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới vương quyền tầng thứ 1 (Độ tu luyện: 16 / 1000); Phi lũ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp)

Phi lũ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp, có thể thăng cấp không giới hạn): Tuyệt học do chủ nhân tự sáng chế ra, dựa vào cân nặng đáng sợ của cơ thể từ trên không trung bay xuống, đề chết đối phương, có 20 % tỷ lệ khiến kẻ địch rơi vào trạng thái choáng váng. (Chú thích: Cân nặng chủ nhân càng lớn thì uy lực càng tăng, phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể thi triển) (Độ tu luyện: 23 /100)

Báu vật sở hữu:

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp khí (Sơ cấp)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 5 trở xuống.

Độ bền 8 / 10 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa)

Bóng người này không ai khác chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt. Chỉ là cơ thể của anh ta lúc này thậm chí thô to hơn lúc vừa mới xuyên không tới thế giới gần gấp đôi, cân nặng thì gần trăm kg đã nhảy vọt lên tới 167 kg. Tất nhiên, chiều cao cũng có gia tăng đôi chút, nhưng so với chiều rộng thì quả thật không đáng kể.

Người ta luyện thể anh ta cũng luyện thể, người ta luyện thể ngày càng cao to vạm vỡ, bắp thịt cuộn cuộn nhưng thể trọng tăng rất ít, không có dấu hiệu phát phì ra, còn Dương Kiệt thì khác, lv càng tăng thì thể trọng càng tăng, lớp mỡ trên người phát triển với tốc độ chóng mặt, anh ta thậm chí chút không nhận ra bản thân, cười khóc không được.

Mẹ kiếp, những tưởng tu luyện xong cơ thể sẽ phát triển cân bằng, mỡ thịt tan biến, bắp thịt cuộn cuộn sáu múi như ai kia, đúng với mục đích giảm béo của mình, ai ngờ càng luyện càng béo là sao? Vì điều này mà anh ta đã chửi cha mắng mẹ hệ thống biết bao nhiêu lần.

Chỉ là trong một lần tỉnh cờ đang say ngủ trên cây cao, không thận trọng rơi từ trên cao xuống, đề chết một con ma thú cấp một xui xẻo đi ngang qua, thế là phát hiện vũ khí đáng sợ của mình, trong đầu lóe qua một ý tưởng, tự sáng tạo một chiêu tấn công chỉ riêng mình có thể luyện thành, phi lũ xung thiên pháo.

Từ lúc xuyên không tới thế giới này đã hơn một tháng rồi. Sau thời gian đầu thích nghi cuộc sống như người rừng trong khu rừng nguyên sinh, Dương Kiệt bắt đầu con đường như biết bao tiền bối xuyên không phải đi, tu luyện để trở thành truyền thuyết trên đại lục này!

Sau khi thông qua hệ thống tìm hiểu, được biết Đại lục này gọi là đại lục Huyền Thiên, một đại lục rộng lớn bao la, bao hàm vô số vương quốc lớn nhỏ khác nhau. Trong lãnh thổ của những vương quốc này, có vô số thành trì lớn nhỏ khác nhau, những ngôi thành trì lớn nhất được gọi là vương thành, mỗi toà vương thành đều có diện tích đất đai vô cùng rộng lớn, có sức chứa hơn cả tỷ người dân mà vẫn không cảm thấy chật chội, là ngôi thành mà các đế quốc hùng mạnh dùng làm nơi định đô.

Phía dưới vương thành được gọi là chủ thành, chủ thành có diện tích nhỏ hơn vương thành khá nhiều, và sức chứa cao nhất cũng chỉ được vài chục cho tới trăm triệu người dân là cùng. Và mỗi một vương quốc lớn nhỏ trong đại lục Huyền Thiên đều sở hữu một ngôi chủ thành. Phía dưới chủ thành là thành trì cấp 1, có sức chứa trên chục triệu người dân, thành trì cấp 2 có sức chứa gần mười triệu, thành trì cấp 3 gần năm triệu, và phía dưới nữa là những thị trấn lớn nhỏ khác nhau.

Tất nhiên, ngoại trừ các vương quốc hùng mạnh ra, phía sau lưng tất nhiên là không thể thiếu những tông môn có thâm niên hàng chục ngàn năm hùng mạnh đáng sợ, nhận sự cống nạp của các vương triều lân cận, là người đứng ở phía sau bao che cho vương quốc, uy quyền to lớn, chỉ cần một câu nói của tông môn, vương triều có thể đổi chủ ngay lập tức.

Có thể nói, bạn có thể không biết mình đang sống ở vương triều nào, có thể không biết vị hoàng đế đang cai trị tên gì, nhưng tuyệt đối không thể không biết uy danh của tông môn đứng ở phía sau vương triều, không thể không biết danh tiếng tông chủ của tông môn đó.

Ngay cả một thái tử của một vương triều hùng mạnh thậm chí có địa vị còn thấp hơn một đệ tử trung tâm của tông môn, đó là lý do vì sao người của đại lục Huyền Thiên có tranh giành bề đầu cũng chỉ mong được gia nhập vào tông môn, vì chỉ cần trở thành đệ tử trung tâm, đi tới các vương triều do tông môn của mình che chở, hoàng đế cũng phải tiếp đón một cách khách sáo.

Đệ tử của tông môn thông thường được phân chia thành tạp vụ, ngoại môn, nội môn, trung tâm, chân truyền.

Theo như Dương Kiệt được biết thì hiện giờ anh ta đang đóng trại ở khu rừng ma thú nằm ở vùng cực bắc của đại lục thuộc huyện U Châu.

Có thể nói, khu rừng này là thiên đường giành cho lính đánh thuê tới săn giết ma thú để làm giàu, và cũng là có thể nói địa ngục giành của họ, vì càng tiến vào sâu trong khu rừng, ma thú có thực lực càng đáng sợ, nghe nói ở khu vực trung tâm có sự xuất hiện của ma thú cấp 9, ngay cả những tuyệt đại cao thủ đạt cảnh giới độ kiếp cũng có thể có đi mà không có về, thuộc một trong thập đại hiểm địa của đại lục Huyền Thiên.

Và nơi Dương Kiệt đang đứng, chỉ thuộc vùng ngoài rìa giữa khu rừng ma thú và những thành trì khổng lồ do con người xây lên để chống đỡ ma thú trong khu rừng chạy ra tàn phá dân chúng sống ở vùng lân cận. Nền độ nguy hiểm không cao, cũng may là khi xuyên không chỉ xuất hiện ngay sát ngoài rìa khu rừng, nếu như vào sâu hơn chút, e rằng anh ta chưa kịp bỏ chạy đã nằm gọn trong bụng của những con ma thú đáng sợ hơn rồi.

Khác xa với nền văn minh khoa học phát triển ở địa cầu, nền văn minh ở đại lục Huyền Thiên chỉ đạt tới nền văn minh thời trung cổ của địa cầu mà thôi. Nhưng điều khác biệt là người ở đại lục Huyền Thiên có thể tu luyện các loại tuyệt học võ công có sức mạnh hủy diệt, di sông rồi núi dễ như trở bàn tay. Những kẻ mạnh ở đại lục Huyền Thiên này chỉ cần một cú chưởng tung ra, thậm chí có thể hủy diệt cả một ngôi thành có sức chứa hàng triệu người. Võ cùng đáng sợ.

Và cấp bậc thực lực của đại lục Huyền Thiên được phân chia như sau: Luyện khí, tiên thiên, chân nhân, tông sư, nguyên thần, xuất khiếu, hợp thể, độ kiếp và hóa vũ. Mỗi cấp bậc gồm 10 tầng, tương đương với 10 lv trong bảng thông số của anh ta, lv 1 tương đương tầng thứ 1, lv 10 tương đương tầng thứ 10. Được phân chia 1 cách rõ ràng.

Đại lục Huyền Thiên chỉ tôn sùng sức mạnh, chỉ cần có thực lực, cho dù bạn xuất thân là một tên nô lệ hay một tên ăn mày, cũng sẽ nhận được sự tôn trọng và nể sợ của người khác. Còn nếu bạn không có thực lực, cho dù xuất thân là một hoàng tử, địa vị thậm chí còn thua kém một tên nô tài có thể tu luyện nữa đấy.

Sức mạnh vượt trên cả pháp luật, giết người không cần phải lo sợ bị trừng phạt, chỉ cần có cú đấm lớn hơn người khác, lời nói, hành động của bạn sẽ thành lý lẽ, thành quy tắc ở thế giới này.

Giờ không xuyên không cũng đã xuyên không tới đây rồi, có than thân trách phận cũng thế thôi. Mình cũng phải tiếp tục sống, và phải sống cho thật tốt. Ở đại lục Huyền Thiên này muốn sống cho thật tốt thì phải có thực lực lớn mạnh, nếu không thì mất mạng vào lúc nào không hay.

Và muốn lớn mạnh thì phải tu luyện. Với sự hỗ trợ của Càn Khôn tháp và cái hệ thống kỳ lạ theo mình xuyên không tới thế giới này, mình không tin là không làm nên được trò trống gì.

Vì theo kịch bản, những bậc tiền bối xuyên không tới dị giới đều trở thành truyền thuyết vĩnh cửu của cả đại lục, vẫy vẫy tay cả quân đoàn tiểu đệ từng đoàn từng đoàn đi theo phía sau, tuyệt sắc giai nhân xếp thành từng hàng từng hàng sa ngã vào trong lòng chờ được ân sủng.

Tuy mình chưa chắc sánh bằng các bậc tiền bối, nhưng tuyệt đối không được làm mất mặt quân đoàn xuyên không được. Ít nhất cũng phải trở thành kẻ mạnh một phương, thu nhận hai, ba tên tiểu đệ, còn tuyệt sắc giai nhân thì chỉ cần một trái một phải là quá đủ rồi.

Có được mục tiêu phấn đấu, Dương Kiệt bắt đầu hành trình tu luyện gian khổ của mình, bắt đầu công việc càn quét ma thú trong khu rừng, đánh quái luyện cấp của mình.

Bắt đầu từ những con thú rừng tới nai rừng, sau đó từ heo rừng lên tới gấu rừng đơn giản, chúng đều là những con mồi được những con ma thú vĩ đại để làm mồi ăn dần, và cuối cùng là những ma thú cấp thấp trở lên. Tất cả đều biến thành điểm kinh nghiệm để cống hiến cho sự nghiệp thăng cấp của anh ta.

Mặc dù ở sát ngoài rìa khu rừng chỉ có những ma thú cấp 1, cấp 2 (Dương Kiệt có thể nói là rất “may mắn” khi vừa xuyên không đã rơi ngay vào hang ổ của một con ma thú lãnh chúa cai trị cả 1 khu vực rộng lớn ở gần đó), điểm kinh nghiệm sau khi tiêu diệt không quá cao, nhưng con muỗi nhỏ cỡ nào cũng có chút thịt dầy chứ, mang theo tâm trạng đó, Dương Kiệt vô cùng kiên trì càn quét khắp nơi trong rừng.

Trong vòng một tháng gần đây, bất kỳ nơi nào mà anh ta đi ngang qua, đều khiến cho nơi đó gà bay chó chạy, máu chảy thành sông (diễn tả hơi quá chút). Cuối cùng thì cũng đã đạt lên tới luyện thể tầng thứ 5 như lúc này.

Điều đáng nói là cả tháng nay ngoại trừ lần đầu tiên sử dụng thẻ bài chiêu mộ, Dương Kiệt đã không sử dụng thêm lần nào nữa, vì tấm thẻ bài này là át chủ bài của mình, chỉ sử dụng vào trường hợp nguy hiểm tới tính mạng, không thể sử dụng tùy tiện được.

Ai mà biết được khi vừa hết hạn sử dụng xong, có một con ma thú cao cấp nào đó từ trong rừng sâu chui ra sẵn mồi gặp trúng mình không chứ? Tới lúc đó không biết đi khóc với ai nữa. và lại, Dương Kiệt cũng không muốn quá ý y vào Kiều Phong, cái gì có thể tự giải quyết được thì tự giải quyết, chứ hễ một chút là dựa dẫm vào người khác thì bản thân không thể nào tiến bộ được, sẽ nảy sinh tính ỷ lại vào người khác.

“Luyện tập thể này là đủ, phải tới lúc nghỉ ngơi thôi, sợi dây thun kéo căng quá cũng bị nứt, huống chi là con người chứ. Suốt cả tháng nay sống trong rừng, suýt chút nữa tưởng rằng mình là tazan rồi, mang mấy cái xác ma thú săn được tới các ngôi thành ở gần khu rừng ma thú bán chắc cũng được khoảng một mớ, dùng số tiền đó đi ăn nhậu phù phê một trận, cả tháng nay ăn thịt nướng không có gia vị hoài ngán tới nỗi muốn nôn ói luôn, lần này về phải tới càn quét tất cả các tửu lầu trong thành mới được, hihi.”

Tê Càn Khôn thắp ra chụp vào xác con lục nhãn linh miêu nằm lê liệt trên mặt đất, một tia sáng màu vàng kim từ dưới đáy Càn Khôn thắp phóng ra, bao phủ cả xác ma thú. Chỉ trong nháy mắt, xác đó đã biến mất, chỉ còn để lại một vũng máu trên mặt đất, tựa như đã bốc hơi trong không khí vậy.

Cái xác đó đã được Càn Khôn thắp thu vào cất giữ rồi!!

“Anh xin iu em đơn phương ~, thà rằng mình đừng nói ra ~~, em con tim trinh nguyên vương tình sâu chất ngất ~~~. sợ nụ hồng phai nhanh ~, em hồn em đổi em mang cô đơn trên lối về ~~~~~!!” Tên khốn làm đáng làm điệu vừa đi vừa hát trống vô cùng đáng ghét, nếu như tác giả có mặt ở đó chắc chắn sẽ phóng tới đâm hai cú vào mặt cho bồ ghét.

Giọng hát như Chaien của tên khốn vang tới đâu, những con thú trong rừng gà bay chó chạy tới đó, sức hủy diệt của giọng ca hán tuyệt đối không thua kém tuyệt học sư tử hồng của thiếu lâm là bao nhiêu đâu.

Rầm~~~~!! “úi da ~~~~~!!”

Trong lúc tên khốn hoàn toàn không có ý thức trong việc gây ô nhiễm môi trường trong rừng, ở cách nơi hắn đang đi qua không xa đột nhiên vang lên tiếng như cây chuối già đổ rơi và tiếng hét đáng sợ.

“Kí dзі dzậy?? Xảy ra tai nạn máy bay à??” Tên khốn giật thót cả mình, mang theo tâm trạng tò mò thận trọng bước về phía vừa phát ra tiếng động.

Dùng tay gạt cành cây che khuất ở trước mặt ra, phát hiện dưới chân cành cây thô to ở phía trước không xa, một bóng người đang nằm la liệt ở đó, không biết còn sống hay đã chết rồi nhỉ?

Tên khốn mang theo tâm trạng phần khích thận trọng từng bước từng bước bước về phía “cái xác”, vừa bước vừa thầm nghĩ: “khà khà trúng mảnh rồi, hơn cả tháng không gặp phải một bóng người nào cả, cứ tưởng rằng mình đang sinh sống ở thế giới nguyên thủy chứ, không ngờ hôm nay may mắn lại gặp phải một “cái xác” ở nơi này, nếu đã chết rồi thì lục soát trên người nó coi có thứ gì có giá trị rồi gom hết vào trong túi mình, cái này gọi là cứu người một mạng, còn hơn làm trăm ngàn việc thiện. gọi là người chết của cái không thể mang theo, để đó cũng uống phí của trời, thôi thì mình miễn cưỡng giữ gìn sài giùm cho, hờ hờ. Còn nếu còn sống thì vợ vệt hết của cái trên người nó rồi thử tìm cách cứu tỉnh nó, sau đó đòi nó trả tiền công mới được.”

Tên khốn quỳ xuống ngay bên cạnh cái xác. Lúc này cái xác đang nằm quay lưng lại với anh ta, toàn thân được bao bọc bởi một tấm khăn choàng rộng lớn, nên không thể nhìn rõ khuôn mặt của cái xác. Mà tên khốn cũng chẳng thèm quan tâm để ý tới điều đó nữa, đôi tay của hắn bắt đầu mò mẫm, lục soát khắp người “cái xác” để tìm của cải người chết.

Từ eo tới hông, không phát hiện túi tiền gì cả. Rồi từ từ mò lên tới hông...

“Ủa, kí dзі dzậy? Nhô nhô mềm mềm, cho dù là người tập tạ hình như cũng hơi quá rồi nhỉ...? “Úm...” Trong lúc tên khốn đang mò mẫm phần hông của đối phương và cảm thấy kỳ lạ, một tiếng rên nhỏ từ “cái xác” vang lên, khiến tên khốn run bắn người lên: “Í khoan đã, dường như ...dường như cái xác này là”

Tên khốn hoảng hốt rút tay lại, sau đó nhẹ nhàng đẩy cái xác nằm ngửa ra, để phơi bày ra bộ mặt thực sự của nó.

Con gái!!!

Đúng thế! Lọt vào trong đôi mắt của Lục Tín chính là một khuôn mặt có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nước da sáng như ngọc, trắng mịn như tuyết. Môi đỏ răng trắng, cặp lông mi dài cong vút dưới đôi mày ngài đang khẽ nhấp nháy một cách vô thức, mặc dù toàn thân bị bao bọc bởi bộ áo choàng quá khổ, nhưng sau những cú mò mẫm, sờ vuốt lúc này, đoán sơ qua cũng biết cô gái này chắc chắn sở hữu một tấm thân cực kỳ bốc lửa khiến bất kỳ người đàn ông nào trên đời này phải nhở rãi thèm khát.

“Với một chính nhân quân tử như mình, có ... có nên tiếp tục “xào khô” cô ta không nhỉ?” Tên khốn không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, do dự khó xử trước tình huống này.

Xào hay không xào, đó là cả 1 vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Diệt Tuyền

“Tìm, tìm cho thật kỹ, ả chỉ có thể trốn ở gần đây thôi, trên người ả có mang theo thứ quan trọng mà chúng ta cần, trước khi trời lặn phải tìm ra ả yêu tinh đó, nếu không thì quân đoàn trưởng sẽ không tha cho chúng ta đâu!!”

"Bên kia có tiếng động, mau qua đó xem thử."

Trong lúc “chính nhân quân tư” Dương Kiệt đang do dự có nên tiếp tục “xào khố” cô gái ở trước mặt hay không, ở phía xa đột nhiên vang lên những tiếng kêu hét của Một đám người đàn ông, sau đó âm thanh lục soát đùm cây càng lúc càng tới gần.

“Ả” trong miệng họ, không phải cô gái này chứ?” Dương Kiệt vừa ngẩng đầu nhìn về phía xa rồi lại cúi đầu nhìn vào cô gái đang nằm dưới đất, có chút do dự có nên bỏ đi hay không.

“Ding dong, kích hoạt nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Nhiệm vụ: Giúp Diệt Tuyền thoát nguy khỏi sự truy lùng bởi người của quân đoàn đánh thuê Ác Sói.

Phần thưởng nhiệm vụ: điểm kinh nghiệm X 5000, linh thạch cấp thấp X 500, tụ khí đan sơ cấp X 5.”

Tụ khí đan sơ cấp: Một viên sau khi luyện hóa nhận được 1000 điểm kinh nghiệm.

Nghe thấy thông báo kích hoạt nhiệm vụ của hệ thống, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, vô tình đi ngang qua phát hiện “cái xác”, ai ngờ lại kích hoạt nhiệm vụ để làm, dòng suy nghĩ “không liên quan tới tao, tao không thêm đề ý” lập tức tan biến theo chiều gió.

“Diệt Tuyền? tên của cô gái này ư?” Dương Kiệt đưa mắt liếc nhìn cô gái vẫn còn đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, đôi mắt rực sáng như nhìn thấy ngọn núi vàng ở trước mắt.

Nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân” gì đó quả thật không tệ, hoàn thành được 5000 điểm và 500 linh thạch, con muỗi nhỏ cỡ nào đi nữa cũng có thịt đấy chứ, ngu sao mà bỏ. Chưa tính tới mười viên tụ khí đan, một viên tương đương với 1000 điểm kinh nghiệm, hoàn thành nhiệm vụ này xong là có thể thăng cấp thêm lần nữa thậm chí còn dư ra được một mớ, vụ này được à nha, hỏ hỏ.

Mặc dù vô cùng khoái trá với phần thưởng nhiệm vụ, nhưng lúc này Dương Kiệt đang lâm vào thế đau đầu.

Lũ người đang truy lùng cô gái đã tiến tới rất gần, chỉ trong chớp lát nữa thôi chúng sẽ đi tới nơi này. Nếu như chỉ mỗi mình mình quay đầu bỏ chạy, may ra còn có hy vọng, nhưng nếu công thêm cô gái này thì...

Xung quanh lại chẳng có chỗ nào có thể giấu người, chưa tính tới một con người trưởng thành to lớn như vậy, giấu được vào đâu mà không bị phát hiện chứ, bộ tướng mặt của người ta bị dui hết sao. ủa mà khoan đã, “giấu”? không biết Càn Khôn tháp có thể....

Sột soạt ~~~!!

Tiếng bước chân và lưng sục từng đùm cây càng lúc càng tới gần, không còn thời gian để do dự, một là thành công, không thì thất bại, cùng lắm bỏ cái nhiệm vụ này quay đầu bỏ chạy, hơi tiếc chút nhưng còn hơi bị hiểu lầm là đồng bọn bị giết lầm, giữ mạng quan trọng hơn.

Vội vã tề Càn Khôn tháp ra khỏi cơ thể, điều khiển bay tới chụp lấy cơ thể cô gái.

“Ding dong, phát hiện vật thể sống, không thể thu giữ vào trong Càn Khôn tháp.” Câu thông báo của hệ thống tựa như gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu Dương Kiệt. Mẹ kiếp, không thể chứa vật thể sống? chẳng lẽ phải bỏ cuộc sao?

Trong lúc Dương Kiệt đang tuyệt vọng đưa mắt liếc nhìn cái nhiệm vụ từ trước mắt mình bay ngang qua mà không thể chụp lấy, giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa: “Chú ý, phát hiện vật thể sống không thể thu giữ vào Càn Khôn tháp. Nhưng chủ nhân có thể sử dụng 100 viên linh thạch cấp thấp để tạo một không gian ảo để cất giấu vật thể sống vào trong đó khoảng hai tiếng đồng hồ. Xin hỏi chủ nhân có xác nhận sử dụng chức năng đó hay không?”

“Xác nhận!!” Mẹ kiếp, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi. Trong lúc tuyệt vọng lại tìm thấy tia hy vọng, tìm mình mà yếu chút tuyệt đối sẽ bị cái hệ thống chó chết này chơi tới nổi đứng tim ngay tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt, cơ thể của cô gái đang nằm bất tỉnh trên mặt đất đã bị Càn Khôn tháp thu vào trong một khoảng không gian ảo vừa được chế tạo ra. Nhìn thấy không để lại vết tích nào cả, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm. Vậy là không cần phải bỏ nhiệm vụ rồi.

Vừa lúc Càn Khôn tháp bay về trong cơ thể của Dương Kiệt, bốn bóng người từ phía sau đùm cây cao lớn ở phía xa bước ra.

Chỉ thấy đó bốn người đàn ông cao lớn mặt mày hung tợn, trên người sát khí đằng đằng đầy mùi máu me, tuyệt đối là những tay đã được máu me tẩy lễ vài chục năm. Bốn người đều mặc chung một bộ đồ có kiểu dáng giống nhau, trên ngực có treo một tấm huy chương màu bạc hình con sói đang ngẩng đầu lên gầm thét, được dẫn đầu bởi một tên đầu trọc có một vết dao sâu từ lông mày phía trên mắt bên phải xuyên qua tới mũi bên trái. Chỉ nhìn sơ qua là biết bốn tên này không phải là người tốt rồi.

Tên đầu trục cảm đầu là luyện thể tầng thứ 7, còn ba tên thuộc hạ cũng đều đạt tới luyện thể tầng 5!

Trong lúc Dương Kiệt đang quan sát đánh giá bọn chúng thì bọn chúng đã quan sát đánh giá anh ta. Bất ngờ một trong ba tên thuộc hạ từ phía sau bước ra, lớn tiếng hét: “Này con heo mập kia, nhìn cái gì mà nhìn, coi chừng tao móc mắt mày ra bây giờ. Người của quân đoàn Ác Sói đang làm việc, còn không mau mau tránh ra 1 bên nữa!!”

”Ta nhin!!” một tên luyện thể cấp 7 cộng thêm ba tên luyện thể cấp 5, nếu như xảy ra xung đột, e rằng không chết cũng tàn đại. Mặc dù cực kỳ căm phẫn khi bị tên khốn kia gọi là "heo mập", anh ta nuốt chút muốn lao tới liều mạng với tên khốn đó, dạy hắn 1 bài học về phép lịch sự.

Nhưng cuối cùng lý trí cũng đã chiến thắng phần nộ, Dương Kiệt không sợ, nhưng nếu như có thể, anh ta tuyệt đối không ép bản thân rơi vào bước đường cùng, nên chỉ nhún nhún vai vài cái, lộ ý nhường nhịn bước sang 1 bên nhường đường cho bọn chúng.

Tên vừa lên tiếng nhìn thấy Dương Kiệt chịu lép vế, trên môi lộ ra nụ cười đắc ý, hừ mạnh một tiếng, nhìn vào tên đầu trục lập tức thay đổi bằng bộ mặt nịnh bợ, hí hí cười nói: “Đại ca, chỉ là một con heo mập không liên quan thôi mà, đừng để ý làm gì, chúng ta mau mau đi truy tìm con ả yêu tinh đó, chắc ả chưa trốn bao xa đâu ạ.” Tên đại ca ngật ngật đầu, sau đó dẫn theo 3 tên thuộc hạ liền ngang từ bên cạnh Dương Kiệt bước ngang qua.

Nhìn thấy bọn chúng bỏ đi, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, tuy vẫn còn ách chủ bài trong tay, chỉ cần vẫy vẫy tay đã đủ sức lấy mạng chúng, nhưng có thể không dùng tới thì tốt nhất đừng dùng tới, vừa định quay đầu bỏ đi.

“khoan đã!!” Dương Kiệt vừa mới bước được vài bước, đột nhiên phía sau vang lên giọng nói của tên đầu trục, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên. Thận trọng quay người lại, phát hiện tên đầu trục đang dùng ánh mắt sắc lạnh như dao cạo nhìn chằm chằm vào mình, hắn trầm giọng nói: “Nhóc con, mi có nhìn thấy một ả con gái chạc tuổi mười tám, trên người mặc một chiếc áo bào khô lớn màu đen đi ngang qua đây không?”

“À há!!!” Dương Kiệt giả vờ kêu thét lên vì kinh ngạc, sau đó cố gắng tạo ra vẻ giận dữ, nghiêng răng nói: “Các ông có phải đang nói con ả có khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, làn da trắng mịn như tuyết, mày ngài mắt phượng, toàn thân bị che bọc bởi một tấm áo choàng màu đen, có dáng vẻ lên lút lút không?” Nghe thấy Dương Kiệt diễn tả một cách tỷ mỉ về người mình đang tìm, đôi mắt của tên đầu trục và ba tên thuộc hạ lập tức rực sáng, há há cười nói: “Đúng thế, đúng thế, chú mày nhìn thấy qua à à?”

“Thấy chưa sao không!!” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng giận dữ quát: “Nhắc tới con nhỏ vô duyên bất lịch sự đó là máu tôi sôi lên sùng sục à. Mới cách đây không lâu, tôi đang đi “tè” ở góc cây kia. Đang trong con phù phê khi được giải phóng ra, đột nhiên một bóng người từ đùm cây phóng ra, tôi chỉ kịp quay đầu khẽ nhìn lướt qua khuôn mặt của ả, ả đã phóng tới đá thẳng vào hông tôi, đá mạnh tới nỗi tôi ngã chập ech về phía trước. Nếu như không phải tôi lách qua một bên kịp, e rằng đã nằm trên vũng nước dãi của mình rồi.”

”À chỉ để lại 1 câu “đề tiện” rồi bỏ đi thẳng cẳng. Thử hỏi có tức không chứ? Nếu như tôi mà gặp lại à lần nữa tôi thề sẽ đè ả xuống đất, lột quần ả ra tát vài chục cái vào hông ả cho bồ ghét, sau đó hỏi xem ba mẹ dạy con kiểu gì mà mất nét thể này, hừ hừ!!” Cái vẻ giận dữ pha trò tới nỗi mặt đỏ tía tai của Dương Kiệt khiến cho bốn tên đàn ông kia không nhịn được bật cười. Đường như chúng đã hoàn toàn tin vào những gì anh ta vừa nói thì phải.

“Chà chà, không ngờ mình cũng có năng khiếu cho nghề diễn xuất đấy nhì? Thế mà trước nay mình không hề hay biết, tiếc nuối thay cho thể giới uống phí hết một tài năng bẩm sinh như ta!!” Tên khốn vô cùng không biết xấu hổ dương dương tự đắc nghĩ.

“Thôi đủ rồi, đủ rồi, giờ nói cho bọn ta biết, ả chạy về hướng nào, đã lâu chưa?” Tên đầu trục không chịu được những màn “diễn xuất” quá đáng của anh ta nữa, lớn tiếng ngắt lời hỏi.

“Hướng này, khoảng nửa khắc giờ thôi, giờ mấy đại ca đuổi theo chắc còn kịp. Nếu như mấy đại ca bắt được ả đàn bà đó, nhớ thay em tát mấy cái vào mặt ả cho bồ ghét nhé.” Đưa tay chỉ về hướng đi sâu vào trong rừng, Dương Kiệt vẫn tỏ vẻ phần nộ bất bình nói.

“Được thôi, được thôi, để cảm ơn cho sự chỉ đường của mày, bọn tao hứa sẽ thay mày tát vài cái, vài chục cái vào mặt ả, sau đó sẽ đưa tiễn nó xuống địa ngục để bầu bạn chung với mày, chịu chưa nào?” Tên đầu trục vừa nói vừa dùng lưỡi liếm liếm môi với vẻ khát máu, lạnh lùng nói.

“Cảm ơn, cảm ơn mấy đại ca. ủa mà khoan đã..” Dương Kiệt không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, dùng ngón tay chỉ vào mũi mình, ngơ ngác hỏi: “Xuống địa phủ bầu bạn với tôi, có nghĩa là sao?”

“Nghĩa là bọn ta chuẩn bị xử đẹp mày trước con nhỏ đó, hiểu chưa heo mập!” một trong ba tên thuộc hạ ở phía sau bước ra thay mặt tên đầu trục nói.

Dương Kiệt lộ ra vẻ hoảng sợ xua tay lắc đầu gào thét: “Khoan, khoan, vì sao lại giết tôi? tôi liên quan gì ở đây chứ? các ông có lầm lẫn gì chăng?” “Đừng nói nhiều lời thôi với thằng nhóc đó nữa. Nể tình nó chỉ đường con ả yêu tinh cho chúng ta, hãy giải quyết nó nhanh gọn lẹ và để nó được toàn thây.” Tên đầu trục quay sang nhìn một trong ba tên thuộc hạ: “Tiểu Cầu, mày đi giải quyết thằng nhóc đó đi.” Tên được điểm danh lập tức lộ ra nụ cười khát máu, khoát tay từ phía sau bước ra, từ từ tiến thẳng về phía Dương Kiệt, tựa như con sói đang chuẩn bị nhai tươi nuốt sống một con dê béo vậy.

Tên “tiểu Cầu” bước tới cách Dương Kiệt còn khoảng mười bước đứng lại, khả khả cười nói: “Nhóc, có lời di chúc gì để lại thì cứ nói, nể tình mày chỉ đường cho bọn tao, tao sẽ giúp mày được toạ nguyện.” “Thật ... Thật chứ?” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt hoảng sợ tuyệt vọng run giọng nói.

“Thật.” “Tiểu Cầu” cười một cách khoái trá đáp, trong đôi mắt lộ ra tia sáng khinh thường giễu cợt, hắn vô cùng hưởng thụ cảm giác khiến kẻ địch bị tuyệt vọng ở trước mặt mình.

“Vậy thì... vậy thì hãy thả em về nhà với mẹ nha, híchic.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt cầu xin.

“Không được, chuyện khác đi.” “Tiểu Cầu” lắc đầu cười nói.

“Vậy thì... vậy thì mày hãy chết đi.” Đôi mắt của Dương Kiệt đột nhiên rực sáng, cơ thể tựa như 1 mũi tên phóng thẳng về phía “Tiểu Cầu”.

“Oắt con, mày đáng chết!!!” Đến lúc này thì hẳn đã hiểu rõ Dương Kiệt chỉ là giả vờ lộ ra vẻ sợ hãi tuyệt vọng để khiến mình phân tâm mà thôi. Hẳn cảm thấy lòng tự trọng của mình xúc phạm một cách dữ dội. Mặc dù có chút bất ngờ, nhưng với kinh nghiệm chiến đấu của mình, “Tiểu Cầu” phản ứng cực nhanh, tung người phóng thẳng về phía trước trực tiếp nghênh chiến với Dương Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đại chiến

“Huyền ung trào!!!” Tay phải của “tiểu Cầu” hoá đám thành móc, bàn tay phải ngay lập tức bị bao bọc bởi một lớp khí nhật có hình dáng giống như chân của một con chim ung, móc thẳng vào vùng tim của Dương Kiệt.

Nếu như bị móc trúng, e rằng trái tim cũng sẽ bị móc ra khỏi ngực cho mà xem, đó là một chiêu vô cùng hiểm độc.

Nhưng Dương Kiệt chỉ chờ có thế, anh ta không lùi mà tiến, trực tiếp áp sát vào đối phương, tay phải tạo thành cú đâm, đâm hết toàn bộ chân khí trong người vào cú đâm, hét lớn: “Giới vương quyền X 2, phi lũ...Đúng rồi, Phi lũ bạo liệt quyền!!!”

Lại thêm một chiêu thức tự sáng tạo ra, chỉ là chưa được sự thừa nhận của hệ thống!!

Cơ thể Dương Kiệt lập tức bốc cháy như một cây đuốc, một cú đâm đầy mỡ thịt to gần bằng nửa trái bóng kèm theo vầng sáng màu đỏ rực như lửa mang theo tiếng gió rít đáng sợ đâm thẳng vào cánh tay tên tiểu Cầu đang móc tới.

Bốp ~~~!!

Crack ~~~ Crack ~~~!!

“Aaaaa~~~~~!!!” Âm thanh xương bị gãy vụn kèm theo tiếng kêu thét đầy đau khổ vang lên, chỉ thấy cánh tay của tiểu Cầu giống như miếng đậu hũ vừa chạm vào cú đâm của Dương Kiệt lập tức bị một luồng sức mạnh đáng sợ phá nát, xương cánh tay đã bị gãy nát tan tành.

nhưng cú đâm của Dương Kiệt vẫn không chịu ngừng lại, thừa thế đâm thẳng vào ngực của hắn.

“Oắt con, mi dám!!!” “Mau ngừng tay ~~~!!!!!!” Pằng ~~~~~!!

Crack ~~~ Crack ~~~ Crack ~~~!!

Phụt ~! Phụt ~!....

Đáp lại những câu gào thét của tên đầu trọc và hai tên thuộc hạ còn lại là tiếng gãy xương vang lên, lần này kèm theo tiếng máu phun bắn ra, cú đâm có sức mạnh gấp đôi tên Tiểu Cầu do thi triển giới vương quyền đập thẳng vào ngực, xương cốt nào chịu cho nổi.

Nên vô cùng hiển nhiên xương ngực của tên tiểu Cầu đã bị vỡ nát tan tành, cơ thể của hắn bị đánh bay xa tới cả chục mét, tông gãy hai, ba cành cây mới “rầm” một tiếng ngã xuống đất, hai mắt trợn ngược, miệng không ngừng phun máu, hít vào nhiều thở ra ít, chắc cũng chẳng sống được bao lâu nữa đâu.

“Đỉnh dong, chủ nhân sáng tạo ra một chiêu thức võ công mới “Phi lũ bạo liệt quyền” đã được hệ thống chấp nhận, nhận được phần thưởng 200 viên linh thạch cấp thấp, 1000 điểm kinh nghiệm.”

Phi lũ bạo liệt quyền(Hoàng giới sơ cấp(Có thể thăng cấp không giới hạn)): Tuyệt kỹ quyền pháp do Dương Kiệt sáng tạo ra, lợi dụng sức mạnh bộc phát của trọng lượng và chân khí đáng sợ trong cơ thể, xung phong tấn công kẻ địch phía trước, phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể sử dụng, tăng theo 20 % sức sát thương của đòn tấn công độ tu luyện 1 /100.

“Không thể nào, không thể nào như thế được! Tiểu Cầu đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 sơ cấp, cộng thêm võ công hoàng giới sơ cấp huyền ung trào, sao có thể bị đánh gãy một cách dễ dàng như thế được? Không thể nào!! chẳng lẽ thằng nhóc đó đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 cao cấp trở lên?? ” Hai tên thuộc hạ mang theo vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào tên tiểu Cầu đang hấp hối trên mặt đất, lại khẽ liếc nhìn Dương Kiệt đang đứng ở cách đó không xa, không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Hai tên kia đã đoán đúng. lúc này Dương Kiệt đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5 đỉnh điểm. Mặc dù huyền ung trào của hắn đã tăng 20 % lực tấn công, nhưng Dương Kiệt thì sao, cảnh giới luyện thể đỉnh điểm, cộng thêm giới vương quyền X 2, hơn tới gấp đôi lực chiến, có thể sánh ngang với luyện thể tầng thứ 6 rồi. Một cú đâm gãy tay và vỡ xương ngực hắn cũng chuyện dễ hiểu thôi.

Khi bắt đầu đạt tới tầng thứ 5 trở lên, giai đoạn này gọi là giai đoạn luyện khí. Những người đạt tới luyện thể tầng thứ 5 đã bắt đầu có thể hấp thụ thiên

địa linh khí vào trong người để bổ sung, cải tạo, và tăng cường sức mạnh của cơ thể. Đồng thời không ngừng tích tụ linh khí vào trong đan điền để chuẩn bị cho giai đoạn chuyển đổi thành tiên thiên. Và Khi đạt tới luyện thể tầng thứ 5, đã có thể sử dụng khí trong đan điền để gia tăng sức hủy diệt của các chiêu thức võ công. Tất nhiên, chân khí trong giai đoạn này chỉ có thể giữ trong cơ thể, chưa thể phóng thích ra khỏi cơ thể để trở thành một chiêu sát thương có sức mạnh đáng sợ. muốn làm được điều đó phải đạt tới cảnh giới tiên thiên mới được.

Tên tiểu Cầu vừa mới đạt tới cảnh giới hậu thiên tầng thứ 5 chưa được bao lâu, còn Dương Kiệt khác xa với người của thế giới này, chỉ cần điểm kinh nghiệm đủ là có thể thăng cấp. Và khi thăng cấp lập tức đạt tới cảnh giới đỉnh điểm của cấp độ đó. không như người khác phải từ sơ cấp luyện tới trung cấp, trung cấp tới cao cấp, rồi cuối cùng mới đạt tới đỉnh điểm.

Tên tiểu Cầu có thể nhận ra Dương Kiệt đã đạt tới luyện thể tầng thứ 5, nhưng không thể nắm rõ anh ta đang nằm ở cảnh giới nào. Ý y mình đã luyện huyền ung trảo đạt tới cấp độ hoàng giới trung cấp, còn thăng nhóc mới chạc tuổi mười bảy ~ mười tám là cùng, luyện tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 5 sơ cấp là cao lắm rồi, sức mạnh hai người bằng nhau, nhưng còn tuyệt học võ công thì tên tiểu Cầu vô cùng tự tin vào huyền ung trảo đã trải qua 20 năm khổ luyện của mình, sao có thể thua thăng nhóc đó được chứ? mà đối phương có tuyệt học võ công hay không còn là một vấn đề. Thế là tên tiểu Cầu chủ quan trực tiếp đánh sập lá cờ với Dương Kiệt. Và có kết quả bi thảm như thế đó.

Tới lúc hấn tất thở, hấn cũng không hiểu rõ vì sao một người đã tu luyện suốt hai mươi mấy năm như mình lại thua một thăng nhóc mới chạc tuổi mười bảy ~ mười tám kia.

Không cam tâm!!!

”Ding dong, giết chết một người cùng cấp, nhận được 1000 điểm kinh nghiệm” “Giết người cũng có điểm kinh nghiệm? thế mà mình tưởng chỉ có giết quái mới có chứ. một người lên tới 1000 điểm, vậy thì giết khoảng sáu người cùng cấp là có thể lên cấp nữa rồi, được đó, được đó!!!” Đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng khi nghe thấy câu thông báo của hệ thống.

Cảm giác sợ hãi khi lần đầu tiên giết người nhanh chóng tan biến theo chiều gió, thay vào đó là một cảm giác phấn khích tột cùng. Lúc này trong mắt của anh ta chúng không còn là con người nữa, mà là những điểm số kinh nghiệm dễ thương. Xem ra bất kỳ người đàn ông nào cũng có chút máu bạo lực đầy nhi.

Ôi chào, điểm kinh nghiệm của ta!

Ba tên còn lại không hề hay biết mình đã biến thành điểm kinh nghiệm trong mắt của Dương Kiệt. Nhìn thấy tên đồng bọn bị chết thảm, hai tên thuộc hạ còn lại vô cùng phẫn nộ. Phải biết rằng từ trước tới giờ chỉ có người của quân đoàn Ác Sói giết người khác, người khác lấy đầu ra dùng khí ra tay giết hại người của quân đoàn Ác Sói chứ? Thế mà lần này tên tiểu Cầu lại bị chết thảm bởi một con heo mập ú miệng còn hôi sữa, chỉ là một con kiến bé nhỏ trong mắt chúng.

Cảm thấy lòng tự trọng bị chà đạp tổn thương một cách đáng sợ, hai tên còn lại phẫn nộ quay sang lao tới tấn công anh ta, thế sẽ phang thấy xẻ thịt anh ta ra thành trăm mảnh, ngàn mảnh để trả thù cho tên đồng bọn. để cho thăng nhóc phải hồi hận vì dám vuốt vào móng cọp.

“Huyết lang quyền!!!” “Thôi son đảo hải!!!” Hai tên thuộc hạ còn lại một trái một phải hợp tác vây đánh Dương Kiệt. Còn tên đầu trọc vẫn đứng ở ngoài quan sát. Vì hấn cho rằng Dương Kiệt chỉ mới đạt tới luyện thể tầng thứ 5, chỉ cần hai tên thuộc hạ vây đánh là quá đủ để tiêu diệt anh ta rồi.

Hấn cho rằng lúc này tên tiểu Cầu khinh địch nên mới bị dính chiêu mà thôi. trong mắt hấn Dương Kiệt vẫn chỉ là một con kiến nhỏ bé, chẳng đáng để hấn phải ra tay.

Tên bên phải tung quyền mang theo tiếng sói hú đâm thẳng ngực. Tên bên trái sử dụng một cây chùy lớn vung cao theo tư thế thái sơn áp đỉnh đập thẳng vào đầu của Dương Kiệt.

Bị hai tên vây đánh, Dương Kiệt vẫn rất bình tĩnh, kinh nghiệm giao chiến với ma thú cả tháng nay đã biến anh ta không còn là một tên gà mờ mới rời làng tân thủ nữa, hai tên này chỉ có thực lực ngang ngửa với tên tiểu Cầu lúc này, nghĩa là hậu thiên tầng thứ 5 sơ cấp, chưa thể gây khó dễ đối với anh ta.

Anh ta lo sợ nhất chỉ là tên đầu trọc ở phía xa mà thôi. Lúc này nhìn thấy hấn vẫn đứng ngoài không có ý định tham chiến. Anh ta thầm thở phào nhẹ nhõm, tập trung tiêu diệt hai tên này trước rồi tính sau.

Chỉ thấy cái cơ thể mập ú của Dương Kiệt mang theo tốc độ nhanh như một con sóc, quả là một điều khó tin đối với một người có thể trọng gần 160 kg như anh ta, nhưng nếu vận hành chân khí trong cơ thể di chuyển khắp cơ thể, kích thích tế bào và kinh mạch trong người, sở hữu một tốc độ như thế cũng không phải là không thể.

Khi cây chùy chỉ còn cách đầu của mình khoảng 5 cm, khe lách người nhường qua mũi chùy, bỏ mặc cây chùy mang theo sức mạnh đáng sợ đập nứt cả mặt đất ở nơi anh ta vừa đứng, tranh thủ tên cầm chùy đang cố gắng thu lại đòn tấn công của mình. Trực tiếp quay sang đối mặt với cú đâm của tên bên phải.

“Phi lũ bạo liệt quyền!”

Pằng ~~~~!

Crack ~~~~!!

“Áaaaaaa, tay của ta Tay của ta

Tên ngu xuẩn đó vẫn chưa chịu rút ra kinh nghiệm của tên tiểu Cầu, dám sức chọi sức với Dương Kiệt, vô cùng hiển nhiên đi theo bước chân của tên tiểu Cầu, một tay bị đâm gãy vụn, cơ thể bị đánh bay ngã về sau.

Dương Kiệt định thừa thế lao tới bồi thêm cú để kết thúc mạng sống của hắn.

“Chết này~~~~!!” Tên cầm chùy sau khi đánh hụt xuống mặt đất tạo thành một vết nứt đáng sợ, đã nhanh chóng thu lại chiêu đánh của mình, nhìn thấy đồng đội gặp nguy, lập tức vung chùy tung một cú quét quét thẳng vào người Dương Kiệt.

Cây chùy mang theo tiếng gió rít đáng sợ tựa như muốn cuốn bay mọi thứ quét thẳng vào phần hông của Dương Kiệt. Lúc này anh ta cũng không kịp thu lại thế tấn công để chống đỡ đòn tấn công của tên cầm chùy, nhìn thấy đầu chùy càng lúc càng quét tới gần. Dương Kiệt cắn chặt răng hét lớn: “Càn Khôn tháp!!”

Ngay lập tức, bên hông Dương Kiệt đột nhiên xuất hiện một toà tháp cao gần bốn mét, chu vi rộng gần hai mét, thân tháp được phủ bằng vàng, gồm bảy tầng, thân tháp khắc đầy những con rồng lượn khúc sống động.

Boongggg ~~~~~!!

Cây chùy mang theo sức mạnh khủng khiếp trực tiếp đập thẳng vào thân tháp, một âm thanh ma sát đáng sợ vang lên. Tên cầm chùy cảm thấy trên thân tháp phát ra một sức đẩy cực kỳ đáng sợ, đẩy bật cây chùy trong tay hắn ra, sức đẩy lớn mạnh tới nỗi khiến hắn không thể giữ vững cây chùy trong tay, cây chùy vượt ra khỏi tay bay bật ra xa. Còn trên thân tháp, chỉ để lại một vết xước nhẹ không hơn không kém mà thôi.

Tên cầm chùy còn chưa kịp hoàn hồn, Dương Kiệt đã áp sát tới trước mặt, tung chiêu “phì lũ bạo liệt quyền” đập thẳng vào đầu, đầu hắn tựa như quả bong bóng nổ tung ra như quả dưa bị cây gậy đập vỡ.

Máu me óc não dính đầy tay và mặt của Dương Kiệt, khiến anh ta buồn nôn muốn quay sang ói ra hết những gì đã ăn hồi sáng nay. Phải cố gắng lắm anh ta mới nén nhịn lại được.

“Bình tĩnh, bình tĩnh. Sau này còn phải gặp phải nhiều cảnh như thế này. rồi sẽ quen dần thôi.” Dương Kiệt sắc mặt xanh xao, không ngừng thăm an ủi bản thân.

Đánh gãy tay một tên, đánh vỡ đầu một tên, tất cả chỉ diễn ra trong vòng năm giây đồng hồ. khiến tên đầu trọc muốn ra tay cũng không kịp.

Nhưng lúc này sống chết của hai tên thuộc hạ đã không còn quan trọng đối với hắn nữa, vì lúc này đôi mắt tham lam của hắn đang dán chặt vào toà tháp được phủ bằng vàng kỳ lạ mà Dương Kiệt vừa dùng để chống đỡ chiêu tấn công đáng sợ của tên cầm chùy.

“Pháp bảo!!!” Đôi mắt của tên đầu trọc rực sáng, như con sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, tên khách mua dâm nhìn thấy cô gái bán hoa, miệng không ngừng nuốt những giọt nước miếng thêm thũng.

“Đại ... đại ca Cứu ... cứu em” Tên bị đánh vỡ tay đang ngồi ngã trên mặt đất lộ ra sắc mặt hoảng sợ tột đỉnh nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt ở trước mặt, cơ thể không ngừng lết lùi về sau, miệng không ngừng vang lên những tiếng cầu cứu đầy sợ hãi.

Tên đầu trọc thu lại ánh mắt tham lam của mình, liếc nhìn tên thuộc hạ đang cố gắng lết về phía mình, nhổ một bãi nước bọt vào người hắn: “Phế vật!!” Sau đó ngẩng đầu lên nhìn vào Dương Kiệt, đôi mắt rực sáng cười nói: “Khá lắm con heo mập ú kia, không ngờ mày dám chống chọi người của quân đoàn Ác Sói bọn ta. giết chết hai tên, đánh tàn một tên, hôm nay cho dù đại la kim tiên giáng trần cũng đừng mong cứu được mày. Ta sẽ chặt gãy tứ chi của mày, sau đó ném mày vào hang ổ của thú rừng, chiếm ngưỡng cảnh thú rừng từng chút từng chút nhai ăn mỡ thịt trên người mày, chắc là một cảnh tuyệt vời đấy nhỉ? Khả khả, tất nhiên, nếu như mày quỳ gối trước mặt ta khóc lóc năn nỉ van xin và hai tay dâng tặng toà tháp bằng vàng lúc này mày vừa té ra, ta sẽ rù lòng thương cho mày chết một cách nhẹ nhàng, chết được toàn thân. Thế nào? cơ hội chỉ có một lần, giờ mày lựa chọn muốn chết nhẹ nhàng hay chết đau khổ đây???”

”Nói đi nói lại thì ra là nỗi lòng tham muốn chiếm đoạt Càn Khôn tháp của mình đây mà, mà chết toàn thân với chết không toàn thân có khác biệt gì nhau chứ? ” Dương Kiệt trầm chế giễu tên đầu trọc trong lòng, nhưng sắc mặt vẫn không nổi, thủ thế sẵn sàng đón nhận cơn thịnh nộ của hắn.

Nhìn thấy con kiến dám chống đối, tên đầu trọc phẫn nộ, lộ ra nụ cười hiểm độc, hét lớn: “Con heo mập kia, mày phải chết!!!!!!”

Vụt ~~~~~!!

“Cuồng phong cuồng!!”

Dương Kiệt còn chưa kịp phản ứng, tên đầu trọc đã xuất hiện ngay trước mặt, một cú cuồng được bao phủ bởi những cơn gió lốc ập thẳng vào ngực của anh ta....

Pằng ~~~~~!!

Áaaa~~~~” Phụt ~~~ phụt ~~~~~!!

Cú cuồng vỗ thẳng vào ngực, cái cơ thể nặng gần cả trăm kg của Dương Kiệt trực tiếp bị cuồng bay ngã về phía sau, tông gãy vô số cành cây thô lớn trên đường, bay tới gần bảy, tám mét mới ngã xuống, máu từ trong miệng phun bắn ra, khuôn mặt không có tí huyết sắc nhợt nhạt lại vì đau đớn.

Điểm đáng sợ nhất chính là những con gió lốc của cú chưởng lúc này đang xâm nhập vào trong cơ thể của Dương Kiệt tiến hành phá hoại, tựa như những con dao sắc nhọn chặt xẻ xương cốt, kinh mạch và nội tạng trong cơ thể anh ta.

Phải vận hành luân khí số lượng lớn trong đan điền dốc sức tống nó ra khỏi cơ thể, nếu không thì nội thương sẽ càng lúc càng nghiêm trọng hơn nữa.

Tuy đã kịp thời tống những con gió lốc ra khỏi cơ thể, nhưng nội tạng trong cơ thể của Dương Kiệt đã bị tổn thương không nhẹ. Nếu như bị dính thêm vài lần nữa, e rằng anh ta không chết cũng bị tàn phế.

“Tuyệt đối không được để hấn đánh trúng mình nữa.” Dương Kiệt cố gắng nén lại cơn đau khủng khiếp, một viên kim sáng được đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay, lập tức bỏ vào miệng nhai. Viên đan được vừa vào tới miệng lập tức tan chảy ra, biến thành một dòng dịch thể mát rượi chạy khắp cơ thể, cơn đau trong cơ thể lập tức dịu bớt đi hấn, không còn quá đau đớn như lúc này nữa.

Tên đầu trọc mang theo vẻ mặt khát máu và tham lam quan sát toàn bộ quá trình Dương Kiệt nhai thuốc. Trong lòng hấn trở nên phấn khích tột cùng: “Xem ra thằng nhóc này là một con cá lớn, vừa có pháp bảo vừa có đan dược điều trị trên người của nó tuyệt đối không chỉ có như thế đó, chỉ cần giết chết nó, mọi thứ của nó sẽ thuộc về mình, lần này mình phát tài rồi, kha kha.” Không chút do dự, lại lần nữa dùng một tốc độ nhanh như chớp lao tới tiếp tục tấn công “con mồi” ở trước mắt.

“Cuồng phong bạo vũ!”

Chỉ thấy hai tay của tên đầu trọc tạo thành chưởng, hình thành những đòn tấn công liên miên không ngừng, giống như tên gọi của chiêu thức, tấn công một cách điên cuồng.

Pằng ~~~! Pằng ~~~! Pằng ~~~! Pằng ~~~! Pằng ~~~!.....

Dương Kiệt thi triển giới vương quyền X 2, sức chiến đấu lập tức tương đương với luyện thể tầng thứ 6, không ngừng gạt, đỡ, đẩy, cản hết cú chưởng này tới cú chưởng khác của tên đầu trọc, bị áp chế tới nỗi không ngóc đầu lên nổi, trên đôi tay bắt đầu xuất hiện nhiều vết bầm tím đáng sợ, bộ dạng vô cùng thảm.

“Cuồng phong chưởng!” Chỉ trong chớp lát, Dương Kiệt đã có chút theo không kịp tốc độ tấn công như vũ bão của tên đầu trọc. Lợi dụng lúc anh ta sơ hở, tay phải của tên đầu trọc đã trườn qua cánh tay đang chống đỡ của Dương Kiệt, ấn thẳng vào ngực anh ta.

Pằng ~~~!! Crack ~~~!!

“Phụt ~!” Dương Kiệt bị đánh lùi về phía sau tới năm, sáu mét. Nhưng anh ta vẫn cố gắng trụ vững không để cơ thể bị ngã xuống đất, mùi vị ngọt ngọt tanh tanh xông thẳng tới lưỡi, lại thêm một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, sắc mặt càng lúc càng tái xanh như kẻ bị bệnh nặng.

“Chết này ~~~!!”

Tên đầu trọc thừa thế xông lên, tung người trên không trung, tay phải giơ thẳng ra phía trước, tựa như con chim ưng vồ mồi, ấn thẳng vào vàng trán của Dương Kiệt.

Bị cú chưởng đó ấn vào đầu, không chết cũng sẽ bị biến thành thằng khờ. Nhưng lúc này Dương Kiệt đang bị mất thế, muốn né cũng né không nổi, nhìn thấy bàn tay của hấn càng lúc càng áp sát tới gần, cắn chặt răng hét lớn: “Càn Khôn tháp!” Boong ~~~!!

toà tháp bằng vàng đột nhiên xuất hiện chắn ngay trước mặt, cú chưởng của tên đầu trọc trực tiếp ấn thẳng vào thân tháp.

Chỉ thấy toà tháp rung lên dữ dội, tên đầu trọc bị đẩy bật về phía sau, tạo thành vài cú nhào lộn trên không rồi mới tiếp đất an toàn. ngay sau khi tiếp đất cơ thể hấn không ngừng bước lùi về phía sau vài bước mới trụ vững.

Còn phía Lục Tín, tuy đã được Càn Khôn tháp chống đỡ hết 50% lực chưởng, 50 % còn lại đập thẳng vào người khiến anh ta bị đẩy ngã chổng vó về phía sau. Vết thương trên người càng nghiêm trọng hơn nữa.

Càn Khôn tháp

Độ bền: 4 / 10.

Chống đỡ lấy cú chưởng của người lớn mạnh hơn hai cấp, chỉ hấp thụ được 50% lực đánh, còn độ bền trực tiếp bị giảm tới ba điểm. Chỉ cần tên đầu trọc đánh thêm một chưởng, e rằng Càn Khôn tháp có thể mang đi báo phé được rồi đây.

Đẳng cấp của hai bên cách biệt quá lớn. nếu như tên đầu trọc chỉ là luyện thể tầng thứ 6, thì Lục Tín không cần phải thảm như thế này rồi, hoàn toàn có thể đánh bại lão trọc đó. Nhưng khi đối diện với luyện thể tầng thứ 7, tuy chỉ cách nhau một cấp, nhưng chỉ có nước bị đánh ngóc đầu không lên nổi thôi.

Nhìn thấy toà tháp hoá giải chưởng lực của mình, thậm chí còn khiến mình bị đẩy bật về phía sau, ánh mắt tham lam của tên đầu trọc càng chói rọi hơn nữa. Thấy Dương Kiệt bị đánh trọng thương, không chờ anh ta kịp đứng dậy, tiếp tục lao tới tung đòn kết liễu đối thủ.

“Chết này! Haha, toà bảo tháp sẽ thuộc về ta!!!!” Lần này tên đầu trọc dốc hết toàn lực hùng kết thúc cuộc chiến càng sớm càng tốt, cơ thể tựa như

một mũi tên phóng thẳng về phía Dương Kiệt đang nằm hấp hối, tay phải tạo thành chướng, mang theo tiếng gió rít đáng sợ chướng thẳng vào mục tiêu.

“Liều thôi! Càn Khôn tháp, đề chết nó cho ta!!!” Không còn cách nào khác, Dương Kiệt đặt hết sinh mạng của mình vào canh bạc mạo hiểm, lớn tiếng ra lệnh. Tất nhiên, nếu như còn không xong, vẫn còn lá bài tử trên người.

Tên đầu trọc mang theo nụ cười tham lam khát máu càng lúc càng áp sát tới gần. Đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm lại, kinh nghiệm chiến trường suốt mấy chục năm đã từng cứu mạng hắn nhiều lần khiến hai tay của hắn theo phản xạ tự nhiên giơ cao lên đỉnh đầu. .

Chỉ thấy toà tháp cao trên bốn mét, rộng gần hai mét nặng gần mấy ngàn kg đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu giáng thẳng xuống.

Hai tay của hắn vừa giơ lên cao lập tức hứng trúng đáy tháp. Sức nặng khủng khiếp của một vật thể nặng mấy ngàn kg từ trên cao rơi mạnh xuống tựa như cây búa đóng mạnh vào cây đinh là hắn..

boonggg~~~~~!!

Rầm~~~~!!

Crack ~~~! Crack ~~~!

Tiếng va đập mạnh kèm theo tiếng xương cốt bị gãy vang lên, cơ thể của tên đầu trọc bị lún sâu xuống đất, xương cốt trong cơ thể của hắn không biết bị gãy hết bao nhiêu chiếc rồi, gân xanh nổi đầy trên trán, trên tay, đôi mắt đầy gân máu giương to ra hết cỡ, máu trong miệng như không cần tiền phun bắn ra như vòi sen.

Cơ thể của tên đầu trọc chỉ bị lún sâu tới đùi rồi ngừng hẳn, tuy hắn đã bị trọng thương, nhưng chưa đủ để giải quyết một người đã đạt tới luyện thể tầng thứ 7. cho nên...

“Hay quá, Không ngờ Càn Khôn Tháp có thể sử dụng như thế này! Mày đỡ hả? Để coi mày đỡ được bao nhiêu cái, tao đập, tao đập, tao đập đập đập!!!!”

“Khônggggg ~~~!!” Boonggg~~~~~!!

Rầm~~~~!!

Boonggg~~~~~!!

Rầm~~~~!!

.....

Tên thuộc hạ còn sót đang ngồi ở cách đó không xa dùng ánh mắt ngờ ngác, khó tin theo dõi từ đầu tới cuối cảnh Dương Kiệt điều khiển Càn Khôn tháp bay lên rồi đập xuống như đóng đinh hết ba, bốn lần.

Cơ thể của tên đầu trọc đã lún sâu hết xuống đất, chỉ để lại hai lòng bàn tay run rẩy còn sót lại trên bề mặt, xem ra tên khốn này không chết cũng bị tàn phế rồi.

Hắn từ hoảng sợ khi bị Dương Kiệt đánh gãy tay phải và nhìn thấy tên đồng bọn bị đập vỡ đầu phải cầu cứu tên đại ca, cho tới khi phản kích hã dạ khi nhìn thấy tên đầu trọc đuổi đánh Dương Kiệt tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, và cuối cùng là cảnh tên đầu trọc như một cây đinh bị đóng thẳng xuống mặt đất.

Từ hoảng sợ cho tới phản kích khoải trá rồi cuối cùng thành tuyệt vọng. Đúng như câu nói của Dương Kiệt đã từng nói: “Mẹ kiếp, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.”

Tất nhiên, lúc này hắn còn tâm trạng đâu mà đi cảm nhận cái cảm giác kích thích đó nữa chứ? Vì hắn đã sợ tới nỗi toàn thân run lên cầm cập, ở giữa háng xuất hiện một vật dịch thể màu vàng, miệng không ngừng lầm bầm: “Không thể nào, không thể nào...” Dương Kiệt cố nén nhịn cơn đau khủng khiếp trên cơ thể ngồi dậy, trong lòng bàn tay lần nữa xuất hiện một viên kim sáng được bỏ vào miệng nuốt.

Chỉ trong chốc lát, vết thương trên người đã đỡ hơn rất nhiều, tạm thời có thể đứng dậy được rồi.

Dương Kiệt mang theo nụ cười nham hiểm đắc chí từ từ bước về nơi tên đầu trọc bị đóng xuống đất chuẩn bị trả thù trút giận. Tên khốn này tuyệt đối là tên thù dai, có thù tất trả, hôm nay mày lấy tao hết bao nhiêu, thì ngày mai phải nòn trả lại gấp 10 lần cho tao!!

Bóp ~~~!! Hự ~~~!! Bóp ~~~!! ủa da ~~~!! Bóp ~~~!! Thaaa ~~~!! Bóp ~~~!! Thaaaaa chooooo emmmm~~~~!!

Dương Kiệt trực tiếp từ dưới hố lôi tên đầu trọc lên, thượng cẳng chân hạ cẳng tay dần dần một trận toi tả cho hả giận. Sau đó mới dùng Càn Khôn tháp một lần nữa đè hắn bẹp dẹt, kết thúc cơn đau kéo dài của hắn.

“Ding dong, bạn nhận được 4000 điểm kinh nghiệm! ding dong, bạn đã được thăng cấp!” Ngay sau khi tên đầu trọc tắt thở, bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, cộng thêm hai tên thuộc hạ mỗi người cống hiến 1000 điểm lúc này, Dương Kiệt đã có được 6000 điểm kinh nghiệm, vô cùng hiển

nhien lập tức thăng lên luyện thể cấp 6.

Đúng là đánh quái bằng cấp hoặc vượt cấp lên lv nhanh nhất!

Ngay sau khi hưởng thụ cảm giác sảng khoái áp phê khi thăng cấp, vết thương trên người lập tức lành hẳn, như trong các trò game, mỗi khi thăng cấp đều full máu hồi sinh. Mang nụ cười nham hiểm quay sang nhìn tên duy nhất còn sống sót, hân sự tới nỗi hai mắt trợn ngược ngã xuống chết ngất đi.

Dương Kiệt cũng chẳng phải mấy tên biến thái, chẳng thèm hành hạ hắn làm gì, trực tiếp dùng Càn Khôn tháp đè xuống tiễn hắn theo chân mấy tên đồng bọn.

“Ding dong, bạn nhận được 1000 điểm kinh nghiệm” “Ding dong, hoàn thành nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân” nhận được điểm kinh nghiệm X 5000, linh thạch cấp thấp X 500, tụ khí đan sơ cấp X 10.” Vừa mới thăng cấp chưa được bao lâu, làm xong 1 nhiệm vụ, nhận được trên 5000 điểm, cộng thêm 10 viên tụ khí đan mỗi viên 1000 điểm, tuyệt đối có dư để thăng cấp thêm lần nữa. giá như ngày nào cũng may mắn gặp mất tên chán sống đâm đầu vào chỗ chết như thế này thì hay biết mấy.

Dương Kiệt không ngừng cảm thán không biết khi nào mới được may mắn như ngày hôm nay nữa. Hoàn toàn không nhớ ra rằng lúc này suýt chút nữa thì bỏ mạng dưới tay tên đầu trọc.

Giết quái xong tất nhiên là tới lượt giai đoạn thu lượm chiến lợi phẩm rồi. từ trên người của chúng lục soát ra bốn cái túi càn khôn(Dùng để chứa đựng vật phẩm chết ở thế giới này, giống như càn khôn tháp, chỉ là không gian nhỏ hơn rất nhiều), tài sản cộng lại bao gồm 3670 lượng bạc; 2450 viên linh thạch cấp thấp; vài món phẩm khí gồm một thanh kiếm, một cây chùy và một cây đại đao; năm viên kim sáng được sơ cấp... Tài sản của chúng tuy không nhiều, nhưng con muỗi nhỏ cỡ nào cũng có chút thịt đầy chứ.

Quan trọng nhất là từ trong túi càn khôn của tên đầu trọc tìm thấy một quyển bí kíp võ công: “Cuồng Phong Chưởng” mà hắn dùng để đánh Dương Kiệt tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, đặc biệt là những con gió lốc có khả năng phá hoại nội tạng, kinh mạch trong cơ thể, gây ấn tượng nhất mạnh đối với anh ta.

Theo giới thiệu thì môn võ công này có thể xếp vào top mười trong những môn võ công thuộc giai đoạn luyện thể, đạt tới cảnh giới hoàng giới tuyệt phẩm. Nghĩa là trước khi đạt tới tiên thiên, có thể sử dụng mà không sợ bị tụt hậu.

Hải lòng cất quyển bí kíp vào trong Càn Khôn tháp, đợi có thời gian sẽ học sau. Lại lục soát một hồi trong túi càn khôn của tên đầu trọc, phát hiện một tấm lệnh bài được đúc bằng bạch kim có hình dáng giống hệt như một ngọn lửa đang bùng cháy, chính giữ lệnh bài có khắc chữ “thánh” to tướng.

Từ trong túi càn khôn lấy tấm lệnh bài ra cầm trên tay quan sát, bên tai đột nhiên vang lên thông báo của hệ thống: “Ding dong, phát hiện một tấm “Thánh Hóa Lệnh”. Kích hoạt nhiệm vụ “Gia nhập Thánh Hóa Tông.”

Thánh Hóa Lệnh: Bạn đang sở hữu 1 tấm thẻ bài đặc trưng của một trong ngũ đại tông môn ở khu vực U Châu, kẻ cầm tấm thánh bài này có cơ hội tham gia cuộc kiểm tra tiềm năng để gia nhập vào Thánh Hóa Tông, hãy mang theo tấm thẻ bài này tìm tới Thánh Hóa Tông và vượt qua được vòng kiểm tra để trở thành môn đồ của Thánh Hóa Tông.

Phần thưởng nhiệm vụ: Cơ hội quay số 1 lần, điểm kinh nghiệm 50000 điểm, cơ hội thăng cấp miễn phí tuyệt học võ công X 1.

“Cái này là Thánh Hóa Lệnh? Nhiệm vụ gia nhập vào Thánh Hóa Tông? Phần thưởng nhiệm vụ sao mà áp phê thế này, I likes, há há, há há há há~~~~!!!” Dương Kiệt phấn khích tới nỗi khoa tay múa chân, ngẩng đầu há há cười lớn, nếu như Kiều Phong có mặt ở đây, chắc chắn mang theo vẻ “tôi không quen biết tên điên này”, quay đầu bỏ chạy như bị ma đuổi thêm lần nữa cho mà xem.

Nhanh chóng kiềm nén lại nỗi phấn khích trong lòng, thử vận hành luồng khí trong đan điền truyền thẳng vào tấm lệnh bài, chẳng có tí phản ứng gì cả. lại dùng tay bẻ mạnh vài cái, ngoại trừ tấm lệnh bài quá rắn chắc, chẳng có gì đặc biệt cả. Dương Kiệt mất hết hứng thú bỏ vào trong Càn Khôn tháp, chắc ngoại trừ dùng để làm vật chứng để tham gia kiểm tra nhập môn, chẳng còn tí tác dụng nào nữa.

Nhanh chóng rời khỏi khu rừng ma thú đi thẳng về một ngôi thành khổng lồ được xây cách khu rừng ma thú hai km về phía nam. Trên đường đi có dùng thần thức đi vào trong Càn Khôn tháp, phát hiện cô gái mặc áo choàng đen đó vẫn còn bất tỉnh. Càng tốt, nhanh chóng tìm vào thành nhà trọ nào đó rồi thả ả ra, khỏi sợ bị lộ bí mật trong Càn Khôn tháp.

tón gần nửa tiếng đồng hồ, Dương Kiệt đã từ khu rừng ma thú đi tới ngôi thành khổng lồ.

Hoàng Huyền.

Chính là tên của ngôi thành hoàng tráng ở gần khu rừng ma thú này.

Dưới triều dương, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng lên tường thành hùng vĩ của Hoàng Huyền. mỗi một miếng đều được dùng những tảng đá khổng lồ cao hơn một con người ghép thành, những miếng đá tường thành màu than, sức phòng thủ của nó tuyệt đối đạt tới một đẳng cấp thuộc dạng khủng bố.

trên tường thành, cách mỗi trăm mét đều có một lầu tháp, vào thời chiến tranh, những lầu tháp này có thể biến thành những lầu tháp bắn cung có sức phòng thủ cực lớn, phía trên có trang bị những cây nỏ loại lớn. Sức mạnh của nó đã không thể dùng từ “hủy diệt” để hình dung nữa rồi.

Sự hùng vĩ của tòa thành tuyệt đối có thể quân đội của đối phương cảm thấy nản lòng. Tất nhiên, mục tiêu của tòa thành ở vị trí này chủ yếu dùng để phòng thủ ma thú ở khu rừng ma thú cách đó không xa.

Tồn mười lượng bạc cho lính gác thành mới đi vào được trong thành. Tuy thành Hoàng Huyện chỉ là ngôi thành quân sự chiến lược, nhưng không khí trên đường vẫn rất náo nhiệt.

Hàng rong, cửa hàng ở bên đường buôn bán tấp nập. Hoặc những phú ông giàu có đi dạo mua sắm, hoặc những phụ nữ xách giỏ đi chợ, hoặc những người đàn ông lực lưỡng khiêng vác hàng hoá trên vai, hoặc những đứa trẻ nô đùa trên đường, tựa như phác hoạ ra một bức tranh về cuộc sống bình dị của người dân thời cổ xưa. Tất nhiên là không thể thiếu vô số quân đánh thuê đang tụ tập thành từng nhóm từng nhóm trong tửu lầu, quán hàng rong rôi.

Là một người sống ở thời hiện đại, tuy trước mặt không còn những nhà lầu cao ốc, xe hơi, máy bay. Nhưng sự khác biệt về văn hoá cuộc sống khiến tâm trạng Dương Kiệt rất thư thả, thoải mái. Vô cùng thích thú với phong tục lễ nghĩa của người cổ xưa.

Tìm tới một quán nhà trọ tương đối sang trọng trên con đường náo nhiệt nằm ở khu vực phía bắc thành Hoàng Huyện, mấy hộ gia đình giàu có đa số đều tụ tập ở khu vực này. Ném hai lượng bạc cho tên tiểu nhị, hắn lập tức cười tới nổi tít cả đôi mắt, vô cùng cung kính dẫn Lục Tín đi thẳng vào một trang viên riêng trong nhà trọ.

Mỗi một trang viên độc lập như thế mỗi ngày cần tới mười viên linh thạch cấp thấp, một viên linh thạch cấp thấp= một trăm lượng bạc, có nghĩa chỉ ở một đêm tốn tới một ngàn lượng bạc, đó là một món tiền không nhỏ không phải ai cũng ở nổi.

Phải biết rằng ở đại lục Huyền Thiên này, một hộ gia đình thường dân gồm bốn miệng người, hằng tháng sinh hoạt cũng chỉ tốn khoảng hai mươi lượng bạc là cao rồi. Nên một đêm một ngàn lượng bạc của trang viên này, ngay cả những gia đình giàu có cũng phải đau xót ruột.

Tất nhiên, tiền nào của đó. Bù lại, có được hoàn cảnh trang nhã, sạch sẽ thoáng mát, vườn hoa trăm hoa đua nở, có cả sông giả núi giả, lầu các đầy đủ, tuyệt đối xứng đáng đồng tiền bát gạo.

Vì là trang viên độc lập, nên cũng không sợ bị người khác làm phiền.

Vừa mới kiếm được ba ngàn mấy lượng bạc và hai ngàn mấy viên linh thạch cấp thấp từ tay người chết, tiền từ trên trời rơi vào tay mình, lâu lâu chơi sang cũng không cảm thấy đau xót gì. Nên vô cùng hào phóng bỏ 1 số tiền lớn ra để thuê nguyên căn trang viên độc lập để thử cảm giác hưởng thụ như mấy tay nhà giàu coi sao.

Vào tới phòng khách, đuổi khéo tên tiểu nhị rời khỏi trang viên. dùng thần thức quan sát khắp trang viên không có gì bất thường cả, Dương Kiệt mới từ trong Càn Khôn tháp thả cô gái tên Diệp Tuyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị* Giới được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mình không vào địa ngục thì ai vào địa ngục chứ?

Bước tới quỳ xuống ngay bên cạnh cô gái, nhìn thấy cô ta vẫn còn đang bất tỉnh nhân sự, Dương Kiệt chỉ biết ở đó gãi đầu không biết phải làm sao.

“Chẳng lẽ phải hô hấp nhân tạo? Không được không được, mình còn là trai tơ, nụ hôn đầu sao có thể trao cho 1 cô gái không quen biết được. mà nếu không làm thế, lỡ cô ta ngất xỉu tới chết luôn thì sao? vì cứu người, mình không vào địa ngục thì ai vào địa ngục chứ? làm thôi!” Tên khốn mặt dày tỏ vẻ miễn cưỡng đau khổ, nhưng thực ra trong lòng đang thầm nuốt nước miếng thêm thường, chu cái mỏ lại, từ từ, từ từ áp sát miệng cô gái...

“Dâm tặc!!!!” Bópppp ~~~~!

Khi mỏ của tên khốn còn cách miệng của cô gái khoảng năm cm, cô gái đang bất tỉnh đột nhiên mở to đôi mắt thức tỉnh. Nhìn thấy một con heo mập ú xa lạ đang chu mỏ áp sát tới mặt mình, theo phản ứng tự nhiên kêu thét lên một tiếng, đồng thời không quên tặng cho tên khốn 1 cái bạt tai.

Tên khốn bị tát tới nỗi đầu óc quay cuồng, thậm chí nhìn thấy ngôi sao giữa ban ngày. Ngồi ngã mông về phía sau, dùng tay bụm chặt bên má vừa ăn phải cú tát.

Tên khốn giận tới nỗi mặt đỏ tía tai: “Mẹ kiếp, lâu lâu định làm người tốt mà lại mang hoạ vào thân như thế này.” Phẫn nộ quát lớn: “Này cô bé, cô đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như thế đó hả? nếu như không phải tôi rủ lòng thương cứu mạng cô, e rằng lúc này cô đã bị người của quân đoàn Ác Sói hiếp xong rồi giết, giết xong rồi hiếp tiếp rồi! cô trả ơn cho tôi bằng cú tát thế đó hả?”

Nghe thấy câu gào thét của Dương Kiệt, cô gái mới giật mình phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng khách quá sang trọng chứ không phải trong rừng. Xem ra đúng như tên lưu manh ở trước mặt nói, hắn là người đã cứu mình về đây.

Nhưng là người cứu mạng thì sao nào? Là người cứu mạng là có thể tùy tiện áp sát đầu vào mặt mình sao? Nếu như không phải mình tỉnh dậy đúng lúc, e rằng lúc này đã....

Hít sâu một hơi vào người, cô gái lập tức phản pháo: “Nếu đúng như anh là người cứu mạng tôi thì tôi vô cùng biết ơn. Nhưng đừng tưởng vì thế mà anh

muốn làm gì mà làm, lúc này anh chu mỏ áp sát vào mặt là có ý gì? nói đi!!”

Thà không nhắc tới thì thôi, vừa mới nhắc tới Dương Kiệt lập tức nổi giận hùng hục: “Ý gì? Nhìn thấy cô bất tỉnh nhân sự thời gian lâu như vậy, sợ cô có mệnh hệ gì nên tôi rủ lòng thương hy sinh nụ hôn đầu thiêng liêng của mình định hô hấp nhân tạo để cứu tỉnh cô. Cô chưa hỏi rõ nguyên do đã tát tôi một bạt tai, moá, đúng là người tốt khó làm, đừng tưởng tôi hiền là muốn làm gì làm nhé!!” Nhìn thấy qua người vô liêm sỉ, nhưng chưa nhìn thấy qua ai vô liêm sỉ như tên lưu manh này. Nhìn thấy cái vẻ mặt thèm thuồng muốn chảy nước miếng lúc này của hắn là biết hắn không phải là người tốt rồi, giờ ở đó tỏ ra vẻ nhân cách cao sang lắm vậy. Cái gì mà nụ hôn đầu thiêng liêng? bộ của ông là nụ hôn đầu, còn của tôi không phải sao? Mà tôi có yêu cầu ép buộc ông phải hy sinh đầu chứ?

cô gái càng nghĩ càng giận, giận tới nỗi cơ thể run lên cầm cập, nghiêng rầm nghiêng lợi đôi mắt như phóng lửa nhìn chăm chăm tên khốn ở trước mặt, nhưng không thêm nói đầy câu nào. Tranh cãi mấy tên mặt dày vô liêm sỉ như thế này chỉ tổ làm bản thân bức bối thêm mà thôi, im lặng, im lặng là vàng!!

Nhìn thấy cô gái không cãi lại mà chỉ dùng ánh mắt như muốn phang thấy xẻ thịt mình ra nhìn chăm chăm vào mình. Dương Kiệt không kèm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng. Chắc là do cảm thấy chột dạ, nên vô cùng biết điều cảm miệng không nói thêm gì nữa.

Cô gái nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, còn Dương Kiệt thì chắc do có tật giật mình nên đưa mắt nhìn sang hướng khác, nhưng không ai nói với ai nửa lời. Bầu không khí trong phòng khách im lặng tới mức đáng sợ.

Dương Kiệt có chút đứng ngồi không yên, không thể tiếp tục như thế này được. Minh là đàn ông, phải chủ động chút, phá vỡ cái không khí đáng sợ này chứ.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt nhanh chóng tìm chủ đề nói: “E hèm, này cô bé, dù sao tôi cũng là người cứu mạng cô, cô có thể cho tôi biết cô tên gì?”

“Bé cái đầu ông á! lớn hơn người ta được bao nhiêu mà dám kêu tôi là cô bé hả?” Cô gái dúi chặt đôi lông mày hai tay chống eo nghiêng rầm nói, dường như vẫn còn rất phản cảm với hành động lúc này của anh ta.

nhưng suy nghĩ một hồi, dù sao người ta cũng từng cứu mình, nói tên cho hắn biết cũng chẳng sao. Nghĩ thế, bèn khẽ thốt ra hai từ: “Diệp Tuyền.”

“Được, chịu trả lời là ok rồi đấy!! chỉ sợ bà câm nín nghe tiếng tôi hót mà thôi.” Nhìn thấy có tiến triển, Dương Kiệt mừng thầm trong bụng, nhưng trên khuôn mặt cố gắng tạo ra vẻ nghiêm túc chân thành, từ từ nói: “À à, thì ra là Diệp cô nương, hân hạnh, hân hạnh được quen biết một đại mỹ nhân như cô nương. Mà nè, cô nương có thể cho tôi biết vì sao cô lại nằm bất tỉnh nhân sự trong khu rừng? Còn nữa, dường như có một toán người đàn ông có khuôn mặt rất dữ dằn đang truy đuổi cô phải không? trông đáng sợ của chúng dường như rất nóng muốn tìm cô cho bằng được thì phải. Cũng may là tôi có mặt kịp thời giúp cô đánh đuổi chúng đi, nếu không lúc này e rằng cô đã nằm trong tay chúng rồi đấy.”

Nghe thấy Lục Tín bắt đầu kể công, nhưng cảm thấy anh ta nói đúng, nếu như lúc mình ngất đi mà lũ người của quân đoàn Ac Sói tìm tới, e rằng lúc này đã bị chúng tóm gọn rồi. Nghĩ tới điều đó, thành kiến đối với Lục Tín đã giảm bớt đi đôi chút. Diệp Tuyền khẽ lộ ra vẻ do dự, nhưng nhanh chóng được cô ta che dấu đi, trầm giọng nói: “Lúc này tôi đang bỏ trốn trong rừng bởi sự truy đuổi của toán người đàn ông hung dữ mà anh vừa nói. Tôi đang ẩn trốn trên cành cây cao rất kín đáo và an toàn tuyệt đối thì đột nhiên trong khu rừng vang lên một tiếng gào thét ma chê quỷ khốc, tôi chịu đựng không nổi những tiếng gào thét kinh khủng đó, nên từ trên cành cây té ngã xuống đất ngất. Còn chuyện vì sao tôi bị mấy người đàn ông kia truy đuổi thì tốt nhất anh đừng nên biết, vì chuyện này không liên quan gì tới anh, biết nhiều chỉ tổ rước họa vào thân mà thôi. Nhưng dù sao tôi cũng rất cảm ơn anh đã cứu tôi thoát khỏi sự truy lùng của chúng.” Nói tới đây, giọng điệu của Diệp Tuyền cũng đã dịu hơn lúc đầu rất nhiều, còn chân thành nói lời cảm ơn Dương Kiệt nữa.

Tất nhiên, nếu như để cô ta biết được tiếng gào thét ma chê quỷ khốc mà cô ta vừa diễn tả là từ trong miệng tên khốn ở trước mặt phát tán ra, khiến cô ta bị bại lộ ngất đi, không biết cô ta có cầm dao đuổi chém anh ta không nữa... “Tiếng gào thét ma chê quỷ khốc...” Dương Kiệt chột da hời hợt.

“Đúng thế, tôi nghi ngờ trong khu rừng có ẩn náu một con thực xác ma điều (chim quỷ ăn xác), loại chim này luôn phát ra những tiếng gào thét kinh khủng như thế khi đang ăn, khiến người lớn nghe phải biến sắc, con nít nghe phải nín khóc.” Diệp Tuyền dúi dụi ngón tay ngọc ngà vuốt nhẹ lên cằm, phân tích một cách nghiêm túc: “Chỉ là không hiểu vì sao những tiếng gào thét đáng sợ đó lại có tiết tấu giống như một điệu khúc kỳ lạ nào đó, thông thường thực xác ma điều không thể nào phát ra những tiếng gào thét có tiết tấu như thế này được.”

Nghe xong những lời phân tích của Diệp Tuyền, không cần nghĩ cũng biết tác giả của những tiếng gào thét ma chê quỷ khốc kia là ai rồi. Lúc này Dương Kiệt chỉ muốn đào cái hố nào đó chui xuống cho bớt xấu hổ.

Mẹ kiếp! giọng ca vàng của mình mà ả dám nói là tiếng gào thét ma chê quỷ khốc của con thực xác ma điều gì đó à??

Diệp Tuyền vừa suy nghĩ ngẩn đầu lên phát hiện Dương Kiệt đang đỏ hết cả khuôn mặt, nổi uất hận bừng bừng hiện rõ trên mặt không có chỗ trút ra trông vô cùng nực cười. Bèn hỏi: “Ừ, có chuyện gì xảy ra mà mặt anh giống như cả thế giới đang thiếu anh tiên vậy?” “Không, không có gì, không có gì cả, hi hi, hi hi!!” Dương Kiệt cố gắng lắm mới kìm nén cơn kích động trong lòng, gắng sức tạo ra nụ cười miễn cưỡng đáp. mặt khác trong lòng thầm nghĩ: “Không phải do ta hát không hay mà vì trên thế giới này không ai biết thưởng thức giọng ca truyền cảm giàu cảm xúc của ta, ta nhịn!!”

Diệp Tuyền chẳng biết chuyện gì đang xảy ra với Dương Kiệt, nhìn thấy anh ta nói không có gì, cũng chẳng suy nghĩ thêm nữa. nhận thấy trời đã xế chiều, mặt trời đã gần xuống núi đi nghỉ ngơi, bèn chấp tay nói: “cảm ơn anh đã cứu mạng tôi, nếu như sau này có cơ hội, tôi sẽ trả mối ơn cứu mạng ngày hôm nay. giờ tôi có công việc phải làm gấp, chào tạm biệt đây, hẹn ngày gặp lại!” nói xong, không đợi Dương Kiệt kịp lên tiếng, quay người bỏ đi.

“ừ, đi cẩn thận, không tiễn, hẹn ngày gặp lại.” Dương Kiệt vẫn cố gắng tỏ ra vô cùng thản nhiên, từ trong Càn Khôn thấp lấy ra tấm lệnh bài “Thánh Hòa Lệnh” cầm trên tay nghiêm.

Dương Kiệt đang chơi chiêu đấy. Anh ta đang đặt cược rằng Diệp Tuyền sẽ quay đầu lại thêm lần nữa. Và khi nhìn thấy “Thánh Hòa Lệnh” trong tay mình, chắc chắn cô ta sẽ lên tiếng truy hỏi, anh ta cho rằng tấm “Thánh Hòa Lệnh” này nhất định có liên quan tới cô ta.

Quả nhiên, trước khi bước ra khỏi phòng khách, Diệp Tuyền đã quay người lại lần nữa để nói lời cáo từ. Phát hiện Dương Kiệt cầm lấy một miếng sắt nghịch trên tay, đôi mắt của Diệp Tuyền lập tức giương to ra hết cỡ, khó tin không tự chủ thốt miệng nói: “Thánh Hòa Lệnh!! Chính là Thánh Hòa Lệnh!! Anh cũng có thánh hòa lệnh sao?”

“Hiệu quả ta cần chính là thế này đây, hi hi.” Dương Kiệt thâm khoai trí trong lòng, nhưng trên mặt cố gắng tạo vẻ ngờ ngác không hiểu: “Thánh Hòa Lệnh? đó là cái gì? có đổi tiền được không?”

“Cái gì? Đổi tiền?” Diệp Tuyền chút muốn lao tới chế cái đầu tên heo mập ở trước mặt để xem xem đầu óc của hắn có phải chỉ toàn tiền hay không, chẳng lẽ không thể hỏi công dụng của tấm thẻ bài đó là gì được sao, sao mở miệng ra là tiền với tiền, Dương Kiệt vô cùng hiển nhiên trở thành “kẻ hám tiền” trong mắt của Diệp Tuyền rồi.

Hít sâu một hơi vào người để bình tĩnh lại, tận tâm giải thích: “Thánh Hòa Lệnh, chính là tấm thẻ bài tượng trưng cho danh tánh của người được lựa chọn tham gia cuộc tuyển mộ đệ tử do Thánh Hòa Tông, một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh nhất ở vùng U châu này, người sở hữu Thánh Hòa Lệnh sẽ là người có cơ hội hóa rồng, cho dù là ăn mày, thương nhân, quý tộc hay hoàng tử các nước, đều có thể đi tới Thánh Hòa Tông tham gia cuộc kiểm tra tiềm năng, chỉ cần đạt được yêu cầu, sẽ được thu nhận thành đệ tử tông môn, một bước lên trời, chỉ cần có thể trở thành đệ tử ngoại môn của Thánh Hòa Tông thôi, địa vị sẽ tăng lên gấp vạn lần, ngay cả quan lại quyền quý của các đế quốc hùng mạnh cũng phải tôn kính không dám làm phật lòng. Thử nghĩ xem có quan trọng không chứ?” Nói tới đây, thò tay vào trong lòng rút ra một tấm thẻ bài giống hệt như tấm thẻ bài trên tay Dương Kiệt, nói: “Tôi cũng có một tấm thẻ bài thánh hòa lệnh trên tay đó là lý do vì sao người của quân đoàn Ác Sói đã truy đuổi tôi, mục đích là cướp đi tấm thẻ bài trên tay tôi đem đi giao nộp nhiệm vụ hoặc đem bán với một số tiền rất lớn.”

“Có dzui đó sao? Có thể cướp thẻ bài của người khác đem giao nộp nhiệm vụ và bán cho người khác sao?” Dương Kiệt có chút bất ngờ.

“Tất nhiên, Thánh Hòa Tông chỉ xem thẻ bài chứ không xem người, bất kỳ người nào cầm thẻ bài này tới Thánh Hòa Tông đều có cơ hội tham gia kiểm tra tiềm năng. Mà thẻ bài mỗi lần phân phát ra đều có giới hạn, không phải ai cũng đều có được, những người có tiền có của vì không nhận được thẻ bài, đều có thể dùng một số tiền lớn để giao nhiệm vụ cho các quân đoàn đánh thuê hùng mạnh tìm giúp hoặc dùng tiền để mua bài. Hoàng Huyện là con đường giao điểm chủ chốt để đi tới Thánh Hòa Tông, nên các quân đoàn đánh thuê trong thành đa số đều nhận được nhiệm vụ truy tìm thánh hòa lệnh, nếu như cướp được, giao nộp nhiệm vụ sẽ nhận được hơn một triệu linh thạch cấp thấp, thậm chí có giá mà không có hàng để bán nữa đấy.”

“Một... Một triệu???” Dương Kiệt kinh ngạc tới cùng, có chút cảm không vững tấm thẻ bài trong tay. Một triệu viên linh thạch cấp thấp sẽ mua được bao nhiêu bảo bối được liệu quý giá nhỉ? Sẽ là bao nhiêu điểm kinh nghiệm nhỉ? 1 viên = 50 điểm, 1 triệu có nghĩa là 50 triệu điểm, nếu như hấp thụ xong mình sẽ tăng được bao nhiêu cấp nhỉ? một bước lên mây, tuyệt đối là một bước lên mây.

Tất nhiên, tính là tính thế, nhưng số thời gian ngồi đó từ từ hấp thụ hết một triệu viên linh thạch cũng là cả một vấn đề. Thông thường thì muốn hoàn toàn hấp thụ một viên linh thạch cấp thấp phải tốn mười phút đồng hồ, cá biệt nhanh hơn cũng phải trên năm phút, nghĩa là một tiếng nhanh nhất chỉ được mười hai viên, tương đương với 600 điểm kinh nghiệm, không bằng đi giết một con quái cùng cấp nữa là. Nên người của đại lục Huyền Thiên rất hiếm khi dùng linh thạch để tu luyện, đa số họ chỉ dùng để mua bán trao đổi hàng hóa, dùng để hồi phục lượng chân khí bị tiêu hao trong chiến đấu, hoặc dùng để duy trì vận hành của các trận pháp khổng lồ của các tông môn và vương triều.

Tất nhiên, dùng linh thạch cấp thấp để đổi các linh thạch cấp cao thì tốc độ hấp thụ sẽ nhanh hơn rất nhiều, nhưng ít ai chịu trao đổi linh thạch cấp cao lấy linh thạch cấp thấp, có đổi cũng xê dịch khá cao, thông thường thì 100 viên cấp thấp = 1 viên trung cấp, nhưng muốn đổi ít nhất phải 120 ~ 130 = 1 viên trung cấp.

Nhưng Dương Kiệt không biết điều đó, lúc này đôi mắt của tên khốn đó giống như biến thành hai viên linh thạch sáng lấp lánh, nước miếng nhỏ dãi, miệng không ngừng lầm bầm nói: “một triệu linh thạch, ôi, núi linh thạch đó sao mà mỹ miều thế này, mình có nên mang tấm thẻ bài này đi giao nộp hoặc rao bán không nhỉ?”

“Đồ hám tiền!” Nhìn thấy khuôn mặt mê muội của Dương Kiệt, Diệp Tuyền không kềm được thăm chửi rủa một câu. Minh đã giải thích rõ ràng giá trị của tấm thẻ bài, thế mà hắn vẫn chỉ việc đổi tiền, đúng là hết thuốc chữa.

“Ừa mà khoan đã, vì sao người của quân đoàn Ác Sói biết rõ trên người cô có tấm thẻ bài mà truy sát vậy?” Thông qua những gì Diệp Tuyền, Dương Kiệt cảm thấy vô cùng khó hiểu bằng cách nào người của quân đoàn đánh thuê biết được ai có thẻ bài trong người mà ra tay cướp lấy.

“Vì cứ mỗi năm năm thì Thánh Hòa Tông sẽ phân phát ra một lượng lớn thẻ bài ra khắp nơi trong khu vực U châu, mỗi một vương triều, mỗi một thành trì đều nhận được số thẻ bài nhất định, thông thường thì những tấm thẻ bài đó sẽ rơi vào tay những gia tộc hùng mạnh, nhưng cũng có một số ít dùng làm phần thưởng dành cho các thiên tài trong khu vực, thử nghĩ xem, một ngôi thành có gần chục gia tộc, nhưng số thẻ bài chỉ nằm trong tay những gia tộc hùng mạnh hoặc có những thiên tài đáng sợ nhất trong khu vực, số nhiều thật ít, những gia tộc không có thẻ bài tất nhiên là không cam tâm rồi, họ sẽ giao nhiệm vụ xuống cho quân đoàn đánh thuê cướp thẻ, khi giao nhiệm vụ xuống tất nhiên là có để lại thông tin, diện mạo và đặc tính của người sở hữu thẻ để người của quân đoàn đánh thuê nhận biết mà đánh chặn. Đó là lý do vì sao tôi bị quân đoàn đánh thuê Ác Sói truy sát ở nơi này.”

“Nếu như vậy thì những gia tộc đó tự ra tay không phải hơn sao? Tự nhiên tốn một số lượng linh thạch lớn giao cho quân đoàn đánh thuê để làm gì?” Dương Kiệt vẫn có chút không hiểu.

“Những gia tộc đó sẽ không dám tự ra tay, vì theo quy tắc ngầm của các gia tộc trong khu vực, gia tộc sẽ không được phép ra tay với người đã sở hữu thẻ bài, nếu như ai dám làm hỏng quy tắc, sẽ bị những gia tộc còn lại vây đánh, mục đích là để bảo vệ một phần nào đó đối với người sở hữu thẻ, không

ai muốn tạo cơ cho gia tộc khác vây đánh mình, nên cách tốt nhất là tốn một số tiền để lên lên giao nhiệm vụ xuống cho người phía dưới làm, cho dù sau này bị bắt quả tang, chỉ cần nói là thẻ này do tôi mua từ người khác, ai có bằng chứng kết tội tôi chứ? Khả năng giữ thông tin khách hàng của hiệp hội lính đánh thuê ngay cả tông môn cũng không thể nhúng tay vào, huống chi là các gia tộc ở vương triều chứ? Tốn một số tiền nhỏ mà không cần mang họa vào thân, ngu gì không làm. Một triệu linh thạch đối với những gia tộc như thế này chỉ là con số nhỏ nhoi mà thôi.”

“Thì ra là thế.” Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may là người của quân đoàn đánh thuê chỉ thông qua thông tin do người giao nhiệm vụ cung cấp chứ không phải có bí quyết đánh hơi được tấm thẻ bài, vậy là mình chỉ cần thận trọng một chút, không ai biết được trên tay mình có một tấm thẻ bài quan trọng như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chính nhân quân tử Dương Kiệt

“Phù, cuối cùng cũng đã thoát ra khỏi được thành Hoàng Huyền rồi.” Hướng đông bắc nằm giữa ranh giới khu rừng ma thú và thành Hoàng Huyền, một bóng người to tròn như một trái bóng khổng lồ dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi trên trán, khẽ quay đầu nhìn về hướng thành Hoàng Huyền, thầm thở phào nhẹ nhõm một cái.

Ngay sau khi suy qua nghĩ lại, Dương Kiệt quyết định nén nhịn cơn đau như cắt khi nhìn thấy gần cả triệu linh thạch cấp thấp ngay trước mặt mà không thể vơ tay ra chụp nổi, anh ta quyết định dùng tấm thẻ bài để hoàn thành nhiệm vụ được giao chứ không dùng nó để trao đổi linh thạch.

Khoan nói tới phần thưởng nhiệm vụ một cơ hội quay số, hai cơ hội tăng cấp kỹ năng tuyệt học miễn phí có giá trị hơn một triệu linh thạch cấp thấp rồi.

Và lại sau khi nghe lời giải thích của Diệp Tuyền, muốn hấp thụ hết cả triệu linh thạch cấp thấp để thăng cấp là điều không tưởng, chỉ có thể dùng chúng để trao đổi mua bán thứ gì đó, nhưng một triệu linh thạch cấp thấp trong tay, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, chỉ đủ để mua những vật phẩm báu vật không quá cao cấp, mà cho dù cao cấp cỡ nào đi nữa, cũng sao mà giá trị bằng hai cơ hội tăng cấp kỹ năng tuyệt học chứ? Nên đã vô cùng quả quyết cùng Diệp Tuyền đồng hành tới Thánh Hóa Tông để tham gia đợt tuyển mộ đệ tử để gia nhập vào tông môn.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 7 (Tương đương với luyện thể tầng thứ 7)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 30/15000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới vương quyền tầng thứ 1(Độ tu luyện: 18 / 1000); Phi lũ xung thiên pháo(hoàng giới sơ cấp(Độ tu luyện: 23 /100)); Phi lũ bạo liệt quyền(hoàng giới sơ cấp (Độ tu luyện: 3 /100)); Cuồng Phong chương (Hoàng giới tuyệt phẩm, không thể thăng cấp)

Cuồng Phong chương (hoàng giới tuyệt phẩm):Chương pháp cực đỉnh của giai đoạn luyện thể, tăng 100 % sức sát thương, mang theo hiệu ứng cuồng phong xâm nhập cơ thể hủy hoạt kinh mạch của kẻ địch.

Báu vật sở hữu:

Cần Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp khí (Trung cấp) (Số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/10000)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 10 trở xuống.

Độ bền 20 / 20 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Chỉ sau một đêm, bảng thông số của Dương Kiệt đã trở nên hoành tráng hơn rất nhiều. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân” được 5000 điểm kinh nghiệm, cộng thêm năm viên tụ khí đan khi luyện hóa xong được thêm 5000, vừa đủ 10000 điểm để thăng cấp lên cấp 7, lại tốn thêm 2000 linh thạch cấp thấp để nâng cấp cần khôn tháp lên thành pháp bảo trung cấp, học luôn cuồng phong chương, có thể nói, thực lực của Dương Kiệt đã tăng lên vài bậc so với một ngày trước đó, nếu như lúc này gặp lại tên trọc của quân đoàn Ác Sói, chỉ cần vài chiêu đã đủ để lấy mạng của hắn, không còn bị hắn đập như con chó như hôm qua nữa.

Diệp Tuyền tỏ ra vô cùng kinh ngạc về tốc độ thăng cấp của Dương Kiệt, chỉ sau một đêm đã từ luyện thể cấp 6 đột phá lên luyện thể cấp 7 thậm chí lên tới cảnh giới đỉnh điểm, khiến cô ta choáng váng cả đầu óc, rốt cuộc là con heo mập này đã ăn qua thứ gì mà thăng cấp lẹ vậy nhỉ? Nếu như để cô ta biết được mọi sáng sớm hôm qua chỉ mới luyện thể tầng 5, chỉ một ngày đã thăng 2 cấp, không biết khuôn mặt của cô ta sẽ đẹp đến như thế nào nhỉ?

Đối diện với chất vấn của Diệp Tuyền, Dương Kiệt chỉ tỏ vẻ chảnh chọe, dùng tay vuốt vuốt mái tóc của mình, ngẩng đầu lên nói một câu: “ vì tôi là thiên tài!” Lập tức được cô ta đáp lại bằng ngón tay giữa.

Sau một đêm nghỉ ngơi tại quán trọ, cả hai chuẩn bị rời khỏi thành Hoàng Huyện để lên đường tới Thánh Hóa Tông, ai ngờ phát hiện người của quân đoàn Ác Sói xuất hiện khắp nơi trong thành để lục soát hung thủ đã giết chết bốn thành viên trong quân đoàn, ngoài ra còn truy tìm tung tích của Diệp Tuyền, người đang giữ tấm thẻ bài Thánh Hóa Lệnh, và chắc chắn có liên quan tới cái chết của bốn người kia.

Biết được tin đó, cả hai sợ tới nỗi không dám lộ đầu ra khỏi nhà trọ, nhưng cứ ở mãi trong này không ổn, vì thời hạn tham gia đợt tuyển mộ của Thánh Hóa Tông chỉ còn khoảng nửa tháng, nếu như trong vòng nửa tháng không kịp có mặt tại địa điểm kiểm tra, tấm thẻ bài trên tay sẽ mất tác dụng, lại phải đợi thêm năm năm nữa.

đây cũng được xem là một bài thử thách giành cho những ai sở hữu thẻ bài trên tay, nếu như không đủ thực lực và vận may để vượt qua muôn vàn khó khăn xa xôi vạn dặm để đi tới Thánh Hóa Tông, thì xem như là một tên phế vật, Thánh Hóa Tông không cần phế vật, chỉ tiếp nhận thiên tài thực thụ mà thôi.

Suy qua nghĩ lại, không còn cách nào, đành phải lần nữa tốn hai trăm viên linh thạch cấp thấp để tạo ra một không gian ảo để Diệp Tuyền ẩn trốn ở trong đó, còn Dương Kiệt sẽ mang theo cô ta rời khỏi thành Hoàng Huyện. Vì người của quân đoàn Ác Sói chỉ biết mặt mũi của Diệp Tuyền, còn Dương Kiệt thì không, bốn tên kia đã chết cả rồi, có ai thấy được anh ta là thủ phạm cơ chứ. Quân đoàn Ác Sói chủ yếu là truy bắt Diệp Tuyền mà thôi, còn Dương Kiệt có đứng ngay trước mặt quân đoàn trưởng của chúng, chúng cũng chẳng thèm đếm xỉa tới anh ta nữa là.

Tất nhiên, Dương Kiệt đã yêu cầu trong thời gian đó Diệp Tuyền phải rơi vào trạng thái ngủ say trước khi anh ta thu vào không gian ảo, vì đó là bí mật của anh ta, tuyệt đối không thể để cho một người mới gặp mặt không được bao lâu biết được.

Dưới ánh mắt nghi ngờ và không tin tưởng của Diệp Tuyền, Dương Kiệt chỉ lạnh lạnh nói một câu: “Cô không còn cách nào khác ngoài việc phải tin tôi, nếu như cô không đồng ý, hãy tiếp tục ở lại nơi này, còn tôi thì xin khêu, vì người mà chúng cần tìm là cô chứ không phải là tôi, tôi sẽ tự mình lên đường tới Thánh Hóa Tông trước đây, cô để vượt mặt cơ hội đợt tuyển mộ này, đừng có hối hận à nha.”

Không còn cách nào khác, nếu như không chấp nhận lời đề nghị của Dương Kiệt, Diệp Tuyền có thể sẽ bị nhốt lại ở thành Hoàng Huyện, trễ mất đợt tuyển mộ của Thánh Hóa Tông, đó là niềm mơ ước và cũng là niềm hy vọng của cả gia tộc cô ta, gia tộc đã tốn biết bao tâm huyết để sở hữu một tấm thẻ bài giao cho mình, tuyệt đối không thể để vượt mất được.

Dưới ánh mắt mang hàm ý “anh mà dám làm bậy với tôi thì tôi sẽ liều mạng với anh” của Diệp Tuyền, Dương Kiệt tỏ vẻ không hài lòng, thậm chí lẩm bẩm nói nhỏ: “chẳng lẽ khuôn mặt của mình không đáng tin như vậy sao? không thể nào, tự soi gương nhìn lên nhìn xuống, nhìn ngang nhìn dọc, vẫn đẹp trai phong độ như ngày nào, khuôn mặt lúc nào cũng khắc bốn chữ “chính nhân quân tử”, sao ả có thể nghi ngờ một người có phong thái cao thượng như mình được chứ?”

Nếu như để Diệp Tuyền nghe thấy những lời anh ta nói, chắc chắn cô ta sẽ ói ngay tại chỗ.

Tên mặt dày không biết xấu hổ!!

Và thế, nuốt viên thuốc ngủ có hiệu quả trong hai tiếng đồng hồ rồi ngủ thiếp đi. Dương Kiệt lập tức nhờ hệ thống tạo ra không gian ảo rồi đưa Diệp Tuyền vào bên trong, sau đó vô cùng ung dung tự tại đi thẳng ra quán trọ, trên đường đi còn không ngừng chào hỏi, phối hợp với người của quân đoàn Ác Sói để truy tìm hung thủ, đợi tới khi cảm thấy chơi đủ, mới rời khỏi thành Hoàng Huyện, hướng thẳng về phía đông bắc, lên đường tới Thánh Hóa Tông.

“Đã gần hết giờ rồi, thả cô ta ra thôi.” Ngó nghiêng ngó dọc thấy không có ai bám theo, cảm thấy đã vô cùng an toàn, lập tức liên lạc với hệ thống thả Diệp Tuyền ra khỏi khoảng không gian ảo đó.

Nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, thân hình yếu điệu bốc lửa với tư thế nằm đầy khiêu gợi đang nằm bất động ngay trước mặt mình, Dương Kiệt có chút muốn hóa thân thành cảm thú ngay lập tức.

“Cảm thú? Cảm thú cũng không bằng? mình nên làm vai nào nhỉ? không được, một “chính nhân quân tử” đầy cao thượng như mình, tuyệt đối không thể làm chuyện cảm thú như thế này được, chỉ là... ngay cả cảm thú cũng không bằng, có bị cô ta xem thường không nhỉ?”

“Chính nhân quân tử” Dương Kiệt tỏ ra do dự không quyết, nửa muốn hóa thân thành cảm thú, nửa lại hình tượng cao thượng của mình, tỏ ra vô cùng phiền não.

“Hê, đã hơn hai tiếng rồi mà sao ả chưa thấy tỉnh vậy? hay là lực thuốc quá mạnh, ả bị ngất thiệt luôn rồi.” Quỳ xuống ngay trước mặt Diệp Tuyền, dùng tay vỗ nhẹ lên má cô ta vài cái, vẫn không thấy động tĩnh, trong lòng rung lên một cái: “Mẹ kiếp, chẳng lẽ lại phải “hô hấp nhân tạo” sao? Đừng giỡn chứ, lần trước suýt chút mất đi nụ hôn đầu, không những không được cảm ơn mà còn bị tát một cú vào mặt, lần này có đánh chết cũng không làm.” Không ngừng nuốt những vũng nước miếng thèm thuồng vào họng, cố gắng lộ ra vẻ bất cần.

“Nhưng chẳng lẽ cứ để ả nằm bất động ở đó tới khi nào đây? Ai mà biết được người của quân đoàn Ác Sói có đi tuần tra lục soát ở gần đây không chứ, lỡ như bị chút phát hiện thì toi. Và lại, chẳng lẽ à ngất đi hai, ba ngày không tỉnh, mình phải ở đây chờ đợi sao? Lỡ trễ thời hạn tham gia đợt tuyển mộ thì sao đây? Không được, phải “hô hấp nhân tạo” giúp ả tỉnh lại ngay mới được.” “Chính nhân quân tử” cố gắng tìm ra lý do để mình có thể “hô hấp nhân tạo” giúp đối phương tỉnh lại, trong lòng không ngừng tự nhủ: “Không phải ta muốn làm thì, nhưng tình thế ép buộc mà thôi.”

Cái mỏ chu lại như cái miệng heo, cơ thể run lên vì phấn khích từ từ áp sát tới môi của Diệp Tuyền vẫn còn nằm bất động trên mặt đất.

“Dâm tặc ~~~~~!!”

Bốp ~~~~~!!

Và thế là một cái bạt tai lần nữa tiếp xúc với khuôn mặt đầy mỡ thịt của Dương Kiệt, Diệp Tuyền khuôn mặt đầy giận dữ, nộ khí xung thiên quát: “Đồ đệ tiện, lần này là lần thứ hai rồi nhé, lần này còn lý do gì để chối cãi nữa hả!!!”

“Mẹ kiếp, sao lần nào cũng tỉnh đúng lúc thế này, trễ chút chết sao” Dương Kiệt vừa dùng tay xoa xoa cái má vừa dính bạt tai vừa lảm bảm nói nhỏ.

“Cái gì, người vừa nói gì?” “Đâu có, tôi định nói 1, thấy cô ngủ thiếp đi lâu quá, tưởng cô chịu không nổi lực thuốc bị bất tỉnh nhân sự, nên mới định ra tay cứu chữa thôi mà. Thời gian là vàng bạc, lỡ cô cứ nằm bất tỉnh hết mấy ngày mấy đêm thì sao? Lỡ người của quân đoàn Ác Sói đuổi tới thì sao? Tôi là thế chỉ vì nghĩ tới đại cuộc mà thôi.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt cao thượng biết nghĩ tới đại cuộc nghiêm giọng nói.

Diệp Tuyền giận tới nổi mặt đỏ tía tai, ngón tay run rẩy chỉ thẳng về phía Dương Kiệt, không biết dùng lời nào để nói về tên mặt dày này, nếu như không phải mình tỉnh lại kịp thời, nụ hôn đã bị hán cướp hết hai lần rồi đấy. Thế mà giờ này hán vẫn không biết xấu hổ cho rằng hán đã làm đúng, còn mình là người có lỗi sao? ời trời ơi, hãy giáng tía sét xuống đánh chết tên đâm tặc đáng ghê tởm rửa giùm con cái.

Diệp Tuyền tự hứa rằng sau này cho dù có chết cũng không bao giờ ngắt đi trước mặt tên đại đâm tặc này lần nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Diệp Tuyền, Dương Kiệt có chút chột dạ, vội vã thay đổi đề tài: “Thôi thôi, giờ cô đã tỉnh rồi, chúng ta hãy mau chóng lên đường thôi, hiện giờ chúng ta chỉ cách thành Hoàng Huyện không bao xa, nếu như người của quân đoàn Ác Sói đuổi theo tới đây thì toi cả lũ.”

Nói xong, vẫy tay một cái quay người bước đi phía trước, không dám đối diện với Diệp Tuyền nữa.

Sau một hồi hít thở dồn dập để bình tâm lại, Diệp Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi vừa bước đi vừa trù ẻo: “Đồ đâm tặc, đồ hám tiền, đồ mặt dày, ta chỉ mong có tia sét giáng thẳng vào người ngươi, còn không thì chỉ mong người của quân đoàn Ác Sói xuất hiện ở gần đây để phang thây xẻ thịt con heo mập người ra làm mồi nhậu, hừ hừ~~~~!”

“Này cô nương, không cần thiết phải trù ẻo như vậy chứ? tôi còn chưa kịp chạm vào người cô mà, có thiệt thòi gì đâu mà làm dữ vậy, vả lại, cô trù ẻo người của quân đoàn Ác Sói xuất hiện ở đây, không chỉ tôi mang họa, ngay cả cô cũng không thoát được đâu mà ở đó trù ẻo.” Dương Kiệt nghe những lời trù ẻo của Diệp Tuyền ớn lạnh cả xương sống, đúng là chỉ phụ nữ và tiểu nhân đều khó nuôi, người xưa không gạt mình chút nào.

Cái gì mà vẫn chưa thiệt thòi gì? chẳng lẽ phải đợi tới lúc thiệt thòi rồi mới được lên tiếng hả? Diệp Tuyền nhin không nổi nữa, phẫn nộ quát: “ta”

“Con heo mập đó nói đúng đấy, không chỉ nó bị phang thây xẻ thịt, ngay cả cô cũng sẽ theo chân hán xuống dưới suối vàng để cùng bầu bạn với nhau tiếp nhé.”

Cả hai giật mình hoảng hốt quay người nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói, chỉ thấy một người đàn ông mặt mày hung tợn bị chột bên mắt trái, cao to lực lưỡng, trên người mặc một bộ giáp màu bạc, trên ngực có thêu hình một con sói đang ngẩng cao đầu hú, sau lưng có treo một cây cự kiếm thô to hơn cơ thể một người đàn ông trưởng thành từ trong khu rừng nhỏ ở gần đó từ từ bước ra, trên môi mang theo một nụ cười chế giễu khiêu khích.

“Xin tự giới thiệu một chút, tại hạ Trương Kỳ, phó quân đoàn trưởng của quân đoàn Ác Sói, rất hân hạnh khi được làm đúng yêu cầu của quý cô nương vừa nói.” Phóng ánh mắt đầy nhục vọng đề tiện về phía Diệp Tuyền, dùng chiếc lưỡi liếm nhẹ lên môi nói tiếp: “Tất nhiên, trước khi chết, ta sẽ cho cô được hưởng thú sự khoái lạc khi được làm một người đàn bà chân chính.”

Người của quân đoàn Ác Sói!!

Diệp Tuyền không ngờ mình có tiềm năng trở thành thầy bói, vừa mới trù ẻo xong lập tức hiệu nghiệm, người của quân đoàn Ác Sói đã đuổi theo tới đây. Nhìn khí thế trên người người đàn ông đó, tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 10, chỉ còn nửa bước chân nữa sẽ đột phá thành tiên thiên.

Dương Kiệt luyện thể tầng thứ 7, Diệp Tuyền luyện thể tầng thứ 6, gặp phải 1 tên luyện thể tầng thứ 10, chỉ có nước quỳ mà thôi, hoàn toàn không có cơ hội nào cả.

Dương Kiệt phóng ánh mắt oán trách về phía Diệp Tuyền, đó, cái miệng hôi của cô đó, cái tốt thì không thấy linh nghiệm, cái xấu thì linh nghiệm ngay lập tức, giờ giải quyết sao đây??

Diệp Tuyền khóc không thành tiếng, tại sao câu đầu không linh nghiệm mà câu sau lại linh nghiệm nhỉ? Giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ nhắm mắt chờ chết? À không, tên khốn đó định làm nhục mình, không được, tuyệt đối không được, cho dù là tự vẫn, cũng không được để lão độn vào người mình.

Diệp Tuyền vô cùng quả quyết, nén lại cơn hoảng sợ trong lòng, chuẩn bị liều mình tử chiến.

Chỉ thấy Dương Kiệt mang theo vẻ mặt của con chó bị luộc chín đầu bước tới trước mặt Trương Kỳ, nịnh bợ cười: “Kỳ gia, Kỳ gia à, em út rất hân hạnh khi được gặp mặt Kỳ gia ở nơi này, em đã nghe uy danh của Kỳ gia từ đâu, hôm nay được gặp quả thật danh bất hư truyền, phong độ đẹp trai, oai phong lẫm liệt, sự ngưỡng mộ của em đối với Kỳ gia tựa như sóng nước ngủi ngủi, liên miên Không thứ gì có thể cản nổi” Trương Kỳ tỏ ra khoái trá với những lời có cánh của Dương Kiệt, còn Diệp Tuyền nghe xong những lời nịnh bợ đó không kềm được muốn quay người sang 1 bên để ới.

Không lo nghĩ tới việc phản kháng mà chỉ biết cúi đầu nịnh bợ kẻ địch, Tên khốn này không có chút sĩ diện sao?

Nếu như để Dương Kiệt nghe thấy, chắc chắn sẽ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Tuyền hỏi “Sĩ diện? Sĩ diện là gì vậy? Có ăn được không? Thiên nhiên hay nhân tạo? Bao nhiêu tiền 1 kg?”

Trương Kỳ tỏ vẻ khoái trí vỗ vỗ lên vai của Dương Kiệt cười nói: “Tốt, tốt, nề tình mày như tên thái giám biết nịnh bợ trước vua, ta sẽ không phang thầy xẻ thịt mày ra làm mồi nhậu nữa...” “Dạ, dạ, cảm ơn, cảm ơn Kỳ gia, Kỳ gia quả thật hiệp cốt nhân tâm, từ bi đại lượng, quả thật là một tia sáng chói rọi soi sáng con đường cho tui em đi theo...”

“Được rồi, được rồi, ta hứa sẽ không phang thầy xẻ thịt mày rồi mà, ta sẽ cho mày được chết một cách nhanh chóng nhẹ nhàng, để được toàn thây vậy.”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi những chiêu tấn công bằng miệng không tác dụng, vội vã nhảy lùi về phía sau, cười khổ hỏi: “Kỳ gia, có nhầm lẫn gì không ạ? Tui em chỉ là người đi đường, đâu có đắc tội gì tới Kỳ gia, tại sao lại phải lấy mạng bọn em chứ?”

“Đúng là các ngươi không có đắc tội ta...” Sắc mặt của Trương Kỳ trầm xuống, ánh mắt quét qua chiếc túi càn khôn treo trên eo của Dương Kiệt, lạnh lùng nói: “Nhưng các ngươi dám giết hại người của quân đoàn Ác Sói, có chết trăm lần ngàn lần cũng chưa hết tội.”

“Không có, tuyệt đối không có, em nhìn thấy người của quân đoàn Ác Sói lập tức cung kính chào hỏi rồi quay đầu bỏ chạy, sao dám giết người của Kỳ gia chứ? Có nhầm lẫn gì không ạ.” Dương Kiệt lắc đầu như say sóng, mang theo vẻ mặt vô tội chối cãi.

“Vậy chiếc túi càn khôn kia sao lại nằm trên người ngươi nhỉ? Người của quân đoàn Ác Sói khi vừa gia nhập quân đoàn sẽ được tặng cho một chiếc túi càn khôn, trong túi càn khôn đó đã được khắc trận pháp theo dõi trên đó, chỉ cần ở trong phạm vi mười mét lập tức có thể cảm nhận được có phải là người của mình hay không? Lúc ở trong thành ta đã cảm nhận được túi càn khôn của bốn tên thuộc hạ đã chết, nên đã âm thầm theo đuôi ngươi tới nơi này, không ngờ lại được chứng kiến một chuyện thú vị.” Nói tới đây, đôi mắt của lão lóe qua tia sáng tham lam, ý lão muốn nói tới khoảng không gian đã cất giấu Diệp Tuyền, lúc này khi thả cô ta ra, đã lọt vào đôi mắt của lão. Trương Kỳ lập tức nhận ra rằng trên người Dương Kiệt có báu vật vô giá.

Có thể cất giấu người sống, tuyệt đối là báu vật độc nhất vô nhị trên đại lục Huyền Thiên này, nếu như báu vật đó lọt vào tay mình, chắc chắn sẽ...

Nghĩ tới đây, nhịp thở của Trương Kỳ trở nên dồn dập hơn bao giờ hết.

“Chiếc túi càn khôn này sao?” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt ngờ ngác cầm lấy túi càn khôn treo trên eo lên, khó tin hỏi.

Túi càn khôn đó thuộc về tên trọc đã chết dưới tay anh ta, lẽ ra với càn khôn thấp trong người, anh ta không cần thiết phải có túi càn khôn nữa, vì càn khôn thấp cao cấp hơn không biết nhiều lần so với chiếc túi đó. Chỉ là mang theo tâm lý không muốn để người khác biết mình mang trọng bảo trên người, mang theo một chiếc túi càn khôn để có thể che mắt thiên hạ, không ngờ lại xảy ra rắc rối như thế này.

“Đồ ngốc, đồ của quân đoàn Ác Sói mà dám giữ trên người, không bị phát hiện mới là lạ á!!!” Diệp Tuyền giận tới nổi mặt đỏ tía tai, cũng biết hẳn là tên hám tiền, không ngờ lại tham tới mức độ như vậy, lấy hết đồ trong túi càn khôn là được rồi, còn lấy luôn cái túi làm gì vậy trời???

Đại ca ơi, chẳng lẽ không biết rằng tuyệt đối không được lấy túi càn khôn của người chết sao? Hắn đang tự đâm đầu vào chỗ chết đây mà! à không, còn kéo mình chết theo nữa chứ. Trời ơi là trời, sao con lại quen biết được tên khốn hại gia đình hại bạn bè như thế này chứ?

Diệp Tuyền lần này quả thật nghi oan cho Dương Kiệt rồi, anh ta mới tới thế giới này chưa được bao lâu, lại sống trong khu rừng ma thú, mới vào thành được một ngày, sao mà biết được những điều tối kỵ đó chứ?

Dương Kiệt vừa chỉ về túi càn khôn, sau đó lại chỉ về phía Diệp Tuyền, nghiêm giọng nói: “Kỳ gia, túi càn khôn này do ả này đưa cho tôi, tôi hoàn toàn không liên quan gì tới cái chết của thuộc hạ ngài cả, oan có đầu, nợ có chủ, Kỳ gia hãy tha cho em và xử đẹp ả này đi.”

Cả Trương Kỳ và Diệp Tuyền đều ngơ người trước câu nói của Dương Kiệt.

Mẹ kiếp, tên khốn này đúng là tuyệt phẩm, bán đứng bạn bè một cách không cần suy nghĩ, đặc biệt là một cô gái xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành như thế này chứ, thế mà bị hắn bán một cách không do dự! chết nhất đến thế là cùng.

“Đồ dâm tặc, đồ hám tiền, đồ mặt dày, đồ chết nhất, đồ” Dương Kiệt vô cùng vinh dự có thêm một biệt hiệu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Diệt luyện thể tăng thứ 10

“Hahahahaha~~~~!!!” Trương Kỳ cười một cách đắc chí, không ngờ mới nghe thấy uy danh của mình đã khiến chúng nội bộ lung củng rồi, tuy một đánh hai không phải là vấn đề, nhưng lỗ tốn sức hơn ai mà không muốn chứ? Dùng lưỡi liếm liếm môi của mình, nhìn về phía Diệp Tuyền khiêu khích nói: “Người xưa có câu, hãy chọn bạn mà chơi, quả thật không sai chút nào? Cô bé, giờ có hối hận lắm không?”

“Hắn không phải bạn tôi!!!” Diệp Tuyền không thèm nhìn mặt Dương Kiệt nữa, quay sang hướng khác hừ mạnh 1 tiếng nói.

“Đúng thế, đúng thế, em không quên biết gì cô ta cả, em chỉ là người qua đường mà thôi, Kỳ gia hãy mau chóng ra tay xử đẹp con nhỏ này để trả thù

cho thuộc hạ của mình đi, em sẽ đứng sang một bên cổ vũ và làm khán giả cho Kỳ gia. À há, có cần em đề tay đề chân của ả xuồng cho Kỳ gia dễ hành sự không nhỉ? Mà thôi, để Kỳ gia tự giải quyết mới kích thích chứ nhỉ, cô lên Kỳ gia, Kỳ gia cố lên~~!” Tên khốn chỉ trong nháy mắt đã biến thân thành tên thuộc hạ chân thành nhất của Trương Kỳ.

“Cầm miệng~~~!!” Cả Diệp Tuyền và Trương Kỳ cùng lên tiếng quát.

Diệp Tuyền căm hận Dương Kiệt thì khỏi cần nói rồi, ngay cả Trương Kỳ cũng tỏ vẻ không ưa gì tên khốn này, là lính đánh thuê, tôn chỉ quan trọng nhất là nghĩa khí, vì anh em hai đao đâm vai cũng được, tuy bản thân lão chưa chắc là người trọng nghĩa khí, nhưng ít ra bề ngoài hành xử sao cho phải đạo, còn tên khốn này bán đứng bạn bè 1 cách công khai như vậy, tất nhiên là khó có thể chấp nhận rồi.

Bị cả hai quát mắng, Dương Kiệt lộ ra vẻ mặt vô tội, im lặng đứng sang một bên không nói năng gì nữa.

Quay sang Diệp Tuyền, Trương Kỳ mang theo ánh mắt đầy dâm nhục, phấn khích cười nói: “Giờ ý cô bé thế nào? Muốn chống cự trong tuyệt vọng hay là vui vẻ phối hợp với ta để hưởng thụ cực lạc khoái cảm? Ta lại thích sự chống cự của cô bé cơ, như vậy mới phấn khích, khả khả khả khả~~”

“Đồ biến thái!” Diệp Tuyền cắn răng phẫn nộ quát. còn Dương Kiệt thì thầm suy nghĩ trong lòng.

“Biến thái? Ta khoái cách xưng hô đó, khả khả.” Nói xong, từng bước từng bước bước về phía Diệp Tuyền đang mang theo vẻ cảnh giác hoảng sợ.

Nhìn thấy con mồi vùng vẫy trong tuyệt vọng, Trương Kỳ cảm thấy phấn khích khoái lạc như đang lên mây vậy, cơ thể của lão đột nhiên tăng tốc, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Diệp Tuyền, thậm chí cô ta có thể ngửi thấy mùi hôi thối bốc ra từ miệng lão phà ra...

“Hồ Diệp loạn vũ chương~~~!!”

Tay phải tạo chương tung ra, sau lưng nhấp nháy hình ảnh một con bướm sắc sỡ dạng khí, con bướm dạng khí đó nhanh chóng thu nhỏ lại, tựa như bị hút hết vào bàn tay phải, ẩn thẳng vào ngực của Trương Kỳ ở trước mặt.

“Hoàng giới tuyệt phẩm?? Nhưng thật đáng tiếc, cô bé còn yếu quá đấy.” Trương Kỳ lộ ra nụ cười chế giễu, tay tạo thành chảo, chụp lấy bàn tay tung chương của Diệp Tuyền đang ẩn tới, sau đó khẽ dùng sức, kéo cả người cô ta về phía mình, một cú đâm đâm thẳng vào bụng của cô ta.

Bốp~~~!

“Hự~~”

Diệp Tuyền trực tiếp bị đánh bay ra, té ngã trên mặt đất, toàn thân run rẩy, đau không chịu nổi, không còn đủ sức đứng dậy nữa.

Khoảng cách giữa luyện thể tầng thứ 6 và luyện thể tầng thứ 10 cách biệt quá xa, thậm chí lão không cần dùng tới tuyệt học, chỉ một cú đâm thường đã khiến Diệp Tuyền mất hết sức chiến đấu. Cũng may là lão còn muốn làm nhục Diệp Tuyền, nên vẫn còn nương tay, chứ bộc phát hết toàn bộ sức lực trong người ra, đánh vào người không chết cũng bị thành tàn phế.

“Hoan hô, Kỳ gia uy dũng vô song, võ công cái thế, chỉ một chiêu đã dễ dàng đánh bại con ả đáng ghét kia, quả thật lợi hại, sự ngưỡng mộ của đệ đối với Kỳ gia tựa như sóng nước....” Dương Kiệt mang theo vẻ phấn khích khoái trá bước tới bên cạnh Trương Kỳ, những lời nịnh bợ lấy lòng như không cần tiền nhót thẳng vào đầu lão, khiến lão khoái trí tột cùng, dùng ánh mắt chế giễu quét qua Dương Kiệt, cười lạnh quát: “Xéo~~~!!”

“Dạ, dạ, em xéo, em xéo ngay ạ.” Dương Kiệt không hề tỏ vẻ ái ngại, vẫn như con chó bị luộc chín đầu hí hí cười lấy lòng, nếu như phía sau tên khốn có đuôi, chắc giờ đang quay như cái chong chóng rồi, khẽ nhích sang một bên.

Trương Kỳ hừ mạnh một tiếng, không thèm quan tâm tới con heo mập đó nữa, từng bước từng bước bước về phía Diệp Tuyền vẫn còn nằm vùng vẫy trên mặt đất.

“Khả khả, vùng vẫy đi, chống cự đi, nguoi có la thất thanh cũng chẳng ai tới cứu nguoi đâu.” Trương Kỳ như tên tội phạm hiếp dâm dương dương tự đắc nhìn con mồi vùng vẫy trong tuyệt vọng.

“Chưa chắc.” “Cái gì??”

“Giới vương quyền X 2, phi lũ bạo liệt quyền~~~!!”

Pằng~~~~~!!

Hự~~~~!!

“Dinh dong, kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi~~~!”

Sau lưng của Trương Kỳ trực tiếp hứng trọn cú đâm đánh lén, cộng thêm hiệu ứng đẩy lùi năm mét, té ngã nhào về phía trước, máu từ trong miệng phun bắn ra, lập tức bị thương không nhẹ.

“Mày... Mày dám chơi khăm tao~~~!!” Lúc này bị thái độ của Dương Kiệt đánh lừa, nên đã mất hết cảnh giác, để nguyên cái lưng lại cho anh ta, tất nhiên là không cần khách sáo rồi, trực tiếp một cú đâm đâm thẳng vào lưng, khiến lão bị thương ngay tức khắc.

“Đồ ngốc, để nguyên cái lưng cho ta, không đánh người thì đánh ai chứ?? phi lũ xung thiên pháo~~~~!!” Thừa thế xông lên, mỗi một bước chạy của Dương Kiệt đều khiến cho mặt đất rung chuyển, khi cách Trương Kỳ còn khoảng một mét, hai chân nhún mạnh xuống đất, cái cơ thể nặng gần 160 kg vô cùng khó tin tung bay lên cao gần năm mét, hai tay hai chân duỗi thẳng ra, tạo thành một chữ đại (大), tựa như một trái bom được máy bay thả xuống, oanh tạc mục tiêu ở phía dưới.

“Không~~~~~!!”

Rầm~~~~!!

Á~~~~~!!

Crack~~~~!!

“Dinh dong, kích hoạt hiệu ứng choáng váng.”

Trương Kỳ gào thét một tiếng đầy đau khổ, bị vật thể nặng gần 160 kg từ trên cao năm mét thả xuống đè vào người, cho dù luyện thể tầng thứ 10 cũng có chút chịu không thấu, thậm chí có thể nghe thấy xương cốt trong người bị gãy vụn vài chiếc.

Lão không kịp định thần, một cảm giác mê man choáng váng ập thẳng vào đầu, nhất thời tựa như người mất hồn không thể làm gì cả.

Chính là hiệu ứng choáng váng của phi lũ xung thiên pháo!

Không ngờ mình may mắn như vậy, đánh hai chiêu mà hai chiêu đều kích hoạt hiệu ứng, tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội đập chó dưới nước rồi, vội vã từ trên người Trương Kỳ bò dậy, tay phải tạo thành chưởng ấn thẳng ngực lão.

“cuồng phong chưởng~~~~~!!”

Rầm~~~~!!

Cú chưởng mang theo luồng khí màu xanh lá đập thẳng vào ngực, khiến xương cốt trong người lão bị gãy vụn ra hết. Chưa hết, hiệu ứng cuồng phong từ lòng bàn tay truyền thẳng vào cơ thể của Trương Kỳ, không ngừng di chuyển khắp nơi để tàn phá kinh mạch trong người lão.

Trương Kỳ đã kêu không thành tiếng, đôi mắt đầy vẻ phẫn nộ, khó tin, thậm chí có chút hoảng sợ, con đau khủng khiếp khi bị cuồng phong tàn phá kinh mạch khiến lão gân xanh nổi đầy trên trán, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hít thở một cách yếu ớt.

Luyện thể tầng thứ 7 đánh bại luyện thể tầng 10, chiến tích này có thể nói là kỳ tích, nhưng nếu nghĩ kỹ lại, thì đó là điều tất nhiên. Ngay từ đầu đã mượn theo thái độ hạ thấp mình để đối phương mất cảnh giác, để anh ta có cơ hội đánh lên từ phía sau.

Thực ra Trương Kỳ mất cảnh giác với Dương Kiệt một phần vì thái độ của anh ta, một phần vì thực lực của anh ta, chỉ là luyện thể tầng thứ 7, cho dù có bị đánh lên, luyện thể tầng thứ 7 có đánh vào người, cũng chỉ đủ ngãi ngựa mà thôi, nên hoàn toàn không để Dương Kiệt trong mắt mình, vô cùng thân nhiên giễu cợt con mồi, lão làm sao nghĩ được Dương Kiệt có bí pháp giới vương quyền trong tay, chỉ trong chớp lát có thể tăng gấp đôi sức sát thương của mình chứ? Kèm theo xui xẻo dính ngay hai hiệu ứng của chiêu đánh, thậm chí không kịp ra tay phản kháng đã bị đánh thành tàn phế rồi.

Nếu như ngay từ ban đầu lão thận trọng một chút, trực diện xử lý Dương Kiệt trước tiên, nếu như lão không dính liền hai hiệu ứng trong chiêu thức của anh ta, bị mất đi sức phản kháng, e rằng lúc này lão và Dương Kiệt đã thay đổi vị trí với nhau rồi.

Tất nhiên, trên đời này không có thuốc hồi hạn để uống, giờ lão có hồi hạn cũng đã quá muộn rồi.

“Dinh dong, tiêu diệt kẻ địch luyện thể tầng thứ 10, bạn nhận được 10000 điểm kinh nghiệm.”

Một cú đấm kết liễu mạng sống của tên biến thái đó, bên tai lập tức vang lên câu thông báo của hệ thống, trên môi lập tức lộ ra nụ cười khoái trá.

Quay lại phát hiện Diệp Tuyền vẫn còn mang theo vẻ ngờ ngác khó tin nhìn chằm chằm về phía mình, lập tức mang theo nụ cười chiến thắng, dùng tay vuốt vuốt mái tóc của mình, dương dương tự đắc bước tới trước mặt cô ta, hí hí cười nói: “Thế nào? Quá kinh ngạc phải không? Quá thần phục phải không? không cần phải ngưỡng mộ anh, vì anh chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

Nhìn thấy cái khuôn mặt đầy mỡ thịt đang rung chuyển liên hồi vì tròng cười khoái trá của tên khốn, Diệp Tuyền có chút muốn đấm một cú vào mặt hán cho bồ ghét. Nhưng không thể phủ nhận rằng Dương Kiệt có tư cách dương dương tự đắc như thế này. Luyện thể tầng thứ 7 giết chết luyện thể tầng thứ 10, ngoại trừ những tên được gọi là “quái vật” ra, ngay cả những người được cho là thiên tài ở vùng U Châu cũng chưa chắc làm được. Tất nhiên, một phần là do Trương Kỳ chủ quan khinh địch, nhưng thay Dương Kiệt thành một người luyện thể tầng thứ 7 khác, cho dù Trương Kỳ chủ quan khinh địch đứng yên cho đánh, cũng chưa chắc đánh vỡ được chân khí phòng ngự của lão, chứ đừng nói tới đánh bại.

Có thể nói, sức chiến đấu của Dương Kiệt đã có thể vượt trên cả những thiên tài, gần sánh bằng với những tên “quái vật” của vùng U châu rồi.

Tất nhiên, đó chỉ là nói về sức chiến đấu, còn về thực lực thì anh ta vẫn còn thua xa so với những tên thiên tài, vì ở độ tuổi của anh ta, nhiều thiên tài đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng 10 đỉnh điểm, chỉ còn cách nửa bước chân đã có thể bước vào tiên thiên, thậm chí không ít người đã là tiên thiên từ lâu rồi.

Nhưng bù lại Dương Kiệt lại sở hữu một hệ thống nghịch thiên trong tay, việc đuổi kịp và vượt qua những người được cho là thiên tài hoặc quái vật, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đây là lần thứ hai tên khốn đó đã ra tay cứu mạng mình, để mình khỏi bị rơi vào cảnh bị làm nhục bởi tên biến thái đó. Nếu như trong lòng không có chút cảm kích là điều không thể, nhưng mà lúc này nhìn thấy vẻ mặt dương dương tự đắc của hắn, nhớ lại những lời nói của hắn lúc lấy lòng tên biến thái kia, đặc biệt là câu “ Có cần em đè chân đè tay ả xuống cho Kỳ gia dễ hành sự không nhỉ”, giờ nhớ lại còn muốn phun máu, mặc dù biết hắn nói thể là muốn làm tên Trương Kỳ mất cảnh giác, nhưng không sao kèm được con giận dữ lại bùng phát dữ dội.

Hừ mạnh một tiếng rồi quay đầu sang hướng khác, không thèm để ý tới tên khốn mặt dày đó nữa.

Nhìn thấy Diệp Tuyền không thèm chiêm ngưỡng “ chiến tích vẻ vang” của mình nữa, cảm thấy mất hết hứng thú, bểu môi nhún nhún vai, sau đó quay người lao tới bên cạnh cái xác của Trương Kỳ, bắt đầu công việc “ đào xác” của mình.

Nghe thấy những tiếng cười khoái trá phản kích tột cùng khi kiểm tra tài sản của người chết của Dương Kiệt, Diệp Tuyền không kèm được thâm chửi: “ Đồ hám tiền.” từ trong túi càn khôn của mình rút ra một lọ đan dược, đổ một viên ra nhét vào miệng nhai, sau đó bó gối ngồi ngay người lại luyện hóa dược thuốc để điều trị vết thương trên người.

Tổn gần nửa tiếng đồng hồ, lực thuốc trong người mới hoàn toàn hóa giải, vết thương cũng đã lành lại 80 %, chỉ cần thêm một, hai ngày nữa sẽ hoàn toàn lành hẳn.

Đôi mắt với cặp mí dài cong vút xinh xắn từ từ mở ra, phát hiện Dương Kiệt đang ngồi cách đó không xa, đầu quay ngang quay ngược như đang quan sát cảnh giác gì đó, trên tay cầm lấy hai chiếc xiềng đang nướng hai con vật như con thỏ ở đồng lửa ở trước mặt.

Nhìn thấy Diệp Tuyền rời khỏi trạng thái điều trị, Dương Kiệt mỉm cười đưa một chiếc xiềng thịt đã được nướng thành màu vàng óng trước mặt cô ta nói: “ Điều trị xong rồi hả, vậy thì cầm lấy món thịt thỏ nướng ăn cho lại sức, cô vừa mới bị thương xong, cần phải tâm bổ lại mới được.”

Diệp Tuyền có chút cảm động với hành động của anh ta, không chỉ ngồi ở gần đó canh gác giùm mình, mà còn nướng sẵn thịt cho mình ăn nữa chứ, xem ra hắn cũng ga lăng chu đáo nhỉ, không đáng ghét như hồi mới gặp.

Hai má ửng đỏ, sau đó cầm lấy xiềng thịt mà Dương Kiệt đưa qua, dịu giọng nói: “Cảm ơn.” Ai ngờ cô ta còn chưa kịp bỏ thịt vào miệng nhai, một câu nói tiếp theo của Dương Kiệt đã khiến chút thiện cảm đối với anh ta tan biến theo chiều gió.

“ Không cần phải cảm ơn, món thịt “ Linh Mục thỏ” này là ma thú cấp một, thịt của nó rất có ích cho những người luyện thể, được bày bán trong các quán tửu lầu sang trọng trong thành Hoàng Huyện, mỗi con chỉ tốn có năm mươi viên linh thạch cấp thấp, nể tình quen biết, tôi không tính tiền công nướng giùm cô, cô chỉ cần trả đúng năm mươi viên linh thạch cho tôi là được rồi.” Dương Kiệt dúm mắt cười nói, lóp mồm thịt trên đôi má rung lên liên hồi.

“ Không có, biến ~!!” Diệp Tuyền máu nóng sôi lên sùng sục, bỏ món thịt thỏ vào miệng nhai như nhai tươi nuốt sống món thịt trên tay, chắc trong mắt cô ta món thịt thỏ trong tay lúc này đã biến thành Dương Kiệt mất rồi.

Nhìn thấy Diệp Tuyền mang theo vẻ như muốn nhai tươi nuốt sống mình mà nhai con thỏ, Dương Kiệt không dám chọc điên cô ta nữa, thâm trầm bậm nói nhỏ: “ Xem như cho cô thiếu trước vậy, làm gì mà dữ thế không biết.”

“ Cái gì? ngươi vừa nói cái gì?” “ À không có, ý tôi muốn nói là món thịt thỏ này rất ngon, rất bổ đó mà.” “ Hừ hừ.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tư Mã Thiên

Vọng Nguyệt son!

Thánh Hóa Tông nằm có khu vực U châu, tận cùng vùng cực bắc, gần sát biên giới của khu rừng ma thú, là tông môn chủ lực chống lại sự bành trướng của lũ ma thú trong khu rừng, có thể nói, những đế quốc, vương quốc của vùng U châu mấy trăm năm nay có được sự bình yên phát triển, Thánh Hóa Tông có công sức không nhỏ.

Tông môn được đóng trên dãy núi Vọng Nguyệt dài vạn trượng, từ chân núi nhìn thẳng lên đỉnh núi, tựa như một cây thiên trụ đỡ lấy cả bầu trời vậy.

Thiên địa linh khí nồng nặc, ở nơi này tu luyện một ngày tuyệt đối có thể xem như mười ngày ở thế giới bên ngoài. Cho nên Vọng Nguyệt son được người đời gọi là “ động thiên phúc địa” quả thật không sai chút nào.

Lúc này các thị trấn lân cận sống dưới sự che chở của Thánh Hóa Tông nằm dưới chân núi Vọng Nguyệt son đã đông nghẹt người, đó đều là những thiên tài ở bốn phương tụ tập lại ở đây, chuẩn bị tham gia đợt tuyển mộ của Thánh Hóa Tông, chỉ mong một bước lên trời, cá chép hóa rồng.

“Cái gì? Đừng giỡn chứ, lại hết phòng rồi sao?” Trong một quán trọ trong thị trấn, một bóng người có thân hình to tròn như một trái bóng khổng lồ, bên cạnh đi theo một cô gái có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thành hình yếu điệu bốc lửa sau khi nhận được cú lắc đầu của chương quỹ của quán nhà trọ, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Xin quý khách thông cảm, mấy ngày nay thiên tài ở bốn phương tụ tập về đây để chuẩn bị đợt tuyển mộ môn đồ của Thánh Hỏa Tông, nên quán trọ nên trong tình trạng cháy phòng, hay là quý khách thử đi quán khác hỏi thăm thử xem” Chương quỹ tỏ ra vô cùng cung kính, tận tình giải thích lý do.

Có thể không cung kính được sao? Ai mà biết được trong những người này ai sẽ một bước lên trời, cá chép hóa rồng cơ chứ? Làm ăn sinh sống dưới sự che chở của Thánh Hỏa Tông, tất nhiên là không thể vô lễ với những người tới đây tham gia đợt tuyển mộ rồi, lỡ như đắc tội với người trúng tuyển, sau này người ta quay lại trả thù, tới lúc đó không biết đi khóc với ai đây.

“Căn này là căn thứ mười rồi, bọn tôi đã đi khắp thị trấn rồi, chẳng chỗ nào còn phòng cả. Biết làm sao đây? Chẳng lẽ tối nay phải ngủ ngoài đường hả trời!” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt oán trách nhìn vào chương quỹ nói, khiến chương quỹ tỏ vẻ ngại ngùng bắt lực nhún nhún vai.

Tất nhiên, Dương Kiệt không có ý trách cứ gì ông ta cả, dù sao cũng do người ta hết phòng chứ không phải là không cho mình thuê, anh ta chỉ là muốn than thở vài câu mà thôi.

Lắc đầu thờ dài một tiếng, quay sang Diệp Tuyền nói: “Đi thôi, thử đi tìm thêm vài chỗ nữa xem sao.” Diệp Tuyền gật đầu định quay người rời khỏi, đột nhiên trong phòng ản ờ đại sảnh vang lên một giọng nói cao ngạo: “Này cô nương xinh đẹp, nếu cô không chê thì hãy tới phòng ta vậy, ta vừa đặt một phòng hạng sang trong quán trọ này, phòng ốc rộng rãi, chiếc giường vừa mềm mại vừa to, đủ để lăn lên lộn xuống ở trên đó đấy, hi hi.”

“Mẹ kiếp, tên nào chán sống rồi sao mà dám đi chọc con hổ cái này?” Vội vã quay đầu lại nhìn vị “anh hùng” dám chạm vào mông cộp, là một thanh niên chạc tuổi mười sáu, mười bảy, khuôn mặt đẹp trai phong độ, chỉ là sắc mặt xanh xao, quầng mắt thâm đen, chắc là một tay thường xuyên lao vào tửu sắc, trên người mặc bộ đồ công tử cao quý, một mình ngồi trên một chiếc bàn lớn ngay trung tâm đại sảnh, trên bàn bày đầy những món ngon đất tiền, là một công tử lắm tiền nhiều của đây mà.

Tên công tử đang dùng ánh mắt dâm tà quan sát toàn thân trên dưới Diệp Tuyền, hần lập tức nhận ra rằng Diệp Tuyền vẫn còn là “trinh nữ”, cộng thêm sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thân hình bốc lửa, không biết hấp dẫn hơn biết bao nhiêu lần so với những thiếu nữ đã từng qua tay hắn, miệng không ngừng có động tác nuốt nước bọt.

Không chỉ tên công tử kia như vậy, hầu hết những tên khách nam trong đại sảnh đều mang theo ánh mắt dâm nhục nhìn chằm chằm vào Diệp Tuyền, tựa như tên đồ tể đang ngắm soi con mồi vậy.

Đúng là hồng nhan họa thủy!

“Thấy chưa, đã bảo trước khi vào đây phải dùng tấm vải che mặt rồi mà, lại gặp rắc rối nữa rồi.” Dương Kiệt quay sang Diệp Tuyền than trách nói.

“Biến ~~~!!” Diệp Tuyền hừ mạnh một tiếng, sau đó quay sang tên công tử vừa lên tiếng lạnh lạnh nói.

“To gan ~~~!!” Tên công tử sắc lạnh trầm đen như than, dùng tay vỗ mạnh bàn một cái, lạnh lạnh nói: “Không một người phụ nữ nào có thể từ chối Tư Mã Thiên ta đây, cô cũng không ngoại lệ.”

“Tư Mã Thiên? Người này chính là Tư Mã Thiên sao?”

“Đúng thế, đúng thế, đệ nhất thiên tài của Tô Thành, con cháu đích truyền của một trong tam đại gia tộc hùng mạnh nhất Tô Thành, Tư Mã Thiên chính là người này sao?”

“Nghe nói Tư Mã Thiên thiên tư cực cao, mới mười bảy tuổi đã đạt tới cảnh giới luyện thể cấp 9, tuyệt học gia tộc “hồn nguyên nhất khí thủ” đã luyện tới cảnh giới cực điểm, sức chiến đấu có thể đánh ngang ngửa với một cao thủ luyện thể cấp 10 đấy.”

“Nghe nói tuy Tư Mã Thiên thiên tư kỳ tài, nhưng là người háo sắc tột độ, biết bao thiếu nữ ở Tô Thành đã bị hãm hại dưới tay hắn, có người dám phản kháng thậm chí bị hắn diệt cả gia đình, sau khi hãm hại thiếu nữ đó xong còn đem bán cho thanh lâu, e rằng cô nương xinh đẹp này cũng khó thoát rồi đây.”

“Suyt, nói nhỏ thôi, không sợ chết hả?”

Những câu bàn luận to nhỏ của những người ở xung quanh đã lọt hết vào tai của Dương Kiệt và Diệp Tuyền, nhưng cả hai vẫn tỏ vẻ dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra cả, hoàn toàn không thêm quan tâm tới “chiến tích lấy lòng” của tên Tư Mã Thiên.

Luyện thể tầng thứ 9 đánh ngang ngửa với luyện thể tầng thứ 10? Có gì đáng để bận tâm cơ chứ? Phải biết rằng con heo mập ở bên cạnh mình, ở luyện thể tầng thứ 7 đã chơi chết một tên luyện thể tầng thứ 10, huống chi hiện giờ hắn đã đạt tới luyện thể tầng thứ 9 chứ. Mới cách nay vài hôm, trên đường đi gặp phải toán cướp có thủ lĩnh là luyện thể tầng thứ 10, tên heo mập này chỉ một cú đấm, một cú đé, một cú chương đã dễ dàng lấy mạng tên thủ lĩnh đó rồi, huống chi tên này chỉ đánh ngang ngửa với một cao thủ luyện thể tầng thứ 10 chứ? Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp được.

Đúng thế, mất gần nửa tháng từ Hoàng Huyện đi tới Thánh Hỏa Tông, trên đường đi không bình yên chút nào, nào là gặp phải cướp núi, nào thì gặp phải ma thú ở khu rừng ma thú chạy ra săn mồi, vô cùng hiển nhiên tất cả đều trở thành điểm kinh nghiệm cho Dương Kiệt thăng cấp. Chỉ trong vòng nửa tháng đã từ luyện thể cấp 7 thăng lên luyện thể cấp 9. Tốc độ thăng cấp của anh ta đã khiến Diệp Tuyền há hốc mồm không nói nên lời, nhưng riết

rồi cũng thành quen, cho dù sáng mai tỉnh dậy mở mắt ra thấy anh ta đột phát thành luyện thể cấp 10 hay thậm chí là tiên thiên, cũng không cảm thấy quá bất ngờ nữa rồi.

Bản thân Diệp Tuyền cũng không kém, đã từ luyện thể cấp 6 đột phá thành luyện thể cấp 7, đó là công lao Dương Kiệt để dành lại mấy tên lè tè để cô ta chiến đấu, không nguy hiểm tới tính mạng tuyệt đối không ra tay, để cô ta từ trong chiến đấu không ngừng củng cố bản thân, tiến hành đột phá. Chỉ trong vòng nửa tháng đã đạt tới luyện thể cấp 7. phải biết rằng Diệp Tuyền mới tròn 16 tuổi, hoàn toàn không thua kém gì so với đệ nhất thiên tài của Tô Thành như Tư Mã Thiên, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa.

Tư Mã Thiên này giờ vang mang theo vẻ mặt cao ngạo hưởng thụ khi nghe người khác bàn tán về “uy danh” của mình, nhưng phát hiện Dương Kiệt và Diệp Tuyền vẫn tỏ vẻ thản nhiên không chút lo sợ, cảm thấy “uy danh” của mình bị xúc phạm, đặc biệt là thái độ của con heo mập đứng bên cạnh người đẹp, khiến mình bị mất mặt, phần nộ đập bàn một cái, nhìn về phía Dương Kiệt lạnh lạnh quát: “Con heo mập kia, ai cho phép mày dám đứng gần người đẹp của ta hả? Biết điều thì mau chóng lăn tới trước mặt ta quỳ xuống khấu đầu, tự phế hai tay của mình, ta sẽ rủ lòng thương tha mạng cho mày.”

“Heo Mập? Quỳ xuống khấu đầu? Tự phế hai tay?” đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng, lập tức tạo ra vẻ nịnh bợ lấy lòng, vừa dúi mắt cười hí hí vừa từ từ bước tới trước mặt Tư Mã Thiên, nhìn đáng vẻ anh ta giống như đã sợ hãi trước “uy danh” của Tư Mã Thiên mà làm theo yêu cầu của hắn thì phải.

Thái độ của anh ta lập tức khiến những người có mặt trong đại sảnh tỏ vẻ khinh thường chế giễu, thậm chí có chút cười trên đau khổ của người khác.

Diệp Tuyền cũng mang theo vẻ mặt thương hại khi nhìn Dương Kiệt bước đi, nhưng vẻ mặt thương hại đó không phải dành cho Dương Kiệt, mà là dành cho tên ngốc Tư Mã Thiên kia. Tên ngốc đó dám đụng tới điều tối kỵ của Dương Kiệt gọi hắn là "heo mập", đúng là chán sống rồi. Mỗi lần tên heo mập đó tạo ra vẻ mặt như thế này là có người xui xẻo.

Cầu trời phù hộ cho thằng nhỏ!

Tư Mã Thiên vẫn chưa biết con đại họa sắp ập tới đầu mình, vẫn mang theo vẻ mặt cao ngạo ngẩng cao đầu, chờ đợi con heo mập kia tới quỳ xuống trước mặt mình khấu đầu.

“Ồ thì ra chính là Thiên gia đó hả, Thiên gia đẹp trai phong độ, uy dũng vô song, danh tiếng lẫy lừng, hôm nay được gặp mặt quả thật danh bất hư truyền, sự ngưỡng mộ...” “Thôi thôi, đừng nói nhiều nữa, mau quỳ xuống khấu đầu, sau đó tự phế hai tay rồi rút xéo, ta còn nhiều việc phải làm với mỹ nhân kia, không có thời gian ở đây nghe người làm nhảm” Tư Mã Thiên tỏ vẻ khinh thường, vẫy vẫy tay không thèm để ý tới Dương Kiệt nữa, đôi mắt dâm tà của hắn đã dán chặt vào cơ thể bốc lửa của Diệp Tuyền.

“Dạ dạ, quỳ xuống khấu đầu, tự phế hai tay, đơn giản thôi mà.” Bàn tay thô to đầy mỡ thịt nhanh như chớp chụp lấy cái đầu của Tư Mã Thiên, không đợi hắn kịp phản ứng, kéo đầu hắn đập mạnh xuống chiếc bàn ăn bày đầy thức ăn đắt tiền.

Rầm~~~~~!!

Cái đầu của Tư Mã Thiên va chạm với chiếc bàn bằng gỗ mun cao cấp, lập tức vỡ tung toét, thức ăn phun bắn ra rơi đầy mặt đất, không ít thức ăn dính đầy trên khuôn mặt của Tư Mã Thiên.

“Mày...Mày dám...”

Bốp~~~~~!!

Tư Mã Thiên phần nộ tột cùng khi bị đánh lén, đặc biệt là tóc tai khuôn mặt và bộ đồ trên người dính đầy nước canh, mỡ thịt của thức ăn, khiến một người tự cho là thiên tài công tử như hắn muốn nổi điên lên định vùng dậy giết chết con heo mập dám cả gan ra tay với mình.

Dưới cặp mắt ngơ ngác của biết bao người có mặt trong đại sảnh, không đợi hắn kịp vận hành chân khí trong cơ thể đứng dậy phản kháng, Dương Kiệt vùng tay chụp lấy cổ áo của hắn nhắc bổng người hắn lên, trực tiếp tặng cho một cú bạt tai vang dội vào mặt hắn, khiến chân khí trong người hắn lập tức bị nhiễu loạn, nhất thời không thể phát huy.

“A~~~~...mày dám...”

Bốp~~~~~!

“Tao là...”

Bốp~~~~~!!

“Á~~~~ tao ... tao sẽ giết”

Bốp~~~~~!! Bốp~~~~~!! Bốp~~~~~!!

Mỗi một câu hăm dọa của Tư Mã Thiên là mỗi cú bạt tai tát thẳng vào mặt của hắn, chỉ trong chớp lát, hai bên má đã đỏ tím sưng vù, trông giống như một cái đầu heo vậy.

“U...ư..phụt...”

Vài chiếc răng kèm theo máu từ trong miệng Tư Mã Thiên phun bắn ra, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“Xéo ~~~!!” s= Sau khi tát cho sưng tay, trực tiếp ném Tư Mã Thiên về phía cửa sổ trong đại sảnh.

Rầm ~~~!!

Cánh cửa sổ bằng gỗ trực tiếp bị cơ thể của Tư Mã Thiên tông gãy, cơ thể mang theo cánh cửa sổ gãy đó bay thẳng ra ngoài đường té ngã xuống đất, bộ dạng vô cùng thảm thương.

“Mẹ kiếp, cái thứ gì đâu không, ghét nhất là mấy tên khôn dám gọi ta là 'heo mập', mập thì sao? Mày có được mập như tao không? Nói cho mày biết, cái này tượng trưng cho người phúc hậu cao quý đấy! Hừ hừ, Bộ tưởng bỏ mày hiền muốn ăn hiếp là ăn hiếp sao? không cho mày một trận mày còn không biết mình đang ở đâu. Rút kinh nghiệm đi nhé, lần sau đừng có đi ăn hiếp những người có khuôn mặt hiền lành phúc hậu như ta nữa.” Dương Kiệt nhìn về hướng cửa sổ nhỏ bãi nước bọt, hừ mạnh một tiếng, vỗ vỗ đôi tay, dưới cặp mắt kính hải, khó tin của những người có mặt trong đại sảnh, quay người đi về phía Diệp Tuyền, bỏ lại vài viên linh thạch xem như là bồi thường bàn ăn và cánh cửa sổ bị gãy, rồi khỏi đi tìm quán trọ khác.

Đợi tới khi bóng lưng của hai người biến mất khỏi đại sảnh, tiếng âm vang bàn tán mới bùng nổ lên.

“Chàng thanh niên có thân thể như trái bóng không lồ đó là quái nhân ở phương nào thế nhỉ, ngay cả Tư Mã Thiên cũng dám đánh!”

“Đúng thế, đúng thế, ngay cả một thiên tài như Tư Mã Thiên chỉ như con gà trong tay hắn, thậm chí không tý sức phản kháng, rốt cuộc chàng thanh niên đó là ai vậy? Chưa từng nghe thấy qua một người có thể hình to tròn mà thực lực đáng sợ như thế này? chẳng lẽ là người của những gia tộc bí ẩn ở U Châu?”

“Lớn chuyện rồi, lớn chuyện rồi, ngay cả Tư Mã Thiên cũng dám đánh, gia tộc Tư Mã sẽ không tha cho anh chàng đó đâu.”

“Xi, trông anh chàng kia chắc là người sẽ tham gia đợt tuyển mộ môn đồ lần này, chỉ cần hắn vượt qua được vòng kiểm tra, trở thành môn đồ của Thánh Hóa Tông, có cho gia tộc Tư Mã mười cái gan cũng không dám đụng tới hắn, lo gì.”

“À, cũng đúng. Mà không, nghe nói gia tộc Tư Mã có không ít con cháu là môn đồ trong Thánh Hóa Tông, hình như anh ruột của Tư Mã Thiên là, Tư Mã Phong Vân, thuộc một trong thập đại cao thủ ở ngoại môn, đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8, anh chàng kia dám đụng tới Tư Mã Thiên, Tư Mã Phong Vân chắc chắn sẽ ra tay trả thù cho em trai của mình, sẽ không tha cho anh chàng kia đâu.”

“Chưa vào tông môn đã đắc tội một trong thập đại cao thủ ngoại môn, xem ra tương lai anh chàng này mờ mịt đen tối rồi đấy, cho dù hắn có gia nhập tông môn thành công hay thất bại, chắc chắn cũng sẽ bị mất mạng.”

“Ừ, ừ, có chuyện hay để xem rồi đấy.”

Màn đêm buông xuống, tại một trang viên sang trọng lộng lẫy trên eo núi Vọng Nguyệt sơn, một bóng người sắc mặt lạnh lẽo u ám, khuôn mặt hao hao giống như tên Tư Mã Thiên vừa bị Dương Kiệt đập cho một trận sáng nay, đang ngồi chiếc ghế chủ trong phòng khách, trên tay cầm lấy một ly trà sứ, lâu lâu lại bỏ lên miệng nhấp môi một miếng.

Kết ~~~!!

Cánh cửa phòng khách mở ra, một bóng người có khuôn mặt lấm la lấm lét, mặc bộ trang phục giống hệt như Tư Mã Phong Vân từ bên ngoài bước vào, chấp tay thi lễ nói: “Bẩm phó bang chủ, Thiên thiếu gia chỉ bị ngoại thương nhẹ, sau khi dùng thuốc khuôn mặt đã bớt sưng vù rồi ạ, chỉ là mấy chiếc răng phải đợi một thời gian nữa mới có thể mọc lại như cũ được ạ.”

Tư Mã Phong Vân khẽ gật đầu, lạnh lạnh nói: “Chỉ cần không ảnh hưởng tới đợt tuyển mộ ngày mai là được rồi. Cũng tốt, đây âu cũng là một bài học dễ răn đe tiểu Thiên bớt tính cao ngạo của nó, để nó biết trời cao đất rộng. Nhưng mà...” Nói tới đây, toàn thân đột nhiên phát tán ra luồng sát khí đáng sợ, khiến cho nhiệt độ trong phòng hạ xuống tới mức cực thấp: “Người của gia tộc Tư Mã, không phải con chó con mèo nào cũng có thể đụng tới được đâu.”

Sát khí đáng sợ của tiên thiên tầng thứ 8 phát tán ra, khiến cho tên thuộc hạ toàn thân run rẩy, trên trán đã chảy đầy mồ hôi lạnh, chột nữa đứng không vững té ngã xuống đất.

“Đã điều tra ra lai lịch của tên tạp chủng kia chưa?” Qua được một hồi, sát khí đã được Tư Mã Phong Vân thu lại vào người, tên thuộc hạ thảm thở phào nhẹ nhõm, toàn thân ướt đầm mồ hôi như vừa bước ra khỏi phòng xông hơi vậy, nghe thấy câu hỏi của Tư Mã Phong Vân, vội vã trả lời: “bẩm phó bang chủ, lai lịch của tên cậu tạp chủng đó vô cùng bí ẩn, thuộc hạ đã phát tán người ở phía dưới dò thám, nhưng tới giờ vẫn chưa biết được gia tộc đứng đằng sau lưng hắn là ai, chỉ biết hắn tên Dương Kiệt, luyện thể tầng thứ 9, mới cách nay nửa tháng đột nhiên xuất hiện ở thành Hoàng Huyện” “Cái gì? Tới giờ vẫn chưa nắm rõ thông tin về tên cậu tạp chủng đó sao?” Đôi mắt sắc lạnh của Tư Mã Phong Vân tựa như hai mũi kim đâm thẳng vào mắt của tên thuộc hạ, khiến hắn hoảng sợ tới cùng, vội vã cúi đầu xuống không dám trả lời.

“Tiếp.”

“Dạ, dạ... thân thể của tên cậu tạp chủng vô cùng bí ẩn, nửa tháng trước đột nhiên trên trời giáng xuống xuất hiện tại thành Hoàng Huyện, những gì liên quan tới hắn trước đó đều không có chút thông tin gì cả. Thuộc hạ nghi ngờ hắn chính là người của những gia tộc bí ẩn ra đời để tu hành...”

“Không thể nào, người của những gia tộc bí ẩn đều có đôi mắt trên trán, còn lâu mới đến xia tới những tông môn của U châu, càng không bao giờ tham gia vào những cuộc tuyển mộ môn đồ của tông môn. Cho dù họ muốn gia nhập tông môn đi nữa, cũng chỉ để mắt tới các tông môn hùng mạnh ở trung ương mà thôi.”

“Dạ, dạ, thuộc hạ sẽ tiếp tục phái người ở phía dưới điều tra cho rõ thân thế của tên cậu tạp chủng đó ạ.” “Không cần thiết.” Tư Mã Phong Vân vẫy vẫy tay, cười lạnh nói: “Cho dù hắn là ai đi nữa, một khi đã đụng tới gia tộc Tư Mã, kết cục cũng chỉ có chết mà thôi. Đối với một người sắp chết, không cần phải lãng phí thời gian làm gì.”

“Dạ, dạ, chắc chắn sáng mai hắn sẽ tham gia đợt tuyển mộ của tông môn, hay là...” Tên thuộc hạ tạo động tác cúi đầu một cái.

Đôi mắt Tư Mã Phong Vân nhấp nháy tia sáng dị thường, lắc đầu cười nói: “Không, cứ để hắn tham gia đợt tuyển mộ lần này. Lâu lắm rồi ta không có trò tiêu khiển để giải trí, hãy để hắn an toàn gia nhập vào tông môn, tới lúc đó hạ lệnh xuống phía dưới hành hạ trấn áp hắn một thời gian, trong thời gian này ta cần bề quan để đột phá tiên thiên tầng thứ 9, sau khi ta xuất quan, cần có một con gà để giết cho đám khi kia xem, để xem ai còn dám mạo phạm tới gia tộc Tư Mã của ta hay không, chỉ hy vọng hắn vẫn còn lành lặn, đừng bị thân tàn ma dại là được rồi, há há há há ~~~~!”

“Xin chúc mừng phó bang chủ, mong phó bang chủ đột phá thành công, hoành tảo ngoại môn.” Tên thuộc hạ vội vã nịnh bợ.

“Hahahhahaha~~~~~!!” Tiếng cười đầy đắc chí của Tư Mã Phong Vân vang vọng cả trang viên.

Nhân vật chính của vụ này hoàn toàn không biết một âm mưu đang chuẩn bị ập thẳng vào đầu, vẫn đang ngủ say như chết trong quán nhà trọ dưới chân núi Vọng Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thí luyện Thánh Hỏa Tông

Khu quảng trường rộng lớn dưới chân núi Vọng Nguyệt, tụ tập gần năm ngàn người từ bốn phương tề tụ lại đây, tất cả đều mang theo vẻ mặt cung kính ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào bức tượng cao gần mười mét được đúc bằng đá cẩm thạch ngay giữa quảng trường. Bức tượng giống như người thật này mang theo thể ngẩng cao đầu đưa mắt nhìn về phía xa xăm, hai tay chống eo, khí thế ngạo thị thiên hạ từ bức tượng phát tán ra khiến cho những người chiêm ngưỡng nó đều máu nóng sôi lên sùng sục, chỉ mong có ngày được đặt tới cảnh giới của vị tổ tiên khai lập ra Thánh Hỏa Tông này, hoành tảo khắp U châu không có đối thủ.

Đó chính là bức tượng của vị tổ sư đã khai lập ra Thánh Hỏa Tông sáu ngàn năm trước, Xích Họa chân quân. Người đã từng tung hoành khắp U châu không có đối thủ, ngay cả khi đi tới khu vực trung ương của đại lục Huyền Thiên cũng thuộc dạng có tên có tuổi, người đã đạt tới cảnh giới hợp thể tầng thứ 10 đỉnh điểm. Nhưng cuối cùng cũng không thể vượt qua được cảnh giới độ kiếp, trong lúc độ kiếp bị tám tám chín mươi mốt lôi kiếp đánh tan thành mây khói, ngay cả nguyên thần cũng bị phá hủy, không thể luân hồi được nữa.

Mặc dù độ kiếp không thành công, nhưng không ai dám xem thường thực lực của Xích Họa chân quân, vì độ kiếp là cảnh giới then chốt nhất đối với người tu luyện, chỉ cần độ kiếp thành công, thực lực sẽ tăng lên tới mức độ khó tin, di sông rồi núi, một cú đấm vỡ quả núi lớn cũng chỉ là chuyện nhỏ, sẽ được xếp vào nhóm những người quyền lực nhất đại lục Huyền Thiên, ngay cả những lãnh đạo cao cấp của các tông môn hùng mạnh ở trung ương cũng phải khách sáo không dám đắc tội, có thể nói là một bước lên trời.

Chỉ là quá trình độ kiếp vô cùng nguy hiểm, đó là thử thách lớn nhất mà thiên đạo giành cho người tu luyện, có thể nói là cửu tử nhất sinh, từ xưa đến nay biết bao thiên tài yêu nghiệp đều bỏ mạng trong quá trình độ kiếp, một ngàn thiên tài yêu nghiệp độ kiếp, chỉ có vài ba người thành công là cùng. Nhớ kỹ là thiên tài yêu nghiệp chứ không phải người có tư chất bình thường. Những người có tư chất bình thường thậm chí còn không dám bước với giai đoạn đó nữa, vì có thể nói là thập tử vô sinh.

Có thể nói, mấy chục ngàn năm nay, số người vượt qua cảnh giới độ kiếp ở khu vực U châu này, chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Rất nhiều người đạt tới cảnh giới hợp thể tầng thứ 10, đều cố gắng kìm nén lại chân khí trong cơ thể, để tránh phải độ kiếp, chỉ tới khi thọ mạng gần hết, trước sau gì cũng chết, mới liều thử một phen để độ kiếp, thành công sẽ tăng tuổi thọ lên gấp đôi, còn không thì ngay cả đầu thai luân hồi cũng không có cơ hội.

Do đại lục Huyền Thiên linh khí dồi dào, nên thọ mạng của người bản địa thường rất cao, người thường trung bình có thể sống trên trăm tuổi, luyện thể được hai trăm tuổi, tiên thiên bốn trăm tuổi, chân nhân sáu trăm tuổi, nguyên thần ngàn tuổi, xuất khiếu ngàn rưỡi tuổi, hợp thể là hai ngàn tuổi, độ kiếp tăng lên gấp đôi là bốn ngàn tuổi, hóa vũ tăng thêm gấp đôi nữa là mười ngàn tuổi.

Tất nhiên, ngoại trừ vượt qua cảnh giới khác để gia tăng tuổi thọ, còn có thể săn lùng thần đan thần dược, cũng có tác dụng gia tăng tuổi thọ từ năm mươi ~ một trăm tuổi, nhưng suốt cuộc đời mỗi người chỉ có thể sử dụng một lần, lần thứ hai sẽ kháng thuốc không còn tác dụng nữa. Mặc dù gia tăng tuổi thọ không nhiều, những thần đan thần dược đều được người tu luyện tranh giành bề đầu, mỗi lần xuất hiện trên đại lục Huyền Thiên đều máu chảy thành sông. Vì không chừng chỉ cần sống thêm năm mươi ~ một trăm tuổi, lại có thể đột phá tới cảnh giới khác để gia tăng tuổi thọ thì sao? Thậm chí có thể chuẩn bị kỹ càng để độ kiếp thành công cũng nên.

Tất cả các thiếu niên hơn năm ngàn người có mặt ở đây đa số từ nhỏ tới lớn đều nghe truyền thuyết của Xích Họa chân quân trưởng thành, nên tất cả đều mang theo tâm trạng cung kính, ngưỡng mộ cũng là đều dễ hiểu.

Chỉ duy nhất một người tỏ vẻ dửng dưng quay đầu sang tứ phía ngó ngang ngó dọc, không ngừng chặc lưỡi cảm thán: “ hơn năm ngàn mạng đều là luyện thể tầng thứ 6 trở nên, thậm chí có vài mạng đạt tới cảnh giới tiên thiên, những người này đều chính là thiên tài của vùng U châu sao? Chỉ Thánh Họa Tông đã nhiều như vậy, còn tứ đại tông có thực lực ngang ngửa với Thánh Họa tông thì sao nhỉ? Thiên tài ở đâu ra mà nhiều thế không biết.”

“Này, nghiêm túc chút coi, đừng làm mất mặt tôi chứ.” Diệp Tuyền khẽ dùng tay hích nhẹ Dương Kiệt, tỏ vẻ không hài lòng nói.

“Nghiêm túc? Tôi làm gì không nghiêm túc chứ?” Dương Kiệt bều môi nói. Đột nhiên cảm nhận thấy một luồng sát khí phóng thẳng về phía mình, vội vã quay đầu nhìn về hướng sát khí phóng ra, nhìn thấy khuôn mặt của người vừa phóng ánh mắt sát khí đàng đàng về phía mình, đôi mắt rực sáng, trên môi lập tức lộ ra một nụ cười thích thú.

Chính là tên khốn Tư Mã Thiên.

Lúc này khuôn mặt của Tư Mã Thiên đã bốt sung vù, chỉ là lúc nghiêng răng nghiêng lợi phát hiện mất đi vài chiếc răng trông vô cùng khô hải, nhìn thấy Dương Kiệt mang theo nụ cười thích thú nhìn về phía mình, hấn suýt chút nữa kềm nén không nổi lao tới liều mạng với thủ phạm đã mang tới niềm si nhục tột cùng cho mình.

“Hãy đợi đấy, đợi tới khi kết thúc đợt kiểm tra này, sẽ có trò vui giành cho mày.” Tư Mã Thiên hai tay nắm chặt thành nắm đấm, toàn thân run rẩy vì giận dữ, nhưng lý trí vẫn giúp hấn đủ tỉnh táo để không lao tới liều mạng với kẻ thù không đội trời chung của mình. Trên môi lộ ra một nụ cười sắc lạnh, hướng về phía Dương Kiệt tạo ra một động tác cửa cổ.

Dương Kiệt bều môi, phóng ánh mắt chế giễu về phía hấn, khiến hấn suýt chút nữa bắt chấp tất cả lao tới sấp lá cà với anh ta.

Dong ~~~~~!!

Đúng lúc này, một tiếng chuông vang dội từ trên đỉnh núi Vọng Nguyệt vang lên, một khí thế áp đảo từ trên trời giáng xuống người năm ngàn thí sinh có mặt ở quảng trường, khiến không ít người cảm thấy khó thở, sắc mặt tái xanh, suýt chút đứng không vững ngồi ngã mông xuống đất.

Chỉ thấy mười một bóng người từ trên kim đỉnh đại điện trên đỉnh núi bay ra, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của năm ngàn thí sinh, từ trên cao nhìn xuống những thiếu niên ở phía dưới, ngoại trừ một vài cá biệt vẫn đang gắng sức chịu đựng khí thế do mình phát tán ra, hầu hết đều chịu đựng không nổi ngồi ngã mông xuống đất, toàn thân run lên cầm cập.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu nhóm mặc bộ trang phục quý phái màu đỏ rực như lửa thắm lác đầu thờ dài, tỏ vẻ không hài lòng với chất lượng của đa số thí sinh có mặt ở đây. Tất nhiên, cũng không quên phóng ánh mắt hải lòng về phía những cá biệt vẫn còn đang dốc sức chống chọi với khí thế của mình. Trong số đó có Dương Kiệt, chỉ là lúc này sắc mặt của anh ta vô cùng khó coi, cắn chặt răng dùng tay diu lấy Diệp Tuyền ở bên cạnh, để cô ta tránh cảnh ngồi ngã mông xuống đất. Nhưng sức chịu đựng của anh ta cũng đã tới mức giới hạn, hai chân khẽ co lại, sắp chịu không nổi nữa rồi.

Cũng may là lúc này người đàn ông trung niên đó đã thu lại khí thế của mình, khiến cho các thiếu niên thở phào nhẹ nhõm, vội vã loạng choạng bò dậy, mang theo ánh mắt sợ hãi, ngưỡng mộ, cung kính ngẩng đầu lên nhìn vào mười một người đang treo mình trên không trung.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu nhóm đã đạt tới cảnh giới nguyên thần, còn mười thiếu niên nam nữ đi theo phía ông ta đều đã đạt tới cảnh giới chân nguyên.

“Xin tự giới thiệu, lão phu tên là La Thế Trung, là trưởng lão phụ trách khu vực ngoại môn của Thánh Họa Tông, và cũng là người phụ trách đợt tuyển mộ môn đệ lần này.” Giọng nói của La trưởng lão không quá lớn, nhưng đều lọt hết vào tai của những người có mặt ở quảng trường.

“Trước khi bắt đầu tiến hành kiểm tra, lão phu nhắc lại một lần nữa, những ai mười sáu tuổi chưa đạt tới luyện thể tầng thứ 6, mười bảy tuổi luyện thể tầng thứ 7, mười tám tuổi luyện thể tầng thứ 8, hoặc đã trên mười chín tuổi, hoặc không có thánh hỏa lệnh trên tay, yêu cầu rời khỏi ngay lập tức, nếu như không nghe lời, trong quá trình kiểm tra xảy ra chuyện gì, Thánh Họa Tông không chịu trách nhiệm.” La trưởng lão dùng đôi mắt sắc lạnh quét ngang qua những thiếu niên ở phía dưới, khiến không ít người khẽ run lên một cái. Một số người cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó rời khỏi nhóm người chuẩn bị tiến hành kiểm, chứng tỏ là những người không đạt yêu cầu. Tất nhiên, trong số đó vẫn còn không ít người không đạt yêu cầu, nhưng vẫn mang theo tâm lý đục nước béo cò, hy vọng có thể qua mắt được thiên hạ.

La trưởng lão tất nhiên là hiểu rõ điều đó, nhưng cũng không thèm nói năng gì cả, cơ hội đã trao cho một lần rồi, không biết nắm lấy thì chết cũng đừng có than trách với ai.

Chỉ trong chốc lát, gần hơn trăm người rời khỏi nhóm người kiểm tra. vẫn còn gần năm ngàn người vẫn đứng yên ở đó chờ đợi.

“Tốt, ngay bây giờ, cuộc kiểm tra sẽ bắt đầu.” La trưởng lão khẽ vẫy tay một cái, ngay giữa quảng trường nổi liền với núi Vọng Nguyệt lập tức xuất hiện một bậc thang dạng khí thấp sáng lấp lánh dài tới chín mươi chín bậc, bề rộng mỗi bậc thang đủ cho một lần hơn trăm người bước lên cũng không cảm thấy chen chúc, trầm giọng nói: “Trong vòng một canh giờ, những ai có thể men theo bậc thang này vượt qua chín mươi chín bậc lên tới eo núi Vọng Nguyệt xem như vượt qua được vòng một bài kiểm tra, sau một canh giờ những ai chưa thể lên tới đỉnh sẽ bị xem như thất bại, đào thảo khỏi đợt kiểm tra này. Nhắc lại lần cuối, những ai chưa đạt yêu cầu nhanh chóng rời khỏi ngay lập tức, một khi đã tiến hành kiểm tra, có mệnh hệ gì đừng có trách tại sao không nói trước.”

Lại thêm gần chục người khẽ suy nghĩ lại, nhanh chân rời khỏi nhóm kiểm tra.

“Tốt, cuộc kiểm tra bắt đầu.”

Ngay sau khi câu nói của La trưởng lão vừa dứt, nhóm thiếu niên ở phía dưới ầm lên một tiếng, lập tức tung người phóng lên bậc thang, chỉ mong mau chóng leo lên tới đỉnh, vượt qua bài kiểm tra, đồng thời mong tạo được ấn tượng trước mặt La trưởng lão.

Nhìn thấy đám thiếu niên cầm đầu leo lên bậc thang, mười thiếu niên nam nữ ở phía sau La trưởng lão đều lộ ra ánh mắt khinh thường chế giễu.

“Á~~~~” “Úi da, chuyện... chuyện gì xảy ra thế này” “Đó là”

Quả nhiên, không ít người vừa leo lên được bậc thang thứ hai, thứ ba, cơ thể tựa như bị một quả núi đè hấn lên người, loạng choạng từ trên bậc thang té ngã xuống đất, không ít người bị trọng thương máu từ trong miệng phun ra, toàn thân run rẩy, không đủ sức đứng dậy để tiếp tục bài kiểm tra nữa. Thậm chí có một số người vừa bước lên bậc thang thứ nhất, lập tức bị một tia sáng sắc lạnh như mũi kiếm xuyên thủng vầng trán, đôi mắt thất thần, mang theo vẻ kinh hãi, bất cam, khó tin té ngã xuống đất, vĩnh viễn không đứng dậy được nữa.

Những người bị trọng thương đa số đều là những người ở độ tuổi của mình nhưng chưa đạt tới cảnh giới yêu cầu, nên đã chịu đựng không nổi trọng lực đáng sợ khi leo thang bị sức ép đè cho trọng thương, vì thí sinh khi bước lên bậc thang, bậc thang sẽ tự động phân tích tuổi tác của từng người để đưa ra trọng lực tương đương với độ tuổi đó, ai không đạt yêu cầu sẽ bị loại ngay lập tức, thậm chí mang theo tám thân thể bị trọng thương, không có vài năm điều trị cũng đừng mong chữa lành.

Còn những người bị thanh kiếm khí đáng sợ xuyên thủng vầng trán chính là những người đã vượt qua mười chín tuổi, thậm chí không có thánh hỏa lệnh trong tay nhưng vẫn định đục nước béo cò, tưởng rằng có thể che mặt thiên hạ mà cố gắng kiểm tra, cuối cùng mất luôn cái mạng của mình.

Những người biết rằng mình không đủ tiêu chuẩn kiểm tra nên đã rời khỏi lúc này nhìn thấy cảnh này, đều thảm chầy đầy mồ hôi lạnh, cũng may, cũng may là lúc này quả quyết rời khỏi, nếu không thì e rằng lúc này theo chân mấy tên ngu xuẩn kia rồi.

Không ít người không đạt tiêu chuẩn nhưng vẫn cố ở lại tham gia nhìn thấy cảnh đó, kinh hãi hoảng sợ vội vã quay đầu bỏ chạy, nhưng nhanh chóng bị vô số tia kiếm khí từ trong bậc thang bắn ra, lấy đi mạng sống của họ. Còn những người chưa vượt quá tuổi mà không đủ tiêu chuẩn, chỉ bị trọng thương, tiếng kêu cứu than khóc vang trời.

Nhưng La trưởng lão và mười thiếu niên nam nữ chỉ tỏ vẻ dừng dừng, hoàn toàn không có ý định ra tay cứu giúp gì cả, chỉ yên lặng đứng sang một bên theo dõi quá trình kiểm tra.

Trước khi tiến hành kiểm tra đã cảnh báo trước rồi, không nghe lời vẫn muốn đục nước béo cò thì ráng mà chịu, có trách thì tự trách mình đi.

Chỉ trong chốc lát, gần cả trăm mạng bị giết hoặc trọng thương, xác của họ nhanh chóng được dịch chuyển ra khỏi nơi tiến hành kiểm tra, chỉ để lại gần bốn ngàn tám trăm thí sinh đủ tiêu chuẩn tiếp tục tiến hành kiểm tra mà thôi.

Nhìn thấy không ít người đã leo lên bậc thang, vừa chịu đựng sức ép đáng sợ do bậc thang khí đó phân tán ra vừa bước từng bước chậm rãi không ngừng tiến lên. Dương Kiệt dẫn theo Diệp Tuyền bước tới trước bậc thang, cả hai đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng ngật đầu rồi bước chân ra bước lên bậc thang đầu tiên.

ầm~~~~~!!!

Cơ thể của Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một sức nặng gần cả trăm kg, tương đương với thể trọng của một ~ hai người đàn ông trưởng thành đè thẳng lên người, quá bất ngờ trước trường hợp này, suýt chút nữa thì loạng choạng đứng không vững.

Hít sâu một hơi vào người để bình tĩnh lại, khẽ liếc nhìn Diệp Tuyền, thấy cô ta cũng đã chầy đầy mồ hôi trên trán, nhưng vẫn chịu đựng được, thản nhiên tâm lại đôi chút. Sau đó cả hai bắt đầu hành trình chinh phục bậc thang này, từng bước từng bước leo lên phía trước.

Đợi tới khi Dương Kiệt bước tới bậc thang thứ mười, lập tức cảm nhận thấy thêm gần năm chục kg sức nặng đè thẳng lên người, nghĩa là lúc này anh ta phải chịu đựng gần một trăm năm chục kg sức đè trên cơ thể. Vẫn còn nằm trong giới hạn chịu đựng của mình. Dương Kiệt hít sâu một hơi vào người, khẽ quay đầu lại nhìn thấy Diệp Tuyền vẫn còn đang ở bậc thang tám, phía sau lưng, bên cạnh cô ta vẫn còn vô số thiếu niên khác đang cắn răng lê từng bước chân bước đi một cách khó khăn, bước đi một cách chậm rãi như chắt chắt, chắc cũng không thành vấn đề gì cả.

Diệp Tuyền trao ánh mắt an tâm và hãy tự đi trước về phía anh ta, Dương Kiệt khẽ ngật đầu, quay đầu nhìn về phía trước, phát hiện phía trước gần hơn vài chục người đã bước lên những bậc thang cao hơn, đa số đều là những người có thực lực cao hơn so với tuổi tác của mình, trong đó có thể nhìn thấy hình bóng của tên Tư Mã Thiên, lúc này hẳn đã leo lên tới bậc thang thứ mười tám, còn dẫn đầu trên cùng là ba bóng người, hai nam một nữ, chắc chỉ chạc tuổi mười bảy, mười tám, trên người đều mặc bộ trang phục quý tộc, chắc là thiếu gia tiểu thư của các gia tộc hùng mạnh ở U châu, toàn thân trên dưới đều bộc phát ra khí thế đáng sợ của một tiên thiên, cả ba đang bám đuôi nhau ở bậc thang thứ hai mươi sáu, không ai chịu nhường ai cả.

Không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa, tiếp tục bước chân lên bậc kế tiếp.

Bậc thứ mười một, mười hai, mười ba..... mười chín, hai mươi...

Vừa mới bước tới bậc thang thứ hai mươi, lại thêm năm chục kg đè thẳng vào người, nghĩa là lúc này đã phải cõng trên vai gần hai trăm kg, bằng với hai ~ ba người đàn ông trưởng thành.

Đối với một người luyện thể tầng thứ 9, vẫn không quá đáng sợ, vẫn còn trong giới hạn chịu đựng của mình. Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện càng lúc càng ít người, Tư Mã Thiên đã bước tới tầng thứ hai mươi sáu, bước đi chậm rãi như vừng chắc, hoàn toàn không có dấu hiệu hụt hơi, không hổ danh thiên tài của hắn.

Còn ba người tiên thiên đã lên tới bậc thang thứ bốn mươi mất tiêu rồi, phía sau đuôi của ba người là gần chục người đạt đẳng cấp luyện thể tầng 9, tầng 10, tất cả đều tỏ ra không mấy khó khăn khi lê từng bước chân để bước lên bậc tiếp theo.

Mục đích của bài kiểm tra này là leo lên tới đỉnh chứ không phải leo càng sớm càng tốt, nên Dương Kiệt cũng có ý định đuổi theo những người kia, vẫn thản nhiên bước từng bước chậm chạp như chắc chắn.

Bậc thứ hai mươi một, hai mươi hai hai mươi chín, ba mươi tám mươi chín, chín mươi

Đợi tới khi bước tới tầng thứ chín mươi, áp lực lúc này đã tăng lên tới cả ngàn kg, toàn thân run rẩy, cơ thể ướt đẫm mồ hôi như vừa mới từ phòng xông hơi bước ra vậy. Nhưng Dương Kiệt vẫn cắn răng chịu đựng, tiếp tục bước từng bước khó khăn về phía trước.

Lúc này những người dẫn đầu lúc này đã số đã leo lên tới đỉnh, vượt qua bài kiểm tra rồi, ngay cả Tư Mã Thiên cũng đã hoàn thành bài kiểm tra của mình, cùng những người đã leo lên tới đỉnh trước đó bỏ gối ngồi xuống, hai tay nắm chặt những viên linh thạch của mình, hấp thụ linh khí bổ sung lại chân khí bị tiêu hao lúc này.

Chỉ còn chín bậc nữa, hít sâu một hơi vào người, một mạch bước hết chín bậc thang còn lại, trở thành người thứ hai mươi năm vượt qua bài kiểm tra đầu tiên, lúc này thời gian đã đi hết một nửa, nghĩa là chỉ còn lại đúng một tiếng đồng hồ nữa thôi.

“Mẹ kiếp, suýt chút nữa thì tiêu hết lớp mỡ trong cơ thể mình rồi.”

Vừa leo lên tới đỉnh, vội vã quay đầu nhìn xuống, nhanh chóng tìm thấy bóng dáng của Diệp Tuyền, lúc này cô ta đã leo lên tới bậc thứ bảy mươi chín, tuy sắc mặt tái xanh, hít thở dồn dập, nhưng vẫn gắng sức bước từng bước về trước không hề chùn bước, xem ra hoàn thành bài kiểm tra chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Học theo những người đi trước, tìm lấy một chỗ trống ngồi xuống, từ trong tháp căn khôn lấy ra hai viên linh thạch cấp thấp nắm chặt vào lòng bàn tay, bắt đầu hấp thụ linh khí trong linh thạch để bổ sung chân khí bị tiêu hao lúc này.

Dong ~~~~~!!

“Thời gian kiểm tra đã kết thúc, những ai chưa thể leo lên tới đỉnh bậc thang, đều xem như thất bại trong đợt kiểm tra lần này, hãy mau chóng xuống núi rời khỏi Vọng Nguyệt Sơn ngay tức khắc.” Ngay sau khi tiếng chuông vang lên, giọng nói của La trưởng lão đã kéo những người đang ngồi bổ sung linh khí rời khỏi trạng thái tu luyện. Tiếng gào thét than khóc vang lên không dứt, có không ít người thậm chí đã bước tới bậc thứ chín bảy~ chín tám, chỉ cần thêm một chút thời gian là có thể hoàn thành bài kiểm tra, nhưng thật đáng tiếc, thời gian đã hết, cơ hội một bước lên trời, cá chép hóa rồng đã chấm hết đối với họ, mặc cho tiếng gào khóc van xin, tất cả đều bị đưa xuống khỏi chân núi Vọng Nguyệt, không còn cơ hội để gia nhập vào Thánh Hóa Tông nữa, đợi tới năm năm sau, những người này đều đã vượt qua tuổi giới hạn, nghĩa là suốt đời vô duyên với tông môn.

Dương Kiệt mở mắt ra quan sát, gần bốn ngàn tám trăm người tham gia, cuối cùng số người vượt qua thử thách chỉ chưa được ba trăm người, thậm chí chưa tới mười phần trăm, quả thật là quá khắc khe.

Cũng may là nhìn thấy Diệp Tuyền cũng nằm trong số ba trăm người, lúc này cô ta đang phóng ánh mắt đặc chí về phía mình, ngoài ra, khí thế trong người Diệp Tuyền lan tỏa ra đã đạt tới luyện thể tầng thứ 7 đỉnh điểm, chỉ cách nửa bước chân nữa là có thể đạt tới luyện thể tầng thứ 8, nên nhớ rằng cô ta mới đạt tới luyện thể tầng thứ 7 không được bao lâu, xem ra bài kiểm tra này có tác dụng thúc đẩy thực lực gia tăng lên một cách đáng kể.

Lại phát hiện ánh mắt đầy khiêu khích và chế giễu của tên Tư Mã Thiên ở cách đó không xa, tên khốn này đã đột phá thành công luyện thể tầng thứ 10, tốc độ leo lên tới đỉnh nhanh hơn Dương Kiệt, nên lúc này tỏ vẻ dương dương tự đắc của 1 kẻ chiến thắng.

Dương Kiệt chẳng thèm quan tâm tới tên ngốc đó làm gì, anh ta sống chủ yếu nhờ vào điểm kinh nghiệm chứ không phải tu luyện như những người bình thường, nên bậc thang trọng lực này không có tác dụng với anh ta cũng là điều dễ hiểu. Giờ chỉ cần có đủ quái cho anh ta giết và nhiệm vụ cho anh ta làm, có thể một mạch thăng lên tới cảnh giới hóa vũ mà không cần đắn đo suy nghĩ tới nút thắt cổ chai như người thường, quan trọng là có đủ số điểm kinh nghiệm cần thiết hay không thôi.

“Xin chúc mừng các cô cậu đã hoàn thành bài kiểm tra nhập môn của Thánh Hóa Tông, bắt đầu từ ngày hôm nay, tất cả các cô cậu sẽ chính thức trở thành môn đồ của Thánh Hóa Tông.” La trưởng lão dẫn theo mười thiếu niên nam nữ từ trên không trung đáp xuống ngay trước mặt nhóm người đã vượt qua thử thách gia nhập tông môn.

Cả ba trăm người có mặt ở đây đều reo hò mừng rỡ, ngay cả ba người đạt tới cảnh giới tiên thiên cũng không giấu được nỗi phấn khích.

“Tất nhiên...” Trong lúc đám thiếu niên đang vui mừng khôn xiết, giọng nói của La trưởng lão lại vang lên: “Tuy các cô cậu đã vượt qua bài thử thách để trở thành môn đồ của Thánh Hóa Tông, nhưng ngoài những người đã đạt tới cảnh giới tiên thiên có thể trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn, địa vị chi tương đương với một đệ tử tạp vụ mà thôi.”

Mặc dù biết trước điều đó, nhưng nghe xong lời nói của La trưởng lão, ngoại trừ ba người đã đạt tới cảnh giới tiên thiên kia, đám thiếu niên còn lại cũng không kiềm được cảm thấy thất vọng tui thân, dù sao đều là những thiên tài ở bốn phương, thế mà gia nhập tông môn chỉ có địa vị của một đệ tử tạp vụ, tất nhiên là cảm thấy bất cam không hài lòng rồi, trong lòng tự nhủ rằng phải nhanh chóng nâng cao thực lực, đạt tới cảnh giới tiên thiên để trở thành đệ tử

ngoại môn, lúc đó địa vị sẽ tăng lên gấp nhiều lần so với đệ tử tạp vụ.

Đệ tử tạp vụ. Tạp vụ là gì chứ? Nghĩa là phải làm trâu làm bò cho tông môn, hầu hạ cho các đệ tử ngoại môn, nội môn.v.v... để đổi lấy số điểm tích lũy ít ỏi.

Đệ tử ngoại môn mỗi tháng đều có trưởng lão ngoại môn mở lớp chỉ bảo kinh nghiệm tu luyện hai lần, mỗi tháng nhận được năm trăm viên linh thạch cấp thấp, mười viên ích khí đan trung cấp, một ngàn điểm tích lũy, điểm tích lũy có thể dùng để trao đổi vật phẩm, tuyệt học, cũng có thể dùng điểm tích lũy để đi tới tháp tu luyện để tu luyện, linh khí trong tháp tu luyện gấp đôi so với bên ngoài, tu luyện bên trong một ngày xem như hai ngày hai bên, tất nhiên, đó chỉ là tầng một của tháp tu luyện, tháp tu luyện gồm 7 tầng, mỗi tầng đều tăng lên gấp đôi so với tầng phía dưới, và số điểm tích lũy tiêu tốn cũng nhiều hơn. Ngoài ra còn có thể vào tầng kinh các của tông môn để chọn lựa tuyệt học để tu luyện.

Còn đệ tử tạp vụ thì sao? Muốn nhận được sự chỉ bảo của trưởng lão, phải dùng điểm tích lũy làm trâu làm bò đi đổi, có người thậm chí tích góp năm năm mà chưa đủ để nghe được một lời chỉ bảo của trưởng lão nào cả. Và hàng tháng, đệ tử tạp vụ chỉ nhận được năm mươi viên linh thạch cấp thấp, năm viên ích khí đan sơ cấp, ngoài ra không được thêm bất kỳ thứ gì nữa. Còn muốn vào tầng kinh các lựa chọn tuyệt học ư? Được thôi, có điểm tích lũy thì muốn gì mà chẳng được. Nhưng quan trọng là trong vòng năm năm chưa chắc kiếm đủ số điểm để đổi lấy một quyển bí kíp huyền giới sơ cấp nữa là, đừng nói những tuyệt học cao cấp hơn như trung cấp, cao cấp, tuyệt phẩm hay thậm chí là địa giới. Và sau năm năm, nếu như còn chưa thể đạt tới cảnh giới tiên thiên, sẽ bị tông môn đuổi cổ rời khỏi, những tên phế nhân như thế không có giá trị đáng để tông môn tiếp tục giữ lại nữa.

Từ đó có thể nhận thấy, chế độ đãi ngộ giữa đệ tử tạp vụ và đệ tử ngoại môn quả thật cách xa một trời một vực.

“Tất nhiên, những ai chưa đạt tới cảnh giới tiên thiên, không có nghĩa là không thể trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn ngay tức khắc.” Câu nói của La trưởng lão lần nữa thấp thoáng tia hy vọng của đám thiếu niên, mọi người đều phấn khích hồi hộp nhìn chăm chăm vào La trưởng lão, chờ đợi câu nói tiếp theo của ông ta.

“Bài kiểm tra tiếp theo, chính là kiểm tra tiềm năng tư chất của các cô cậu, những ai có thể kích hoạt võ hồn trong người, cho dù là võ hồn nhất phẩm, đều có thể trở thành đệ tử ngoại môn ngay tức khắc.” La trưởng lão mỉm cười nói. Sau đó từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một quả cầu thủy tinh, chia ra ngay trước mặt mọi người. Ngay cả mười thanh niên nam nữ đứng sau lưng La trưởng lão cũng làm điều tương tự, từ trong nhẫn càn khôn của mình lấy ra quả cầu thủy tinh.

Những thiếu niên nhìn thấy quả cầu trên tay của La trưởng lão và mười thanh niên nam nữ kia, đôi mắt lập tức rực sáng. Họ đều là những thiên tài một phương trên khắp U châu, tranh giành bề đầu để gia nhập tông môn để làm gì chứ? Ngoại trừ địa vị, tài nguyên phong phú của Tông Môn, mục đích quan trọng nhất chính là mong muốn được kích hoạt võ hồn trong người, chỉ cần kích hoạt được võ hồn, có thể nói địa vị gia tăng lên gấp nhiều lần so với trước kia, và bí quyết kích hoạt võ hồn, đều nằm trong tay những tông môn hùng mạnh, không lưu truyền ra ngoài.

“Võ hồn?? Võ hồn là gì thế?” Dương Kiệt lần đầu tiên mới nghe qua từ này, quay sang Diệp Tuyên ngờ ngác hỏi.

“Cái gì? Ngay cả võ hồn ông cũng không biết sao?” Diệp Tuyên dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn chăm chăm Dương Kiệt.

Dương Kiệt bều mồm không hài lòng: “Nếu biết thì tôi đi hỏi cô làm gì nữa, đừng nói nhiều, giải thích cho tôi biết võ hồn là gì đi.”

Diệp Tuyên nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt hồi lâu, nhìn tới nỗi anh ta ớn lạnh xương sống, mới nhỏ tiếng giải thích: “Võ hồn, chính là thứ sức mạnh siêu nhiên tiềm ẩn trong cơ thể của con người, thông thường thì muốn kích hoạt võ hồn phải dựa vào bí pháp và dụng cụ bất truyền của tông môn mới có thể làm được. Tất nhiên, cho dù không có bí pháp và dụng cụ bất truyền, không có nghĩa là không thể kích hoạt võ hồn, chỉ là tỷ lệ rất thấp, rất thấp, thông thường thì một triệu người tu luyện chỉ duy nhất một người có thể tự kích hoạt võ hồn mà không cần giờ tới bí pháp và dụng cụ, và điều kiện kích hoạt vô cùng khắc khe, thậm chí phải đối diện cảnh cử tử nhất sinh mới may mắn kích hoạt được, nhiều người thậm chí mất luôn cả mạng mà vẫn chưa kích hoạt được võ hồn của mình. Cho nên thay vì dựa vào tỷ lệ may mắn mong manh đó, mọi người mới tranh giành bề đầu để gia nhập vào tông môn, hy vọng có thể kích hoạt được võ hồn của mình. Một khi đã kích hoạt võ hồn, địa vị và thực lực sẽ khác xa một trời một vực so với người không có võ hồn. Võ hồn được chia làm nhất phẩm tới cửu phẩm, nhất phẩm thấp nhất, cửu phẩm cao nhất, tất nhiên, phía trên cửu phẩm còn có thánh phẩm và thần phẩm, chỉ là số người sở hữu hai loại võ hồn cao cấp đó trên đại lục Huyền Thiên này chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi, cả khu vực U châu rộng lớn thậm chí chưa từng xuất hiện một võ hồn bát phẩm nữa chứ đừng nói là thánh phẩm hay thần phẩm, đặc biệt là thần phẩm, chỉ từng tồn tại trong truyền thuyết mà thôi. Ngay cả Xích Hóa chân quân, kẻ mạnh nhất khu vực U châu, võ hồn của ông ta chính là Thánh Hóa Cự Nhân, cũng chỉ đạt tới thất phẩm mà thôi.”

Ngưng một hồi, lại tiếp: “Võ hồn có đủ mọi loại hình dáng, từ binh khí, áo giáp, dụng cụ, thậm chí là linh thú, linh vật. Mỗi loại võ hồn có công dụng và uy lực khác nhau. Ví dụ như võ hồn là một thanh kiếm, vậy thì người sở hữu võ hồn loại này khi tu luyện và lĩnh ngộ kiếm pháp, sẽ nhanh hơn người không có võ hồn loại này gấp nhiều lần, sức sát thương khi sử dụng kiếm cũng tăng lên rất nhiều. Võ hồn là lò luyện đan, vậy thì khi trở thành một luyện đan sư, sẽ gia tăng tỷ lệ thành công và hiệu suất, chất lượng đan dược khi xuất đan. Nếu võ hồn là cây búa, thì khi chế tạo binh khí, áo giáp, sẽ có công hiệu như lò luyện đan. Còn nếu võ hồn là linh thú hoặc linh vật, có thể chiêu hồi linh hồn của mình ra hỗ trợ chiến đấu, thậm chí có thể từ võ hồn đó lĩnh ngộ tuyệt học đặc trưng của võ hồn đó, võ hồn càng cao thì chất lượng tuyệt học càng cao. Thông thường thì người có võ hồn nhất phẩm, sẽ có tốc độ tu luyện nhanh hơn gấp đôi so với người không có võ hồn, không chỉ tốc độ tu luyện, khi giao chiến, võ hồn nhất phẩm sẽ mạnh hơn gấp đôi so với người không có võ hồn, và người có võ hồn nhị phẩm sẽ nhanh hơn và mạnh hơn gấp đôi so với nhất phẩm, tam phẩm sẽ mạnh hơn gấp đôi so với nhị phẩm. Có nghĩa là một người tiên thiên tầng thứ nhất sở hữu võ hồn cửu phẩm, thậm chí có thể đánh bại một tiên thiên tầng thứ 9 không có võ hồn, hoặc một tiên thiên tầng thứ 3 sở hữu võ hồn thất phẩm. Đó là lý do vì sao cho dù chỉ mới là luyện thể, nhưng sở hữu võ hồn lập tức được phá cách vào thẳng ngoại môn, thậm chí võ hồn cao cấp, có thể trực tiếp trở thành nội môn, hoặc là được vị trưởng lão nào đó thu nhận làm đệ tử chân truyền.”

“À há, cũng giống như giới vương quyền của mình vậy thôi, mình chỉ cần tăng cấp giới vương quyền lên cấp cao nhất, cho dù không có võ hồn, sức chiến đấu thậm chí còn cao hơn người có võ hồn cửu phẩm sao? Chỉ là không biết võ hồn của mình gì nhỉ? Kiếm? Dao? Hay là linh thú linh vật nào chẳng? Nếu được một con rồng thì hay quá rồi còn gì, ta sẽ trở thành kỵ sĩ rồng, cười rồng ra chiến trường khà khà~~!” Nghe xong lời giải thích của

Diệp Tuyền, đôi mắt Dương Kiệt lập tức rực sáng, trong lòng thầm tự sướng, phấn khích tới nỗi mớ mồ hôi trên cơ thể rung chuyển liên hồi, Diệp Tuyền nhìn thấy khuôn mặt đầy dễ tính của tên khốn, vội vã né sang một bên, tạo ra vẻ “tôi không quen biết tên này”.

“Ngay bây giờ, từng người, từng người một bước tới kiểm tra, chúc cô cậu may mắn.” Trong lúc Dương Kiệt đang YY tự sướng, câu nói đầy khuyến khích và kỳ vọng của La trưởng lão vang lên.

Ngay lập tức có mười người bước ra phía trước, đều là những người leo lên tới đỉnh đầu tiên, bước tới trước mặt La trưởng lão và mười thanh niên nam nữ kia.

Người bước tới trước mặt La trưởng lão chính là chàng thiếu niên đã leo lên tới đỉnh đầu tiên, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, trên môi luôn mang theo nụ cười ôn hòa, cho người đối diện cảm giác thân thiện dễ gần, chậc tuổi mười sáu, mười bảy, nhưng cảnh giới đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 1, tương lai sáng lạng.

Đi theo phía sau lưng chàng thanh niên đó chính là một nam một nữ khác đã lần lượt leo lên tới đỉnh sau chàng thanh niên. Người nam có khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, đôi mắt như loài rắn đang không ngừng phóng những tia sáng sắc lạnh về phía chàng thanh niên đã vượt qua mình, trên môi lộ ra một nụ cười bí hiểm, chắc trong tận thâm tâm dường như tỏ vẻ không phục khi bị chàng thanh niên qua mặt mình, đang suy tính tìm cách chà đạp đối phương để nâng cao bản thân đây mà.

Còn thiếu nữ kia mặc bộ trang phục cung đình, khuôn mặt xinh đẹp không thua kém gì so với Diệp Tuyền, khác xa với vẻ mặt trẻ trung tươi tắn của Diệp Tuyền, khuôn mặt của cô gái này mang theo vẻ chín muồi quyến rũ, cộng thêm khí chất quý phái từ trên người cô ta lan tỏa ra có phần lấn áp so với Diệp Tuyền, nếu như cho một người đàn ông lựa chọn, hết chín mươi % sẽ lựa chọn cô gái này mà không lựa chọn Diệp Tuyền cho mà xem.

Mặc dù kiểm tra với La trưởng lão hay mười thanh niên nam nữ kia đều như nhau cả, nhưng vì là ba tiên thiên, tất nhiên không ai chịu lép vế trước ai rồi, vì sao mà được La trưởng lão đích thân kiểm tra, còn tao phải nhờ mấy tay đệ tử kia kiểm tra chứ? Chẳng phải chứng tỏ ta thua kém người sao? Không được, tao cũng phải nhờ La trưởng lão đích thân kiểm tra.

La trưởng lão biết rõ suy nghĩ của hai người còn lại, cũng không tỏ vẻ bất bình mà chỉ mỉm cười im lặng thừa nhận cách nào của họ. Là thiên tài, phải có khí chất của một thiên tài, không bao giờ chịu thua kém ai, không ngừng phấn đấu vươn lên, đạp lên đầu kẻ khác mà tiến tới, tu luyện không phải là trò chơi, không có chuyện công bằng hay nhường nhịn, nếu như không hiểu rõ điều đó, thì con đường tu luyện sau này cũng sẽ chạm tới mức giới hạn, không thể bay cao được nữa.

“Hai người tiếp theo bước ra đi tới vị trí còn trống mà kiểm tra.” La trưởng lão lên tiếng, lại thêm hai người bước ra, đi tới trước mặt hai đệ tử phụ trách kiểm tra còn trống để tiến hành kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kích hoạt võ hồn

“Tất cả hãy bỏ tay lên quả cầu thủy tinh này.” Những người tham gia kiểm tra lập tức bỏ tay lên chụp lấy bề mặt quả cầu thủy tinh, ngay lập tức, La trưởng lão và mười thanh niên nam nữ kia miệng lầm nhảm những câu thần chú gì đó, quả cầu trên tay họ lập tức rực cháy dữ dội.

Dừng ~~~~~!!

Mười một người kiểm tra, chín quả cầu chỉ rực cháy một cái rồi vụt tắt hẳn, chỉ duy nhất hai quả cầu do chàng thanh niên đang kiểm tra với La trưởng lão và một thanh niên cơ thể vạm vỡ, khuôn mặt hung tợn xấu xí thô kệch vẫn tiếp tục thấp sáng, càng lúc càng chói rọi hơn.

Rầm ~~~~~!!

Ngay trên đỉnh đầu của chàng thanh niên lập tức xuất hiện một thanh kiếm cổ dạng khí, dài ba thước, lưỡi kiếm thô bằng hai ngón tay cộng lại, trên bề mặt lưỡi kiếm có vô số nét hoa văn kỳ lạ, thanh kiếm phát tán ra một khí thế sắc lạnh đáng sợ, có cảm giác có thể chém gãy bất kỳ thứ gì trên đời này.

“Võ hồn binh khí lục phẩm, Cự Giải Kiếm, tốt, tốt, tốt!! Cậu tên gì?” Nhìn thấy võ hồn của chàng thanh niên, La trưởng lão không kiềm được phấn khích kêu thót lên.

Tuy chỉ đạt lục phẩm, nhưng đối với Thánh Hóa Tông tuyệt đối là một thiên tài hiếm gặp, phải biết rằng ngay cả võ hồn của tông chủ Thánh Hóa Tông, Thái Việt chân nhân cũng chỉ là lục phẩm, Thiên Hóa Linh Sư mà thôi, nhưng đã được xem là thiên tài ngàn năm hiếm gặp ở khu vực U châu này rồi. Lục phẩm võ hồn, có thể sánh ngang với đệ nhất đệ tử chân truyền Hàng Bá Thiên, người sở hữu lục phẩm võ hồn “Uyển Nguyệt thần đao”, tung hoành Thánh Hóa Tông không có đối thủ. Giờ lại thêm một thiên tài sở hữu ngũ phẩm võ hồn, thử hỏi La trưởng lão có thể không phấn khích được sao?

Chàng thanh niên nhìn thấy võ hồn của mình, chỉ lộ ra nụ cười nhẹ nhàng hài lòng, không tỏ ra quá phấn khích, dương dương tự đắc. Nghe thấy câu hỏi của La trưởng lão, chấp tay lễ phép nói: “Hậu bối tên là Tổng Thiên Hành, là con cháu đích truyền của gia tộc họ Tổng ở thành Bắc Nguyên ạ.”

“Tổng Thiên Hành, tốt, tốt, hãy đứng sang một bên chờ đợi, lát nữa sau khi kiểm tra toàn bộ xong, ta sẽ dẫn cậu đi ra mắt với thập đại trưởng lão ở nội môn, chắc chắn sẽ có người sẵn sàng thu nhận cậu làm đệ tử đích truyền.” Nghe thấy lời hứa hẹn của La trưởng lão, tuy trong lòng phẫn khích vô cùng, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng bình thản chấp tay thi lễ cảm tạ ông ta.

Nhìn thấy biểu hiện của chàng thanh niên như thế, La trưởng lão thầm ngật đầu hài lòng, cao ngạo nhưng không khoa trương, một người như thế thành tựu sau này tuyệt đối không thấp.

Nhưng lọt vào đôi mắt của tên thanh niên khuôn mặt sắc lạnh cao ngạo, có đôi mắt giống rắn độc kia lại khác, chỉ cảm thấy hân hân nhìn càng ngứa mắt, hận không thể lao tới tặng cho hắn một cú vào mặt cho bỏ ghét, cứ ở đó mà giả vờ giả vịt đi, lát nữa bỏ mày kích hoạt võ hồn cao cấp hơn, sẽ giẫm đạp lên đầu mày để mày bề mặt cho bỏ ghét.

Còn thiếu nữ mặc trang phục cung đình kia nhấp nháy đôi mắt long lanh to sáng đánh giá toàn thân trên dưới chàng thanh niên, trên môi lộ ra nụ cười thích thú. Anh hùng thích mỹ nhân, nhưng mỹ nhân cũng thích anh hùng đấy chứ.

Ngoại trừ Tổng Thiên Hành kích hoạt võ hồn thành công, mười người còn lại chỉ duy nhất mỗi tên thanh niên có khuôn mặt hung tợn xấu xí kích hoạt thành công, võ hồn của hắn là nhị phẩm Thanh Phong Lang, ma thú có thuộc tính gió, không quá cao cũng không quá tệ. Nhưng về mặt khoái trá cao ngạo của hắn khi nhìn vào những người thất bại kích hoạt võ hồn vẫn đang than thân trách phận vô cùng đáng ghét, đã vậy trên môi còn lộ ra nụ cười khinh thường chế giễu hừ mạnh một tiếng, khể né người trách xa những người kia ra, tỏ ý không muốn đứng chung với lũ phế nhân kia.

Thái độ của hắn khiến La trưởng lão khể dúm mày, nhưng cũng không nói gì cả. Ở thế giới này mạnh được yếu thua, kẻ mạnh có quyền coi thường chà đạp kẻ yếu, đó là chuyện thường tình.

“M nhóm tiếp theo.” ngay lập tức lại thêm mười người bước tới trước mặt mười thanh niên nam nữ kia, trong đó có tên Tư Mã Thiên đáng ghét kia, trước khi bước đi, hắn còn không quên quay đầu lại trao cho Dương Kiệt một ánh mắt đầy khiêu khích. Còn tên thanh niên có đôi mắt rắn độc bước tới trước mặt La trưởng lão tiến hành kiểm tra.

Đồng loạt bỏ tay chụp lấy quả cầu thủy tinh, La trưởng lão và mười người kia lại đọc nhẩm câu thần chú bí truyền, mười quả cầu đồng loạt rực sáng, nhưng có tám quả nhanh chóng vụt tắt, chỉ duy nhất ba quả vẫn còn thấp sáng dữ dội, phân biệt là tên thanh niên có đôi mắt rắn độc, Tư Mã Thiên, và một thiếu nữ có khuôn mặt bầu bĩnh, thân hình nhỏ nhắn trông vô cùng dễ thương.

“Lại là lục phẩm võ hồn Bò Thi Khúc Xà!!!” Chỉ thấy trên đỉnh đầu tên thanh niên có đôi mắt rắn độc xuất hiện một con rắn toàn thân phát sáng, trên đỉnh đầu có một thớ thịt giống như chiếc sừng, thân rắn cuộn tròn dài trên ba mét, phần đầu ngẩng cao lên dùng đôi mắt lạnh lùng khát máu quét ngang qua những người có mặt ở đây, tỏ vẻ vô cùng phẫn khích thêm khát.

Xịt ~~~~~!!

Tiếng hít sâu vang lên liên hồi, không ít người tỏ vẻ sợ hãi thấp thỏm không yên, ngay cả mười thanh niên nam nữ đạt tới cảnh giới chân nguyên cũng không ngoại lệ, cơ thể không tự chủ tránh xa tên thanh niên đó ra, không ai dám tới gần hắn.

Bò Thi Khúc Xà, loại ma thú đáng sợ có tốc độ nhanh như gió, nọc độc của nó có thể giết chết một người cùng cấp ngay tức khắc, nếu như tên thanh niên đó có thể dung hợp được với võ hồn của mình, vậy thì sau này hắn sẽ sở hữu tốc độ di chuyển cực nhanh, mỗi chiêu tấn công đều mang theo độc tố đáng sợ, ngay cả những người có thực lực lớn mạnh hơn vài cấp cũng không dám sát là cà với hắn, không chừng bị dính chiêu như chơi.

Tên thanh niên hài lòng với biểu hiện của mọi người, sau đó phóng ánh mắt đầy khiêu khích về phía Tổng Thiên Hành, Tổng Thiên Hành chỉ mỉm cười đáp trả, không nói năng gì cả.

“Cậu tên gì thế?” La trưởng lão tỏ vẻ vui mừng tột độ, không ngờ hôm nay lại may mắn như thế, cùng một lúc xuất hiện hai thiên tài sở hữu võ hồn lục phẩm, chẳng lẽ là niềm báo rằng Thánh Hỏa Tông sẽ ngày càng lớn mạnh sao?

“Bẩm La trưởng lão, hậu bối tên Lăng Hàn Phong ạ.” Mặc dù vô cùng cao ngạo, nhưng đối diện với La trưởng lão, hắn cũng không dám làm càn, vô cùng lễ phép chấp tay thi lễ đáp.

“Tốt, tốt, hãy đứng sang một bên chờ đợi, lát nữa ta sẽ dẫn theo cậu và Tổng Thiên Hành vào nội môn ra mắt với tông chủ và các vị trưởng lão cấp cao.” Lăng Hàn Phong lại chấp tay thi lễ một cái, sau đó đi tới bên cạnh Tổng Thiên Hành, hừ mạnh tiếng, không thèm nói chuyện với Tổng Thiên Hành, mang theo ánh mắt ngạo thị thiên hạ để theo dõi những người kiểm tra tiếp theo.

Võ hồn của Tư Mã Thiên đạt tới tam phẩm “Huyền Băng Cự Hùng”, đó là một con gấu khổng lồ cao trên hai mét rưỡi, toàn thân trắng như tuyết, trong miệng không ngừng phun ra khí lạnh có thể đóng băng không khí ở xung quanh, cũng là một võ hồn đáng mơ ước của nhiều người. Tư Mã Thiên tỏ ra vô cùng khoái trí, nhìn về phía Dương Kiệt, trên môi lộ ra nụ cười sắc lạnh đầy sát khí.

Đối diện với ánh mắt sát khí đằng đằng của tên bại tướng đó, Dương Kiệt chỉ bẽ môi, trong lòng thầm nghĩ: “Đội bỏ mày kích hoạt võ hồn cửu phẩm, thánh phẩm hay thậm chí là thần phẩm, một tay vỗ chết con gấu bông Wendy của ngươi, để xem ngươi còn dám chảnh chó với ta không.”

Nhìn thấy thái độ dửng dưng của Dương Kiệt, Tư Mã Thiên nộ khí xung thiên, nếu như La trưởng lão không có mặt ở đây, e rằng hắn đã điều khiển võ hồn của mình lao tới một cú đập cho Dương Kiệt thành miếng thịt nát rồi.

Nhận được lời khen ngợi cổ vũ của La trưởng lão, Tư Mã Thiên ngẩng cao đầu đi thẳng về phía Tổng Thiên Hành và Lăng Hàn Phong đang đứng, nhưng chỉ đứng phía sau lưng chứ không dám đứng ngang hàng với hai người kia.

Tổng Thiên Hành trao cho hán ánh mắt thân thiện, còn Lăng Hàn Phong thậm chí không thèm để ý tới hán làm gì, cũng chỉ là một con kiến mạnh hơn chút so với mấy con khác, chẳng có gì đáng để bận tâm cả.

Thiếu nữ có khuôn mặt bầu bĩnh kia là nhị phẩm võ hồn “Tam Vĩ linh miêu”, một loại biến thể của thất phẩm võ hồn “cửu vĩ linh miêu”. Người sở hữu loại võ hồn này có thân pháp nhanh nhẹn, đặc biệt là có ba cái mạng, có nghĩa là có thể chết rồi hồi sinh ba lần, tuy hỗ trợ chiến đấu không nhiều, nhưng tuyệt đối là võ hồn giữ mạng vô giá. Vì cho dù là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng không dám vỗ ngực tự xưng rằng mình tuyệt đối an toàn, ai mà biết được một ngày nào đó rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm tới tính mạng chứ? Có cơ hội hồi sinh ba lần, tuyệt đối là thứ dùng bao nhiêu của cải báu vật cũng không đổi lấy được. Tương truyền Cửu Vĩ Linh Miêu có thể hồi sinh tới chín lần. Chỉ là võ hồn này không thể gia tăng sức chiến đấu, tốc độ tu luyện cũng như người không có võ hồn, nên thuộc dạng ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc nuôi đối với tông môn.

“Mười người tiếp theo bước ra.” Lần này đã tới lượt Dương Kiệt tiến hành kiểm tra, trao ánh mắt yên tâm về phía Diệp Tuyền vừa mới cổ vũ mình, võ cùng tự tin bước tới trước mặt một thanh niên phụ trách kiểm tra, khẽ quay đầu nhìn về phía Tư Mã Thiên, trên môi lộ ra nụ cười khiêu khích, miệng lầm nhảm nói nhỏ tới nỗi chỉ mình anh ta nghe được, nhưng nhìn cách nhép miệng của anh ta, Tư Mã Thiên lập tức hiểu ý Dương Kiệt đang muốn nói gì: “hãy xem bố mày đây.”

Tư Mã Thiên chỉ cười lạnh tiếng: “Để xem mày làm được cái trò trống gì? cùng lắm là nhị phẩm võ hồn là cao chứ gì. Sao mà sánh bằng với thiên tài của một gia tộc hùng mạnh truyền thừa mấy ngàn năm nay chứ?”

Thì ra võ hồn của mọi người đa số được truyền thừa từ huyết thống, thông thường thì nếu tổ tiên sở hữu võ hồn, thì con cháu sau này sẽ dễ dàng kích hoạt võ hồn hơn, và võ hồn của tổ tiên càng cao thì võ hồn con cháu sau này sẽ càng ca, thậm chí có cơ hội vượt trên cả tổ tiên sở hữu võ hồn cao cấp hơn nữa. Tổ tiên của gia tộc Tư Mã từng sở hữu võ hồn lục phẩm “Đại Địa Chi Hùng”, Tư Mã Thiên không thể sánh bằng tổ tiên, nên chỉ sở hữu một biến thể của “Đại Địa Chi Hùng” tam phẩm võ hồn “Huyền Băng Chi Hùng”.

Tất nhiên, không có nghĩa là nếu tổ tiên không có võ hồn thì con cháu không có cơ hội kích hoạt võ hồn, chỉ là tỷ lệ thành công của họ thấp hơn rất nhiều so với những người có huyết thống truyền thừa.

Đó là lý do vì sao Tư Mã Thiên tự tin võ hồn của một tên vô danh tiểu tốt không có gia tộc hùng mạnh như Dương Kiệt tuyệt đối không thể vượt qua mình, thậm chí có thể kích hoạt võ hồn hay không cũng là cả một vấn đề.

Tất cả mọi người đồng loạt để tên quả cầu thủy tinh, kết quả có tới mười quả cầu thủy tinh vừa thấp sáng rồi tắt hẳn, chỉ duy nhất thiếu nữ mặc trang phục cung đình đang tiến hành kiểm tra với La trưởng lão thành công kích hoạt võ hồn.

“Lại là lục phẩm võ hồn, đã vậy còn là... là... Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh!!!” Trên đầu thiếu nữ trang phục cung đình xuất hiện một cái đỉnh ba chân hai tai, thân đỉnh khảm vàng, có thêu hình vẽ vô số linh thú đang vây quanh như đang triều bái cái đỉnh.

Thiếu nữ cũng có chút bất ngờ võ hồn của mình, nhưng nhanh chóng được thay bằng nụ cười phản kích tốt cùng.

Lục phẩm võ hồn Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh, người sở hữu võ hồn này sau này tuyệt đối có thể trở thành luyện đan tông sư, luyện bất kỳ loại đan dược nào tỷ lệ thành công cũng tăng 50 %, chất lượng, sản lượng cũng gia tăng một cách đáng kể. Phải biết rằng cho dù là một luyện đan đại tông sư dày công toi luyện hết cả trăm năm, nếu như không có võ hồn, tỷ lệ luyện đan thành công chỉ đạt khoảng 20 ~ 30 %, và phẩm chất của đan dược càng cao thì tỷ lệ thành công càng thấp, cho nên sở hữu một võ hồn lục phẩm Linh Lung Huyền Thiên Đỉnh, tuyệt đối là võ hồn đáng mơ ước của bất kỳ một luyện đan sư nào trên đại lục Huyền Thiên này, ngay cả đan dược tông sư đứng đầu Thánh Hòa Tông, cũng chỉ sở hữu võ hồn tứ phẩm thái hòa đỉnh, đã vậy đã trở thành một người có địa vị quyền lực nhất nhì trong khu vực U châu, ngay cả tông chủ của các tông môn hùng mạnh khi gặp ông ta cũng phải cúi đầu chào hỏi lấy lòng. Giờ cô gái sở hữu võ hồn lục phẩm, cấp bậc cao hơn hai cấp so với vị đan dược tông sư của tông môn, nếu như cô ta chịu đi theo con đường luyện đan sư, dưới sự dìu dắt bồi dưỡng của vị đan dược tông sư kia, sau này thậm chí có thể vượt qua sư phụ của mình trở thành nhất đại tông sư cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhất đại tông sư, cho dù đi tới khu vực trung ương, cũng được chào đón nồng nhiệt, địa vị sánh ngang với các vị trưởng lão quyền lực trong các tông môn hùng mạnh.

Ở đại lục Huyền Thiên này, có hai nghề nghiệp có địa vị cao hơn những người tu luyện thông thường rất nhiều. Đó chính là luyện đan sư và luyện khí sư. Luyện đan sư là người chuyên luyện chế ra thần đan diệu dược cho người tu luyện sử dụng, muốn nhận được cái ngạt đầu đồng ý giúp đỡ luyện một viên thần đan của luyện đan sư, không ít kẻ mạnh trên đại lục Huyền Thiên phải chuẩn bị quà cáp đầy đủ, thậm chí phải quỳ xuống khấu đầu ba ngày ba đêm mới mong nhận được cái ngạt đầu của người ta. Thử nghĩ xem, nếu như nhờ và được một luyện đan tông sư giúp luyện chế thành công một viên thần đan gia tăng tỷ lệ độ kiếp thành công lên tới 60 %, còn một người không có thần đan trong tay tỷ lệ độ kiếp thành công chỉ khoảng 10 %, tăng gần 50 % tỷ lệ độ kiếp thành công, đó là một con số khiến không ít người điên cuồng, độ kiếp thành công không chỉ liên quan tới thực lực, còn liên quan tới mạng sống của mình, độ kiếp thất bại đồng nghĩa với cái chết không có cơ hội đầu thai. cũng đủ hiểu tầm quan trọng của đan dược quý giá như thế nào rồi. đó là lý do vì sao luyện đan sư có địa vị cao quý như thế này.

Trên đại lục Huyền Thiên có một câu nói bất hủ “thà đắc tội với tông chủ của tông môn hùng mạnh nhất của đại lục Huyền Thiên, cũng đừng nên đắc tội một luyện đan tông sư”. Vì đắc tội tông chủ, chỉ phải đối diện sự truy sát của một tông môn, còn nếu đắc tội với luyện đan sư, chỉ cần một câu nói của vị luyện đan sư đó, một viên thần đan ném ra làm môi nướ, chắc chắn sẽ có vô số tông môn hùng mạnh vui vẻ đảm nhận trách nhiệm truy sát, không chỉ người của tông môn, ngay cả những kẻ mạnh không có tông môn cũng sẽ không ngần ngại tham gia vào cuộc truy sát đó.

Và luyện khí sư, người chuyên luyện chế ra thiên binh thần khí cho người tu luyện sử dụng cũng có địa vị ngang hàng với luyện đan sư. Ai mà không muốn trong tay có thêm một cây thiên binh thần khí có thể gia tăng sức chiến đấu lên gấp nhiều lần chứ? Có một cây thần khí trong tay, thậm chí có vượt vài cấp độ khiêu chiến một cách dễ dàng.

Tuy luyện đan sư và luyện khí sư trên đại lục Huyền Thiên không ít, nhưng để có thể trở thành tông sư, có thể luyện chế thành công thần đan diệu dược,

thiên binh thần khí thì phải có võ hồn tương ứng phù trợ, nếu không có võ hồn tương ứng, thì suốt đời chỉ là những luyện đan luyện khí học đồ, chỉ có thể luyện chế những đan dược vũ khí thông thường. Mà số người có võ hồn tương ứng, là rất ít rất ít, đặc biệt là những võ hồn cao cấp. Cấp bậc càng cao thì thành tựu sau này càng cao, lục phẩm võ hồn có thể sản sinh ra một luyện đan đại tông sư rồi đấy.

“Cháu gái, cháu tên gì thế?” Ngay cả La trưởng lão cũng phải mang theo vẻ mặt nhing bực lấy lòng, dịu giọng hỏi. Khiến cho tất cả những người có mặt ở đây phải ngượng mồm, ghen tỵ.

Ngay cả Lăng Hàn Phong cũng chỉ dám ghen tỵ chứ không dám ghen tức, thậm chí sau này phải gia nhập vào nhóm nhing bực lấy lòng, ai mà biết được sau này có cần cầu xin tới người ta không chứ? Mà hết 99% là phải cần tới, lúc này không lo đi lấy lòng, sau này người ta chẳng thèm đếm xỉa tới mình thì sao.

“Bẩm trưởng lão, cháu tên Thẩm Thùy Vân.” Đối diện với thái độ của La trưởng lão, Thẩm Thùy Vân vô cùng thần nhiên chấp nhận, nhưng cũng nề mặt người ta là trưởng lão, nên chấp tay thi lễ đáp.

“Tốt, tốt, người đẹp mà tên cũng đẹp. Lát nữa ta sẽ trực tiếp dẫn cháu tới gặp Lão tông sư, chắc chắn ông ta sẽ vui mừng khôn xiết, hết lòng đào tạo cháu thành một luyện đan đại tông sư, mọi tài nguyên đều dành cho hết cho cháu, ngoài ra, bắt đầu từ bây giờ, cháu sẽ là đệ nhất chân truyền đệ tử có địa vị sáng ngang với đệ nhất chân truyền đệ tử của bốn môn là Hàng Bá Thiên, cháu có đồng ý không?” La trưởng lão thận trọng gợi ý, chỉ sợ Thẩm Thùy Vân không có hứng thú với nghề luyện đan, hoặc không hài lòng với đãi ngộ của tông môn quay đầu bỏ đi, nếu để một thiên tài luyện đan sư, sau này có cơ hội trở thành luyện đan đại tông sư gia nhập tông môn khác, tới lúc đó chỉ có nước tông đầu vào tường tự vẫn mà thôi.

Khẽ dúi mày suy nghĩ một hồi, nhìn thấy sắc mặt thấp thỏm không yên của La trưởng lão, cảm thấy hài lòng với đãi ngộ của mình, nên gật đầu mỉm cười nói: “Xin được tuân theo lời gợi ý của La trưởng lão ạ.”

“Tốt, tốt, mau qua bên kia ngồi, mau qua bên kia ngồi, người đâu, còn không mau mau mang ghế cho Thẩm đại sư ngồi.” La trưởng lão quay sang mời thanh niên nam nữ quất, mười thanh niên nam nữ đó không tỏ vẻ khó chịu, thậm chí lúc này không dám mang theo vẻ mặt cao ngạo xem thường lúc ban đầu, tranh giành việc đi lấy chiếc ghế đặt ngay trước mặt Tông Thiên Hành và Lăng Hàn Phong, để Thẩm Thùy Vân ngồi xuống.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía Thẩm Thùy Vân, còn mười tên xui xẻo không thể kích hoạt võ hồn không ai thèm để ý tới nữa. Mà cho dù có ai đó có thể kích hoạt võ hồn, dưới ánh hào quang của Thẩm Thùy Vân, cũng chỉ như người tàng hình mà thôi, trừ khi có thể kích hoạt võ hồn cấp 7 trở nên thì còn may ra thu hút được chút chú ý của mọi người.

Trong số mười tên xui xẻo đó có sự góp mặt của Dương Kiệt, lúc này sắc mặt của anh ta trông vô cùng khó coi. Mới cách nay chưa lâu, vẫn còn mang theo vẻ mặt tự tin, tưởng rằng sẽ kích hoạt võ hồn thần phẩm, thánh phẩm, hay thấp nhất cũng phải là cửu phẩm, thế mà sự thật phủ phàng, tựa như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu, tựa như bị ai đó nắm lấy cổ áo nhắc bổng lên, tát nhiều bạt tai vào mặt tới nỗi sưng vù như đầu heo, mặc dù cho dù tát hay không tát khuôn mặt của anh ta cũng giống như cái đầu heo rồi.

Đối với Dương Kiệt, thực ra có võ hồn hay không cũng không phải quá quan trọng, vì anh ta không như những người khác phải ngồi bó gối hấp thụ linh khí để tu luyện, nên tốc độ tăng lên gấp bao nhiêu lần cũng chẳng liên quan gì tới anh ta, còn sức chiến đấu ư? Chỉ cần có đủ điểm kinh nghiệm thăng cấp giới vương quyền lên, ngay cả võ hồn cửu phẩm cũng phải né sang một bên.

Nhưng quan trọng nhất là lúc này phải bề mặt trước thiên hạ đấy chứ!

Không phải sao, thậm chí không cần quay đầu lại nhìn, cũng có thể cảm nhận được vẻ mặt khinh thường chế giễu của tên khốn Tư Mã Thiên, chắc lúc này hắn đang vô cùng hả hê chế giễu mình đây mà.

Tất nhiên, vẫn còn một người mang theo vẻ khó tin, quan tâm, an ủi với mình, người đó chính là Diệp Tuyền.

Dương Kiệt mang theo sắc mặt trầm đen như than, cùng chín người thất bại kia ủ rũ quay trở về hàng ngũ của người thất bại, chấp nhận số phận trở thành đệ tử tạp vụ một thời gian, đợi tới đạt tới cảnh giới tiên thiên vượt qua bài kiểm tra của tông môn, mới có thể trở thành đệ tử ngoại môn.

Không cần quá lâu, chỉ cần hai tới ba tháng thôi, khoảng cách giữa đệ tử tạp vụ và đệ tử ngoại môn sẽ bị kéo xa tới mức tuyệt vọng, cho dù cố gắng cỡ nào cũng khó có thể đuổi theo kịp. Thử nhìn vào tài nguyên tu luyện mà cả hai nhận được là đủ hiểu rồi.

Thực ra tài nguyên cũng chỉ là một phần nguyên do, quan trọng nhất là đệ tử ngoại môn có đủ thời gian để chuyên tâm tu luyện mà không cần phải lo lắng chuyện gì. Còn đệ tử tạp vụ, hằng ngày phải làm vô số công việc lớn nhỏ do tông môn truyền xuống, chỉ nội làm xong những nhiệm vụ đó cũng hết cả ngày rồi, còn thời gian nữa đâu mà tu luyện nữa chứ?

Cũng may là Dương Kiệt không cần phải tu luyện như những người kia, nếu không thì không biết phải tới năm tháng nào mới đột phá thành tiên thiên để trở thành đệ tử ngoại môn đây.

Ngay sau khi nhóm của Dương Kiệt kiểm tra xong, dưới sự phấn khích kỳ vọng của La trưởng lão, nhóm tiếp theo cứ tiếp tục bước tới kiểm tra, gần ba trăm thiên tài vượt qua bài kiểm tra đầu tiên, có thể nói là thiên tài trong thiên tài nhưng rốt cuộc số người kích hoạt được võ hồn chỉ có mười hai người. Đúng vậy, bạn không nhìn sai, chỉ đúng mười hai người mà thôi, thậm chí con số này có thể nói là khá nhiều rồi đấy. Và mười hai người đó trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn, còn những người còn lại sẽ bị phái tới khu vực giành cho đệ tử tạp vụ, ngày đêm làm trâu làm bò phục vụ cho tông môn.

Cũng may là Diệp Tuyền nằm trong số mười hai người kích hoạt võ hồn, đáng mừng nhất là võ hồn của cô ta đạt tới ngũ phẩm “Kim Dịch Đại Bàng”, có thuộc tính gió, khi triệu hồi võ hồn ra, có thể hỗ trợ chiến đấu và dùng làm công cụ di chuyển, tốc độ bay của nó cực nhanh, một cái sải cánh có thể bay tới mười ngàn dặm, nhận được sự chú ý của La trưởng lão.

Mười hai người kích hoạt võ hồn, ngoại trừ ba võ hồn lục phẩm khó tin ra, chỉ duy nhất mỗi mình Diệp Tuyền đạt ngũ phẩm võ hồn, hai người tam phẩm, năm người nhị phẩm và một người nhất phẩm.

Dưới ánh mắt cao ngạo chê cười của những người kích hoạt võ hồn thành công, Dương Kiệt cùng hai trăm tám mươi mấy người còn lại bị trực tiếp điều đi tới khu vực giành cho đệ tử tạp vụ, bắt đầu cuộc sống tòng môn của mình.

Trước khi rời khỏi, Diệp Tuyền không quên phóng ánh mắt an ủi cổ vũ, miệng nhép nhỏ rằng: “Tôi đợi ông ở ngoại môn đó, hãy mau chóng vào đây nhé.” Mặc dù Dương Kiệt không có võ hồn, nhưng Diệp Tuyền vẫn vô cùng tin tưởng vào thực lực của anh ta, trong vòng nửa tháng thăng hai cấp, luyện thể cấp 9 đã có thể đánh bại luyện thể cấp 10, hoàn toàn không thua kém những người có nhất phẩm hay thậm chí nhị phẩm võ hồn là bao, anh ta trở thành đệ tử ngoại môn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chỉ là tới giờ vẫn nghĩ không thấu vì sao một thiên tài như Dương Kiệt lại không có võ hồn.

Dương Kiệt trao ánh mắt yên tâm cho Diệp Tuyền, mặc kệ ánh mắt đầy khiêu khích chế giễu của Tư Mã Thiên, cùng nhóm người kia quay đầu rời khỏi.

“Đừng tưởng chuyện này là xong nha, cho dù mày trốn ở khu vực đệ tử tạp vụ, tao cũng có cách hành hạ mày thân tàn ma dại, hãy chuẩn bị đón nhận bữa tiệc tao dành sẵn cho mày đi, khả khả.” Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Dương Kiệt đi xa dần, trong lòng Tư Mã Thiên thầm cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Đội chấp pháp

“Vì sao? Vì sao tôi được phân chia cái căn nhà tồi tàn ở cái nơi chìm không đề nổi trướng này, còn những người kia thì ở những căn nhà bình thường? Đã vậy còn phân chia công việc nặng nhọc nhất là trông sóc vệ sinh cho linh thú của tông môn nữa chứ? Tôi không phục!!!” Dương Kiệt phẫn nộ chất vấn với một tên đệ tử ngoại môn phụ trách phân chia chỗ ở và công việc cho đệ tử tạp vụ.

Bốp ~~~~~!!

Tên đệ tử ngoại môn đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 trực tiếp tát một bạt tai vào mặt Dương Kiệt, Dương Kiệt trực tiếp bị đánh bay ra xa, té ngã xuống đất, khuôn mặt vốn dĩ đã sưng vù nay càng sưng to hơn nữa, một vùng máu từ mép miệng chảy xuống.

Tên đệ tử ngoại môn nhỏ miếng nước bọt vào mặt Dương Kiệt, cười lạnh nói: “Mày tưởng mày là ai? Mày chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quèn mà dám chất vấn quyết định của 1 một đệ tử ngoại môn như tao à? Nếu như không phải có người đã dặn dò là giữ cái mạng chó của mày, lúc này mày đã thành cái xác rồi. Cứ ở đó mà từ từ hưởng thụ cuộc sống như địa ngục đi nhé, khả khả khả khả ~~~~~!!” Vừa mang theo tiếng cười khoái trá, vừa quay người rời khỏi, không thèm để ý tới Dương Kiệt vẫn đang mang theo ánh mắt giết người nhìn chằm chằm vào mình nữa.

Không cần hỏi, tên khốn này chính là người của Tư Mã Thiên, mục đích muốn hành hạ mình đây mà.

“Hãy đợi đấy, hôm nay bố mày không chết, mối si nhục này sẽ trả lại cho mày gấp mười lần, trăm lần.” Phun miếng nước bọt pha trộn với máu khỏi miệng, Dương Kiệt nén nhịn cơn đau trên má vừa dính cú bạt tai, từ dưới đất đứng dậy, đẩy cửa bước vào căn nhà tồi tàn muốn sụp đổ nằm ở gần khu vực bãi rác thải của tông môn.

Căn nhà rộng chưa tới hai chục mét vuông dính đầy mạng nhện, ngoại trừ chiếc giường cũ kỹ ở góc phòng ra, không còn bất kỳ thứ gì nữa.

Kèm nén cơn phẫn nộ trong lòng, hít sâu một hơi vào người, bước tới chiếc giường cũ kỹ, từ trong ngăn cản khôn lấy ra chiếc khăn lau chùi, bắt đầu vệ sinh lại căn nhà ở tạm thời của mình.

Tổn gần nửa ngày trời, tuy vẫn là căn nhà tồi tàn đó, nhưng đã sạch sẽ thoáng mát hơn nhiều, không còn mạng nhện bụi bặm nữa. Thả người nằm bệt xuống chiếc giường cũ kỹ, suýt chút nữa chịu không nổi thể trọng đáng sợ của anh ta, có cảm giác như sẽ gãy vỡ bất kỳ lúc nào.

“Dinh dong, chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ “ gia nhập Thánh Hóa Tông, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: cơ hội quay số 1 lần, điểm kinh nghiệm 50000 điểm, cơ hội thăng cấp miễn phí tuyệt học võ công X 1.”

“Dinh dong, bạn đã được thăng cấp.”

ngay sau khi bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, một tia sáng màu trắng bạc từ trên đỉnh đầu chụp xuống vào cơ thể Dương Kiệt, anh ta nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác lâng lâng dễ chịu như được tẩy lễ, ngay cả vết thương trên má cũng đã lành hẳn, không còn cảm giác đau nhức nữa.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 10 (Tương đương với luyện thể tầng thứ 10)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 25420/50000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới vương quyền tầng thứ 1 (Độ tu luyện: 36 / 1000 (Có thể dùng linh thạch để thăng cấp; 10 viên linh thạch cấp thấp = 1 điểm kinh nghiệm)); Phi lũ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp (Độ tu luyện: 41 /100 có thể dùng linh thạch thăng cấp)); Phi lũ bạo liệt quyền (Hoàng giới sơ cấp (độ tu luyện: 43 /100, có thể dùng linh thạch thăng cấp)); cuồng phong chương (hoàng giới tuyệt phẩm; không thể thăng cấp)

Báu vật sở hữu:

Cần Khôn thấp

Cấp bậc: Pháp khí (Trung cấp) (Số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/10000)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 10 trở xuống.

Độ bền 20 / 20 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Nhìn thấy bảng thông số cá nhân của mình, hai tay nắm chặt lại tạo thành nắm đấm, “chỉ còn khoảng 25000 điểm kinh nghiệm nữa thôi thì mình sẽ trở thành một tiên thiên, có thể tham gia kiểm tra để trở thành đệ tử ngoại môn, hãy đợi đây, mỗi nhục hôm nay tao nhất định sẽ trả lại cho chúng bây.”

“Dinh dong, chủ nhân còn một cơ hội quay số và một cơ hội thăng cấp tuyệt học miễn phí, xin hỏi có sử dụng hay không?”

“Sử dụng, sử dụng ngay lập tức.” Dương Kiệt không muốn tốn quá nhiều thời gian ở cái khu vực tạp vụ này, chỉ cần có cơ hội, không chút do dự làm ngay tức khắc, chỉ mong thực lực gia tăng càng sớm càng tốt, để tiến vào ngoại môn mà trả thù.

Ngay lập tức trước mặt Dương Kiệt xuất hiện một bảng quay số gồm mười ô, chỉ là khi nhìn kỹ vật phẩm trên đó, Dương Kiệt lại lần nữa muốn cầm súng bắn chết cái hệ thống chết tiệt đó. Đa số đều là những phần thưởng cũ đã từng xuất hiện khi mình quay số lần đầu tiên, gồm mười phần thưởng bao gồm: một hộp bao cao su Ok, một lốc băng vệ sinh Motex, một cuộn giấy vệ sinh kissme, một thanh kiếm sắt, một bịch keo socola, một con gấu bông Wendy, một máy quay độ nét cao, một thỏi vàng một kg, một quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn và một phần thưởng may mắn đặc biệt.

Ngoại trừ thanh kiếm sắt, bịch keo socola và quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn, phần còn lại đều là những vật phẩm trước kia, ngoại trừ quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn và phần thưởng may mắn đặc biệt, chẳng thứ gì giúp ích được gì mình cả.

Chẳng thà không có thì hơn.

Cố gắng nén lại cơn phẫn nộ trong lòng, Dương Kiệt vô cùng thành khẩn quỳ xuống cầu nguyện tam thanh tổ sư phù hộ như lần trước gần năm phút đồng hồ, mới bấm vào nút bắt đầu quay số.

Chỉ thấy cây kim quay tròn với tốc độ cực cao, hết gần năm vòng mới từ từ chậm dần lại, sau đó, kẹo socola qua, gấu bông wendy qua, máy quay độ nét cao qua, lúc này chiếc kim đồng hồ đã rất chậm rất chậm, từ từ lướt qua cuộn giấy vệ sinh kissme, qua luôn cả quyển bí kíp tuyệt học bí ẩn. tâm trạng của Dương Kiệt lập tức trầm xuống, nhưng vẫn cắn răng chờ đợi, vẫn còn phần thưởng may mắn, đợi đi tới thanh kiếm sắt đã gần như bất động.

Chỉ thấy cây kim đồng hồ vượt qua cả thanh kiếm sắt, rồi ngay vào băng vệ sinh Motex như lần trước và gần như ngừng hẳn.

Dương Kiệt vẫn nín thở chờ đợi, lần trước cũng như thế nhưng cuối cùng vượt qua luôn cả phần thưởng băng vệ sinh rồi vào món quà may mắn ở ngay phía sau, xem ra lần này bốn cũ soạn lại rồi nhỉ.

Ai ngờ chờ gần một phút đồng hồ, cây kim đồng hồ không nhúc nhích thêm chút nào nữa, vẫn nằm yên bất động ở cái ô băng vệ sinh Motex.

“Dinh dong, chủ nhân quay số nhận được phần thưởng một bịch băng vệ sinh Motex. Xin chúc mừng!!”

Băng... băng vệ sinh Mo... Motex??

Dương Kiệt chỉ cảm thấy trời đất ở trước mặt như muốn sụp đổ, mẹ kiếp, rốt cuộc hôm nay là ngày gì mà đen đui thế này? Kích hoạt võ hồn thất bại! Bị người của Tư Mã Thiên làm nhục! Ngay cả bây giờ đi quay số cũng trúng phải bịch băng vệ sinh Motex là sao!!

“Tam thanh tổ sư, tôi hận ông!!!!” Trước khi phun máu hai mắt trợn ngược ngất đi vì tức giận, Dương Kiệt nắm chặt bịch băng vệ sinh Motex xuất hiện trong lòng bàn tay, không quên nguyên rủa một câu.

Không biết qua đi bao lâu, đợi tới khi Dương Kiệt tỉnh lại, bầu trời bên ngoài đã chập tối, liếc nhìn bịch băng vệ sinh đã bị hư nát khi nắm mạnh trên tay, lắc đầu thờ dài một tiếng, thế là toi mất phần quà để dành tặng cho Diệp Tuyên luôn rồi (Diệp Tuyên: Đồ biến thái, đồ háo sắc, nghĩ sao mà tặng tôi thứ đó vậy?).

“Dinh dong, chủ nhân còn một cơ hội miễn phí thăng cấp tuyệt học, xin hỏi có sử dụng không?” “Sử dụng.”

Ngay lập tức trong đầu Dương Kiệt hiện ra bảng thông số tuyệt học bao gồm: Giới vương quyền tầng thứ 1 (Độ tu luyện: 36 / 1000); ; Phi lũ xung thiên pháo (Hoàng giới sơ cấp (Độ tu luyện: 41 /100)); Phi lũ bạo liệt quyền (Hoàng giới sơ cấp (Độ tu luyện: 43 /100).

Do cuồng phong cuồng không thể thắng cấp, nên không xuất hiện trên bảng lựa chọn để thắng cấp tuyệt học.

Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, trực tiếp chọn vào kỹ năng giới vương quyền. Một phần vì giới vương quyền là tuyệt học khó thắng cấp nhất, ngoài ra, Dương Kiệt không thể kích hoạt võ hồn của mình, sau này phải chiến đấu với những người có sở hữu võ hồn cao cấp, chắc chắn sẽ đánh không lại người ta, thắng cấp giới vương quyền có thể giải quyết phần nào vấn đề.

“Dinh dong, kỹ năng giới vương quyền đã thắng cấp thành công, xin chúc mừng.”

Giới vương quyền tầng thứ 2 (Huyền giới trung cấp (Có thể thắng cấp không giới hạn)): Tuyệt học bí truyền của Bắc Giới Vương trong bảy viên ngọc rồng, chỉ truyền lại duy nhất cho mỗi mình Sơn Go Ku, có thể gia tăng sức chiến đấu của bản thân. Chú thích: Do là tuyệt học có thể thắng cấp, nên mỗi thắng cấp một tầng cấp bậc của võ công sẽ tăng theo, tầng 1 tương đương với huyền giới sơ cấp (X 2 sức chiến đấu); tầng 2 = huyền giới trung cấp (X 3 sức chiến đấu); tầng 3 = huyền giới cao cấp (X 4 sức chiến đấu); tầng 9 = thiên giới cao cấp (X 10 sức chiến đấu).

Suy qua nghĩ lại, lại rút thêm 1160 viên linh thạch cấp thấp còn lại thắng cấp luôn cả hai tuyệt học do mình tự sáng chế ra.

Phi lũ xung thiên pháo (Hoàng giới trung cấp, có thể thắng cấp không giới hạn): Tuyệt học do chủ nhân tự sáng chế ra, dựa vào cân nặng đáng sợ của cơ thể từ trên không trung bay xuống, đè chết đối phương, có 20% + 16% (cân nặng 160kg của người thi triển) tỷ lệ khiến kẻ địch rơi vào trạng thái choáng váng (chú thích: Cân nặng chủ nhân càng lớn thì uy lực càng tăng, phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể thi triển) (Độ tu luyện: 0/500)

Phi lũ bạo liệt quyền (Hoàng giới trung cấp (Có thể thắng cấp không giới hạn)): Tuyệt kỹ quyền pháp do Dương Kiệt sáng tạo ra, lợi dụng sức mạnh bộc phát của trọng lượng đáng sợ trong cơ thể, xung phong tấn công kẻ địch phía trước, có 20% + 16% (cân nặng 160kg của người thi triển) tỷ lệ khiến kẻ địch đẩy lùi và té ngã, không thể nhúc nhích trong vòng 3 giây. Phải kết hợp với giới vương quyền mới có thể sử dụng. Độ tu luyện 0/500.

thế là chỉ trong một đêm, thực lực của Dương Kiệt đã tăng lên gấp nhiều so với trước kia, lúc này cho dù có đối diện với một tiên thiên tầng 1 không kích hoạt võ hồn, cũng đủ tự tin phân thắng bại với người ta.

Một đêm bình yên trôi qua. Khi ánh bình minh ló dạng, ánh mặt trời chiếu thẳng vào nhà, Dương Kiệt đang nằm ngủ say như chết trên chiếc giường cũ kỹ khốn khổ phải chịu đựng thể trọng đáng sợ của anh ta từ từ mở mắt ra, vươn người thở dài một cách sảng khoái.

Với tính cách lạc quan của anh ta, nhanh chóng quên đi nỗi buồn bức ngày hôm qua, bắt đầu lại từ một ngày mới tươi đẹp hơn. Phần nộ cũng phải sống, buồn bức cũng phải sống, vui vẻ cũng phải sống, vậy tại sao không sống trong sự vui vẻ thoải mái chứ? Tuyệt đối không được mang theo vẻ mặt căm phẫn ủ rũ xuất hiện trước mặt kẻ địch, làm thế cũng không thể khiến đối phương nung tay tha cho mình, chỉ khiến đối phương sảng khoái vui mừng hơn thôi.

Đẩy cửa bước ra khỏi căn nhà tồi tàn, dựa theo tấm bản đồ tông môn nhận được sau khi gia nhập Thánh Hóa Tông, nhanh chân tìm tới nhà ăn dành cho đệ tử tạp vụ, phải chén một bữa no nê trước đã rồi tính sau, có thực mới vực được đạo chứ.

Trên đường đi tới nhà ăn, phát hiện vô số ánh mắt sầm soi về phía mình, những đệ tử tạp vụ khác đang không ngừng thì thầm to nhỏ, đôi khi lại chỉ tay về phía mình, trong mắt họ đa số mang theo vẻ cười trên đau khổ của người khác, khinh thường, chế giễu, tất nhiên, cũng có số ít thương hại.

Xem ra tên đệ tử ngoại môn phụ trách khu vực này đã truyền lời xuống, biến mình thành trò hề của thiên hạ rồi nhỉ.

“Hãy đợi đấy, thù nay không trả thì tên ta sẽ đọc theo chiều ngược lại.” hai tay của Dương Kiệt nắm chặt lại, mặc kệ những lời chỉ trích của người khác, rảo bước bước thẳng vào phòng ăn.

Phòng ăn dành cho đệ tử tạp vụ tuy đơn sơ, chỉ gồm những dãy bàn dãy ghế được xếp ngay ngắn thành từng hàng dài, nhưng vô cùng rộng lớn, ít nhất cũng phải trên năm ngàn mét vuông là ít. Cũng phải thôi, đệ tử tạp vụ là thành phần nhiều nhất trong Thánh Hóa Tông, nếu như chỗ ăn nhỏ, thì làm sao mà chứa chấp nổi lượng lớn đệ tử dùng bữa chứ?

Theo giới thiệu của sổ ghi chú của Thánh Hóa Tông, đệ tử tạp vụ của tông môn lên tới hai chục ngàn người, đệ tử ngoại môn gần một ngàn người, nội môn chỉ khoảng hai trăm người, và đệ tử trung tâm chỉ được có năm mươi người, còn đệ tử chân truyền chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Cũng không biết tới sớm hay tới trễ, lúc này phòng ăn đã đông nghịt người, có người đang ngồi dùng bữa, có người đang xếp hàng dài để lãnh phần thức ăn của mình, tiếng bàn tán cười đùa to nhỏ vang lên không dứt.

Sự xuất hiện của Dương Kiệt lập tức thu hút không ít người, vì với thân hình “siêu mẫu” của anh ta, không thành trọng điểm của mọi tầm nhìn cũng hơi bị khó.

Lại là những ánh mắt khiêu khích, chế giễu, khinh thường tựa như súng liên thanh bắn thẳng vào người, cho dù Dương Kiệt mặt dày tới cỡ nào, rơi vào tình cảnh đó cũng có chút chịu không thấu.

Hít sâu một hơi vào người để bình tâm lại, bắt đầu đứng vào hàng người đang xếp hàng chuẩn bị chờ lấy phần thức ăn của mình.

Đợi gần nửa tiếng đồng hồ, đứng tới mỗi cả đôi chân, bụng đói kêu cồn cào muốn ngứa xiu. Cuối cùng mới tới lượt mình bước tới lãnh thức ăn, nhanh chân bước lên phía trước, chờ đợi người phụ trách phân phát thức ăn giao phần ăn cho mình.

Người phụ trách phân phát thức ăn khể liếc nhìn Dương Kiệt một cái, trên môi khẽ lộ ra nụ cười khinh thường, nhanh tay mút một muỗng cháo loãng, một cái bánh bao to bằng nắm đấm của người trưởng thành, vài cọng rau xanh và hai miếng thịt mỏng bỏ vào khay thức ăn, sau đó đưa sang cho Dương

Kiệt.

So sánh với phần của người ta bốn, năm muối cháo, hai, ba cái bánh bao, rau xanh và thịt miếng phủ đầy trên khay, còn mình thì sao? Dương Kiệt phần nộ tốt cùng, nhưng vẫn cố gắng tạo ra vẻ nhỉnh bự lấy lòng, cười nói: “ Sư huynh xem này, với cái thể xác của đệ, bấy nhiêu đó ăn sao mà đủ, sư huynh có thể châm chước cho thêm đệ một chút được không?”

Nhìn thấy Dương Kiệt bị ức hiếp tới mức độ đó vẫn còn không dám nổi dậy phản kháng, những người ở xung quanh lập tức lộ ra ánh mắt khinh thường chế giễu, tên phụ trách phân phát thức ăn cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “ Ăn được thì ăn, không ăn được biến, đừng có ở đó mà đòi hỏi. Còn không mau mau tránh chỗ cho người phía sau.”

“ Đúng thế, đúng thế, nhận xong thức ăn thì rút đi, đứng đó cản đường anh em tiến bộ làm gì chứ?”

“ Có ăn mà còn đòi hỏi, với thân thể của người tốt nhất là ăn ít chút để giảm béo đi chứ, làm mất mặt đệ từ tạp vụ chúng ta.”

“ Đúng là đồ không biết điều.”

“ Rút đi, rút đi.”

Những người đứng xếp hàng ở phía sau hòa theo tên phụ trách phân phát thức ăn, lớn tiếng châm biếm chửi rủa Dương Kiệt.

Dương Kiệt có chút muốn phóng tới xé nát miệng của lũ khốn ăn theo này, đặc biệt là tên phân phát thức ăn. Nhưng nghĩ lại mình vừa mới gia nhập tông môn, vẫn chưa đứng vững chân, lúc này xảy ra ẩu đả, chắc chắn sẽ bị người của đội chấp pháp tóm vào nhà lao, lúc đó không chết cũng thân tàn ma dại, thậm chí anh ta nghĩ ngờ trong đội chấp pháp có người của Tứ Mã Thiên, nếu như rơi vào tay chúng, không biết chúng sẽ hành hạ mình tới mức độ nào đây.

Quân tử không để mình rơi vào chốn nguy hiểm, với một người tự cho mình là “ chính nhân quân tử” như Dương Kiệt, tất nhiên là nắm rõ tình hoa của câu châm ngôn đó rồi.

Ta nhìn!!!

Dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào tên phân phát thức ăn, tựa như muốn nhìn kỹ khuôn mặt của hắn ghi nhớ mãi trong lòng. Nhìn tới nổi tên đó cảm thấy chột dạ, chỉ là sức nhớ lại lời dằn dò của Vô sư huynh(tên đệ tử ngoại môn đã đánh Dương Kiệt hôm qua), có người chống lưng phía sau, lập tức ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào Dương Kiệt đầy khiêu khích, ý muốn nói là “ mày làm gì được tao nào?”

Không thèm để ý tới vẻ mặt khiêu khích của hắn nữa, cầm lấy khay thức ăn quay người đi thẳng về phía dãy bàn còn trống ngồi bệt xuống, tưởng ăn như muốn nhai tươi nuốt sống một ai đó.

“ Heo mập tránh chỗ, chỗ này không phải chỗ dành cho mày ngồi đâu.” trong lúc Dương Kiệt vừa nhai xong cái bánh bao trong tay, định nuốt luôn mấy thứ còn lại trong khay rồi mau chóng rời khỏi, ai ngờ cây muốn ngủ mà gió chẳng lặng, chỉ thấy gần bốn tên đệ tử tạp vụ tay cầm khay thức ăn đầy ắp, bước tới trước mặt Dương Kiệt, mang theo nụ cười chế giễu quát.

Vụt ~~~!!

mọi ánh mắt đều đổ dồn hết về phía bên này, tất cả đều mang theo vẻ thích thú, châm biếm, thậm chí có chút thương hại.

Dương Kiệt quay đầu liếc nhìn xung quanh, phát hiện vẫn còn nhiều chỗ trống, thế mà bốn tên này tới giành chỗ, chắc muốn gây chuyện đây mà.

“ Được, để tôi nuốt luôn miếng cháo này sẽ đi ngay.” Dương Kiệt không muốn tạo cơ hội cho chúng gây chuyện, nhanh tay cầm khay thức ăn lên nuốt sạch miếng cháo loãng và vài miếng rau thịt, chuẩn bị đứng dậy rời khỏi.

“ Mẹ kiếp, tao bảo mày biến ngay, bộ mày bị đếc à?” Tên đứng trên cùng dường như là tên cầm đầu nhóm phần nộ quát lớn, sau đó trực tiếp vung lên định tát thẳng vào mặt của Dương Kiệt.

Bạch ~~~~~!!

Dương Kiệt chụp lấy bàn tay của tên cầm đầu tát tới, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào hắn lạnh lạnh nói: “ Tôi đã nhường nhịn rồi, đừng làm quá đáng à nha.”

Tên cầm đầu có chút bất ngờ khi Dương Kiệt có thể chụp lấy cú tát của mình, vì hắn đã đạt tới luyện thể tầng thứ 10 đỉnh điểm, chỉ còn cách nửa bước chân sẽ đột phá tới cảnh giới tiên thiên trở thành đệ tử ngoại môn, là một trong ngũ đại cao thủ ở khu vực này, sở dĩ hắn gây chuyện với Dương Kiệt, vì đã nhận được lời nhắn nhủ và điều kiện của Vô sư huynh, chỉ cần hành hạ ức hiếp Dương Kiệt ngay trước đám đông, sẽ tặng cho hắn vài viên tụ khí đan trung cấp, giúp hắn đột phá tới tiên thiên, hắn đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 10 hai năm rồi, nhưng vì không đủ điểm tích lũy để thu mua ích khí đan trung cấp, nên vẫn dậm chân tại chỗ, lúc này có cơ hội tốt như thế này, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, và lại chỉ là một tên đệ tử tạp vụ mới gia nhập tông môn, nghe nói chỉ mới là luyện thể tầng thứ 9, muốn chà đạp kiểu nào mà chẳng được chứ. nên lúc này chỉ sử dụng 60% sức mạnh định tát một bạt tai vào mặt Dương Kiệt để sỉ nhục anh ta, ai ngờ lại bị đối phương chụp lấy không nhúc nhích được gì nữa, lập tức cảm thấy uy quyền của mình bị chà đạp, vừa tức vừa rút tay lại vừa phần nộ quát: “ Heo mập, mày dám phản kháng? Mày biết tao là ai không?”

“ Sao nhiều tên đầu óc có vấn đề nặng thế nhỉ? Đã ra tay rồi còn hỏi biết hắn là ai không? Đúng là hết thuốc chữa.” Vung tay chụp lấy cổ họng của hắn,

mặc cho hấn vùng vẫy phản kháng, trực tiếp kéo hấn đập đầu xuống khay ăn của mình.

Rầm~~~~~!!

Khay ăn của Dương Kiệt lập tức bị cái đầu của tên cầm đầu đập vỡ tung tóe, cũng may là bàn gỗ vô cùng vững chắc, nên không bị gãy đứt gì cả.

Xịt~~~~~!!

Tiếng hít hơi lạnh vang lên không dứt, tất cả đều mang theo ánh mắt kinh ngạc, khó tin khi Dương Kiệt dám phản kháng, đã vậy còn kéo đầu của một trong ngũ đại cao thủ của khu vực này đập xuống bàn nữa chứ? hấn không sợ chết sao?

“Heo... heo mập... Mày... mày dám...” Tên cầm đầu đầu óc choáng váng sau cú va đập lên khay và bàn ăn, phần nộ quát: “người... người đầu... đánh chết con heo... heo mập này cho... Ta.”

“To gan~~~~!! Dám phản kháng với Hà sư huynh hả, chết này!!!!” Nghe thấy câu hét của tên cầm đầu” Ba tên đi theo phía sau tên “Hà sư huynh” từ trong con hoang mang bất ngờ bùng tình, phần nộ lao tới tấn công Dương Kiệt.

“Man ngu thần quyền~~~~!”

“Thôi son chuông~~~~!”

“Đỉnh tinh chỉ~~~~!”

Ba chiêu đánh của ba người đều nhắm vào chỗ hiểm của Dương Kiệt tấn công, nếu bị đánh vào người, không chết cũng bị trọng thương. Nhìn thấy chúng dám hạ độc thủ, không cần phải khách sáo với chúng nữa, Dương Kiệt nhùng nhặn không có nghĩa là sợ chúng, anh ta không sợ rắc rối, chỉ là không muốn gặp rắc rối mà thôi, lúc này không còn đường lui, còn lằng lo gì nữa, đập chết mẹ nó~~~~~!!!

“Giới vương quyền X3~~~~ phi lũ bạo liệt quyền~~~~~!!!”

Khẽ lách người nhường qua chiêu “man ngu thần quyền” của một tên, trực tiếp giáp mặt với tên thi triển “thôi son chuông”, một chiêu phi lũ bạo liệt quyền đâm thẳng vào bàn tay của hấn đang chuông tới, cú đâm và chuông vừa va đập vào nhau, tên thi triển “thôi son chuông” lập tức cảm nhận được một sức mạnh cực lớn từ cú đâm của đối phương truyền tới, cơn đau khủng khiếp ở bàn tay truyền thẳng lên não, sau đó là tiếng xương tay bị gãy vang lên, hấn đau tới nổi gân xanh nổi đầy trên trán, trực tiếp bị sức mạnh đánh sợ của cú đâm đánh bay ra xa, tông vỡ bàn ghế ở gần đó, máu từ trong miệng phun ra, hai mắt trợn ngược chết ngất đi.

Giải quyết một tên xong, tên thi triển “đỉnh tinh chỉ” cũng đã chọt tới, hai ngón tay của hấn tựa như mũi kiếm sắc nhọn, định đâm thẳng vào cổ họng của Dương Kiệt.

Dương Kiệt phản ứng cực nhanh, nhanh chóng thu lại cú đâm của mình, quay người vung tay chụp lấy hai ngón tay đang chọt tới của hấn, sau đó dùng sức bẻ mạnh một cái...

Crack~~~~~!!

Á~~~~~!!

Xương ngón tay bị gãy vụn ra, hấn đau tới nổi chảy nước mắt, kêu thét lên một tiếng đầy đau đớn, lại thêm một cú đá thẳng vào bụng, vô cùng vinh hạnh theo chân tên phía trước bị đá bay tông vỡ gãy ghế ở gần đó.

Tất nhiên là trận chiến vẫn chưa kết thúc, Dương Kiệt nhanh như chớp quay người lại, một chiêu phi lũ bạo liệt quyền đập thẳng vào lưng của tên vừa thi triển “man ngu thần quyền” nhưng bị anh ta né qua mà vẫn chưa kịp thu lại đòn tấn công...

Pằng~~~~~!!

Crack~~~~~!!

Phụt~~~~!

Tên đó bị đánh ngã bay về phía trước theo tư thế chó vồ phân, tiếng xương gãy từ trong cơ thể vang lên, máu từ trong miệng phun ra như vòi sen, phun thẳng vào mặt một tên đệ tử tạp vụ xui xẻo đứng xem phim ở gần đó, không đợi tên xui xẻo kịp hoàn hồn, cả hai trực tiếp ôm choàng vào nhau ngã xuống dưới đất, đầu theo đầu, môi khóa môi, trông vô cùng kinh tởm.

“Á~~~~~!!!” Tên xui xẻo kêu thét một tiếng đầy đau khổ, vội vã dùng sức đẩy tên khôn đã phun máu đầy mặt mình, đã vậy còn cướp đi nụ hôn đầu thiêng liêng của mình nữa chứ, tựa như bị ma đuổi, hai tay che mặt quay đầu bỏ chạy khỏi phòng ăn.

Những người đứng xung quanh vội vã né sang một bên nhường đường cho hấn bỏ chạy, trong lòng thầm thương hại cho tên xui xẻo này, và thầm cảm ơn trời phạt vì mình không bị rơi vào tình trạng này, nếu không thì sau này không còn mặt mũi nào ở lại tông môn nữa rồi.

Đồng thời vô cùng kinh ngạc, hoang mang trước thực lực đáng sợ của Dương Kiệt, chưa đầy năm giây đồng hồ, mỗi người chỉ một chiêu, đã dễ dàng

đánh bại ba tên luyện thể tầng thứ 9, thực lực của anh ta đáng sợ tới mức độ vậy sao?

Không ít người thầm thở phào nhẹ nhõm. May quá, may quá, cũng may là mình chậm hơn nhóm của Hà sư huynh một chút, nếu không thì giờ nằm xuống là mình rồi.

“Người... Người... Sao người có thể...” Hà sư huynh mang theo vẻ kinh ngạc khó tin, thậm chí có chút hoảng sợ khi Dương Kiệt quay đầu dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào mình, cơ thể không tự chủ run lên một cái.

Sa... sao con heo mập này lại đáng sợ như thế này được? Không phải hẳn chỉ vừa mới đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 9 thôi sao? Sao có thể dễ dàng đánh bại ba tên luyện thể tầng thứ 9 như thế này được chứ? Ngay cả bản thân mình là luyện thể tầng thứ 10 đỉnh điểm, muốn hạ gục ba tên luyện thể tầng thứ 9 cũng phải tốn không ít thời gian, thế mà hẳn chỉ giải quyết trong vòng ba nốt nhạc! Ôi trời ơi, chỉ có tiên thiên mới làm được điều đó thôi, chẳng lẽ hẳn đã là tiên thiên?? Hoặc là ở luyện thể tầng thứ 9 đã có sức chiến đấu của một tiên thiên?? Rốt cuộc là mình đã đụng tới con quái vật đáng sợ gì đây???

“Mày... mày định làm... làm gì đó...đừng... đừng qua đây...” Nhìn thấy Dương Kiệt mang theo nụ cười của “ác quỷ” từng bước từng bước về phía mình, Hà sư huynh hoảng sợ vô cùng, cơ thể không ngừng nhích lùi về phía sau, run giọng nói.

“Làm gì ư? Đập cho mày một trận tới nỗi ba mẹ cũng nhận ra mày chứ làm gì nữa?” Dương Kiệt lạnh lạnh cười nói, vẫn tiếp tục bước về phía Hà sư huynh.

“mày... mày dám... Tao... tao là người của... của Vô sư huynh...á, bể bụng con rồi má ơi~~~~!!” không thèm nghe hết câu hăm dọa của hẳn, Dương Kiệt trực tiếp tung người ngồi thẳng lên bụng hẳn, dưới sức nặng gần 160 kg của anh ta, Hà sư huynh kêu rú lên một tiếng đầy đau khổ.

“Này thì dám kêu tao biến~~~~” bóp~~~~!!“hự...”“Này thì ý đồng hiệp ý~~~~!!” bóp~~~~!! “Úi da... đau...”“Này thì dám hăm dọa tao~~~~” bóp~~~~!! “Đừng... đừng đánh... mặt... á~~~~”“Này thì người của Vô sư huynh~~~~” bóp~~~~!! “Tha... xin tha...”“Này thì...”bóp~~~~!! “Úi da... thì... thì sao...”“Không sao cả, thích đánh vậy thôi.”bóp~~~~!! bóp~~~~!! bóp~~~~!!

Tay phải của Dương Kiệt tựa như biến thành chiếc máy quét tự động, tát thẳng vào mặt của Hà sư huynh một cách không ngừng nghỉ, chỉ chịu đựng được hai phút đồng hồ, Hà sư huynh hai mắt trợn ngược, chết ngất tại chỗ. Lúc này khuôn mặt của Hà sư huynh thậm chí còn to hơn cái đầu heo, bể bết máu, thậm chí vài chiếc răng bị đánh bay ra khỏi miệng.

Nhìn thấy cảnh Hà sư huynh bị đập tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, những người đang đứng theo dõi ở xung quanh không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, trong lòng thầm nhủ bản thân rằng tuyệt đối không được gây chuyện với con heo mập này, trông khuôn mặt phúc hậu nhu nhược như thế mà ra tay không chút do dự, nương tay, Hà sư huynh không nghĩ đường điều trị vài tháng trời cũng đừng mong lành lại, quan trọng nhất là, một trong ngũ đại cao thủ của khu vực đệ tử tạp vụ còn bị đánh tới mức độ như thế này, huống chi là mình chứ?

“Tránh ra, tránh ra, chuyện gì xảy ra thế này.” Trong lúc Dương Kiệt định đứng lên bỏ đi, phía xa vang lên một giọng nói khàn khàn đầy uy nghiêm.

“Á, người của đội chấp pháp~~~~!!” Có người kêu thét lên.

“Sao đến đúng lúc thế nhỉ? Thôi tôi đòi tên heo mập rồi, dám ra tay đánh trọng thương đồng môn, bị đội chấp pháp tóm gọn, không chết cũng thân tàn ma dại.” Một người cười trên đau khổ của người khác nói.

“Đúng thế, xem kia, người dẫn đội là Lương sư huynh, nghe nói Lương sư huynh và Hà sư huynh có quan hệ tốt với nhau, hẳn dám đánh trọng thương Hà sư huynh, Lương sư huynh sẽ không tha cho hẳn đâu.”

“Khà khà, lại có phim coi tiếp rồi.”

“Đội chấp pháp??” điều Dương Kiệt lo ngại nhất là đây, không ngờ chúng đã mai phục sẵn ở gần đó, chỉ chờ cơ hội tới tóm gọn mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đổi trắng thành đen

Chỉ thấy một thanh niên chạc tuổi đôi mươi, trên người mặc bộ trang phục màu đỏ như máu trên ngực áo có cái một cái huy hiệu giống như hai thanh kiếm bắt chéo lại với nhau, lúc này đang sắc mặt trầm đen như than dẫn theo một đoàn người gần mười tên cũng mặc trang phục giống hẳn từ con đường đám đông nhường ra bước vào.

Người là chính là Lương sư huynh trong lời nói của những người ở xung quanh, tiểu đội trưởng của đội chấp pháp phụ trách khu vực tạp vụ.

Nhìn thấy Hà sư huynh và ba tên tiểu đệ của hẳn bị đánh một cách thảm hại đi, Lương sư huynh phần nộ quát: “To gan, dám hành hung đồng môn ngay trong nhà ăn, người đâu, áp tải tên hung thủ về chấp pháp đường để điều tra.”

“Tuân lệnh ~!” mười tên thuộc hạ đi theo phía sau lớn tiếng hô vang, sau đó khí thế hùng hùng lao tới định tóm lấy Dương Kiệt.

“Khoan đã ~~~!!” Tuyệt đối không được để chúng tóm vào chấp pháp đường, những ai từng bị tóm vào đó khi được thả ra đều thân tàn ma dại, Dương Kiệt không muốn rơi vào cảnh đó, vội vã lên tiếng phản trả: “Tôi không có lỗi trong việc này, chính chúng là người ra tay trước, tôi chỉ là tự vệ đánh người mà thôi.”

Hành hung đồng môn và tự vệ đánh người là hai tội danh hoàn toàn khác xa nhau, tội đầu nhẹ nhất cũng phải hứng chịu một trăm cây roi sắt vào người, nặng hơn thậm chí bị phế bỏ chân khí trong đan điền, bị tống cổ ra khỏi tông môn. Còn tội thứ sau chỉ phạt cảnh cáo mà thôi. Tất nhiên là không thể nào để chúng ép mình vào tội thứ đầu rồi.

“Tự vệ? tự vệ mà đánh bốn đồng môn tới nổi trọng thương như thế này sao? Vả lại một tên đệ tử tạp vụ mới gia nhập tông môn như ngươi, sao có thể đánh bại được một đệ tử lâu năm chứ? Chắc ngươi sử dụng thủ đoạn dè tiện nào đó đánh lên người ta, tội càng nặng hơn nữa! Không cần giải thích dài dòng, ngoan ngoãn giao tay chịu trói, theo bọn ta về chấp pháp đường để đón nhận hình phạt, còn không thì đừng trách ta đích thân ra tay, một khi ta đã ra tay thì ngươi không chết cũng thành tàn phế đấy!” Lương sư huynh cười lạnh nói, không cho Dương Kiệt có cơ hội giải thích, tiếp tục hạ lệnh cho thuộc hạ vây bắt anh ta.

“Các ngươi. rõ ràng tôi chỉ tự vệ, tất cả mọi người ở đây đều có thể làm chứng cho tôi, chẳng lẽ người của chấp pháp đường thì có thể tự ý truy bắt người vô tội, không có chút công lý sao?” Dương Kiệt phẫn nộ tới cùng, vùng lên phản kháng.

“Công lý? Lời nói của ta chính là công lý ở đây, dám chất vấn người của chấp pháp đường, xem ra ngươi chán sống rồi. Đừng lời thôi với hần, trực tiếp tóm gọn, dám phản kháng trực tiếp ra tay trăm sát!” Lương sư huynh vẫy vẫy trực tiếp hạ lệnh mười tên thuộc hạ đều đạt luyện thể tầng thứ 10 từ tứ phía ào tới, cho dù là tiên thiên tầng thứ 1 cũng phải chào thua, huống chi Dương Kiệt không dám ra tay phản kháng, vì làm thế càng có cớ để tên Lương sư huynh hạ độc thủ.

Chỉ trong nháy mắt, Dương Kiệt đã bị mười tên kia áp chế, mỗi người tặng cho vài cú đánh thấu xương vào người, ngay cả lớp mỡ dày trên người cũng có chút chịu không thấu.

“Dẫn đi.” Nhìn thấy con mồi đã bị bắt gọn, Lương sư huynh cười lạnh một tiếng, ra hiệu cho thuộc hạ áp tải Dương Kiệt về chấp pháp đường. Tất nhiên là không quên cho người dìu lấy bốn tên đã bị Dương Kiệt đánh ngất đi theo, mục đích là làm nhân chứng vật chứng cho vụ này.

“Thấy chưa, biết ngay mà, dám đ-ng tới người của Vô sư huynh, con heo mập kia chết chắc rồi. Chắc chắn sẽ bị phế bỏ đan điền, đuổi cổ ra khỏi tông môn.”

“Xi, cho dù thực lực cao tới cỡ nào, gặp phải chấp pháp đường cũng phải quỳ mà thôi. Lúc này thấy hần hùng hổ như vậy, tưởng sẽ vùng lên chống cự chứ, ai ngờ cũng chỉ là tên vô dụng.”

“Đùa à, dám chống cự người của chấp pháp đường, Lương sư huynh có thể trực tiếp ra tay trăm sát hần đấy, giờ thì tốt rồi, tuy bị phế bỏ đan điền và đuổi khỏi tông môn, nhưng ít nhất còn giữ được cái mạng, không phải sao?”

“Đi, đi, hãy cùng đi tới chấp pháp đường để xem xem con heo mập đó bị hành hình như thế nào.”

“Đúng thế, đúng thế, cùng đi.”

Đám đệ tử tạp vụ có mặt trong phòng ăn lập tức lập bệ kết phái, cùng theo chân Lương sư huynh đi thẳng về phía chấp pháp đường.

Con đường dẫn tới chấp pháp đường ở khu vực đệ tử tạp vụ không quá xa, hai tay Dương Kiệt bị xích khóa xích lại, trực tiếp bị áp tải tới đại sảnh của chấp pháp đường, là phòng xét xử giống hệt như nha môn của tục thế, hai bên có treo đầy đủ các loại dụng cụ hành hình, chính giữa tận cùng đại sảnh có một chiếc bàn lớn để đầy văn bản, một người đàn ông trung niên khuôn mặt uy nghiêm ngồi sau chiếc bàn, phía trên trần có treo tấm bảng “công chính liêm minh”.

Chỉ thấy Lương sư huynh bước tới ghé sát bên tai người đàn ông trung niên thì thầm to nhỏ vài câu, người đàn ông trung niên khẽ gật đầu, trên môi mang theo nụ cười chế giễu. Còn Lương sư huynh chỉ lạnh lạnh đứng sang một bên, không nói thêm gì nữa.

“Quý xuống ~!!” một trong hai tên áp tải Dương Kiệt trực tiếp tung cú đá vào đầu gối của anh ta, định đá anh ta quỳ ngã xuống đất.

Bạch ~!!

“hự ~~~!”

Đầu gối của Dương Kiệt chỉ khê co lại đôi chút rồi lại thẳng đứng lên, mình không phải là phạm nhân, tuyệt đối không được quỳ xuống.

“To gan, sao ngươi dám không quỳ?” người đàn ông trung niên ngồi sau chiếc bàn nhìn thấy Dương Kiệt dám cả gan phản kháng, phẫn nộ quát.

“Nam tử hán đại trượng phu, có quý trời quý đất, quý cha mẹ tổ tiên, nhưng không bao giờ quỳ trước mấy tên tiểu nhân bỉ ổi như các ngươi.” Mặc cho hai tên kia đập đá liên tục vào đầu gối của mình, Dương Kiệt vẫn cắn chặt răng chịu đựng nhất quyết không quỳ, lạnh lạnh nói.

Wa ~~~~!!

Những người chạy tới xem phim ở ngoài nghe xong câu nói của Dương Kiệt không kiềm được kêu thét lên, có người trầm trồ thán phục, có người cười lạnh chế giễu.

“To gan, dám chửi rủa người của chấp pháp đường, xem ra ngươi chán sống rồi, đánh, đánh tới khi nào hấn chịu quỳ xuống mới thôi.” Người đàn ông trung niên cảm thấy uy nghiêm của mình bị xúc phạm, phần nộ đập bàn thét lớn, ra lệnh cho thuộc hạ ở phía dưới thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Dương Kiệt.

Bốp ~~~!! Bốp ~~~!! Bốp ~~~!! Bốp ~~~!!.....

Dương Kiệt cắn răng chịu đựng trận đòn chí tử của đối phương gần năm phút đồng hồ, cuối cùng cũng chịu không nổi té ngã xuống đất, tất nhiên là không phải quỳ, mà trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Sự cứng cỏi của anh ta đã khiến không ít người động lòng thán phục, tất nhiên cũng có kẻ chế cười chế giễu.

Nhìn thấy đối phương cuối cùng cũng đã khuất phục, người đàn ông trung niên khẽ dùng tay lau sạch mồ hôi trên trán, suýt chút nữa thì mất hết uy nghiêm của chấp pháp đường.

Dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn vào Dương Kiệt đang nằm ngã trên mặt đất, lạnh lạnh nói: “Phạm nhân Dương Kiệt, vô cớ dùng thủ đoạn dâm tiện hành hung đồng môn, cả gan chống người thi hành nhiệm vụ, tội ác tày trời, trời đất bất dung, nay ta phán ngươi chịu hành phạt phế bỏ đan điền, đuổi cổ khỏi tông môn. Chấp hành đi!”

“Tuân lệnh ~~~!!” Đám thuộc hạ ở phía dưới lập tức kéo lấy Dương Kiệt đứng dậy, chuẩn bị đưa anh ta đi hứng chịu hình phạt vừa được phán quyết.

“Ta không phục ~~~~~” Dương Kiệt phần nộ vùng vẫy.

“Không phục? hiện giờ nhân chứng vật chứng đầy đủ, ngươi lấy gì mà không phục? Đừng lời thôi nữa, dẫn hấn đi hành hình ngay đi.” người đàn ông trung niên cười lạnh nói.

“Ta không phục, rõ ràng ta chỉ tự vệ mà thôi, có rất nhiều người có thể làm chứng ta, cho dù các ngươi là người của chấp pháp đường, cũng không thể một tay che trời chứ!” Đôi mắt Dương Kiệt đầy gân máu, vẻ mặt phần nộ như con sư tử bị thương, cắn răng phun máu nói.

“Làm chứng? Ai dám đứng ra làm chứng cho ngươi nào?” Dùng ánh mắt sắc lạnh quét ngang qua những người theo dõi xét xử ở ngoài cửa, lạnh lạnh nói: “Ai, ai dám đứng ra làm chứng cho hấn?”

Có một số người tò mò do dự muốn đứng ra làm chứng, một phần vì bất bình trước hành động bi ối của chấp pháp đường, một phần vì cảm phục sự cứng cỏi gan dạ của Dương Kiệt.

“Hãy suy nghĩ cho thật trước khi đứng ra đấy, dám chống đối với chấp pháp đường, khuynh đảo sự thật, không phải là hành động sáng suốt đâu đấy.” Câu nói hăm dọa của người đàn ông trung niên vang lên, khiến số ít người do dự định bước ra nhanh chóng ngừng bước, không dám đứng ra làm chứng nữa.

Nhìn thấy cảnh đó, trong lòng Dương Kiệt không kiềm được trầm xuống.

“Thì ra đây chính là bộ mặt thật của chấp pháp đường? Chính là bộ mặt thật của tông môn ư? Hahahaha ~~~!!” Dương Kiệt ngẩng đầu lên cười một cách điên cuồng, khiến không ít người còn chút lòng tự trọng cảm thấy hổ thẹn cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào anh ta nữa.

“To gan, dám mạo phạm tới chấp pháp đường, dám mạo phạm tới tông môn, xem ra ngươi là tên tà yêu nào đó đột nhập vào Thánh Hóa Tông để làm nội gián, làm ô uế Thánh Hóa Tông của bọn ta. Ngươi đâu, bắt tên nội gián này vào đại lao, hành hình buộc hấn khai hết toàn bộ mục đích của hấn ra, sau đó đánh gãy hai tay hai chân, phế bỏ đan điền, tống vào khu vực lưu đầy trọng phạm, để mặc hấn sống chết ra sao thì ra.” Đôi mắt của người đàn ông trung niên lộ ra tia sáng sắc lạnh đầy sát khí, lạnh lạnh ra lệnh.

Nghe thấy từ “khu vực lưu đầy trọng phạm”, không ít người có mặt ở đây phải biến sắc. Đó là khu vực dùng để giam cầm những người đã phạm tội tày trời của Thánh Hóa Tông, không chỉ có đệ tử của tông môn, còn có vô số tội phạm hung tàn ở khắp khu vực U châu bị bắt nhốt về đây, bỏ chúng vào chung một chỗ, để chúng chém giết tàn sát lẫn nhau, suốt mấy ngàn năm nay, chưa từng nghe qua những ai bị bắt nhốt vào đó mà có thể sống sót trở về, tuyệt đối là một tử địa đáng sợ, ai nghe cũng phải biến sắc.

“Tuân lệnh ~~~!!” hai tên đệ tử lập tức lao tới kẹp lấy Dương Kiệt, định dẫn anh ta đi hành hình.

“Khoan ... khoan đã Tôi ... tôi có thể đứng ra làm chứng cho vị sư huynh này, anh ta chỉ là tự vệ chứ không có ý hành hung đồng môn..” trong lúc Dương Kiệt định vùng lên phản kháng, một giọng nói nhu nhược yếu ớt vang lên, khiến đại sảnh chấp pháp đường bỗng trở nên yên lặng tới mức đáng sợ.

Chỉ thấy một bóng người nhỏ bé yếu ớt, khuôn mặt non choẹt còn bú sữa, mặc bộ trang phục đệ tử tạp vụ, mang theo điệu bộ sợ hãi nhưng đầy kiên quyết, chỉ là cú đầu của anh chàng chỉ cúi xuống không dám ngẩng lên, từ trong rừng người bước ra, bước thẳng vào đại sảnh.

“Ngươi đứng ra làm chứng cho hấn? Đã suy nghĩ kỹ chưa?” Người đàn ông trung niên quét ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thiếu niên trẻ tuổi, lạnh lạnh nói.

Cảm nhận thấy tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, cơ thể chàng thiếu niên khẽ run lên một cái, nhưng vẫn cắn chặt răng kiên quyết nói: “Tôi suy nghĩ kỹ rồi ạ, tôi đứng ra làm chứng cho vị sư huynh này.”

“Còn ai nữa không?” Không để ý tới chàng thiếu niên đó nữa, người đàn ông trung niên quét ngang qua rừng người, lạnh lạnh hỏi.

Có không ít người định theo chân chàng thiếu niên đứng ra, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí của người đàn ông trung niên và Lương sư huynh, đành rũ bỏ ý định đó ngay tức khắc.

“Tốt, tốt, thì ra vẫn còn một đồng phạm của tên nội gián, người đâu, bắt cả hai đi hành hình ngay lập tức.” Người đàn ông trung niên lạnh lạnh nói.

“Không, không, tôi chỉ đứng ra làm chứng thôi mà, tôi không phải đồng phạm của vị sư huynh này.” Mặc cho tiếng gào thét khốc lóc của chàng thiếu niên, vài tên thuộc hạ lao tới kẹp lấy thiếu niên.

Những người vừa có ý định đứng ra làm chứng nhìn thấy cảnh đó, không kèm được thảm thờ phào nhẹ nhõm.

May quá, may quá, suýt chút nữa thì bị xem như đồng phạm bắt đi hành hình rồi.

“Ngừng tay ~~~!!” nhìn thấy một người vô tội bị liên lụy, Dương Kiệt phần nộ gào thét: “Bộ người của chấp pháp đường muốn nói gì thì nói, làm gì thì làm sao? Chàng thiếu niên này chỉ đứng ra làm chứng, đã bị ép tội đồng phạm, người của chấp pháp đường không cần biết ai đúng ai sai, chỉ cần mở miệng một tiếng là có thể kết tội người khác sao? chẳng lẽ đó là phương châm hành xử của chấp pháp đường sao? “công chính liêm minh”? Ta xì ~~~!!” Nhìn lên tấm bảng trên ngay giữa đại sảnh, nhỏ miếng nước bọt về phía đó, không đợi người đàn ông trung niên kịp phản ứng quay sang rừng người là lớn: “Mọi người thử nghĩ xem, một tông môn hùng mạnh như thế lại có một chấp pháp đường bất công như thế này, mọi người cảm thấy an toàn sao? Hôm nay tôi phải rơi vào cảnh oan ức này, nếu như một ngày nào đó các ngươi rơi vào cảnh tương tự thì sao? còn ai dám đứng ra nói một câu công bằng cho các ngươi nữa?”

Câu nói của Dương Kiệt đã khiến không ít người run bắn người lên. Đúng thế, hôm nay chấp pháp đường có thể công khai vu oan cho một người khác, sau này tuyệt đối có thể tới lượt mình, ai mà biết được có ngày nào đó không cẩn thận đắc tội của người của chấp pháp đường chứ? Nếu như tới lúc đó mình cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự thì sao? Còn ai dám đứng ra lên tiếng giùm mình chứ?

Nhìn thấy rừng người bắt đầu do dự, người đàn ông trung niên lập tức cảm thấy không hay, biết rằng không thể tiếp tục để Dương Kiệt rót thuốc vào đám người kia nữa, tuy bản thân là chấp sự phụ trách khu vực đệ tử tạp vụ, quyền hạn tày trời, nhưng nếu đám đệ tử tạp vụ vùng lên phản kháng, để chuyện này lọt vào tai của người ở phía trên, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ, vội vã lên tiếng nói: “Bịt miệng hẳn lại, dẫn cả 2 đi hành hình ngay lập tức.”

Bạn đang đọc truyện *Phỉ Lữ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Vận thanh thiên

Đám thuộc hạ ở phía dưới vội vã kẹp lấy Dương Kiệt và chàng thiếu niên kia lôi đi, Dương Kiệt gân xanh nổi đầy trên trán, đôi mắt đỏ hun, cắn răng nói: “Ta không phục ~~~!! Ta yêu cầu được xét xử theo kiểu “vận thanh thiên” ~~~!!”

âm ~~~!!

“Cái gì? “Vận thanh thiên”? Hẳn dám yêu cầu kiểu xét xử đó sao? hẳn không sợ chết à?” Rừng người đang theo dõi vụ xét xử bên ngoài nghe xong yêu cầu của Dương Kiệt, không kèm được kinh hãi kêu thét lên.

có không ít người không biết “vận thanh thiên” là gì quay sang người bên cạnh hỏi, sau khi nghe xong lời giải thích ai nấy đều biến sắc, dùng ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt.

“Cái gì, người... Ai cho phép người yêu cầu xử kiểu đó... To gan... quả thật to gan, ta không chấp nhận” Cơ thể của người đàn ông trung niên run lên cầm cập, phần nộ quá lớn để che dấu nỗi kinh hãi trong lòng. Ngay cả Lương sư huynh đứng ở một bên cũng không kèm được run bắn người lên, há hốc nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt.

“Không chấp nhận? Người lấy quyền gì mà dám không chấp nhận, bất kỳ đệ tử nào của tông môn, nếu như bị oan ức không có chỗ kêu oan, đều có thể yêu cầu xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”, người lấy quyền gì mà ngăn cản ta hả????” Dương Kiệt phần nộ gào thét, hai tên thuộc hạ đang định áp tải anh ta đi không tự chủ lùi xa ra không dám tới gần anh ta nữa.

“Vận thanh thiên”, chính là một kiểu xét xử những vụ án oan ức công bằng nhất của Thánh Hỏa Tông, dành cho những người không cam chịu oan ức mà không có chỗ kêu oan, một khi đã yêu cầu xét xử “vận thanh thiên”, không cần biết người yêu cầu đúng hay sai, trước hết phải hứng chịu ba cây đao cùng lúc đâm sáu nhát vào người, sau khi hứng chịu sáu nhát đâm vào vùng hiểm vùng đau nhất trên cơ thể con người, sẽ tiến hành xét xử một cách công bằng, còn nếu chịu không nổi cơn đau khủng khiếp khi bị hứng chịu sáu nhát đâm vào vùng hiểm, sẽ bị mất mạng.

Tất nhiên, cho dù chịu không nổi bị mất mạng, nhưng vụ án vẫn sẽ được tiếp hành tiến hành xét xử cho tới khi sáng tỏ mọi việc. Khi xét xử phát hiện người yêu cầu bị oan, những người có liên quan tới vụ án oan này, sẽ bị phê bỏ đơn kiện, đánh gãy hai tay hai chân, tống cổ khỏi tông môn, và người yêu cầu sẽ được giải oan. Chỉ là, chịu đựng sáu nhất đâm vào chỗ hiểm, không phải ai cũng vượt qua được, cho dù sau này được giải oan, nhưng cái mạng cũng đã mất rồi, thì còn ý nghĩa gì nữa, chưa kể cực hình đâm dao vào vùng hiểm, vùng đau nhất trên cơ thể con người, những cây dao trước khi hành hình đã được xử lý bằng thuốc đặc biệt khiến cho khi đâm vào người sẽ tăng cơn đau lên gấp nhiều lần, quả thật là một cực hình đáng sợ, đau thấu tận linh hồn, có thể nói là sống không bằng chết, không phải ai cũng đủ can đảm yêu cầu kiểu xét xử này.

Nên xét xử theo kiểu “vận thanh thiên” chỉ thực sự dành cho những người oan ức cam phận tội cùng, không còn đường lui mới dám sử dụng đặc quyền này.

Thánh Hóa Tông thành lập sáu ngàn năm nay, số lần phải nhờ tới xét xử theo kiểu “vận thanh thiên” đếm trên đầu ngón tay, những người yêu cầu đưa ra xét xử này đều là những tên điên rồ không còn đường sống mới dám chơi kiểu đó. Lần gần nhất tiến hành xét xử “vận thanh thiên” là khoảng một ngàn năm trước, khi đó có một đệ tử ngoại môn có người yêu bị một đệ tử trung tâm ngầm trùng, dùng quyền lực của mình ra tay đàn áp hành hạ tên đệ tử ngoại môn đó, ở ngay trước mặt cường hiếp người yêu của anh ta, sau vụ cưỡng hiếp đó, nữ đệ tử kia tui hổ vô cùng trình liệt tự vẫn trước mặt người yêu, đã vậy tên đệ tử trung tâm còn không chịu buông tha, tìm đủ mọi cách hành hạ đã man đệ tử ngoại môn kia, thậm chí muốn lấy mạng anh ta, đệ tử ngoại môn chịu không nổi đành thừa lên chấp pháp đường, nhưng phía người phụ trách xét xử của chấp pháp đường là người quen của tên đệ tử trung tâm, tất nhiên là đứng về phía hắn rồi, không những không xử công bằng, còn xử ngược lại tội danh không đáng có cho tên đệ tử ngoại môn, hành hình đã man, đệ tử ngoại môn biết rằng mình bước vào con đường cùng không có lối thoát, lập tức yêu cầu xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”, cuối cùng đệ tử ngoại môn chịu đựng không nổi sáu nhất đâm vào người bị chết giữa chừng, nhưng vụ án vẫn được tiến hành xét xử, kết quả là tên đệ tử trung tâm và tên phụ trách xét xử của chấp pháp đường bị phê bỏ đơn kiện, đánh gãy hai tay hai chân, bị đuổi cổ khỏi tông môn, trở thành phế nhân suốt đời phải nằm trên giường, sống không bằng chết.

Do vụ việc đã xảy ra hơn ngàn năm, nên vụ xét xử kiểu này đã dần dần bị mọi người lãng quên, và cũng không ai tin rằng có người dám yêu cầu kiểu xét xử đó, nên không ai nghĩ tới. Ai ngờ Dương Kiệt vừa mới gia nhập tông môn đã từ sổ nội quy của tông môn phát hiện kiểu xét xử đó, lúc này bị dồn vào bước đường cùng, trực tiếp yêu cầu xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”.

Người đàn ông trung niên, Lương sư huynh và những người tham gia vây bắt Dương Kiệt lúc này toàn thân run lên cầm cập, vụ việc này như thế nào, trong lòng đều biết rõ, Dương Kiệt có chịu nổi cực hình hay không là chuyện của anh ta, còn nếu xét xử theo kiểu này, cho dù vụ việc nhỏ nhất tới cỡ nào đi nữa, chỉ cần xác định bên đúng bên sai, bên sai nhất định sẽ phải chịu cực hình.

“khoan... khoan đã, ta nghĩ vụ này còn nhiều rắc khúc, cần phải điều tra kỹ lại, tạm thời bỏ qua hình phạt dành cho Dương Kiệt và tên thiếu niên đồng phạm đó.” Người đàn ông trung niên không dám tiếp tục làm khó Dương Kiệt nữa, vội vã xuống nước nói.

“Đúng thế, đúng thế, tôi cũng nghĩ là còn nhiều rắc khúc, cần điều tra kỹ càng lại mới có thể kết án.” Ngay cả Lương sư huynh cũng phải xuống nước, hắn chỉ nhận được lệnh ở phía trên tìm cách trừ khử Dương Kiệt, sẽ nhận được phần thưởng do phía trên ban xuống, nhưng không ngờ gặp phải tên điên rồ này, nếu như hắn quả quyết xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”, chắc chắn mình sẽ bị thành phế nhân, tới lúc đó thì phần thưởng quý giá tới cỡ nào đi nữa cũng không được hưởng rồi. Hãy tạm thời tha cho hắn lần này, lần sau bày keo khác tính vì hơn xử lý hắn sau cũng được mà.

“Biết sợ rồi hả? Quá trễ rồi, ta quyết định xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”!” Dương Kiệt với bộ dạng vô cùng thâm sâu trợn trừng mắt nhìn lúc này, nhưng đôi mắt vẫn rực sáng đáng sợ, trên môi lộ ra nụ cười điên cuồng lạnh lạnh nói.

“Không được, tuyệt đối không được xét xử theo kiểu đó, mau, mau cời trói thả Dương sư đệ và tiểu huynh đệ kia ra mau.” Tên đàn ông trung niên đã biết sợ rồi, đôi chân run rẩy hướng về mấy tên thuộc hạ ở phía dưới quát.

Hai tên thuộc hạ mình đầy mồ hôi, hấp tấp chạy tới mở khóa cho Dương Kiệt, còn chàng thiếu niên kia đã được thả ra. Nhưng Dương Kiệt né sang một bên, lạnh lạnh nói: “Ta nói thêm lần nữa, ta yêu cầu xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”.”

Dương Kiệt tuyệt đối không thể chuyện này bỏ qua một cách dễ dàng như thế này được, chúng đã muốn đẩy mình vào đường chết, không còn gì có thể nhượng bộ được nữa, ngoài ra Dương Kiệt hiểu rõ cho dù bỏ qua lần này chắc chắn sẽ có lần khác, lần sau chắc chắn chúng sẽ hành xử tinh vi hơn không cho cơ hội mình phản kháng, đánh công khai dễ đỡ, đánh lén khó phòng, ai mà biết được chúng sẽ tìm cơ hội bắt bẻ gì mình nữa chứ? Cho nên Dương Kiệt quyết định lần này phải chơi tới cùng, tạo hình tượng của một thằng điên rồ, giết gà dọa khỉ, để cho những tên đứng ở phía sau suy nghĩ thật kỹ trước khi đ-ng tới mình.

Còn chịu đựng được cực hình của sáu nhất đâm đáng sợ đó hay không, điều đó hoàn toàn không thành vấn đề. Vì anh ta vẫn còn một át chủ bài trong tay, vô cùng tự tin có thể toàn mạng để vượt qua sáu nhất đâm đáng sợ. Lẽ ra lúc này đã có dự định yêu cầu xét xử theo kiểu này, nhưng chàng thiếu niên kia đột nhiên đứng ra lên tiếng làm chứng cho mình nên kìm nén lại, để xem tình hình ra sao, không ngờ người của chấp pháp đường lại một tay che trời như vậy, càng thúc đẩy anh ta quyết tâm chơi tới cùng với chúng.

“Không, không, người... người không được làm thế.” Người đàn ông trung niên tựa như bị trút hết sức lực trong người ngã mông xuống ghế, lảo lảo như người mất hồn.

Ngay cả Lương sư huynh và những người tham gia vụ này cũng toàn thân chẩy đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy, không ngờ anh ta lại quyết liệt như thế này.

Bộ hắn không sợ chết sao?

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ tội cùng của chúng, Dương Kiệt cười lạnh một tiếng: “Mẹ kiếp, lúc này không phải hùng hổ khí thế lắm sao? Sao giờ chưa gì

đã xui mất tiêu rồi, chuyện này không kết thúc đơn giản như vậy đâu.”

Từ trong lòng rút tấm thẻ bài đệ tử tông môn được phân phát khi vừa gia nhập tông môn, đưa ngón tay lên miệng cắn ra máu, sau đó quét lên bề mặt tấm thẻ bài, lạnh lạnh nói: “Đệ tử tạp vụ Dương Kiệt, gặp chuyện oan ức không có chỗ cầu cứu, nay yêu cầu được xét xử theo kiểu “vận thanh thiên”, hy vọng tông môn phê chuẩn.”

“Đừng ~~~~”

“ngừng tay ~~~~”

“thằng điên, mày ... mày muốn chết đừng có lôi bọn ta chết theo chứ, aaaa ~~~~”

Nhìn thấy Dương Kiệt dám làm thật, người đàn ông trung niên và Lương sư huynh cùng những người tham gia vụ này kinh hãi kêu thét lên, vội vã lao tới định ngăn cản.

Rầm ~~~~~!!

Một áp lực đáng sợ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, bao phủ của chấp pháp đường của khu vực tạp vụ, khiến những người có mặt ở đây chịu không thấu, toàn thân run rẩy, không ít người trực tiếp quỵ ngã xuống đất hoặc thậm chí ngồi ngã mông trên mặt đất. Ngay cả người đàn ông trung niên và Lương sư huynh cùng những người tham gia vụ này đang định lao tới ngăn cản cũng ngã nhào trên mặt đất, toàn thân run lên cầm cập, đôi mắt đầy vẻ hoảng sợ, khó tin, thậm chí có chút hồi hộp, tất cả đều không đủ sức đứng dậy nữa.

Dương Kiệt cũng không khá hơn được bao nhiêu, ngồi trên mặt đất, mặt mày tái mét, hít thở một cách khó khăn.

“Duyệt~~~~!!” Một giọng nói đầy nghiêm nghị vang lên trên bầu trời. tựa như một con dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim của người đàn ông trung niên và những người tham gia vụ này.

Không bao lâu sau, một bóng người mang theo khí thế đáng sợ từ trên không trung xuất hiện, trực tiếp bay thẳng vào chấp pháp đường, dùng ánh mắt lạnh lùng đầy nghiêm nghị quét ngang qua những người có mặt trong này, không ai dám đối mặt với ông ta, đồng loạt cúi đầu xuống, ngay cả người đàn ông trung niên cũng thế, toàn thân run rẩy, miệng lắp bắp nói nhỏ: “Thiết chương lão.... Là Thiết chương lão đích... đích thân đến đây sao thôi rồi... tiêu rồi... vì... vì sao lại... lại ra nông nổi thế này”

Thiết Vô Tư, đúng như cái tên gọi của ông ta, thiết diện vô tư, công chính vô song, là trưởng lão có quyền lực nhất trong chấp pháp đường, ngày thường chỉ phụ trách khu vực đệ tử chân truyền và đệ tử trung tâm, ngay cả tông chủ Thái Việt chân nhân cũng phải nể mặt ông ta ba phần, tất cả đệ tử tông môn khi nhìn thấy ông ta tựa như chuột thấy mèo, không ai dám tỏ vẻ bất kính, thậm chí ngay cả đệ nhất đệ tử chân truyền Hằng Bá Thiên nhìn thấy ông cũng phải cúi đầu lễ phép chào hỏi, thậm chí từ xa xa nhìn thấy đã phải quay đầu bỏ chạy, lo sợ một ngày nào đó lọt vào tay ông ta, không chết cũng thân tàn ma dại.

“Ai là người yêu cầu “vận thanh thiên?”” Giọng nói trầm trầm đầy uy nghiêm của Thiết chương lão vang lên, tựa như nhát dao đâm thẳng vào đầu của tất cả mọi người có mặt ở đây, tất cả đều không kiềm được run lên vì sợ hãi.

Dương Kiệt cố gắng chống chọi thứ khí thế đáng sợ từ trên người Thiết trưởng lão phát tán ra, cắn chặt răng từ từ đứng dậy, chấp tay thi lễ nói: “Bẩm... bẩm trưởng lão, là đệ tử yêu cầu ạ.”

Thiết trưởng lão dùng đôi mắt chim ưng quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt, nhìn thấy anh ta tuy đang toàn thân run rẩy, nhưng vẫn có thể trụ vững đối diện với mình, trong lòng không kiềm được thầm khen ngợi một tiếng. Thu lại khí thế của mình, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lạnh nói: “Điều kiện đề sử dụng “vận thanh thiên”, ngươi biết rõ rồi chứ?”

“Dạ, đệ tử biết rõ ạ.” Cảm nhận thấy khí thế đáng sợ của Thiết trưởng lão đã biến mất, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này toàn thân đã cháy đầy mồ hôi, tựa như vừa trong phòng xông hơi bước ra vậy.

“Bẩm Thiết trưởng... trưởng lão.... Xin... xin đừng nghe lời hấn nói.... tên này là nội gián định trà trộn vào đây... hành hung đồng môn, dám cả gan mạo phạm chấp pháp đường và tông môn...” Người đàn ông trung niên thoát khỏi khí thế đáng sợ của Thiết trưởng lão, vẫn muốn cố gắng bội nhỏ Dương Kiệt, vội vã lên tiếng phân trần.

“Thôi đủ rồi, hấn là nội gián hay không nội gián chuyện đó tính sau, đầu đuôi sự việc sẽ có thanh thiên làm chứng, nếu như ngươi không có làm sai, thì không cần phải lo lắng gì cả, nhưng một khi hấn còn là đệ tử của Thánh Hóa Tông, đã yêu cầu “vận thanh thiên” thì sẽ tiếp tục tiến hành ngay lập tức.” Thiết trưởng lão không thèm nghe lời giải thích của người đàn ông trung niên, quay sang nhìn vào Dương Kiệt hỏi: “Thời gian, địa điểm?”

"khoảng nửa canh giờ trước, tại phòng ăn của đệ tử tạp vụ ạ." Dương Kiệt chấp tay đáp.

Thiết trưởng lão khẽ gật đầu, lại tiếp: "Ngươi đã sẵn sàng chưa?"

“Thưa trưởng lão, đệ tử sẵn sàng rồi ạ.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt kiên quyết nói.

Người đàn ông trung niên nghe xong lời nói của Thiết chương lão không tự chủ ngồi ngã mông xuống đất, đôi mắt như người mất hồn, miệng không ngừng lắp bắp gì đó.

Không chỉ người đàn ông trung niên, ngay cả Lương sư huynh và những người liên quan cũng như bị ai đó trút hết sức lực trong người, hoảng sợ tột cùng, thậm chí không ít người xuất hiện vết dịch thể màu vàng ở giữa háng.

Thiết trường lão khẽ cúi mày trước tình trạng của những người trong chấp pháp đường, đầu đuôi câu chuyện thế này, đã hiểu rõ, chắc chắn có oan ức trong này, nhưng quy tắc là quy tắc, ba đao sáu đâm nhất định phải tiến hành.

Nhìn thấy Dương Kiệt đã sẵn sàng, Thiết trường lão vẫy tay một cái, ba cây đao dài gần chục phân, lưỡi đao lấp lánh tia sáng sắc lạnh đã được bôi thuốc đặc chế xuất hiện treo lơ lửng trên không trung ngay trước mặt Dương Kiệt.

Nhìn thấy ba cây đao đó, cho dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Dương Kiệt cũng không kiềm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng. Không biết những thứ mỡ thịt trên người có chịu nổi không.

Vù ~~~~

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

Á Á Á Á~~~~~!!

ba cây đao mang theo âm thanh xé gió cùng lúc đâm thẳng vào huyết cửu vĩ, huyết cự khuyết và huyết nhũ căn trên cơ thể. Một cơn đau tới tận linh hồn truyền thẳng tới não, Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ, gân xanh nổi đầy trên trán, miệng gào thét một tiếng đầy đau khổ.

Không ít người nhìn thấy cảnh đó phải che mắt lại, quay đầu đi, đặc biệt là các cô gái trẻ, không dám nhìn thấy vào cảnh hành hình. Ngay cả những người to gan nhất cũng không kiềm được phải biến sắc.

Ba cây đao sau khi đâm vào người lập tức rút ra lại, Dương Kiệt rầm một tiếng té ngã xuống đất, toàn thân co giật liên hồi, đã quá xem thường kiểu hành hình này rồi, đặc biệt là khi ba cây đao có bôi thuốc gia tăng cảm giác đau đớn gấp nhiều lần bình thường.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

Á ~~~~~!!

Không đợi Dương Kiệt kịp thở lấy hơi, ba cây đao lần nữa đâm thẳng vào huyết ung song, huyết phế du, huyết quyết âm du, huyết tâm du ở vùng lưng. Tiếng gào thét đầy đau khổ vang dội hơn lúc nãy nữa, khiến không ít người chỉ đứng nhìn bên ngoài đã phải biến sắc, hướng chỉ là người phải hứng chịu.

“Cảnh báo, cảnh báo, huyết khí của chủ nhân đã xuống tới mức báo động, yêu cầu chủ nhân đã phục dụng đan dược để điều trị ngay lập tức.” Trong lúc Dương Kiệt đã đau tới nỗi không còn đủ sức nhúc nhích cơ thể nữa, cơ thể chỉ co giật theo phản xạ tự nhiên, trong đầu không ngừng vang lên câu cảnh báo của hệ thống. Lúc này đừng nói là không được phép phục dụng đan dược để điều trị, cho dù cho phép, anh ta cũng không đủ sức lấy đan dược ra để bỏ vào miệng rồi.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

U'

Lại lần nữa đâm vào cơ thể, lần này là huyết kiên tinh, huyết thái uyên, huyết tam túc lý ở phần tay và chân. Lần này Dương Kiệt đã gần như mất hết lý trí, chỉ mong có thể ngất đi mà không được, cơn đau khủng khiếp dày vò thần kinh khiến con người có thể hóa điên ngay tức khắc, lúc này ngay cả hét cũng không còn đủ sức hét nữa rồi.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

.....

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kích hoạt trạng thái vô địch

Dương Kiệt có cảm giác như linh hồn của mình đã thoát ra khỏi thể xác, nhưng cơn đau vẫn không thuyên giảm, càng lúc càng đáng sợ hơn nữa, ngay cả linh hồn cũng bị rung động, tổn thương, đủ hiểu cảm giác đau đó đáng sợ tới cỡ nào rồi, Dương Kiệt chỉ mong bản thân có chết quất đi cho rồi, như thế không cần phải hứng chịu cơn đau đáng sợ đó nữa.

Hèn chi mấy ngàn năm nay số người sử dụng “vận thanh thiên” nhưng không một ai có thể toàn mạng vượt qua được, đều bị chết vì đau trong lúc hành hình.

Lúc này có không ít thiếu nữ đã ngất đi khi nhìn thấy cảnh hành hình đáng sợ này, ngay cả những kẻ to gan nhất cũng toàn thân run lên vì sợ hãi, mặc dù không phải đâm vào mình, nhưng tất cả đều có thể cảm nhận được cơn đau đáng sợ mà Dương Kiệt đang phải hứng chịu, tuyệt đối không phải cơn người có thể chịu đựng nổi.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

.....

Cơ thể của Dương Kiệt chỉ khẽ run lên một cái khi ba cây đao đâm vào lần nữa, đừng nói là gào thét, ngay cả cơ giết cũng không đủ sức rồi, nếu như không phải còn cảm nhận được hơi thở yếu ớt lúc có lúc không của anh ta, người ngoài đã tưởng rằng anh ta chết mất tiêu rồi.

“Dinh dong, huyết khí của chủ nhân đã hạ tới mức cực đỉnh, hệ thống tự động kích hoạt chế độ hộ chủ.”

Át chủ bài của Dương Kiệt chính là đây. Anh ta lập tức cảm nhận thấy một luồng khí mát rượi chạy khắp cơ thể, tựa như cơ thể đang được tiến hành tẩy lễ, cơn đau tới tận linh hồn biến mất, linh hồn đã quay trở về thể xác, một cảm giác lâng lâng dễ chịu, tựa như một người bị bóp lấy cổ họng không thể hít thở trong một thời gian dài, sau đó đôi tay đó buông ra, mọi tế bào trong cơ thể hít thở như chưa từng được thở.

“Trạng thái vô địch: khi chủ nhân rơi vào tình trạng nguy hiểm tới tính mạng, hệ thống sẽ tự động kích hoạt chế độ trạng thái vô địch. Mọi vết thương trên người sẽ lành ngay tức khắc, mọi giác quan đau đớn sẽ biến mất, trong vòng hai phút đồng hồ có thể vô hiệu hóa mọi sát thương có thể gây tổn hại tới chủ nhân.

Điều kiện kích hoạt: Khi huyết khí của chủ nhân tuột xuống còn 5 % sẽ tự động kích hoạt.

Giãn cách thi triển: 1 năm.

Dương Kiệt dám thử thách “vận thanh thiên”, chính là trông nhờ vào chức năng hộ chủ mỗi năm chỉ có sử dụng một lần của hệ thống. Khi tính mạng gặp nguy hiểm, hệ thống sẽ tự động kích hoạt trạng thái vô địch, lập tức có thể full máu hồi sinh, thậm chí trong vòng hai phút đồng hồ sẽ mất hết mọi cảm giác đau đớn trên cơ thể, cho dù bị đao cứa thành chín khúc, cũng không có cảm giác gì cả.

Chỉ tiếc rằng chức năng này không thể chủ động kích hoạt, mà phải đợi tới đối diện cái chết mới tự động kích hoạt, nếu không thì ngay từ đầu đã không cần phải chịu cảnh đau khổ như thế này rồi. Và lại, Dương Kiệt tưởng rằng mình chỉ cần chịu hai hay ba lần đâm là có thể kích hoạt chức năng hộ chủ, ai ngờ phải tới nhất thử năm mới kích hoạt được, năm nhất đâm đau tới tận linh hồn cũng phải tổn thương, giờ hồi tưởng lại vẫn còn cảm thấy ớn lạnh xương sống, lần sau có đánh chết cũng không bao giờ dám chơi trò “vận thanh thiên” này nữa.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

Nhát đâm cuối cùng đã tới, Dương Kiệt đang trong trạng thái vô địch, nên không cảm nhận được cơn đau cuối cùng, nhưng vẫn giả vờ rung lên một cái, hít thở dồn dập trên mặt đất, tựa như người sắp chết vậy.

“Vượt qua rồi~~~!! Vượt qua rồi~~~!! Hắn vẫn còn hơi thở, vẫn chưa chết~~~!!” Những người theo dõi ở xung quanh nhìn thấy sau nhất đâm cuối cùng, Dương Kiệt vẫn còn cơ giết trên mặt đất, hơi thở tuy rất yếu ớt, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị đứt, có nghĩa là anh ta đã trở thành người đầu tiên vượt qua được thử thách “vận thanh thiên” mà không chết.

Đôi mắt của Thiết trưởng lão lóe qua tia sáng lạ kỳ, vẫy tay một cái, thu lại ba cây đao hành hình vào ống tay áo, nghiêm giọng nói: “Đệ tử Dương Kiệt đã trải qua điều kiện ba đao sáu đâm khi yêu cầu xét xử “vận thanh thiên”, ngay bây giờ, lão phu sẽ tiến hành xét xử công khai vụ này ngay lập tức.”

Ngay lập tức, Thiết trưởng lão từ trong ống tay áo lấy ra một quả cầu thủy tinh, chân nguyên trong người truyền thẳng vào quả cầu thủy tinh, quả cầu thủy tinh lập tức rực sáng dữ dội, một chiếc màn hình dạng khí cỡ lớn xuất hiện trên không trung, lập tức xuất hiện lại cảnh tượng Dương Kiệt đang ngồi ăn sáng, nhưng bị bốn tên đệ tử tập vụ tới gây chuyện, Dương Kiệt vùng lên phản kháng, đánh bại bốn tên đệ tử kia, sau đó là Lương sư huynh dẫn theo mười tên thuộc hạ mai phục sẵn ở bên ngoài thừa thế ào vào, không cho Dương Kiệt có cơ hội phản trả, trực tiếp dẫn giải về chấp pháp đường. Lại xuất hiện hình ảnh người đàn ông trung niên phán quyết một cách dứt khoát, những lời hăm dọa, những câu nói lạm dụng chức quyền vang lên không dứt, thậm chí có một người dám đứng ra làm chứng còn bị gán tội đồng phạm bị dẫn đi hành hình nữa chứ.

Thuyết trưởng lão càng xem sắc mặt càng khó coi. Cho dù là thằng khờ cũng biết vụ án này là vụ án oan ức rồi, người của chấp pháp đường lạm dụng chức quyền làm hại đệ tử vô tội, nếu như đề chuyện này truyền lên tới phía trên, uy tín của chấp pháp đường sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, tuy Thiết trưởng lão sẽ không sao, nhưng quan trọng là bề mặt trước thiên hạ, người ở phía dưới dám qua mặt mình làm càn, ép một đệ tử vừa mới gia nhập môn phái phải sử dụng quyền lợi “vận thanh thiên”, chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao?

Nếu như đệ tử đại môn phái khác biết được chuyện này, không cười cho thoải mái mới lạ á! Xem kia, xem kia, thì ra chấp pháp đường của Thánh Hóa Tông một tay che trời, muốn làm gì thì làm, chỉ cần một câu nói có thể đổ oan cho một người vô tội, những người định trở thành môn đồ của Thánh Hóa Tông nên cẩn thận, coi chừng có một ngày sẽ chung số phận với tên đệ tử xui xẻo kia đấy.

Mặc dù chuyện oan ức ở bất kỳ nơi đâu cũng có, nhưng tất cả đều diễn ra âm thầm lén lút, nội bộ giải quyết thì không sao, nhưng nếu xử dụng “vận thanh thiên” có nghĩa là sẽ xử công khai ra cho toàn tông môn xem lại là chuyện khác, ai mà biết được trong tông môn có nội gián của tông môn khác trà trộn vào đây không chứ? Rồi chuyện này lan truyền ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng trầm trọng tới uy tín tông môn như thế này, mọi người sẽ nhìn Thánh Hóa Tông bằng cặp mắt gì chứ?

Đúng là một lũ sâu bọ làm hỏng cả nồi canh đây mà.

Cả người đàn ông trung niên và Lương sư huynh cùng những người tham gia vụ này nhìn thấy hình cảnh trên màn hình đã không còn tỳ huyết sắc, tựa như người mất hồn ngồi trên mặt đất. Thậm chí có không ít người khóc lóc van xin liên hồi.

“Không, không, chuyện này không liên quan tới tôi, chính là Lương sư huynh, chính Lương sư huynh bắt tôi làm thế~~~~!!” Một tên tham gia vụ này chịu không nổi vùng dậy khóc lóc gào thét.

“Đúng thế, đúng thế, tất cả mọi chuyện là do Lương Hữu Nghĩa cầm đầu, tôi không biết gì cả, không biết gì cả~~~~!!”

“A, đồ khốn kiếp, mày hại chết bọn tao rồi~~~~.” Thậm chí có tên chịu không nổi vùng dậy lao tới tấn công Lương sư huynh.

Lương sư huynh như người mất hồn, mặc cho những cú đâm cú đá giáng thẳng vào người, không có chút phản kháng gì cả.

“Bắt lại~~~~!!” Nhìn thấy đám đệ tử dám làm càn ngay trước mặt, Thiết trưởng lão phẫn nộ ra lệnh.

Những người thuộc chấp pháp đường như không liên quan tới vụ này vội vã lao tới khống chế những tên đang thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Lương sư huynh.

Người đàn ông trung niên run bắn người lên, từng trong cơn hoang mang bưng tỉnh, vội vã bỏ tới trước mặt Thiết trưởng lão quỳ xuống khấu đầu liên hồi, tiếng va đập đầu xuống đất vang lên không dứt, khóc lóc nói: “Thiết trưởng lão, Thiết trưởng lão anh minh, đệ tử chỉ là xử theo lời khai của Lương Hữu Nghĩa, hoàn toàn không biết nội tình chuyện này, chuyện này không liên quan gì tới đệ tử cả, mong Thiết trưởng lão tha tội, lần sau đệ tử sẽ không dám nữa đâu ạ, huhuhuhu~~~~!”

Thiết trưởng lão quét ánh mắt chán ghét về phía người đàn ông trung niên, hừ mạnh một tiếng nói: “Là người của chấp pháp đường, không những không công chính liêm minh, mà còn lợi dụng quyền lực muốn xử sao thì xử, người tưởng còn có cơ hội lần sau nữa sao?” Quay sang người của chấp pháp đường nói: “mang những người có liên quan tới vụ này đi hành hình ngay tức khắc, phế bỏ đan điền, đánh gãy hai tay hai chân, sau đó tống cổ khỏi tông môn, người thuộc dòng dõi gia tộc của những người tham gia suốt đời không được phép gia nhập vào Thánh Hòa Tông.”

Câu cuối cùng mới đáng sợ, không chỉ bản thân chịu hình phạt tàn khốc, ngay cả người trong gia tộc cũng bị liên lụy, suốt đời không được gia nhập vào Thánh Hòa Tông, có nghĩa là cắt đứt tương lai của những gia tộc đó, nếu như để việc này truyền về tới gia tộc, những người bị xử phạt không dám suy nghĩ tới cuộc sống tàn khốc mà mình phải đón nhận sau khi được đưa về gia tộc nữa.

“không~~ không~~ tha cho tôi, tha cho tôi~~ tôi biết lỗi rồi, đừng phế đan điền của tôi, đừng đánh gãy tay chân của tôi, đừng~~~~~!!”

“Chuyện này do bản thân tôi làm, không liên quan tới gia tộc của tôi, mong Thiết trưởng lão xem xét lại cho ạ~~~~”

“Lương Hữu Nghĩa~~, đồ khốn kiếp~~~, chỉ vì mày mà liên lụy cả gia tộc bọn ta~~~ ta hận~~~ a a a~~~~”

Mặc kệ tiếng khóc lóc van xin, Thiết trưởng lão vẫy tay cho người dẫn đi hành hình. Lần này phải mạnh tay trừng trị thích đáng, giết gà dọa khỉ, tuyệt đối không được để xảy ra tình trạng này thêm lần nữa. Nếu không thì còn gì uy nghiêm của chấp pháp đường nữa? Một ngàn năm trước chấp pháp đường đã bị bề mặt một lần rồi, không ngờ ngàn năm sau lại xảy ra thêm lần nữa, xem ra thời gian gần đây mình đã quá thả lỏng dễ dãi với lũ người ở phía dưới rồi.

Đám đệ tử tạp vụ có mặt ở hiện trường đều đồng loạt vỗ tay tán phục, đúng là thiết diện vô tư, không bao che cho người của mình, thẳng tay xử lý không thương tiếc, ngày thường người của chấp pháp đường lạm dụng chức quyền, coi trời bằng vung, muốn gán tội cho ai cũng được, đặc biệt là người đàn ông trung niên và Lương sư huynh, đây không phải là vụ đầu tiên, trước kia đã không ít người hứng chịu sự đàn áp của chúng, nhưng chỉ có cách cắn răng chịu đựng, dám giận không dám nói, giờ Thiết trưởng lão ra tay dẹp tan lũ sâu bọ đáng ghét kia, quả thật hả lòng hả dạ.

Hành động của Thiết trưởng lão lập tức phản nào lấy lại chứng uy nghiêm của chấp pháp đường trong lòng đệ tử bốn môn.

Nhìn thấy biểu hiện của mọi người, Thiết trưởng lão càng quyết tâm hơn trong việc chấn chỉnh lại chấp pháp đường của mình.

Khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, Thiết trưởng lão bước tới bên cạnh Dương Kiệt vẫn còn đang nằm “giả chết” trên mặt đất, từ trong lòng lấy ra một viên đan dược, nhét vào trong miệng anh ta. Dùng công lực của mình chuyển thành giọng nói truyền thẳng vào não của anh ta: “Này tiểu tử, tuy lão phu không biết ngươi bằng cách nào mà chịu đựng sáu nhát đâm mà vẫn vượt qua được, thậm chí vết thương trên người đã gần như lành hẳn, giả chết thế đủ rồi, nuốt viên đan dược này xong giả vờ bỏ gối ngồi xuống điều trị vết thương trên người đi, tuy lần này ngươi đã khiến chấp pháp đường của lão phu bị bề mặt, nhưng dù sao cũng cảm ơn ngươi đã giúp lão phu thấy rõ tình hình lộn xộn trong này, lão phu hứa sẽ đền bù cho ngươi, nhưng không được quá đáng à nha.”

trong đầu đột nhiên xuất hiện tiếng nói của Thiết trưởng lão, Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên. Thế mà tưởng mình diễn xuất khéo lắm rồi chứ, thế mà vẫn không qua mặt được lão quái vật này, quả không hổ danh là quái vật đã sống trên ngàn năm, đúng là lợi hại.

Thiết trưởng lão đã lên tiếng yêu cầu, tất nhiên là không thể làm phật ý ông ta rồi, ai mà biết ông ta có giận quá hóa rồi, giận cá chém thớt không chứ? Và lại cách xử lý của ông ta đã khiến Dương Kiệt rất hài lòng, lúc này thừa cơ xuống thế, giả vờ nén nhịn cơn đau trong cơ thể, từ dưới đất trở người ngồi dậy một cách yếu ớt, chấp tay thi lễ run giọng nói: “Đa... đa tạ Thiết trưởng lão đã... đã ban thần dược... được điều trị...” sau đó bỏ gối tạo ra tư thế tu luyện bắt đầu vận hành chân khí để luyện hóa viên đan dược của Thiết trưởng lão.

Nhìn thấy Dương Kiệt vẫn vô cùng bình thản tạo ra vẻ thản trọng thương gần chết, mép miệng Thiết trưởng lão khẽ co giật vài cái, mẹ kiếp, tên mập

này cũng chẳng phải thứ hiển gì đâu.

Sau vài phút luyện hóa đan dược, Dương Kiệt từ từ mở mắt ra, giả vờ quan sát những vết thâm đáng sợ trên người, máu đã ngừng chảy, vết thương đã lên da non, chỉ cần thêm một thời gian nữa thì có thể hồi phục như cũ. Vội vã đứng bật dậy, chấp tay thi lễ với Thiết trường lão cung kính nói: “Đệ tử xin đa tạ Thiết trường lão đã ban tặng thần dược cứu mạng, nếu như không có thần dược vô giá của trường lão, e rằng đệ tử lúc này không chết cũng thành tàn phế, đệ tử chỉ là một tên đệ tử tạp vụ vô danh tiểu tốt, sao mà xứng với viên thần đan vô giá của trường lão chứ? Tuy đệ tử đã vô tình làm mạo phạm tới uy nghiêm của chấp pháp đường, nhưng Thiết trường lão vì đại nghĩa không quản người thân, nghiêm khắc xử lý mấy con sâu bọ làm ô uế danh tiếng của chấp pháp đường quả thật là đáng khâm phục, quả không hổ danh với biệt hiệu “thiết diện vô tư, công chính liêm minh”. Ôi, trường lão quả thật nghĩa bạc vân thiên, lòng dạ rộng lượng, đệ tử thật lòng khâm phục. Sự ngưỡng mộ của đệ tử đối với trường lão tựa như sóng nước ngùn ngụt, liên miên không ngớt, tựa như.....”

Những người có mặt ở đây nghe xong những câu khen ngợi nịnh bợ không ngớt của Dương Kiệt dành Thiết trường lão, đều há hốc ngơ ngác không nói nên lời, chỉ là không biết dùng từ nào có thể phản bác lại, vì những gì Dương Kiệt nói đều đúng như sự thật, chỉ là cảm thấy kỳ kỳ hay sao á.

Ngay cả bản thân Thiết trường lão cũng bị những câu nịnh hót của anh ta đập tới nỗi choáng váng đầu óc, thậm chí tự hỏi bản thân một câu: “Có thật là mình cao thượng tới như vậy không nhỉ?”

Mẹ kiếp! Cái gì mà thần đan vô giá? Chỉ là một viên thuốc điều trị bình thường chỉ đáng giá 10 viên linh thạch cấp thấp thôi mà, ở đâu ra mà vô giá với không vô giá. Lúc này lấy đại một viên bỏ vào miệng mục đích là giúp hẩn che mắt thiên hạ, ai ngờ tên khốn này thừa thế xông lên, nịnh tới nỗi mình cũng có chút thấy áy ngại rồi đây. Nhưng mà những câu nịnh của hẩn nghe sao mà mát dạ dễ sợ, sao mà đúng với sự thật thế này, hảo tiểu tử, có tương lai!

Đối với một người đã sống trên cả ngàn tuổi, quyền lực, tiền bạc đầy đủ trong tay, những thứ đó không còn đủ tư cách lọt vào mắt xanh của Thiết trường lão nữa rồi. Quan trọng nhất đối với ông ta hiện giờ chính là danh tiếng, lúc này trải qua những lời nịnh bợ của Dương Kiệt, tiếng tăm và hình ảnh của Thiết trường lão chắc chắn sẽ trở nên cao lớn hơn trong lòng đệ tử tông môn, sau này đối diện với mấy tên bạn già cũng có thể ngẩng cao đầu vỗ ngực tự xưng với họ.

Thiết trường lão càng nhìn Dương Kiệt càng thấy vừa mắt, chút thành kiến mà anh ta vô tình gây ảnh hưởng tới uy tín của chấp pháp đường cũng đã tan biến theo chiều gió. Đối phương còn là một người có dũng khí, có sự gan lỳ dám đứng lên chống đối với thế lực đen mà không cúi đầu, đặc biệt là một cậu bé “trung hậu thành thật” nữa chứ, quả thật là một tấm gương tốt cho người tu luyện noi theo, có chút hình bóng của mình hồi còn trẻ đó chứ!

Thiết trường lão thậm chí nảy sinh ý định thu nhận Dương Kiệt làm đệ tử của mình, chỉ là suy qua nghĩ lại, đối phương chỉ là một đệ tử tạp vụ, nghĩa là không có võ hồn, không có giá trị đào tạo, nên mới từ bỏ suy nghĩ đó.

“Thôi, thôi, chuyện này ai cũng đều biết cả, không cần phải nhấn mạnh làm gì.” Thiết trường lão vô cùng khoái trí trong lòng, nhưng vẫn mang theo vẻ mặt uy nghiêm vẫy vẫy nói.

“Dạ, dạ, chỉ là đối diện với hình ảnh cao lớn của trường lão, đệ tử không kiềm nén được nỗi xúc động lòng nên mới buột miệng nói thế thôi ạ, nếu như trường lão không thích, đệ tử sẽ không dám nói nữa đâu ạ.” Đôi mắt Dương Kiệt rực sáng, vội vã tạo ra vẻ như một đứa trẻ có lỗi, cung kính nói.

Tương gì, thì ra cũng là một lão già thích nghe những lời nịnh hót.

“Thôi được rồi, lần này bên chấp pháp đường có lỗi, ta sẽ thay mặt chấp pháp đường đền bù thiệt hại cho ngươi, ngươi có yêu cầu gì có thể nói ra, nhưng nhớ kỹ, chỉ một lần này thôi đấy.” Thiết trường lão mặt đầy nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt, ánh mắt mang theo ý nghĩa “dám đòi hỏi quá đáng thì biết tay ta”.

“Dạ, đệ tử xin Thiết trường lão cho phép đệ tử được miễn làm nhiệm vụ của đệ tử tạp vụ trong vòng một tháng, ngoài ra, cho phép đệ tử được phép đăng ký đi tới khu rừng ma thú để thí luyện ạ.” Dương Kiệt không chút do dự nói.

“Chỉ đơn giản thế thôi sao?” Thiết trường lão có chút bất ngờ với yêu cầu của Dương Kiệt, thậm chí đã mang sẵn tâm lý chờ đợi anh ta mở miệng yêu cầu đền bù một số tài nguyên tu luyện hoặc thậm chí là phá cách cho Dương Kiệt trở thành đệ tử ngoại môn, ai ngờ chỉ là một yêu cầu như không phải yêu cầu này.

Ngay cả những người có mặt ở đây cũng không hiểu nổi vì sao Dương Kiệt lại có yêu cầu như thế này? Cơ hội ngàn năm có một, thế mà không biết nắm lấy để đòi hỏi tài nguyên tu luyện, chẳng lẽ lúc này hẩn chịu hình đau quá nên hóa rồi, đầu óc không được minh mẫn sao?

Thậm chí không ít người muốn lao tới đá Dương Kiệt sang một bên, thay thế anh ta mở lời yêu cầu với Thiết trường lão.

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ có thể yêu cầu cao hơn nữa, nhưng nếu đòi hỏi quá đáng, có thể đánh mất chút thiện cảm của Thiết trường lão, được một mất mười, mình còn phải ở trong Thánh Hỏa Tông lâu dài, không thể vì chút lợi ích trước mắt mà che mờ đôi mắt, anh ta không thể yêu cầu Thiết trường lão phá cách đưa mình trở thành đệ tử nội môn, đệ tử trung tâm ngay tức khắc chứ nhỉ? Nếu vậy thì những thứ đền bù có thể yêu cầu thời điểm này tuyệt đối không thể sánh bằng thiện cảm của Thiết trường lão, đối với mình hiện giờ, quan trọng là có thời gian, chỉ cần có đủ thời gian để giết quái thăng cấp, có thể tự mình trở nên lớn mạnh tự chân bước vào ngoại môn, nội môn, hay thậm chí là trung tâm và chân truyền.

Dương Kiệt yêu cầu được miễn làm nhiệm vụ đệ tử tạp vụ một tháng, chính là muốn dựa vào khoảng thời gian này đăng ký rời khỏi Thánh Hỏa Tông, đi tới khu rừng ma thú để thí luyện, giết quái thăng cấp, nhanh chóng đạt tới cảnh giới tiên thiên, vượt qua bài kiểm tra trở thành đệ tử ngoại môn.

Thiết trường lão quan sát Dương Kiệt hồi lâu, phát hiện anh ta không phải tự dối lòng mình, đành gật đầu đồng ý, thậm chí phá cách cấp phép cho anh ta miễn làm nhiệm vụ tông môn hai tháng, đồng thời được phép xuống núi để đi tới khu rừng ma thú thí luyện.

Khẽ suy nghĩ lại, lại từ trong ống tay áo lấy ra một lọ đan dược ném qua cho Dương Kiệt.

Tích khí đan trung cấp!!

Nở nắp lọ ra, nhìn thấy năm viên đan dược như những hạt trân châu, đôi mắt Dương Kiệt lập tức rực sáng. Mỗi viên tương đương với 25000 điểm kinh nghiệm, nếu như luyện hóa hết gần như có thể thăng cấp thành tiên thiên. Xem ra Thiết trưởng lão không phải người vô tình như đồn đại nhỉ.

Bỗng nhiên sực nhớ điều gì đó, chỉ chỉ về phía chàng thiếu niên đã đứng ra làm chứng cho mình nói: “Bẩm trưởng lão, vị sư đệ này cũng bị người của chấp pháp đường vu oan, không biết...”

Thiết trưởng lão hừ mạnh một tiếng, nhưng trong lòng không chút bất mã, nhìn thấy lợi ích trước mặt mà vẫn nhớ tới người có ơn với mình, tính cách đó không tệ.

Lại từ trong lòng lấy ra một lọ khác, ném qua cho chàng thiếu niên vẫn còn đang ngơ ngác chưa kịp hoàn hồn kia. Hắn bối rối chụp lấy lọ đan dược, nhìn thấy năm viên tích khí đan nằm trong lọ, có nằm mơ cũng không mơ thấy nổi, vội vã cảm ơn rồi rít, dưới ánh mắt đầy tham lam của những người có mặt ở đây, bối rối nhét vào trong lòng, giữ như gà mẹ giữ gà con vậy.

Ngay sau khi giải quyết mọi việc xong xuôi, Thiết trưởng lão quay trở về khu vực đệ tử chân truyền của mình, rừng người cũng đã giải tán, không ít người vẫn còn chửi rủa tiếc nuối thay cho cơ hội ngàn năm hiếm gặp mà không biết nắm lấy của Dương Kiệt.

Mặc kệ những người xung quanh nói gì thì nói, kéo lấy chàng thiếu niên đã đứng cảm đứng ra làm chứng cho mình nhanh chân quay trở về căn nhà tồi tàn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Xích Tiểu Lâm

Giới vương quyền X 3!! Phi lũ bỏ dưa đại pháp ~~~~~!!” Trong khu rừng thiên đường của ma thú, một bóng người to tròn như một trái bóng khổng lồ tung người nhảy lên không trung, tay cầm một cây chùy có đầu chùy to bằng một nửa thân thể của bóng người đó vẩy múa trên đầu một vòng, sau đó từ trên đập xuống, đập thẳng vào đầu của một con ma thú có hình dáng giống hệt như con sói phóng to.

Gào ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Crack ~~~~~ phụt ~~~~~!!

“Dinh dong, bạn nhận được 1000 điểm kinh nghiệm”

“Tiểu Lâm, gom hàng.” Con ma thú hình sói kia chỉ kịp gào lên một tiếng đầy cảm phẫn, bắt cam, cái đầu của nó trực tiếp hứng trọn quả chùy còn to hơn cái đầu của nó gấp đôi, xương sọ gãy vụn, đầu giống như quả bong bóng bị nổ, máu tươi kèm theo tương não phun bắn ra khắp nơi, chết một cách thảm thiết.

Ngay sau câu nói của bóng người đó vừa dứt, một bóng người nhỏ bé nhanh nhẹn từ phía sau phóng ra, phần khích lao thẳng tới cái xác con ma thú bắt đầu giải phẫu để lấy những bộ phận quý giá nhất của nó.

Lau sạch những giọt mồ hôi trên trán, để quả chùy khổng lồ sang một bên, ngồi trên một tảng đá vừa nghỉ ngơi vừa theo dõi quá trình giải phẫu của bóng người nhỏ bé đó.

Hai bóng người đó không ai khác chính là Dương Kiệt và chàng thiếu niên đã đứng ra làm chứng cho anh ta, lúc này đã được Dương Kiệt xem như bạn thân của mình, được anh ta lôi kéo tới khu rừng ma thú để thí luyện, Xích Tiểu Lâm.

Từ sau khi xảy ra “vận thành thiên” đã trôi qua được ba ngày, sau một ngày nghỉ ngơi cho lại sức, Dương Kiệt quyết định trực tiếp đi thẳng tới khu rừng ma thú để giết quái thăng cấp.

Trước khi đi vào khu rừng ma thú, không quên chạy tới kéo theo Xích Tiểu Lâm vẫn còn đang luyện hóa mấy viên tích khí đan trung cấp do Thiết trưởng lão tặng cho, thậm chí bản thân Dương Kiệt cũng đã đem cả năm viên tích khí đan của mình trao cho Xích Tiểu Lâm, một phần vì muốn trả ơn cho hành động không ngại nguy hiểm dám đứng về phía mình, một phần vì biết rõ Xích Tiểu Lâm đã gia nhập Thánh Hóa Tông được 4 năm rồi, nhưng chỉ mới đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 8, nếu như trong vòng một năm nữa không thể đạt tới cảnh giới tiên thiên, sẽ bị tổng cổ khỏi tông môn.

Và lại, Dương Kiệt sống chủ yếu nhờ vào điểm kinh nghiệm, chỉ cần đi tới khu rừng ma thú giết quái, hoàn toàn có thể thăng cấp dễ dàng, không cần

thiết nhất định phải luyện hóa tích khí đan, còn những người thường như Xích Tiểu Lâm, nếu như không có tích khí đan để luyện hóa, không biết khi nào mới có thể đột phá tới cảnh giới khác, bằng chứng là hắn đã gia nhập Thánh Hỏa Tông được bốn năm, mà vẫn chỉ là một luyện thể tầng thứ 8, một phần vì đa số thời gian đều phải dành hết cho nhiệm vụ tông môn, một phần vì thiếu tài nguyên tu luyện một cách trầm trọng. Mỗi tháng chẳng lãnh được bao nhiêu, mà còn phải cống nạp lên cho các đệ tử lớn mạnh ở phía trên để nhận được sự che chở của người ta, còn lại trong tay được bao nhiêu nữa chứ?

Cuộc sống ở tông môn không phải toàn màu hồng như mọi người lầm tưởng, cạnh tranh vô cùng khốc liệt, kết bè kết phái, nếu như không có người đứng ở phía sau đỡ lưng, chỉ có nước bị người khác đàn áp tới nỗi không ngóc đầu lên nổi. Ngay cả một luyện thể tầng thứ 10, thực lực sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 1 như Dương Kiệt cũng suýt chút bị chơi tới nỗi bị phế bỏ đan điền, đuổi cổ khỏi tông môn.

Nếu như không phải có “vận thanh thiên”, e rằng lúc này anh ta đã thân tàn ma dại rồi, huống chi là một người có tính cách nhu nhược như Xích Tiểu Lâm chứ? Dám không cống nạp chỉ có nước bị người ở phía trên chơi tới nỗi thân tàn ma dại mà thôi.

Hành động hôm trước của Xích Tiểu Lâm đã giành được thiện cảm của Dương Kiệt, lúc này đã xem hắn như bạn thân, đối với bạn thân của mình, Dương Kiệt không bao giờ hẹp hòi ích kỷ, nên vô cùng dứt khoát tặng luôn cho hắn cả năm viên tích khí đan trung cấp của mình. Tất nhiên, quan hệ giữa cả 2 chỉ mới là bạn bè, còn muốn trở thành huynh đệ đồng sinh ra tử, còn phải theo dõi 1 thời gian trước đã.

Sau ba ngày luyện hóa hết năm viên tích khí đan trung cấp, Xích Tiểu Lâm đã đột phá thành luyện thể tầng thứ 9, nhưng muốn thành tiên thiên, còn một khoảng cách xa vời, nên Dương Kiệt đã dẫn theo hắn đi thẳng tới khu rừng ma thú, săn giết ma thú để mang về tông môn đổi lấy tài nguyên tu luyện, hy vọng có thể trong vòng một năm đạt tới cảnh giới tiên thiên, trở thành đệ tử ngoại môn, thoát khỏi cảnh bị tông cổ vè nhà.

“Dương đại ca, lần sau đừng có bạo lực như thế nữa được không? Cái đầu của nó bị đập tới nỗi tan nát hết rồi, giá trị của cái xác cũng bị giảm đi rất nhiều đấy.” Xích Tiểu Lâm sau khi giải phẫu thu gom các bộ phận giá trị trên xác con ma thú xong, chạy tới trước mặt Dương Kiệt, mang theo vẻ mặt oán trách nói.

“Khà khà, lỡ tay, tuyệt đối là lỡ tay, tại vì ta vẫn chưa làm chủ được chiêu thức phi luân bồ đưa đại pháp này, nên mới mạnh tay như thế này, từ từ rồi sẽ không xảy ra cảnh đó nữa.” Dương Kiệt gượng cười vầy vầy tay nói.

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh con ma thú bị đập tan nát cái đầu, Xích Tiểu Lâm chịu không nổi phải quay đầu sang một bên nôn ói, nhưng nhìn riết rồi thành quen, giờ này không còn cảm thấy quá khó chịu với cảnh đầm máu hung tàn đó nữa. Nhưng một bộ xác hoàn chỉnh có giá trị hơn một bộ xác bị tan nát rất nhiều, nên không kèm được buông lời oán trách.

Phi luân bồ đưa đại pháp là chiêu thức do Dương Kiệt vừa mới sáng chế ra, phải kết hợp sử dụng vũ khí hạng nặng như chùy, tạo ra một chiêu đánh có sức sát thương đáng sợ, đập đầu bẹp đó, ngay cả những cái đầu cứng cáp của ma thú cấp 2 còn chịu không nổi, huống chi chỉ là một con ma thú cấp 1 như con sói này chứ.

Vì sao Dương Kiệt lại sử dụng vũ khí là cây chùy khổng lồ này ư? Đó là sau khi kéo theo Xích Tiểu Lâm xuống núi, nghĩ lại phải vào khu rừng ma thú giết quái thăng cấp, nên quyết định tìm một món binh khí để có thể giết quái dễ dàng hơn. Nên cả hai đã đi tới luyện khí các trong tông môn, dùng linh thạch để trao đổi binh khí.

Luyện khí các là bộ phận quan trọng không thua kém gì so với linh dược các của tông môn, diện tích rộng rãi, cách bố trí xa hoa lộng lẫy, vừa mới bước chân vào luyện khí các mà cứ lầm tưởng mình đã đi vào tới hoàng cung vậy, cũng phải thôi, với một nghề nghiệp kiếm tiền như cướp của người ta như luyện khí các, xa hoa lộng lẫy cũng chỉ là bình thường, thậm chí khả năng kiếm tiền của họ còn đáng sợ hơn cả một đế quốc hùng mạnh.

Trong luyện khí các trưng bày đủ loại binh khí như kiếm, đao, thương, kích, hay côn, từ phạm khí cho tới linh khí, chỉ là một cây phạm khí rẻ nhất cũng phải trên 500 viên linh thạch cấp thấp, cao cấp hơn lên tới vài ngàn, còn linh khí ư? Chỉ có thể dùng điểm tích lũy trao đổi mà thôi.

Lúc đầu Dương Kiệt định tìm mua một thanh kiếm, ao ước một ngày nào đó có thể trở thành một kiếm khách phong lưu như trong những bộ tiểu thuyết mà mình đã từng xem qua, nhưng coi lại thân hình “siêu mẫu” của mình, cầm thanh kiếm trong tay giống như cầm một cây tăm xia răng, mất hình tượng quá đi, nên đành rũ bỏ ao ước thiêng liêng đó.

Còn thương và kích thì đòi hỏi người sử dụng có kỹ thuật rất cao, với một người thích dùng sức mạnh cần quét đối phương như Dương Kiệt, không thích hợp chút nào, suy qua nghĩ lại chỉ còn đại đao và côn, trong lúc anh ta đang phân vân nên chọn đại đao hay côn, một cây chùy khổng lồ treo ở giữa phòng đã lọt vào đôi mắt của anh ta.

Huyền Thiết Chùy!

Phạm khí cao cấp, nặng 500 kg, có sức sát thương tương xứng với cân nặng của nó, thích hợp cho người luyện thể sử dụng, giá 1500 linh thạch cấp thấp.

Người luyện thể, là những người tu luyện bí pháp gia tăng sức mạnh cơ bắp của bản thân, khác xa với người tu luyện linh khí như thông thường, người luyện thể sở hữu sức công phá đáng sợ, trong giai đoạn cùng cấp người luyện khí hoàn toàn không phải đối thủ của người luyện thể, chỉ là luyện thể có điều kiện tu luyện vô cùng khắc khe, ngoài ra phải chịu đựng những cơn đau đáng sợ trong lúc tu luyện, và tài nguyên dùng để tu luyện cũng là một rào cản khiến không ít người phải chùn bước, cộng thêm tốc độ tu luyện chậm hơn nhiều so với người luyện khí, nên người luyện thể rất ít rất ít, thông thường thì khoảng mười ngàn người luyện khí mới có một người luyện thể mà thôi.

Sở dĩ Huyền Thiết Chùy là phạm khí cao cấp mà giá chỉ có 1500 linh thạch, là vì ít ai ngó ngang tới, cây chùy này đã để ở luyện khí các nhiều năm mà vẫn chưa ai để ý vào, nên mới có giá rẻ như thế này.

Cây chùy đầy khí thể tượng trưng cho sức mạnh này nhanh chóng thu hút được Dương Kiệt, càng nhìn càng thích, càng nhìn càng cảm thấy thích hợp với mình, nên cần rằng bỏ ra 1500 viên linh thạch còn lại của mình ra mua lấy cây chùy đó, sau đó cùng Xích Tiểu Lâm ào tới khu rừng ma thú để thử nghiệm sức hủy diệt đáng sợ của Huyền Thiết Chùy.

Một chiêu đập vỡ cái đầu của một con ma thú tương đương với luyện thể tầng thứ 10, Dương Kiệt hài lòng thích thú vô cùng, quả không tiếc nuối khi dốc hết tài sản trên người để mua nó về, đúng đồng tiền bát gạo.

Sau đó mầy mò hết hai ngày trời, cuối cùng cũng sáng chế ra chiêu thức tấn công giành cho chùy pháp của mình, và nhận được sự công nhận của hệ thống.

Phi lũ bỏ đưa đại pháp (Hoàng giới trung cấp (Có thể thăng cấp): Tuyệt học do chủ nhân tự sáng chế ra, dựa vào cân nặng và sức sát thương đáng sợ của binh khí từ trên bỏ mạnh xuống, đập chết đối phương, có 20 % tỷ lệ khiến kẻ địch rơi vào trạng thái choáng váng (Chú thích: Phải kết hợp với vũ khí hạng nặng và giới vương quyền mới có thể thi triển) (Độ tu luyện: 16 /500)

“Tổng cộng có thể trao đổi được bao nhiêu điểm tích lũy rồi.” Dương Kiệt chuyển đổi đề tài quay sang hỏi.

“Cộng thêm các bộ phận quý giá của con Thanh Phong Lang này, cộng với những con ma thú mà chúng ta săn được, linh thảo thu gom được hai ngày nay, có thể đổi lấy 1000 điểm tích lũy rồi ạ.” Xích Tiểu Lâm toàn thân run lên vì phấn khích, 1000 điểm tích lũy, phải biết rằng mình gia nhập vào Thánh Hỏa Tông hơn bốn năm trời, làm đủ mọi thứ nhiệm vụ để tích góp, thậm chí không bằng một nửa so với thu hoạch của hai ngày nay.

Săn giết ma thú, thu gom linh thảo quả thật là con đường làm giàu nhanh nhất, hèn chi trong tông môn đại đa số người đều thích đi thí luyện, không chỉ có thể tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, còn có thể làm giàu một cách dễ dàng như thế này.

Tất nhiên, nói là nói thế, quan trọng nhất là phải đủ thực lực, không đủ thực lực mà dám chạy tới khu rừng ma thú thí luyện, chỉ sợ chưa kịp làm giàu đã biến thành đồng phân của lũ ma thú trong này rồi.

“Chậm quá, hai ngày chỉ kiếm được 1000 điểm, chỉ đủ đổi năm viên tích khí đan trung cấp, biết khi nào mới đủ số tích khí đan để cậu đột phá thành tiên thiên đây.” Dương Kiệt khẽ dú mầy, không mấy hài lòng với tiến độ của mình.

Dương Kiệt có ý định dùng hết tài nguyên thu được dùng để đổi lấy tích khí đan cho Xích Tiểu Lâm, để hắn có thể đột phá thành tiên thiên, cả hai cùng đi vào ngoại môn.

Chỉ là với tốc độ như thế này, muốn đổi lấy đủ số tích khí đan cần thiết, ít nhất phải hai tháng, anh ta không có quá nhiều thời gian để chờ đợi, ai mà biết được trong vòng hai tháng mấy tên đệ tử đã được phá cách vào ngoại môn đã tiến bộ tới đâu chứ? Đặc biệt là ba tên thiên tài có võ hồn lục phẩm kia, Dương Kiệt tuyệt đối không thể chấp nhận bị họ đè đầu mình quá lâu, mục tiêu của anh ta lúc này là phải nhanh chóng vượt qua bọn họ.

Đặc biệt là tên Tư Mã Thiên, bản thân hắn không đáng ngại, thậm chí hắn muốn dùng người ở phía sau âm thầm chơi Dương Kiệt cũng không phải là chuyện dễ, xảy ra chuyện “vận thanh thiên”, chắc chắn chúng sẽ ngoan ngoãn một thời gian, nhưng nghe nói hắn có anh trai là một trong thập đại cao thủ ngoại môn, đang bế quan đột phá tiên thiên tầng thứ 9, nếu như để hắn đột phá thành công, mình vừa trở thành đệ tử ngoại môn, chắc chắn sẽ trực tiếp ra tay với mình.

Phải biết rằng đệ tử ngoại môn có thể khiêu chiến với đệ tử ngoại môn, chỉ cần không làm mất mạng, thậm chí bị đánh thành tàn phế cũng không thành vấn đề, mục đích của Thánh Hỏa Tông là thúc đẩy sự cạnh tranh giữa các đệ tử, tuy hơi tàn khốc một chút, nhưng đã bước vào con đường tu luyện, thì phải luôn sẵn sàng đối diện với khó khăn nguy hiểm, ở trong tông môn chỉ bị tàn phế, còn ra tới bên ngoài, thậm chí có thể mất luôn cái mạng.

Tu luyện không dành cho người nhu nhược yếu đuối, cũng không có công bằng để nói, muốn công bằng ư? Dùng cú đâm của mình mà đi đòi lấy công bằng, còn không thì chấp nhận viên đá lót đường cho người ta mà thôi.

“Vậy... vậy mà còn chậm...” Xích Tiểu Lâm không biết dùng lời nào để hình dung tâm trạng của mình nữa. Nếu như để cho các đệ tử tạp vụ khác đang vô đầu bức tốc tìm đủ mọi cách kiếm điểm tích lũy biết được câu nói của Dương Kiệt, chắc chắn sẽ lao tới liều mạng với anh ta cho mà xem.

Chậm, tôi cũng muốn được chậm như thế này nè!!

“Còn khoảng vài chục ngàn điểm kinh nghiệm nữa mới có thể thăng cấp, đánh quái ở khu vực này chỉ toàn ma thú cấp 1, điểm tích lũy quá ít, phải tiếp tục đi sâu vào trong để tìm ma thú cấp 2 trở lên thôi, xác của chúng cũng có giá trị hơn xác của ma thú cấp 1 gấp nhiều lần.” Hít sâu một hơi vào người, cầm lấy cây chùy vác lên vai, vẫy tay một cái, hào khí xung thiên nói: “Đi, tiếp tục tiến sâu vào khu rừng.”

“Cái gì? Tiến sâu vào trong khu rừng? Lỡ gặp phải ma thú cấp 2 thì sao?” Xích Tiểu Lâm lộ ra vẻ hoảng sợ run giọng nói.

Ma thú cấp 2, tương đương với cảnh giới tiên thiên, tuyệt đối không phải là hai tên luyện thể cấp 10, cấp 9 quèn này có thể đối phó được.

“Yên tâm, có Huyền Thiết chùy trong tay, con ma thú nào dám ló đầu ra, bố mầy sẽ tặng cho nó một cú, tiễn nó lên đường.” Dương Kiệt vẫy múa cây chùy trong tay, lộ ra nụ cười bí hiểm hí hí cười nói.

“Nhưng...nhưng mà...” Xích Tiểu Lâm vẫn lộ ra vẻ nhút nhát do dự.

“Không nhưng nhĩ gì cả, nếu như cậu sợ, thì hãy tự quay về một mình trước đi, để ta tự vào trong săn giết ma thú để đổi tích khí đan cho cậu được rồi.” Không cho hắn có cơ hội nói thêm gì nữa, trực tiếp quay người đi sâu vào trong khu rừng.

Xích Tiểu Lâm giằng vật do dự một hồi, hít sâu hơi vào người để lấy can đảm, cắn răng nói: ‘ Liều thôi, Dương đại ca vì mình mới phải vào sâu bên trong khu rừng để săn giết ma thú để đổi điểm tích lũy, Xích Tiểu Lâm, may tuyệt đối không được bỏ mặc Dương đại ca đi vào chốn nguy hiểm một mình được, có chết thì cùng chết chung vậy.’ Vội vã đuổi theo phía sau lưng Dương Kiệt.

Xích Tiểu Lâm không nhìn thấy được Dương Kiệt đi ở phía trước trên môi lộ ra 1 nụ cười hài lòng.

Nếu như Xích Tiểu Lâm quay đầu bỏ về, Dương Kiệt cũng sẽ làm đúng lời hứa sẽ dùng ma thú săn được đổi tích khí đan cho hắn, để hắn có thể đột phá thành tiên thiên, xem như trả ơn cho hắn đã đứng ra làm chứng cho mình, nhưng quan hệ giữa cả hai cũng chỉ ngừng lại ở đó, thậm chí có thể không gặp mặt với nhau nữa.

Nhưng cuối cùng Xích Tiểu Lâm đã đứng cảm theo chân Dương Kiệt đi sâu vào trong, bất chấp có thể nguy hiểm tới tính mạng, có được một bạn bè anh em như thế, còn gì bằng nữa. Khoảng cách anh em đồng sinh ra từ giữa cả hai sẽ không còn xa nữa rồi.

Gào ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!!

Cả hai tiến sâu vào khu rừng ma thú được nửa ngày trời, trên đường đi ra tay trăm sát vài con ma thú cấp 1, thu gom số ít linh thảo trên đường, đột nhiên ở phía trước không xa vang lên một tiếng gào thét đầy căm phẫn của một con ma thú nào đó và tiếng va đập vang động trời đất.

Ma thú cấp 2!!!

Cảm nhận khí thế đáng sợ từ phía xa truyền tới, lập tức nhận ra đó là con ma thú cấp 2, thậm chí đã đạt tới ma thú cấp 2 trung cấp, tương đương với tiên thiên cấp 5, cấp 6 đang chiến đấu ác liệt với ai đó.

Là người hay ma thú khác?

Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều lộ ra vẻ do dự, ma thú cấp 2 trung cấp, tuyệt đối không phải là cả 2 có thể đ-ng vào được, thậm chí con ma thú đó chỉ cần ắt xì một cái, cũng đủ để lấy mạng cả hai rồi, chưa kể còn một đối thủ thực lực không thua kém là bao của con ma thú kia, tiếng va đập và áp lực đáng sợ ở khoảng cách xa như thế này mà còn cảm thấy run rẩy, huống chi là tới gần chứ?

Nhưng nghĩ lại ắt chủ bài trong tay, Dương Kiệt trầm yên tâm lại đôi chút, đưa mắt ra hiệu với Xích Tiểu Lâm, sau đó nhanh chóng chạy về phía vừa vang lên tiếng gào thét đáng sợ đó.

Xích Tiểu Lâm hai chân run rẩy, nhưng nhìn Dương Kiệt chạy đi, cắn chặt răng đuổi theo phía sau, chỉ là lúc này hắn đang ở trong phòng xông hơi, hồ mồ ướt đầm cả quần áo.

Gào ~~~~~!

“ Sát ~~~~~!!!”

Phải tốn gần năm phút đồng hồ, cả hai mới tiến gần nơi xảy ra giao chiến. Lén lén núp trong rừng cây cách hiện trường khá xa, nhưng vẫn đủ sức quan sát những gì đang diễn ra ở đó.

Chỉ thấy một con ma thú đầu báo, thân trâu, đuôi rắn, thân hình thô to như một chiếc tải nhỏ được phủ đầy những đóm to nhỏ khác nhau giống như chiếc đồng tiền vàng, miệng không ngừng phun ra những con gió lốc tựa như lưỡi liềm tấn công kẻ thù ở trước mặt.

Ma thú cấp 2 kim tiền truy phong báo!!

kim tiền truy phong báo có thuộc tính gió, sở hữu tốc độ nhanh như tia chớp, thân hình linh hoạt, khả năng săn mồi thuộc dạng thượng thừa ở nhóm ma thú cấp 2, tuy chỉ là thuộc ma thú cấp 2 trung cấp, nhưng thông thường những ma thú cấp 2 cao cấp cũng nhất ngán khi chạm trán với nó. Vì nó quá nhanh, đánh không lại quay đầu bỏ chạy chỉ có nước ngơ ngác đứng nhìn, thậm chí nó thường xuyên sử dụng chiến thuật đánh lén vô cùng khó chịu, ngay cả tiên thiên tầng thứ 10 gặp phải nó cũng phải nhúc nhích.

Còn kẻ đang giao chiến với nó là một thanh niên chạc tuổi 25 ~ 26, khuôn mặt khá điển trai, mái tóc đen tuyền xõa ngang lưng không ngừng tung bay phấp phới khi di chuyển, trên người mặc một bộ trang phục võ sĩ trắng như tuyết, trước ngực có thêu một ký hiệu giống hai thanh kiếm bắt chéo lại với nhau, tay cầm thanh kiếm dài ba thước, đang không ngừng múa kiếm quét ra vô số luồng kiếm khí đáng sợ để hóa giải những con gió lốc do kim tiền truy phong báo bắn ra.

người của Thiên Kiếm tông!!

Nhìn thấy bộ trang phục của thanh niên đó, lập tức nhận ra đó là môn đồ của một trong ngũ đại tông môn khu vực U châu, Thiên Kiếm tông.

“ Chuyện gì đã khiến cho tên thanh niên kia và con kim tiền báo lao vào giao chiến một cách quyết liệt như thế này nhỉ?” Nhìn cả Hai chiều nào chiều nấy đều nhắm vào chỗ hiểm muốn lấy mạng đối phương, Dương Kiệt có chút không thể hiểu nổi.

Vì như đã nói kim tiền truy phong báo chỉ thích đánh mai phục, rất hiếm khi đánh trực diện như thế này, càng không bao giờ liều mạng tới mức độ đó.

Còn chàng thanh niên của Thiên Kiếm Tông kia, từ khí thể trên người phát ra, chỉ mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 7, ở cảnh giới này khi gặp kim tiền truy phong báo đa số đều quay đầu bỏ đi, tuy chưa chắc sợ nó, nhưng không ai muốn liều mạng với tên sát thủ có tốc độ đáng sợ này.

“ Dương... Dương đại ca nhìn kia ~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang suy đoán động cơ của đối phương, giọng nói đầy kích động của Xích Tiểu Lâm vang lên, nương theo ngón tay của hắn chỉ về phía xa, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha.

Chỉ thấy ở cách vị trí cả hai giao chiến không xa, có một cành cây chỉ cao bằng nửa thân người, trên cây có treo lơ lửng một quả trái giống như trái lê màu vàng kim đã gần chín muồi, mùi hương thơm phức lan tỏa ra ngay cả ở vị trí xa như Dương Kiệt đang đứng vẫn có thể ngửi thấy.

Đó chính là thuần dương quả!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cướp Thần Dương Quả

Tới lúc này Dương Kiệt đã hiểu vì sao kim tiền truy phong báo và chàng thanh niên kia lại liều mạng sống chết với nhau như thế này, thì ra là có một trái thần dương quả chuẩn bị chín muồi.

Thuần dương quả là một loại linh quả cấp 3 vô cùng quý hiếm, linh khí dồi dào, đặc biệt là có thể luyện hóa một cách dễ dàng, nếu như là một luyện thể tầng thứ 10 ăn vào người =, ngay lập tức có thể đột phá thành tiên thiên, thậm chí vượt lên tới tiên thiên tầng thứ 3, tầng thứ 4. Còn người ở cảnh giới tiên thiên khi ăn thuần dương quả, có thể dễ dàng đột phá cảnh giới hiện tại.

Nếu như kim tiền truy phong báo ăn được thuần dương quả, chắc chắn sẽ đột phá thành ma thú cấp 2 cao cấp, còn chàng thanh niên kia hoàn toàn có thể đột phá tới tiên thiên tầng thứ 8.

Hèn chi cả 2 liều mạng tranh giành như thế này.

“ Không được, không được, phải tìm cách phồng tay trên mới được, cho dù mình không dùng, để cho Tiểu Lâm luyện hóa xong, chắc chắn sẽ đạt tới cảnh giới tiên thiên một cách dễ dàng. Ngoài ra tên khốn này dám múa kiếm trước mặt ta, dám đ-ng trúng nỗi đau của ta, không cướp của hắn thì cướp của ai chứ? Khả khả, thuần dương quả là của ta!!” Dương Kiệt nước miếng chảy đầm đìa, đôi mắt nhấp nháy tia sáng phản kích, hai thớ thịt mỡ trên đôi má rung chuyển liên hồi vì kích động, trong đầu không ngừng suy tính kế hoạch ăn hời của đối phương.

Gào ~~~~~!!

Kim tiền truy phong báo nhìn thấy đối thủ khó chơi, đã mất hết tính kiên nhẫn, cơ thể tựa như một tia chớp phóng thẳng về phía chàng thanh niên, hai chi trước đầy móng vuốt sắc nhọn quét thẳng vào cổ họng của đối phương.

“ Súc sinh to gan ~~~!! Thiên Kiếm Thập Tam Thức, Nghịch Phong thức ~~~!!” Thanh kiếm được bao phủ bởi chân khí dồi dào từ dưới quét lên, một luồng kiếm khí đáng sợ bắn thẳng vào những chiếc móng vuốt đáng sợ đang quét tới.

Thiên Kiếm Thập Tam Thức là tuyệt học kiếm pháp bí truyền tối cao của Thiên Kiếm Tông, cấp bậc đạt tới địa giới cao cấp.

Đệ tử ngoại môn chỉ có thể tu luyện ba chiêu đầu, nội môn được luyện sáu chiêu, trung tâm là chín chiêu, chân truyền mười hai chiêu, chiêu thứ mười ba có sức sát thương kinh thiên động địa, chỉ có tông chủ của Thiên Kiếm Tông mới có tư cách tu luyện, khi luyện thành cần quét đối thủ cùng cấp không ai đỡ nổi.

Keng ~~~~~!!

Kiếm khí và móng vuốt va đập vào nhau, tạo ra âm thanh ma sát đáng sợ, kim tiền truy phong báo đau đớn gào thét một tiếng, vội vã rút lại chiếc chi đang tấn công của mình, thay bằng cái miệng đầy răng nanh đáng sợ tấp thẳng vào đầu của đối phương.

Trảm Phong Thức ~~~~~!!

một con gió lốc hình thanh kiếm phóng thích ra khỏi lưỡi kiếm, chém thẳng vào đầu của kim tiền truy phong báo.

Phập ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Giữa đầu kim tiền truy phong báo lập tức xuất hiện một vết thương sâu tới nỗi nhìn thấy cả xương trắng, máu tươi phun bắn ra như nước từ vòi phun nước phun ra, nhuộm đỏ cả khu vực.

Đôi mắt của kim tiền truy phong báo tràn đầy gân máu, bị trọng thương nhưng không lùi mà tiến tới, dùng cơ thể của mình trực tiếp tông thẳng vào người tên thanh niên vẫn còn đang đặc chí vì chiêu tấn công của mình đã khiến kẻ địch bị thương.

Rầm ~~~~~!!

Crack ~~~~~!!

Phụt ~~~~~!!

Tên thanh niên trực tiếp bị cơ thể to như chiếc xe tải tông bay ra xa, thậm chí nghe thấy tiếng xương gãy vụn, máu từ trong miệng phun bắn ra.

Tên thanh niên đã quá chủ quan và tự tin vào thực lực của bản thân, tưởng rằng một chiêu chém kẻ địch trọng thương sẽ mất hết sức phản kháng, nhưng gặp phải những con ma thú khát máu hung tàn, trọng thương chỉ khiến nó hung tàn hơn mà thôi.

Với thực lực của hắn muốn né qua cú tông của kẻ địch chỉ là chuyện đơn giản, nhưng hắn đã tỏ ra dương dương tự đắc tưởng rằng chiến thắng đã nằm trong tầm tay, nên mới sơ xuất bị tông bay ra xa.

Tên thanh niên té ngã xuống đất, vội vã từ trong túi càn khôn lấy ra một lọ đan dược ném một viên đan dược điều trị ra, bỏ vào miệng nhai, vận hành chân khí trong người luyện hóa, dược thuốc phát huy tác dụng, không còn quá nghiêm trọng, nhưng phần nào ảnh hưởng tới sức chiến đấu của hắn.

“A, con súc sinh kia, mày dám làm bố mày bị đau, chết, chết, chết ~~~~~!!” Tên thanh niên không ngờ chỉ chút sơ sẩy mà bị dính chiêu thâm thương như thế này, phần nộ tột cùng, thanh kiếm trong tay vung lên chĩa về phía kim tiền truy phong báo đang lao tới định bồi thêm một cú, phần nộ quát: “Võ hồn, xuất hiện ~~~~~!!”

Phục ~~~~~!!

Tam phẩm võ hồn liệt phong huyền ung ~~~~~!!

Trên đỉnh đầu của tên thanh niên lập tức xuất hiện một con chim ung toàn thân màu xanh biếc, khi sải cánh rộng tới gần mười mét, đôi mắt sắc lạnh khát máu nhìn chằm chằm vào kim tiền truy phong báo ở trước mặt, sau đó nhập thẳng vào cơ thể của tên thanh niên, toàn thân hắn lập tức được bao phủ bởi một lớp khí màu xanh biếc, sau lưng ẩn hiện hình bóng của một con chim ung.

Sức chiến đấu của tên thanh niên lập tức tăng lên gấp ba lần, tương đương với một tiên thiên tầng thứ 10 không có võ hồn, cộng thêm đặc tính tốc độ như xé gió của liệt phong huyền ung, ngay cả kim tiền truy phong báo cũng phải chào thua khi so sánh tốc độ với tên thanh niên vào thời điểm này.

Xem ra tên thanh niên đã chơi thật rồi nhỉ?

Dùng 1 tốc độ nhanh hơn cả kim tiền truy phong báo, không ngừng di chuyển xung quanh với tốc độ chóng mặt, thanh kiếm trong tay vẩy múa liên hồi, chém liên tục vào cơ thể của kẻ địch.

Gào ~~~~~ Gào ~~~~~ Gào ~~~~~ Gào ~~~~~

Chỉ trong chốc lát, trên cơ thể kim tiền truy phong báo đã xuất hiện gần cả trăm vết chém lớn nhỏ, nhuộm đỏ cả cơ thể của nó. Tốc độ của nó càng lúc càng chậm dần, chắc do mất máu quá nhiều, cái chết không còn quá xa đối với nó nữa.

Nãy giờ hành hạ con truy phong báo đã hả giận, không muốn tiếp tục tốn thêm thời gian nữa, vì ai mà biết được giao chiến nãy giờ có thu hút sự chú ý của những con ma thú lớn mạnh khác không chứ? Nhanh chóng giải quyết nó xong, thu gom thuần dương quả rồi quay về tông môn luyện hóa để đột phá cảnh giới thôi.

Hai tay nắm chặt cán kiếm, đôi mắt lóe qua tia sáng sắc lạnh, lạnh lạnh nói: “Chết này! Diệt Phong Quyết ~~~~~!!” Toàn thân lập tức được bao phủ bởi cơn gió lốc đáng sợ, cơ thể tựa như hóa thân thành cơn cuồng phong đáng sợ trực tiếp đâm thẳng vào con truy phong báo ở trước mặt.

Gào ~~~~~!! Gào ~~~~~!!

Cơ thể của con truy phong báo bị cơn cuồng phong đáng sợ đó xé tan nát thành nhiều mảnh, máu thịt xương cốt tung bắn khắp nơi, đợi tới khi hoàn toàn rơi rải khắp mặt đất, nhuộm đỏ cả khu vực rộng lớn, thân thể của tên thanh niên mới từ cơn cuồng phong đáng sợ đó hiện nguyên hình, quay đầu nhìn về thân xác đã không còn một mảnh toàn vẹn nào của con truy phong báo lúc này, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu lạnh lùng.

Phụt ~~~~~!!

Một vũng máu từ trong miệng tên thanh niên phun bắn ra, lúc này đã bị nội thương nhưng vẫn cố gắng thi triển diệt phong quyết để dứt điểm kẻ địch, nên vết thương chưa lành hẳn nay càng nghiêm trọng hơn nữa. Không dám chủ quan, vội vã bỏ viên đan dược vào miệng nuốt vào, bó gối ngồi xuống hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để tiến hành điều trị.

Sau gần năm phút đồng hồ điều trị, nội thương trong cơ thể đã nằm trong tầm khống chế, việc quan trọng là nhanh chóng thu lượm trái thuần dương quả sau đó quay về tông môn điều trị cho dứt rồi tiến hành hấp thụ linh quả để đột phá tới cảnh giới tiếp theo.

Nghĩ tới điều đó, cơ thể tên thanh niên không kiềm được run lên vì phấn khích, hôm nay quả thật là ngày may mắn, từ trong tông môn chạy tới khu rừng

mà thú tu luyện gần hơn cả tháng rồi, chỉ thu gom được những linh thảo cấp thấp, không ngờ vô tình đi ngang qua nơi này lại phát hiện thuần dương quả, xung quanh chỉ có một con ma thú cấp 2 canh giữ, ngay cả thần may mắn cũng mỉm cười với mình, chỉ cần đột phá tới tiên thiên tầng thứ 8, thậm chí có thể khiêu chiến với thập đại cao thủ ngoại môn, sau đó nhận được trọng tâm đào tạo của tông môn, đột phá tới cảnh giới chân nguyên gia nhập nội môn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mang theo vẻ kích động quay đầu lại nhìn về cây thuần dương quả, đôi mắt của hắn lập tức xung huyết tràn đầy gân máu, vẻ mặt mang theo vẻ khó tin, kinh hãi, sau đó là phần nộ tới cùng, nộ khí xung thiên gào thét: “Kẻ nào ~~~!!! Kẻ nào đã dám phổng tay trên của ta hả ~~~~~ A ~~~~~!!!”

Khí thế của một tiên thiên cao cấp từ trên người phun bắn ra, rung chuyển cả một khu vực rộng lớn, tên thanh niên tung người lên không trung, dùng ánh mắt như muốn nhai tươi nuốt sống kẻ thù quét ngang qua xung quanh, hy vọng tìm được tên trời đánh đã phổng tay trên của mình.

“Chết, chết, đừng để ta tóm được mi, ta sẽ cho mi nếm mùi sống không chết ~~~ A ~~~!!!” Cho dù chống mắt ra hết cỡ, nhưng rốt cuộc cũng không tìm thấy bóng dáng của tên trời đánh đã cướp đi thành quả của mình trong cái khu rừng rộng bạc ngàn bị che phủ bởi rừng cây vô hạn này.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thì ra bố mày cũng có võ hồn! Chỉ là..

“Má ơi, đáng sợ quá, đó là khí thế của một tiên thiên cao cấp sao? Suýt chút nữa thì bố mày tè ướt hết cả quần đây nè.” Trong một hang động ở cách đó khá xa, Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm ngồi dựa người trên đá tảng, hít thở một cách dồn dập, sắc mặt của Xích Tiểu Lâm đã không còn tí huyết sắc, toàn thân run lên cầm cập, nghĩ lại việc dám cướp đi thuần dương quả ngay trước mũi một tiên thiên cao cấp, Xích Tiểu Lâm đến lúc này vẫn chưa hoàn hồn, trong lòng sợ tới nỗi muốn ngất xỉu tại chỗ.

Liếc nhìn quả trái giống như trái lê màu vàng kim đã chín muồi trên tay mình, Dương Kiệt kích động tới nỗi mồ hôi trên cơ thể rung chuyển liên hồi. Chỉ cần luyện hóa xong thuần dương quả này, mình sẽ thăng cấp trở thành tiên thiên ngay lập tức, thậm chí có thể thăng cấp lên tới tiên thiên tầng thứ 2, tầng thứ 3 cũng không chừng.

Thuần dương quả: Linh quả chứa lượng linh khí dồi dào, cho dù là người thường cũng có thể luyện hóa một cách dễ dàng, phục dụng có gia tăng 200000 điểm kinh nghiệm ngay tức khắc.

Đệ tử ngoại môn! Vô sư huynh! Tư Mã Thiên! Hãy đợi đây, đợi bố mày đột phá thành tiên thiên trở thành đệ tử ngoại môn xong, sẽ tính sổ với các ngươi sau, đặc biệt là tên Vô sư huynh gì đó, nổi nhục và vụ oan ức mà ta đã hứng chịu sẽ trả lại gấp 10, 100 lần cho ngươi.

“Ất xì ~~~!! Lạ nhỉ, mỹ nữ nào vừa nhắc tới mình ta!!” Trong khu vực đệ tử tạp vụ Thánh Hóa Tông, Vô sư huynh đang hai chân bắt chéo lại hưởng thụ sự cống nạp của đám đệ tử ở phía dưới đột nhiên cảm thấy ớn lạnh cả người, trong lòng đột nhiên cảm thấy thấp thòm không yên, nhưng khi nhìn thấy núi linh thạch và tích khí đan ở trước mặt, lập tức gạt bỏ hết tức cả sang một bên, đôi mắt rực sáng như bóng đèn pha, chảy dãi thèm thưỡng, thích thú.

Việc Dương Kiệt có thể lén lén hái trộm thuần dương quả mà không bị đối phương phát hiện, công đầu thuộc về pháp bảo duy nhất của mình, cần khôn thấp.

Dương Kiệt đã lợi dụng cả đang giao chiến tới giai đoạn quyết liệt nhất, không đủ tâm trí để quan sát xung quanh, đã té càn khôn tháp ra khỏi cơ thể, sau đó điều khiển tòa tháp từ từ áp sát tới cây thuần dương, sử dụng chức năng hấp thụ vật thể chết vào trong không gian ảo, sau khi hoàn thành đã thu càn khôn tháp lại vào người, kéo lấy Xích Tiểu Lâm vẫn còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đã xảy ra bỏ chạy, cũng là lúc tên thanh niên kia vừa dứt điểm xong con truy phong báo, nếu như vào thời điểm đó hắn không bị nội thương tái phát, hoặc quay đầu lại quan sát cây thuần dương, hoàn toàn có thể phát giác ngay tức khắc, hoàn toàn có thể tóm cổ hai tên trộm trời đánh này.

Nhưng tên thanh niên đã tỏ ra quá tự tin thực lực của mình, cho rằng không ai có thể qua mắt mình đi hái trộm thuần dương quả mà không bị mình phát hiện, lo sợ nội thương có thể gây triệu chứng tai họa sau này, vội vã bỏ gối ngồi xuống điều trị, năm phút ít ỏi đó trở thành thời gian quý báu để Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm kịp bỏ chạy một khoảng cách khá xa, sau đó tìm thấy một hang động thiên nhiên ẩn người vào đó, che mắt được sự tìm kiếm của tên thanh niên kia.

Nhìn thấy ánh mắt thèm khát và phần khích của Xích Tiểu Lâm nhìn chằm chằm vào thuần dương quả trong tay, Dương Kiệt cảm thấy có chút khó xử, nên là mình phục dụng hay giao cho Xích Tiểu Lâm đây?

Với điểm kinh nghiệm mà mình còn thiếu, chỉ cần giết thêm vài ngày quái nữa là có thể trực tiếp thăng cấp, còn Xích Tiểu Lâm vừa mới đạt tới luyện thể tầng thứ 9, cho dù luyện hóa hết tích khí đan trong tay, cũng chỉ luyện thể tầng thứ 10 mà thôi, muốn đột phá tới tiên thiên, không chỉ cần lượng tích khí đan không ít, còn cần có một thời gian dài để củng cố và hấp thụ, kế hoạch cả hai cùng trở thành đệ tử ngoại môn sẽ bị kéo dài rất nhiều.

Đưa hay không đưa, cũng là cả một vấn đề.

Xích Tiểu Lâm từ trong cơn kích động bừng tỉnh trở lại, nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Dương Kiệt, lại nghĩ tới công dụng của thuần dương quả, lập tức

hiểu ra suy nghĩ của Dương Kiệt, trong lòng đột nhiên cảm thấy cảm động ảm áp, ít sâu một hơi vào người, dùng một giọng nói đầy kiên quyết nói: “Dương đại ca, hãy mau mau phục dụng thuần dương quả để đột phá thành tiên thiên đi.”

Dương Kiệt có chút bất ngờ trước lời nói của Xích Tiểu Lâm, phải biết rằng ngay cả một tiên thiên cao cấp khi nhìn thấy thuần dương quả cũng phải đồ hết cả đôi mắt, thậm chí có thể ở sau lưng đâm dao với anh em của mình để chiếm đoạt, thế mà lúc này Xích Tiểu Lâm lại tỏ ra quả quyết yêu cầu Dương Kiệt tự mình phục dụng ngay lập tức, trong lòng không kiềm được rung động.

Anh em! Cái gì là anh em, cái này mới chính là anh em thực thụ nè!!

Dương Kiệt vô cùng cảm động, nhưng vẫn lên tiếng khuyên răn: “Hay là cậu hãy phục dụng thuần dương quả này, vì ta đã đạt tới luyện thể tầng thứ 10 đỉnh điểm, chỉ còn khoảng một thời gian nữa là có thể đột phá thành tiên thiên, còn cậu thì khác, nếu như không có thuần dương quả, muốn đột phá thành tiên thiên sẽ phải tốn một thời gian không ít đâu.” Dương Kiệt không hề có ý muốn thử thách Xích Tiểu Lâm, mà nói một cách thật lòng.

Xích Tiểu Lâm lắc đầu một cách kiên quyết: “Dương đại ca, hãy nghe đệ nói, giờ quan trọng nhất là đại ca phải mau chóng đạt tới cảnh giới tiên thiên, chúng ta lấy trộm thần dương quả của tên đệ tử Thiên Kiếm Tông, ai mà biết được hắn có tìm thấy chúng ta không chứ? Nếu như đại ca trở thành tiên thiên, ít ra có thể chống đỡ đôi chút. Còn tính cánh của đệ, cho dù đột phá tới cảnh giới tiên thiên cũng chẳng thể nào phát huy hết thực lực của tiên thiên, không cần thiết phải uổng phí cơ hội quý báu này. Và lại, chỉ cần đại ca trở thành tiên thiên, chúng ta có thể đi sâu vào trong rừng để săn giết ma thú cao cấp hơn, dùng chúng để đổi lấy tài nguyên tu luyện, đệ cũng có thể trở thành tiên thiên thôi mà.”

“Nhưng mà ...” “Đừng do dự nữa, hãy phục dụng nó đi Dương đại ca.”

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt vỗ lên vai Xích Tiểu Lâm vài cái vô cùng dứt khoát bỏ thuần dương quả vào miệng.

Thuần Dương Quả vừa vào tới miệng, lập tức chuyển hóa thành một luồng dịch thể ấm nóng, từ cổ họng trôi xuống, di chuyển khắp cơ thể, luồng dịch thể đó đi tới đâu, cảm giác ảm áp dễ chịu thoải mái tới đó, lâng lâng dễ chịu như đang ở trên mây.

Thuần Dương Quả quả thật là linh dược dễ luyện hóa nhất, ngay cả người thường cũng chịu đựng lực dược của nó.

“Dinh dong, bạn phục dụng Thuần Dương Quả, nhận được 200000 điểm kinh nghiệm.”

“Dinh dong, bạn đã được thăng cấp. Bạn đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 1.”

“Dinh dong, bạn đã được thăng cấp. Bạn đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2.”

Từ luyện thể tầng thứ 10 thăng cấp thành tiên thiên cần 50000 điểm, nhưng Dương Kiệt chỉ còn thiếu khoảng mười ngàn điểm, nên chỉ tốn có mười ngàn điểm là có thể thăng cấp. Từ tiên thiên tầng thứ 1 thăng cấp lên tầng thứ 2 là 100000 điểm, tầng thứ 2 lên tầng thứ 3 là 200000 điểm, thế là Dương Kiệt tốn hết 110000 điểm thăng cấp lên tiên thiên tầng thứ 2, vẫn còn dư được 90 ngàn điểm, gần bằng phân nửa số điểm kinh nghiệm để thăng cấp lên tầng thứ 3 rồi.

Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một luồng sức mạnh vô hạn chạy khắp cơ thể, chân khí trong đan điền đã từ dạng khí chuyển hóa thành dạng dịch thể, ngoài ra độ nhạy cảm khi cảm nhận thiên địa linh khí ở xung quanh tăng lên gấp nhiều lần, thậm chí có thể vận dụng thiên địa linh khí ở xung quanh bổ sung vào những chiêu thức tuyệt học của mình, gia tăng sức sát thương lên rất nhiều.

Tiên thiên, đây chính là cảnh giới tiên thiên ư? Trước kia Dương Kiệt cho rằng mình ở luyện thể tầng thứ 10 khi kích hoạt giới vương quyền thậm chí có thể đánh ngang ngửa với tiên thiên tầng thứ 1, giờ xem ra mình đã sai lầm, với lượng chân khí dịch thể hóa dồi dào hơn xưa gấp nhiều lần, luyện thể tầng thứ 10 cho dù lớn mạnh cỡ nào, cũng không thể nào sánh bằng với tiên thiên, chưa kể khi đạt tới cảnh giới tiên thiên, chân khí có thể phóng thích ra ngoài để tấn công, thử nghĩ xem, người ta giữ khoảng cách nhất định không ngừng phóng thích chân khí tấn công từ xa, còn mình chỉ có thể đánh sập lá cà không áp sát được người ta, thì còn dám đánh gì được nữa. Chỉ cần chơi chiến thuật đánh tiêu hao, đợi tới khi chân khí trong người hết sạch, còn người ta có thể liên tục hấp thụ linh khí ở xung quanh để bồi bổ bản thân, đánh mãi không hết chân khí, tới lúc đó bản thân chỉ có nước trở thành con cá nằm trên thớt mà thôi.

“Dinh dong, do chủ nhân lần đầu tiên trở thành tiên thiên, hệ thống trao tặng một túi quà tiên thiên. Một cơ hội thăng cấp toàn bộ tuyệt học miễn phí, một cơ hội quay số.”

Cơ hội quay số? Lại cơ hội quay số!! Ta hận cơ hội quay số!!! Nhớ lại phần thưởng một bạch băng vệ sinh motex mà mình từng nhận được, sắc mặt của Dương Kiệt đã trầm đen như than, không còn quá hy vọng vào những phần thưởng trong cơ hội quay số nữa.

Chỉ là cơ hội thăng cấp toàn bộ tuyệt học miễn phí vô cùng đáng giá. Ngay lập tức sử dụng chức năng đó, giới vương quyền lập tức tăng lên cấp 3, có thể X4 sức chiến đấu của bản thân, còn những tuyệt học như phi luân xung thiên pháo, phi luân bạo liệt quyền và phi luân bồ đưa đại pháp lập tức thăng cấp thành hoàng giới cao cấp, có thể phát huy thêm 80% lực đánh của mình.

“Dinh dong, do chủ nhân đã đạt tới cảnh giới tiên thiên, nên bắt đầu kích hoạt hệ thống võ hồn!!!”

“Dinh dong, chủ nhân nhận được võ hồn ngẫu nhiên: Huyền Vũ!!!”

Cái gì? Võ hồn, bồ này cũng có võ hồn!!!!

“Võ hồn, xuất hiện ~~~~~!!!!” Dưới ánh mắt ngơ ngác khó tin của Xích Tiểu Lâm, Dương Kiệt phấn khích ra lệnh triệu hồi võ hồn của mình.

Phục ~~~!!

Ngay lập tức trên đỉnh đầu Dương Kiệt xuất hiện một con linh thú có hình dạng giống hệt như một con rùa, đôi mắt như hai hạt trân châu đen nhấp nháy tia sáng ngậy thơ trong sáng, toàn thân đen tuyền như mực, trên cổ có một con rắn quấn quanh nhưng không nhúc nhích, tựa như con rắn đó đã ngủ say rồi thì phải, lưng mai rùa xuất hiện vô số hoa văn huyền bí.

Võ hồn của Dương Kiệt vừa mới xuất hiện lập tức không ngừng quay đầu quan sát tứ phía, đáng vẻ vô cùng khôi hài đáng yêu, liếc nhìn chủ nhân của mình, đôi mắt không ngừng phát ra tia sáng thân thiện, ý lại.

Huyền... Huyền Vũ, đây là võ hồn của mình, một trong tứ đại thần thú của thần thoại Trung Hoa Huyền Vũ!! Sao nó bé tí thế này?? Vậy thì đánh lại ai chứ ~~~!!

Đúng thế, nhìn thấy võ hồn Huyền Vũ của mình chỉ bé bằng lòng bàn tay, đôi mắt ngậy thơ đáng yêu không chút thần thái của một thần thú trứ danh trong thần thoại, Dương Kiệt có chút muốn ngất xỉu tại chỗ.

Muôn vạn kỳ vọng có thể kích hoạt được võ hồn, đã vậy còn là thần thú Huyền Vũ, không mong nó oai phong凛冽, vạm vỡ to lớn hơn cả một quả núi, nhưng ít nhất cũng phải có chút vẻ uy nghiêm của một thần thú chứ? Thế mà con Huyền Vũ của mình chỉ là một con rùa con to bằng lòng bàn tay, đã vậy còn đáng vẻ ngậy thơ đáng yêu nữa chứ, mẹ kiếp, sau này giao chiến triệu hồn con rùa con này xuất trận, không bị đối phương cười cho thoải mái mới là lạ á. May ra chỉ có những cô gái trẻ thích nó mà thôi.

Chẳng lẽ hệ thống muốn cân bằng thể hình giữa mình với nó, nên mới cho ra một con Huyền Vũ bé tí tẹo như thế này? Dương Kiệt nước mắt lưng chùng, khóc không thành tiếng.

“Wa ~~~, con rùa con dễ thương quá à, đó chính là võ hồn của đại ca sao???” Xích Tiểu Lâm từ trong con hoang mang ngỡ ngác bình tĩnh lại, nhìn thấy con rùa con có bộ dạng đáng yêu như thế, không kềm được phần khích kêu thét lên, vội vã chạy tới trước mặt Dương Kiệt, mặc kệ ánh mắt giận dữ cảnh cáo của con Huyền Vũ, khẽ dùng tay chọt chọt cái đầu nhỏ ra chưa tới ba cm của nó: “Con võ hồn này tên gì nhỉ, nó có tác dụng như thế nào vậy đại ca? Coi kìa, cái quy đầu của nó kìa, sao mà nhỏ bé thế này, thật ra thật vô trùng mắc cười quá à, thể tích nó nhỏ như thế này thì làm ăn được gì đây? Ủa, sao cổ nó còn có một con rắn nhỏ quấn quanh vậy ta? Rốt cuộc nó là ma thú loại nào đây? Chưa từng nhìn thấy qua con linh thú nào giống như con này trong sách vở cả.”

Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt! Cái gì mà cái quy đầu nhỏ bé, bố mày tuyệt đối không nhỏ đâu đấy!!! Còn làm ăn được hay không, thử gọi chị hai hoặc em gái của cậu tới đây, ta sẽ cho cậu thấy ta có làm ăn được gì không?

Mặc dù Xích Tiểu Lâm không nghĩ tới vấn đề đó chỉ nói theo nghĩa bóng, nhưng khi lọt vào tai của Dương Kiệt lập tức biến thành nghĩa đen, khiến anh ta phần nộ tới cùng, là đàn ông kỳ nhất là bị người khác hỏi ngay trước mặt: “Thể tích nhỏ như thế này, có làm ăn được gì không đây!!”

Thần thú Huyền Vũ lv1 (Trạng thái sơ sinh): một trong tứ đại thần thú trấn giữ ở phương bắc trong thần thoại Trung Hoa, là sự kết hợp giữa rùa và rắn, sức phòng thủ vô song.

Kỹ năng:

Trọng lực lv1 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền Vũ, có thể gia tăng thể trọng của chủ nhân lên gấp đôi ngay tức khắc.

Huyền Vũ hộ thể lv 1 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền vũ, có thể gia tăng sức phòng thủ lên gấp đôi, vô hiệu hóa mọi đoàn tấn công của kẻ địch cao hơn 1 cấp.

Điểm kinh nghiệm cần thiết để thăng cấp: 0 / 10000.

Tuy hình hài không lý tưởng, nhưng kỹ năng tuyệt đối đáng giá. Quan trọng nhất là, nó có thể thăng cấp!!!

Phải biết rằng võ hồn không thể thăng cấp, khi kích hoạt võ hồn xuất hiện lần đầu, nó thuộc phẩm cấp nào thì suốt đời vẫn giữ yên ở phẩm cấp đó. Thế mà võ hồn của Dương Kiệt có thể thăng cấp, cho dù hiện giờ nó chỉ là nhất phẩm võ hồn, nhưng sau này hoàn toàn có thể thăng cấp thành cửu phẩm, thánh phẩm hay thậm chí là thần phẩm.

Nghĩ tới cảnh con võ hồn của mình thăng cấp tới cảnh giới thần phẩm, triệu hồi ra hoành tảo thiên hạ không có đối thủ, cơ thể Dương Kiệt không kềm được run lên vì kích động, lớp mỡ thịt lưng lay liên hồi, khiến Xích Tiểu Lâm tưởng anh ta bị động kinh, hoảng sợ né sang một bên không dám đến gần anh ta nữa.

Càng nhìn võ hồn Huyền Vũ càng thấy hài lòng, không còn ngửa mặt như lúc ban đầu nữa.

Kỹ năng gia tăng thể trọng vô cùng đáng giá, chỉ cần gia tăng thể trọng của bản thân, vậy thì các hiệu ứng trong tuyệt học tự chế có thể phát huy tác dụng cao hơn nữa. Thể trọng 160 kg tăng theo 16 %, gấp đôi là 360 kg tăng lên 36 %, còn gấp 3, gấp 4 lần thì sao, nghĩa là sau này sử dụng tuyệt học tấn công, chiêu nào chiêu nấy đều mang theo hiệu ứng đẩy lùi, té ngã và choáng váng, chẳng phải kẻ địch sẽ biến thành cái bao cát bất động để mình muốn đánh sao thì đánh sao?

Còn Huyền Vũ hộ thể, gia tăng gấp đôi sức phòng thủ càng đáng giá hơn nữa, vô hiệu hóa mọi đòn tấn công của kẻ địch cao hơn một cấp, vậy có nghĩa là đứng yên một chỗ cho một tiên thiên tầng thứ 3 đánh thoải mái, cũng chỉ như ngã ngựa vào người mà thôi. Đó mới chỉ là lv 1, lv càng cao thì sức

phòng thủ càng tăng, vậy có nghĩa sau này kẻ địch vượt trên nhiều cấp vẫn không thể đánh mình trọng thương nữa sao?

Giải thích một chút cho rõ ràng, sức chiến đấu gia tăng trong giới vương quyền và võ hồn không liên quan gì tới sức phòng thủ của cơ thể, vì chỉ có thể gia tăng lực chiến mà thôi, chứ sức phòng thủ của thân thể vẫn là của một tiên thiên tầng thứ 2.

Thông thường thì khi kích hoạt giới vương quyền và võ hồn, Dương Kiệt có thể trực tiếp đánh ngang ngửa với tiên thiên tầng thứ 5 không có võ hồn, còn tiên thiên tầng thứ 3, thứ 4 chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần dí nhẹ ngón tay là đủ để đánh bại họ.

Nhưng vấn đề là, nếu không thận trọng để cho một tiên thiên tầng thứ 3 đánh trúng vào người, với sức phòng thủ của chỉ một tiên thiên tầng thứ 2 như hiện giờ, chắc chắn cũng sẽ bị đánh trọng thương. Trong trận chiến không thể nói trước được điều gì, chỉ cần chút sơ sẩy chủ quan, kẻ có võ hồn cao hơn thậm chí bị đánh bại bởi kẻ có võ hồn thấp hơn, mất luôn cả mạng.

Giờ thì khỏe rồi, sức chiến đấu đã có giới vương quyền và võ hồn, phòng thủ có thể Huyền Vũ hộ thể, lúc này có thể nói là công thủ toàn diện, hoàn toàn không có sơ hở gì cả. Tất nhiên, quan trọng nhất là phải nhanh chóng thăng cấp võ hồn lên cao hơn chút trước đã.

“Hahaha ~~~ thì ra có hai con chuột nhắt trốn ở trong này ~~~ chính các ngươi, các ngươi đã dám phổng tay trên cướp đi thuần dương quả của ta phải không~~~!!!” Trong lúc Dương Kiệt còn đang vui mừng với sự thay đổi của bản thân, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một giọng nói đầy căm phẫn pha lẫn chút điên cuồng.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, trong lòng Dương Kiệt không kềm được trầm xuống, còn Xích Tiểu Lâm từ trong con phần khích vui mừng thay cho Dương Kiệt cũng không kềm được run bắn người lên, sắc mặt tái xanh, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đã phát hiện ra cả hai!

Bạn đang đọc truyện *Phỉ Lữ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chiến tiên thiên tầng 7

“Còn không mau mau rút ra đây khoanh tay chịu chết ~~~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm không biết phải làm sao, trên đỉnh đầu lại vang lên giọng nói khát máu đầy căm phẫn của tên thanh niên kia.

Không còn cách nào khác, hành tung đã bị phát hiện, cho dù có trốn cũng trốn không được, đành cùng Xích Tiểu Lâm từ trong hang động bước ra.

Chỉ thấy tên thanh niên mang theo vẻ mặt điên cuồng khát máu đã đứng đợi sẵn ở bên ngoài, nhìn thấy một cặp đôi vô cùng không tương xứng về thân hình là một con heo mập với một thằng nhóc nhỏ bé từ trong hang động bước ra, cảm nhận thấy con heo mập chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2, còn thằng nhóc chỉ là một con kiến luyện thể, ngày thường hoàn toàn không đủ tư cách lọt vào đôi mắt xanh của mình, thế mà hôm nay chỉ vì một chút sơ sẩy, lật thuyền ở nơi cổng ngầm, quả thật là không thể tha thứ.

“Một trong hai, ai là người đã cả gan lấy trộm thuần dương quả của ta.” Mặc dù hỏi câu đó, nhưng đôi mắt tên thanh niên dán chặt vào Dương Kiệt, vì thực lực của anh ta cao hơn Xích Tiểu Lâm rất nhiều, tên thanh niên không tin rằng một tên luyện thể có thể qua mắt được mình đi hái trộm, chỉ duy nhất giải thích chính là Dương Kiệt đã đạt tới luyện thể tầng thứ 2.

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ mặt ngờ ngạc vô tội: “Vị đại ca này, có nhầm lẫn gì không ạ? Tụi đệ vừa mới bị một con ma thú cấp 2 trung cấp truy sát, nên mới bỏ trốn vào hang động này, suýt chút nữa thì mất luôn cả mạng, hoàn toàn không biết gì về thuần dương quả gì đó mà đại ca vừa nói, đại ca có bắt nhầm người không ạ?”

“Đại ca? Ai là đại ca của mày? Con heo mập kia, còn dám chửi cái nữa hả? Trong phạm vi mấy ngàn mét chỉ có duy nhất hai con chuột nhắt các ngươi, không phải các ngươi lấy trộm thì còn ai nữa chứ?” Nghe xong biện hộ của Dương Kiệt, đặc biệt là khuôn mặt trung hậu mang theo vẻ vô tội kia, khiến tên thanh niên cũng có chút nghi ngờ về suy đoán của mình, nhưng vẫn mang theo vẻ phần nộ quát.

“Heo mập? Dám chạm tới nôi đu của ta, hãy đợi đấy!!”

“Oan ức, tuyệt đối là oan ức, đại ca thử nghĩ xem, đệ chỉ mới là một tiên thiên tầng thứ 2, còn thằng đồng bọn cũng chỉ là luyện thể tầng thứ 9, cho dù có gan đi chẳng nữa cũng không đủ thực lực đi lấy trộm thuần dương quả gì đó trước mặt đại ca chứ!!” Mặc dù muốn lao tới xé xác tên khốn dám gọi mình bằng cái tên si nhục, nhưng lý trí đã chiến thắng phần nộ, Dương Kiệt vẫn mang theo vẻ mặt oan ức vô cùng, nghẹn giọng nói. Còn Xích Tiểu Lâm đứng ở bên cạnh chỉ biết ngật đầu lia lịa, hưởng ứng lời nói của anh ta.

Tên thanh niên suy qua nghĩ lại, cảm thấy lời nói của Dương Kiệt rất có lý, chỉ là một tên tiên thiên tầng thứ 2 và một tên luyện thể tầng thứ 10, cho dù lúc ấy mình đang tập trung vào trận chiến, cũng tuyệt đối không phải hai con kiến yếu ớt này có thể qua mắt được, hẳn suy đoán người đã ra tay lên lên hái trộm thuần dương quả là một người có thực lực ngang hàng hoặc thậm chí cao hơn mình đôi chút mới làm nổi chuyện đó.

Xác nhận hai người trước mặt không phải thủ phạm, tên thanh niên kềm nén lại cơn giận nộ tốt cùng trong lòng, nếu như là ngày thường còn ra tay trêu chọc chúng đôi chút, nhưng hiện giờ quan trọng nhất là truy lùng ra được tên thủ phạm trời đánh kia, tuyệt đối không thể để hắn trốn thoát được. Vô cùng dứt khoát quay người định bỏ đi tiếp tục tìm kiếm thủ phạm nữa.

Nhìn thấy tên thanh niên ngu ngốc bị thuyết phục bởi lời lẽ của mình, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, còn Xích Tiểu Lâm đã có chút đứng không vững suốt chút nữa thì ngồi ngã mông xuống đất.

“Đi đi, đi đi, còn lâu mày mới tìm ra được thủ phạm, thủ phạm chính là hai con kiến trong mắt mày đấy ~!” Trên môi Dương Kiệt không tự chủ lộ ra nụ cười đắc chí, thậm chí xoa đầu tự khen về diễn xuất tài tình của mình một cái.

“Khoan đã, không đúng!” tên thanh niên vừa đi được vài bước, đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm, cắn răng nói: “Người nói rằng các người bị cơn ma thú cấp 2 truy sát phải bỏ trốn vào trong hang động, nhưng xung quanh không có dấu hiệu gì chứng tỏ có ma thú cấp 2 xuất hiện cả. Và lại, trên người các người đều mặc trang phục đệ tử tập vụ của Thánh Hóa Tông, thiên thiên tầng thứ 2 mà là đệ tử tập vụ? Trình độ đệ tử tập vụ của Thánh Hóa Tông lên cao tới mức độ đó rồi sao? Còn nữa, xung quanh vẫn còn lưu lại mùi vị của thuần dương quả, chắc chắn là do người đã phục dụng thuần dương quả, chỉ trong thời gian ngắn đã đột phá tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 chứ gì? Lúc này thiên địa linh khí tụ tập ở vị trí này, chính là lúc người đột phá thành tiên thiên nên cần hấp thụ một lượng lớn thiên địa linh khí để bổ sung cho cơ thể, nhờ thế mà ta mới phát hiện ra nơi ẩn nấp của các người!” Nói tới đây, đôi mắt của tên thanh niên tràn đầy gân máu, cơn giận nộ tốt cùng gào thét: “A, người dám nuốt thuần dương quả của ta, ta giết người ~~~~~!” Nói xong, trực tiếp một chiêu vỗ thẳng về phía Dương Kiệt và Xích Tiểu Lâm.

“Tránh ra ~~~~~!” Dương Kiệt biết rằng mọi việc đã bại lộ, không thể né tránh được nữa, nhìn thấy tên thanh niên tung chiêu khí đánh thẳng về phía mình, vội vã đẩy Xích Tiểu Lâm ra sao, nhào người ra phía trước, tay tạo thành năm đấm, đấm thẳng về chiêu khí đang bắn tới.

Giới vương quyền X 4, phi lũ bạo liệt quyền ~~~~~!!

Pằng ~~~~~!!

Phụt ~~~~~!!

Tuy chỉ là một cú chiêu thông thường, nhưng với sức mạnh đáng sợ của tiên thiên tầng thứ 7, Dương Kiệt cảm giác như bị một chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào người, xương tay như muốn gãy vụn ra, cơ thể bị đẩy bay ra xa, tông thẳng vào vách đá của hang động ở phía sau, hang động rung chuyển, đá bụi tung bay gần như muốn sụp đổ, cơ thể té ngã xuống đất, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra.

“Không chết?” Tên thanh niên có chút bất ngờ khi Dương Kiệt hắt hơi cú chiêu của mình mà chỉ bị đánh trọng thương, không chết ngay tức khắc, cảm thấy có chút khó tin.

Phải biết rằng khi đạt tới cảnh giới tiên thiên, mỗi cách biệt một cấp thì thực lực sẽ cách biệt một trời một vực, muốn vượt cấp khiêu chiến tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Cho dù là sở hữu võ hồn đi nữa, cũng lắm chỉ có thể vượt qua một, hai cấp giao chiến mà thôi, còn khoảng cách giữa tiên thiên tầng thứ 2 và tầng thứ 7, là một khoảng cách không một ai có thể phá vỡ được.

“Bí pháp cao cấp!! Người đã thi triển bí pháp cao cấp ~~~~~!” Nhìn thấy cơ thể của Dương Kiệt bị bao phủ bởi một lớp khí màu đỏ rực như lửa, sức chiến đấu lập tức tăng lên gấp nhiều lần, nên mới trúng phải cú chiêu của mình mà không chết. Khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, đôi mắt của tên thanh niên lập tức lộ ra tia sáng tham lam.

Trong đại lục Huyền Thiên, ngoại trừ võ hồn có thể gia tăng lực chiến lên gấp nhiều lần, còn có những loại bí pháp thần kỳ có thể tạm thời gia tăng lực chiến của bản thân. Thông thường thì bí pháp lưu truyền ở bên ngoài chỉ có thể gia tăng lực chiến lên khoảng 50% ~ 70%, cao nhất cũng chỉ là gấp đôi. Còn những bí pháp gia tăng lực chiến lên gấp ba lần, chỉ có thể tìm thấy trong những cuộc đấu giá trong các thương hội hùng mạnh, và thường có giá trên trời. Còn bí pháp gia tăng lực chiến lên tới gấp bốn lần, thuộc những loại bí pháp này rất quý hiếm, đều nằm trong tay những gia tộc, tông môn hùng mạnh, và không phải ai cũng có đủ tư cách tu luyện. Chỉ có những vị tộc trưởng, nhân hoàng, tông chủ hoặc con chủ đích tôn hay đệ tử chân truyền hay thái tử mới được phép tu luyện.

Tuy bí pháp chỉ có thể gia tăng lực chiến trong một khoảng thời gian nhất định, và sau khi thi triển sẽ mang lại tác dụng phụ cho cơ thể, ngoài ra, bí pháp gia tăng lực chiến càng cao thì thời gian duy trì càng thấp, vì cơ thể con người phải gánh vác một lượng lớn sức mạnh không thuộc về bản thân, duy trì càng lâu thì cơ thể sẽ bị hủy hoại càng nhiều.

Ngay cả Dương Kiệt sở hữu giới vương quyền có tác ít dụng phụ, nhưng cũng không dám thường xuyên duy trì trạng thái đó, chỉ khi sử dụng tuyệt học mới kích hoạt, ngay sau khi thi triển tuyệt học xong sẽ tắt đi ngay lập tức, không phải không muốn, mà là không thể.

Với thân thể của một tiên thiên như Dương Kiệt, chỉ có thể duy trì trạng thái X 4 trong vòng một phút đồng hồ, nếu vượt quá giới hạn, cơ thể sẽ bị hủy hoại, X3 thì duy trì được lâu hơn, khoảng năm phút, còn X 2 là hai mươi phút.

Tất nhiên, khi kích hoạt võ hồn thì thời gian duy trì sẽ tăng lên gấp đôi. Nhưng đó đã là giới hạn, nếu như lúc này Dương Kiệt dám thách cấp giới vương quyền lên X5, dám thi triển ra, cho dù chỉ một giây đồng hồ, cơ thể sẽ chịu đựng không nổi tựa như quả bóng đã bơm quá đầy khí, bị nổ banh xác ra cho mà xem.

Muốn chịu được trạng thái X5, ít nhất phải là một chân nguyên.

Tuy điều kiện sử dụng bí pháp vô cùng khắc khe, nhưng trong lúc giao chiến với một đối thủ cùng cấp hoặc lớn mạnh hơn bản thân, tuyệt đối có thể đảo

ngược tình thế, chuyển bại thành thắng

Chính vì điều đó, một khi bí pháp cao cấp được lan truyền ra ngoài, tuyệt đối có thể khiến vô số kẻ mạnh trên đại lục tranh giành bể đầu, máu chảy thành sông.

Tên thanh niên không ngờ thần may mắn lại lần nữa quay đầu mỉm cười với mình, tuy mất đi thuần dương quả, nhưng chỉ cần có được bí pháp của đối phương, giá trị sẽ cao hơn gấp trăm lần, ngàn lần.

Ngoài ra, thông thường bí pháp chỉ gia tăng gấp đôi hoặc gấp ba lần lực chiến là cao, nhưng cảm nhận khí thế của tên heo mập phát ra lúc này, tuyệt đối vượt hơn gấp ba lần lực chiến. Tuyệt đối là một bí pháp cao cấp hiếm gặp.

Bản thân hắn cũng có tu luyện bí pháp, nhưng chỉ bí pháp cấp thấp, gia tăng lực chiến khoảng 50% mà thôi.

không ngờ một tên đệ tử tạp vụ lại có được bí pháp cao cấp vô giá như thế này, chắc là hắn đã có được cơ duyên tìm được tàng tích của một kẻ mạnh thời cổ xưa, nên mới có được bí pháp vô giá này chứ gì. Và chắc chắn trên người hắn không chỉ có bí pháp, ngoài ra còn nhiều thứ quý giá khác nữa, rồi tất cả đều thuộc về ta, hahahaha ~~~!!

Hơi thở của tên thanh niên trở nên nặng nề dồn dập hơn bao giờ hết, cố gắng kiềm nén nỗi kích động trong người: “Heo mập, chỉ cần ngươi giao bí pháp của ngươi cho ta, ta hứa sẽ bỏ qua lỗi các ngươi đã dám phổng tay trên của ta, tha mạng cho cả hai. Thế nào? Cơ hội chỉ có một lần, bỏ qua thì đừng có hối hận à nha.”

Đôi mắt của tên thanh niên khẽ lóe qua tia sáng sắc lạnh nhưng nhanh chóng được hắn che giấu đi.

Tha mạng cho cả hai? Tuyệt đối là không có chuyện đó xảy ra rồi. Khoan nói tới việc chúng dám qua mặt phổng tay trên của mình, khiến mình bị bể mặt, chỉ riêng bí mật về bí pháp trong tay, nếu như để lan truyền ra ngoài, mình có mười cái mạng cũng không đủ chết. Bí mật này càng ít người biết càng tốt đấy chứ. Nói thế chẳng qua là để hắn ngoan ngoãn hai tay dâng bí pháp lên cho mình mà thôi, ai mà biết được hắn có mang theo bí pháp trên người, nếu như dùng vũ lực mà hắn vẫn không chịu khuất phục, cho dù có đánh chết hắn cũng không có cơ hội lấy được bí pháp vô giá đó rồi.

Nghe xong lời nói của tên thanh niên, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng, nhưng vẫn tỏ vẻ lo ngại thận trọng hỏi: “Chỉ cần giao bí pháp cho đại ca, đại ca sẽ tha mạng cho chúng tôi thật sao?”

“Đương nhiên.” Trên môi tên thanh niên lộ ra 1 nụ cười bí hiểm.

“Tôi không tin, nụ cười của đại ca trông gian lắm, khó có thể tin được.” Dương Kiệt vẫn tỏ vẻ do dự.

Nghe Dương Kiệt dám nói nụ cười mình gian ác, tên thanh niên có chút muốn lao tới vỗ chết con heo mập ở phía trước, nhưng nghĩ lại bí pháp cao cấp kia, đã kiềm nén lại cơn phần nộ trong lòng, cố gắng tạo ra một nụ cười chân thành: “Ồ xem kia, nụ cười của ta vô cùng chân thành đấy chứ, hãy yên tâm, với thân phận là một đệ tử của Thiên Kiếm Tông như ta, chẳng lẽ lại đi lừa dối người sao?” Con heo mập khôn nặn, hãy đợi đấy, bí pháp vào tay ta xong, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.

“Tôi vẫn không tin, đại ca hãy hứa đi rồi tôi mới tin.”

Tên thanh niên phần nộ tội cùng, nhưng cũng mang theo chút vẻ hài lòng, xem ra con heo mập kia đã xiêu lòng, hắn càng như thế càng chứng tỏ hắn muốn dùng bí pháp cao cấp để đổi mạng.

“Thôi được, ta hứa nếu ngươi đưa bí pháp cao cấp cho ta, ta sẽ không ra tay giết hại các ngươi.” Không ra tay giết hại các ngươi, nhưng có thể ra tay đánh tàn phế các ngươi xong, quăng vào hang động của con ma thú nào đó, biến các ngươi thành món điểm tâm của nó.

“Sao... sao có cảm giác kỳ kỳ thế nhỉ?” “Thôi đủ rồi, nhẫn nại của ta có giới hạn đấy, ta đã hứa với các ngươi rồi, nếu còn không giao bí pháp cao cấp ra, đừng trách ta độc ác, cùng lắm sau khi xử lý các ngươi xong, đích thân ta tự lực soát trên người ngươi để lấy, hừ hừ.”

“Khoan, khoan, tôi giao, đừng nói là bí pháp, ngay cả cái thẻ xác này tôi cũng sẽ giao hết cho đại ca.” Dương Kiệt từ trong túi càn khôn treo ở trước ngực lấy ra một quyển sách có bìa màu đỏ, vừa nháy mắt đưa tình vừa hí hửng chạy tới trước mặt tên thanh niên chuẩn bị giao nộp.

Nhìn thấy động tác nháy mắt đưa tình cộng thêm lời nói của lúc này của Dương Kiệt, tên thanh niên không kiềm được ớn lạnh xương sống, nếu như không phải vì cuốn bí kíp bí pháp cao cấp, hắn không thể một cước đá bay tên biến thái này ra xa.

“Đừng đó, đừng đến gần ta, ở vị trí đó ném quyền bí kíp qua cho ta được rồi.” khi Dương Kiệt cách tên thanh niên còn khoảng hai mét, tên thanh niên đột nhiên lên tiếng nói.

“Dạ, dạ, đại ca hãy chụp lấy này.”

Vụt ~~~!!

Quyển bí kíp tung bay lên không trung thành đường cầu vồng ném thẳng vào đầu của tên thanh niên, hắn phần khích giơ tay lên chụp lấy quyển bí kíp, giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn vào tiêu đề của quyển bí kíp trong tay.

Cuồng phong cuồng!!

“Cái gì ~~~!! Mày dám”

“Võ hồn, xuất hiện. Giới vương quyền X4, phi lũ bạo liệt quyền ~~~!!”

Ngay khi Dương Kiệt vừa ném quyền bí kíp xong, đã nhanh chóng thâm kích hoạt võ hồn xuất hiện, ngay khi tên thanh niên vừa chụp lấy quyền bí kíp, anh ta đã nhanh chóng áp sát tới, tay tạo thành nắm đấm, trực tiếp đấm thẳng vào mặt của tên thanh niên đang phần nộ tột cùng khi phát hiện cuốn bí kíp giả trên tay.

Bí pháp giới vương quyền tất nhiên là không thể giao cho hắn rồi, mà cho dù muốn giao đi nữa cũng chẳng có mà giao, vì đó tuyệt học do hệ thống tặng cho, lấy đâu ra bí kíp chứ?

Và lại, cho dù có giao cho hắn đi nữa, chắc gì hắn sẽ giữ lời hứa tha mạng cho mình chứ, lúc này làm thế chẳng qua là đánh lạc hướng để âm thầm áp sát tấn công hắn mà thôi.

Cú đấm được bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực đang đấm thẳng vào mặt với tốc độ cực nhanh, nhưng tên thanh niên dù sao cũng là tiên thiên tầng thứ 7, cho dù bị đánh lạc hướng, nhưng đã phản ứng cực nhanh, cười lạnh nói: “Trò trẻ con mà thôi.” Trực tiếp vung tay lên định chụp lấy cú đấm của Dương Kiệt, sau đó dự định sẽ bẻ gãy cánh tay của anh ta.

Bốp ~~~!!

Hai bàn tay va đập vào nhau, vang lên tiếng ma sát inh ỏi, quả nhiên, cú đấm ngăn cản của Dương Kiệt hoàn toàn không hề hấn gì đối với tên thanh niên cả, vô cùng dễ dàng bị hắn hóa giải, trong lúc hắn định bẻ gãy tay của Dương Kiệt, đột nhiên cảm nhận thấy cơ thể bị một lực đẩy đáng sợ đẩy lùi về phía sau.

Mục đích của Dương Kiệt chính là đây, kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi và té ngã của phi lũ bạo liệt quyền.

“Ngã ~~~!!” Dương Kiệt lộ ra một nụ cười đắc chí, sau câu nói của anh ta, tên thanh niên quả nhiên không tự chủ té ngã xuống đất, bị bắt động trong vòng ba giây.

“Còn nữa, phi lũ xung thiên pháo ~~~!!” Mỡ thịt trên cơ thể và mặt đất rung chuyển liên hồi sau mỗi bước chạy của Dương Kiệt, khi chạy tới cách tên thanh niên đang nằm bất động còn khoảng nửa mét, hai chân giẫm mạnh xuống đất, tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra, cơ thể tựa như quả bom tiềm kích từ trên độ cao năm mét thả xuống.

“Không ~~~!!” Tên thanh niên mặc dù nhìn rõ mọi hành động của Dương Kiệt, nhưng vì dính phải hiệu ứng té ngã bắt động trong ba giây, muốn phản kháng mà không đủ sức làm thế, chỉ còn cách giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn cái thân hình “siêu mẫu” nặng trên mấy trăm kg từ trên cao đè xuống.

Rầm ~~~!!

Phụt ~~~!!

Bị một vật thể nặng 320kg (Kích hoạt võ hồn thể trọng tăng gấp đôi) từ trên độ cao năm mét rơi xuống đè vào người, cho dù một tiên thiên tầng thứ 7 cũng chịu không thấu. Một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, tên thanh niên vốn dĩ đã bị thương trước kia nay vết thương tái phát trở nên trầm trọng hơn nữa. Ngoài ra, một cảm giác choáng váng đầu óc ập tới, chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh bị đảo lộn.

Hiệu ứng choáng váng được kích hoạt!

Dương Kiệt vội vã rời khỏi cơ thể của tên thanh niên, từ trong túi càn khôn lấy ra một cây chùy khổng lồ cầm trên tay, trên môi lộ ra một nụ cười gian hiểm: “Chưa hết đâu bé, ném thử chiêu phi lũ bỏ dĩa đại pháp của lão phu nữa nè, bỏ ~~~!!”

Vẩy múa cây chùy trên đỉnh đầu một vòng, sau đó theo tư thế thái sơn áp đỉnh từ trên bỏ xuống, bỏ thẳng vào đầu của tên thanh niên.

Với lực tay sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 6 (X4 giới Vương Quyền) cộng thêm vũ khí nặng 500kg bỏ vào đầu, trừ khi đã đạt tới cảnh giới chân nguyên, nếu không thì cho dù là một tiên thiên tầng thứ 10 hứng trọn vào đầu, không chết cũng bị đập thành thẳng khờ.

Bong ~~~~~!!

Khi quả chùy gần như đập thẳng vào đầu tên thanh niên, do phát hiện mối nguy hiểm chí mạng, chân khí trong cơ thể tự động phóng thích ra để hộ chủ, hình thành một lớp chắn chân khí phòng hộ cái đầu của hắn, quả chùy đập thẳng vào lớp chắn khí, vang lên tiếng ma sát như đập vào một tấm thép cứng. Dương Kiệt trực tiếp bị đẩy bật ra xa, vũ khí suýt chút văng ra khỏi tay.

Tên thanh niên cũng không dễ chịu chút nào, tuy chân khí phóng thích ra che chở, nhưng cũng hứng chịu phần nào lực đánh của Dương Kiệt, chiếc mũi gần như bị đánh lõm vào, máu tươi be bét trên khuôn mặt.

“A~~~~~!!! Mày... mày dám làm tao... tao trọng thương như thế này.... Tao.... Tao sẽ phang cây xẻ... xẻ thịt mày ra mới... hả giận ~~~~” Sĩ nhục, tuyệt đối là một sĩ nhục không thể tha thứ được, đường đường một tiên thiên tầng thứ 7 để cho một tiên thiên tầng thứ 2 chơi khăm tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra, nếu như đề chuyện này lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ biến thành trò cười của thiên hạ. Lúc này tên thanh niên tóc tai bù xù, máu thịt be bét, bộ dạng vô cùng thảm hại, hoàn toàn mất đi dáng vẻ của một kiếm khách phong độ phiêu phiêu trước đó.

Từ trong túi càn khôn rút thanh kiếm của mình ra, chĩa thẳng về phía Dương Kiệt, phần nộ tột cùng cắn răng nói: “Võ hồn, xuất hiện ~~~!!”

Trên đỉnh đầu của tên thanh niên lập tức xuất hiện một con chim ưng toàn thân màu xanh biếc, sau đó nhập thẳng vào cơ thể của tên thanh niên, toàn thân hắn lập tức được bao phủ bởi một lớp khí màu xanh biếc, sau lưng ẩn hiện hình bóng của một con chim ưng. Sức chiến đấu của tên thanh niên lập tức tăng lên gấp ba lần, tương đương với một tiên thiên tầng thứ 10 không có võ hồn.

“Dịch phong quyết ~~~!!” Vẩy kiếm từ dưới quét lên, một luồng kiếm khí đáng sợ từ lưỡi kiếm bắn ra, bắn thẳng về phía kẻ địch.

“Giới vương quyền X 4, phi lũ bỏ đũa đại pháp ~~~!!” Múa chùy một vòng trên đỉnh đầu, bỏ thẳng vào đường kiếm khí đang bắn tới với tốc độ đáng sợ.

Rầm ~~~~!!

Phụt ~~~!!

Dương Kiệt chỉ đủ sức hóa giải một phần nào đó đòn kiếm khí đáng sợ đó, cơ thể trực tiếp hứng trọn tia kiếm khí vào người, máu thịt ở trước ngực phun bắn, nhuộm đỏ cả cơ thể, đồng thời bị sức mạnh đáng sợ của kiếm khí đẩy bay về phía sau, tông thẳng vào nhiều cành cây ở gần đó, té ngã xuống đất, hít thở một cách yếu ớt, phải qua được một hồi, mới loạng choạng gắng sức đứng bật dậy, nhưng tư thế đứng không vững, có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào.

Chỉ một chiêu, thậm chí chưa phải chiêu đánh mạnh nhất của tên thanh niên, Dương Kiệt đã bị trọng thương mất hết sức phản kháng, đủ hiểu tiên thiên tầng thứ 7 khi kích hoạt võ hồn đáng sợ tới cỡ nào rồi.

“Tên trời đánh kia, tao sẽ không giết mày tức khắc đâu, tao sẽ từ từ hành hạ mày, để mày sống không bằng chết.” Tên thanh niên mang theo nụ cười điên cuồng há há cười lớn, cộng với khuôn mặt dính đầy máu tươi trông giống như một tên ác quỷ từ địa ngục mới tới.

“Trước tiên, tao sẽ đánh gãy xương cốt trên cơ thể mày, sau đó từ từ xẻo từng thớ mỡ thịt trên cái cơ thể đầy mỡ trên người mày, Thôi Sơn Chương ~~~~!!” một chương khí hình dáng như lòng bàn tay phóng thích ra, vồ thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang đứng không vững.

“Không được, dính cú chương đó vào người, không chết cũng thành tàn phế ~~~!!” Cú chương khí vẫn còn cách xa tới vài mét, những Dương Kiệt đã có thể cảm nhận được áp lực đáng sợ đang tông thẳng vào người, tuyệt đối không được để cú chương khí đánh trúng mình.

“Dương đại ca ~~~~”

Vụt ~~~~!

Trong lúc Dương Kiệt định té càn khôn tháp ra chống đỡ phần nào cú chương khí đáng sợ đó, một bóng người nhỏ bé từ bên hông ào tới, quay lưng lại chắn ngay trước mặt mình, chuẩn bị dùng cơ thể nhỏ bé đó để hứng đỡ cú thôi sơn chương của tên thanh niên.

Xích Tiểu Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nói, người muốn chết như thế nào ?

Với một luyện thể tầng thứ 9 như Xích Tiểu Lâm, dám dùng thân mình đỡ lấy cú chương của tên thanh niên, chỉ có nước chết mà thôi.

“Càn khôn Tháp ~~~!!”

Không chút do dự, Dương Kiệt lập tức triệu hồi càn khôn tháp ra khỏi cơ thể, chắn ngang trước mặt Xích Tiểu Lâm để hứng chịu cú chương đáng sợ của tên thanh niên kia.

Boong ~~~~!!

Crack~~~!!

Tiếng va đập vang dội vang lên, tuy tên thanh niên đang bị thương nên chỉ phát huy được phân nửa thực lực của mình, cộng thêm càn khôn tháp hấp thụ phần nào chương lực đáng sợ đó, nhưng cũng tuyệt đối không phải một luyện thể tầng thứ 9 như Xích Tiểu Lâm có thể hứng chịu được. Thậm chí ngay cả càn khôn tháp sau khi hứng chịu cú chương cũng xuất hiện nhiều vết nứt trên thân tháp, độ bền từ 20 điểm tuột xuống còn 5 điểm, không còn sử dụng được nữa.

Máu từ trong miệng Xích Tiểu Lâm phun thẳng vào mặt Dương Kiệt, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương cốt gãy vụn, cơ thể nhỏ bé của Xích Tiểu Lâm tông thẳng vào người Dương Kiệt, máu của cả hai pha trộn vào nhau, cơ thể của Dương Kiệt bị đẩy lùi về phía sau vài chục bước mới ngừng lại, một chân quỳ thẳng xuống đất, hít thở một cách dồn dập.

“Tiểu Lâm~~~~!!” Nhìn thấy Xích Tiểu Lâm đã chết ngất đi trong lòng mình, thân thể mềm nhũn như không có tí xương nào cả, không kèm được gào thét đầy cảm phẫn.

“Ôi chà, trông cảm động quá nhỉ? Dùng thân mình che chắn cho đồng bọn, các ngươi cho ta xem một trò hề thú vị quá đấy!!” Nhìn thấy đòn tấn công không đúng như mong muốn, tên thanh niên có chút khó chịu trong lòng, nhưng khi nhìn thấy căn khôn tháp có thể cản lại cú chưởng của một tiên thiên tầng thứ 7 như mình, đôi mắt rực cháy tia sáng tham lam, chắc là cũng bảo bối mà con heo mập này lấy được trong tầng tích cổ xưa nhỉ? Trên miệng vẫn không quên dă kích Dương Kiệt.

“Cảm động~~~~!! Ngươi thì làm gì biết được sự hy sinh cao cả vì anh em chứ??” Đôi mắt của Dương Kiệt tràn đầy gân máu, nghe thấy tiếng trêu chọc của tên thanh niên, phần nộ gào thét.

“Hy sinh vì anh em? Thật nực cười, thứ đó chỉ dành cho lũ rác rưởi tội này mà thôi. Yên tâm đi, không bao lâu nữa tao sẽ đưa mày xuống dưới bầu bạn với đó, để tình anh em của mày không bị cắt đứt, thế nào, tao quá tốt phải không nào?” Nghe thấy Dương Kiệt dám quất tháo mình, tên thanh niên mặt đen như than, trên môi lộ ra nụ cười khát máu điên cuồng.

“Cho dù có chết, tao cũng sẽ kéo mày chết theo!!!” Dương Kiệt nhẹ nhàng bỏ Xích Tiểu Lâm nằm xuống đất, cầm lấy cây chùy của mình, mặc kệ máu chảy ở vết thương trên ngực, giới vương quyền X 4 lập tức kích hoạt, trực tiếp lao thẳng tới tấn công kẻ địch.

phi lũ bỏ dĩa đại pháp~~~~!

Rầm~~~~!! Rầm~~~~!! Rầm~~~~!! Rầm~~~~!!

Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực bù sữa của mình vào các chiêu tấn công, nhưng tên thanh niên vô cùng dễ dàng né tránh những cú bổ đầy uy lực của anh ta, chỉ trong lát, những nơi mà tên thanh niên vừa đáp xuống hình thành nhiều vết lõm đáng sợ, nhưng rốt cuộc những chiêu tấn công của Dương Kiệt thậm chí không chạm trúng vạch áo của hắn nữa.

Tốc độ ra đòn của Dương Kiệt càng lúc càng chậm, càng lúc càng yếu dần, một phần vì sức chịu đựng khi duy trì giới vương quyền đã gần tới cực điểm, một phần vì máu chảy quá nhiều, khiến anh ta cảm thấy choáng váng đầu óc, chính ý chí đã giúp anh ta còn trụ vững và ra đòn tới thời điểm này.

Nhưng sức người cũng có giới hạn, cũng có lúc cạn kiệt. Tên thanh niên hiểu rõ điều đó, nên cho dù lúc này hoàn toàn có thể một chiêu dứt điểm Dương Kiệt, nhưng vẫn chỉ né tránh không ra tay, mục đích là muốn chiếm ngưỡng sự vùng vẫy trong tuyệt vọng của kẻ địch mà thôi.

“Mệt rồi hả? Hết sức rồi hả? Giờ tới lượt ta đây.” Nhìn thấy Dương Kiệt đã chao đảo muốn ngã, tên thanh niên cười chế giễu một tiếng, vung tay tát thẳng vào mặt của anh ta.

Bốp~~~~!!

Dương Kiệt bị hứng trọn cú tát vào mặt lập tức sững vu, máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể bị đẩy bay ra xa té ngã xuống đất, hít thở một cách dồn dập, nhưng không còn đủ sức đứng dậy tiếp tục chiến đấu nữa.

“Thôi đùa giỡn thế đủ rồi, để tao đưa mày xuống bầu bạn với tên anh em gì đó của mày nhé.” Tên thanh niên dường như cũng đã mất hết hứng thú hành hạ Dương Kiệt nữa, chuẩn bị ra tay dứt điểm anh ta xong rồi lục soát quyền bí pháp cao cấp trên túi càn khôn, sau đó quay trở về tông môn điều trị nội thương đang ngày càng trầm trọng.

“Mày ... mày tương mày thắng ... thắng chắc rồi sao ...” Nhìn thấy tên thanh niên từng bước từng bước tới, trên môi Dương Kiệt lộ ra một nụ cười bí hiểm.

“Cái gì? mày còn định phản kháng sao?” Tên thanh niên khẽ dú chặt đôi lông mày, trong lòng đột nhiên cảm thấy thấp thỏm không yên, dường như sắp có chuyện nguy hiểm nào đó sẽ xảy ra thì phải.

“Lẽ ... lẽ ra ta ... ta không định sử ... sử dụng lá ... lá át chủ bài này Nhưng ... nhưng giờ không còn cách nào khác Mày ... mày phải đền tội cho Tiểu Lâm” Dương Kiệt gắng sức trở người ngồi dậy, trên môi mang theo nụ cười điên cuồng, thò tay vào trong lòng rút ra một tấm thẻ bài.

Thẻ bài chiêu mộ!

Đúng thế, át chủ bài trong tay Dương Kiệt chính là tấm thẻ bài chiêu mộ Kiều Phong mà anh ta chỉ sử dụng duy nhất một lần khi vừa xuyên không tới thế giới này. Nếu như chưa tới bước đường cùng, Dương Kiệt hoàn toàn không muốn sử dụng tấm thẻ bài này tí nào, có thể nhiều người nói anh ta ngu xuẩn, có át chủ bài lợi hại như thế sao không sử dụng ngay từ đầu, mà để mình bị trọng thương tới mức độ thế này mới chịu sử dụng.

nhưng là một người tu luyện có chí lớn muốn trở thành kẻ mạnh số một trên đại lục Huyền Thiên như Dương Kiệt, nếu như quá dựa dẫm vào thứ sức mạnh không thuộc về mình, dần dần sẽ nảy sinh tính dựa dẫm ý lại, hoàn toàn không tốt cho con đường trở thành kẻ mạnh số một, là người tu luyện, phải luôn đối diện nguy hiểm, đối diện cái chết mới có thể bộc phát hết tiềm năng sức mạnh của mình, mới có thể không ngừng tiến bộ đi lên, trở thành một kẻ mạnh vô địch thực thụ.

Thực ra lúc này cũng không phải là con đường cùng, vì nếu như Dương Kiệt muốn, hoàn toàn có thể tốn một ít linh thạch để cần khôn thấp tạo ra một khoảng không gian ảo để mình bỏ trốn vào trong đó, tên thanh niên chắc chắn sẽ không tài nào lấy mạng được mình.

Nhưng chỉ vì chút do dự và muốn kiểm chứng thực lực của mình, đã khiến cho Xích Tiểu Lâm bị đánh gãy vụn hết xương cốt trong người, sống chết không rõ, nên suy nghĩ bỏ trốn nhanh chóng bị gạt sang một bên, Dương Kiệt nhất định phải báo thù cho Xích Tiểu Lâm, nhất định phải lấy mạng cho bằng được tên khôn trời đánh kia, nhưng với thực lực chênh lệch giữa đôi bên, chỉ còn cách chiêu mộ Kiều Phong tới thế giới này ra tay trăm sát tên khôn ở trước mặt.

“Ta sẽ đóng cửa, thả Phong ca ~~~~!!”

“Chiêu mộ, giúp ta chiêu mộ Kiều Phong tới thế giới này ngay lập tức!!” Dương Kiệt lập tức kích hoạt tính năng chiêu mộ của tấm thẻ bài trên tay.

Chú ~~~~!!

Tấm thẻ bài trong tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, bay vọt ra khỏi tay của anh ta, treo lơ lửng trên không trung cách nơi anh ta đang đứng khoảng năm mét, tấm thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Kết ~~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ phía sau cánh cửa sắt bước ra, xuất hiện ngay trước mặt Dương Kiệt.

Uy phong凛冽, hào khí xung thiên như ngày nào, Kiều Phong đã xuất hiện.

Khác xa với lần trước, lần này Kiều Phong đã không bước tới chào hỏi Dương Kiệt, mà dùng đôi mắt sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm vào tên thanh niên đang toàn thân run rẩy, trên mặt không có tí huyết sắc, đôi mắt lộ ra tia sáng khó tin, hoảng sợ.

Mặc dù không phải người ở thế giới này, nhưng từ khi Dương Kiệt có được tấm thẻ bài chiêu mộ Kiều Phong, Kiều Phong đã có thể theo dõi được nhất cử nhất động của Dương Kiệt. Có thể nói, ngay từ ấn tượng lúc ban đầu cảm thấy khó chịu khi có một chủ nhân như Dương Kiệt, dần dần theo dõi những gì Dương Kiệt đã từng làm, Kiều Phong đã cảm thấy hài lòng, bắt đầu chấp nhận vị chủ nhân của mình. Đặc biệt là cảnh bị người của chấp pháp đường truy bắt, bị ép tội nhưng vẫn ngẩng cao đầu phản kháng, đứng khí thế của nam nhi hảo hán, vô cùng quả quyết hứng chịu cực hình ba đao sáu đâm, lúc đó Kiều Phong hận không thể phóng tới thế giới này thay thế anh ta hứng chịu cực hình đó, thậm chí bất chấp tất cả ra tay giải cứu Dương Kiệt thoát khỏi Thánh Hòa Tông. Chỉ là chưa được lệnh triệu hồi, nên chỉ có căn cứ đứng nhìn mà không làm được gì cả.

Khi thấy Dương Kiệt vượt qua được cuộc hành hình đáng sợ vẫn bình an vô sự, không kèm được thăm thờ phào nhẹ nhõm. Tới lúc đó, Kiều Phong đã hoàn toàn chấp nhận Dương Kiệt là chủ nhân của mình, quan trọng nhất là, trong một thời gian dài, cho dù gian nan tới cỡ nào, Dương Kiệt vẫn không cần cầu cứu tới mình, tự mình phấn đấu vượt qua, sự nỗ lực của Dương Kiệt đã khiến Kiều Phong vô cùng hài lòng.

Lúc này khi nhìn thấy Dương Kiệt phải đối diện với một tiên thiên tầng thứ 7, vẫn căn cứ chiến đấu tới cùng, bị đánh cho trọng thương, trái tim của Kiều Phong cảm thấy đau nhói vô cùng, trong lòng không kèm được trách mắng sao không triệu hồi mình tới thế giới kia giúp đỡ chứ? Đặc biệt là khi nhìn thấy Xích Tiểu Lâm không màng nguy hiểm sinh mạng của bản thân, lao ra chặn lại ngay trước mặt Dương Kiệt, chống đỡ cú chưởng đáng sợ của tên thanh niên kia, Nước mắt của đàn ông không dễ rơi, nhưng vào thời điểm đó, hai dòng nước mắt đã chảy dài trên mép mắt của Kiều Phong.

Anh em, cái gì là anh em, bất chấp nguy hiểm luôn đứng về phía anh em của mình, thậm chí không chút do dự lao ra chết thay cho anh em của mình, như thế mới gọi là anh em!! là một người hào khí xung thiên, Kiều Phong vô cùng cảm phục những anh hùng hảo hán đầy nghĩa khí, Kiều Phong vô cùng cảm phục Xích Tiểu Lâm, không phải cảm phục thực lực của Xích Tiểu Lâm, mà là cảm phục tính cách, hành động của Xích Tiểu Lâm.

Lúc này nhìn thấy Xích Tiểu Lâm nằm yên bất động trên mặt đất, sống chết ra sao chưa rõ, đôi mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào hung thủ, hận không thể phang thấy xé thịt hăn ra ngay tức khắc.

“Phong ca, giết hăn, giết chết tên trời đánh đó, trả thù cho Tiểu Lâm ~~~~!!” Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu, gân xanh nổi đầy trên trán, phần nộ ra lệnh.

Kiều Phong chỉ chờ có thế, khẽ ngật đầu một cái, từng bước từng bước bước về phía tên hung thủ đáng chết ngàn lần kia.

“Không ... không ... đừng qua đây ... đừng qua đây” Tên thanh niên hoảng sợ tới cùng, cơ thể không tự chủ run lên cầm cập, không ngừng bước lùi về phía sau.

Tông sư, khí thế đó tuyệt đối là của một tông sư, còn là tông sư cao cấp nữa chứ!!

Trong lòng tên thanh niên lúc này không biết phải dùng lời nào để diễn tả nỗi sợ hãi tới cùng của mình. Thứ khí thế đáng sợ của người đàn ông này thậm chí không thua kém gì so với những vị trưởng lão nội môn trong môn phái, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa. Chỉ là, một tông sư đáng sợ như thế này từ đâu mà tới, đột nhiên xuất hiện sau cánh cửa kỳ lạ lúc này, đã vậy dường như còn nghe lệnh của con heo mập kia nữa chứ. không thể nào, không thể nào như thế được ~~~~!!

Trong lòng tên thanh niên không ngừng gào thét đầy kinh hãi, nhưng cũng ngăn cản được sự thật Kiều Phong chỉ cần vẩy vẩy tay là có thể lấy mạng hăn bất kỳ lúc nào.

Tiên thiên tầng thứ 7 với tông sư tầng thứ 9, cách nhau tới 22 cấp, cho dù là lũ thiên tài được gọi là yêu quái vạn năm không gặp rơi vào hoàn cảnh này,

chỉ có nước chết mà thôi.

“Nói, ngươi muốn chết như thế nào?” Lê ra với một người như Kiều Phong, ngày thường không bao giờ chơi trò hành hạ tâm lý đối phương, trực tiếp một tay vỗ chết là giải quyết mọi chuyện, nhưng tên hung thủ trước mặt đã khiến Kiều Phong phần nộ vô cùng, quyết định hành hạ tâm lý của hắn, khiến hắn chết trong kinh hãi, tuyệt vọng.

“Không ... không ... ông không thể giết tôi ... tôi ... tôi là đệ tử ngoại môn của Thiên Kiếm Tông, nếu như ... nếu như ông giết tôi, Thiên Kiếm Tông sẽ ... sẽ không tha mạng cho ông và tên heo mập kia đâu ~~~~” Tên thanh niên chụp lấy cái phao cuối cùng, dùng uy danh của tông môn ra hăm dọa đối phương.

Quả nhiên, Kiều Phong lập tức do dự. Bản thân mình thì không sao, nhưng còn Dương Kiệt thì sao, nếu như để chuyện này lộ ra ngoài, Thiên Kiếm Tông sẽ không tha cho anh ta đâu.

“Haha ... hãy suy nghĩ thật kỹ, đừng vì chút nóng vội mà rước họa vào thân, sư phụ của ta chính là một trong ngũ đại trưởng lão ngoại môn, thực lực đáng sợ vô cùng, trước khi ta rời khỏi tông môn đi tu luyện, sư phụ của ta đã thi triển bí pháp trên người ta, nếu như ông dám giết ta, sư phụ ta chắc chắn sẽ biết rõ mọi chuyện, đích thân ra tay tiêu diệt các ngươi để trả thù cho ta.” Nhìn thấy Kiều Phong lộ ra vẻ do dự, tên thanh niên cảm thấy mình đã đánh cược đúng, tiếp tục lên tiếng cảnh báo.

Tất nhiên, lời nói của hắn đã phóng đại đôi chút, sư phụ của hắn là một trong ngũ đại trưởng lão ngoại môn không sai, có thi triển bí pháp theo dõi vào người hắn không sai, nhưng thực lực của sư phụ hắn chỉ đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 3, hoàn toàn không phải là đối thủ của Kiều Phong, nếu như sư phụ hắn có thực lực như Kiều Phong hoặc thậm chí lớn mạnh hơn, đã trở thành trưởng lão nội môn từ lâu rồi.

Cho nên cho dù Kiều Phong có ra tay trảm sát hắn vào lúc này, tên sư phụ của hắn biết được cũng không dám lộ mặt tới đây để trả thù cho hắn, cùng lắm dùng quan hệ của mình liên hệ những người ở phía trên ra tay báo thù, nhưng người ta có nhận lời hay không thì chỉ có trời biết.

“Phong ca, đừng do dự, cho dù sư phụ hắn là ngọc hoàng đại đế đi nữa cũng phải chết ~~~~!!” Dương Kiệt là người không sợ trời không sợ đất, hướng chỉ chỉ là một tên trưởng lão ngoại môn chứ? Trực tiếp hạ lệnh cho Kiều Phong ra tay trảm sát tên khốn trời đánh kia.

“Cái gì? Ngươi ... ngươi dám giết ta? Không sợ gây ra chiến tranh giữa hai tông môn sao?” Tên thanh niên nhìn thấy Kiều Phong do dự thảm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nghe xong lời nói của Dương Kiệt không kiềm được run bắn người lên, lập tức cảm thấy không hay, tiếp tục lên tiếng hăm dọa.

Dương Kiệt cười lạnh nói: “Chiến tranh giữa hai tông môn? sao lúc mày ra tay với bọn tao không nghĩ tới chiến tranh giữa hai tông môn đi? Giờ biết sợ rồi hả, còn lời cả chiến tranh giữa hai tông môn ra hù dọa bố mày à? Mày có thể đại biểu cho Thiên Kiếm Tông sao? Mày tưởng mày là ai vậy? Đừng lời thôi với hắn nữa Phong ca, ra tay đi ~~~!!”

Ngay cả Dương Kiệt cũng không sợ, mình còn lo lắng gì nữa, không muốn tốn thêm thời gian với tên hung thủ đó nữa, tay trái giơ ra phía trước tạo thành một cú quét nửa vòng ngay trước mặt, sau đó thu lại xuống eo, tay phải tạo thành chưởng ấn thẳng ra phía trước.

“Hàn long hữu hối ~~~~!!”

Gào ~~~~~!!

Một tiếng rống gầm vang lên, một con rồng dạng khí màu vàng kim từ lòng bàn tay phải phóng thích ra, bắn thẳng về phía tên thanh niên đã sợ tới nỗi hồn bay phách lạc, không còn tí sức phản kháng.

Rầm ~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Con rồng dạng khí dài gần ba trượng trực tiếp nuốt chửng cơ thể của tên thanh niên, hắn chỉ kịp rú lên một tiếng đầy đau đớn, cơ thể trực tiếp bị con rồng dạng khí đó đánh cho tan nát, máu thịt tung bắn rơi rải khắp nơi, không còn miếng nào hoàn chỉnh nữa.

Đáng sợ, tuyệt đối đáng sợ!! Quả không hổ danh là tuyệt học Thiên giới cao cấp. Chỉ một chiêu đã đánh kẻ địch tan xương nát thịt, chết không còn gì để chết nữa.

Dương Kiệt không tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

“Tiểu Lâm ~~~~!!” Từ trong con kinh ngạc hoàn hồn trở lại, nhanh chóng lết cái thân xác trọng thương của mình bò tới bên cạnh Xích Tiểu Lâm vẫn còn nằm chết ngất ở gần đó, ôm lấy Xích Tiểu Lâm vào lòng, cơ thể run lên cầm cập.

Tình trạng của Xích Tiểu Lâm vô cùng tệ hại, xương cốt trong người đã gần như gãy vụn ra hết, khuôn mặt không có tí huyết sắc, thở ra nhiều hít vào ít, chắc không chịu đựng được bao lâu nữa đâu.

“Chủ nhân, để thuộc hạ thử xem.” Kiều Phong từ phía xa chạy tới bên cạnh Dương Kiệt, lên tiếng nói.

“Vậy làm phiền Phong ca nhé.” Dương Kiệt vội vã giao Xích Tiểu Lâm sang cho Kiều Phong.

Kiều Phong đỡ lấy Xích Tiểu Lâm, bàn tay áp thẳng vào đan điền, ngay lập tức vô số tia khí có dạng con rồng màu vàng khí liên tục xuất hiện truyền

thăng vào cơ thể của Xích Tiểu Lâm.

Roẹt ~~~! Roẹt ~~~! Roẹt ~~~!

Kiều Phong không tiếc chân nguyên của bản thân liên tục truyền thăng vào cơ thể của Xích Tiểu Lâm để điều trị, chỉ trong chốc lát, trên trán Kiêu Phong đã bắt đầu xuất hiện mồ hôi, sắc mặt ngày càng tái mét.

U' ...

Mí mắt của Xích Tiểu Lâm từ từ mở ra, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch không có tí huyết sắc phát hiện mình đang nằm trong lòng của một người đàn ông trung niên xa lạ, khẽ giật mình kinh hãi, nhưng phát hiện Dương Kiệt vẫn đang mang theo vẻ mặt quan tâm lo lắng ở bên cạnh, mới thầm thở phào nhẹ nhõm, cố gắng dốc hết sức lực nói: “Dương ... Dương đại ca ...”

Nhìn thấy Xích Tiểu Lâm đã tỉnh lại, Dương Kiệt vui mừng khôn xiết: “Đừng, đừng lên tiếng, hãy nằm yên đó để Phong ca điều trị.”

Phong ca? Chắc là người đàn ông trung niên xa lạ này.

Xích Tiểu Lâm nghe lời nằm yên ở đó để Kiêu Phong tiếp tục điều trị. Lại qua được khoảng năm phút, Kiêu Phong đã thu lại bàn tay của mình, thở sâu một cái, xem ra lúc này đã tiêu tốn quá nhiều chân nguyên trong người.

“Phong ca, tình trạng của Tiểu Lâm ...” Dương Kiệt thấp thỏm không yên hỏi.

Kiều Phong khẽ dúi mày suy nghĩ một hồi, lắc đầu thờ dãi nói: “xương cốt toàn thân của vị huynh đệ đã hoàn toàn gãy vụn hết, nội tạng cũng tan nát không còn một mảnh nguyên vẹn, tuy truyền chân nguyên vào người có thể cầm chừng không để bị ác hóa, nhưng thuộc hạ cũng chỉ có thể giữ lấy mạng của vị huynh đệ này một thời gian ngắn mà thôi.”

“có nghĩa là” Dương Kiệt tựa như bị sét đánh thẳng vào đầu, trống rỗng không còn 1 thứ gì nữa, ngơ ngác như người mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vì hấn là Dương Kiệt !

Mặc dù hơi tàn nhẫn một chút, nhưng Kiêu Phong vẫn khẽ ngạt đầu.

“Không thể nào, không thể nào, không thể nào như thế được ~~~~!!” Dương Kiệt phẫn nộ gào thét.

“Dương... Dương đại ca ...” Nhìn thấy Dương Kiệt như muốn mất hết lý trí, Xích Tiểu Lâm trút hơi sức cuối cùng của mình lên tiếng: “Phàm. phàm là người ai. ai cũng có lúc chết cả ... được chết ... chết vì Dương đại ... đại ca, đệ ... đệ cảm thấy rất vui ... lòng ...” “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, rồi sẽ có cách cứu chữa cho cậu khỏi hấn thôi, hãy” “Không Đại ... đại ca hãy nghe đệ nói ... tình trạng của đệ ... đệ hiểu rõ hơn ... hơn ai hết Suốt cuộc ... cuộc đời này đệ nhu ... nhu nhược nhất ... từ khi gặp được ... được đại ca ở chấp ... chấp pháp đường ... đệ ... đệ mới biết được làm một ... một 1 người đàn ông phải. như thế ... thế nào ... trong khoảng thời gian được ... được đại ca dịu dặt là ... là khoảng thời gian tốt ... tốt đẹp nhất trong cuộc đời của Của đệ Đệ ... đệ rất vui khi gặp.. gặp được một đại ca tốt ... tốt như Dương đại ca ... cho dù có chết ... chết cũng cam lòng”

Kiều Phong xúc động quay đầu sang một bên, không muốn tiếp tục nhìn thấy cảnh thương tâm này nữa. Còn Dương Kiệt bật khóc nức nở ôm chặt lấy Xích Tiểu Lâm vào lòng, chỉ mong cho thể bảo vệ đệ thân chết không thể bước tới cướp đi mạng sống của huynh đệ của mình.

“Dương. Dương đại ca” “Nói đi, đại ca nghe.” “Nếu ... nếu như có thể ... hy vọng đại ca có thể ... có thể mang thi thể của đệ quay.. quay về gia tộc an.. an táng sau này chiếu ... chiếu cố gia tộc của đệ ... gia tộc của đệ nằm ở thành ... thành Sơn Hải vùng ... vùng đông bắc U ... U châu ...” “Được, được, đại ca hứa sẽ làm những gì đệ vừa nói, nhất định sẽ làm được.”

Nghe xong lời hứa hẹn của Dương Kiệt, bàn tay đang nắm lấy tay áo Dương Kiệt của Xích Tiểu Lâm từ từ buông lỏng ra, tựa như trút hết toàn bộ sức lực rơi xuống, đôi mắt nhắm chặt lại, mang theo nụ cười mãn nguyện chìm sâu vào giấc ngủ ngàn thu.

“Tiểu Lâm, A ~~~~~!” Nhìn thấy Xích Tiểu Lâm trút hơi thở cuối cùng, Dương Kiệt phẫn nộ gào khóc như thằng điên, vang dội cả một khu vực rộng lớn trong khu rừng ma thú, kinh động không ít ma thú ở gần đó, chỉ là cảm nhận được khí thế của một vị tông sư, không một con nào dám tới gần.

“Chủ nhân, người chết không thể phục sinh, đừng quá đau xót nữa, Xích Tiểu Lâm ở dưới suối vàng cũng không muốn nhìn thấy chủ nhân đau khổ như thế này đâu.” Kiêu Phong không biết nên nói gì, chỉ còn cách an ủi vài câu.

Dương Kiệt vẫy vẫy tay không nói năng gì cả, chỉ ôm lấy thi thể của Xích Tiểu Lâm vào lòng, vẫn còn chìm trong cơn đau khổ cực độ.

Tất cả chỉ tại mình, tất cả chỉ tại mình cả, nếu như ngay từ lúc ban đầu không hái trộm thần dương quả của tên trời đánh kia, nếu như ngay từ lúc ban đầu kéo Xích Tiểu Lâm bỏ trốn vào càn khôn tháp, nếu như ngay từ lúc ban đầu triệu hồi Kiều Phong tới thế giới này ra tay trừng sát tên khốn đó, thì tất cả mọi chuyện không xảy ra rồi. Tất cả là lỗi tại mình ~~~~~!!

Chỉ vì chủ quan, chỉ vì quá tự tin vào thực lực nhỏ bé của mình, chỉ vì cái lòng tự trọng chết tiệt đó mà Xích Tiểu Lâm đã phải bỏ mạng, một bài học có cái giá quá đắt, đắt tới nỗi mình không thể nào trả nổi.

Ngồi thần thờ như bức tượng gần cả tiếng đồng hồ, Dương Kiệt mới từ cơn đau xót trấn tĩnh lại, dùng càn khôn tháp thu lại thi thể của Xích Tiểu Lâm vào trong không gian ảo, sau này mạng thi thể của Xích Tiểu Lâm quay trở về gia tộc an táng.

Đôi mắt của Dương Kiệt lộ ra tia sáng kiên quyết, cắn răng nói: “Thực lực, mình cần thực lực lớn mạnh hơn nữa, để có thể bảo vệ những người ở xung quanh mình. Tuyệt đối, tuyệt đối không được để chuyện hôm nay xảy ra thêm một lần nữa.”

Cái chết của Xích Tiểu Lâm đã kích rất nhiều đối với Dương Kiệt, khiến cho tâm lý tính cách của anh ta lúc này đã dần thay đổi sang một chiều hướng khác. Là tốt hay xấu, chỉ có sau này mới có được câu trả lời. Nhưng chắc chắn, Dương Kiệt không còn là thằng mập ngây thơ nhếch nhếch như hồi xưa nữa.

Kiều Phong cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi của Dương Kiệt, trong lòng cảm thấy hài lòng.

Phạm sai lầm không đáng sợ, đáng sợ nhất là không nhận ra mình sai ở chỗ nào để thay đổi tiến bộ không ngừng. Té ngã không đáng sợ, chỉ sợ sau khi té ngã không đủ dũng khí đứng dậy để đi tiếp mà thôi.

Rõ ràng Dương Kiệt đã nhìn nhận ra sai lầm của mình, vượt qua được cơn đau khổ khi mất đi người anh em quý của mình, từ đó từng bước tiến lên, trở thành kẻ mạnh số một trên bầu trời sao này.

“Phong ca, hãy tranh thủ vẫn còn thời gian lưu lại ở thế giới này, dẫn đệ vào sâu trong khu rừng ma thú, săn giết những con ma thú cao cấp, Phong ca chỉ cần đánh cho chúng thành tàn phế, còn đệ sẽ đích thân ra tay kết liễu chúng để lấy kinh nghiệm thăng cấp, đệ có thể hồi phục cái cơ thể trọng thương này. Ngoài ra, đệ cần lớn mạnh, lớn mạnh hơn nữa.” Đôi mắt của Dương Kiệt sát khí đằng đằng nhìn về phía sâu trong khu rừng ma thú, nghiêm giọng nói.

“Tuân lệnh ~~~!!” Nhìn thấy chủ nhân đã vực dậy được, Kiều Phong tất nhiên là không bao giờ từ chối lời đề nghị đó rồi, vội vã dẫn theo Dương Kiệt đi sâu vào trong khu rừng ma thú, săn giết những con ma thú cao cấp để thăng cấp.

Cùng lúc đó, trong một ngôi trang viên sang trọng trên eo núi Thiên Kiếm Tông, phát ra một tiếng gào thét đầy phẫn nộ kinh động không ít chủ nhân có trang viên ở gần đó.

“Kẻ nào? Kẻ nào đã cả gan vuốt vào móng cạp, dám giết chết đệ tử cung của ta ~~~!!” Một người đàn ông trung niên mái tóc đã bạc hơn nửa cái đầu, khuôn mặt xuất hiện nhiều nếp nhăn nhỏ, mắt chìm ung, mũi điều hâu, đang sát khí đằng đằng nhìn chăm chăm vào một tấm thẻ bài đã gãy đứt làm đôi trên tay mình.

Người này không ai khác chính là một trong ngũ đại trưởng lão ngoại môn của Thiên Kiếm Tông, sư phụ của tên thanh niên đã chết dưới tay Kiều Phong, Thiết Ứng tông sư.

Cố gắng kềm nén cơn phẫn nộ tột cùng của mình, lập tức kích hoạt bí pháp đã gieo trên người đệ tử cung duy nhất của mình, để xem thử mặt mũi của tên hung thủ trời đánh đã dám ra tay sát hại đệ tử của mình.

Chú ~~~!!

Tấm thẻ bài trong tay lập tức bay vuốt ra khỏi bàn tay của Thiết Ứng tông sư, treo lơ lửng trên không trung, sau đó lập tức xuất hiện một màn hình dạng khí, đập vào đôi mắt của lão chính là khuôn mặt hoảng sợ tột cùng trước khi đối diện cái chết, chỉ thấy một con rồng dạng khí màu vàng kim từ trong lòng bàn tay một tên đàn ông trung niên cao to vạm vỡ phóng thích ra, chỉ trong nháy mắt đã nuốt chửng đệ tử của mình, chết không toàn thây, đúng lúc này màn hình dạng khí lập tức tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Thiết Ứng tông sư đã lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, cộng thêm chút kích động và phẫn nộ, đôi mắt dán chặt vào màn hình dạng khí đó, cơ thể không tự chủ run lên cầm cập, đặc biệt là cảm nhận thấy đòn tấn công con rồng dạng khí đáng sợ trong màn hình, lão tự cho rằng cho dù mình đứng vào hoàn cảnh đó, cũng chưa chắc chống đỡ nổi đòn tấn công đáng sợ đó.

Chỉ là, đệ tử của mình vì sao lại đi đắc tội một kẻ mạnh đáng sợ như thế nhỉ? Không thể nào như thế được.

Thiết Ứng tông sư có chút không muốn tin vào sự thật, đặc biệt là hung thủ phát ra thứ khí thể đáng sợ tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới tông sư cao cấp, chỉ thông qua hình ảnh xem lại thôi đã cảm thấy đáng sợ rồi, cú chưởng pháp hình con rồng đó tuyệt đối là tuyệt học có cấp bậc rất cao, thậm chí có thể cao hơn cả Thiên Kiếm Thập Tam Thức của bốn môn, lão tin rằng cho rằng một cao thủ nguyên thần khi đối diện với người đó cũng không phải là dễ dàng, thậm chí có thể bị đánh bại cũng không chừng. Chỉ là một cao thủ như thế sao lại đi ra tay một tên tiên thiên quên như đệ tử mình chứ? Rốt cuộc là đệ tử của mình đã làm qua những việc gì đã khiến cho một kẻ mạnh như thế ra tay trừng sát một cách không thương tiếc như thế này?

Trong lòng lúc này Thiết Ứng tông sư đã không dám nghĩ tới chuyện báo thù cho đệ tử cung của mình. Đùa à, tông sư tầng thứ 3 đi báo thù một tông sư tầng thứ 9 có thực lực sánh ngang với cảnh giới nguyên thần, chỉ cần cái đầu không bị kẹt qua cũng không ai ngu xuẩn tới độ chạy đi hỏi tội người ta rồi, điều mà lão đang lo ngại nhất là không biết đệ tử của mình đã đắc tội gì với vị cao thủ kia, lỡ như sau khi giết xong đệ tử mình vẫn chưa hả giận, dựa theo

tung tích tìm tới tiếp tục hỏi tội mình thì sao? Quan trọng nhất là, vị cao thủ xuất hiện trong hình ảnh mặc áo dân thường, không thuộc bất kỳ tông môn nào, những cao thủ như thế mới là đáng sợ, vì những người như thế không thuộc quản thúc của bất kỳ ai, nếu như người ta muốn, sẵn sàng mai phục ở gần tông môn, đợi mình lộ diện lập tức ra tay trăm sát rồi quay đầu bỏ chạy, tới lúc đó muốn hỏi tội cũng không đi đâu tìm người ta mà hỏi tội, U châu rộng lớn biết bao nhiêu, nếu như đối phương muốn bỏ trốn, ngay cả Thiên Kiếm tông muốn tìm kiếm cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Và lại, tông môn không thể vì một trưởng lão ngoại môn mà huy động lượng lớn cao thủ để truy sát người ta, phái những đệ tử tông môn đi truy sát, chẳng khác nào trở thành mồi ngon cho người ta, còn phái cao thủ, trong tông môn có bao nhiêu cao thủ chứ? Mười người, hai chục người? Đi truy sát một cao thủ trên khắp U châu rộng bao la này? Đừng có nói đùa nữa. Chưa chắc gì người ta chịu bỏ thời gian ra làm cái việc vô bổ như thế này. Trừ khi vị cao thủ đó làm chuyện tày trời không thể hàn gắn với Thiên Kiếm Tông còn có thể, còn chỉ vì cái chết của một trưởng lão ngoại môn ư? Cùng lắm là giả vờ phái vài cao thủ truy sát một thời gian cho thiên hạ xem, sau đó sẽ rút hết về, lấy cớ là đối phương đã bỏ trốn khỏi U châu, tới lúc đó chết cũng chỉ là chết oan mà thôi. Cùng lắm sau này nhắc tới mình họ chỉ lắc đầu thở dài vài câu là cùng.

Và cứ thế, Thiết Ứng tông sư phải sống trong cảnh lo sợ thấp thỏm không yên, không dám lộ mặt ra khỏi trang viên của mình một thời gian dài.

Cũng may là bí pháp của Thiết Ứng tông sư chỉ ghi lại khoảng cách đó một thời gian ngắn, và phạm vi có giới hạn, nên khuôn mặt của Dương Kiệt không xuất hiện trên màn hình, chỉ nhìn thấy khuôn mặt của Kiều Phong khi ra tay trăm sát đệ tử của lão, nếu không thì Thiết Ứng tông sư không dám ra tay với Kiều Phong, nhưng muốn lấy mạng một tên đệ tử tạp vụ quèn, tuyệt đối là chuyện dễ dàng như đi chết một con kiến mà thôi.

Dưới chân núi Vọng Nguyệt, thuộc đại bản doanh của Thánh Hóa Tông.

Một bóng người to tròn như một trái bóng không lồ dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi trên trán, mặt mày lem luốc, tóc tai bù xù, bộ đồ trên người rách nát như một tên đệ tử cái bang trông vô cùng thảm hại, khẽ ngẩng đầu lên nhìn về hướng Thánh Hóa Tông ở trước mặt, không kềm được thán thở dài cảm thán.

“Hai tháng rồi, cuối cùng thì cũng đã quay trở về Thánh Hóa Tông. Chỉ là, lúc đi hai người, lúc về chỉ còn lại” Bóng người đó không ai khác chính Dương Kiệt đã từ khu rừng ma thú thí luyện trở về.

Lẽ ra Dương Kiệt định ở lại thêm một thời gian nữa để nâng cao thực lực của mình, nhưng vì sắp hết thời hạn cho phép, nên đành quay đầu trở về. Chỉ là sau hai tháng trải qua biết bao lần sống chết trong khu rừng ma thú, mỗi ngày phải trải qua ít nhất mười trận chiến sống chết với những con ma thú từ cấp 2 trung cấp trở lên, tới đến lại trốn vào trong hang động để điều trị vết thương trên người, sau khi hết giãn cách triệu hồi Kiều Phong, lập tức không ngần ngại triệu hồi Kiều Phong tới thế giới này, dẫn Dương Kiệt đi sâu vào trong khu rừng săn giết ma thú cấp 3, cấp 4, đợi tới gần hết thời gian ở lại, sẽ hộ tống anh ta quay trở về khu vực an toàn.

Trong khoảng thời gian hai tháng, biết bao nhiêu con ma thú biến thành điểm kinh nghiệm cho anh thăng cấp, khuôn mặt và tính cách đã trở nên trầm vững, trưởng thành hơn, đặc biệt lúc này toàn thân đều phát tán ra thứ sát khí đáng sợ.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 15 (Tương đương với tiên thiên tầng thứ 5) (Đang điều chỉnh ở trạng thái tiên thiên tầng thứ 1)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 322420/800000

Tuyệt học võ công đã theo học: Giới Vương Quyền tầng thứ 3 ; Phi Lũ Xung Thiên Pháo (Hoàng giới cao cấp); Phi Lũ Bạo Liệt Quyền (Hoàng giới cao cấp) ; Cuồng Phong Chương (Hoàng giới tuyệt phẩm; không thể thăng cấp); Phi Lũ Bỏ Dura Đại Pháp (Hoàng giới cao cấp); Kiếm Thức Thuật (Bí pháp, không thể thăng cấp).

Báu vật sở hữu:

Cần Khôn tháp

Cấp bậc: Pháp khí (Trung cấp) (Số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/10000)

Sức phòng thủ: Có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp luyện thể tầng thứ 10 trở xuống.

Độ bền 20 / 20 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Kiểm Thức Thuật: Có thể tùy ý điều chỉnh che giấu cảnh giới hiện tại của mình mà người có cấp độ không vượt quá 20 lv so với chủ nhân sẽ không thể phát hiện ra.

Bí pháp kiểm thức thuật tuyệt đối là thần khí giành cho những ai thích chơi trò giả heo ăn thịt cọp, có thể tùy ý điều chỉnh cảnh giới của mình trong vòng 20 cấp, trừ khi đối phương mạnh hơn Dương Kiệt tới 20 cấp trở lên mới có thể phát hiện ra cảnh giới thực sự của anh t.

Thử nghĩ xem, trong khi đối phương tưởng rằng mình chỉ là tiên thiên tầng thứ 1, chủ quan coi thường mình, đột nhiên bùng phát ra thực lực của tiên thiên tầng thứ 5, đối phương không kịp trở tay bị chơi chết hồi nào không hay. Tuyệt đối là bí pháp vô cùng hữu dụng.

Và bí pháp này là phần thưởng trong túi quà tiên thiên sau khi thăng cấp thành tiên thiên, ngoài ra còn có thêm một lá luyện khí bùa, có thể thăng cấp vũ

khí lên một bậc, Dương Kiệt không chút do dự sử dụng cho cây Huyền Thiết Chùy trong tay, ngay lập tức thẳng cáp thành phẩm khí tuyệt phẩm, cân nặng tăng lên gấp đôi, thành 1000kg, sức sát thương tăng lên rất nhiều.

Sở dĩ Dương Kiệt điều chỉnh cảnh giới của bản thân ở tiên thiên tầng thứ 1 là vì sắp phải tiến hành kiểm tra để trở thành đệ tử ngoại môn, chỉ cần tiên thiên tầng thứ 1 là quá đủ. Nếu như mang theo cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5 đi kiểm tra, ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì chứ? Một tên đệ tử tạp vụ không có giá trị đào tạo, trong vòng một tháng từ luyện thể tầng thứ 10 thành tiên thiên tầng thứ 5, cho dù là thiên tài quái vật vạn năm hiếm gặp cũng không thể làm nổi.

Nếu như việc này truyền lên cấp trên, ai mà biết được có ai đó nổi lòng tham, tưởng rằng mình có được cơ duyên nghịch thiên, tiến bộ vực bậc. Tới lúc đó người ta bắt giao nộp cơ duyên đó cho hắn, vậy thì nộp hay không nộp đây? Nộp, lấy đâu ra mà nộp, mình thẳng cáp nhanh chủ yếu là vì mình sống nhờ điểm kinh nghiệm, có thể giết quái thẳng cáp. Còn không nộp, ai mà biết được người ta có trở mặt ra tay với mình không chứ?

Tốt nhất là khiêm tốn một chút, cẩn thận một chút sẽ không sai đâu.

“Tiểu Lâm hãy yên tâm, lời hứa với cậu, ta sẽ không bao giờ quên đâu, đợi tới khi ta trở nên lớn mạnh, sẽ mang thi thể cậu quay trở về quê an táng một cách long trọng, đồng thời sẽ giúp gia tộc của cậu trở thành một trong những gia tộc hùng mạnh nhất đại lục Huyền Thiên này, nhất định ta sẽ làm được điều đó!” Từ trong con ngươi nhớ đau khổ trấn tĩnh lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy quyết tâm thầm cắn răng tự hứa với bản thân.

Hít sâu một hơi vào người, cất bước đi thẳng về phía Vọng Nguyên Sơn, chuẩn bị quay trở về khu đệ tử tạp vụ của Thánh Hóa Tông, việc đầu tiên cần làm chính là tham gia bài kiểm tra để chính thức trở thành đệ tử ngoại môn, Dương Kiệt không muốn tốn thời gian ở khu vực đệ tử tạp vụ nữa.

“Đứng lại!! Nơi này là Thánh Hóa Tông, không được phép tùy tiện bén mảng tới nơi này!” Trong lúc Dương Kiệt chuẩn bị bước vào tông môn, hai đệ tử đứng canh gác ở lối vào tông môn mang theo vẻ mặt khinh thường chán ghét khi nhìn thấy bộ dạng như tên ăn mày của anh ta lớn tiếng quát tháo, thậm chí sẵn sàng ra tay nếu như anh ta dám bước thêm một bước nữa.

Dương Kiệt khẽ ngo người, nhưng nhanh chóng hiểu ra sự việc, từ trong túi càn khôn lấy ra thẻ bài môn đồ của mình, định bước tới giao cho hai tên đệ tử canh gác, cười nói: “Tôi là”

“To gan ~!! Dám bỏ ngoài tai những lời bọn ta nói sao??” Một trong hai tên đệ tử canh gác nhìn thấy tên ăn mày dám tiếp tục bước tới, cho rằng uy nghiêm của mình bị khiêu khích, trực tiếp tung chưởng đánh thẳng về phía Dương Kiệt.

Tên còn lại nhìn thấy khuôn mặt của Dương Kiệt cảm thấy quen quen, dường như đã gặp qua ở đâu, chỉ là nhất thời không nhớ ra, nhìn thấy đồng bọn của mình tấn công đối phương, định lên tiếng ngăn cản: “khoan”

Pằng ~~~~!!

Nhìn thấy một tên đệ tử tạp vụ dám vô duyên vô cớ tấn công mình, Dương Kiệt tất nhiên là không cần khách sáo với hắn rồi, thậm chí không thèm sử dụng tuyệt học, chỉ một cú đấm bình thường tung ra, đập thẳng vào cú chưởng của hắn đang ấn tới, mặc dù Dương Kiệt đã kiềm nén lại sức mạnh, chỉ sử dụng 20 % lực đánh, nhưng cũng không phải một tên luyện thể quen như hắn có thể chịu đựng được, cánh tay tung chưởng lập tức bị đấm gãy, kêu thét một tiếng đầu đau đớn, cơ thể bị đánh bay về phía sau, té ngã xuống đất, ôm lấy cánh tay bị gãy gào thét lăn lộn trên mặt đất.

Tên đồng bọn không kèm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng, phải biết rằng tên vừa bị đánh bay đã đạt tới cảnh giới luyện thể tầng thứ 9, thế mà chỉ một cú đấm đã dễ dàng hạ gục hắn, rốt cuộc tên ăn mày là cao nhân phương nào đây?

“Ngươi Ngươi là ai? Dám cả gan tới đây hành hung đệ tử của Thánh Hóa Tông, bộ chán sống rồi hả?” Tên vẫn còn khỏe mạnh mặc dù hoảng sợ trong lòng, nhưng vẫn cắn răng quát tháo.

“Hãy nhìn kỹ đây là cái gì nè.” Dương Kiệt chẳng muốn dài dòng lời thôi với chúng nữa, trực tiếp ném tám thẻ bài qua cho hắn.

“Đệ tử tạp vụ Dương Kiệt. Là người của tông môn?”

Nghe thấy tên đồng bọn đọc ra ghi chú trên tám thẻ bài trong tay, tên đệ tử đã bị đánh gãy tay lúc này lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ, gắng sức bò dậy giận dữ quát: “Là người của tông môn, sao không sớm xuất trình thẻ bài, đã vậy còn đánh trọng thương đồng môn nữa, ngươi không sợ người của chấp pháp đường tới bắt ngươi xử tội sao?”

“Chấp pháp đường?” Dương Kiệt lộ ra một nụ cười chế giễu: “Thú thật, ta đã từng xã giao qua với chấp pháp đường, cũng cảm thấy bình thường, chẳng có gì đáng sợ như nhiều người lầm tưởng cả. Và lại, chuyện này không phải lỗi thuộc về ta, cho dù chấp pháp đường có tới đây, ta cũng dám đối diện phân trần với họ.”

“Dương Dương Kiệt Ngươi là Dương Kiệt?” Tên đệ tử đang cầm lấy tám thẻ bài của Dương Kiệt dường như chợt nhớ ra điều gì đó, đôi mắt giương to ra hết cỡ, toàn thân run rẩy nhìn chằm chằm vào anh ta hỏi.

“Đúng thế, ta là Dương Kiệt, sư huynh có gì chỉ giáo ạ?” Dương Kiệt mang theo nụ cười khiêu khích nói.

“Không dám, không dám, đệ chỉ muốn nói là, chào mừng Dương sư huynh mới trở về tông môn thôi ạ. Mời Dương sư huynh vào ạ.” Nhìn thấy nụ cười như ma quỷ của Dương Kiệt, tên đệ tử run bắn người lên, vội vã lộ ra nụ cười lấy lòng, hai tay cầm lấy thẻ bài dâng trả lại cho Dương Kiệt.

“Sao mày...” “Câm miệng, dám vô lễ với Dương sư huynh, chỉ bị đánh gãy tay là nhẹ lắm rồi, còn không mau lăn sang một bên nhường đường cho Dương sư huynh đi hả?” Tên bị đánh gãy tay định lên tiếng chất vấn, ai ngờ tên đồng bọn lộ ra vẻ mặt phần nộ gào thét với hắn, sau đó mang theo vẻ mặt như con chó bị luộc chín đầu, dẫn đường cho Dương Kiệt đi vào tông môn.

Dương Kiệt vỗ vỗ lên vai của tên đệ tử đó, lộ ra nụ cười tự cho là “thân thiện”, hí hí cười nói: “Có tương lai.” Nói xong, trực tiếp đi thẳng vào trong.

Đợi tới khi bóng dáng của Dương Kiệt khuất đi sau lối vào tông môn, tên đệ tử mới thẫn thờ phào nhẹ nhõm, không ngừng dùng tay lau sạch những giọt mồ hôi lạnh trên trán.

“Sao mày lại dễ dàng tha cho con heo mập đó hả? Nó dám đánh gãy tay tao, coi thường quy tắc của tông môn, tao nhất định sẽ thừa lên cho chấp pháp đường tóm gọn tên khốn trời đánh đó để trả thù.” Tên bị đánh gãy tay phần nộ lao tới trước mặt tên đồng bọn, hét thẳng vào mặt hắn.

Tên đồng bọn khẽ dúm mày, có chút không hài lòng với thái độ của đối phương, cười lạnh nói: “Tùy mày, nếu như mày muốn thành tàn phế tao cũng không ngăn cản. Thừa lên cho chấp pháp đường? Mày thử thừa lên coi, để xem chấp pháp đường có dám làm gì người ta không? Và lại, cái sai lầm này thuộc về chúng ta, mày muốn chết đứng có lỗi tao vào theo à nha.”

“Cái gì? Hắn là ai mà chấp pháp đường không dám làm gì hắn? Tao có người quen trong chấp pháp đường, chỉ cần nói vài...”

“Vì hắn là Dương Kiệt.” “Dương Kiệt? Dương Kiệt thì sao?”

“Đồ ngốc, nhớ kỹ lại hai tháng trước ai đã từng đánh cho một trong ngũ đại cao thủ đệ tử tạp vụ thành đầu heo, khiến cho chấp pháp đường bị một phen bề mặt, ngay cả một chấp sự và một tiểu đội trưởng cùng mười tên thành viên trong chấp pháp đường bị phế bỏ đan điền, đánh gãy hai tay hai chân, tông cô khỏi tông môn, nếu như mày muốn theo chân những người kia thì tiếp tục đi gây sự với người lúc này đi nhé.” Tên đồng bọn mang theo vẻ mặt chế giễu lạnh nói, nhưng trong lòng vẫn chưa hết hoảng sợ vì suýt chút nữa thì đắc tội một tên điên không sợ trời không sợ đất kia.

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ chính là...” Tên bị đánh gãy tay há hốc như người mất hồn.

“Chứ còn ai nữa, mày nên cảm ơn tao vì đã nhanh trí thay đổi thái độ với tên điên đó, hắn mà nổi điên lên thì ngay cả người của chấp pháp đường cũng phải quay đầu bỏ đi. Nếu như hắn thực sự có tội, vi phạm nội quy trong tông môn, người của chấp pháp đường vô cùng sẵn sàng ra tay xử lý hắn, nhưng nếu như hắn không có tội mà bị oan, mày nghĩ người của chấp pháp đường dám đ-ng tới tên điên đó sao?” Nói tới đây, tên đồng bọn vẫn còn chưa hết hoảng sợ.

Còn tên bị đánh gãy tay đã há hốc đứng yên như bức tượng, nói không nên lời.

Dương Kiệt vừa mới vào tới khu vực đệ tử tạp vụ, không quay về căn nhà tồi tàn của mình, mà trực tiếp đi thẳng về đại diện phụ trách tiến hành kiểm tra đệ tử tạp vụ.

“Đệ tử ngoại môn, ta tới đây ~!” Dương Kiệt hào khí xung thiên gào thét trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thí luyện đệ tử ngoại môn

“Ai thế kia? Ăn mặc như tên ăn mày thế kia sao có thể lọt được vào tông môn được nhỉ? Mấy tên phụ trách canh gác làm ăn kiểu gì thế này?”

“Suýt, nói khẽ thôi, chán sống rồi hả? Nhìn kỹ xem, cái thân hình thô tròn như trái bóng như thế này, trong cả cái Thánh Hòa Tông này, ngoại trừ người đó ra, còn ai nữa chứ.”

“Cái gì? Chính là... chính là tên điên đó hả? Hắn đã đi thí luyện ở khu rừng ma thú về rồi sao?”

“Chắc thế, xem kia, hắn đang đi về hướng đại diện kiểm tra thăng tiến thành đệ tử ngoại môn, chẳng lẽ hắn đã đột phá tới cảnh giới tiên thiên rồi sao?”

“Xì, có gì đáng ngạc nhiên đâu, trước khi rời khỏi tông môn đi thí luyện, hắn đã có thể đánh bại một trong ngũ đại cao thủ của khu vực tạp vụ, với bộ dạng toi tả như thế này, chắc hai tháng nay đã trải qua biết bao lần sống chết trong khu rừng ma thú, giờ có thể toàn mạng trở về, đột phá thành tiên thiên cũng không phải là quá bất ngờ.”

“Có lý, mà nè, nghe nói hắn từng đắc tội Vô sư huynh, nghe nói lần trước hắn gây ra vụ kia cũng là có Vô sư huynh đứng ở phía sau thúc đẩy, ngoài ra, nghe nói người của cơ quan phụ trách kiểm tra có người của Vô sư huynh, không biết lần này có gây khó cho hắn trong lúc tiến hành kiểm tra không nhỉ?”

“Chắc lại sắp có chuyện hay rồi đây, chúng ta cùng tới xem xem tên điên đó kiểm tra như thế nào đi.”

“Đúng thế, đúng thế, cùng đi, cùng đi.”

Sự quay trở về tông môn sau khi đi thí luyện ở khu rừng ma thú của Dương Kiệt đã nhanh chóng lan truyền, đặc biệt là có người nhìn thấy anh ta trực tiếp đi thẳng tới khu vực kiểm tra dành cho đệ tử tạp vụ, không ít người kéo bè kết phái cùng nhau đi theo phía sau để chứng kiến cuộc kiểm tra của anh ta sẽ diễn ra như thế nào.

Ngay sau khi đột phá thành tiên thiên, ngũ quan của Dương Kiệt đã trở nên nhạy bén vô cùng, đặc biệt là thính giác, nên những câu thì thầm to nhỏ của những người ở xung quanh đã lọt hết vào tai của anh ta.

“Người phụ trách khu vực kiểm tra có người của tên ‘Vô Nghĩa Khí’? Càng tốt, để xem hắn dám làm gì để ngăn cản mình tiến hành kiểm tra thành đệ tử ngoại môn.” Dương Kiệt nghe xong chẳng những không sợ, trong lòng thậm chí cười lạnh, anh ta thậm chí cầu mong tên phụ trách gây khó dễ với mình, để mình có cơ trực tiếp ra tay với hắn, xử lý mấy con chó giữ nhà của tên Vô Nghĩa Khí (Thực ra Vô sư huynh có tên Vô Nghĩa Hy, nhưng vào tới trong miệng của Dương Kiệt tất nhiên trở thành chữ Vô Nghĩa Khí).

Không bao lâu sau, Dương Kiệt dẫn theo một rừng người đồng đạo đi thẳng tới đại điện tiến hành kiểm tra đệ tử tạp vụ. Những tên đệ tử làm việc ở trong này không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thấy cả rừng người gần mấy ngàn tên tụ tập lại ào tới nơi này, tưởng rằng tập thể tạo phản, không ít người hai chân run rẩy, thậm chí suýt chút tè ướt hết cả quần.

“Chuyện gì, chuyện gì xảy ra thế này? Các ngươi tạo sao tụ tập nhóm đông ở đây? Muốn tạo phản hả?” Một tên đàn ông chắc tuổi ba mươi cảnh giới đạt tới tiên thiên tầng thứ 4, là người phụ trách khu vực kiểm tra này, sau khi nghe được tin báo của thuộc hạ, hoảng hốt từ trong phòng làm việc phóng ra, nhìn thấy vô số đầu người đứng chen lấn bao phủ cả một khu vực, ngay cả một tiên thiên tầng thứ 4 cũng cảm thấy tê hết cả đầu, nếu như rừng người đó lao vào xé xác mình, tuyệt đối không trụ nổi hai phút đồng hồ. Nhưng nghĩ tới trách nhiệm và địa vị của mình vẫn cố gắng tỏ vẻ cứng cỏi đứng ra gào thét.

Chỉ thấy một bóng người thô to như trái bóng khổng lồ, ăn mặc rách nát như tên ăn mày đứng dẫn đầu rừng người từ từ bước về phía trước, chấp tay thi lễ nói: “Thưa sư huynh, sư đệ đã đạt đủ tiêu chuẩn để tiến hành kiểm tra trở thành đệ tử ngoại môn rồi ạ, mong sư huynh có thể giúp sư đệ tiến hành kiểm tra ạ.”

“Hừ hừ, các ngươi có gì bất mãn cứ đi nói với chấp pháp đường, sao lại chạy tới đây... Ừa khoan đã, ngươi nói ngươi định tiến hành kiểm tra? Không phải tới đây tạo phản?” Người đàn ông phụ trách lúc đầu tưởng rằng Dương Kiệt là kẻ cầm đầu tạo phản thay mặt mọi người bước ra đòi quyền lợi, nhất thời chưa định hình được vấn đề, nhưng sau khi nghe kỹ lời nói của Dương Kiệt, mới hoàn hồn trở lại, lộ ra vẻ mặt khó tin nói.

Mẹ kiếp, tiến hành kiểm tra có cần kéo theo rừng người đồng đạo để hộ tống như thế không chứ?

Bản thân Dương Kiệt cũng có chút cười khóc không được, không ngờ mình đi tiến hành kiểm tra lại thu hút đồng đạo người đi theo theo dõi như thế này, anh ta không thể quay đầu lại đuổi hết những người đó đi chứ?

Nếu anh ta dám làm thế, mỗi người phun một bãi nước miếng cũng có thể đim chết anh ta rồi, nên đành xem như không thấy không biết, mặc kệ họ đi theo phía sau. Đúng là làm người nổi tiếng cũng có cái nổi khổ của người, đi đâu cũng bị đám fans hâm mộ hộ tống theo.

Tên khốn vô cùng không biết xấu hổ tự an ủi bản thân.

“Người này tới tiến hành kiểm tra, chẳng lẽ tất cả mọi người đều tới tiến hành kiểm tra sao? Chẳng lẽ thực lực của đệ tử tạp vụ tiến bộ tới mức đáng sợ vậy sao?” Người đàn ông phụ trách nhìn về đám đông hỏi.

“Đâu có, đâu có, chúng tôi chỉ là theo chân Dương sư huynh tới đây chiêm ngưỡng quá trình kiểm tra của anh ta thôi.”

“Đúng thế, đúng thế, đừng tốn thời gian nữa, hãy mau cho Dương sư huynh kiểm tra đi.”

Vô số người tung hô đáp lại câu hỏi của người đàn ông phụ trách, khiến ông ta khuôn mặt đen xì như than.

“Dương sư huynh, Dương sư huynh nào, cái thân hình này... chẳng lẽ là tên điên kia?” Người đàn ông phụ trách quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt.

Không thể tin được một người đi tiến hành kiểm tra mà lại thu hút được đám đông như thế, thông thường thì có người tiến hành kiểm tra, chỉ có vài người hoặc chục người bạn thân hộ tống tới cổ vũ, nhưng hiện giờ có mặt ở đây gần cả ngàn người, rốt cuộc là cao thủ phương nào mà được ngưỡng mộ thế nhỉ?

Càng nghĩ càng thấy khó tin, đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, đôi mắt không ngừng bộc lộ ra tia sáng sắc lạnh khi nhìn vào Dương Kiệt.

Dương Kiệt tất nhiên là cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh của người đàn ông phụ trách rồi, xem ra hắn đã đoán được danh tánh của mình, chỉ là vẫn tỏ ra vô cùng thần nhiên, anh ta không tin rằng hắn ra ngăn cản không cho mình tiến hành kiểm tra.

Đúng thế, người đàn ông phụ trách này chính là bạn thân của Vô Nghĩa Hy, mâu thuẫn giữa Vô Nghĩa Hy và Dương Kiệt, hắn biết rõ, thậm chí Vô Nghĩa Hy đã ít lần nhắc nhở nếu Dương Kiệt dám tới tiến hành kiểm tra, hãy gây khó dễ cho anh ta, tất nhiên là nhận được không ít lút lút của Vô Nghĩa Hy rồi.

Nên lúc này nhìn thấy mục tiêu cần được chú ý xuất hiện, sắc mặt tất nhiên là không dễ coi rồi. Nhưng hắn cũng không dám cản trở Dương Kiệt tiến hành kiểm tra, cho dù là người phụ trách, nhưng tuyệt đối không có quyền ngăn cản đệ tử tập môn kiểm tra trở thành đệ tử ngoại môn, nếu như hắn dám cản trở, để chuyện này truyền lên phía trên, đừng nói cái ghế không giữ nổi, thậm chí có thể bị người của chấp pháp đường mời về trụ sở uống trà tâm sự.

Thế nhưng, cho dù không thể cản trở, nhưng gây khó dễ cho đối phương trong quá trình kiểm tra chỉ là chuyện nhỏ đối với quyền lực trong tay hắn.

“Thôi được, muốn kiểm tra thì theo ta vào đây.” Người đàn ông phụ trách hừ mạnh một tiếng, lạnh lùng quay người lại đi thẳng vào trong đại điện.

Dương Kiệt không chút do dự theo chân người đàn ông phụ trách đi thẳng vào trong đại điện, trước khi bước vào trong, không quên quay đầu về phía đám đông, lộ ra nụ cười tự cho là “thần thiện” nhất, vậy vậy với mọi người, tựa như một ngôi sao chào hỏi khán giả trước khi bước lên sân khấu biểu diễn vậy.

“Coi kìa, coi kìa, Dương sư huynh tự tin như vậy, chắc vượt qua bài kiểm tra không thành vấn đề rồi.”

“Tất nhiên rồi, nếu như không có thực lực và tự tin, dám tới kiểm tra sao? Không nhớ rằng từng có một tên không đủ thực lực mà định thừa nước đục thả câu, định dùng mảnh khóa tiến hành kiểm tra, kết quả bị trọng thương phải điều trị hết ba tháng mới khỏi sao? Giờ này còn ai dám không tự lượng sức mình nữa chứ. Chỉ là không biết Dương sư huynh sẽ vượt qua gian phòng thứ mấy nhỉ?”

“Tôi nghĩ chắc chỉ gian phòng thứ 2 là cùng.”

“Xi, ngay cả tên Hà sư huynh nghe nói tuần trước tiến hành kiểm tra cũng vượt qua được phòng thứ 2, huống chi là Dương sư huynh có thực lực cao hơn nhiều chứ, tôi nghĩ ít nhất cũng phải vượt qua luôn phòng số 3, đừng bước ở phòng số 4.”

“Đúng thế, đúng thế, không ngờ Hà sư huynh bị Dương sư huynh đập cho một trận tơi tả xong, bắt cam cầm đầu tu luyện như thằng điên, thế mà may mắn đột phá thành tiên thiên, vượt qua được tới phòng số 2, nhưng rốt cuộc cũng phải dừng bước ở phòng số 3, chính thức trở thành đệ tử ngoại môn, nghe nói sau khi vượt qua phòng số 2 được thưởng thêm 1000 điểm tích lũy thì phải, ôi 1000 điểm tích lũy, không biết khi nào mình mới có được đây.”

“Mở độ, mở độ, Dương sư huynh đừng bước ở phòng số 2 là 1 ăn 5, đừng bước phòng số 3 là 1 ăn 3, phòng số 4 là 1 ăn 2, phòng số 5 là 1 ăn 7, có ai chơi không?”

“À há, có độ chơi hả? Được được, tôi mua 2000 viên linh thạch cho Dương sư huynh ngừng bước ở phòng số 3.”

“Tôi nữa, tôi nữa, 5000 viên ở phòng số 3.”

“Tôi, 3000 viên ở phòng số 4.”

“Tôi”

.....

Dương Kiệt hoàn toàn không hề biết rằng mình đã trở thành con gà chơi để người khác chơi độ, nếu như để anh ta biết được, chắc chắn sẽ lao tới chụp lấy cổ áo của tên khốn dám đề xuất phun thẳng mặt hắn quát: “Mẹ kiếp, mở độ mà dám không kêu tao tham gia à? Tao sẽ đặt hết cả gia tài vào độ vượt qua tất cả các gian phòng!!!”

Tất nhiên, Dương Kiệt hoàn toàn không biết những gì đang xảy ra ở bên ngoài, chỉ trong chớp lát đã theo người đàn ông phụ trách đi tới một gian phòng rộng lớn, chính giữa gian phòng có một tảng đá nhô lên cao gần 3 mét, trên thân đá có gần 20 vạch kẻ đường ngang, ngoài ra, ở cuối gian phòng có một cánh cửa sắt khổng lồ, thân cửa có thêu vô số hoa văn lạ lùng, Dương Kiệt nhìn mãi mà không hiểu được ý nghĩa của những hình hoa văn đó.

Người đàn ông trung niên khề ho nhẹ một tiếng, nói: “Bài kiểm tra để trở thành đệ tử ngoại môn bao gồm hai bước. Bước thứ nhất, hãy dùng hết sức mạnh đánh thẳng vào tảng đá ở giữa phòng, ngay lập tức những vạch kẻ trên tảng đá sẽ thấp sáng lên, một vạch tương đương với luyện thể tầng thứ 1, hai vạch là tầng thứ 2, và mười một vạch là tiên thiên tầng thứ 1, người phải đánh trên mười một vạch mới được xem là đủ tiêu chuẩn để tiếp tục tiến hành kiểm tra bước thứ 2, không có vấn đề gì chứ?”

Dương Kiệt lắc đầu, sau đó từ từ bước tới trước mặt tảng đá ở giữa phòng, hít sâu một hơi vào người, tay tạo thành nắm đấm, chuẩn bị đánh thẳng vào bề mặt tảng đá.

“Nhớ kỹ, tuyệt đối không được sử dụng tuyệt học, chỉ sử dụng thuần sức mạnh trong cơ thể, nếu như để ta phát hiện ngươi gian lận, sẽ hủy bỏ tư cách tham dự của ngươi ngay lập tức. Bắt đầu đi.” Người đàn ông phụ trách lạnh lạnh nói, đồng thời đôi mắt giương to ra hết cỡ, tập trung theo dõi từng động tác của anh ta, hòng từ đó tìm ra động tác gian lận để hủy bỏ tư cách của Dương Kiệt.

Boong ~~~~~!!

Dương Kiệt trực tiếp tung nắm đấm thẳng vào bề mặt tảng đá, tên phụ trách lập tức lộ ra vẻ thất vọng khi không phát hiện hành động gian lận của anh ta, ngoài ra, hắn cũng không dám vu khống Dương Kiệt gian lận, vì trong phòng có gần ma thạch theo dõi, sẽ thu lại hình ảnh quá trình tiến hành kiểm tra, mục đích là để phòng gian lận trong lúc kiểm tra, ngoài ra còn mục đích công bằng không cho phép người phụ trách có cơ hội vu khống người tham gia.

Mặc dù có chút thất vọng vì không bắt quả tang được Dương Kiệt, nhưng còn nước còn tát, hắn chỉ hy vọng vạch đá không thấp sáng hơn mười một vạch, lúc đó sẽ có cơ trừng trị Dương Kiệt vì dám mạo nhận mình là tiên thiên tới kiểm tra, mặc dù tỷ lệ đó hầu như không có, nhưng rốt cuộc là hắn vẫn

mong đều đó xảy ra.

1 vạch ~

2 vạch ~

3 vạch ~

.....

8 vạch ~

9 vạch ~

“Ngừng lại, mau ngừng lại đồ khốn ~~~~!!” Trong lòng tên phụ trách không ngừng gào thét, chỉ mong vạch đá ngừng lại ngay lập tức. Nhưng hắn nhanh chóng lại lần nữa phải thất vọng.

10 vạch ~

11 vạch ~~~~

Khi tảng đá thấp sáng tới mười một vạch rồi ngừng hẳn, đều đó chứng tỏ Dương Kiệt đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 1, hoàn toàn đủ tư cách tham gia kiểm tra.

Tất nhiên, với thực lực của anh ta hoàn toàn có thể đánh tới mười năm vạch, chỉ là đã có ý định giả tạo, nên đã giữ lại một lượng sức, chỉ đánh tới mười một vạch là đủ.

“Thế nào sư huynh, sư đệ đã vượt qua bài kiểm tra thứ nhất rồi chứ?” Dương Kiệt mang theo nụ cười cười mà không giống cười nhìn về phía tên phụ trách hỏi.

Rõ ràng là vẻ mặt căng thẳng trù ẻo của hắn đã không thoát khỏi đôi mắt của anh ta, nên lúc này giả vờ hỏi thế để trêu chọc đối phương đây mà.

Tên phụ trách hừ mạnh một tiếng, cắn răng nói: “Đạt ~~~!!”

Hít sâu một hơi vào người, lạnh lạnh nói tiếp: “Tiếp theo, là bài kiểm tra thực chiến. Nhìn thấy cánh cửa sắt kia không? Hãy mở cửa bước vào đó, trong phòng sẽ xuất hiện những con rối chiến đấu có thực lực tương đương với tiên thiên tầng thứ 1, trong vòng mười phút đồng hồ phải vượt qua được căn phòng số 1, nếu như quá thời hạn mà chưa thể vượt qua, bài kiểm tra xem như thất bại, người sẽ bị căn phòng tổng cổ ra ngoài. Chỉ cần vượt qua căn phòng thứ nhất, người sẽ chính thức trở thành đệ tử ngoại môn.”

“tất nhiên, sau khi vượt qua căn phòng thứ nhất, người có thể tiếp tục khiêu chiến những căn phòng tiếp theo, mỗi căn phòng sẽ có những con rối có thực lực lớn mạnh hơn phòng trước, nếu như vượt qua phòng số hai, người sẽ nhận được 1000 điểm tích lũy, phòng số ba là 5000 điểm, phòng số bốn là 10000, phòng số năm là 20000, phòng số sáu là 44000 điểm tích lũy mỗi phòng sẽ cộng dồn lại với nhau, nghĩa là nếu như người vượt qua được phòng số sáu, sẽ nhận được 80000 điểm tích lũy, tuyệt đối là con số ước mơ đối với không ít đệ tử ngoại môn hay thậm chí là nội môn, chỉ là không biết người có đủ can đảm khiêu chiến hay không?”

Nói xong người phụ trách không ngừng phóng ánh mắt khiêu khích về phía Dương Kiệt, muốn khích anh ta khiêu chiến những căn phòng phía sau bị con rối trong đó đánh trọng thương, tàn phế càng tốt.

Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ tâm địa hiểm ác của tên phụ trách rồi, chỉ là điểm tích lũy tuyệt đối có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại đối với anh ta, phải biết rằng đi săn ma thú trong khu rừng ma thú hai tháng trời, số lượng xác chết thành núi, nhưng nếu đem về tông môn đổi thành điểm tích lũy, chắc chỉ được khoảng 10000 ~ 11000 điểm là cùng, giờ chỉ cần vượt qua sáu căn phòng lập tức nhận được tới 80000 điểm, không lẽ cả đôi mắt mới lạ.

Đối với những người khác quả thật là một việc vô cùng khó khăn, nhưng đối với Dương Kiệt hoàn toàn chỉ là chuyện nhỏ.

Vì cảnh giới của anh ta thực ra đã là tiên thiên tầng thứ 5, đi khiêu chiến thử thách dành cho những tiên thiên tầng thứ 1, cho dù khó cỡ nào cũng có giới hạn, anh ta hoàn toàn tự tin có thể vượt qua luôn cả căn phòng thứ 6, ngoài ra còn bí pháp giới vương quyền và võ hồn, nếu như kích hoạt hết lên, lúc này ngay cả 1 tiên thiên tầng thứ 7 đứng ngay trước cũng không sợ, huống chi là sáu căn phòng thử thách chỉ dành cho tiên thiên tầng thứ 1 chứ.

“Nào, bắt đầu đi nào.” Tên phụ trách hồi thúc Dương Kiệt nhanh chóng bước vào phòng thử thách, hận không thể mau chóng nhìn thấy cảnh anh ta bị đánh thành tàn phế trong đó.

Dương Kiệt mang theo tâm trạng phấn khích tột cùng, đẩy cánh cửa sắt ra, từ từ bước vào trong phòng thử thách.

Nhìn thấy bóng lưng của Dương Kiệt khuất đi sau cánh cửa, trên môi người phụ trách lộ ra nụ cười bí hiểm: “Cứ ở đó mà từ từ thưởng thức đi nhé, ta có món quà đặc biệt dành cho người đấy.”

vừa mới bước vào trong phòng, lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt là một gian phòng rộng gần trăm mét vuông, ngoại trừ bốn bức tường ra, hai cánh cửa một trước một sau, dùng để bước vào và đi tới gian phòng khác, không có thêm bất kỳ thứ gì ra cả.

Trong lúc Dương Kiệt đang chờ đợi không biết điều gì sẽ xảy ra, năm tia sáng từ trên đỉnh trần chiếu xuống, ngay lập tức xuất hiện hình bóng năm con rỗi cao trên hai mét, hình dáng giống như một con người, được đúc chế bằng thứ kim loại đặc biệt, toàn thân lấp lánh tia sáng chói mắt.

“Năm tiên thiên tầng thứ 1?” Dương Kiệt có chút bất ngờ với thử thách này, tuy năm con rỗi tiên thiên tầng thứ 1 anh ta chỉ cần vẫy vẫy là có thể diệt gọn, chỉ là thử thách này có quá khó đối với những đệ tử tạp vụ khác, thậm chí có thể nói là không thể vượt qua nổi.

Một đệ tử tạp vụ đạt tới tiên thiên tầng 1 để tiến hành thử thách, nếu như cùng một lúc phải đối với năm tiên thiên tầng thứ 1, chỉ có nước quỳ mà thôi.

Thậm chí chỉ đối đầu với hai tên thôi cũng đã là một vấn đề to lớn rồi, đừng nói lúc này lên tới năm con, rõ ràng có người không muốn người thử thách vượt qua đây mà.

Nghĩ tới người phụ trách là người của Vô Nghĩa Hy, lập tức hiểu ra vấn đề, thì ra đây là “món quà” của hắn dành cho mình đây mà.

“Tuồng như thế là làm khó được ta sao? Nực cười.” Nếu như Dương Kiệt chỉ là một tiên thiên tầng thứ 1 như bao đệ tử tạp vụ khác, lúc này chỉ có nước quay đầu bỏ chạy, nhưng với thực lực lên tới tiên thiên tầng thứ 5, chưa tính võ hồn và bí pháp giới vương quyền, đừng nói năm con, mười con, hai chục con cũng không thành vấn đề.

“Tới đây nào các cung!!” Dương Kiệt ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích năm con rỗi ở trước mặt.

Đôi mắt được khám bằng viên đá quý của năm con rỗi lập tức rực cháy tia sáng màu đỏ rực như máu, mang theo tốc độ của một tiên thiên tầng thứ 1 đồng loạt lao thẳng về phía Dương Kiệt tấn công.

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt đầy phấn khích không lùi mà tiến, trực tiếp áp sát con rỗi đi đầu, tay phải tạo thành nắm đấm, đấm thẳng vào ngực của nó.

Pằng~~~~!!

Con rỗi lập tức bị đánh bay về phía sau, tông thẳng vào hai con rỗi khác cũng đang lao tới, thậm chí trên phần ngực con rỗi dính đòn xuất hiện nhiều vết nứt đáng sợ.

Lách người nhường qua con rỗi thứ hai tung cú đấm vào mặt, trực tiếp áp sát con rỗi thứ ba ở ngay bên cạnh, tung cú đá liên hoàn đá thẳng vào đầu nó...

Pằng~~~~!!Pằng~~~~!!

Crack ...

Dưới sức mạnh cú đá đáng sợ của một tiên thiên tầng thứ 5, con rỗi bị hứng trọn cú đá liên hoàn lập tức bị đá bay đầu rơi ngã xuống đất, không còn chiến đấu được nữa.

Chưa hết, Dương Kiệt nhanh chóng quay người lại tung chân móc thẳng vào đôi chân của con rỗi thứ hai, khiến nó không thể giữ được thăng bằng té ngã xuống, không đợi nó kịp vùng vẫy, trực tiếp ngồi thẳng lên cơ thể con rỗi, tung một cú đấm thoi son thẳng vào đầu mục tiêu.

Pằng~~~~!!

Crack

Đầu con rỗi như bong bóng bị nổ, nổ tung ra thành nhiều mảnh, khê co giập vãi cái rồi ngừng hẳn, không nhúc nhích được nữa.

Quá trình đá bay ba con, kết liễu hai con chỉ diễn ra trong vòng mười giây đồng hồ, hoàn toàn không gây được chút áp lực cho Dương Kiệt cả, thậm chí anh ta chẳng cần sử dụng tuyệt học hay bí pháp của mình nữa.

Crack Crack Crack

Ba con rỗi bị đá bay ra xa từ dưới đất nhanh chóng đứng dậy, đặc biệt là con rỗi đã bị đánh vỡ phần ngực, nếu như là người thường, không chết cũng bị trọng thương, nhưng những con rỗi như thế này hoàn toàn không biết tới cái đau, cho dù đánh gãy hai tay hai chân nó vẫn có thể nhúc nhích được, trừ khi đánh vỡ bộ não trung ương của nó.

Dương Kiệt không muốn tốn thời gian với những con rỗi yếu kém này, trực tiếp mỗi con tặng một cú đấm ngàn cân vào đầu, kết thúc cuộc chiến chỉ trong vòng một phút đồng hồ.

“Vượt ải thành công!”

Dương Kiệt đang đứng vỗ vỗ đôi tay của mình, trong phòng vang lên một giọng nói nghiêm nghị, cánh cửa thông tới căn phòng thứ hai lập tức mở tung, để anh ta có thể tiếp tục bước tới căn phòng kế tiếp thách đấu tiếp. Còn xác của năm con rỗi lập tức biến mất trong không khí, chắc đã được thu hồi lại.

Tất nhiên, Dương Kiệt cũng có thể quay đầu trở về không cần tiếp tục thách đấu tiếp nữa, vì thử thách chỉ yêu cầu vượt qua gian phòng thứ nhất đã có

thể trở thành đệ tử ngoại môn rồi.

Nhưng vì số điểm tích lũy không lỏ ở phía sau, tất nhiên là không thể nào bỏ qua rồi, tiếp tục đi thẳng vào gian phòng thứ hai.

Gian phòng thứ hai cũng không khác gian phòng thứ nhất, chỉ là lúc này trên đỉnh trần xuất hiện ba tia sáng chiếu xuống, ba con rối đạt tới tiên thiên tầng 2 lập tức xuất hiện ngay trước mặt anh ta.

“Ba con tiên thiên tầng thứ 2!!” Đôi mắt của Dương Kiệt tràn đầy ý chí chiến đấu, không hề có chút lo lắng khi phải đối diện với ba tiên thiên tầng thứ 2 ở trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Triệu trưởng lão

“Chắc giờ này con heo mập đó đang bị năm con rối đập tới nỗi ba mẹ cũng không nhận ra rồi, để xem mày còn dám xác lão với bố mày nữa không, khả khả ~” Tên phụ trách không thể nhìn những gì diễn ra ở trong phòng thử thách, phải đợi khi kết thúc cuộc thử thách mới có thể từ ma thạch ghi chú coi lại quá trình thử thách, còn giờ hắn vẫn không biết được rằng Dương Kiệt đã dễ dàng vượt qua phòng thử nhất, đang khiêu chiến ở phòng thử hai.

Nhưng cũng không ngăn được trong đầu hắn xuất hiện cảnh Dương Kiệt bị năm con rối đè xuống đập tới nỗi kêu cha khóc mẹ, chỉ nghĩ tới cảnh đó thôi, hắn vui sướng tới nỗi run bắn cả người, còn áp phê hơn cả lúc làm tình với một mỹ nữ xinh đẹp nào đó.

Ba con rối tiên thiên tầng thứ 2 cũng không thể ngăn cản bước tiến của Dương Kiệt, chỉ trong vòng hai phút đồng hồ, trận đấu đã kết thúc, và người giành chiến thắng tất nhiên là Dương Kiệt rồi.

Trực tiếp đi thẳng vào phòng số ba, lần này xuất hiện ba con rối tiên thiên tầng thứ 3, có thể gây chút khó dễ cho anh ta, từ trong túi càn khôn lấy ra Huyền Thiết chùy của mình, không đợi ba con rối kịp phản ứng, mỗi con tặng cho một cú phi lũ bổ đưa đại pháp vào đầu, nhanh chóng, lẹ làng, lại thêm 5000 điểm tích lũy rơi vào túi anh ta.

Căn phòng thứ 4, xuất hiện một con rối tiên thiên tầng thứ 4, lần này tên phụ trách không có giờ trò gây khó dễ với Dương Kiệt nữa, nên chỉ xuất hiện một con rối như tiêu chuẩn, vì hắn không nghĩ rằng Dương Kiệt có thể vượt qua nổi gian phòng thử 3, nên chỉ tăng độ khó ở 3 phòng đầu mà thôi.

Tiên thiên tầng thứ 4, chỉ trụ được khoảng năm phút đồng hồ, dưới những cú bổ, quét đầy uy lực của Huyền Thiết chùy, nhanh chóng đi theo số phận của những con rối ở những căn phòng trước đó, trở thành điểm tích lũy cho Dương Kiệt.

10000 điểm tích lũy nằm gọn trong tay, đồng thời phá kỷ lục mấy ngàn năm của Thánh Hỏa Tông, trở thành người đầu tiên vượt qua được gian phòng thử 4.

Phải biết rằng suốt mấy ngàn năm qua, vô số đệ tử tạp vụ tiến hành thử thách, nhưng số người vượt qua gian phòng số 3 đã là hiếm rồi, thậm chí có thể đếm trên đầu ngón tay.

Vì đệ tử tạp vụ đều là những người không có võ hồn, không thể gia tăng sức chiến đấu để vượt cấp khiêu chiến, không ít người dựa vào bí pháp hoặc là khi đạt tới tiên thiên nhưng không đi thử thách vội, đợi tu luyện thêm một thời gian để đột phá lên cấp cao hơn mới đi khiêu chiến, nên có thể vượt qua được phòng số hai, phòng số ba, nhưng khi tới phòng số bốn tất cả đều ngã ngựa.

“Tiếp tục!” Dương Kiệt trực tiếp vào thẳng căn phòng số năm, một con rối tiên thiên tầng thứ 5 có cảnh giới ngang ngửa với anh ta lập tức xuất hiện, không đợi Dương Kiệt chuẩn bị, trực tiếp lao thẳng tới tấn công.

“Tốc độ không tệ~~~!!” Nhìn thấy con rối dùng một tốc độ cực nhanh phóng tới, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt, lần này trên tay con rối có mang theo vũ khí là một cây côn thô to bằng cổ tay của một người đàn ông trưởng thành, từ trên xuống dưới đập thẳng vào đầu của Dương Kiệt.

Boong ~~~!!

Dương Kiệt vùng chui từ lên cao đỡ lấy cây côn đang đập xuống, hai loại binh khí va đập vào nhau tạo ra âm thanh ma sát đáng sợ. Đờ xong đòn đầu tiên, Dương Kiệt lập tức phản công, múa chùy quét thẳng vào hông của con rối.

Boong ~~~~!!

Con rối cũng phản ứng cực nhanh, đưa côn đỡ ngang hông, nhưng bị cú quét đáng sợ của Dương Kiệt đẩy lùi về phía sau vài bước, Dương Kiệt thừa thế tiến tới, dùng tốc độ tấn công như vũ bão liên tục đập, quét, đẩy, đâm thẳng vào đôi phương.

Boong ~~~~!! Boong ~~~~!! Boong ~~~~!! Boong ~~~~!!

Con rối cũng không phải tay vừa, liên tục chống đỡ mọi đòn tấn công của Dương Kiệt, đồng thời không quên phản công lại vài chiêu, cả hai sắp lá cà vào nhau, mọi đòn đánh đều mang theo khí thế bạo lực tột cùng, ngay cả bề mặt căn phòng cũng đã xuất hiện nhiều vết lõm gồ ghề.

“Đã, quá đã ~~~~!!” Dương Kiệt càng đánh càng hăng, lâu lắm rồi mới có một đối thủ dám đánh sắp lá cà với mình, lúc này hoàn toàn có thể bộc phát hết sức mạnh của mình để chiến đấu, quả thật là sáng khoái lạ thường.

“Kết thúc thôi, Giới Vương Quyền X 4, phi lũ bạo liệt quyền ~~~~!!” Toàn thân lập tức được bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực, tay tạo thành cú đâm đâm thẳng vào con rối ở trước mặt.

Pằng ~~~~!!

Con rối dùng cơn đỡ lấy cú đâm của Dương Kiệt, nhưng cơ thể của nó không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau năm mét và rơi ngã xuống đất.

Kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi và té ngã.

“Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!”

Dương Kiệt tung người lên cao, cây chùy vẩy múa một vòng trên đỉnh đầu, từ trên không trung rơi xuống cộng thêm vung chùy bổ thẳng vào đầu của con rối đang nằm bất động trên mặt đất.

Rầm ~~~~!!

Crack ~~~~!!

Cái đầu con rối hứng trọn quả chùy, trực tiếp bị vỡ tung ra thành nhiều mảnh lớn nhỏ tung bắn khắp nơi, thậm chí vị trí cái đầu của con rối xuất hiện một vết lõm sâu tới gần ba cm, phải biết rằng bề mặt mặt đất của gian phòng này được lát bằng đá cẩm thạch đặc biệt, ngay cả tiên thiên tầng thứ 7 cũng không thể để lại một vết trầy trên đó, đủ hiểu cú bổ của Dương Kiệt đáng sợ tới cỡ nào rồi.

“Vượt ải thành công ~~~~!!”

Lại thêm 20000 điểm nằm gọn trong tay, căn phòng thứ sáu mở ra, sẵn sàng để anh ta bước vào khiêu chiến.

Hít sâu một hơi vào người, Dương Kiệt tinh thần phấn chấn tiếp tục đi thẳng vào căn phòng thứ sáu, đối thủ lần này chắc chắn là một tiên thiên tầng thứ 6, cao hơn Dương Kiệt tới một cấp.

Nhưng Dương Kiệt nhanh chóng phát hiện mình đã sai lầm, vì con rối xuất hiện lần này không phải là tiên thiên tầng thứ 6, mà là tiên thiên tầng thứ 7.

Thực lực ngang bằng với tên thanh niên của Thiên Kiếm Tông đã từng chết dưới tay Kiều Phong. Thế nhưng nếu như để tên thanh niên vào đây giao chiến với con rối này, nếu không kích hoạt võ hồn, tên thanh niên tuyệt đối không phải là đối thủ của nó.

Vì những con rối như thế này tuy chỉ chiến đấu theo bản năng =, không có tuyệt học, nhưng khả năng chiến đấu không biết mệt mỏi, không biết đau, cho dù bị trọng thương cũng không ảnh hưởng tới sức chiến đấu của nó, thử nghĩ xem, nó hứng trọn một chiêu, hai chiêu hay thậm chí nhiều chiêu vào người cũng không hề hấn gì, nhưng nếu như con người dính phải một chiêu của nó, chắc chắn sẽ bị thương, sẽ ảnh hưởng tới phát huy thực lực của mình, nên tuyệt đối không phải một con người bằng xương bằng thịt có thể so sánh được.

Ít ra chiến đấu lâu dài con người không thể bằng con rối.

Chỉ cần chơi chiến thuật đánh tiêu hao, cũng đủ chơi chết một con người tiên thiên tầng thứ 7 rồi.

‘Mẹ kiếp, lại là tiên thiên tầng thứ 7??’ Sắc mặt của Dương Kiệt vô cùng khó coi, cái tiên thiên tầng thứ 7 này làm anh ta nhớ tới tên trời đánh đã khiến Xích Tiểu Lâm bị mất mạng, lần trước khi ở tiên thiên tầng thứ 2, cho dù dùng đủ mọi cách, vẫn không thể làm gì được người ta, thậm chí bị đánh như con chó, tuyệt đối là nỗi ám ảnh trong lòng Dương Kiệt.

Hít sâu một hơi vào người để bình tĩnh lại, tuyệt đối không được để nỗi ám ảnh này ảnh hưởng tới con đường tu luyện, muốn vượt qua được, thì phải đánh bại đối thủ ở phía trước ngay tại thời điểm này.

“Tới đây nào, để xem mày đáng sợ tới cỡ nào.” Dương Kiệt giờ này đã là tiên thiên tầng thứ 5, không còn là tiên thiên tầng thứ 2 quèn như trước kia nữa, hoàn toàn tự tin vào thực lực của mình chắc chắn sẽ đánh bại được con rối ở trước mặt, cho dù không thể đánh bại, nhưng ít nhất cũng có thể cầm cự bất phân thắng bại chứ nhỉ?

Roẹt ~~~~!!

Nhưng Dương Kiệt đã quá đề cao bản thân, quá xem thường đối thủ rồi, chỉ trong nháy mắt, hình bóng của con rối đã biến mất khỏi tầm nhìn, một cảm giác nguy hiểm ở sau lưng ập tới, không chút do dự suy nghĩ, trực tiếp khẽ xoay nửa người vung chùy quét thẳng về phía sau.

Boong ~~~~!!

Cây chùy của Dương Kiệt chạm thẳng vào cú chuông của con rối, tựa như đập thẳng vào một vách tường kiên cố, thậm chí bị lực phản hồi đẩy ngã

nhào về hướng trước, lăn lộn trên mặt đất vài vòng, vừa mới đứng bật dậy, con rôi đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu, một cú chưởng khí mang theo uy lực kinh thiên động địa từ trên cao chụp thẳng vào người Dương Kiệt ở phía dưới.

“Ta đỡ ~~~~!!” Dương Kiệt vùng chui quét thẳng vào cú chưởng khí đang chụp xuống, vũ khí trong tay bị hất bay ra xa, cơ thể trực tiếp hứng trọn cú chưởng vào người, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể bị đánh bay về phía sau té ngã xuống đất.

“Mẹ kiếp, mạnh quá, hoàn toàn không phải đối thủ.” Dương Kiệt dùng tay lau sạch máu ở mép miệng, đôi mắt rực sáng đầy phấn khích gào lớn: “Giới Vương Quyền X 3, võ hồn xuất hiện ~~~~!!”

Ngay lập tức, cơ thể Dương Kiệt được bao phủ bởi một lớp khí màu đỏ rực, trên đỉnh đầu xuất hiện một con rùa chi to bằng lòng bàn tay, nhanh chóng nhập thẳng vào cơ thể của anh ta, trực tiếp kích hoạt kỹ năng trọng lượng và Huyền Vũ Hộ Thể, sức phòng thủ tăng lên gấp đôi, tương đương với cơ thể của một tiên thiên tầng thứ 6.

Sở dĩ Dương Kiệt chỉ sử dụng giới vương quyền X 3 thay vì X 4 là vì đối thủ quá mạnh, không chắc có thể kết thúc trận chiến trong vòng hai phút, nên đành phải kích hoạt X 3 có thể duy trì mười phút để thoải mái chiến đấu.

“Chết này ~~~~!!” Mang theo sức mạnh đáng sợ gần tương đương với một tiên thiên tầng thứ 8 lao tới đập thẳng vào cơ thể của con rôi, nó lập tức bị đánh bay về phía sau, cánh tay gợn ra hứng chịu cú đập thậm chí xuất hiện vết nứt, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới con rôi vô tri vô giác này cả, nó nhanh chóng lấy lại thăng bằng, một cú chưởng khí từ trong lòng bàn tay vỗ ra, bắn thẳng về phía Dương Kiệt đang lao tới định đánh chó dưới nước.

“Phá ~~~~!!”

Dương Kiệt vùng chui vỗ thẳng vào cú chưởng khí, chưởng khí lập tức bị đánh tan tành mây khói, tốc độ không chút suy giảm tiếp tục lao thẳng về phía trước, vùng chui lên cao bổ thẳng vào đầu con rôi.

Rầm ~~~~~!!

Con rôi vô cùng nhanh nhẹn né qua cú bổ chui đáng sợ của Dương Kiệt, trong miệng nó đột nhiên phát ra một giọng nói khàn khàn: “Tuyệt học huyền giới trung cấp, cần khôn chỉ pháp ~~~~!!”

Ngón tay trái và ngón tay giữa chìa thẳng về phía Dương Kiệt, thiên địa linh khí ở xung quanh lập tức hấp thụ vào đầu ngón tay, hình thành một quả cầu năng lượng to bằng trái bóng rổ, sau đó phóng thích ra bắn thẳng về phía Dương Kiệt.

Vù ~~~~!!

“Cái gì? Nó có thể thi triển tuyệt học???” Dương Kiệt tỏ ra bất ngờ hoảng hốt, phải biết rằng những con rôi đã từng bị anh ta đánh bại, chỉ chiến đấu theo bản năng, hoàn toàn không biết sử dụng tuyệt học gì cả, không ngờ con rôi này có thể sử dụng cả tuyệt học huyền giới trung cấp nữa chứ.

“Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!” Dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình ra, trực tiếp đánh tan quả cầu năng lượng đáng sợ đó.

Không đợi Dương Kiệt kịp vui mừng, lại thêm một quả cầu năng lượng khác bắn tới, không chút do dự suy nghĩ lại tiếp tục quét bay quả cầu đó sang một bên, bắn thẳng vào tường, khiến căn phòng lung lay dữ dội, nhưng cũng may là căn phòng này được làm bằng đá cẩm thạch kiên cố, nên mới không bị sụp đổ trước những đòn đánh có uy lực đáng sợ như thế này.

Đầu ngón tay của con rôi tựa như biến thành khẩu súng tự động, liên tục bắn ra những quả cầu năng lượng về phía Dương Kiệt, khiến anh ta phải chống đỡ một cách vất vả.

“Ta gạt, ta đỡ, ta quét, ta đẩy, ta” Dương Kiệt không ngừng quét bay những quả cầu năng lượng sang một bên, nhưng trong lòng bối rối vô cùng, phải biết rằng trạng thái X 4 này chỉ duy trì được hai phút, nếu như thời hạn sử dụng kết thúc, tuyệt đối không thể chống đỡ nổi những quả cầu năng lượng đáng sợ như thế này.

Và đối phương là một con rôi, hoàn toàn không cần phải lo lắng tiêu hao chân khí khi liên tục thi triển tuyệt học, chả bù với Dương Kiệt, liên tục sử dụng phi lũ bỏ dưa đại pháp, chân khí trong cơ thể đã giảm đi gần một nửa, chắc cũng không chịu được bao lâu nữa, không cần đợi tới khi bí pháp hết hiệu lực, bản thân cũng chẳng còn tí chân khí trong người để chiến đấu nữa rồi.

“Không được, phải tìm cách áp sát nó mới được.” Dương Kiệt đã nhận ra rõ nhược điểm của bản thân, những kỹ năng tuyệt học do mình tự sáng chế ra tuy uy lực kinh người, cộng thêm hiệu ứng đáng sợ, có thể nghịch chuyển cân khôn, chuyển bại thành thắng.

Nhưng do cấp bậc quá thấp, chưa đạt tới cấp huyền giới, chưa thể phóng thích ra tấn công từ xa, chỉ có đánh sập lá cà, nên lúc này hoàn toàn bất lực trước đối phương vô cùng vô liêm sỉ liên tục tấn công từ xa.

“Sau cuộc kiểm tra này phải nhanh chóng thu gom linh thạch để thăng cấp tuyệt học của mình mới được.” Dương Kiệt quyết định không tiếp tục trực diện chống đỡ nữa, tung người nhảy lên không trung né qua một quả cầu đang bắn tới, từ trên không trung nhào lộn hai vòng rồi đáp xuống đất, nhanh chóng tung người lao tới áp sát đối phương.

“Ta ngã, ta lăn, ta nhảy, ta né, ta” Dương Kiệt làm đủ mọi động tác khó coi, nào là tư thế chó đói vô phân, tư thế em bé ăn vạ lăn lộn trên mặt đất, tư thế nhảy múa vũ điệu vũ trụ của Micheal Jackson v.v.... Để né qua những quả cầu năng lượng đang không ngừng bắn về phía mình.

Với cái thân hình “siêu mẫu” của anh ta, có thể linh hoạt làm được những động tác đó quả thật là vô cùng khó tin, tất nhiên không kém phần khôi hài.

“Thời cơ đã tới.” Né qua gần năm quả cầu năng lượng, Dương Kiệt đã áp sát ngay trước mặt con rối, cắn răng hét lớn: “Thành bại là trông chờ vào đây, Phi Lũ Bạo Liệt Quyền~~~~!!”

păng~~~~!!

“Cái gì? Không kích hoạt được hiệu ứng?” Con rối hứng trọn chiêu phi lũ bạo liệt quyền của Dương Kiệt, chỉ bị đánh đẩy lùi về phía sau vài bước rồi ngưng hẳn, không xuất hiện cảnh bị té ngã bất động trên mặt đất.

Không đợi Dương Kiệt có thời gian tiếc nuối, lại thêm một quả cầu năng lượng bắn thẳng tới, không còn cách nào khác, đành tiếp tục bổn cũ soạn lại, liên tục làm ra những tư thế khó coi rồi áp sát vào đối phương.

Phi Lũ Bạo Liệt Quyền~~~~!!

Păng~~~~!!

“không được~~~~!!”

Phi Lũ Bạo Liệt Quyền~~~~!!”

păng~~~~!!

“vẫn không được là sao? Má ơi, sao hôm nay con xui thế này~~~~!!”

Dương Kiệt không ngừng gào thét trong lòng, nhưng vẫn nhanh chóng lặp lại hành động lúc nãy, liên tục áp sát, thi triển tuyệt học, nhưng thời gian duy trì trạng thái X 4 không còn quá nhiều, chân khí cũng tiêu hao không ít, nếu như không thể kết thúc sớm trận đấu, chắc chắn sẽ là người bại trận.

“A~~~~ Phi Lũ Bạo Liệt Quyền~~~~!!”

Păng~~~~!!

“Đỉnh dong, kích hoạt hiệu ứng đẩy lùi và té ngã!!” Câu thông báo của hệ thống tựa như tiếng hát du dương trên thiên đàng cất vang, đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, nhìn thấy con rối bị đẩy lùi về phía sau năm mét rồi té ngã bất động trên mặt đất, thời cơ dứt điểm đã tới, còn chờ gì nữa~~~~!!

“Phi Lũ Xung Thiên Pháo~~~~!!

Rầm~~~~ Rầm~~~~ Rầm~~~~...

Mỗi bước chạy của cái cơ thể nặng 360kg đều khiến cho mặt đất phải rung chuyển, khi cách con rối còn khoảng nửa mét, hai chân nhún mạnh xuống tung mình lên không trung, từ trên cao rơi xuống đề thẳng vào con rối ở phía dưới.

Rầm~~~~~!!

Tiếng va đập vang động trời đất vang lên, bên tai vang lên câu thông báo kích hoạt hiệu ứng choáng váng vào con rối, không chút do dự, bời thêm một cú Phi Lũ Bô Dưa Đại Pháp bổ thẳng vào đầu của nó, cái đầu lập tức tựa như quả dưa bị người dùng gậy đập mạnh vào, vỡ nát tung tóe, cơ thể co giật vài cái rồi ngưng hẳn, kết thúc trận chiến, và cũng là lúc thời gian duy trì trạng thái X 4 đã đạt tới đỉnh điểm, trực tiếp quay trở về trạng thái bình thường, Dương Kiệt tựa như bị trút hết sức lực trong người, hai chân run rẩy không trụ vững ngồi ngã mông xuống đất, hít thở như chưa từng được thở vậy.

Cùng lúc đó, tên phụ trách kiểm tra ở bên ngoài vẫn không ngừng liên tưởng cảnh tượng Dương Kiệt bị hành hạ đánh đập tới nỗi kêu cha khóc mẹ, chỉ là trong lòng vẫn không kèm được cảm thấy khó hiểu: “Ủa, sao giờ này vẫn chưa thấy con heo mập đó bị tổng cô ra khỏi phòng thử thách vậy cả? Chẳng lẽ sức chịu đựng của nó đáng sợ như thế sao?”

“Lê chấp thị, người đang tiến hành kiểm tra trong phòng là ai thế?” Trong lúc hấn đang dúi mày suy nghĩ về việc vì sao tới giờ Dương Kiệt vẫn chưa bị thất bại, phía sau lưng đột nhiên vang lên 1 giọng nói đầy nghiêm nghị, khiến hấn giật mình hoảng hốt, vội vã quay đầu lại nhìn, phát hiện một người đàn ông chạc tuổi năm mươi, thân hình gầy gò như da bọc xương, nhưng đôi mắt rất có thần, trên người mặc bộ đồ dành cho các vị trưởng lão nội môn, đang dùng ánh mắt hiếu kỳ khó hiểu nhìn chằm chằm vào căn phòng thử thách ở trước mặt.

“Lê Minh Tân, bái kiến Triệu trưởng lão.” Người đàn ông đó chính là vị trưởng lão nội môn phụ trách khu vực thử thách như bên khu vực tạp vụ này, chức trọng quyền cao, là cấp trên của tên Lê Minh Tân này, không ngờ một người bận rộn như ông ta lại xuất hiện ở khu vực thử thách đệ tử tạp vụ, rõt cuộc là chuyện gì đã xảy ra thế này.

“Rốt cuộc ai là người đang tiến hành thử thách trong phòng vậy?” Trong lúc Lê Minh Tân đang suy nghĩ nguyên nhân đã khiến cho Triệu trưởng lão có mặt ở nơi này, câu hỏi của ông ta lại lần nữa vang lên.

“Dạ dạ, chính là một tên đệ tử tạp vụ tên Dương Kiệt ạ.” Lê Minh Tân không dám chần chừ, vội vã đáp.

“Dương Kiệt ... Dương Kiệt Cái tên sao nghe quen quen thế nhỉ?” Triệu trưởng lão khẽ nhíu mày hồi tưởng lại, cảm thấy cái tên này dường như đã nghe qua ở đâu thì phải.

Lẽ ra thử thách của một tên đệ tử tạp vụ không thể nào kinh động tới một trưởng lão nội môn như ông ta, chỉ là thành tích của những căn phòng thử thách đều được kết nối với nhau, khi Dương Kiệt vượt qua được gian phòng thứ năm, đã gây chú ý tới Triệu trưởng lão, suốt mấy ngàn năm nay, số người vượt qua được gian phòng số bốn đã đếm trên đầu ngón tay, còn gian phòng thứ năm từ lúc Thánh Hóa Tông sáng lập tới nay, chưa bất kỳ đệ tử tạp vụ nào có thể vượt qua được, nên Triệu trưởng lão lập tức nhận ra rằng không chừng có thể là một thiên tài bị chôn vùi, nên nhanh chóng từ trong nội môn chạy tới khu vực đệ tử tạp vụ này, để xem xem mặt mũi tên thiên tài đã xuất sắc vượt qua gian phòng thứ năm, thậm chí tiếp tục khiêu chiến gian phòng thứ sáu là ai.

Độ khó của những gian phòng thử thách Triệu trưởng lão đều nắm rõ, từ một tên đệ tử tạp vụ có thể vượt qua được gian phòng thứ năm, tuyệt đối không phải những tên không có giá trị đào tạo mà mọi người thường tưởng, cho dù đệ tử tạp vụ không có võ hồn đi nữa, cũng chưa chắc là không thể đứng trên đỉnh điểm của tông môn.

Mày có võ hồn thì sao? Cho dù tao không có võ hồn đi nữa, chỉ cần cảnh giới tao cao hơn mày cả chục cấp, có võ hồn cũng phải chết dưới tay ta.

Mặc dù đại đa số người trên đại lục Huyền Thiên này đánh giá thiên tài thông qua võ hồn, nhưng cũng có một số ít người lại có suy nghĩ khác.

Cho dù thiên tài cỡ nào, nếu như không cố gắng, không có chí cầu tiến, lỡ là việc tu luyện, thành tựu sau này chưa chắc có thể sánh bằng những người không có võ hồn nhưng tu luyện một cách cù cật gian khổ.

Đó là lý do vì sao Thánh Hóa Tông thành lập tức một khu vực đệ tử tạp vụ, cho cơ hội những đệ tử tạp vụ trở thành đệ tử ngoại môn, một khi đã trở thành đệ tử ngoại môn, sẽ được đào tạo bồi dưỡng như những thiên tài có võ hồn khác.

Và bản thân Triệu trưởng lão, cũng từng là một đệ tử tạp vụ đi lên, có được địa vị ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào những giọt mồ hôi xương máu không ngừng nghỉ của mình gầy dựng lên, ngay cả những vị trưởng lão có võ hồn cũng chưa chắc dám lớn tiếng ở trước mặt ông ta.

cho nên ông ta hiểu rõ rằng, để trở thành kẻ mạnh một phương, quan trọng nhất không phải là có võ hồn hay không, mà là phải có cái tâm, ý chí cầu tiến mãnh liệt, không màng gian nan hiểm nguy, kiên quyết bước lên không lùi bước, cộng thêm duyên may nghịch thiên không trừ một ai, đó mới là yếu tố quan trọng để trở thành một kẻ mạnh thực thụ.

Nên ngày thường Triệu trưởng lão vẫn thường xuyên quan tâm tới khu vực thử thách dành cho đệ tử tạp vụ này, mỗi khi có đệ tử tạp vụ tiến thành thử thách đều dành thời gian quý báu ra theo dõi, hy vọng ngày nào đó bắt gặp một thiên tài thực thụ bị chôn vùi, và khi phát hiện ra người mình cần tìm, nên đã nhanh chóng bỏ bê tất cả chạy tới khu vực đệ tử tạp vụ, hy vọng có thể nâng đỡ, đào tạo, tạo cơ hội cho thiên tài bị chôn vùi đó trở thành kẻ mạnh một phương cũng không chừng.

“À há, ta nhớ ra rồi, Dương Kiệt, chính là tên đệ tử tạp vụ đã cả gan tiến hành “vận thanh thiên”, cuối cùng vẫn có thể toàn mạng vượt qua diễn ra cách nay không lâu đúng không?” Triệu trưởng lão khẽ nhíu mày suy nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ tay vào đùi cười lớn.

“Vâng vâng, chính là tên Dương Kiệt đó ạ.” Lê Minh Tân vội vã hòa theo Triệu trưởng lão, thái độ vô cùng cung kính thận trọng, tuy nhiên trong lòng có chút thấp thòm không yên, rốt cuộc là con heo mập đó đã làm qua chuyện gì mà có thể gây sự chú ý tới Triệu trưởng lão nhỉ? không lẽ là

Rõ ràng Triệu trưởng lão đã từng nghe qua danh tánh của Dương Kiệt, dám thử thách “vận thanh thiên” và thành công vượt qua, tuyệt đối không phải là một người tầm thường có thể làm được điều đó.

Có ý chí sắt đá, có thực lực không tệ, tuyệt đối là một viên ngọc thô đáng được mài giũa thành tài.

Triệu trưởng lão càng lúc càng cảm thấy hứng thú với Dương Kiệt hơn nữa.

Không bao lâu sau, cánh cửa phòng thử thách từ từ mở ra, một bóng người như trái bóng khổng lồ từ trong phòng bước ra, xuất hiện ngay trước mặt Triệu trưởng lão và Lê Minh Tân.

Người đó không ai khác chính là người đã vượt qua gian phòng số sáu thành công, Dương Kiệt!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Kỷ lục vô tiền khoáng hậu

Dương Kiệt có chút bất ngờ khi trong phòng xuất hiện thêm một người đàn ông khác, dùng ánh mắt tò mò hiếu kỳ quan sát đánh giá người đàn ông đó.

Và Triệu trưởng lão cũng quan sát toàn thân trên dưới anh ta, cả hai cứ thế đưa mắt nhìn nhau không nói nên lời nào cả.

“To gan, còn không mau mau tới chào hỏi Triệu trưởng lão.” Lê Minh Tân cảm thấy thời cơ đã tới, vội vã lên tiếng quát tháo Dương Kiệt.

Triệu trưởng lão khẽ dúi mày với thái độ của Lê Minh Tân, còn Dương Kiệt trực tiếp quét ánh mắt sắc lạnh về phía hắn, lạnh lạnh nói: “Vị sư huynh này oai phong quá nhỉ? Ngay cả Triệu trưởng lão còn chưa lên tiếng trách mắng, mà sư huynh đã nhảy ra quát tháo sư đệ rồi, chẳng lẽ sư huynh có quyền lực lớn hơn cả Triệu trưởng lão, có thể thay mặt trưởng lão quyết định mọi việc.”

Nghe xong câu nói của Dương Kiệt, Lê Minh Tân đã chảy đầy mồ hôi lạnh, phát hiện ánh mắt lạnh lùng của Triệu trưởng lão khi nhìn vào mình, lập tức cảm thấy không hay, vội vã lên tiếng phản trần: “Tầm bậy, ta chỉ là”

“Thôi đủ rồi, chuyện đó để sang một bên, lão phu có việc cần hỏi Dương Kiệt.” Triệu trưởng lão không để Lê Minh Tân giải thích, quay sang Dương Kiệt mang theo vẻ mặt ôn hòa hỏi: “Dương Kiệt, nói cho ta biết, cậu đã phải dừng bước ở gian phòng số sáu, đúng không?”

“Cái gì? Dừng bước ở gian phòng số sáu, vậy có nghĩ là” Lê Minh Tân lập tức hiểu rõ nguyên nhân vì sao kinh động cả Triệu trưởng lão phải chạy tới nơi này.

Thì ra là thế, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, vì những gian phòng trước đó, hắn đã trực tiếp can thiệp gây khó dễ cho Dương Kiệt, nếu như Dương Kiệt thừa lên cho Triệu trưởng lão, chắc chắn mình sẽ bị xử phạt không nhẹ, nếu như là một đệ tử tầm thường, Triệu trưởng lão không thèm quan tâm thì muốn làm gì thì làm, nhưng bây giờ Dương Kiệt đã vượt qua cả gian phòng số năm, dừng bước ở gian phòng số sáu, điều đó đồng nghĩa với gì, hắn ta biết rõ, chắc chắn Triệu trưởng lão sẽ nhúng tay vào, và tới lúc đó thì

Lê Minh Tân không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, đồng thời thâm và vào miệng mình vài cái, ai biết đã làm sai quy trình mà còn muốn chà đạp chột Dương Kiệt thêm vài nhát nữa.

“Bẩm trưởng lão, đệ tử đã may mắn hơn, vượt qua luôn cả gian phòng số sáu rồi ạ.” Dương Kiệt biết rõ không thể che giấu, nên thành thật thừa nhận, thậm chí anh ta cũng không có ý che giấu, vì càng chứng tỏ mình có giá trị, sẽ càng nhận được sự chú ý và đào tạo ở cấp trên trong tông môn, sau này những người muốn đ-ng tới mình, cũng phải suy nghĩ kỹ lại.

Điềm hình là tên Lê Minh Tân này, lúc này nhìn thấy vẻ mặt thấp thỏm không yên của hắn, lập tức hiểu rõ điều gì đã xảy ra.

“Cái gì? Vượt qua luôn cả gian phòng số sáu?” Cả Triệu trưởng lão và Lê Minh Tân cùng kêu thét lên vì kinh ngạc.

Triệu trưởng lão nhanh chóng từ trong kinh ngạc bình tĩnh lại, tuy vẫn còn có chút khó tin nhưng càng nhìn Dương Kiệt càng cảm thấy hài lòng, ông ta không nghĩ rằng Dương Kiệt dám nói dối, vì quá trình thử thách của đệ tử đều được ghi nhớ lại, chỉ cần kiểm tra lại hình ảnh quá trình thử thách, lập tức có thể tìm ra câu trả lời.

Và lại, Triệu trưởng lão đã đạt tới cảnh giới tông sư cấp 6, nghĩa là cao hơn tới 21 cấp so với Dương Kiệt, nên bí pháp kiểm thức thực đã vô tác dụng đối với ông ta, cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5 đã phơi bày trước mặt ông ta, nên khi biết rõ thực lực của Dương Kiệt, cộng thêm chút thủ đoạn và may mắn, có thể vượt qua gian phòng số sáu cũng không phải là chuyện không thể.

Chỉ là ông ta nghĩ hoài nghi không thấu, một tên đệ tử tạp vụ, có thể trong một thời gian ngắn đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5 sao? Chắc đã có được cơ duyên không nhỏ khi đi thí luyện trong khu rừng ma thú rồi nhỉ?

“Không thể nào, không thể nào như thế được, chẳng lẽ có gian lận trong này.” Lê Minh Tân tựa như người mất hồn, miệng không ngừng lẩm bẩm nói.

Hoàn toàn không nhận ra rằng những câu nói của hắn đã lọt hết vào tai của Triệu trưởng lão, sắc mặt của ông ta càng lúc càng khó coi, càng lúc càng cảm thấy bất mãn với tên chấp thị này.

Gian lận, mày thử vào trong đó gian lận cho tao xem thử coi.

Lời nói của hắn không chỉ nghi ngờ Dương Kiệt, thậm chí còn nghi ngờ cả sự công bằng và năng lực của tông môn, sau vụ việc này không chết cũng tàn ma đại.

“Bẩm Triệu trưởng lão, đệ tử có một việc muốn hỏi ạ.” Dương Kiệt cũng không có ý định tha cho tên Lê Minh Tân này, quyết định bồi thêm một cú cho hắn xuống đáy bùn luôn.

Quả nhiên, nghe thấy Dương Kiệt có việc muốn hỏi Triệu trưởng lão, Lê Minh Tân từ trong cơn hoang mang bình tĩnh lại, sắc mặt tái mét không ngừng phóng ánh mắt van xin về phía anh ta.

“Chuyện gì cứ hỏi.”

Mặc kệ ánh mắt van xin của Lê Minh Tân, Dương Kiệt chấp tay lạnh lạnh hỏi: “Xin hỏi trưởng lão, vì sao đệ tử thử thách trong gian phòng thứ nhất phải một lúc đối phó với năm con rối tiên thiên tầng thứ 1, gian phòng thứ hai là ba tiên thiên tầng thứ 2, phòng thứ ba là ba tiên thiên tầng thứ 3, ý của đệ tử là, chẳng lẽ tiêu chuẩn thử thách của đệ tử tạp vụ lại cao tới mức độ thế sao? chẳng lẽ thực lực của đệ tử tạp vụ còn đáng sợ hơn cả đệ tử ngoại môn, có thể chiến đấu cùng một lúc với nhiều đối thủ cùng cấp hay trên cấp như thế?” Vừa nói vừa phóng ánh mắt đầy khiêu khích về phía Lê Minh Tân.

Dương Kiệt không phải thánh mẫu, cũng không phải phạt từ từ bi rộng lượng, người ta tát má bên phải của mình còn đưa má bên trái cho hắn tái luôn,

những ai đắc tội với anh ta, đều tìm cách trả thù ngay tức khắc, cái gì quân tử trả thù mười năm chưa muộn gì đó chỉ là nhảm nhí, bố mày có thù sẽ trả ngay tức khắc, thậm chí trả lại gấp mười lần, trăm lần.

Quả nhiên, nghe xong lời nói của Dương Kiệt, sắc mặt của Triệu trưởng lão đã trầm đen như than, quét ánh mắt sắc lạnh về phía Lê Minh Tân đang toàn thân run rẩy, sắc mặt tái mét, lập tức hiểu rõ những lời nói của Dương Kiệt không phải là vô căn cứ, xem như có sự lạm dụng quyền lực ở đây rồi đây.

“Lê chấp thị, chuyện này là như thế nào?” Triệu trưởng lão mang theo giọng nói lạnh lùng vô tình cảm nói, ngay lập tức một khí thế đáng sợ của một tông sư tăng thứ 6 phát tán ra, phong tỏa cả gian phòng, Lê Minh Tân toàn thân ướt đầm mồ hôi, hai hàm răng đánh vào nhau liên hồi, suýt chút chịu đựng không nổi phải quỳ ngã xuống đất.

Còn Dương Kiệt tuy cũng nằm trong vùng phong tỏa của khí thế của một tông sư cao cấp, nhưng vì khí thế đó chủ yếu tập trung vào Lê Minh Tân, nên chỉ khẽ run rẩy vài cái, nhanh chóng vận hành chân khí trong cơ thể chống cự thứ khí thế đáng sợ đó, cộng thêm đã từng một thời gian ở bên cạnh Kiều Phong, đã phân nào quen thuộc với khí thế của một đại tông sư, nên không xảy ra tình trạng mất mặt như Lê Minh Tân.

Triệu trưởng lão có chút kinh ngạc với thực lực của Dương Kiệt, tuy khí thế của mình không nhắm vào hắn, nhưng cũng tuyệt đối không phải là một tiên thiên yếu ớt có thể chống cự được, lúc này không kềm được coi trọng anh ta hơn nữa.

“Dạ ... dạ Đệ tử” Cuối cùng Lê Minh Tân cũng chịu đựng không nổi quỳ ngã xuống đất, toàn thân run lên cầm cập, nhất thời không biết dùng lời lẽ nào để biện minh cho bản thân.

Hắn không dám chối cãi, vì ma thạch ghi nhớ đã ghi nhớ rõ ràng quá trình kiểm tra của từng người, chỉ cần mở ma thạch ghi nhớ ra xem, mọi chuyện sẽ sáng tỏ, nếu như lúc này còn ngoan cố chối cãi, sự thực phang thui ra chẳng giữ không giữ được vị trí, thậm chí mất luôn cả mạng.

Chỉ là trong lòng lúc này cảm hận tột cùng đối với Dương Kiệt, chính tên khốn đó đã khai ra hết tội lỗi của mình cho Triệu trưởng lão biết, nếu như hắn ngoan ngoãn yên lặng, thì mình đâu phải rơi vào cảnh khốn khổ này chứ?

Hắn hoàn toàn không nghĩ rằng chính bản thân lão là người có lỗi trong vụ việc này.

Ngoại trừ Dương Kiệt ra, hắn còn hận luôn cả tên Vô Nghĩa Hy, chính vì tên khốn đó là bắt nguồn cho rắc rối này.

“Không cần phải giải thích nữa, bắt đầu từ hôm nay, ngươi không còn là chấp thị ở nơi này nữa. hãy cút đi Phong Hòa Động bế quan một thời gian đi.” Triệu trưởng lão vô cùng quả quyết nói.

“Cái ... cái gì, Phong hòa Động ...” Lê Minh Tân tựa như vừa nghe được tin đáng sợ nhất trên đời, toàn thân run lên cầm cập, thậm chí ở giữa quần đã xuất hiện vệt dịch thể màu vàng khai nồng.

Phong Hòa Động, chính là nơi chấp hành hình phạt dành cho những đệ tử đã phạm trọng tội trong tông môn, nói cho đẹp mặt thì gọi là bế quan, nhưng thật ra là phải ở trong đó chịu đựng những cơn gió lốc đáng sợ tạt thẳng vào người, đau tới nổi khắc cốt chi tâm.

Chưa hết =, lại còn phải hứng chịu những tia lửa mấy chục ngàn độ thiêu đốt, thậm chí có thể đốt cháy cả linh hồn. Tất nhiên, ở nơi này đặc biệt này lại vô cùng an toàn, người chịu hình phạt hoàn toàn không cần lo lắng tới tính mạng của mình.

Chỉ là, cảm giác sống không bằng chết mới đáng sợ, cho nên những người từng vào trong đó một thời gian khi trở ra đều trở thành thân tàn ma dại, thậm chí có không ít người chịu đựng không nổi bị hóa điên trong đó.

Nếu như chỉ mất vị trí ở nơi này, còn có thể chấp nhận được, cùng lắm đợi một thời gian chuyện này lắng xuống, lại chạy quan hệ ở phía trên sắp xếp một công việc khác an nhàn hơn, còn giờ bị phạt phải vào phong hòa động bế quan, tuyệt đối không phải là tên Lê Minh Tân có thể chịu đựng nổi.

không còn cách nào khác đành cắn răng nói: “Triệu ... Triệu trưởng lão, đệ tử là người của Nghiêm trưởng lão phái xuống, Triệu trưởng lão quyết định hình phạt như thế, có chút không ổn đấy ạ.” Khi nhắc tới từ “người của Nghiêm trưởng lão”, hắn đặc biệt nhấn mạnh mấy từ đó.

“Ý của ngươi là định dùng Nghiêm trưởng lão ra hăm dọa ta sao?” Đôi mắt của Triệu trưởng lão lóe qua tia sáng sắc lạnh.

Nghiêm trưởng lão, cũng là một trong những vị trưởng lão có quyền lực trong nội môn, có địa vị ngang hàng với Triệu trưởng lão, chỉ là vị Nghiêm trưởng lão này có một tính cách vô cùng hiểm độc, thích kéo bè kết phái, không ít đệ tử nội môn là người của ông ta.

Quan trọng nhất là, lão vô cùng háo sắc, đã không ít nữ đệ tử xinh đẹp đã từng bị ép buộc bước lên giường lão, để đổi lại sự bình yên và tài nguyên tu luyện.

Còn những người từ chối, đều bị những người ở phía dưới lão đàn áp hành hạ tới nỗi không góc đầu lên nổi, thậm chí phải oan ức rời khỏi tông môn, không phải ai cũng đủ dũng khí để “vận thanh thiên” đòi lại công bằng cho mình.

Hành động của Nghiêm trưởng lão khiến không ít trưởng lão trong nội môn cảm thấy ngứa mắt, chỉ là đối phương là một trưởng lão chức trọng quyền cao, nghe nói phía sau có một thái thượng trưởng lão đỡ lưng, đệ tử ở phía dưới không ai dám đứng ra làm chứng, nên đành nhắm mắt bỏ qua.

Và Triệu trưởng lão là một trong những người có suy nghĩ thù địch với Nghiêm trưởng lão, cho rằng lão đã gây ảnh hưởng tới mặt mũi và uy nghiêm của đại đa số trưởng lão trong tông môn.

Ngày thường quan hệ giữa Nghiêm trưởng lão và Triệu trưởng lão không tốt đẹp là bao, tuy không tới nỗi gặp mặt là đánh nhau, nhưng cãi nhau chắc chắn là có.

“Không dám, không dám, chỉ là đệ tử cho rằng Triệu trưởng lão không nên vì chuyện con con như thế này mà gây ảnh hưởng tình cảm giữa các vị trưởng lão trong tông môn thôi ạ.”

“Thú thật với Triệu trưởng lão, đệ tử có quan hệ không nhỏ với Nghiêm trưởng lão, nên nếu Triệu trưởng lão quả quyết xử phạt đệ tử, đệ tử e rằng Nghiêm trưởng lão sẽ trực tiếp nhúng tay vào, làm ảnh hưởng tới quan hệ đôi bên, quả thật không đáng ạ.”

Nghĩ tới địa vị của người đỡ lưng phía sau, Lê Minh Tân tỏ ra tự tin hơn, không còn mang theo thái độ quá sợ hãi đối với Triệu trưởng lão nữa.

Nghe xong lời nói của Lê Minh Tân, Triệu trưởng lão có chút do dự.

Quả thật, đối phương chỉ là một đệ tử ngoại môn tiên thiên tầng thứ 4 đã được sắp xếp vào vị trí này, quan hệ với Nghiêm trưởng lão tuyệt đối không nhỏ, nếu như tự ý xử phạt người của Nghiêm trưởng lão, chẳng khác vào tát vào mặt của lão ta.

Tuy Triệu trưởng lão không sợ lão, nhưng vì một đệ tử mới gặp mặt lần đầu mà làm ảnh hưởng quan hệ nghiêm trọng giữa đôi bên, quả thật có chút không đáng.

Vì phía dưới của Triệu trưởng lão còn vô số đệ tử đích truyền, vô số người phụ thuộc, nếu như Nghiêm trưởng lão muốn kiểm chuyện, chỉ cần cho người ở phía dưới gây chuyện với người ở phía dưới của mình, sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Nói một cách chính xác là, Triệu trưởng lão vẫn chưa nhìn nhận đúng giá trị của Dương Kiệt, nếu như Dương Kiệt là một thiên tài có võ hồn cấp 5, cấp 6 thử xem, đừng nói là Nghiêm trưởng lão, thậm chí những người có địa vị cao hơn Nghiêm trưởng lão, vì lôi kéo một đệ tử thiên tài về phía mình cũng dám trở mặt ngay lập tức.

Chỉ là trọng lượng của Dương Kiệt vẫn chưa đủ để Triệu trưởng lão bắt chấp tất cả vì anh ta mà thôi.

Nhìn thấy Triệu trưởng lão tỏ vẻ do dự, Lê Minh Tân lập tức cảm thấy có cơ hội, vội vã nói: “Bẩm trưởng lão, đệ tử cảm thấy lần này có lỗi khi làm không tốt quá trình tiến hành kiểm tra này, nên đồng ý bồi thường một số lợi ích cho Dương Kiệt sư đệ, để tỏ lòng thành muốn hối lỗi này ạ.”

Nhìn thấy Lê Minh Tân đã tạo thế cho mình xuống nước, cũng không muốn làm quá, nên đành quay sang Dương Kiệt trầm giọng hỏi: “Dương Kiệt, Lê Minh Tân đã nhận ra lỗi lầm của mình, đồng ý bồi thường cho ngươi, theo ý kiến ta, chuyện này nên bỏ qua, thế nào?”

Dương Kiệt này giờ vẫn yên lặng đứng ở một bên chờ đợi sự đàm phán giữa Triệu trưởng lão và Lê Minh Tân, đặc biệt là nhìn thấy Triệu trưởng lão tỏ vẻ do dự khi nghe đối phương nhắc tới là người của Nghiêm trưởng lão gì đó, lập tức nhận ra rằng xem ra muốn một gây đập chết tên khốn đó là điều không thể.

Lúc này nghe thấy lời gợi ý của Triệu trưởng lão, khẽ cúi mày suy nghĩ một hồi, giả vờ lộ ra vẻ bất cam khó xử nói: “Thực ra đệ tử cũng muốn theo lời trưởng lão hòa giải, chỉ là đệ tử bị đối xử bất công bằng như thế này, nếu như...”

“Yên tâm, lão phu sẽ yêu cầu hắn đền bù thích đáng cho ngươi.” Là một người dày dặn kinh nghiệm như Triệu trưởng lão, tất nhiên là hiểu rõ Dương Kiệt muốn gì rồi, trong lòng không kèm được coi trọng anh ta hơn nữa.

Biết nhìn vào thời thế, cơ được dần được, đầu óc linh hoạt, đồng thời không quên nói rộng lợi ích cho bản thân, tuyệt đối là một con cáo già gian hiểm, hoàn toàn khác xa với vẻ ngoài “trung hậu hiền lành”.

“Dương Kiệt đã đồng ý hòa giải, tới lượt ngươi hãy chứng tỏ thành ý của mình rồi đây.” Nhìn thấy Dương Kiệt đã chấp nhận đề nghị của mình, thái độ của anh ta khiến Triệu trưởng lão cảm thấy hài lòng, tất nhiên là hết lòng tranh giành lợi ích cho anh ta rồi, quay sang Lê Minh Tân trầm giọng nói.

Lê Minh Tân mang theo vẻ mặt đau xót từ trong túi càn khôn rút ra một lọ đan dược, giao qua cho Triệu trưởng lão, Triệu trưởng lão mở nắp ra xem, phát hiện trong đó có tới một trăm viên tích khí đan trung cấp, một viên tích khí đan sau khi luyện hóa tăng 5000 điểm, một trăm viên là 500000 điểm, hoàn toàn có thể thăng thêm một cấp nữa.

Một viên tích khí đan phải dùng 100 điểm tích lũy để trao đổi trong tông môn, một trăm viên là 10000 điểm, tuyệt đối không nhỏ đối với một đệ tử ngoại môn, thậm chí có nhiều người chưa chắc có đủ số điểm đó trên người, cái thành ý này vừa đủ trọng lượng rồi đây.

“Cảm thấy thế nào?” Quay sang ném lọ đan dược qua cho Dương Kiệt, hỏi, không quên phóng ánh mắt đầy ngụ ý “đủ là được rồi, đừng quá đáng.”

Dương Kiệt kiểm tra lại đan dược, đôi mắt rực sáng như bóng đèn pha, không ngờ lại có thần tài tới phát tiền cho mình, quả thật là một ngày may mắn, chỉ mong ngày nào cũng có một vài vụ như thế này thì hay biết mấy, không cần phải lo lắng thiếu thốn tài nguyên để thăng cấp nữa.

Nếu như để Lê Minh Tân biết được Dương Kiệt xem mình như thần tài, còn mong ước ngày nào cũng tới gây sự kiểm chuyện với mình, chắc chắn sẽ tức tới phun máu ngất xỉu tại chỗ.

Mẹ kiếp, 10000 điểm tích lũy đấy, mình phải chờ vết nhận hối lộ gần một năm trời mới có được số điểm đó, vậy mà còn định mong mình biến thành thần tài ngày nào cũng đến phát tiền nữa sao?

“Mức bồi thường này vô cùng hợp lý, đệ tử không có ý kiến gì nữa ạ. Chỉ là, chỉ sợ Lê sư huynh cảm thấy bất cam sau này lại tới gây chuyện với đệ tử nữa thì sao ạ?” Dương Kiệt bỏ lọ đàn dược vào túi cần khôn của mình, chấp tay thi lễ mỉm cười nói với Triệu trưởng lão, đồng thời không quên nhấn mạnh sự trả thù sau này của Lê Minh Tân.

Triệu trưởng lão quét ánh mắt sắc lạnh về phía Lê Minh Tân, hần vội vả xua tay lắc đầu nói: “Không dám, không dám, đệ tử hứa là sau này sẽ không gây sự làm khó dễ Dương sư đệ nữa.”

Đừng có giỡn chứ, bị một lần tổn tới già rồi, hơn một nửa tài sản không cánh mà bay đi mất, thêm vài lần nữa bán nhà nhảy lầu còn không xong.

Và lại đối phương có thể vượt qua gian phòng thứ sáu, tuyệt đối là một thiên tài hiếm gặp, lại nhận được sự nhìn nhận của Triệu trưởng lão, chỉ có thẳng điên mới tiếp tục đi gây sự với người ta.

Ai muốn làm việc này thì làm, nói chung bố mày không chơi nữa.

Triệu trưởng lão hài lòng gật đầu, còn Dương Kiệt lộ ra vẻ tiếc nuối vô hạn, mép miệng của Lê Minh Tân khẽ co giật vài cái, trong lòng không ngừng gào thét: “Về mặt của mày là ý gì đây? Tao không đi gây sự kiếm chuyện với mày nữa còn chưa hài lòng nữa sao? Bộ định biến tao thành thần tài phát tiền thật sao?”

Khẽ dúu mày suy nghĩ một hồi, Triệu trưởng lão quay sang Dương Kiệt trầm giọng nói: “Dương Kiệt, theo ý của lão phu thế này nhé, lão phu sẽ ra tay xóa đi hình ảnh thử thách hai vòng cuối của ngươi, công khai với bên ngoài rằng ngươi chỉ vượt qua được gian phòng số bốn, ngừng bước ở gian phòng số 5, tất nhiên, phần thưởng điểm tích vẫn sẽ giao đủ cho ngươi, ý ngươi thế nào?”

Dương Kiệt lập tức hiểu rõ ý của Triệu trưởng lão muốn gì, ông ta đang muốn bảo vệ mình, không muốn mình chơi trội quá đáng, phải biết rằng lòng đố kỵ của con người vô cùng đáng sợ, nếu như để cho những thiên tài khác biết được mình phá vỡ mọi kỷ lục suốt mấy ngàn năm trong tông môn, họ sẽ nghĩ sao?

Tâm phục khẩu phục mới là lạ á.

Mày chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quen, còn tui tao là thiên tài trong thiên tài, mày dám làm những việc mà tui tao không làm được, định qua mặt ngồi lên đầu tui tao sao? Tao không phục, tao sẽ thách đấu với mày!

Có thể tưởng tượng ra rằng, nếu như để việc mình vượt qua mọi thử thách trong thử thách kiểm tra, chắc chắn sẽ khiến cho Thánh Hòa Tông dậy sóng, tuy sẽ nhận được sự quan tâm nhìn nhận ở phía trên, trọng tâm đào tạo bồi dưỡng mình, nhưng đồng thời sẽ có biết bao rắc rối sẽ ập thẳng vào đầu mình, tuy mình không sợ rắc rối, nhưng nếu như có thể, tuyệt đối không dấn thân vào rắc rối liên miên không ngớt này.

Thú thật, chỉ công khai ra rằng mình vượt qua được gian phòng thứ 4 thôi cũng đủ để nhận được sự coi trọng của phía trên, đồng thời lôi kéo không ít rắc rối về phía mình rồi. Và quan trọng nhất là, tông môn có trọng tâm đào tạo mình cỡ nào đi nữa cũng không bằng một lần đi tới khu rừng ma thú giết quái thăng cấp.

Lợi ích và cái hại không cân bằng, không đáng.

Sau khi vào tới ngoại môn chắc chắn sẽ không ít tên nghe được tin kéo tới gây chuyện với mình cho mà xem.

“Đệ tử xin tuân theo ý của trưởng lão ạ.” Sau khi cân nhắc được mất, Dương Kiệt chấp tay thi lễ tôn kính nói.

Dương Kiệt thật lòng cảm kích Triệu trưởng lão, từ lúc ông ta xuất hiện tới đây đều tỏ thái độ ủng hộ đứng về phía mình, tuy không thể vì mình mà đi đắc tội một trưởng lão khác, trừng phạt Lê Minh Tân một cách thích đáng, nhưng thử đặt mình vào trường hợp của Triệu trưởng lão xem, có thể vì một người mới gặp mặt lần đầu mà đi đắc tội một kinh địch đáng sợ không chứ?

Câu trả lời là không! Và lại, nếu như Triệu trưởng lão không có mặt ở đây, mình có nhận được đền bù của Lê Minh Tân hay không cũng là một vấn đề, thậm chí không chừng bị hấn tìm cớ gây khó dễ vu oan mình gian lận trong lúc thí luyện cũng nên.

Mình không thể lúc nào cũng dựa dẫm vào “vận thanh thiên” để đòi công bằng cho bản thân chứ? Khoan nói tới việc mình có chịu đựng nổi những cơn đau đáng sợ sống không chết thêm lần nữa, cứ hễ một chút là sử dụng “vận thanh thiên” đòi công bằng, những đại ca ở phía trên sẽ nghĩ gì?

Bộ “vận thanh thiên” sáng lập ra là để người muốn dùng là dùng sao? Điều đó chẳng khác nào chứng tỏ bọn ta bất tài vô dụng, để cho tông môn tràn đầy oan ức, thiên hạ sẽ coi Thánh Hòa Tông bằng cấp mắt như thế nào? Sử dụng “vận thanh thiên” không chỉ đắc tội một người, mà là đắc tội một tập thể rộng lớn trong tông môn đấy.

Triệu trưởng lão càng nhìn Dương Kiệt càng thấy vừa mắt, thậm chí đưa ra yêu cầu như thế này là có chút tư lợi cho bản thân, nếu như che giấu việc này, để không kinh động tới phía trên, thì duy nhất một mình Triệu trưởng lão biết được giá trị của Dương Kiệt, sau đó từ từ theo dõi quan sát, nếu như cảm thấy anh ta đã đạt yêu cầu, sẽ nắm lợi thế chủ động khi tranh giành một thiên tài về phía mình.

Ngoài ra, ông ta cũng không muốn tạo quá nhiều áp lực lên vai Dương Kiệt, đành rằng có áp lực mới có tiến bộ, nhưng chỉ nên giữ ở mức độ thích hợp nào đó, nếu như áp lực quá nặng, vượt qua được thì không sao, nếu không vượt qua được thậm chí có thể mất đi một thiên tài, ông ta muốn tạo điều kiện tốt cho Dương Kiệt phát triển, cho anh ta áp lực nhưng không quá đáng, và với thành tích vượt qua gian phòng thứ bốn là vừa đủ, chứ với bằng thành tích kinh thiên động địa vượt qua gian phòng thứ sáu công khai ra ngoài, e rằng có thể thu hút luôn cả những đệ tử chân truyền ra tay đàn áp, không phải ai cũng đủ rộng lượng chỉ vì lợi ích tông môn quên cả bản thân, muốn nhìn thấy một thiên tài có tiềm năng đề đầu cười cổ mình cả.

“Chỉ là” Khê đưa mắt liếc nhìn Lê Minh Tân, ngụ ý nói rằng cẩn thận tên này.

Triệu trưởng lão quét ánh mắt sắc lạnh về phía Lê Minh Tân, không đợi ông ta lên tiếng hấn vọt và tạo ra tư thế thể độc: “Đệ tử Lê Minh Tân tuyên thệ với trời đất, tuyệt đối không để lộ ra thành tích kiểm tra của Dương Kiệt, nếu như làm trái lời, suốt đời không thể tiếp tục tiến bộ trong tu luyện nữa.”

chú ~~~!!

Trên vầng trán của Lê Minh Tân xuất hiện một dấu ấn kỳ lạ, nhấp nháy vài cái rồi biến mất hẳn, chứng tỏ trời đất đã chấp nhận lời thề của hắn.

Nếu như hắn không giữ lời, thiên đại pháp tắc trên đại lục Huyền Thiên sẽ không tha cho hắn.

Nhẹ thì cảnh giới bị thụt lùi, suốt đời không thể tiến bộ, nặng hơn thậm chí có thể thành tàn phế, cho dù là một trong hai kết quả đó, cũng không phải là hắn có thể hứng chịu nổi.

Triệu trưởng lão gật đầu hài lòng với sự biết điều của Lê Minh Tân, quay sang Dương Kiệt nói: “Hãy giao tám thẻ bài đệ tử cho lão phu, để lão phu nâng cấp thành thẻ bài đệ tử ngoại môn, đồng thời giao phần thưởng điểm tích lũy trong thử thách cho người.”

Dương Kiệt vội vã đưa tám thẻ bài cho Triệu trưởng lão, ông ta cầm lấy tám thẻ bài khê dùng chân nguyên của mình truyền thẳng vào tám thẻ bài để kích hoạt điều kiện thăng cấp, chỉ thấy tám thẻ bài bằng gỗ trước kia lập tức thay đổi bằng tám thẻ bài bằng đồng, lại quét 80000 điểm tích lũy vào trong đó, giao lại cho Dương Kiệt.

Dương Kiệt phấn khích cầm lấy thẻ bài của mình, thử truyền chân khí vào trong đó kiểm tra, phát hiện trong thẻ xuất hiện thêm con số 80000, tương đương với 80000 điểm tích lũy, một tài sản khổng lồ đối với một đệ tử ngoại môn.

Vì không phải ai cũng đủ can đảm và đủ thực lực để tiến hành thử thách để lấy điểm thưởng.

Tuy trong ngoại môn cũng có những nơi tiến hành thử thách để nhận điểm thưởng như thế này, nhưng độ khó tăng lên gấp nhiều lần so với nơi thử thách ở đệ tử tạp môn, đại đa số người vượt qua được gian phòng số ba đã là cao thủ một phương, còn một lúc vượt qua sáu căn phòng ư? Chỉ có đệ nhất cao thủ ngoại môn làm được mà thôi, mà cảnh giới của người đó đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 10 đỉnh điểm, chỉ còn nửa bước chân đã có thể đột phá tới cảnh giới chân nguyên, trở thành đệ tử nội môn.

Và lại, những gian phòng thử thách này hằng năm mỗi người chỉ có thể sử dụng một lần, nên không thể lập đi lập lại để tích góp điểm, muốn có điểm tích lũy chỉ còn cách đi làm nhiệm vụ tông môn mà thôi, và điểm tích lũy thường không cao bằng điểm thưởng ở nơi này.

Sau khi giải quyết mọi việc xong xuôi, Triệu trưởng lão dẫn theo Dương Kiệt rời khỏi phòng thử thách, trước khi rời khỏi không quên phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Lê Minh Tân, ngụ ý bảo hắn hãy liệu hồn, không muốn nhìn thấy việc này xảy ra thêm lần nữa.

Còn Dương Kiệt bước vỗ nhẹ lên vai hắn, phóng ánh mắt “tôi chờ huynh tới phục thù, đừng quên đó nhé” về phía hắn, khiến hắn giận tới nổi suýt chút lao tới bóp cổ Dương Kiệt tại chỗ.

Sau khi rời khỏi phòng thử thách, Triệu trưởng lão lại nhấn nhủ và cổ động Dương Kiệt vài câu rồi rời khỏi quay trở về khu vực nội môn của mình, còn Dương Kiệt sẽ phải đi tới khu vực ngoại môn để trình diện với trưởng lão phụ trách, đồng thời thu nhận những đãi ngộ dành cho một đệ tử ngoại môn.

“Ra rồi kia, ra rồi kia, Dương sư huynh đã kiểm tra xong rồi kia!!”

“À há, không biết Dương sư huynh đã vượt qua được tới căn phòng nào nhỉ? Phòng số ba hay số bốn nhỉ?”

“Đúng thế, đúng thế, tôi đặt hơn 3000 viên linh thạch cho Dương sư huynh dừng bước ở gian phòng số bốn đấy, hy vọng là sư huynh không làm mình thất vọng.”

“Xi, chắc chỉ dừng bước ở phòng số ba là cùng, bộ tưởng dễ ăn lắm hả, tôi đặt 5000 ở gian phòng số ba đấy.”

Những tiếng gào thét nhiệt tình đầy phấn khích của đám đệ tử có mặt ở đây khiến Dương Kiệt ngờ ngác không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cái gì mà 5000 viên linh thạch phòng số ba? Lại còn 3000 ở phòng số 4 nữa chứ? Chẳng lẽ mình biến thành gà chọi để chúng đặt cược rồi sao?

Một đệ tử dường như là chủ độ tử trong đám đông bước ra làm người đại diện, chấp tay thi lễ với Dương Kiệt hỏi: “Xin thay mặt mọi người có mặt ở đây, mọi người đều quan tâm muốn hỏi thành tích của Dương sư huynh là dừng bước ở gian phòng số mấy ạ?” Nói xong câu đó, tên đệ tử này trong lòng thấp thỏm không yên, vì số người đặt độ Dương Kiệt dừng bước ở phòng số ba là cao nhất. Sau đó là phòng số hai, phòng số bốn thì chỉ có vài chục tên, nhưng số lượng không nhiều, thậm chí có vài tên đặt phòng số năm, nhưng cũng chỉ muốn cầu may mà thôi, đặt chơi cho có vì độ ăn khá cao, nhưng hoàn toàn không nghĩ rằng mình sẽ trúng được độ.

Nếu như trúng một trong hai căn phòng đó, đặc biệt là phòng số ba, e rằng hắn phải bán cả quần lót để bồi thường cho những người đặt độ.

Dương Kiệt cũng chẳng che giấu làm gì, vì trước sau gì chuyện này cũng sẽ phang thui ra mà thôi, vô cùng thân nhiên nói: “Vô cùng tiếc nuối, ta chỉ vượt

qua được gian phòng thứ bốn, phải dừng bước ở gian phòng số năm.” Nói xong, thở dài 1 tiếng đầy tiếc nuối.

“ cái gì? gian phòng số 5?”

“ Không thể nào? Có sự nhầm lẫn gì không? Sao có thể là gian phòng số năm được.”

“ Mẹ kiếp, toi rồi, toi rồi, mấy ngàn viên linh thạch của ta đổ sông đổ biển rồi ~~~~~!!”

“ Hề gì, tao đặt hơn 10 ngàn viên ở phòng số ba, trời ơi là trời, cả một gia tài của ta thế là tiêu tan ~~~!!”

“ Này, này, có sự giả dối nào ở đây không? Vượt qua luôn cả gian phòng số bốn, chẳng lẽ phá vỡ kỷ lục mấy ngàn năm của Thánh Hóa Tông sao? Khó tin quá đi.”

“ Đúng thế, đúng thế, chắc chắn có sự giả dối ở đây.”

“ Xi, giả dối? Giả dối bằng cách nào, chẳng bao lâu nữa sẽ có kết quả công bố ra, tới lúc đó mọi chuyện sẽ sáng tỏ, bộ trưởng Dương sư huynh muốn nói gì thì nói sao?”

“ Chỉ là”

khác xa với khuôn mặt đỏ như tôm luộc đầy phấn khích của tên chủ độ, Dương Kiệt thậm chí có thể nghe thấy vô số tiếng đổ vỡ của trái tim, không ít người bất cam gào thét khóc lóc vì tài sản bị nướng sạch vào cờ bạc, nhưng đó chỉ là thiểu số đặt hết tài sản của mình vào độ tưởng rằng sẽ ăn chắc, đại đa số đều chỉ lắc đầu thờ vì vận đen của mình.

Chỉ cá biệt vài tên chỉ định đặt cho vui ở gian phòng số năm đều vui mừng quán quýt vì trúng độ, tất nhiên, trong số đó cũng có vài người trúng độ nhưng vẫn đập đầu than trách vì mình không đặt mua nhiều hơn chút nữa.

Đối diện vô số ánh mắt oán trách của những người có mặt ở đây, Dương Kiệt chỉ nhún nhún vai, sau đó đẩy rùng người đang bao vây trước mặt mình ra, mở lối trực tiếp rời khỏi khu vực tạp vụ để đi tới khu vực ngoại môn.

Có thể trong một thời gian dài, thậm chí có thể là không có, anh ta sẽ không còn tiếp xúc với những người có mặt ở đây nữa, ngoại trừ có ai đó có thể đột phá tới cảnh giới tiên thiên và vượt qua cuộc kiểm tra để đi vào ngoại môn.

Dựa theo tấm bản đồ trong cuốn sổ quy tắc của tông môn phát lúc vừa gia nhập môn phái, vô cùng dễ dàng tìm tới khu vực dành cho đệ tử ngoại môn ở gần eo núi Vọng Nguyệt.

Vô số tòa trang viên được xây dựng ở đây, tuy không lộng lẫy xa hoa bằng những tòa trang viên dành cho đệ tử nội môn, trung tâm hoặc chân truyền, nhưng so với những dãy nhà gỗ đơn sơ ở khu vực tạp vụ, quả thật khác xa một trời một vực, đặc biệt là linh khí ở khu vực này dồi dào hơn gấp nhiều lần ở chân núi, tu luyện ở nơi này một ngày bằng hai, ba ngày ở phía dưới, đó là lý do vì sao đệ tử tạp vụ đã cực khổ tu luyện ngày đêm chỉ để mong có thể đi vào ngoại môn.

“ Đứng lại, đây là khu vực dành cho đệ tử ngoại môn, đệ tử tạp vụ không được phép bước vào.” Lại lần nữa xảy ra trường hợp bị đệ tử phụ trách canh gác chặn đường, cũng may là trước khi đi tới khu vực này Dương Kiệt đã thay lại bộ đồ rách nát của mình, chứ với bộ dạng lúc với quay về tông môn, dám dùng bộ dạng đó bén mảng tới khu vực này, người canh gác không chỉ lên tiếng cảnh cáo, và còn sẽ động tay động chân cho mà xem.

Dương Kiệt lập tức lộ ra nụ cười “ trung hậu thân thiện” đặc trưng của mình, bước về phía trước chấp tay nói: “ Chào hai vị sư huynh, sư đệ vừa mới vượt qua bài kiểm tra ở khu vực tạp vụ, chính thức trở thành đệ tử ngoại môn rồi ạ. Giờ nay tới đây để diện kiến trưởng lão phụ trách khu vực ngoại môn này ạ.”

“ Người ở tạp vụ vượt ải thành công?” Sắc mặt của 2 đệ tử canh gác ôn hòa lại đôi chút, nhưng trong đôi mắt vẫn mang theo những ánh mắt khinh thường quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt, dường như đã xem nhẹ những người từ tạp vụ đi tới khu vực này.

Hai đệ tử canh gác quan sát Dương Kiệt một hồi, phát hiện ngoại trừ cái thân hình “ siêu mẫu” ra, chẳng có thứ gì nổi bật cả, chắc chỉ là một tên đệ tử may mắn có được kỳ duyên, đột phá thành tiên thiên, những người như thế thường không ít, nhưng khi vào tới khu vực đệ tử ngoại môn, đa số đều ngóc đầu không nổi, chỉ biết cắn răng chịu đựng sự đàn áp ở phía trên mà thôi, chẳng có chút giá trị gì cả, có đi chăng nữa cũng chỉ là chiếc máy rút tiền di động, để cho các đệ tử thiên tài khác bóp chặt hết tài sản trong người mà thôi.

“ Xuất trình thẻ bài.” Một trong hai đệ tử canh gác lạnh lạnh nói.

Mặc dù không hài lòng với thái độ của đôi phương, đặc biệt chỉ là hai tên tiên thiên tầng thứ 2 quèn, chỉ cần vẫy vẫy tay là đủ lấy mạng chúng, nhưng vừa mới vào tới ngoại môn, nhận được cử nhìn, đợi tới khi nhìn hết nổi thì ... hồ hồ.

Từ trong túi cần khôn lấy ra tấm thẻ bài bằng đồng giao cho tên vừa lên tiếng, hần cầm lấy liếc nhìn vài cái, xác nhận là thẻ bài thật, ném trả lại cho Dương Kiệt, đồng thời không quên dùng tay vừa cầm thẻ bài chà chà lên áo mình, dường như vừa cảm xong một thứ dơ bẩn nào đó.

Ta nhìn!

“ Vào đi, Lý trưởng lão đang ở khu đại diện ở khu vực trung tâm, tự coi bản đồ mà đi tìm, nhưng nhớ kỹ, không được nhìn xuôi nhìn ngược, la cà đâu

đó, nếu như bị các vị sư huynh phát hiện không hài lòng, coi chừng cái mạng chó của ngươi đấy, hừ!!!” Nói xong, mở lối cho Dương Kiệt đi, nhưng không thèm nhìn mặt anh ta nữa.

“Đa tạ hai vị sư huynh.” Dương Kiệt chẳng muốn chấp nhất hai tên này làm gì, thu lại thẻ bài của mình, rào bước đi thẳng tới khu đại điện ở khu vực trung tâm.

“Xi, dạo gần đây sao mà lắm tên tạp vụ thăng lên đệ tử ngoại môn thế không biết, trước kia một năm chưa chắc có một người, thế mà mới cả tháng nay đã có hai, ba mạng rồi, chẳng lẽ tiêu chuẩn thăng cấp của tông môn đã nới rộng ra, con chó con mèo cũng có thể trở thành đệ tử ngoại môn? Cứ nghĩ phải cùng cấp với mấy tên này là cảm thấy bị sỉ nhục rồi, thật là bức bối, theo ý của tao, tốt nhất là dẹp luôn cái khu vực tạp vụ cho xong, chỉ là những tên phế vật vô dụng thôi mà, làm gì có giá trị đào tạo cơ chứ?” Trong lúc đang rào bước đi, sau lưng vang lên giọng nói của hai tên đệ tử canh gác, dường như chúng không có ý định che giấu, tiếng nói tuy không to nhưng rất rõ ràng, lọt vào hết tai của Dương Kiệt.

“Mà cũng không đúng, nếu như dẹp luôn khu vực tạp vụ, thì ai sẽ gánh vác những công việc nặng nhọc, làm bia đỡ đạn hoặc phục vụ chúng ta nữa chứ? Theo tao thì chỉ nên cắt đi cái phần đệ tử tạp vụ thăng cấp thành ngoại môn là đủ, những thiên tài như chúng ta phải đứng chung với lũ phế vật đó, quả thật là mất mặt quá đi.”

“Đúng thế, đúng thế, mấy tên đó cho dù tu luyện tới chết cũng chỉ là phế vật, không có võ hồn thì làm ăn được gì chứ? Sao bù với những thiên tài như chúng ta, đuổi cô hết mấy tên phế nhân đó về khu vực tạp vụ, dùng tài nguyên dành cho chúng giao cho chúng ta, không chừng lại sản sinh ra vài kẻ mạnh một phương cũng không chừng.”

“Hợp lý hợp lý, không biết là phía trên đang nghĩ gì, tiêu tốn tài nguyên cho mấy tên vô dụng đó thì cũng chẳng có ích lợi gì, chỉ tổ kéo chậm lại tiến độ tu luyện của những thiên tài chân chính như chúng ta mà thôi.”

“Suyt, nói khế thôi, dám bàn tán tới phía trên, coi chừng bị ai nghe thấy sẽ không ổn đâu đấy.”

.....

Dương Kiệt tất nhiên là nghe rõ những lời chúng vừa nói, nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên, chỉ cười lạnh nói nhỏ: “Phế vật? Hãy đợi đấy, một ngày nào đó chính những tên phế vật trong miệng các ngươi sẽ bước ra đề đầu cười cổ các ngươi, để xem tới lúc đó khuôn mặt của các ngươi sẽ đẹp thế nào, ngày đó không còn xa nữa đâu.”

Nếu nói một cách chính xác, Dương Kiệt cũng không phải thuộc tốp phế nhân như trong miệng hai tên đệ tử vừa nói, vì anh ta cũng có võ hồn, tuy chỉ là võ hồn cấp một, nhưng cũng là có võ hồn, được xếp vào hàng thiên tài có thể trực tiếp gia nhập vào ngoại môn.

Chỉ là bước lên từ khu vực đệ tử tạp vụ, tuy không có quá nhiều cảm tình ở đó, nhưng tuyệt đối không thể để kẻ khác xem thường trù ẻo được.

Không quá khó khăn có thể tìm thấy khu đại điện ở khu vực trung tâm, gồm một dãy kiến trúc đồ sộ rộng gần hai ngàn mét vuông, được xây dựng theo phong cách cổ điển đầy trang nghiêm, nhưng không kém phần lộng lẫy khí phái.

Dưới sự chỉ trở và ánh mắt soi mói của không ít người có mặt ở gần đó, Dương Kiệt trực tiếp đi thẳng vào trong đại điện, lại bị hai đệ tử canh gác khác chặn lại, hỏi rõ lý do, một trong hai tên tỏ vẻ bức bối bảo anh ta đứng đợi ở ngoài, bản thân hẳn sẽ đi vào trong thông báo cho Lý trưởng lão xong mới cho phép Dương Kiệt đi vào trình kiến.

Dương Kiệt giả vờ bước tới gần tên còn lại, lén lén nhét vài chục viên linh thạch vào tay hắn, hắn lập tức lộ ra vẻ mặt ôn hòa, bắt đầu đồng ý nói chuyện với anh ta.

“Không biết Lý trưởng lão là người như thế nào nhỉ? Không biết sư đệ có gì cần phải chú ý, mong Trần sư huynh chỉ bảo ạ.” Dương Kiệt bắt đầu tìm hiểu thông tin về người phụ trách khu vực này, mang theo vẻ mặt thỉnh giáo hỏi.

Lấy xong linh thạch của người ta, tất nhiên là phải có chút biểu hiện rồi, Trần sư huynh mang theo vẻ mặt chỉ bảo hậu bối cười nói: “Thực ra tính khí của Lý trưởng lão có chút bốc đồng, nếu như có ai đó làm trái ý ông ta sẽ hay vô có nổi giận, một khi đã nổi giận rồi thì ngay cả trời cũng không cản nổi, nếu ai đó đã đắc tội ông ta thì chỉ còn cách cầu trời bái đờng để ông ta nhìn thả, nếu không thì không chết cũng thành tàn phế. Tất nhiên, chỉ cần không làm phật ý ông ta, nói chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Ngoài ra, ông ta rất coi trọng những thiên tài có tư chất, chỉ cần lọt vào đôi mắt xanh của ông ta, chỉ cần không làm những chuyện quá đáng, mọi lỗi lầm nhỏ nhặt ông ta đều nhắm mắt bỏ qua. Tất nhiên, đó là đối với thiên tài, còn cậu thìhồ hồ.” Nói tới cuối cùng, lộ ra ý chế giễu một tên đệ tử tạp vụ như Dương Kiệt.

Dương Kiệt trực tiếp bỏ ngoài tai những câu nói chế giễu của đối phương, đồng thời có cái nhìn sơ bộ về con người của Lý trưởng lão.

đối với một người như thế, quan trọng là phải biết lấy lòng nịnh bợ, làm mát lòng mát dạ ông ta, đồng thời phải chứng tỏ ra giá trị của mình cho đối phương biết, chứ chơi chiêu khiêm tốn giả heo ăn thịt cọp chỉ khiến đối phương xem nhẹ mình mà thôi.

Không bao lâu sau, người phụ trách đi vào trong báo cáo đã quay trở ra, nhìn vào Dương Kiệt lạnh lạnh nói: “Lý trưởng lão cho phép ngươi vào trình kiến với người, theo ta vào đi.”

Dương Kiệt chấp tay thi lễ với Trần sư huynh xong, trực tiếp theo chân người kia đi vào trong đại điện.

Dương Kiệt được dẫn đi xuyên qua đại sảnh đại điện, nơi làm việc của không ít đệ tử ngoại môn ở đây, thông thường những người này phụ trách thu gom văn bản, xét duyệt và chọn lọc mọi việc lớn nhỏ xảy ra trong khu vực ngoại môn xong, mới trình lên cho Lý trưởng lão xem, để ông ta giải quyết xử lý.

Dưới ánh mắt tò mò, khinh thường, chán ghét của không ít người đang làm việc trong đại sảnh, đi tới một khu trang viên biệt lập nằm trong trung tâm đại điện, nằm giữa khu vườn trăm hoa đua nở, linh cảm tung tăng nô đùa núi non sông giả, đình đài lầu các được xây giữa một cái hồ rộng lớn có chu vi gần trăm mét, có hai chiếc cầu bắc qua, tựa như một ốc đảo nhỏ vậy.

Người phụ trách dẫn Dương Kiệt đi vào đây bước tới trước cửa phòng, thận trọng gõ nhẹ vài cái, sau đó nghiêm giọng nói: “Bẩm trưởng lão, đệ tử đã dẫn người vừa gia nhập vào khu vực ngoại môn tới rồi ạ.”

“Cho vào ~~~~!!” Một giọng nói trầm trầm đầy nghiêm nghị từ trong phòng vang lên.

Người phụ trách nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đưa mắt ra hiệu cho Dương Kiệt tự bước vào trong phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng kín cửa phòng lại.

Vừa mới bước vào phòng, lọt vào trong mắt của Dương Kiệt là một gian phòng rộng hơn hai trăm mét vuông, được trang trí phong cách tao nhã cổ kính, trong phòng có trưng bày khá nhiều bình hoa cổ quý, trên tường có treo không ít danh họa sơn thủy, sàn nhà được lát bằng những miếng đá cẩm thạch cao cấp, trên trần nhà có khảm vô số viên trân châu phát sáng thấp sáng cả gian phòng, những viên trân châu như thế không những không khiến căn phòng trở nên thô tục, ngược lại còn tô điểm cho sự lộng lẫy cao sang cho căn phòng này.

Đối diện cửa vào giữa phòng là một vật giống như chiếc ghế nằm được phủ lên lớp vải tơ cao cấp, trên ghế có một người đàn ông mái tóc bạc phơ, mũi tròn đỏ như đang say rượu, râu rít dài chấm ngực, đôi mắt nhắm chặt lại trong tư thế ngồi thiền trên ghế nằm sang trọng đó.

Bên cạnh ghế nằm có một chiếc bàn cao gần nửa cơ thể con người, trên bàn có để một cái lò hương không ngừng bốc ra khói khí thơm ngát, sáng khoái tinh thần.

“Đệ tử Dương Kiệt, bái kiến trưởng lão.” Dương Kiệt vội vã bước vài bước về phía trước, chắp tay thi lễ.

.....

Qua được hồi lâu, vẫn không nghe thấy Lý trưởng lão lên tiếng trả lời, chỉ thấy ông ta vẫn nhắm mắt ngồi thiền như một bức tượng vô tri vô giác.

Dương Kiệt có chút không biết phải làm sao, nhưng là người đến từ thời hiện đại, xem qua biết bao tiểu thuyết trên mạng, lập tức suy đoán ra hai nguyên nhân.

Thứ nhất là Lý trưởng lão tỏ ý coi thường, nên im lặng bỏ mặc Dương Kiệt sang một bên, với mục đích dẫn mặt đánh phủ đầu.

Thứ hai là ông ta đang muốn kiểm tra tính kiên trì của Dương Kiệt, để xem bị bỏ mặc như thế, anh ta sẽ có thái độ như thế nào.

Cho dù là nguyên nhân nào, Dương Kiệt cũng chỉ còn cách cắn răng đứng chờ đợi.

Với tính cách của Lý trưởng lão, nếu như không thận trọng tuyệt đối có thể khiến ông ta phật lòng, ác cảm gây khó dễ với mình thì khổ, chỉ còn cách giữ nguyên tư thế chắp tay thi lễ, im lặng chờ đợi.

Bầu không khí trở nên im lặng tới mức đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tam chuyên thần dương công

Dương Kiệt cứ thế giữ nguyên tư thế chắp tay thi lễ cúi nửa người gần một khắc đồng hồ, đứng tới nỗi hai chân run rẩy, xương cốt cơ cứng đau nhức, trong lòng thầm chửi mắng mười tám đời tổ tiên của Lý trưởng lão ở trước mặt, nhưng trên mặt vẫn không dám lộ ra vẻ khó chịu, vẫn cắn răng giữ vững tư thế đó.

“Người tên là Dương Kiệt?” Trong lúc Dương Kiệt đang không ngừng hỏi thăm đàn bà phụ nữ trong gia tộc của Lý trưởng lão, giọng nói trầm trầm đầy nghiêm nghị của ông ta vang lên.

“Vâng đúng ạ, đệ tử tên là Dương Kiệt.” Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, cơ thể từ từ thả lỏng xuống, tưởng ông cứ tiếp tục giả cảm giả điếc nữa chứ.

“Người thứ hai mươi năm vượt qua thử thách gia nhập tông môn trước đây, nhưng không có võ hồn nên bị liệt vào khu vực tạp vụ, vừa mới gia nhập tông môn đã làm chuyện lớn kinh động cả tông môn, ‘vận thanh thiên’ khiến cho ít nhất gần chục đệ tử của chấp pháp đường bị liên lụy phải bị phế bỏ đan điền, tổng cổ khỏi tông môn, sau hai tháng đi thí luyện ở khu rừng ma thú trở về, đột phá thành tiên thiên và tham gia thử thách vượt ải, trở thành đệ tử ngoại môn, cái gan của ngươi cũng to lớn quá nhỉ?” Giọng nói của Lý trưởng lão không có chút tình cảm, tựa như vừa trình bày một chuyện không liên quan gì tới ông ta cả.

“Dạ, dạ, đệ tử không dám ạ.” Dương Kiệt không biết ý của Lý trưởng lão muốn gì khi khơi lại chuyện cũ của mình, khiêm tốn đáp.

“Không dám? Ngay cả “vận thanh thiên” ngươi còn dám, có chuyện gì ngươi không dám làm nữa chứ?” Lý trưởng lão hừ mạnh 1 tiếng, thái độ vô cùng lạnh nhạt.

Trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống, chẳng lẽ trong nhóm những người bị liên lụy có quan hệ với Lý trưởng lão sao?

“Nơi này là khu vực ngoại môn, không hỗn tạp như bên tạp vụ, bắt đầu từ hôm nay mọi hành động của ngươi đều có thể gây ảnh hưởng tới mặt mũi của cả khu vực, tuyệt đối không được hành sự ngông cuồng như trước kia nữa, có hiểu không?” Lý trưởng lão quét đôi mắt sắc lạnh về phía Dương Kiệt, lạnh lạnh nói.

Thì ra chỉ là muốn nắn gân mình chứ không phải có thành kiến xấu với mình, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vã chấp tay thi lễ nói: “Đệ tử xin ghi nhớ lời căn dặn của trưởng lão ạ.”

Lý trưởng lão hài lòng với thái độ của Dương Kiệt, cái tên Dương Kiệt ông ta đã nghe từ lâu, thuộc dạng ngang bướng không sợ trời không sợ đất, những người như thế này phải nắn gân đánh phủ đầu trước đã, nếu không sau này sẽ khó quản lý đấy.

“Đúng rồi, thành tích vượt ải của ngươi là bao nhiêu.”

“Dạ thưa trưởng lão, đệ tử chỉ miễn cưỡng vượt qua được phòng số bốn, dừng bước ở gian phòng số năm ạ.”

“Đúng là hơi miễn cưỡng một chút, ngươi cần phải cố gắng Á khoan đã, ngươi nói sao? Vượt qua gian phòng số bốn? Dừng bước ở gian phòng số năm sao?” Lý trưởng lão không kiềm được lộ ra vẻ kinh ngạc, lúc này nghe chưa rõ cứ tưởng như bao đệ tử tạp vụ khác, chỉ vượt qua gian phòng số hai, số ba là cùng, lúc sau mới nhận thức ra mình đã làm to.

Trong lòng Dương Kiệt vô cùng khoái trá, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ khiêm tốn: “Thưa vâng ạ, chính là xác là chỉ trụ được ở phòng số năm khoảng mười phút thì do vẫn còn non kinh nghiệm giao chiến, thua con rối đứng một chiêu bị nó đánh bại ạ.”

“Sao ... sao có thể như thế được, chẳng lẽ ngươi đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 5 rồi sao?” Lý trưởng lão lộ ra vẻ khó tin, khẽ dùng thần thức quan sát Dương Kiệt, phát hiện anh ta chỉ đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 (sau khi vượt ải xong đã điều chỉnh lại, mục đích là không muốn quá nổi bật như trong lời Triệu trưởng lão nói), chắc là sử dụng thủ đoạn hoặc bí pháp nào đó nên mới có thể vượt qua gian phòng thứ 4.

Nhưng có thể từ tiên thiên tầng thứ 2 vượt qua phòng số bốn, trụ được mười phút thua một cách đáng tiếc ở phòng số năm, tuyệt đối là một nhân tài có giá trị đào tạo, sau này có thể theo dõi tiến độ tu hành của hắn, nếu như đạt tiêu chuẩn, sẽ trọng tâm đào tạo như những thiên tài khác.

Sắc mặt của Lý trưởng lão trở nên ôn hòa hơn lúc ban đầu, với một người xem trọng nhân tài như ông ta, tuy Dương Kiệt không phải là thiên tài ngàn năm hiếm gặp, nhưng cũng không quá tệ, có thể phá vỡ kỷ lục mấy ngàn năm ở khu vực tạp vụ, tuyệt đối không đơn giản.

Chỉ là không có võ hồn, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ không sánh bằng người ta, cần phải thúc đẩy hắn cố gắng hơn rất nhiều mới được.

Nghĩ tới điều đó, trong đôi mắt của Lý trưởng lão lóe qua tia sáng lạ thường, dịu giọng nói: “Đừng quá tự cao, con đường tu luyện của ngươi chỉ mới bắt đầu, phải biết không ngại gian nan, miệt mài tu luyện không ngừng tiến bộ mới có thể đuổi kịp những người khác.” Vẫy tay một cái, một lọ đan dược và năm trăm viên linh thạch cấp thấp bay tới trước mặt Dương Kiệt.

“Đây là phần tài nguyên hằng tháng của đệ tử ngoại môn, hãy nhận lấy.” Ngưng một hồi, lại từ trong ống tay áo lấy ra một tấm thẻ bài khác ném qua cho Dương Kiệt, giải thích: “Đây là tấm thẻ bài dùng để kích hoạt trận pháp ngôi trang viên của ngươi, nếu như không có tấm thẻ bài trong tay, người khác tuyệt đối không thể bước vào ngôi trang viên của ngươi, trên thẻ bài có ghi mã số của ngôi trang viên, ngươi hãy tự đi tìm lấy. Nếu như không có gì nữa, hãy quay về trang viên của mình tiếp tục tu luyện đi. À còn nữa, nhớ ghé qua tàng kinh các, mỗi đệ tử ngoại môn đều có một lần cơ hội vào tàng kinh các để lựa chọn một môn tâm pháp và một môn tuyệt học cho mình, đừng tham lam những tuyệt học có uy lực lớn, chỉ chọn những tuyệt học thích hợp với mình là đủ rồi, hãy nhớ kỹ đấy.”

“Đa tạ trưởng lão đã chỉ bảo cho đệ tử.” Xem ra con người Lý trưởng lão cũng không quá tệ, tận tình dặn dò chỉ bảo cho mình, nên Dương Kiệt thực lòng cung kính chấp tay cảm tạ một câu.

Lý trưởng lão vẫy vẫy tay, cho phép Dương Kiệt rời khỏi căn phòng quay trở về trang viên của mình.

“Trang viên số 301? Chẳng lẽ là dựa theo xếp hạng theo số thứ tự thực lực của từng người sao? Thôi kệ, sao cũng được, có chỗ trú chân là tốt lắm rồi, có tệ cũng không thể nào tệ hơn căn nhà tồn tại gần bãi rác khi ở khu vực tạp vụ chứ? Trước hết phải đi tàng kinh các lựa chọn tâm pháp và một môn tuyệt học cho bản thân trước đã.” Rời khỏi khu vực đại điện, Dương Kiệt mở tấm bản đồ tông môn lên xem để tìm vị trí của tàng kinh các.

“Đứng lại ~~~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt định cất bước đi về phía tàng kinh các, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói với giọng điệu như đang ra lệnh cho kẻ dưới.

Đầu mày quay đầu lại nhìn, phát hiện có hai tên thanh niên mặc trang phục đệ tử ngoại môn đang dùng vẻ mặt chế giễu khinh thường, thậm chí có chút chán ghét và tham lam đang từng bước từng bước bước về phía mình.

Không chỉ hai tên thanh niên đó, thậm chí xung quanh có không ít người đã tụ tập thành nhóm ở gần đó, không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình, thì thầm to nhỏ gì đó với nhau, trong đôi mắt của họ đa số đều mang theo vẻ cười trên đau khổ người khác, khinh thường có, chán ghét có, thương hại cũng có luôn.

“Không biết hai vị sư huynh có gì cần chỉ bảo ạ.” Vừa mới bước chân vào ngoại môn, Dương Kiệt không muốn gây chuyện với ai, nên bỏ qua thái độ đáng ghét của đối phương, lên tiếng hỏi.

“Chú mày vừa mới ở bên tạp vụ lên đây phải không?” Một trong hai tên thanh niên có thân hình cao lớn quan sát đánh giá Dương Kiệt một hồi, cười lạnh hỏi.

“Đúng thế, xin hỏi có chuyện gì vậy?”

“Nghe đây, bọn ta là người của Huyết Lang Bang, một trong tứ đại bang phái hùng mạnh nhất khu vực ngoại môn này, mỗi một đệ tử vừa mới gia nhập khu vực ngoại môn này, đều có hai lựa chọn.”

“Thứ nhất, quý xuống khấu đầu van xin bọn ta thu nhận mi thành thành viên ký danh của bang phái, mỗi tháng phải cống nạp một nửa tài nguyên để nhận được sự bảo hộ của bọn ta, ngoài ra, sau này khi làm nhiệm vụ bổn môn, số điểm thưởng phải dâng lên một nửa cho bang phái, đồng thời tuân theo sắp xếp của bang phái hỗ trợ làm nhiệm vụ do phía trên giao xuống, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ thưởng cho mi 1 /10 giá trị nhiệm vụ.”

“Thứ hai, để bọn ta đập cho một trận thân tàn ma dại, sau đó lột sạch hết tài nguyên trong người mi, sau này sẽ bị Huyết Lang Bang của bọn ta đàn áp không ngóc đầu lên nổi, mi hãy suy nghĩ kỹ rồi lựa chọn một trong hai con đường đó đi.” Tên thanh niên cười lạnh hăm dọa.

Hắn không tin Dương Kiệt dám phản kháng, chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quen thôi mà, nghe thấy danh tiếng của Huyết Lang Bang không sợ tới nỗi tè ra quần mới là lạ á, lấy đầu ra dưng khí mà phản kháng chứ?

Theo tưởng tượng của hắn thì những người nghe xong lời hăm dọa của hắn, đối phương sẽ vội vã chạy tới quý xuống khấu đầu dâng tài nguyên lên cho mình, năn nỉ xin được gia nhập vào Huyết Lang Bang mà thôi.

“Quý xuống khấu đầu? Năn nỉ van xin gia nhập bang? Cống nạp một nửa tài nguyên tu luyện?”

“À há, thì ra hai vị sư huynh là thành viên của Huyết Lang Bang danh chấn thiên hạ sao? Hôm nay được gặp, vinh hạnh vô cùng, đệ tử bên tạp vụ đã thường xuyên nghe nói về chiến tích lẫy lừng và thực lực hùng mạnh của quý bang, trong lòng đã tự hứa rằng một ngày nào đó có thể gia nhập vào khu vực ngoại môn sẽ lập tức tới chiếm ngưỡng phong thái uy phong của các thành viên trong Huyết Lang Bang, hôm nay được gặp, quả thật là danh bất hư truyền, sự ngưỡng mộ của đệ đối với quý bang tựa như sóng nước” Đôi mắt của Dương Kiệt rực sáng, lập tức tạo ra vẻ nịnh bợ lấy lòng, vừa cúi mặt cười hí hí không ngừng thốt ra những câu khiến không ít người ớn lạnh xương sống vừa từ từ bước tới trước mặt hai tên thành viên của Huyết Lang Bang.

Trông dáng vẻ anh ta giống như đã sợ hãi trước “uy danh” của Huyết Lang Bang mà làm theo yêu cầu của tên thanh niên cao lớn thì phải.

Nếu như Diệp Tuyền có mặt ở đây, chắc chắn sẽ làm đầu cầu nguyện cho hai thằng nhỏ.

Có người sắp xui xẻo rồi đây!!

Thái độ của anh ta lập tức khiến những người có mặt trong xung quanh sắc mặt trầm đen như than, tỏ vẻ khinh thường chế giễu, cứ tưởng rằng sẽ vùng lên chống cự đôi chút, ai ngờ lại gặp phải một tên hèn nhát nịnh bợ như thế này, uống công tụ tập lại định xem phim chứ.

“Thôi thôi, đừng nói nhiều nữa, mau quý xuống khấu đầu, sau đó dâng lên tài nguyên vừa mới nhận được của người, bọn ta còn có cuộc hẹn quan trọng, biết bao nhiêu huynh đệ còn đang chờ đợi ở Thiên Hương lầu, không có thời gian ở đây nghe người làm nhảm.” Tên thanh niên cao lớn tỏ vẻ hưởng thụ những lời nịnh hót của Dương Kiệt, nhưng trong đôi mắt tràn đầy vẻ chế giễu chán ghét, vậy vậy tay ra lệnh nói.

“Dạ dạ, quý xuống khấu đầu, dâng hết tài nguyên, đơn giản thôi mà.” Bàn tay thô to đầy mỡ thịt nhanh như chớp chụp lấy tóc của tên thanh niên cao lớn, không đợi hắn kịp phản ứng, kéo đầu hắn mạnh xuống, đồng thời đầu gối giơ lên, kết quả là

Bốp ~~~~~!!

Khuôn mặt của tên thanh niên trực tiếp va đập vào đầu gối của Dương Kiệt, sống mũi lập tức gãy vỡ, máu tươi phun bắn ra nhuộm đỏ của khuôn mặt của hắn và đầu gối của Dương Kiệt, miệng gào thét lên một tiếng đau khổ, đầu óc choáng váng.

“Mày Mày dám”

Bốp ~~~~~!!

Tên thanh niên phần nộ tới cùng khi bị đánh lén, nổi điên lên định vùng dậy giết chết con heo mập dám cả gan ra tay với mình.

Dưới cặp mắt ngơ ngác không kịp hoàn hồn của biết bao người có mặt trong xung quanh, không đợi hắn kịp tấn công, Dương Kiệt vùng chân tung thêm một cú đá vào bụng hắn, cơ thể của hắn tựa như bị chiếc xe tải tông thẳng vào, bị cú đá đầy uy lực của anh ta đá bay ra xa, thậm chí tông ngã không ít người đang đứng xem ở xung quanh, tiếng la hét chửi rủa vang lên không dứt, còn bản thân hắn cơ thể co lại như một con tép, toàn thân run rẩy không đủ sức đứng dậy nữa.

“A ~~~~ ... mày dám ...” Tên còn lại đi chung với tên thanh niên cao lớn lúc này mới từ trong con kinh ngạc khó tin bùng tỉnh trở lại, hấn không thể tin nổi có người dám ra tay với người của Huyết Lang Bang, phần nộ gào thét.

Bốp ~~~~!

Không đợi hấn kịp nói hết lời, Dương Kiệt trực tiếp tặng cho hấn một cú bạt tai vào mặt, bên má hứng trọn lập tức đỏ tím sưng vù ngay tức khắc, đồng thời vài chiếc răng kèm theo máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể bị đánh bay ra xa, té ngã xuống đất, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“Mẹ kiếp, cái thứ gì đâu không, bộ tưởng bố mày hiền muốn ăn hiếp là ăn hiếp sao? Hai tên tiên thiên tầng thứ 2 quèn mà dám tới bắt bố mày quý gối khấu đầu, van xin gia nhập vào cái bang phái vô tích sự gì đó nữa chứ? Một nửa tài nguyên? Tụi bây coi mặt tao giống một nửa tài nguyên sao? Không cho tụi bây một trận tụi bây còn không biết mình đang ở đâu. Rút kinh nghiệm đi nhé, lâu sau đừng có đi ăn hiếp những người có khuôn mặt hiền lành phúc hậu như ta nữa.” Dương Kiệt nhìn về hai tên thành viên đã ngất đi của Huyết Lang bang, hừ mạnh một tiếng, vỗ vỗ đôi tay, dưới cặp mắt kính hải, khó tin của những người có mặt ở xung quanh, quay người rời khỏi đi thẳng về phía tầng kinh các.

Đợi tới khi bóng lưng của Dương Kiệt dần dần biến mất khỏi tầm nhìn, tiếng ầm vang bàn tán mới bùng nổ lên.

“Tên đệ tử tạp vụ có thân thể như trái bóng không lồ đó là cao nhân ở phương nào thế nhỉ, ngay cả người của Huyết Lang Bang cũng dám đánh! Bộ hấn không sợ chết sao?”

“Đúng thế, đúng thế, ngay cả hai tiên thiên tầng thứ 2 chỉ vài chiêu đã bị hạ đo ván, thậm chí không tý sức phản kháng, rốt cuộc tên đó là ai vậy?”

“Xì, chẳng qua là đánh lén thôi, có gì hay ho đâu chứ, có chút thực lực mà cứ tưởng mình thiên hạ vô địch, những người như thế trước sau gì cũng tàn thôi. Người của Huyết Lang Bang bị hấn làm mất mặt như thế, chắc chắn sẽ không tha cho hấn đâu.”

“Vừa mới bước chân tới khu vực ngoại môn đã đắc tội một trong tứ đại bang phái hùng mạnh nhất ngoại môn, chắc chắn sẽ bị người của Huyết Lang Bang trấn áp tới nỗi không ngóc đầu lên nổi, thậm chí có thể bị chơi cho thân tàn ma dại, tàn phế rồi khỏi tông môn cho mà xem.”

“Ừ, ừ, có chuyện hay để xem rồi đấy.”

Khoảng cách từ khu đại điện đi tới tầng kinh các không quá xa, chỉ khoảng mười phút đi bộ, một tòa kiến trúc giống tòa tháp cao năm tầng đã lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt.

Lối vào tầng kinh các có không ít đệ tử ngoại môn ra vào, đa số đều là những người muốn dùng điểm tích lũy để đổi lấy tuyệt học tu luyện.

Dưới ánh mắt tò mò hiếu kỳ của không ít người, Dương Kiệt trực tiếp đi thẳng vào bên trong tầng kinh các.

Trong tháp là một khoảng không gian rộng lớn, có trưng bày những chiếc kệ tủ gỗ xếp thành từng hàng từng hàng, trên kệ tủ có vô số quyển bí kíp tuyệt học được tích lũy mấy ngàn năm của Thánh Hóa Tông, mỗi một quyển lọt ra ngoài, đều có thể trở thành tuyệt học trấn giữ của những gia tộc cấp 2 chứ chả chơi.

Đó là lý do vì sao đại đa số người đều tranh giành bẻ đầu để gia nhập vào tông môn.

Cách lối vào không xa, có thể nhìn thấy một đàn ông trung niên đang nằm dựa người lên một chiếc ghế gỗ, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, những đệ tử đi ngang qua đều thấp tay cúi chào một cách cung kính, chắc là trưởng lão phụ trách quản lý tầng kinh các này nhỉ.

Dương Kiệt cũng học theo mọi người, bước tới chấp tay thi lễ: “Đệ tử kính chào trưởng lão ạ.”

Đôi mắt của vị trưởng lão từ từ mở ra, quan sát toàn thân trên dưới Dương Kiệt, đặc biệt là thân hình “siêu mẫu” và bộ đồ đệ tử tạp vụ trên người, gây được chút hứng thú cho ông ta, mỉm cười nói: “Cậu là đệ tử tạp vụ mới thăng cấp tới khu vực này sao?”

“Thưa đúng rồi ạ.”

Trưởng lão khẽ gật đầu, ôn giọng nói: “Đệ tử ngoại môn có một lần cơ hội lựa chọn một bộ tâm pháp và một bộ tuyệt học miễn phí, cậu có một canh giờ đi vào trong đó tìm kiếm những bí kíp thích hợp cho bản thân, sau đó quay trở lại đây đăng ký với lão phu. Nhưng nhớ kỹ, chỉ được chọn một bộ tâm pháp và một bộ tuyệt học, ngoài ra, chỉ được tìm kiếm trong tầng thứ nhất, nếu như dám bén mảng tới tầng thứ hai, bị pháp trận trấn giữ ở lối vào tiêu diệt thì đừng có trách lão phu không nhắc nhở trước à nha.”

“Đệ tử hiểu rồi ạ.” Đệ tử ngoại môn chỉ có thể lựa chọn tuyệt học ở tầng thứ nhất, bao gồm những tuyệt học ở cấp bậc huyền giới trung cấp trở xuống, phải trở thành đệ tử nội môn mới có cơ hội đi tới tầng thứ hai để lựa chọn những tuyệt học từ huyền giới trung cấp trở lên. Tất nhiên, nếu có đủ điểm tích lũy, cũng có thể yêu cầu đi lên tới tầng thứ hai để chọn lựa, nhưng số điểm cần thiết là một con số trên trời, không phải ai cũng kham nổi, ít nhất Dương Kiệt vào thời điểm này kham không nổi.

Dương Kiệt không muốn tốn thời gian, chào trưởng lão phụ trách một tiếng, sau đó đi thẳng vào trong tầng thứ nhất để lựa chọn bí kíp thích hợp cho bản thân.

Trong tầng thứ nhất có không ít người đang lựa chọn bí kíp cho bản thân, có người trực tiếp đứng tại chỗ để xem, hoàn toàn chìm đắm trong cuốn bí kíp trong tay, thậm chí có người đi ngang qua cũng không hay.

Cũng có người lắc đầu thờ dãi, cầm bí kíp lên xem vài dòng rồi bỏ vào lại, tiếp tục đi tìm kiếm bí kíp khác.

Bầu không khí trong này tuyệt đối im tĩnh, không ai dám lên tiếng nói lời nào gây mất trật tự trong phòng cả.

Dương Kiệt trước tiên phải tìm cho mình một bộ tâm pháp thích hợp, một bộ tâm pháp cao cấp không chỉ gia tăng tốc độ tu luyện, còn có thể khiến chân khí trong cơ thể được tinh luyện trở nên thuần khiết hơn lúc ban đầu, uy lực khi phát uy ra sẽ trở nên lớn mạnh hơn rất nhiều, ngoài ra, một vài tâm pháp có thể giúp chân khí mang theo thuộc tính ngũ hành như lửa, nước, thổ, kim, mộc, ngoại trừ thuộc tính ngũ hành, những tâm pháp đặc biệt thậm chí còn có thuộc tính lôi, băng, gió, bóng tối và ánh sáng, khi kết hợp với những môn tuyệt học có thuộc tính, sẽ trở nên vô cùng lợi hại.

Tốc độ tu luyện Dương Kiệt không quan tâm, nhưng tinh luyện chân khí và thay đổi thuộc tính của chân khí là điều mà Dương Kiệt cần thiết nhất hiện giờ.

Ngoại trừ tâm pháp ra, Dương Kiệt còn định tìm thêm 1 bộ tuyệt học thân pháp, hiện giờ trong tay Dương Kiệt đã có những tuyệt học tấn công không tể, chỉ cần đủ linh thạch trong tay, hoàn toàn có thể thăng cấp lên cấp cao thậm chí hơn cả tuyệt học ở trong Thánh Hỏa Tông, ngoài ra, có võ hồn Huyền Vũ hộ thể, tuyệt học phòng thủ cũng không cần thiết.

Nhược điểm duy nhất của Dương Kiệt lúc này chỉ là thân pháp mà thôi. Thân pháp thua kém người ta, cho dù có mạnh cỡ nào, đánh không trúng cũng bằng không, và lại, có thân pháp cao cấp trong tay, đánh không lại có thể quay đầu bỏ chạy, bỏ chạy ở đây là nói song phương, đối phương đánh không lại bỏ chạy, không có thân pháp cao cấp thì làm sao mà đuổi theo để tiêu diệt đối phương chứ?

Nên một tuyệt học thân pháp là vô cùng cần thiết đối với Dương Kiệt lúc này.

Dương Kiệt bước tới lật từng quyển bí kíp trên kệ tủ lên xem.

Tâm pháp Huyền giới sơ cấp: tiên thiên công ~.

Tâm pháp Huyền giới trung cấp: chân hỏa phân thiên ~.

Tâm pháp Huyền giới sơ cấp: linh mộc thần công ~.

Tâm pháp Huyền giới sơ cấp: huyền băng kinh ~.

Tâm pháp Huyền giới trung cấp: đại địa trấn thể thần công ~.

.....

Tâm pháp Huyền giới trung cấp: tam chuyển thuần dương công ~.

Trong tàng kinh các của Thánh Hỏa Tông có không ít tâm pháp quý giá, đặc biệt là tâm pháp huyền giới trung cấp chân hỏa phân thiên, được rút gọn lại từ tâm pháp chân phái địa giới tuyệt phẩm cửu thiên chân hỏa quyết, uy lực kinh người.

Nhưng tâm pháp lọt vào đôi mắt của Dương Kiệt không phải là chân hỏa phân thiên, mà là tâm pháp trung cấp tam chuyển thuần dương công, được rút gọn từ địa giới cao cấp cửu chuyển thuần dương công.

Tam chuyển thuần dương công có thuộc tính hệ dương, chí cương chí dương, khắc tính của mọi sức mạnh tà yêu, mỗi một chuyển là tinh luyện chân khí trong cơ thể một lần, khiến chân khí trở nên thuần khiết, chất lượng và dồi dào hơn gấp đôi. Tuyệt đối là thần khí trong các trận chiến đánh tiêu hao.

Chỉ là tu luyện tam chuyển thuần dương công phải tốn thời gian nhiều hơn gấp đôi, gấp ba so với những tâm pháp khác, nên số người lựa chọn không nhiều.

Tốc độ tu luyện hoàn toàn không phải là vấn đề của Dương Kiệt, nên vô cùng quả quyết chọn lấy tam chuyển thuần dương công, đợi sau này có đủ điểm tích lũy hoặc trở thành đệ tử nội môn hay trung tâm, sẽ lên những tầng cao hơn nữa đòi lấy lục chuyển thuần dương công và cửu chuyển thuần dương công.

Lựa chọn xong tâm pháp thích hợp, Dương Kiệt tiếp tục đi tìm kiếm tuyệt học thân pháp cho bản thân.

Tồn gần cả tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tìm được một tuyệt học thân pháp thích hợp: càn khôn nhất thiểm.

khi luyện tới cực đỉnh, trong phạm vi 10 mét, có thể chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện tới vị trí mà mình định vị, tựa như dịch chuyển tức thời vậy.

Tiến độ tu luyện của càn khôn nhất thiểm bao gồm nhập môn (dịch chuyển trong vòng bốn mét), tiểu thành (sáu mét), đại thành (tám mét), và cực đỉnh (mười mét)

Mặc dù vẫn còn thời gian, nhưng khi chọn xong hai bộ bí kíp phù hợp với mình xong, Dương Kiệt quay trở về nơi trưởng lão phụ trách đăng ký để có thể mang hai bộ bí kíp về tu luyện.

“Tam chuyển thuần dương công? Cần khôn nhất thêm?” Nhìn thấy hai quyền bí kíp trong tay Dương Kiệt, trưởng lão có chút bất ngờ, vì đại đa số đệ tử trong Thánh Hóa Tông đều lựa chọn tâm pháp chân hòa phần thiên, để sau này có cơ hội chuyển đổi thành cửu thiên chân hỏa quyết, còn không thì lựa chọn những tâm pháp thích hợp với thuộc tính của mình, chỉ là tam chuyển thuần dương công tu luyện quá khó khăn, tiêu tốn thời gian quá dài, không phải ai cũng đủ sức kiên nhẫn để theo đuổi, nên đã một thời gian dài không ai lựa chọn môn tâm pháp đó, nên lúc này nhìn thấy Dương Kiệt chọn lấy tâm pháp này, có chút bất ngờ.

“Tam chuyển thuần dương công tuy tu luyện khó khăn, nhưng khi luyện thành uy lực không tẻ, cậu phải cố gắng nhiều đấy.” Trưởng lão lên tiếng cổ động vài câu, sau đó sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc lạnh lùng khác thường: “Cậu có thể mang hai quyền bí kíp này về tu luyện trong vòng một tháng, một tháng sau phải mang trả lại tàng kinh các ngay tức khắc, nếu như chậm trễ, sẽ bị xử phạt nghiêm trọng. Ngoài ra, không được tự ý truyền dạy cho người khác, nếu như vi phạm, sẽ bị chấp pháp đường xử tử ngay tức khắc, hiểu rồi chứ?”

Dương Kiệt có thể cảm nhận được sát khí đằng đằng từ trong người vị trưởng lão phát tán ra, khiến anh ta không kiềm được run bắn người lên.

“Thưa trưởng lão, đệ tử hiểu rồi ạ.” Dương Kiệt nhanh chóng trấn tĩnh lại, chấp tay thi lễ với trưởng lão quản lý một cái, sau đó mang theo hai bộ bí kíp rời khỏi tàng kinh các.

“Thú vị, thú vị, đối diện với sát khí đáng sợ của lão phu mà có thể trấn tĩnh trong giây lát, xem ra tông môn lại xuất hiện một nhân tài rồi nhỉ?” Nhìn thấy bóng lưng của Dương Kiệt khuất đi sau cánh cửa ra vào, đôi mắt của trưởng lão lóe qua tia sáng thích thú, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, lại tiếp tục dựa mình vào ghế, nhắm mắt bất động như một bức tượng.

Dương Kiệt sau khi rời khỏi tàng kinh các, quyết định đi tới kỳ trân các để bán những con ma thú mà mình săn được trong khu rừng ma thú để đổi lấy linh thạch hoặc điểm tích lũy, mục đích là muốn dùng linh thạch để thăng cấp tuyệt học của mình lên huyền giới, vì lúc này hoàng giới không đủ sức đáp ứng yêu cầu của mình rồi.

Kỳ trân các là cơ quan vô cùng quan trọng trong Thánh Hóa Tông, chỉ cần có đủ điểm tích lũy, có thể đổi lấy bất kỳ thứ gì ở trong này.

Từ thần binh lợi khí, thần đan diệu dược, linh quả linh thảo v.v... Dương Kiệt vừa bước vào kỳ trân các, lập tức có người phụ trách tiếp khách chạy tới phục vụ, không ngừng giới thiệu về những sản phẩm bày bán trong những chiếc tủ kính trong đại sảnh.

Kim sáng rực, ích khí đan, tích khí đan từ cấp thấp tới tuyệt phẩm, tất nhiên còn có vô số đan dược mà Dương Kiệt không biết tên gọi của chúng, nhưng đại đa số đều là những viên đan dược dùng để tu luyện hoặc đột phá cảnh giới, ví dụ như một viên tiên thiên đan, có thể giúp một tiên thiên dùng xong trực tiếp thăng lên một cấp, vô cùng quý giá, chỉ là giá của viên tiên thiên đan này lên tới 100 ngàn điểm tích lũy, Dương Kiệt có bán luôn bản thân cũng không đủ để mua nó.

Bình khí có từ phạm khí tới linh khí, linh thảo linh quả có từ cấp 5 trở xuống, thậm chí Dương Kiệt có thể tìm thấy thuần dương quả, linh quả mà Dương Kiệt dùng xong trực tiếp từ luyện thể tầng thứ 10 đột phá thành tiên thiên tầng thứ 2. Giá của thuần dương quả lên tới 80000 điểm tích lũy, cao hơn cả gia tài của một tiên thiên cao cấp, hèn chi tên thanh niên của Thiên Kiếm Tông bị lấy trộm thuần dương quả, đại noli giận lỗi đỉnh, tựa như Dương Kiệt đã cướp vợ giết cha của hắn vậy.

Dương Kiệt đi xem xong một vòng ở tầng thứ nhất, không đủ tin để tiếp tục xem nữa, mẹ kiếp, không đủ lực để mua, càng xem càng thấy tức tối thêm thôi.

Mới tầng thứ nhất đã như vậy, còn tầng thứ hai và tầng thứ ba thì sao nhỉ? Chắc chỉ dành cho đệ tử trung tâm hoặc đệ tử chân truyền và các trưởng lão mà thôi.

Không muốn tốn thời gian để xem những thứ mình không vớ tới nổi, trực tiếp yêu cầu được trao đổi xác ma thú đổi thành linh thành, lập tức được người phục vụ đưa vào một gian phòng, từ trong túi cần khôn lấy ra vô số xác ma thú cấp 1, cấp 2 mà Dương Kiệt săn được trong khu rừng, giao cho người phụ trách kiểm kê và định giá lại, cuối cùng bán hết số ma thú cấp thấp đó, đổi được 132689 viên linh thạch cấp thấp.

Tất nhiên trong tháp cần khôn của Dương Kiệt còn không ít xác ma thú cấp 3, cấp 4 bị giết bởi Kiều Phong, nhưng suy qua nghĩ lại, tạm thời không dám mang ra bán, chỉ sợ người bên kỳ trân các truy hỏi nguồn gốc những cái xác ma thú cao cấp không biết đường mà trả lời, để sau này có cơ hội đi tới các vương thành lớn, mang tới các thương hội địa phương bán để tránh rắc rối.

132689 viên linh thạch coi thì khá nhiều, nhưng tuyệt đối không đủ thăng cấp tuyệt học của mình lên thành huyền giới, suy qua nghĩ lại, đành phải tốn thêm 20000 điểm tích lũy đổi lấy 10000 viên linh thạch trung cấp. Một viên linh thạch trung cấp tương đương 100 viên linh thạch cấp thấp, nghĩa là lúc này trong tay Dương Kiệt có tới gần 1 triệu 400 ngàn viên linh thạch cấp thấp, đủ để sử dụng trong một thời gian dài rồi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của người phục vụ, Dương Kiệt rời khỏi kỳ trân các, tìm tới ngôi trang viên 301 của mình trong khu vực ngoại môn.

Dựa theo bản đồ, Dương Kiệt không quá khó khăn khi tìm được ngôi trang viên 301 của mình, đó là một ngôi trang viên có diện tích trên 200 mét vuông, trước cổng là cánh cửa bằng sắt màu đỏ to lớn, chính giữa cửa cách có một vết lõm hình dạng giống như thê bài, chắc là cơ quan dùng để kích hoạt pháp trận của trang viên, cũng là chìa khóa dùng để mở cửa đi vào.

Lấy tấm thê bài chìa khóa mà Lý trưởng lão giao cho, ấn vào vết lõm trên cánh cửa sắt, cả ngôi trang viên lập tức thấp sáng như được bật đèn lên vậy, thậm chí có thể cảm nhận thiên địa linh khí ở xung quanh tụ tập lại vào trong trang viên, linh khí dồi dào có thể giúp cho chủ nhân ngôi trang viên gia tăng tốc độ hấp thụ linh khí lên gấp đôi.

Đẩy cửa bước vào, phát hiện ngôi trang viên này rộng lớn lộng lẫy không kém gì ngôi trang viên mà Dương Kiệt đã từng ở qua ở thành Hoàng Huyền,

thậm chí có phần sang trọng lộng lẫy hơn.

Tồn gần một giờ đồng hồ, Dương Kiệt đã đi khắp trang viên và nắm rõ cấu trúc trong này, gồm một đại sảnh để tiếp khách, một nhà bếp, năm phòng ngủ, một vườn hoa và vô số lầu các lớn nhỏ phân bố khắp nơi trong trang viên, hoàn toàn không thua kém gì so với những biệt thự cao cấp thời hiện đại.

Dùng thẻ bài chìa khóa kích hoạt hệ thống trận pháp phòng hộ trang viên, nếu như không được sự cho phép của Dương Kiệt, không ai có thể bước chân vào ngôi trang viên này, nếu như dám dùng sức đột nhập vào, sẽ bị trận pháp tiêu diệt ngay tức khắc, vô cùng an toàn.

Dương Kiệt đi vào một phòng ngủ sang trọng nhất trong trang viên, bó gối ngồi lên giường ngủ, bắt đầu tiến hành thăng cấp tuyệt học của mình.

Lúc đầu cứ tưởng rằng 1 triệu 400 ngàn linh thạch cấp thấp quá dư thừa để thăng cấp, nhưng đợi tới khi chính thức thăng cấp mình đã lắm, ba tuyệt học hoàng giới cao cấp thăng cấp lên thành huyền giới sơ cấp, tốn hết gần 800000 viên linh thạch cấp thấp, muốn từ huyền giới sơ cấp thăng lên trung cấp, mỗi môn tuyệt học phải tốn 500000 viên.

Chưa đầy hai phút đồng hồ, hơn nửa tài sản bốc hơi, khiến Dương Kiệt đau lòng xót dạ vô cùng.

Lại tốn thêm 100000 viên linh thạch để thăng cấp võ hồn Huyền Vũ lên cấp 2, 110000 viên để thăng cấp càn khôn tháp lên pháp khí cao cấp, thế là chỉ trong vòng năm phút đồng hồ, gần 1 triệu linh thạch cấp thấp đã được tiêu hết, tuyệt đối là tốc độ tiêu tiền kỷ lục đối với một tiên thiên.

Muốn tiếp tục thăng cấp võ hồn lên cấp ba, phải tốn trên một triệu viên linh thạch cấp thấp, mỗi thăng một cấp số linh thạch cần thiết tăng lên gấp mười lần, khiến Dương Kiệt vô cùng đau đầu không biết kiếm đâu ra linh thạch để theo kịp tiến độ tiến bộ của mình.

“Thôi, thôi, không thêm suy nghĩ nữa, cái gì tới sẽ tới, nghĩ xa xôi quá chỉ cho nhức đầu.” với một người có tính cách lạc quan như Dương Kiệt, nhanh chóng vứt bỏ những suy nghĩ nhức đầu sang một bên, từ trong túi càn khôn lấy ra hai bộ bí kíp lấy được từ tầng kinh các, bắt đầu tiến hành tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Huyết Lang Bang tuyên chiến

Ba ngày cứ thế trôi qua, trong thời gian này Dương Kiệt ở trong trang viên của mình không xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, chuyên tâm tu luyện hai bộ bí kíp của mình.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, Dương Kiệt đã thành công nhập môn tuyệt học thân pháp, trong phạm vi bốn mét có thể dịch chuyển tới địa điểm định vị ngay tức khắc, chỉ là mỗi lần sử dụng tuyệt học này tiêu hao khá nhiều chân khí, với lượng chân khí trong người của Dương Kiệt, chỉ có thể sử dụng mười lần là phải hấp thụ linh khí để bổ sung lại.

Còn tam chuyển thuần dương công, đã hoàn toàn chuyển hóa chân khí từ không thuộc tính thành chân khí thuộc tính dương. Chỉ là gạt mình hoảng hốt khi phát hiện điểm kinh nghiệm cần để thăng cấp tăng lên gấp ba lần.

Thì ra là với đặc tính thăng cấp của Dương Kiệt, không cần thiết phải như người khác phải tự tu luyện linh khí ba lần. mỗi lần thăng cấp sẽ tự động tam chuyển thành công, chỉ là nhìn vào lượng điểm kinh nghiệm lúc này...

Lẽ ra định hất thụ hết 100 viên tính khí đan trung cấp để thăng cấp, lúc này thậm chí chưa đi được nửa đường nữa là. Đúng là tự lấy đá chọi chân mình mà.

Nhưng nghĩ tới công dụng của Tam chuyển thần dương công, sắc mặt của Dương Kiệt dễ coi hơn đôi chút. Xem như tăng độ khó trong trò chơi vậy.

Chỉ còn cách tự an ủi bản thân như vậy chứ biết sao giờ.

“Tiếp tục cắm đầu tu luyện cũng không phải là chuyện hay, thử đi tới nhiệm vụ đường xem xem có nhiệm vụ nào có thể kết hợp thí luyện và kiếm điểm tích lũy không, chứ với số điểm tích lũy còn lại của mình, muốn dùng để đổi những vật phẩm giá trị còn lâu mới đủ.” Vươn người thở dài một tiếng, Dương Kiệt quyết định không tiếp tục ở lại trong trang viên nữa, tìm thời cơ đi thí luyện mở mang kinh nghiệm mới là thượng sách.

“Con heo mập trong kia hãy nghe đây, mau lăn ra đầu bổ mày bảo ~~~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt định rời khỏi trang viên, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gào thét đầy cao ngạo vô cùng khó nghe.

“Lại tên khốn nào ngựa mình rồi đây?” Dương Kiệt khẽ dúm mày, cảm thấy giọng nói khá quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ tới ai, nhưng chắc chắn không phải bạn bè.

Vô cùng thần nhiên đẩy cửa bước ra khỏi trang viên, phát hiện một đám đông gần cả chục tên đang vây kín ở trước cửa nhà, xung quanh còn có vô số người trong môn phái tụ tập lại đứng ở phía xa, không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía đám người đang vây lấy trang viên.

Dương Kiệt vô cùng tỉnh mắt phát hiện trong đám gần chục người có mặt hai tên thanh niên của Huyết Lang Bang đã từng bị anh ta đập cho một trận, xem ra chúng đã dẫn theo người tới báo thù rồi đây.

Ngoài hai tên thanh niên đã từ bị đập cho một trận ra, còn có thể nhìn thấy hình bóng của tên Tư Mã Thiên hơn cả tháng không gặp.

ngoài ra, đứng bên cạnh hắn còn có Vô Nghĩa Hy, tên khốn đã từng làm nhục và cấu kết với không ít người định hãm hại Dương Kiệt lúc vừa mới gia nhập vào khu vực tập vụ.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của kẻ thù, tân thù cựu hận, trên môi Dương Kiệt lộ ra một nụ cười sắc lạnh, đôi mắt như muốn phang thẳng xé thịt đối phương nhìn chăm chăm vào tên Vô Nghĩa Hy, hoàn toàn không thèm quan tâm tới tên thanh niên dẫn đầu nhóm đang không ngừng buông những lời khiêu khích khó nghe khi nhìn thấy Dương Kiệt bước ra.

Tên thanh niên dẫn đầu nhìn thấy Dương Kiệt dám không đếm xỉa tới mình, phần nộ tới cùng, định trực tiếp ra tay lao tới đập cho đối phương một trận vì cái tội hỗn láo với sư huynh.

Nhưng Tư Mã Thiên nhanh chóng áp sát tới tên thanh niên, ghé bên tai hắn to nhỏ vài câu, đôi mắt không ngừng phóng tia sáng sắc lạnh chế giễu về phía Dương Kiệt.

“Thì ra là thế, hèn chi dám to gan hành hung người của Huyết Lang Bang.”

Tên thanh niên cầm đầu khẽ ngật đầu, sau lời giới thiệu của Tư Mã Thiên đã biết được danh tánh của Dương Kiệt, ánh mắt phần nộ lúc này khi nhìn vào Dương Kiệt lúc này tràn đầy vẻ chế giễu khinh thường, lạnh lạnh nói: “Con heo mập kia, mày dám to gan hành hung người của Huyết Lang Bang, đắc tội Thiên thiếu gia, giờ tao cho mày một cơ hội, bước tới đây quỳ xuống khấu đầu, chui qua giữa háng của Thiên thiếu gia, tự phế hai tay, sau đó dâng lên hết tài nguyên trên người mày, tao sẽ tha cho cái mạng chó của mày, để mày an toàn cút về quê nhà.”

Nghe xong lời nói của tên thanh niên cầm đầu, cả Tư Mã Thiên và Vô Nghĩa Hy đều lộ ra nụ cười sắc lạnh cười trên đầu kẻ khác, còn những tên thuộc hạ đi theo bên cạnh đều chộc phá lên cười, không ngừng buông lời trêu chọc khó nghe về phía Dương Kiệt.

Đặc biệt là hai tên đã bị anh ta đập cho một trận, vẻ mặt đầy điên cuồng, không ngừng gào thét chửi rủa anh ta.

“Toi rồi, toi rồi, ngay cả một trong ngũ đại đội trưởng của Huyết Lang Bang Trương Tuấn cũng đã xuất hiện, nghe nói Trương Tuấn sư huynh đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 6, cộng thêm võ hồn cấp 3 hàn băng thích vô cùng lợi hại, tuyệt học hàn băng miên chương đã luyện tới cảnh giới đại thành, trong giai đoạn cùng cấp không có đối thủ, lần này đích thân dẫn tiểu đội tới báo thù, xem ra tên đệ tử tập vụ đó hết có cơ hội thoát nạn rồi.”

“Xem tình hình dường như tên đệ tử tập vụ kia có hiên khích với Tư Mã Thiên thì phải, anh trai của Tư Mã Thiên là một trong thập đại cao thủ ngoại môn, đồng thời là phó bang chủ của Huyết Lang Bang, nghe nói đang bế quan đột phá tới tiên thiên tầng thứ 9, thậm chí là tiên thiên cấp 10. Có thể nói là một tay che trời, hẳn dám đắc tội Tư Mã Thiên, khu ngoại môn này sẽ không còn đất sống cho hắn đâu.”

“Hèn chi hắn dám ra tay hành hung người của Huyết Lang Bang, thì ra là có mối thù hận trước kia rồi.”

Ông trời làm chứng, Dương Kiệt hoàn toàn không biết Tư Mã Thiên là người của Huyết Lang Bang, nếu như biết trước điều đó, e rằng hai tên thanh niên bị anh ta đập cho một trận bữa kia không chỉ nhẹ nhàng như thế rồi.

Dương Kiệt thu lại ánh mắt căm hận đối với Vô Nghĩa Hy, quay sang nhìn vào Trương Tuấn, cười lạnh nói: “Quý xuống khấu đầu? Chui qua háng của tên vô dụng đó? Người có thật là người không đang nằm mơ chứ?”

“To gan ~~~!”

“Phản rồi, phản rồi, một tên đệ tử tập vụ quèn mà dám cãi lời của đội trưởng, quả thật đáng chết ~~~!”

Nghe thấy Dương Kiệt dám gọi mình là tên vô dụng, khuôn mặt của Tư Mã Thiên cau có lại vì giận dữ, hận không thể lao tới đại chiến 300 hiệp với đối phương, để xem coi ai là tên vô dụng, nhưng đã nhanh chóng bị Vô Nghĩa Hy ở bên cạnh ngăn lại, thì thầm to nhỏ vài câu bên tai hắn xong, Tư Mã Thiên nhanh chóng bình tĩnh lại, trên môi lộ ra nụ cười sắc lạnh khát máu nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt như nhìn một người chết.

Trương Tuấn sắc mặt trầm đen như than, lạnh lạnh nói: “Người dám cãi lời của ta, nghĩa là người muốn tuyên chiến với cả Huyết Lang Bang này đúng không?”

“Tuyên chiến thì tuyên chiến, làm gì được nhau nào?” Dương Kiệt trợn mắt trắng với hắn, đã rơi vào tình thế này rồi, có tuyên chiến hay không có còn quan trọng nữa không chứ?

Vậy mà còn phải hỏi, không biết đầu óc tên này có bị gì kẹp qua không đây.

“Tốt, tốt, đã lâu lắm rồi, không có ai dám khiêu chiến với Huyết Lang Bang của bọn ta, xem ra có người tưởng rằng Huyết Lang Bang đã không còn đáng sợ như xưa, không còn run sợ trước uy danh của Huyết Lang Bang nữa rồi, ngay cả một con chó một con mèo cũng dám phản kháng.”

Trương Tuấn giận quá hóa cười, quay sang đám thuộc hạ lạnh lạnh nói: “Bắt đầu từ ngày hôm nay, người của Huyết Lang Bang sẽ phong tỏa hết mọi đường sống của con heo mập này, ta không muốn nhìn thấy hắn nhận được bất kỳ một nhiệm vụ nào trong môn phái cả. Ngoài ra, hằng ngày mọi thành viên trong bang luân phiên khiêu chiến hắn, chỉ cần không đánh chết, đánh thành tàn phế cũng không thành vấn đề.”

“Wa ~~~, Huyết Lang Bang đã ra tay rồi, luân phiên khiêu chiến! Cho dù tên đệ tử tạp vụ này thực lực cao cỡ nào, cũng chỉ có nước quỳ mà thôi.”

“Đúng thế, đúng thế, đã lâu lắm rồi Huyết Lang Bang không ra tay đàn áp ai cả, không ngờ hôm nay lại có cơ hội theo dõi cuộc chiến đầy thú vị như thế này. Cả thử xem tên đệ tử tạp vụ chịu đựng được bao lâu, một ngày, hai ngày hay mười ngày?”

“Chắc chỉ được vài ba ngày là cùng, cũng phải cúi đầu như con chó mà thôi.” Những người ở xung quanh nghe xong câu mệnh lệnh của Trương Tuấn ban phát xuống, vội vã hô hoán thì thầm to nhỏ với nhau.

“Khiêu chiến? Ngươi chắc chắn chứ?”

Trong lòng Dương Kiệt cười lạnh một tiếng.

Khiêu chiến? Bộ tưởng bỏ mày sợ sao? Bỏ mày chỉ mong có thể mà thôi, khi không lại có người mang điểm tích lũy tặng không cho mình.

Trong Thánh Hòa Tông, đệ tử ngoại môn có thể khiêu chiến lẫn nhau, chỉ cần không vượt quá đối phương ba cấp trở nên, khi phát động khiêu chiến, người bị khiêu chiến không được phép từ chối, nếu từ chối sẽ bị người khiêu chiến lấy đi một nửa tài nguyên và điểm tích lũy trong người.

Và mỗi người có thể khiêu chiến cùng một người một tháng một lần, Huyết Lang Bang hoàn toàn có thể từng người luân phiên nhau khiêu chiến với Dương Kiệt, nếu như Dương Kiệt đồng ý chấp nhận, chỉ cần không khiến đối phương mất mạng, hoàn toàn có thể đánh thành tàn phế, còn nếu từ chối, một nửa tài nguyên và điểm tích lũy bị lấy mất, cứ thế tuần hoàn luân phiên nhau, anh ta sẽ không có tài nguyên tu luyện, sẽ không góc đầu lên nổi.

Mục đích của tông môn là muốn thúc đẩy sự tiến bộ của môn đồ.

“Thế nào? Sợ rồi hả? Đã quá muộn rồi, bọn ta sẽ cho ngươi thấy sự đáng sợ của Huyết Lang Bang, bắt đầu từ hôm nay ngươi phải sống trong con tuyệt vọng không có lối thoát, hahahaha ~!!”

Trương Tuấn phẫn khích cười nói.

“Sợ? Ngươi nghĩ ngợi quá nhiều rồi đấy?”

Dương Kiệt cười lạnh một tiếng, dùng ánh mắt quét về phía Tư Mã Thiên: “Thế nào? kẻ bại trận kia, ngươi là người đầu tiên khiêu chiến ta chứ?” Sau đó lại quét ngang qua tên Vô Nghĩa Hy, lạnh lạnh nói: “Hay là ngươi?”

“Kẻ bại trận? Giờ ta đã tiên thiên tầng thứ 2, cộng thêm võ hồn cấp 3 “Huyền Băng Cự Hùng”, thực lực sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 5 không có võ hồn như ngươi, ngươi chỉ là tiên thiên tầng thứ 2, dù tư cách để ta khiêu chiến nữa sao?” Tư Mã Thiên cười lạnh nói.

Đúng thế, chỉ trong vòng hai tháng Tư Mã Thiên đã từ một luyện thể tầng thứ 10 đột phá thành tiên thiên tầng thứ 2, ngoại trừ tư chất không tệ của hắn, tài nguyên của khu vực ngoại môn và anh trai hắn để lại, cũng góp công không nhỏ cho sự tiến bộ chóng mặt của hắn.

Nên hẳn lúc này tỏ ra vô cùng tự tin, hoàn toàn không đếm xỉa gì tới một tên không có võ hồn như Dương Kiệt.

Ngưng một hồi, lại nói tiếp: “Tất nhiên, nếu như ngươi đâm đầu vào chỗ chết, ta cũng sẽ cho ngươi được tọa nguyên, tân thù cựu hận, mỗi sĩ nhục trước khi gia nhập tông môn, hôm nay ta sẽ trả lại cho ngươi cả vốn lẫn lời.”

Dứt câu, chuẩn bị bước ra khiêu chiến với Dương Kiệt.

“Thiên thiếu gia, khoan đã, giết gà cần gì phải dùng tới dao mổ trâu, để thuộc hạ ra thử thử vài chiêu với con heo mập đó, đập cho hắn một trận thân tàn ma đại, sau đó Thiên thiếu gia tiếp tục hành hạ hắn cũng được mà.”

Vô Nghĩa Hy từ phía sau bước ra, cản lại Tư Mã Thiên lên tiếng khuyên bảo.

Tư Mã Thiên khẽ suy nghĩ một hồi, cảm thấy lời nói của Vô Nghĩa Hy có lý, nên lùi về phía sau một bước, tỏ ý chấp nhận lời thỉnh cầu của hắn.

Vô Nghĩa Hy mang theo nụ cười lạnh lùng chế giễu từ bước ra phía trước: “Con heo mập kia, lần trước chơi không chết mày, lần này mày không may mắn như thế nữa đâu. Ra tay đi, tao nhường mày ba chiêu, nhớ kỹ, chỉ ba chiêu thôi đấy, mày hãy cố mà nắm lấy cơ hội ngàn năm hiếm gặp này.”

Câu nói vừa dứt, khí thế của tiên thiên tầng thứ 3 từ trong người hắn bùng phát ra, khiến không ít người tỏ ra kinh ngạc bất ngờ.

Những người ở xung quanh theo dõi trận chiến lập tức lùi ra xa gần hai chục mét, tạo khoảng trống cho cả hai giao chiến.

“Vô Nghĩa Hy mới đột phá tới tiên thiên tầng 3, dùng con heo mập này làm vật tế để phô trương sức mạnh của mình, thú vị đấy.”

Tư Mã Thiên bước tới bên cạnh Trương Tuấn, cười lạnh nói.

“Dám đ-ng tới Huyết Lang Bang, số phận của con heo mập đó đã được định đoạt rồi, giờ chỉ muốn xem xem hắn chịu đựng được bao lâu mà thôi, chỉ mong cuộc chơi đừng kết thúc sớm, nếu không thì chán lắm.”

Trương Tuấn mỉm cười nhún nhún vai.

“Ba chiêu? Ngươi chắc chứ?”

“Đừng nói nhiều nữa, mau xuất chiêu đi, Thiên thiếu gia còn đang chờ đợi tới lượt hành hạ mày kia.”

“Được!! Để xem ai hành hạ ai nhé ~~~~!!”

Dương Kiệt cười lạnh, cơ thể đột nhiên mờ nhạt đi, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Vô Nghĩa Hy.

Cần khôn nhất thêm ~~~~!!

“Chiêu thứ nhất ~~~~”

Dưới ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của Vô Nghĩa Hy, Dương Kiệt trực tiếp tung cú đấm thẳng vào mặt hắn.

Bốp ~~~~!!

Crack ~~~~!!

Á ~~~~~!!

Khuôn mặt của Vô Nghĩa Hy hứng trọn cú đấm thô sơ của Dương Kiệt, sống mũi trực tiếp vỡ vụn ra, máu tươi từ trong mũi phun bắn ra như vòi sen, nhuộm đỏ cả khuôn mặt của hắn và cú đấm của Dương Kiệt, cơ thể bị đánh lùi về phía sau, không đợi hắn kịp hoàn toàn, tiếp tục áp sát vào, một cú đá thẳng đan điền của hắn.

Pằng ~~~~!!

A ~~~~~!!

Vô Nghĩa Hy kêu lên một tiếng đầy đau khổ, khuôn mặt nhăn nhó như mòng con khi, cơ thể tựa như bị chiếc xe tải tông thẳng vào, bị đẩy bay ra xa té ngã xuống đất, toàn thân co giật liên hồi.

Đặc biệt là đan điền bị vỡ tung ra, chân khí trong cơ thể không còn chỗ lưu giữ, lập tức phóng thích ra khỏi cơ thể của hắn, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của hắn trắng bệch như đang bệnh nặng, xanh xao khó coi, từ một tiên thiên tầng thứ 3 rơi xuống thành người bình thường không có tí sức lực nào nữa.

“Cái gì? mi dám”

“Mau ngừng tay ~~~~!!”

“A, tên khốn”

Quá trình đánh bại phế bỏ đan điền Vô Nghĩa Hy chỉ diễn ra trong tích tắc, khiến người của Huyết Lang Bang không kịp trở tay, vẫn còn chìm đắm trong sự kinh ngạc khó tin không kịp ra tay ngăn cản, nhìn thấy Dương Kiệt đánh bại Vô Nghĩa Hy vẫn không chịu buông tha, định tiếp tục lao tới tấn công, không ít người gào thét lên vì căm phẫn, không ngừng buông lời hăm dọa.

Trương Tuấn trực tiếp tung người lên không trung nhảy về phía Dương Kiệt đang lao tới, tay phải tạo thành chưởng tung ra:

“Hàn băng miên chưởng ~~~~!!”

Hắn không thể không ra tay, bản thân Vô Nghĩa Hy sống chết ra sao hắn không quan tâm, nhưng nếu tiếp tục để Dương Kiệt làm nhục Vô Nghĩa Hy, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt của Huyết Lang Bang sao?

Tuyệt đối không thể để điều đó xảy ra được.

“Tốt, tao chờ mày nãy giờ! Giới vương quyền X 2, phi lũ bạo liệt quyền ~~~~!!” Dương Kiệt bỏ qua Vô Nghĩa Hy đang nằm hấp hối trên mặt đất, trực tiếp một cú đấm thẳng vào cú chưởng của Trương Tuấn đang ấn tới.

Pằng ~~~~~!!

Hai bàn tay va đập vào nhau, Trương Tuấn lập tức cảm nhận thấy một luồng sức mạnh đáng sợ truyền thẳng vào cú chưởng của mình, cơ thể không tự chủ bị đánh lùi về phía sau, từ trên không trung đáp xuống đất, phải bước lùi về vài bước mới trụ vững.

Bàn tay tung chưởng run lên cầm cập, có cảm giác như không còn là bàn tay của mình nữa.

Mang theo ánh mắt khó tin ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt vẫn đứng yên tại chỗ, không có vẻ gì khó chịu bị thương sau khi giao chiến với mình gì cả.

“Wa ~~~!! Không thể tin được, đỡ lấy hân băng miên chương của Trương Tuấn mà không hề hấn gì, rốt cuộc tên này là quái vật phương nào thế? Hân không phải chỉ là một tên đệ tử tạp vụ thôi sao? Sao có thể như thế được?”

“Hèn chi dám khiêu chiến với Huyết Lang Bang, thì ra có chút thực lực. Chỉ là Trương sư huynh chỉ hồi thúc ra tay, cộng thêm vẫn chưa sử dụng võ hồn của mình, nếu như giao chiến thực sự, hân chưa chắc có cơ hội.”

“Chưa chắc, chưa chắc, chắc gì hân đã dùng hết sức chứ, tôi có cảm giác mọi chuyện không đơn giản, hãy chờ xem.”

Không chỉ những người theo dõi ở xung quanh, ngay cả người của Huyết Lang Bang, đặc biệt là Tư Mã Thiên cảm thấy bất ngờ khó tin, thậm chí có chút hoảng sợ.

Có thể chống đỡ chiêu tấn công của Trương Tuấn mà không hề hấn gì, tuyệt đối không phải là một tiên thiên tầng thứ 2 có thể làm được, cộng thêm việc kết liễu Vô Nghĩa Hy trong giây lát, tuy có phần đánh lén, nhưng nếu như không có thực lực, muốn đánh lén cũng không xong.

Lúc này hân thầm thở phào nhẹ nhõm, may quá, may quá, lúc này mình còn định trực tiếp ra tay với con heo mập đó, cũng may là tên Vô Nghĩa Hy chịu đứng ra đánh do thám, nếu không e rằng người nằm trên mặt đất là mình rồi.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Crack~! Crack~! Crack~! Crack~!

Á ~~~~~!!

Dưới ánh mắt kinh ngạc và khó tin của những người có mặt ở xung quanh, Dương Kiệt trực tiếp giẫm bốn cú cực mạnh vào hai tay và hai chân của Vô Nghĩa Hy, tiếng xương gãy vang lên liên hồi, cộng thêm tiếng kêu thét thảm thiết từ miệng hân phát ra, hai mắt trợn ngược chết ngất đi, trực tiếp bị biến thành tên phế nhân phải nằm trên giường suốt đời.

“Người Người” Trương Tuấn không thể tin nổi những gì mình nhìn thấy, đối phương ra tay không chút do dự, tỏ ra vô cùng máu lạnh dứt khoát, trong lòng không kiềm được ớn lạnh xương sống

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hu hu, Diệt sư tử, đệ ngóng chờ tử mãi ~~~!!

Dương Kiệt dùng chân giẫm lên ngực của Vô Nghĩa Hy, trên môi lộ ra một nụ cười hả lòng hả dạ.

so với những đau khổ mà tên khốn này từng mang lại cho mình, phế bỏ hai tay hai chân của hân chẳng đáng là gì cả, thậm chí còn có chút không bằng một góc nhỏ những gì mình đã phải hứng chịu.

“Ý người muốn nói là ta máu lạnh, tàn nhẫn phải không?” Dương Kiệt từ từ ngẩng đầu lên, mang theo nụ cười lạnh lùng nhìn vào Trương Tuấn nói

“Đừng có đùa nữa, nếu như hoàn cảnh giữa ta và hân hoán đổi cho nhau, người dám chắc là ta sẽ không bị đối xử như hân chứ?”

Trương Tuấn cứng họng nói không nên lời, quá rõ ràng rồi, nếu như Dương Kiệt không phải là đối thủ của Vô Nghĩa Hy, hoàn cảnh chắc chắn sẽ còn bi thảm hơn Vô Nghĩa Hy lúc này.

Dương Kiệt lộ ra nụ cười chế giễu, dùng ánh mắt sắc lạnh quét ngang qua người của Huyết Lang Bang, lạnh lạnh nói: “Còn ai muốn khiêu chiến với ta, bước ra đây!!”

Còn ai muốn khiêu chiến với ta, bước ra đây!!

câu nói đầy bá khí của Dương Kiệt phải trầm trồ thán phục, không phải ai cũng đủ bản lĩnh và can đảm thân nhiên nói câu đó trước mặt người của Huyết Lang Bang.

Thành viên của Huyết Lang Bang nghe xong câu nói của Dương Kiệt đều không kiềm được phần nộ tức, cắn chặt răng hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nhưng khi ánh mắt của anh ta quét ngang qua, không ai dám đối diện nhìn thẳng vào, cũng không ai dám bước ra hùng hổ khiêu chiến như lúc ban đầu, kết cục bi thảm của Vô Nghĩa Hy vẫn còn ở đó.

Đối phương không cần biết mình có phải người của Huyết Lang Bang hay không, uy danh của Huyết Lang Bang chỉ là đồ bỏ đi trong mắt đối phương mà thôi, dám đứng ra khiêu chiến chắc chắn sẽ đi theo vết xe đổ của tên Vô Nghĩa Hy cho mà xem.

Trương Tuấn giận tới nổi mặt đỏ tía tai, hận không thể lao tới đập đối phương thành tàn phế, nhưng thật đáng tiếc là không thể.

Trương Tuấn đã là một tiên thiên tầng thứ 6, Dương Kiệt lộ ra chỉ là tiên thiên tầng 2, cao hơn tới 4 cấp, nếu như khiêu chiến đối phương hoàn toàn có thể từ chối, không có cơ thì làm sao mà dám ra tay chứ?

Lỡ như bị người của chấp pháp đường biết được thì khổ. Ở trống vắng vẻ thì không sao, hành hung xong không có nhân chứng, chấp pháp đường cũng không làm gì mình được, nhưng hiện giờ biết bao nhiêu con mắt đang đổ dồn về đây, tuyệt đối không thể ra tay được.

Mặc kệ ánh mắt như muốn nhai tươi nuốt sống của tên Trương Tuấn, Dương Kiệt quét ánh mắt về phía Tư Mã Thiên, cười chế giễu nói: “Thế nào Thiên thiếu gia, ra đây chơi với tôi vài chiêu chứ? Lúc này ngươi hùng hổ lắm mà, sao giờ làm con rùa thụt đầu rồi?”

Tư Mã Thiên toàn thân run rẩy, răng cắn vào môi tới nỗi suýt chảy máu, nhưng lý trí đã chiến thắng phần nộ, cho dù Dương Kiệt có trêu chọc cỡ nào, cũng không bước ra khiêu chiến.

Hãy đợi đây, sẽ có lúc mày khóc thôi!

“Chớ có ở đó mà phách lối, chuyện này vẫn chưa xong đâu.” Nhận thấy không thể làm gì đối phương, Trương Tuấn không muốn ở lại xem cái bản mặt đáng ghét của đối phương nữa, buông ra một câu hăm dọa xong, vẫy tay định dẫn theo đám thuộc hạ rời khỏi, chờ đợi thời cơ phục thù.

“khoan đã ~~~!!”

Người của Huyết Lang Bang chưa đi được vài bước, giọng nói của Dương Kiệt lại vang lên.

Trương Tuấn quay đầu lại phần nộ cắn răng nói: “Giờ muốn gì? Đừng tưởng người của Huyết Lang Bang sợ ngươi à nha.”

Dương Kiệt cười lạnh nói: “Đúng như ngươi nói, chuyện này chưa xong đâu đấy, chẳng phải ngươi muốn đập ta một trận sao? Giờ ta cho cơ hội ngươi đây, nhào vô kiểm án nào!!” Nói xong, ngoắc ngoắc tay tỏ vẻ khiêu khích.

“Cái gì? Hắn dám khiêu chiến với Trương Tuấn, hắn không sợ chết sao?”

“Xi, tưởng mình hạ được Vô Nghĩa Hy là thiên hạ vô địch sao? Trương sư huynh là tiên thiên tầng thứ 6, cộng thêm võ hồn cấp 3, ngay cả một tiên thiên tầng thứ 9 không có võ hồn cũng không phải là đối thủ, huống chi là một tên đệ tử tạp vụ chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2 chứ? Đúng là không biết trời cao đất rộng mà.”

không ít người tỏ vẻ lắc đầu trước quyết định khó hiểu của Dương Kiệt.

“Hahahaha ~~~!!” Trương Tuấn cười lớn vì quá giận, chỉ là một tên đệ tử tạp vụ quèn mà dám trực tiếp khiêu chiến với mình, hắn tưởng rằng đỡ được một chiêu chưởng trong trạng thái chưa chuẩn bị kỹ lưỡng là đủ tư cách sánh ngang với mình sao?

không đập hắn một trận thân tàn ma dại hắn còn không biết mình đang ở đâu.

“Được, được, lẽ ra ta còn định tìm cơ để xử lý mày, không ngờ mày lại tự đâm đầu vào chỗ chết, thích thì chịu.”

Quỳnh ~~~!!

Chân khí từ trong cơ thể Trương Tuấn phóng thích ra, trên đỉnh đầu xuất hiện một cây thích dạng khí toàn thân phát tán ra hàn khí đáng sợ, nhanh chóng nhập vào trong cơ thể của hắn, chân khí của Trương Tuấn lập tức chuyển sang màu xanh lam, nhiệt độ ở xung quanh lập tức giảm xuống tới mức độ có thể đông băng tất cả.

Trực tiếp sử dụng võ hồn!!!

không ít người tỏ ra bất ngờ trước quyết định của Trương Tuấn. Chỉ là xử lý một tên tiên thiên tầng thứ 2 thôi mà, phải sử dụng tới võ hồn sao? Sao có cảm giác như giết gà mà phải dùng tới dao mổ trâu thế này.

Trương Tuấn tất nhiên là có suy tính của mình, một phần vì cảm thấy Dương Kiệt tuyệt đối không phải là một tên tiên thiên tầng thứ 2 tầm thường, kinh thường đối phương không chừng chạy theo vết xe đổ của tên Vô Nghĩa Hy cũng không chừng, mặc dù tỷ lệ đó rất thấp, nhưng không có nghĩa là không thể xảy ra.

Một phần vì muốn dùng hết toàn bộ sức mạnh của mình hạ gục đối phương với lợi thế tuyệt đối, để dẫn mặt với những người đang theo dõi ở xung quanh, nói cho chúng biết rằng người của Huyết Lang Bang không phải ai cũng có thể đ-ng vào, khi đ-ng vào thì chuẩn bị sẵn tâm lý phải hứng chịu hậu quả bi thảm.

“Hô hô, một tiên thiên tầng thứ 6 phải dùng tới võ hồn để đối phó với một tiên thiên tầng thứ 2 không có võ hồn, Trương Tuấn, xem ra ngươi càng sống càng thụt lùi rồi đấy.” Trong lúc Trương Tuấn đang chuẩn bị tung đòn tấn công về phía Dương Kiệt, đột nhiên một giọng nói du dương thánh thót vang lên.

“Kẻ nào ~~~!!” Trương Tuấn phần nộ quay đầu nhìn về phía giọng nói vừa vang lên, phát hiện hai bóng người yếu điệu mảnh mai từ trong rừng người bước ra, một trong hai người đang mang theo nụ cười đầy chế giễu phóng về phía mình, khiến Trương Tuấn phần nộ tột cùng, cắn răng nói: “Lâm Thu Nguyệt, chuyện này không liên quan gì tới cô cả, cô muốn gì đây??”

“Không muốn gì cả, chỉ là thấy chuyện bất bình nên lên tiếng nói vài câu thôi, không được à?” Lâm Thu Nguyệt cười chế giễu trợn mắt của Trương Tuấn một cái hoàn toàn không thèm quan tâm tới ánh mắt muốn giết người của hắn.

“Diệp sư tỷ ~~~~~!!” Một tiếng kêu thét đầy phấn khích, kích động vang lên phá tan bầu không khí căng thẳng sắc đầy mùi thuốc súng, chỉ thấy mờ thịt trên khuôn mặt và thân thể của Dương Kiệt rung chuyển vì kích động, hai tay dang rộng ra, dùng một tốc độ cực nhanh “lăn” thẳng về phía bóng người đi bên cạnh Lâm Thu Nguyệt.

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Mặt đất rung chuyển sau mỗi bước chạy của Dương Kiệt, dưới ánh mắt kinh ngạc ngơ ngác của vô số người, lao tới ôm chặt lấy một chân của “Diệp sư tỷ”, bật khóc nức nở: “Hu hu, Diệp sư tỷ, đệ chờ tỷ mãi ~~~!! Sư tỷ lỡ lòng nào bỏ đệ một mình ở nơi nguy hiểm này chứ, xem kìa, xem kìa, đám người hung hăng kia ý đồ ép buộc đệ hành hung đệ kìa, cũng may là sư tỷ tới kịp thời, nếu không e rằng đệ không có cơ hội gặp lại sư tỷ nữa đâu, hu hu ~~~”

Không ít người choáng váng té xuống ngất xỉu tại chỗ.

Mẹ kiếp, có còn là tên điên máu lạnh không sợ trời không sợ đất lúc này không vậy? Sao thay đổi nhanh thế này? Bị ép buộc hành hung? Rốt cuộc là ai ép buộc hành hung ai đây? Bộ không thấy tên Vô Nghĩa Hy vẫn còn nằm chết ngất trên mặt đất à? Sao lại có tên mặt dày như thế này chứ, nói dối mà không nháy mắt lấy một cái.

“Diệp sư tỷ” từ trong cơn hoang mang ngơ ngác hoàn hồn trở lại, toàn thân run lên vì giận dữ, chân không bị ôm lại trực tiếp tặng cho tên khốn dám thừa cơ sàm sỡ một cú đá vào mặt: “biến ~~~~!!”

Bốp ~~~~~!!

Á ~~~~~!!

Một tiếng kêu thét thảm thiết như con heo bị giết thịt vang lên, Dương Kiệt trực tiếp bị đá bay ra xa, nhưng nhanh chóng trở người ngồi dậy, dùng tay xoa xoa khuôn mặt vài cái, không hề hấn gì cả, lại mang theo ánh mắt đầy oán trách nhìn chằm chằm vào “Diệp sư tỷ” vừa tấn công mình.

“Nhìn gì mà nhìn, đồ háo sắc, đồ biến thái, đồ hám tiền, chỉ biết thừa cơ sàm sỡ ta, biết thế ta chẳng thèm tới đây giúp ông làm gì, mặc ông chết quách đi cho rồi.” Người dám xưng hô Dương Kiệt bằng những biệt danh đó không ai khác chính là người đã đồng hành cùng Dương Kiệt đi tới Thánh Hóa Tông, kích hoạt võ hồn cấp 5 được trực tiếp gia nhập vào khu vực ngoại môn trước kia, Diệp Tuyền!!

“Sàm sỡ? Làm gì có, chẳng qua đệ lâu ngày mới gặp lại sư tỷ, nên xúc động quá không kiềm chế được bản thân thôi mà, bạn bè bấy lâu nay, chẳng lẽ sư tỷ còn không hiểu rõ con người của đệ như thế nào sao? Đệ dám dùng nhân cách của mình ra bảo đảm không có chuyện thừa cơ sàm sỡ sư tỷ đâu ạ.” Dương Kiệt tỏ vẻ không phục phân trần.

“Nhân cách? Ông thì làm gì có nhân cách mà bảo đảm chứ? Chính vì hiểu rõ con người của ông như thế nào, nên ta mới trực tiếp tặng cho một cú đá vào mặt đấy, đồ hám tiền, đồ háo sắc, đồ biến thái ~~~~!!” Diệp Tuyền hai tay chống eo, không nể mặt Dương Kiệt tý nào, trực tiếp lên tiếng hạ thấp anh ta.

Nhìn thấy hai người cãi nhau như đôi oan gia, không ít người cười khóc không được.

Ngay cả Lâm Thu Nguyệt cũng khẽ co giật mép miệng vài cái, không ngờ Diệp sư muội ngày thường đoan trang dịu hiền như thế, lại có bộ mặt khác thường như thế này.

Đoan trang dịu hiền? Nếu như để Dương Kiệt biết được Lâm Thu Nguyệt đánh giá Diệp Tuyền là người như thế đó, chắc chắn sẽ kéo tay áo lên cái tay đôi chân chính lại cách nhìn người của cô ta ngay tức khắc

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đại chiến Trương Tuấn

Hôm nay chơi lớn, up hai chương luôn.

“Tâm sự thế đủ rồi, có gì muốn nói thì đợi tới khi cúng mà hẵng nói, giờ tới lượt chúng ta giải quyết chuyện mâu thuẫn đây.”

Trong lúc cả hai đang gân cổ lên cãi nhau, Trương Tuấn lạnh lạnh chen ngang vào.

Dương Kiệt và Diệp Tuyền cùng quay đầu trợn mắt trắng với hắn, không hài lòng nói: “Vô duyên bất lịch sự, không thấy bọn ta đang tâm sự chuyện đời

với nhau sao? Bộ ba mẹ ngươi chưa từng dạy qua ngươi người lớn đang nói chuyện con nít đừng có xen vào sao? Quả thật đáng sợ ~~~.”

“Ai thêm tâm sự chuyện đời với ông, biến ~~~!!” Diệp Tuyên lao tới tung một cú vào hông của Dương Kiệt, đá bay anh ta ra xa.

“Không tâm sự thì thôi, làm gì mà dữ vậy không biết.” Dương Kiệt vừa dùng tay xoa hông vừa oán trách nói.

“Thôi đủ rồi đấy ~~~hàn băng miên chương ~~~!!” Trương Tuấn phần nộ tới cùng, ngay trước mặt mình mà còn dám tỏ tình thân ái lẫn nhau, đã vậy còn đ-ng chạm tới ba mẹ của mình nữa chứ, không thể nhìn nổi nữa rồi, trực tiếp tung chương ấn thẳng về phía Dương Kiệt vẫn còn đang tỏ vẻ bất bình ở phía xa.

Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một luồng hàn khí đáng sợ đang áp sát về phía mình với tốc độ cực nhanh, vội vã quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một luồng chân khí màu xanh lam thô to bằng một cây trụ cầu bắn thẳng về phía mình, máu trong cơ thể có cảm giác như bị đông cứng lại, hít thở một cách khó khăn, không ngờ đối phương lại ra tay nhanh như vậy, có chút trở tay không kịp.

“Thanh Liên Kiếm Pháp. Bát Liên Đưa Nở ~~~!!”

Hàn băng liên chương của Trương Tuấn gần như chạm trúng vào cơ thể của Dương Kiệt, đột nhiên vô số đóa hoa sen dạng khí xuất hiện chắn ngay trước mặt anh ta, hàn khí và hoa sen va chạm vào nhau nổ tung ra, hình thành lực đẩy đáng sợ, Dương Kiệt trực tiếp bị đẩy lùi về phía sau vài mét, suýt chút đứng không vững té ngã xuống đất.

“Lâm Thu Nguyệt, ngươi dám cản ta ~~~~!!” Nhìn thấy đòn tấn công gần như đánh trúng mục tiêu của mình bị phá hủy, Trương Tuấn nổi giận lôi đình, đôi mắt tràn đầy gân máu nhìn chăm chăm vào Lâm Thu Nguyệt, Lâm Thu Nguyệt thu lại thanh kiếm vào bao, nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Dương Kiệt nói rõ thái độ của mình.

“Được, được, để xem ngươi chống đỡ được bao nhiêu chiêu của ta.” Trương Tuấn giận quá hóa cười, hai tay liên tục tung chương đánh thẳng về phía Lâm Thu Nguyệt và Dương Kiệt đang đứng.

Lâm Thu Nguyệt khẽ dúm mày, có chút không muốn đối đầu với tên Trương Tuấn, nhưng lỡ hứa với vị sư muội của mình, nên đành phải ra tay, thanh kiếm lần nữa rút ra khỏi bao, Thanh Liên Kiếm Pháp thi triển tới cực đỉnh, vô số đóa hoa sen màu xanh quét ra, va đập với những luồng hàn khí đáng sợ của đối phương.

Bùm ~~~!! Bùm ~~~!! Bùm ~~~!!

Tiếng va đập nổ tung vang lên liên hồi, tuy hàn băng miên chương bị chặn lại, nhưng hàn khí nổ tung ra khiến nhiệt độ xung quanh hạ xuống tới mức đáng sợ, cây cỏ ở xung quanh thậm chí bị đông băng lại.

Dương Kiệt đứng ở gần nơi giao chiến không kèm được run bắn lên vì cái rét lạnh đáng sợ, phải vận hành chân khí hộ thể mới cảm thấy đỡ lại đôi chút, hướng chỉ là Lâm Thu Nguyệt trực tiếp giao chiến với Trương Tuấn chứ, anh ta thậm chí có thể nhìn thấy trên tóc, trên đôi lông mày của cô ta đã có hiện tượng kết băng, toàn thân đang run lên cầm cập, nhưng vẫn cắn răng ra đòn chống đỡ.

Nhận thấy Lâm Thu Nguyệt đã rơi vào thế hạ phong, quan trọng nhất là cô ta không có ý giao chiến với đối phương, nên chỉ biết dè chừng chống cự.

Dương Kiệt biết rằng không thể tiếp tục đứng sang một bên theo dõi nữa rồi, từ trong túi càn khôn lấy ra huyền thiết chùy, vận hành thuần dương chân khí hộ thể, cái lạnh lập tức bị xua tan, thuần dương công chí cương chí dương, tuyệt đối là khắc tính của chân khí có thuộc tính âm, vừa tung người lên không trung vừa hét lớn: “Tên khốn chó làm càn, ăn thử một chùy của bố mày đây ~~~ Giới Vương Quyền X 3, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~ phá ~~~~!!”

Một quả chùy dạng khí to hơn cây chùy trong tay Dương Kiệt gấp ba lần xuất hiện, từ trên không trung bổ xuống, bổ thẳng vào những luồng hàn khí từ trong tay Trương Tuấn bắn ra..

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!.....

“Cái gì???” Cả Trương Tuấn và Lâm Thu Nguyệt cùng kêu thét lên vì kinh ngạc, không ngờ chiêu chùy pháp của Dương Kiệt có sức mạnh đáng sợ như thế này, những luồng hàn khí vừa va đập vào chiếc chùy dạng khí lập tức bị nổ tung ra, cây chùy dạng khí đó chỉ bị chững lại một vài giây, lại tiếp tục phóng thẳng về phía Trương Tuấn.

“Huyền Băng Khiên ~~~~!!” Nhận thấy hàn băng miên chương không có tác dụng, Trương Tuấn lập tức thi triển tuyệt học phòng thủ, một tấm khiên băng băng xuất hiện chắn ngay trước mặt hắn, chống đỡ quả chùy dạng khí đang phóng tới.

Rầm ~~~~!!

Cây chùy dạng khí đập thẳng vào tấm khiên băng, bề mặt tấm khiên lập tức xuất hiện nhiều vết nứt đáng sợ, nhưng cây chùy dạng khí cũng đã bị cản lại và biến mất trong không khí, không đợi Trương Tuấn kịp thở phào nhẹ nhõm, Dương Kiệt ở trên không trung tiếp tục bổ thêm một chiêu Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp tấn công Trương Tuấn.

“Rút ~~~~!!” Trương Tuấn không dám tiếp tục đứng yên chống đỡ, vội vã tung người nhảy về phía sau né tránh.

Hành động của hắn không dư thừa chút nào, tấm khiên băng đã xuất hiện vết nứt hừng hực chịu thêm một quả chùy khí chịu đựng không nổi lập tức bị vỡ

tung ra thành nhiều mảnh, rơi rải xuống mặt đất, tạo thành nhiều vũng nước tan chảy từ mảnh băng, quả chùy dạng khí tiếp tục lao tới đập thẳng vào nơi Trương Tuấn vừa đứng lúc này, nếu như hắn không quả quyết nhảy lùi về phía sau, chắc chắn sẽ hứng trọn quả chùy khí đáng sợ này.

Rầm~~~~~!!!

Tiếng va đập vang dội cả khu vực rộng lớn, quả chùy khí đập thẳng vào mặt đất lập tức hình thành một cái hố sâu tới ba mét, nhìn thấy sức mạnh hủy diệt của chiêu đánh của Dương Kiệt, nhiều người đứng theo dõi ở xung quanh không kiềm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Nếu như quả chùy khí đó đập thẳng vào người, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ??

Sau khi Dương Kiệt ra tay, Lâm Thu Nguyệt đã rút lui khỏi trận chiến, nhìn thấy uy lực đáng sợ của tuyệt học mà anh ta thi triển, đôi mắt lóe qua tia sáng bất ngờ, lạ thường: “Bí Pháp Cao Cấp? hay tuyệt phẩm? Có thể khiến một tiên thiên tầng thứ 2 đánh ngang ngửa với một tiên thiên tầng thứ 6 kích hoạt võ hồn sao? dường như tên mập này không yếu như mình nghĩ.” Trong đầu cô ta không kiềm được xuất hiện dòng suy nghĩ đó.

“Mi Mi có bí pháp sao?” Sắc mặt của Trương Tuấn vô cùng khó coi, dường dường là một tiên thiên tầng thứ 6 kích hoạt võ hồn, thế mà vẫn phải lùi bước trước đòn tấn công của đối phương, không cần phải hỏi, chuyện hôm nay lan truyền ra ngoài, chắc chắn mình sẽ biến thành trò cười trong khu vực ngoại môn cho mà xem.

“Mi có võ hồn, ta có bí pháp, chẳng phải rất công bằng sao?” Dương Kiệt cười lạnh nói.

“Được, được, để xem bí pháp của mi duy trì được bao lâu.” nghĩ tới khuyết điểm của bí pháp sau khi thi triển, Trương Tuấn cười lạnh trong lòng, chuyển công thành thủ, với mục đích chờ đợi thời gian hiệu lực của bí pháp của đối phương biến mất, tới lúc đó muốn hành hạ đối phương cỡ nào mà chả được.

Nhìn thấy đối phương tạo ra tư thế phòng thủ, Dương Kiệt lập tức hiểu rõ suy tính của hắn, tuy giới vương quyền không có tác dụng phụ sau khi hết hiệu lực thi triển, nhưng thời gian duy trì ở trạng thái X3 không lâu, chỉ khoảng năm phút, nếu như trong vòng năm phút không thể đánh bại đối phương, cho dù có sử dụng hết ắt chủ bài của mình, cũng chỉ giữ được thế bất phân thắng bại mà thôi, đó là điều Dương Kiệt hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Huyền thiết chùy trong tay vung lên, tung ra những đòn tấn công như vũ bão về phía Trương Tuấn.

Rầm~~~~!! Rầm~~~~!! Rầm~~~~!! Rầm~~~~!!

Keng~~~~!!

Crack~~~~~!!

Trương Tuấn không ngừng lợi dụng thân pháp linh hoạt của bản thân để né qua những cú bổ đập trời giáng của Dương Kiệt, mỗi một cú bổ xuống mặt đất, đều hình thành những vết nứt đáng sợ.

Khi né không nổi, đành phải thi triển huyền băng khiên ra chống đỡ, cũng chỉ đỡ được hai cú đập là vỡ tan ra, nhưng hắn đã tranh thủ khoảng thời gian đó nhảy lùi ra xa giữ khoảng cách an toàn với Dương Kiệt.

“Mày né hả? Để xem mày né được bao lâu? Tao đập, tao bổ, tao quét ~~~!!” Dương Kiệt tấn công như điên như dại, hoàn toàn không có dấu hiệu hụt hơi trong con tấn công liên miên không ngừng của mình, chỉ trong chớp lát đã dồn Trương Tuấn vào thế đường cùng, không thể tiếp tục né tránh nữa mà phải dốc sức dùng chân khí của mình chống đỡ.

“Thôi đủ rồi nhé! Tới lượt ta đây, hàn băng thích, tấn công ~~~!!” Trương Tuấn chống đỡ một cách vất vả và khốn khổ, cuối cùng chịu đựng không nổi đành tung thế phản công, hai tay tạo thành ấn pháp, miệng hét lớn.

“Cẩn thận ~~~!!”

“Coi chừng phía sau ~~~~!!”

Diệp Tuyền và Lâm Thu Nguyệt đứng ở phía xa theo dõi trận chiến đột nhiên mở miệng la lớn.

Một cảm giác ớn lạnh có thể nguy hiểm tới mạng đập tới sau lưng, vội vã quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cây thích toàn thân bốc khói khí giá lạnh thô to bằng bắp tay của một tay đồ vật hạng nặng đang bắn tới với tốc độ cực nhanh, nếu như để cây thích đó cắm vào người, tuyệt đối có thể xuyên thủng cơ thể, thậm chí toàn thân bị đóng băng lại.

“Càn Khôn Tháp ~~~~!!” Nhận thấy không thể né tránh, Dương Kiệt lập tức té Càn Khôn Tháp ra chắn ngay trước mặt, cây thích màu xanh lam bắn thẳng vào càn khôn tháp lập tức bị vỡ tung ra, thân tháp chỉ khê lung lay vài cái rồi ngưng hẳn, thậm chí không thể để lại dấu vết gì trên bề mặt thân tháp cả.

“Á ~~~~!!” Trương Tuấn gào thét lên một tiếng đầu đau khổ, võ hồn bị vỡ tung ra, hắn lập tức cảm thấy cái đầu đau đớn dữ dội, tựa như sắp vỡ tung ra vậy.

Một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, quỳ ngã xuống đất hai tay ôm chặt lấy đầu, khuôn mặt nhăn nhó, gân xanh nổi đầy trên trán, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Võ hồn của hắn đã bị tổn thương. Tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng trong một thời gian ngắn, tuyệt đối không thể thi triển võ hồn được nữa, phải từ từ điều dưỡng để hồi phục lại võ hồn của mình.

“Pháp khí? Hắn có pháp khí nữa sao??” Trong đôi mắt của Lâm Thu Nguyệt lóe qua tia sáng kỳ dị, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, miệng lầm bầm nói nhỏ.

Diệp Tuyền không tỏ ra bất ngờ, vì trước kia cô ta đã từng nhìn thấy qua pháp khí của Dương Kiệt, chỉ là không ngờ pháp khí của anh ta có thể chống đỡ nổi võ hồn của một tiên thiên tầng thứ 6, chẳng lẽ pháp khí của hắn đã được thăng cấp rồi sao?

“Thời cơ đã tới!! Phi Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!” Một quả đấm dạng khí to bằng nửa chiếc xe hơi từ trong cú đấm của Dương Kiệt phóng thích ra, đấm thẳng vào Trương Tuấn vẫn còn đang ôm đầu quý dưới đất ở cách đó không xa.

Pằng ~~~~!!

Crack ~~~~!!

phụt ~~~~!!

Trương Tuấn hứng trọn cú đấm vào người, trực tiếp đi đánh bay về phía sau, thậm chí nghe thấy tiếng xương gãy đứt, máu từ trong miệng phun bắn ra như không cần tiền vậy.

Dương Kiệt tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội đánh chó dưới nước rồi, huyền thiết chùy trong tay vung lên, tung người lên không trung, vẩy múa trên đỉnh đầu một vòng, chuẩn bị đập thẳng vào đầu của kẻ địch đang bị trọng thương nằm hấp hối trên mặt đất.

“khoan~~ khoan, ta ... ta chịu thua” Nhìn thấy quả chùy khổng lồ đang chuẩn bị đập vào đầu mình, Trương Tuấn cảm giác cái chết đã gần kề, từ thần đã đang nín cười vẫy tay với mình, hoang mang hoảng sợ dốc hết sức lực còn lại lớn tiếng gào thét.

Huỳnh ~~~~!!

Quả chùy chỉ còn cách đầu của Trương Tuấn khoảng vài cm ngưng lại, cơn gió lốc do cú bổ chùy mang lại ập thẳng vào mặt, tựa như bị nhiều vết dao cắt xé lên khuôn mặt, đau rất vô cùng, trên trán đã đổ đầy mồ hôi lạnh, đồng thời trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như mình còn dám do dự nữa, quả chùy đó tuyệt đối đập thẳng vào đầu không thương tiếc.

Nghĩ tới cảnh đối diện cái chết, Trương Tuấn không kiềm được nuốt mạng miếng nước bọt vào cổ họng, đôi chân run lên cầm cập, suýt chút tè ướt hết cả quần.

“Hừ, lần này xem như mi may mắn, nếu không thì ta lại được chiêm ngưỡng cảnh quả dưa bị nổ tung ra rồi.” Đối phương đã chịu thua, trận khiêu chiến đã kết thúc, tuyệt đối không được tiếp tục ra tay nữa, nếu không thì sẽ vi phạm nội quy trong môn phái, Dương Kiệt tỏ vẻ tiếc nuối thu lại cây chùy của mình.

“Ác ma, tên này tuyệt đối là tên ác ma máu lạnh ~~~~!!” Nghe thấy lời tiếc nuối đầy khát máu của Dương Kiệt, trong lòng Trương Tuấn không ngừng gào thét, đồng thời tự nhủ với bản thân rằng sau này tuyệt đối không được gây chuyện với tên ác ma máu lạnh này nữa.

Ai mà biết được lần sau mình có kịp thời lên tiếng chịu thua, cái đầu không bị đập vỡ như quả dưa chứ? Chết không đáng sợ, nhưng chết theo kiểu cái đầu bị đập vỡ tung ra, tuyệt đối là con ác mộng khủng khiếp không ai muốn trải.

Dương Kiệt quý xuống trước mặt Trương Tuấn vơ vét hết toàn bộ tài sản trên người hắn, gồm khoảng 120000 viên linh thạch và vô số đan dược các loại, ngay cả điểm tích lũy cũng bị lấy đi một nửa, gần hơn 8000 điểm.

Cộng thêm 3000 mấy điểm của tên Vô Nghĩa Hy, chỉ trong chốc lát đã kiếm được trên 11000 điểm, thậm chí còn nhanh hơn đi làm nhiệm vụ môn phái, giết người cướp của quả thật là con đường làm giàu nhanh nhất.

Dương Kiệt không ngừng cảm thán, đồng thời cầu mong ngày nào cũng có vài ba tên ngu xuẩn tới khiêu chiến tặng điểm cho mình sài, không cần phải lo sợ không đủ tài nguyên để tu luyện nữa rồi.

“Thua ... thua rồi, ngay cả tiểu đội trưởng của Huyết Lang Bang, tiên thiên tầng thứ 6 đã kích hoạt võ hồn như Trương Tuấn cũng đánh không lại tên đệ tử tạp vụ đó, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra thế này? Má ơi, con có đang nằm mơ không vậy?”

Bóp ~~~~!!

“Mẹ kiếp, sao mà tát tao?”

“Thì mà hỏi có đang nằm mơ không, tao giúp mà kiểm tra đó mà.”

“Tao giết mà”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Heo mập hiền thân ký

“Tên heo mập này rốt cuộc là quái vật phương nào thế nhỉ? Chắc chắn, bí pháp, pháp khí, chẳng lẽ là cậu ấm của những gia tộc hùng mạnh ở U châu?”

“Khoan kết luận vội, tuy hẳn có thể đánh bại Trương Tuấn, nhưng Trương Tuấn chỉ là một tên tiểu đội trưởng của Huyết Lang Bang, phía trên hẳn còn đại đội trưởng, đường chủ, phó bang chủ, lần này Huyết Lang Bang bị vỗ mặt như vậy, tuyệt đối không thể yên chuyện dễ dàng như thế này được đâu.”

“Đúng thế, đúng thế, lúc này hẳn chỉ có thể đánh ngang ngửa với Trương Tuấn, nếu như không phải Trương Tuấn phạm sai lầm để võ hồn của mình bị tổn thương, thắng thua như thế nào còn chưa rõ, thực lực của hắn cao lắm chỉ có thể sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 6 là cùng, thậm chí không cần đường chủ ra tay, chỉ cần một đại đội trưởng có cảnh giới tiên thiên tầng thứ 7 ra tay, chắc hẳn sẽ bị trấn áp mà thôi.”

“Cứ chờ xem.”

không ít người thì thầm to nhỏ bàn luận với nhau, có người tỏ ra kính phục, có người tỏ vẻ dửng dưng, thậm chí có người tỏ vẻ khinh thường chế giễu.

Nhưng cho dù như thế nào, sau trận chiến ngày hôm nay, tên tuổi của Dương Kiệt chắc chắn sẽ lan truyền khắp khu vực ngoại môn.

Nhìn thấy tài sản và điểm tích lũy bị lấy đi gần hết, Trương Tuấn lòng đau như cắt, cộng thêm nội thương khá nghiêm trọng, tức tới nỗi phun máu ra, hai mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

Trước khi ngất đi, trong lòng hắn không ngừng gào thét: “Mẹ kiếp, rốt cuộc hôm nay là ngày gì mà xui xẻo thế này, sáng ra khỏi nhà quên xem lịch, chỉ muốn ra oai ra oai một chút, ai ngờ lại đụng trúng tên ác ma trời đánh này, tài sản tích góp gần cả năm trời bị lấy sạch, giờ con biết đi than khóc với ai đây trời ~~~!!”

Luộc sạch tài sản của Trương Tuấn xong, Dương Kiệt đứng dậy quay người lại nhìn chăm chăm về phía Tư Mã Thiên và đám thuộc hạ của tên Trương Tuấn, đôi mắt rực sáng như bóng đèn pha, tựa như con sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, trên môi lộ ra một nụ cười thêm khát.

“Ngươi Ngươi muốn gì?” Tư Mã Thiên giật mình hoảng hốt khi thấy Dương Kiệt mang theo ánh mắt như muốn lột sạch hết đồ trên người mình nhìn chăm chăm vào mình, hai tay che lại trước ngực, toàn thân run rẩy nói.

Không chỉ hắn, ngay cả những tên thành viên Huyết Lang Bang cũng đều có hành động tương tự, trong lòng không kiềm được ớn lạnh xương sống.

Con heo mập đó không có thứ sở thích kỳ lạ đó chứ? Nếu như hắn yêu cầu bọn mình, có nên chống cự hay nhắm mắt chịu trận đây?? Không được, tuyệt đối không được nhắm mắt chịu trận một cách dễ dàng như vậy được, ít nhất cũng phải phản kháng đôi chút chứ nhỉ!

Nếu như để Dương Kiệt biết được những gì chúng đang nghĩ, chắc chắn sẽ mỗi người tặng cho một chùy vào đầu, để phá hủy những suy nghĩ bản thiêu trong đầu chúng.

“Muốn gì ư? Chẳng lẽ các ngươi còn không hiểu ta muốn gì sao?” Dương Kiệt cười một cách khoái trá đậm đàng, không ngừng có những động tác nuốt nước bọt.

Tư Mã Thiên và đám thành viên run bắn người lên vì sợ sệt, không ngừng bước lùi về phía sau.

“Sợ rồi hả? Sao lúc nãy hùng hổ lắm mà, giờ các ngươi có gào thét cỡ nào cũng không ai giúp các ngươi đâu.” Dương Kiệt từng bước từng bước bước về phía trước, cười một cách khoái trá.

Nhìn thấy Dương Kiệt mang theo dáng vẻ của một tên tội phạm hiếp dâm đang dồn ép mấy ‘cô gái’ đáng thương vào đường cùng.

Cơ mắt và mép miệng của Lâm Thu Nguyệt khẽ co giật vài cái, còn Diệp Tuyền quay đầu nhìn ra hướng khác, tỏ vẻ “tôi không quen biết tên này”, không ít người nhìn thấy cảnh đó đều không nhịn cười được.

Tất nhiên, cũng có không ít người sắc mặt trầm đen như than, miệng không ngừng lầm bầm: “Đôi phong bại tục, tuyệt đối là đôi phong bại tục ~~~!!”

“Tất cả hãy nghe đây, giờ cho các ngươi hai lựa chọn. thứ nhất: Ta sẽ khiêu chiến các ngươi sau đó đập cho một trận thân tàn ma dại rồi lột sạch tài sản trên người các ngươi.

Thứ hai: Các ngươi tự nguyện giao hết tài sản trên người và một nửa điểm tích lũy cho ta, sau đó rút ra khỏi nơi này.

Cho các ngươi một chén trà thời gian suy nghĩ, cơ hội chỉ có một lần, dám lựa chọn con đường thứ một hoặc quá thời gian suy nghĩ vẫn chưa có quyết định đừng trách ta độc ác à nha!!” Nói tới sau cùng, trên môi Dương Kiệt lộ ra một nụ cười gian hiểm vô cùng, khiến không ít người nhìn thấy phải run bắn người lên.

Trần lột! Tuyệt đối là trần lột một cách trần trụi ~!

Nghe xong lời yêu cầu của Dương Kiệt, cả Tư Mã Thiên và các thành viên trong Huyết Lang Bang đều thảm thờ phào nhẹ nhõm.

May quá, cướp tài chứ không phải cướp sắc!!

nhưng ngay sau đó lập tức thay đổi bằng sự phẫn nộ tột cùng. Toàn bộ tài sản? Một nửa điểm tích lũy? Làm thế chẳng khác nào ép người vào thế đường cùng sao?

“Người ... người đừng có quá đáng à nha. Anh hai của ta là một trong thập đại cao thủ của khu vực ngoại môn, phó bang chủ của Huyết Lang Bang, nếu như người dám đụng tới ta, anh hai ta sẽ không tha cho người đâu.” Tư Mã Thiên cố gắng kiềm nén bối rối trong lòng, cắn răng hăm dọa.

“Quá đáng?”

Dương Kiệt cười lạnh một tiếng: “Mới sáng sớm ta còn chưa kịp đánh răng súc miệng, các người đã chặn ngay trước cửa trang viên của ta, đòi đánh đòi đập, bắt ta phải quỳ xuống khấu đầu, chui qua háng người, rốt cuộc là ai mới là người quá đáng đây?”

Không đợi Tư Mã Thiên kịp phản bác, lạnh lạnh nói tiếp: “Giờ ta quá đáng đấy, làm gì được nhau nào? chẳng lẽ ta tha cho các người lần này các người sẽ bỏ qua cho ta sao? Không thể chứ? Vậy thì tại sao ta phải tha cho các người nào? Muốn chơi thì bố mày sẽ chơi tới cùng với Huyết Lang Bang của các người, đừng nói nhiều, chọn một trong hai yêu cầu của ta, sự kiên nhẫn của ta có giới hạn đấy.”

Bỏ qua? Tất nhiên là không thể bỏ qua rồi.

Dương Kiệt không phải đơn thuần là đánh bại Vô Nghĩ Hy và Trương Tuấn, mà là tát thẳng vào mặt của Huyết Lang Bang, nếu như bỏ qua, sau này Huyết Lang Bang làm gì có uy quyền để trấn áp mấy tên khác nữa chứ?

Giữa Dương Kiệt và Huyết Lang Bang lúc này chỉ có thể nói là một mất một còn mà thôi.

Nếu như đã xác định như thế, thì còn gì phải lo sợ đắc tội Huyết Lang Bang nữa chứ?

Tư Mã Thiên hồi hận vô cùng, biết thế chẳng thềm đi thêm nhóm để gây sự với tên điên này rồi.

Giờ không chỉ mất mặt, thậm chí mất hết tài sản trong người và 1 một nửa điểm tích lũy, cho dù phía sau có ông anh đỡ lưng, tài nguyên tu luyện không thiếu, nhưng cũng cảm thấy tức đứt ruột gan.

Nhưng bảo hấn vùng lên phản kháng thì lại không dám, bộ không thấy ngay cả Trương Tuấn cũng bị đập như con chó sao?

“Ta đếm từ một tới mười, nếu như còn chưa quyết định, ta sẽ trực tiếp khiêu chiến các người, không có cơ hội từ chối nữa đâu đấy. một ~~~, hai ~~~, ba ~~~ ...”

Diệp Tuyền định lên tiếng khuyên bảo, nhưng nghĩ tới tính cách không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ không có lợi để kiếm như Dương Kiệt, có khuyên cũng bằng thừa, nên ngậm miệng lại không nói nữa.

“sáu ~~~, bảy ~~~, tám ~~~...” “Tôi đưa, tôi đưa, đừng đếm nữa.” Cuối cùng cũng có người chịu không nổi bầu không khí đáng sợ như thế này, trực tiếp chạy tới trước mặt Dương Kiệt, giao túi càn khôn treo trên eo cho anh ta, sau đó lấy thẻ bài môn đồ quét qua thẻ bài của Dương Kiệt, một nửa điểm tích lũy lập tức nhảy vào thẻ bài của anh ta.

Có một người mở đầu, những người tiếp theo nhanh chóng học theo, chạy tới giao hết tài sản và một nửa điểm tích lũy cho Dương Kiệt, gần hơn 15000 điểm tích lũy, khiến anh ta vui tới nổi díp cả đôi mắt, mồ hôi trên hai má rung chuyển liên hồi.

Tổng cộng 26000 điểm vào tay, quả thật là áp phê quá đi.

Chỉ còn lại duy nhất mỗi Tư Mã Thiên vẫn còn do dự, đôi mắt sắc lạnh của Dương Kiệt quét vào người hắn, lạnh lạnh nói: “Còn người thì sao? Muốn khiêu chiến hả?”

“Không, ta giao!” Tư Mã Thiên nghe thấy từ “khiêu chiến” lập tức run bắn người lên, mang theo vẻ mặt như đưa đám bước tới giao hết tài nguyên tu luyện và một nửa điểm tích lũy cho anh ta.

Quả không hổ danh là đại thiếu gia của nhà Tư Mã, có anh trai là một trong thập đại cao thủ trong khu vực ngoại môn, gần cả trăm viên tích khí đan trung cấp, các loại đan dược khác cũng không ít, đặc biệt là điểm tích lũy, gần bằng cả nhóm cộng lại, gần 25000 điểm.

Quả thật là một con dê béo bở!

“Cám ơn cám ơn, mong Thiên thiếu gia lần sau lại ghé qua chỗ tại hạ tiếp tục gây sự ạ.” Dương Kiệt cười tới nổi tít cả đôi mắt, thái độ vô cùng thân thiện vỗ vỗ lên vai Tư Mã Thiên nói.

Tư Mã Thiên hừ mạnh một tiếng, vội vã quay đầu bỏ đi, không muốn tiếp tục nhìn thấy bản mặt đáng ghét kia nữa, chỉ sợ mình kèm chế không nổi lao tới

liều mạng với đối phương.

“Khoan đi đã!”

“Muốn gì đây? Ta đã giao nộp hết toàn bộ tài sản rồi, còn muốn gì nữa đây?” Nghe thấy tiếng gọi của Dương Kiệt, Tư Mã Thiên phần nộ quay đầu lại gào thét.

Dương Kiệt tỏ vẻ dửng dưng chỉ về phía Trương Tuấn và Vô Nghĩa Hy, cười nói: “Làm phiền mang hai tên rác rưởi này về cho, nơi này không phải là bãi rác, muốn quăng đâu thì quăng.”

mất mặt!!

Tư Mã Thiên cảm thấy mất mặt vô cùng, một tiểu đội gần chục người của Huyết Lang Bang xuất trận, thế mà cuối cùng bị đại bại trần lột hết tài sản, đã vậy còn bị gọi là rác rưởi, chắc chắn chuyện này sẽ lan truyền tới khắp khu vực ngoại môn, Huyết Lang Bang sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ cho mà xem

“dẫn đi.” Tư Mã Thiên cắn chặt răng ra lệnh cho những tên thành viên khác, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Đám thành viên không dám cãi lời, ba chân bốn cẳng hấp tấp diu lấy Trương Tuấn và Vô Nghĩa Hy, dẫn về đại bản doanh của Huyết Lang Bang.

“Chuyện này chưa xong đâu, hãy đợi đây ~!” Trước khi rời khỏi, Tư Mã Thiên không quên phóng ánh mắt đầy căm hận về phía Dương Kiệt, cắn răng hăm dọa nói.

“Hoan nghênh, vô cùng hoan nghênh các người tới báo thù!” Dương Kiệt hí hí cười nói, bỏ ngoài tai những câu hăm dọa của đối phương.

“Về đi, về đi, hết phim để xem rồi, ai nấy tự về nhà với mẹ mình, đừng có lảng vảng ở đây nữa.” Dương Kiệt bắt đầu xua đuổi những người tụ tập xem phim ở xung quanh.

Không ai dám phản bác tên ác ma này, nên nhanh chóng tản ra về nhà hoặc đi làm công chuyện của mình.

Mang theo vẻ mặt nịnh bợ lấy lòng chạy tới trước mặt Diệp Tuyền và Lâm Thu Nguyệt, chấp tay thi lễ với Lâm Thu Nguyệt cười nói: “Su đệ đa tạ sư tỷ trọng nghĩa ra tay, lúc này nếu như không phải sư tỷ kịp thời ra tay, e rằng cái mạng của su đệ không giữ nổi rồi, ơn cứu mạng lớn như núi, không thể không báo đáp. chỉ là ngoại trừ tâm thân thể này là niềm tự hào duy nhất của su đệ, không còn thứ gì quý giá cả, đệ nguyện được hiến thân cho sư tỷ để báo ơn cứu mạng hôm nay, mong sư tỷ sau này đối xử dịu dàng, mà có bạo lực chút cũng được, đệ nghĩ đệ chịu được ạ...”

Nói xong, mang theo vẻ mặt của anh “Trư” nhìn chăm chăm vào Lâm Thu Nguyệt.

Lâm Thu Nguyệt sắc mặt trầm đen như than, không biết nên trả lời như thế nào, mép miệng khẽ co giật vài cái.

“Đồ khùng, ai mà thêm cái thân thể đầy mỡ thịt của người chứ, biến ~~~!”

Diệp Tuyền trực tiếp tặng cho Dương Kiệt một cú đá đá bay ra xa, phần nộ tới cùng.

Mất mặt, làm bạn với tên trời đánh này quả thật là mất mặt quá đi.

“Dzô dzuyên, ngay cả Lâm sư tỷ còn chưa lên tiếng từ chối, liên quan gì tới cô mà giận dữ đá tôi chứ...”

Dương Kiệt từ dưới đất bò dậy, vừa dùng tay xoa mông vừa lí nhí nói nhỏ.

“Cái gì?? Ông vừa làm nhảm cái gì??” “Không có, ý tôi muốn nói là đã suy nghĩ kỹ lại rồi, trao thân như thế không ổn chút nào, đang suy ngẫm đèn đáp thứ gì đó cho sư tỷ đó thôi.” “Hừ hừ ~~~!”

“Cho dù ta không ra tay, đòn tấn công của Trương Tuấn cũng sẽ không làm hại được su đệ, nên không cần phải khách sáo làm gì. Và lại, lần này ta tới đây là theo lời mời của Diệp sư muội, su đệ muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Diệp sư muội đi.”

Nói xong, không thèm đợi Dương Kiệt kịp lên tiếng, lại quay sang Diệp Tuyền nói: “Su muội, mọi chuyện đã giải quyết xong, chắc hai người lâu ngày mới gặp lại sẽ có nhiều chuyện muốn nói, sư tỷ không tham gia nay, sư tỷ phải quay về trang viên của mình trước đây, phải tranh thủ đột phá cảnh giới tiếp theo để tham gia tỷ võ tổng môn hằng năm mới được.”

“Làm phiền sư tỷ quá, muội cảm kích vô cùng.”

Diệp Tuyền chấp tay thi lễ đưa tiễn Lâm Thu Nguyệt rời khỏi.

“Tạm biệt Lâm sư tỷ, sư tỷ hãy về nhà suy nghĩ lại nhé, nếu như cảm thấy cần đệ hiến thân thì đêm tối hãy tới tìm đệ, đệ lúc nào cũng sẵn sàng đấy ạ.”

Lâm Thu Nguyệt đi chưa được vài bước, phía sau lại vang lên giọng nói đáng ghét của Dương Kiệt, khiến cô ta loạng choạng suýt chút té ngã xuống đất, quay đầu lại hừ mạnh một tiếng, nhanh chân rời khỏi cái nơi khó chịu này.

Chương 29: Thuyết “xua hổ nuốt sói” của Tôn Hạo Quân

Này muốn chết hả?” Diệp Tuyền cắn răng phần nộ quát.

“Đâu có, tôi chỉ muốn trả ơn cho sư tỷ thôi mà, ông bà có câu “uống nước nhớ nguồn, ăn khế trả vàng”, người ta có ơn với mình thì phải trả chứ biết sao bây giờ, quân tử có thù phải trả, có ơn phải báo, mặc dù tôi cũng không muốn điều đó, nhưng ai biểu tôi là chính nhân quân tử làm gì.”

Nói tới sau cùng, lắc đầu thở dài một tiếng.

Diệp Tuyền lập tức tạo ra tư thế muốn nôn ói.

Sau cười chửi cái nhau vài câu xong, Dương Kiệt dẫn theo Diệp Tuyền đi vào trang viên của mình, đi thẳng tới phòng khách.

“Thông cảm, vừa mới vào sống trong trang viên này, không có thời gian đi thu gom hàng hóa thực phẩm, nên không thể mang trà ra chiêu đãi.”

“Xi, tôi còn không biết ông sao? Cho dù có ông cũng chẳng bao giờ mang ra chiêu đãi tôi đâu, cái đồ háms tiền, đồ keo kiệt ~~!”

Diệp Tuyền tỏ vẻ bất bình cắn răng chửi.

“Này này, cô đừng có vu oan cho tôi à nha, cho dù là người quen, tôi cũng sẽ tố cô cái tội vu khống đấy nhé.” Dương Kiệt không hài lòng phản bác.

“Ông chính là đồ keo kiệt, bộ tôi nói không đúng sao?”

“Cái này gọi là tiết kiệm, chứ không phải keo kiệt.”

“Nói chung là keo biệt bần xin ~~~!”

“Thôi, thôi, tôi không cãi với cô nữa. Lúc này Lâm sư tỷ nói về tỷ võ tông môn hằng năm, là vụ gì vậy?”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt tò mò hiếu kỳ hỏi.

Diệp Tuyền dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ nhìn vào Dương Kiệt nói: “Bộ ông không xem qua sổ nội quy của tông môn hay sao mà hỏi câu khờ khạo thế? Tỷ võ tông môn ở khu vực ngoại môn được tiến hành hằng năm, nhưng trong tuần hoàn ba năm, lại có cơ hội lựa chọn hai mươi suất tham gia thí luyện ở bí cảnh của một kẻ mạnh đạt tới cảnh giới hợp thể của 10000 năm trước để lại sau khi qua đời, và năm nay là năm có cơ hội tranh giành suất tham gia thí luyện bí cảnh.

Những người giành được suất tham dự sẽ cùng các môn đồ của ngũ đại môn phái trong khu vực U châu đi vào trong bí cảnh để thí luyện và tìm cơ duyên cho mình, trong bí cảnh đó linh thể dồi dào, linh thảo linh thảo đầy đường, ngoài ra ma thú trong bí cảnh cũng là mục tiêu để cho những người tham gia săn giết mang về trao đổi với tông môn.

Ngoài ra còn vô số linh khí pháp khí do vị tiền bối đó để lại, giá trị vô cùng quý giá, đặc biệt là, nếu như có vận may nghịch thiên, nhận được truyền thừa của vị tiền bối đó, thực lực sẽ tiến bộ với tốc độ cực nhanh, thậm chí có thể học được tuyệt học thần thông của ông ta cũng không chừng.

Nghe nói từng có người may mắn học được tuyệt học địa giới tuyệt phẩm đấy. Đó là lý do vì sao trong tông môn có rất nhiều đệ tử ngoại môn đã đủ tư cách đột phá thành chân nguyên, thử thách trở thành đệ tử nội môn, đặc biệt thập đại cao thủ trong khu vực ngoại môn, nhưng vẫn kềm nén lại cảnh giới tiên thiên, tiêu chuẩn duy nhất có thể tham gia vào bí cảnh, mục đích là không muốn bỏ qua cơ hội truyền thừa tuyệt học thần thông của vị tiền bối kia. Tuy tỷ lệ rất rất rất thấp, nhưng ai mà biết được mình là người may mắn được chọn chứ? ”

Tuyệt học địa giới tuyệt phẩm!!

Đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng như bóng đèn pha, nước miếng chảy đầm lìa thêm khát.

Phải biết rằng ngay cả tuyệt học trấn phái của Thánh Hòa Môn cũng chỉ đạt tới tuyệt học địa giới cao cấp, giờ nghe nói có người học được địa giới tuyệt phẩm, có thể không chảy nước miếng thêm khát được sao?

Và lại, tuyệt học trấn phái của Thánh Hòa Tông, không phải ai cũng có đủ tư cách tu luyện, ngoại trừ những vị thái thượng trưởng lão có công lao to lớn với tông môn, chỉ có tông chủ hoặc người kế thừa tông chủ mới có cơ hội tu luyện, còn những người khác, cho dù là đệ tử chân truyền cũng không được phép tu luyện.

Một suất tham dự, chắc chắn mình sẽ tranh giành cho bằng được một suất tham dự, nếu như để vượt cơ hội lần này, phải chờ thêm ba năm nữa, ai mà

biết được ba năm sau mình có còn ở trong ngoại môn không chứ?

Với tốc độ thăng cấp như bây giờ, chỉ cần hai năm, à không, một năm, mình đã có thể đột phá thành chân nguyên rồi, đâu còn cơ hội tham gia bí cảnh đó nữa.

Không như người khác có thể kiềm nén cảnh giới, còn mình vừa đủ điểm kinh nghiệm thì lập tức phải thăng cấp ngay, vả lại, tốn ba năm thời gian chờ đợi tham gia bí cảnh, chắc chắn sẽ mất hơn được nhiều.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy phấn khích của Dương Kiệt, Diệp Tuyền cười lạnh dội gáo nước lạnh vào đầu anh ta: “Đừng có ở đó mà ham hố, cả khu vực ngoại môn chỉ có hai mươi suất, thập đại cao thủ chắc chắn sẽ chiếm đi mười suất, nghe nói phía trên trực tiếp trao cho Lăng Hàn Phong, Tống Thiên Hành và Thảm Thủy Vân mỗi người một suất, chỉ còn lại đúng bảy suất để cho gần mấy ngàn đệ tử ngoại môn tranh giành, trong đó không ít đã đạt tới tiên thiên tầng thứ 7, thứ 8, thậm chí là thứ 9, thực lực chỉ thua kém thập đại cao thủ đôi chút, ông nghĩ ông có đủ thực lực để tranh giành với đám quái vật đó sao?”

Nghe xong lời nói của Diệp Tuyền, sắc mặt Dương Kiệt lập tức trầm xuống

Đúng thế, gần cả ngàn người tranh giành bảy suất tham dự, tuyệt đối không dễ dàng, nếu không muốn nói là không thể.

Phải biết rằng số cả ngàn người này có vô số người đã trụ lại ở khu vực ngoại môn một thời gian dài, thực lực vô cùng đáng sợ, hoàn toàn không thua kém gì thập đại cao thủ. Với thực lực của mình hiện giờ, cho dù sử dụng hết ất chủ bài, xếp hạng 100 cũng không biết được không chứ đừng nói là tranh hai mươi suất dẫn đầu.

Nhưng cơ hội ngàn năm hiếm gặp, nếu như không tranh giành, Dương Kiệt tuyệt đối không cam tâm

Thực lực, quan trọng nhất hiện giờ là thực lực, chỉ cần có đủ thực lực, đừng nói là đứng hạng hai mươi, cho dù là hạng nhất cũng không thành vấn đề.

Nghĩa là trong vòng sáu tháng, cảnh giới của mình ít nhất cũng phải đạt tới tiên thiên tầng thứ 8 trở nên, cộng thêm ất chủ bài trong tay, mới có cơ hội tranh giành một trong hai mươi suất tham dự.

Điểm tích lũy, chỉ cần có đủ điểm tích lũy để thu mua tài nguyên tu luyện, trong vòng sáu tháng đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8 không phải là không thể.

Xem ra đi nhận nhiệm vụ tông môn để lấy điểm tích lũy là điều vô cùng cấp bách, không thể chần chừ hơn nữa, hy vọng vẫn còn kịp.

Hít sâu một hơi vào người, đã có kế hoạch cho bản thân, thì không ngần ngại đi tiến hành nữa.

Quay sang Diệp Tuyền tò mò hỏi: “Nghe giọng điệu của cô, dường như không có ý định tranh giành hai mươi suất tham dự à?”

“Đừng có đùa nữa, tôi mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 1, thời gian chỉ còn lại sáu tháng, cho dù nhận được sự đào tạo đặc biệt của sư phụ mình, cũng lắm chỉ đạt tới cảnh giới tầng thứ 4 là cùng, sao mà tranh giành lại với mấy con quái vật đã kèm nén mấy năm trời chứ? Theo kế hoạch của tôi chính là trông chờ vào cơ hội tham dự ba năm sau.”

Diệp Tuyền tỏ vẻ thần nhiên nói.

Cũng phải thôi, Diệp Tuyền vừa mới gia nhập tông môn chưa được bao lâu, cho dù có võ hồn cấp 5, có sư phụ riêng của mình trọng tâm đào tạo, nhưng trong vòng sáu tháng từ một luyện thể tầng thứ 9 đạt tới tiên thiên tầng thứ 4 là đáng sợ lắm rồi, nhưng cũng không thể sánh bằng với những tên quái vật đã tu luyện nhiều năm trong tông môn.

Ba năm sau, cô ta hoàn toàn đủ tự tin đạt tới tiên thiên tầng thứ 9, tầng thứ 10, tới lúc đó tranh giành một suất tham dự cũng chưa muộn.

không phải ai cũng biến thái như Dương Kiệt, vừa gia nhập tông môn có hai tháng, từ luyện thể tầng thứ 10 đột phá thành tiên thiên tầng thứ 5, đã vậy còn định trong vòng sáu tháng đột phá tới tầng thứ 8 nữa chứ, nếu như để người khác biết được dự tính của Dương Kiệt, chắc chắn sẽ chửi anh ta là thằng điên, bộ mày tưởng đột phá cảnh giới như ăn cơm sao? Muốn là được à? Tội tao tu luyện hết mấy năm trời mới miễn cưỡng đạt được cảnh giới đó đây.

Tất nhiên, ai muốn chửi gì cứ chửi, đối với người ta không thể, còn đối với Dương Kiệt là hoàn toàn bình thường, chỉ cần có đủ điểm kinh nghiệm, đừng nói là tầng thứ 8, đột phá thành chân nguyên cũng không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề quan trọng là, làm sao kiếm đủ số điểm kinh nghiệm cần thiết đó thôi.

“Cô có sư phụ riêng của mình rồi sao?” Dương Kiệt tỏ vẻ bất ngờ hỏi.

Diệp Tuyền đắc chí nói: “Tất nhiên, dù sao tôi cũng sở hữu võ hồn cấp 5, nên nhận được sự coi trọng của tông môn cũng là điều hiển nhiên. Tông môn đã sắp xếp một trưởng lão nội môn trở thành sư phụ chân truyền của tôi, chỉ là hiện giờ tôi vẫn chưa đủ tư cách đi vào nội môn, chỉ có thể ở lại trong ngoại môn, nhưng nhận được những đãi ngộ không kém gì so với những đệ tử nội môn, thậm chí có phần nhỉnh hơn, vì không phải ai cũng có sư phụ chân truyền của mình.

Thậm chí Tống Thiên Hành và Lăng Hàn Phong còn được một trong thập đại trưởng lão của Thánh Hòa Tông thu nhận làm đệ tử chân truyền, phá cách

đi thẳng vào nội môn. Còn Thẩm Thủy Vân thì khỏi nói rồi, trực tiếp trở thành đệ tử chân truyền, bá một luyện đan tông sư làm sư phụ, địa vị không thua kém gì đệ nhất chân truyền đệ tử Hằng Bá Thiên cả.”

Nghe xong lời kể của Diệp Tuyền, Dương Kiệt không kiềm được cảm thán, đúng là cùng người không cùng mạng, đối xử cách biệt quả thật là một trời một vực.

Nhưng thế giới này là như vậy, anh có tài năng có giá trị tất nhiên là nhận được sự đả ngộ vực bậc so với người khác rồi, ngay cả thế giới hiện đại cũng thế mà, có trách thì trách tại sao bản thân không có tiềm năng đáng sợ như người ta thôi.

Thực ra nếu hiện giờ Dương Kiệt thăng cấp vô hồn của mình lên cấp 6, thể hiện cho lãnh đạo cấp trên xem, chắc chắn cũng sẽ nhận được đả ngộ đặc biệt như Lăng Hàn Phong và Tổng Thiên Hành.

Chỉ là từ cấp 1 lên cấp 2 đã tốn 10000 linh thạch, từ cấp 2 lên cấp 3 tốn 1 triệu, nghĩa là thăng 1 cấp số linh thạch cần thiết tăng lên gấp 10 lần, từ cấp 3 lên cấp 4 là 10 triệu, cấp 4 lên cấp 5 là 100 triệu, chỉ nhìn thấy những con số 0 ở phía sau thôi cũng đủ để choáng váng đầu óc rồi, cho dù Dương Kiệt có bán máu bán hết nội tạng trong cơ thể cũng không đủ để thăng lên cấp 4 chứ đừng nói là cấp 5, cũng chẳng biết khi nào mới kiếm đủ số linh thạch cần thiết để thăng cấp đây, ít nhất trong thời gian dài không khả thi tý nào.

Gạt những chuyện nhức đầu sang một bên, bỗng nhiên sực nhớ ra một điều, lập tức lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Diệp Tuyền, nghiêm giọng nói: “Diệp cô nương, thực ra ... thực ra tôi có một chuyện muốn hỏi cô từ lâu rồi, chỉ là cảm thấy áy náy và trước đó bản thân còn quá yếu kém nên chưa dám mở lời, nhưng hiện giờ bản thân tôi đã có chút thực lực, cảm thấy thời cơ thích hợp, nên đành phải hỏi thẳng một câu.”

Diệp Tuyền bị ánh mắt nghiêm túc của Dương Kiệt nhìn tới nỗi ửng đỏ hết khuôn mặt, nghe xong lời nói của anh ta, trái tim không kiềm được rung lên một cái, nhịp tim bắt đầu đập mạnh hơn bình thường, lí nhí nói: “Chuyện ... chuyện gì, ông cứ hỏi đi.”

“Tôi biết hỏi thế hơi đường đột, nhưng chuyện này đã giấu kín trong tim tôi một thời gian dài, không thể kiềm nén được cảm xúc của mình nữa, chỉ muốn nói thẳng ra mà thôi.”

“Thì ... thì ông cứ nói đi, tôi nghe đây ...” khuôn mặt của Diệp Tuyền càng lúc càng đỏ, mặc cỡ tới nỗi thậm chí cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào Dương Kiệt nữa.

“Chẳng lẽ hần muốn tỏ tình với mình? Chết rồi, biết trả lời sao đây. Nên đồng ý hay từ chối đây? Thực ra con người của hần tuy hơi hám tiền một chút, hơi háo sắc một chút, hơi keo kiệt chút, nhưng cũng là một con người tốt, đặc biệt là mình khi ở bên cạnh hần cảm thấy rất thoải mái dễ chịu, không cần phải giả tạo bản thân, còn có cảm giác an toàn nữa, mình rất thích những cảm giác này.

không được, không được, tuyệt đối không thể đồng ý dễ dàng như thế được, mình là con gái, phải kiên trì làm giá chút chứ, sao có thể dễ dàng đồng ý hần như thế này được.”

Trong lúc Diệp Tuyền đang suy ngẫm tìm cách làm giá bản thân, Dương Kiệt đột nhiên thay đổi vẻ mặt nghiêm túc bằng vẻ mặt “tôi là gian thương”, hí hí cười nói: “Là thế này, lần trước cô còn nợ em út một bữa ăn món thịt “linh mục thỏ” gần năm chục viên linh thạch, không biết có thể trả cho em út chưa nhỉ, tính cả vốn lẫn lãi, chỉ bảy mươi năm viên linh thạch mà thôi, tuy bảy mươi năm viên linh thạch không nhiều, nhưng dạo này em út đang rất cần tiền, nên”

“Biến ~~~~~!!” Diệp Tuyền phần nộ hét thẳng vào mặt Dương Kiệt, hận không thể lao tới bóp cổ chết tên hám tiền này, làm mình cứ lầm tưởng hần ... ai ngờ tên trời đánh này lại đi đòi số linh thạch còn con này, mình quả thật là ngu xuẩn khi có hảo cảm với tên khốn này, quả thật đáng hận quá đi.

Không thèm nhìn bản mặt của Dương Kiệt nữa, trực tiếp đứng dậy quay đầu rời khỏi trang viên của anh ta, giận dữ không để lại một lời.

“Ký dỉ dĩa, thiếu tiền người ta mà còn hùng hổ như thế sao? Không trả thì thôi, cần gì phải phần nộ như thế chứ, đã vậy còn dám hét mình nữa, quả thật là quá đáng quá đi.” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt bất bình lầm bầm nói.

Đúng là đồ ngốc ~~~!!

“Đáng chết, quả thật đáng, tên khốn đó dám làm mình mất mặt trước thiên hạ, tuyệt đối không thể tha thứ cho hần được, hần phải chết ~~~~~!!” Tại một trang viên sang trọng lộng lẫy trên eo núi Vọng Nguyệt sơn, Tư Mã Thiên đang ngồi chiếc ghế chủ trong phòng khách, không ngừng đập vỡ những chiếc ly trà sứ trên tay, phần nộ quá tháo.

Một người có khuôn mặt lấm la lấm lét, mặc bộ trang phục giống hệt như Tư Mã Thiên lắc đầu gượng cười nói: “Thiên thiếu gia hãy bớt giận, không nên vì một con heo mập như thế làm tổn hại sức khỏe của mình làm gì, rồi sẽ có cách xử lý hần thôi mà.”

Tư Mã Thiên từ từ bình tĩnh lại, quay sang người đó lạnh lạnh nói: “Tôn sư huynh, anh là quân sư của anh hai tôi, giờ tôi bị làm nhục như thế này, anh có chịu giúp tôi báo thù không?”

Người có khuôn mặt lấm la lấm lét đó tên là Tôn Hạo Quân, quân sư đặc lực của Tư Mã Phong Vân, tuy thực lực không cao, chỉ tiên thiên tầng thứ 7, nhưng đa mưu túc trí, gian hiểm vô cùng, nên rất được Tư Mã Phong Vân trọng dụng.

Tôn Hạo Quân mỉm cười nói: “Thiên thiếu gia, phó bang chủ trước khi bế quan đã dặn dò tại hạ chiếu cố giúp đỡ cho thiếu gia, tất nhiên là không thể

đứng ngoài mà nhìn rồi. Chỉ là, muốn xử lý con heo mập này, tuyệt đối không dễ dàng như thiếu gia nghĩ, cần phải tính toán một cách thận trọng mới được.”

Tư Mã Thiên cúi mày hỏi: “ Vì sao? Chẳng lẽ phía sau lưng con heo mập có người đỡ lưng sao?”

Tôn Hạo Quân lắc đầu cười nói: “ Không phải, nhưng những thủ đoạn thông thường mà chúng ta thường dùng tuyệt đối không thể áp dụng với con heo mập đó.”

“ Vì sao thế?” Tư Mã Thiên tỏ vẻ bất ngờ hỏi.

“ Hôm nay Lý trưởng lão đã tìm gặp bang chủ, dặn dò rằng muốn giải quyết mâu thuẫn, có thể dùng thủ đoạn đường đường chính chính, nhưng tuyệt đối không được dùng thủ đoạn bí ối đối phó với con heo mập đó, Lý trưởng lão không muốn nhìn thấy cảnh “ vận thanh thiên” thêm một lần nữa ở khu vực ngoài môn này.”

Tôn Hạo Quân lắc đầu thở dài một tiếng, tỏ vẻ không biết phải làm sao.

Nếu như có thể sử dụng thủ đoạn ranh ma bí ối, hẳn có đủ chiêu trò để khiến Dương Kiệt thân tàn ma dại, nhưng bang chủ đã truyền lệnh xuống, muốn trả thù có thể, nhưng tuyệt đối không được làm sai quy tắc, nếu không thì sẽ không tha cho những tên tham gia vào vụ này.

“ Thiếu gia cũng biết rồi đấy, cả bang chủ và phó bang chủ đang bế quan để chuẩn bị đại hội tỷ võ tông môn nửa năm sau, trong thời gian này tuyệt đối không được gây rắc rối cho bang chủ, nên cho dù muốn như cũng đành cần răng chịu đựng mà thôi.” Tôn Hạo Quân nhún nhún vai, tỏ vẻ bất lực nói.

“ Vậy chẳng lẽ tha cho con heo mập đó sao? Ta không cam tâm” Tư Mã Thiên hai tay nắm chặt lại, cắn răng nói: “ Hay là ta xử lý hắn theo cách công khai, không ngừng cho người khiêu chiến hắn, ta không tin là hắn làm bằng sắt, đánh mãi không biết mệt, chỉ cần hắn lộ ra sơ hở, chắc chắn sẽ có cơ hội biến hắn thành tàn phế.”

“ Chuyện này không khả thi.” Tôn Hạo Quân lắc đầu từ chối đề nghị của Tư Mã Thiên, giải thích: “ Muốn khiêu chiến với kẻ khác, trên người khiêu chiến ít nhất phải có 5000 điểm tích lũy, nếu như bị thua, sẽ bị mất đi một nửa vào tay đối phương. Thiếu gia định dùng bao nhiêu người để luân phiên nhau đánh với hắn? Năm người, sáu người, hay mười người, khoan nói Huyết Lang Bang không thể bỏ một số điểm tích lũy lớn như thế này để xử lý một tên đệ tử ngoại môn, thiếu gia có dám chắc là luân phiên khiêu chiến sẽ có kết quả như mong được không? Nên nhớ rằng ngay cả một tiên thiên tầng thứ 6 đã kích hoạt võ hồn như Trương Tuấn cũng bị con heo mập đó đánh bại, trong Huyết Lang Bang còn ai trong cảnh giới tiên thiên tầng thứ 4 vừa đạt đủ điều kiện khiêu chiến có thể đánh bại được con heo mập đó nữa?”

“ Cái này thì ...” Tư Mã Thiên cứng họng nói không nên lời.

Quả thật, mặc dù không hiểu vì sao con heo mập lại đáng sợ như thế, chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2 đã có thể đánh bại tiên thiên tầng thứ 6 kích hoạt võ hồn, nhưng tuyệt đối không phải những người đủ điều kiện khiêu chiến có thể đánh bại hắn được.

Ít nhất Tư Mã Thiên không đủ tự tin làm được điều đó.

“ Vậy chẳng lẽ bỏ qua sao?” Tư Mã Thiên vẫn tỏ ra không cam tâm.

“ Nếu như hắn rời khỏi tông môn, chúng ta còn có thể cho người âm thầm xử lý hắn, nhưng hắn không rời khỏi tông môn, chúng ta chỉ còn cách làm theo quy tắc mà thôi. Ai bảo con heo mập đó là một tên điên dám chơi trò “ vận thanh thiên” chứ? Nghe nói lãnh đạo phía trên cũng đã bắt đầu chú ý tới hắn, tuyệt đối không để hắn chơi trò đó thêm lần nữa. nhưng mà”

Nói tới đây, đôi mắt của Tôn Hạo Quân: “ Chúng ta không làm gì được hắn, nhưng có người hoàn toàn đủ khả năng xử lý hắn.”

“ Người mà sư huynh nói là” Tư Mã Thiên cúi mày, nghĩ không ra ai có thể đánh bại được Dương Kiệt vào thời điểm này.

“ Lăng Hàn Phong, thiếu gia còn nhớ người này chứ?”

“ Lăng Hàn Phong? Tất nhiên là nhớ rồi, con rắn độc đó kích hoạt võ hồn cấp 6, trực tiếp đặc cách trở thành đệ tử nội môn, thậm chí được bái một trong thập đại trưởng lão làm sư phụ. Chỉ là, hắn liên quan gì tới việc này, hắn và con heo mập chẳng có đụng chạm gì với nhau, hắn sẽ ra tay với con heo mập đó sao?”

Nói tới Lăng Hàn Phong, giọng điệu của Tư Mã Thiên mang theo vẻ ghen tỵ, chua chát, nhưng cũng có chút sợ sệt.

“ Ai bảo Lăng Hàn Phong không đụng chạm tới con heo mập đó.” Đôi mắt của Tôn Hạo Quân lóe qua tia sáng bí hiểm: “ Nghe nói Lăng Hàn Phong đã công khai theo đuổi cô bé có võ hồn cấp 5 Diệp Tuyền, cô bé này không chỉ tiềm năng to lớn, còn có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, không thua kém gì so với Thẩm Thủy Vân, với địa vị của Thẩm Thủy Vân thì Lăng Hàn Phong không dám đụng vào, nhưng với một cô bé chỉ thua kém đôi chút như Diệp Tuyền, vô cùng hiển nhiên nhanh chóng lọt vào đôi mắt xanh của Lăng Hàn Phong.

Thậm chí buông lời rằng cấm tất cả các đệ tử nam gần gũi cô ta, nếu như để cho Lăng Hàn Phong biết được con heo mập đó có quan hệ thân thiết với Diệp Tuyền, không biết Lăng Hàn Phong sẽ xử lý như thế nào nhỉ?”

“ Ý của anh là ...” Đôi mắt của Tư Mã Thiên rực sáng.

“Đúng thế, ta sẽ sử dụng kế “xua hổ nuốt sói”, tiết lộ quan hệ của con heo mập và Diệp Tuyền cho Lăng Hàn Phong nghe, chắc chắn hắn sẽ nổi điên lên ra tay xử lý con heo mập đó, còn chúng ta chỉ đứng ngoài theo dõi diễn biến câu chuyện, làm ngư ông đắc lợi, không phải tốt hơn sao? Vừa có thể giải quyết con heo mập đó, vừa còn nhận được hảo cảm của Lăng Hàn Phong, một mũi tên trúng hai con nhạn, thì còn gì bằng nữa.”

Tôn Hạo Quân càng nói càng phấn khích, dường như mọi chuyện đã nắm rõ trong tay của mình.

“Được, được, để ta sắp xếp việc này, khích Lăng Hàn Phong ra tay xử lý con heo mập đó, khả khả ~!” Tư Mã Thiên phấn khích đập bàn cười lớn.

Trong đầu đã bắt đầu xuất hiện cảnh Dương Kiệt bị Lăng Hàn Phong đập thành tàn phế, bị tổng cổ ra khỏi tông môn, còn mình sẽ mai phục sẵn chuẩn bị đánh chó dưới nước, con heo mập đó thậm chí mất luôn cái mạng.

Tôn Hạo Quân cũng hòa theo cười một cách gian hiểm, tiếng cười của cả hai vang dội cả khu trang viên rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Mai phục, Lăng Hàn Phong ra tay

“Sao giờ này mà còn chưa thấy tới thế nà, theo thông tin nhận được thì hắn đã rời khỏi tông môn, chuẩn bị đi tới Ngư Tang để làm nhiệm vụ mà.”

Trong khu rừng rậm nằm cách Thánh Hóa Tông khoảng hai mươi dặm về phía tây bắc, ba bóng người đang ẩn núp trong bụi cây, người dẫn đầu tỏ vẻ khó chịu, dúi chặt đôi lông mày lăm lăm nói nhỏ.

“Không sai đâu thưa đội trưởng, người trong tông môn vừa đưa tin tới, nói rằng hắn đã rời khỏi tông môn, đang trên đường di chuyển qua khu rừng này để đi tới Ngư Tang.”

Một trong hai tên thuộc hạ nói nhỏ bên tai tên đội trưởng.

“Xì, chỉ là Một tên tiên thiên tầng thứ 2 thôi mà, thế mà phải huy động tới Một tiên thiên tầng thứ 7, 2 tiên thiên tầng thứ 6 đánh mai phục, Lăng sư huynh có chút chuyện nhỏ xé ra to rồi đây. Nếu như không phải Lăng sư huynh đích thân hạ lệnh và hứa sẽ ban thưởng cho ta vô số tài nguyên tu luyện, còn lâu ta mới đi tới cái nơi chim không đẻ nổi trứng này mai phục, hừ hừ.”

Tên đội trưởng tỏ vẻ bất bình cau có nói.

Xem ra âm mưu của Tôn Hạo Quân đã bắt đầu, Lăng Hàn Phong đã dính câu ra tay với Dương Kiệt rồi nhì.

“Đúng thế, mau mau giải quyết con heo mập đó xong rồi quay về tông môn, còn khoảng nửa năm nữa là tỷ võ tông môn rồi, phải tranh thủ đột phá tới cảnh giới tiếp theo, để kiếm Một thứ hạng cao cao chút mới được, tuy không thể chiếm được suất tham dự bí cảnh, nhưng nghe nói năm nay phần thưởng dành cho hạng 100 trở lại sẽ hậu hĩnh đấy.”

Một trong hai tên thuộc hạ phấn khích nói.

“Đừng chủ quan, nghe nói ngay cả Trương Tuấn của Huyết Lang Bang cũng bị con heo mập đó đánh bại, ít nhất cũng có chút thực lực đấy.” Tên còn lại tỏ vẻ thận trọng nói.

“Xì, tên ngu xuẩn đó sao mà so sánh với chúng ta được chứ? Không cần đội trưởng ra tay, ngay cả ta cũng dễ dàng đánh bại tên ngu xuẩn đó. Nghe nói tên ngu xuẩn đó dùng võ hồn tấn công đối phương, ai ngờ đối phương sở hữu pháp khí, võ hồn bị vỡ, nên mới bị đánh bại thôi.”

Tên kia bều môi nói, tỏ vẻ coi thường Trương Tuấn.

“Suyt ~~, đừng nói nữa, có người đang đi tới kia.” Tên đội trưởng chân khí thâm hậu, đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía xa đang di chuyển, vội vã hạ lệnh cho hai tên thuộc hạ im miệng ẩn nấp, chuẩn bị ra tay.

Lộc cộc ~~, Lộc cộc ~.....

“Nhanh lên, chạy nhanh lên nào, sao mà chậm như rùa thế này?”

Chỉ thấy Một bóng người thô to như quả bóng khổng lồ đang cười trên lưng Một con tuần mã toàn thân trắng như tuyết, không có Một sợi lông tạp nào cả, chỉ là nhìn dáng vẻ thâm thương vừa chạy vừa thờ hi hục của nó, đã vậy còn không ngừng bị con heo mập có thể tích gần bằng nửa cơ thể của nó ở trên lưng không ngừng thúc chân vào bụng, quả thật là tội nghiệp quá đi.

Mẹ kiếp, tao còn chạy được chưa bị mày đè chết là giới lắm rồi, còn muốn phi như tên bay nữa sao?

Sao không xem lại cái thể tích cân nặng của mình đi rồi hăng nói ~~~~!!

Chú ngựa tội nghiệp nếu như có trí khôn như con người, chắc chắn sẽ quay sang hét thẳng vào mặt của tên khốn đang ngồi trên lưng mình.

Bóng người khổng lồ không ai khác chính là nhân vật chính của chúng ta, Dương Kiệt.

Người vừa mới nhận xong nhiệm vụ thí luyện của tông môn, đang trên đường rời khỏi Thánh Hóa Tông để đi tới địa điểm yêu cầu để chấp hành nhiệm vụ.

“Biết thể bỏ thêm một mớ để mua Một con Huyết Lân Mã cho rồi, thiên lý mã gì mà chạy như xe máy cày thể này, biết khi nào mới tới được Ngư Tang đây?”

Huyết lân mã trong miệng Dương Kiệt vừa nói chính là loại phương tiện di chuyển đắt giá nhất nhì trên U Châu, là Một loại ngựa lai tạp với huyết lân, có sức khỏe phi thường, tốc độ cực nhanh, là phương tiện di chuyển cao cấp rất được ưa thích.

Chỉ là một con huyết lân mã có giá trên một trăm ngàn viên linh thạch, không phải ai cũng có thể mua nổi.

Tuy Dương Kiệt có đủ tài lực để mua Một con, nhưng hiện giờ đang thiếu hụt linh thạch trầm trọng như anh ta, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó, nên chỉ dám bỏ ra mười ngàn linh thạch để mua Một con thiên lý mã để dùng làm phương tiện di chuyển, không ngờ nó chịu không nổi sức nặng đáng sợ của mình, chạy chậm như Một con rùa đang bò đang lết, quả thật là đáng giận quá đi.

“Mày mà không chịu chạy nhanh hơn, đợi tới khi vào tới thành thị, tao sẽ bỏ tiền ra mua một con huyết lân mã, còn mày sẽ trở thành mồi nhậu trên bàn của tao.” Dương Kiệt chịu đựng không nổi tốc độ của con thiên lý mã, lập tức buông lời hăm dọa.

Hí hí ~~~~!!

Con thiên lý mã đã bắt đầu có chút trí khôn, nghe hiểu chủ nhân đang nói gì, nên nghe xong lời hăm dọa của Dương Kiệt, toàn thân run bắn lên, hí lớn một tiếng, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình bắt đầu tăng tốc.

“Đúng là đồ ngựa tòi, không hăm dọa không được, hí hí ~~~~!!”

Nhìn thấy con thiên lý mã phi về phía trước với tốc độ nhanh hơn gấp đôi, khẽ ngật đầu hài lòng cười nói.

“Có sát khí ~~~~!!” Trong lúc Dương Kiệt đang trải nghiệm cảm giác phi ngựa trên “thảo nguyên”, đột nhiên trong lòng cảm nhận một luồng sát khí ớn lạnh cả xương sống, không chút do dự, lập tức tung người nhảy ra khỏi lưng ngựa, đồng thời tung một cước vào bụng con thiên lý mã, đá bay nó ra xa.

Roẹt ~~~~~!!

Hí ~~~~!!

Rầm ~~~~!!

Chỉ thấy một luồng đao khí đáng sợ từ trong bụi cây ở bên hông bắn ra với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng quét ngang qua nơi con thiên lý mã đang chờ Dương Kiệt chạy ngang qua, nếu như không phải Dương Kiệt kịp thời tung người lên không trung né tránh đồng thời đá bay con thiên lý mã ra xa, e rằng nó đã bị phang thây mất tiêu rồi.

Dương Kiệt lộn một vòng ngược về phía sau, nhanh chóng đáp xuống mặt đất, về mặt đầy cảnh giác nhìn chăm chăm về phía nơi bụi cây, phần nộ quát: “Ai? Dám đánh lên bổ mày hả? Bộ chán sống rồi sao? Không nhìn thấy bổ mày mặc đồng phục của Thánh Hóa Tông sao?”

Ba bóng người mặc bộ đồ đen như thích khách, có vải che mặt từ trong bụi cây từ từ bước ra, tên cầm đầu tay cầm một cây đại đao, dường như hẳn chính là tên đã ra tay lúc này.

“Hai tên tiên thiên tầng thứ 6, một tên tiên thiên tầng thứ 7?”

Dương Kiệt thăm thò phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là tiên thiên tầng thứ 8 hoặc tầng thứ 9, hoàn toàn có thể đánh bại tất cả.

Một trong hai tên đi theo phía sau tên cầm đầu bước ra, khoái trí hét lớn: “Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn an toàn đi qua khỏi nơi, hãy nộp tiền mãi lộ ngay tức khắc.”

Tên đội trưởng phần nộ quay lại tặng cho hắn cú bạt tai vào mặt, quát: “Nói nhảm nhí gì đấy, còn không mau ra tay giết chết con heo mập đó.”

Tên ăn bạt tai gượng cười, lập tức từ túi càn khôn rút ra bình khí của mình là một cây trường kiếm, tên còn lại cũng rút ra một cây kích dài trên hai mét, tất cả đều là phẩm khí cao cấp trời lên.

Trực tiếp triệu hồi võ hồn cấp 2 của mình là tam diện linh miêu và trường nanh báo, lao tới tấn công Dương Kiệt.

“Tốt lắm, tới đây nào ~~~~!! Giới vương quyền X 3, Phi Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~~!!” Nhìn thấy đối phương chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp ra tay, biết rằng không thể dùng lời nói để thăm dò thông tin, trực tiếp thi triển tuyệt học của mình, một cú đâm bằng khí to bằng nửa chiếc xe hơi từ củ đâm phóng

thích ra, bắn thẳng về phía hai tên tiên thiên tầng thứ 6 đang lao tới.

“Huyền Âm Trảm~~~~!!”

“Càn Khôn Nhất Kích~~~~!!”

Rầm~~~~!!

Ba chiêu tuyệt học va đập vào nhau, lập tức bị nổ tung ra, hình thành một cái hố sâu gần nửa mét, Dương Kiệt không lùi mà tiến, huyền thiết chùy xuất hiện trên tay, tung người lên không trung vùng chùy bổ mạnh xuống.

Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp~~~~!!

quả chùy khổng lồ tựa như thiên ngoại lưu tinh từ trên không giáng thẳng xuống đầu của hai tên tiên thiên tầng thứ 6.

“Khốn khiếp, sao hấn mạnh thế? Không phải chỉ là một tiên thiên tầng thứ 2 thôi sao?” Hai tên tiên thiên tầng thứ 6 có thể cảm thấy uy lực mạnh mẽ của chiêu đánh của Dương Kiệt, không dám trực tiếp chống đỡ, vội vã nhảy lùi về phía sau né tránh.

Rầm~~~~!!

Quả chùy khi đập xuống nơi cả hai vừa đứng, lập tức hình thành cái hố sâu không lồ, cả hai không kịp được tê hết da đầu, mẹ kiếp, hứng trọn quả chùy đó vào đầu, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?

“Cơ hội tốt~~~~!! Càn khôn Nhất tiễn~~~~!!” Nhìn thấy hai tên kia đang lộ vẻ thất thần, Dương Kiệt trực tiếp thi triển tuyệt học thân pháp, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt tên cầm kiếm, huyền thiết chùy trong tay quét thẳng vào hông của hắn.

“Cẩn thận~~~~!!” Tên cầm kích đứng ở gần đó vội vã tung kích đâm thẳng vào ngực Dương Kiệt, vậy Ngụy cứu Triệu, nếu anh ta không rút lại chiêu quét, chắc chắn sẽ bị trúng mũi kích của hắn.

Càn khôn tháp~~~~!!

Một tòa tháp bằng kim loại cao trên ba mét lập tức xuất hiện ngay chính giữa Dương Kiệt và tên cầm kích, hứng trọn cú đâm kích của hắn, hắn lập tức bị lực phản hồi từ trên thân tháp đẩy lùi về phía sau, thế tấn công bị phá vỡ.

“Không~~~~!!”

Keng~~~~!!

Bốp~~~~~!!

Tên cầm kiếm chỉ kịp vùng kiếm đỡ ngang hông, nhưng cú quét uy lực đáng sợ của Dương Kiệt quét cả kiếm lẫn người ra xa té ngã xuống, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, ngay cả xương tay cầm kiếm đã bị đánh gãy, nhanh chóng mất hết sức chiến đấu.

“To gan~~~~!!” Tên đội trưởng nhìn thấy hai tên thuộc hạ không phải đối thủ của Dương Kiệt, trong lòng vừa hoang mang vừa phần nộ tới cùng, võ hồn cấp 2 có hình thù giống như một đóm lửa xuất hiện trên đỉnh đầu, sau đó nhập thẳng vào hai tay đang nắm chặt cán kiếm, vung đao lên từ trên cao chém xuống: “Bá Vương Đao. Nhất Đao Bình Thiên Hạ~~~~!!”

Một cây đao dạng khí màu đỏ rực như lửa to bằng một chiếc xe buýt từ cao chẻ thẳng xuống nơi Dương Kiệt đang đứng.

“Càn Khôn Tháp~~~~!!”

boong~~~~!!

Càn Khôn Tháp hứng trọn cú chém đao, thân tháp lung lay dữ dội, nhưng cũng phần nào hóa giải uy lực và làm chậm nhịp của đao khí mang thuộc tính lửa đỏ, Dương Kiệt thừa cơ nhảy lùi ra xa né tránh, sau đó nhanh như chớp tung người lao thẳng về phía tên đội trưởng, huyền thiết chùy vùng lên vẩy múa một vòng quay đầu: “Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp~~~~!!”

“Bá Vương Đao. Tung Hoàn Thiên Hạ~~~~!!” Cơ thể xoay 180 độ tại chỗ, cây đao trong tay tựa như mũi quạt khổng lồ quét thẳng vào quả chùy đang bổ tới của Dương Kiệt.

Keng~~~~!!

Hai cây vũ khí va đập vào nhau, cả hai đều bị sức mạnh của đối phương đẩy lùi về phía sau, Dương Kiệt thụt lùi tới gần mười bước mới đứng vững, còn tên đội trưởng chỉ lùi khoảng ba bước, chứng tỏ cảnh giới giữa hai bên vẫn còn có chênh lệch.

Mặc dù như thế, nhưng cũng khiến tên đội trưởng cảm thấy bất ngờ khó tin.

Đường đường một tiên thiên tầng thứ 7, giao chiến trực diện với một tiên thiên tầng thứ 2, cho dù đối phương có sử dụng bí pháp đi nữa, nhưng không

thể đánh bại đối phương, thậm chí đối phương chỉ bị đẩy lùi về phía sau vài bước mà chẳng bị thương gì cả, quả thật là một điều si nhục khó chấp nhận nổi.

“A ~~~!! Chết, người phải chết ~~~!!” Bá Vương Đào Pháp thi triển tới cực đỉnh, vô số luồng đao khí đáng sợ hình thành một mạng lưới phóng thẳng về phía Dương Kiệt, khóa hết mọi đường né tránh của anh ta, chỉ còn cách trực diện chống đỡ.

Boong ~~~!! Boong ~~~!! Boong ~~~!!

Phập ~~~!! Phập ~~~!! ...

Trên người của Dương Kiệt đã bắt đầu xuất hiện không ít vết thương bị đao khí chém đứt, máu tươi phun bắn ra, nhuộm đỏ cả cơ thể, đôi mắt tràn đầy gân máu, phần nộ quá lớn: “Mẹ kiếp, chơi thế đủ rồi, tới lượt ta đây, võ hồn, xuất hiện ~~~!!”

Phụt ~~~!!

Một con rùa có thể tích chỉ bằng lòng bàn tay có một con rắn quấn quanh cổ xuất hiện ngay đỉnh đầu, sau đó nhanh chóng nhập thẳng vào cơ thể của Dương Kiệt.

Những luồng đao khí chém thẳng vào cơ thể lập tức vang lên tiếng ma sát như va đập vào kim loại, không hề hấn gì cả.

Huyền Vũ hộ thể!!

Có thể hóa giải mọi đòn tấn công của đối phương lớn hơn mình 2 cấp trở xuống.

Dương Kiệt là tiên thiên tầng thứ 5, còn tên đội trưởng chỉ là tiên thiên tầng thứ 7, nên mọi đòn tấn công của hắn đánh vào cơ thể của Dương Kiệt đều mất tác dụng, không thể phá vỡ phòng thủ của anh ta.

“Cái ... cái gì?? Hắn có võ hồn?? Chẳng phải hắn chỉ là một tên đệ tử tạp vụ đi lên sao??” Tên đội trưởng kêu thét lên vì kinh ngạc khi nhìn thấy võ hồn của Dương Kiệt xuất hiện.

“Đội trưởng, chẳng lẽ thông tin lầm lẫn gì chăng?” Tên cầm kích nhanh chóng áp sát bên cạnh tên đội trưởng, tạo ra thế phòng thủ cảnh giác nói.

Nghe thấy lời nói của cả hai, đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng sắc lạnh.

Ba tên này tuyệt đối không phải là cướp núi bình thường, sự xuất hiện của chúng ở nơi này không phải là ngẫu nhiên, chúng chắc chắn là người trong tông môn, nên mới nắm rõ thông tin của mình.

Huyết Lang Bang!!

Không cần phải hỏi, có mối thù sâu đậm muốn mình chết, mai phục sẵn cao thủ để giết mình trong lúc đi làm nhiệm vụ, chỉ có Huyết Lang Bang mà thôi.

Thế nhưng lần này Dương Kiệt đã nhầm, chủ mưu ra tay lần này thậm chí còn đáng sợ hơn Huyết Lang Bang nữa. Chỉ ít là Lăng Hàn Phong có thể huy động lực lượng ra tay với anh ta lớn hơn Huyết Lang Bang rất nhiều.

Biết rõ là người của Huyết Lang Bang, vậy thì không cần phải khách sáo với chúng làm gì, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người lên không trung: “Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bồ Dưa Đại Pháp ~~~!!”

Một quả chùy khí to hơn gần gấp đôi so với lúc này từ trên không trung giáng xuống, tên đội trưởng và tên cầm thương cùng hợp sức ra tay, thi triển tuyệt học của mình đánh thẳng về phía quả chùy khí.

“Bá Vương Đao. Nhất Đao Bình Thiên Hạ ~~~!! phá phá phá ~~~!!”

“Càn Khôn Nhất Kích ~~~!!”

rầm ~~~!!

Đao khí và kích khí va đập vào quả chùy khí, lập tức bị đánh tan ra, quả chùy khí tuy hơi nhật lại đôi chút, nhưng vẫn không biến mất mà tiếp tục giáng xuống nơi cả hai đang đứng.

“Chạy ~~~!!”

“Không ~~~~~!!”

Rầm ~~~~~!!

Tên đội trưởng phản ứng cực nhanh, nhìn thấy chiêu đánh của mình không có tác dụng, lập tức nhảy lùi ra xa né tránh. còn tên cầm thương chậm chân hơn, trực tiếp hứng trọn quả chùy khí vào người, xương cốt trong cơ thể lập tức gãy vụn hết, nằm ngửa hấp hối trong cái hố sâu gần một mét do chùy khí tạo thành.

Chỉ một chiêu, một tên tiên thiên tầng thứ 6 đã bị đánh thành tàn phế, bán sống bán chết.

Dương Kiệt khi kích hoạt giới vương quyền X 4 quả thật đáng sợ, ngay cả tiên thiên tầng thứ 7 có võ hồn cấp 3 như tên đội trưởng cũng không phải đối thủ.

“Càn Khôn Nhất Thiểm ~~~!” Tranh thủ tên đội trưởng vẫn chưa kịp hoàn hồn trở lại, Dương Kiệt lập tức thi triển càn khôn nhất thiểm, lập tức xuất hiện ngay trước mặt hắn, tay tạo thành nắm đấm: “Phi Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~!”

Pằng ~~~~!!

Tên đội trưởng phản ứng cực nhanh, vội vã vùng đao đỡ ngay trước ngực để chống đỡ cú đấm của Dương Kiệt, cú đấm đấm thẳng vào bề mặt cây đao, hắn lập tức cảm nhận thấy một luồng sức mạnh cực lớn tông thẳng vào người, vũ khí trong tay suýt chút giữ không vững bị đánh bay ra khỏi tay, nhưng ít ra cũng chống đỡ được đòn tấn công của đối phương, còn chưa kịp vui mừng và phản công, cơ thể không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau té ngã xuống đất, định dùng sức bật người đứng dậy, nhưng phát hiện cơ thể dường như bị một áp lực đáng sợ ghim chặt xuống mặt đất, không thể nhúc nhích được gì cả.

Hiệu ứng tuyệt học phát huy!!

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Cái cơ thể nặng 480 kg bằng một phần ba trọng lượng của một chiếc xe ô tô đang tung hoành trên chiến trường, mỗi một bước chạy đều khiến mặt đất rung chuyển và hình thành những vết lõm đáng sợ, Dương Kiệt lần nữa tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra: “Phi Lũ Xung Thiên Pháo ~~~!”

rầm ~~~~~~!!!

“A ~~~~~!!”

crack, carck, carck ~~~!!

Bị một vật thể nặng gần 500 kg từ trên cao rơi xuống đè thẳng vào người, xương cốt nào chịu cho nổi?

Ít nhất một tên tiên thiên tầng thứ 7 như tên đội trưởng cũng chịu không nổi, bị thể trọng đáng sợ của Dương Kiệt đè thẳng lên người, xương cốt trong người hắn gãy vụn gần hết, kèm theo một cảm giác choáng váng đầu óc truyền tới, lúc này tựa như một con cá nằm trên thớt chờ người khác tới mổ xẻ mà thôi.

“Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!”

“khoan Ta là”

Pằng ~~~~!!

Tên đội trưởng còn chưa kịp nói hết câu, cái đầu hững tron quả chùy gần ngàn kg của Dương Kiệt, lập tức vỡ tung ra như quả bong bóng phát nổ, hai chân co giật vài cái rồi ngưng hẳn, chết một cách thê thảm.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 7, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm” Ngay sau khi dứt điểm tên đội trưởng xong, bên tai Dương Kiệt lập tức vang lên câu thông báo của hệ thống.

“Ngươi Ngươi dám ... dám giết chết Đỗ sư huynh. huynh sao Ác ma ... ngươi là ác ma ...” Tên cầm kiếm có lẽ là người bị thương nhẹ nhất, hững tron cú quét chùy của Dương Kiệt lúc này, chỉ gây vài chiếc xương sườn mất hết sức chiến đấu, lúc này nhìn thấy hai tên đồng bọn bị đại bại, đặc biệt là tên đội trưởng chết không toàn thây, sợ tới nỗi toàn thân run rẩy, giữa háng đã xuất hiện vết dịch thể màu vàng có mùi vị khai nồng.

Chết không đáng sợ, chết một cách thê thảm như thế quả thật là không phải ai cũng có tâm lý vững mạnh để đối diện.

“Đỗ sư huynh? Chính là tên xấu số này sao? Thì ra các ngươi đều là người trong tông môn.” Mặc dù đã đoán trước điều đó, nhưng đợi tới khi chúng tự khai ra, trong lòng không kèm được phần nộ tốt cùng.

“Đúng ... đúng thế, bọn ta cũng là người của Thánh Hóa Tông, ngươi ... ngươi dám sát hại đồng môn, nếu như để tông môn biết được, sẽ sẽ không tha mạng cho ngươi đâu!” Tên cầm kiếm mang theo vẻ mặt hoang mang hoảng sợ run giọng hăm dọa.

“Sát hại đồng môn? Tông môn không tha mạng? Lúc các ngươi mai phục ám sát ta, sao không nghĩ tới việc tông môn không tha mạng nhỉ? Và lại, chỉ cần giết sạch các ngươi, ai mà biết được ta đã sát hại đồng môn chứ?” Dương Kiệt cười khẩy nói.

“Cái ... cái gì? ngươi còn định”

pằng ~~~~!!

Không lợi hẳn kịp dứt câu, thi triển Càn Khôn Nhất Thiểm tới ngay trước mặt, một quả chùy bổ thẳng vào đầu hắn, tiễn hắn theo chân tên đội trưởng

xuống dưới suối vàng bầu bạn với nhau.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 6, nhận được 20000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 6, nhận được 20000 điểm kinh nghiệm”

Tiền tay giải quyết luôn tên cầm thương đang nằm hấp hối trong hố, chỉ trong nháy mắt đã thu được gần trăm ngàn điểm, giết quái thăng cấp, quả thật là nhanh chóng lạ lùng nhất.

Lục soát tài sản trên túi càn khôn của chúng, gần hai trăm ngàn viên linh thạch cấp thấp, sáu chục viên linh thạch trung cấp, kim sáng được, ích khí đan cũng không ít, ngoài ra còn chút ít linh thảo linh dược, vật phẩm sử dụng hằng ngày v.v...

Tất nhiên không thể thiếu thẻ bài tông môn, giao dịch điểm tích lũy của chúng qua thẻ bài của mình, nhận được tới 17695 điểm tích lũy, cộng thêm 86000 điểm trước đó, điểm tích lũy của mình đã vượt mốc 100 ngàn rồi.

Giết người cướp của đúng là cách làm giàu nhanh nhất, Dương Kiệt không kèm được cảm thán.

Tất nhiên, nghĩ thì nghĩ thế, nhưng bảo Dương Kiệt tùy tiện ra tay giết người cướp của thì tuyệt đối không bao giờ làm thế, làm người phải có chuẩn tắc của mình, nếu vượt quá giới hạn, sẽ đâm đầu vào giết chóc, tẩu hỏa nhập ma cũng nên.

Trừ khi đối phương nhắm vào bản thân trước, đối với những người muốn giết mình, tuyệt đối không bao giờ nương tay với chúng.

Dùng càn khôn tháp thu hết xác của ba tên đệ tử tông môn vào trong, đợi tới khi đi ngang qua khu rừng ma thú ném vào trong đó làm mồi cho ma thú để phi tang, không còn để lại dấu vết đã giết hại đồng môn.

Tuy Dương Kiệt giết chúng là tự vệ, nhưng không muốn vướng vào rắc rối phiền phức, tuyệt đối không được để xác của chúng nằm phơi ở nơi gần tông môn được.

Chạy tới kiểm tra lại con thiên lý mã của mình, chỉ bị thương nhẹ do cú đá lúc nãy của mình, nhét vài viên đan dược điều trị vào miệng nó xong, nhảy lên lưng ngựa, bắt đầu hành trình đi tới Ngư Tang như đã định.

Đợi tới khi bóng lưng của Dương Kiệt dần dần biến mất khỏi khu rừng, một bóng người mặc bộ trang phục môn đồ Thánh Hỏa Tông từ bụi cây ở gần đó từ từ bước ra nơi xảy ra giao chiến lúc nãy, trên tay người này có cầm một viên đá hình thoi, đang không ngừng phát ra những tia sáng kỳ lạ.

“Sức chiến đấu có thể đánh bại cả tiên thiên tầng thứ 7 có võ hồn cấp 2? Bản thân sở hữu võ hồn cấp 2? Xem ra con heo mập này ẩn náu kín đáo quá nhỉ? Cũng may là Tôn quân sư đã lo xa đúng lúc, bảo mình lên lên mai phục sẵn ở gần đó để theo dõi toàn bộ trận chiến, thậm chí dùng ký ức ma thạch để ghi nhận lại toàn bộ sự việc, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nắm rõ thực lực của ngươi, Tôn quân sư để điều chỉnh lại sách lược ra tay với ngươi, ngoài ra, Lăng sư huynh chắc cũng có hứng thú với đoạn giao chiến này nhỉ? khả khả ~!” bóng người đó nhét viên ma thạch trên tay vào trong lòng, sau đó cơ thể từ từ mờ dần đi, chỉ trong chốc lát biến mất trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Vạn bảo các. vạn phúc

Ngư Tang, là tên gọi của khu vực sở hữu một dãy núi Thiên Sơn trải dài trên mười ngàn dặm, chiều cao so với mực nước biển trên năm ngàn mét, hằng năm bị bao phủ bởi mưa tuyết trắng xóa, không chỉ tồn tại lượng lớn ma thú có thuộc tính băng khổng lồ, còn có vô số thiên tài địa bảo, phệ tích di chỉ của một tông môn cực thịnh vào vài chục ngàn năm trước, Bắc Minh Tông.

Điều đó lôi kéo không ít binh đoàn đánh thuê tụ tập về nơi này để đi vào Thiên Sơn thám hiểm, thu hoạch thiên tài địa bảo, săn giết ma thú.

Ngoài ra, còn có không ít đệ tử của các tông môn tìm tới phệ tích di chỉ để săn tìm cơ duyên của mình.

Nằm cách Thiên Sơn khoảng vài ngàn dặm về phía đông nam, còn là đại bản doanh của Lãnh Binh Cung, một trong ngũ đại tông môn hùng mạnh của U Châu.

Nghe nói vị tổ tiên khai lập ra Lãnh Binh Cung lúc đó còn lại đệ tử của một tông môn tầm trung, trong lúc thí luyện ở núi Thiên Sơn đã vô tình tìm ra lối vào phệ tích di chỉ của Bắc Minh Tông, từ trong đó mang ra vô số kỳ trân dị bảo, thần đan diệu dược, bí kíp tuyệt học, đặc biệt là một môn địa giới tuyệt phẩm Bắc Minh Bảo Điện, chỉ trong thời gian ngắn đã vươn lên trở thành kẻ mạnh một phương, khai tông lập phái, hình thành một trong ngũ đại môn phái hùng mạnh nhất U Châu ngày hôm nay.

Nhiệm vụ của Dương Kiệt lần này không phải là đi tới Thiên Sơn để thăm dò di tích của Bắc Minh Tông, mà là thu thập Thiên Sơn tuyết liên và Thiên Sơn tuyết sâm, hai loại linh dược nổi tiếng ở dãy núi Thiên Sơn này.

Mỗi một đóa Thiên Sơn tuyết liên hoặc Thiên Sơn tuyết sâm có thể mang về tông môn đổi lấy 1000 điểm tích lũy, và số lượng đổi không có giới hạn, nghĩa là nếu như anh ta kiếm được một ngàn phần Thiên Sơn tuyết liên hoặc tuyết sâm, sẽ nhận được tới một triệu điểm tích lũy.

Tất nhiên, nói thì nói thế, cho dù Dương Kiệt có bỏ cả đời ra tìm, cũng chưa chắc tìm được một ngàn phần linh dược như đã nói.

Phải biết rằng hằng ngày biết bao nhiêu người đi vào Thiên Sơn, vòng ngoài của Thiên Sơn đã bị càn quét sạch sẽ từ lâu, muốn kiếm được linh dược, phải đi sâu vào vòng trong, chỉ là với thực lực hiện giờ của Dương Kiệt, chỉ có thể quanh quẩn ở gần ngoài rìa của Thiên Sơn, cầu trời bái Phật để tìm được vài chục đóa đã là may mắn lắm rồi.

Mục đích chuyến đi lần này là vừa làm nhiệm vụ kết hợp với săn giết ma thú ở trên Thiên Sơn để thăng cấp, nên chỉ hoạt động ở gần sát rìa vòng ngoài, không dám đi sâu vào trong sẽ có nguy hiểm tới tính mạng cũng không chừng.

Vì càng vào sâu thì cấp độ của ma thú càng đáng sợ, thậm chí từng xuất hiện một con ma thú cấp 7, là bá chủ một phương ở khu vực Thiên Sơn này.

Nghe nói từng có không ít kẻ mạnh đạt tới cảnh giới hợp thể tổ đội đi sâu vào trong săn giết con ma thú cấp 7 này, kết quả gần chục kẻ mạnh hợp thể bỏ mạng ở Thiên Sơn, chỉ còn lại vài ba người toàn thân mang đầy thương tích đáng sợ trở về, từ đó không dám bén mảng tới vùng sâu của dãy núi Thiên Sơn này nữa.

Thành Ngự Tang, ngôi thành được dựng lên dùng làm giao điểm dừng chân của những người đi sâu vào trong Thiên Sơn để thám hiểm, từ một thị trấn nhỏ dần dần trở nên phồn hoa không thua kém gì đế đô của những vương triều hùng mạnh trên U Châu.

Tường thành, nhà cửa lầu ốc xa hoa lộng lẫy được liên tục xây cất lên, hình thành một tòa thành trì hùng vĩ, lộng lẫy và náo nhiệt nhất ở vùng tây bắc khu vực U Châu này.

Vạn Bảo Các, một thương hội chuyên buôn bán trao đổi vật phẩm tài nguyên đủ mọi thể loại có chi nhánh trải dài trên khắp khu vực U châu, có tầm ảnh hưởng không thua kém gì so với ngũ đại môn phái, nghe nói phía sau lưng Vạn Bảo Các có ông lớn ở khu vực trung ương đỡ lưng.

Người ở đại lục Huyền Thiên từng nói đùa một câu rằng: Vào tới Vạn Bảo Các, chỉ cần có tiền, muốn mua tiên cũng được.

Điều đó đủ để chứng tỏ tài lực hùng hậu đáng sợ của Vạn Bảo Các.

Tuy chỉ là một trong những chi nhánh của Vạn Bảo Các, nhưng vẫn sở hữu một tòa kiến trúc ba tầng có quy mô hùng vĩ nằm giữa con đường phồn hoa nhất trong thành Ngự Tang.

Ở nơi này, hàng ngày đều có vô số người tu luyện tới đây tiến hành giao dịch các loại tài nguyên.

Tầng thứ nhất của Vạn Bảo Các, là khu giao dịch tài nguyên tương đối hỗn tạp, chỉ toàn những vật phẩm có giá trị không cao.

Phải tới tầng thứ hai, mới xuất hiện nhiều vật phẩm giá trị trao đổi, có thể tìm thấy các loại binh khí và tuyệt học, ngoài ra còn có đủ loại tài nguyên tu luyện quý giá.

Vật phẩm ở tầng thứ hai, nếu như không có giá trên một triệu linh thạch cấp thấp, cũng đừng mong có tư cách giao dịch ở nơi này.

Còn tầng thứ ba, nếu trên người tài sản không có trên vài trăm triệu, cũng đừng nên vác mặt lên đó, nghe nói trên tầng ba thậm chí xuất hiện thánh khí, thần đan thần quả, tuyệt học thiên giới.

Cho nên, không phải ai cũng đủ tư cách đi lên tới tầng thứ hai và tầng thứ ba của Vạn Bảo Các, chỉ có những người có địa vị của các vương triều hùng mạnh và người của ngũ đại môn phái, mới có tư cách đi lên tầng hai giao dịch, còn tầng ba chỉ dành cho các ông lớn của ngũ đại tông môn hoặc hoàng đế của các vương triều hùng mạnh mà thôi.

Dương Kiệt đi thẳng vào Vạn Bảo Các, trong này là đại sảnh rộng trên cả ngàn mét vuông, có vô số người đi lại thăm quan giao dịch trong này, tuy số lượng người khá đông, nhưng hoàn toàn không có cảnh chen lấn hỗn loạn, tất cả đều tuân theo quy tắc của Vạn Bảo Các đưa ra, bộ không thấy ở xung quanh có vô số vệ sĩ canh gác giữ trật tự sao?

Khí thế từ trong người của họ phát tán ra, ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới chân nguyên trở lên.

Cảnh giới chân nguyên, đi tới 5 đại tông môn hoàn toàn có thể trở thành đệ tử nội môn, thế mà chỉ có thể trở thành vệ sĩ canh gác ở nơi này, đủ hiểu Vạn Bảo Các lớn mạnh cỡ nào rồi.

Dương Kiệt vừa mới bước chân vào đại sảnh, lập tức có một thiếu nữ có khuôn mặt dễ thương, trên người mặc bộ trang phục đặc trưng của Vạn Bảo Các, trên môi luôn mang theo nụ cười chuyên nghiệp nhanh nhẹn bước tới, khẽ cúi người chào hỏi: “Chào mừng quý khách ghé thăm Vạn Bảo Các của chúng tôi ạ. xin hỏi tôi có thể giúp đỡ gì cho quý khách ạ.”

“Tôi muốn bán một số ít nội đan cho Vạn Bảo Các, không biết có thể gọi quản lý ra nói chuyện chút được không?” Dương Kiệt khẽ do dự một hồi, quyết định mang nội đan của ma thú cấp 3, cấp 4 mà mình và Kiều Phong săn được ở khu rừng ma thú ra bán để đổi lấy linh thạch.

Tất nhiên, có thể thăm quan tìm xem có thiên tài địa bảo nào thích hợp, thu mua vài món dùng để thăng cấp.

Cô gái phục vụ khẽ ngo người, liếc nhìn bộ trang phục trên người Dương Kiệt, chỉ là một đệ tử ngoại môn của Thánh Hòa Tông, lấy đâu ra tư cách gặp mặt quản lý chứ?

Mặc dù trong lòng khinh bỉ vô cùng, nhưng trên môi vẫn mang theo nụ cười chuyên nghiệp cười nói: “ Xin lỗi quý khách, quản lý của chúng tôi đang bận giao dịch với một vị khách quý, nên không thể ra đón tiếp quý khách được ạ. Quý khách cần bán nội đan gì, bản thân tôi cũng có thể giải quyết, xin quý khách đừng lo ạ.” Trong câu nói của cô gái có nhấn mạnh từ “ khách quý”, ngụ ý muốn nói rằng Dương Kiệt vẫn chưa đủ tư cách để chủ quản ra đón tiếp.

Dương Kiệt tất nhiên là nghe rõ đôi phương có ý khinh thường mình rồi, nhưng cũng không cảm thấy tức giận, vì mình chỉ là một tên đệ tử ngoại môn bình thường, muốn được gặp mặt quản lý Vạn Bảo Các quả thật có chút không đủ tư cách, cho Dương Kiệt đứng ở vị trí của cô gái kia chắc cũng xử sự như thế là cùng.

Và lại đôi phương vẫn giữ thái độ chuyên nghiệp không hề lộ vẻ bất mãn coi thường, làm được như thế thì còn gì để nói nữa chứ?

“Nếu như thế thì” Dương Kiệt từ trong túi cần khôn lấy ra một viên nội đan màu đỏ rực như lửa, to bằng quả trứng gà, bề mặt viên nội đan có bốn vạch rãnh lồi lên, chứng tỏ là một viên nội đan của một con ma thú cấp 4 có thuộc tính hỏa.

“Nội đan ma thú cấp 4???!” cô gái phục vụ giương to đôi mắt ra hết cỡ, miệng há to thành chữ O nhìn chăm chăm vào viên nội đan trên tay Dương Kiệt.

Phải biết rằng nội đan của ma thú cấp 4, có thực lực sánh ngang với cảnh giới tông sư của loài người, có giá trị không nhỏ, dùng để luyện đan hay luyện khí, đều có giá trị sử dụng rất cao.

Và không phải bất kỳ ma thú nào cũng có nội đan, thông thường thì một trăm con ma thú mới có một con hình thành nội đan trong cơ thể, cho nên nội đan thuộc dạng vật phẩm hiếm, đặc biệt là những viên nội đan cấp cao, mỗi viên đều có giá trên trời.

“Này này cô nương, có thể tiến hành giao dịch được chứ?” Nhìn thấy cô gái phục vụ vẫn còn đang ngo ngác nhìn chăm chăm vào viên nội đan trên tay mình, Dương Kiệt có chút cười khóc không được, đó là lý do vì sao anh ta không giao dịch trong tông môn mà phải tìm tới các thương hội để giao dịch.

Một tên tiên thiên cầm trên tay viên nội đan cấp 4, thậm chí không phải một viên, không bị người trong tông môn tra khảo mới lạ á.

Còn giao dịch ở thương hội thì hoàn toàn có thể tránh khỏi điều này.

Không cần biết xuất xứ của món hàng là gì, chỉ cần có hàng để bán là thương hội sẽ mua, ngoài ra, quy định của thương hội là không được tra hỏi lai lịch về hàng hóa, và hoàn toàn phải giữ bí mật cuộc trao đổi, không sợ bị lộ ra ngoài, rước rắc rối vào thân.

“Vâng ... vâng, xin lỗi vì đã thất lễ.” Cô phục vụ nhanh chóng hoàn hồn trở lại, vội vã cúi đầu xin lỗi, Dương Kiệt có thể cảm nhận được thái độ của cô ta trở nên nhiệt tình thân thiện hơn lúc nãy gấp nhiều lần.

Cũng phải thôi, giao dịch một viên nội đan cấp 4, ít nhất cũng phải trên cả triệu linh thạch, là người phụ trách giao dịch vụ này, sẽ nhận được 5 % tiền hoa hồng, ít nhất cũng được năm vạn linh thạch, gần bằng nửa năm tiền lương của người phục vụ trong này rồi đấy, không nhiệt tình thân thiện hơn mới là lạ á.

“Vậy chúng ta có thể giao dịch rồi chứ?” Dương Kiệt vội vã bỏ lại viên nội đan vào trong túi cần khôn, lúc nãy lấy ra chỉ là show hàng cho người phục vụ coi, còn giữ khư khư trên tay để những người ở xung quanh nhìn thấy không hay tỵ nào, ai mà biết được có tên nào nổi lòng tham muốn giết người cướp của chứ?

Tuy ở Vạn Bảo Các chúng không dám làm liều, nhưng khi rời khỏi Vạn Bảo Các thì

“Vâng, vâng, giá trị giao dịch của quý khách quá cao, tôi không có đủ quyền lực để giao dịch, để tôi liên lạc với quản lý khu vực tới tiến hành giao dịch với quý khách ạ.”

Nói tới đây, khuôn mặt của cô gái đỏ ửng lên vì ngại ngùng, mới lúc nãy còn khăng khăng nói rằng chủ quản đang bận tiếp khách quý, giờ thì

Dương Kiệt cũng không có ý làm khó người ta, chỉ vẫy vẫy tay tỏ vẻ đồng ý, cô gái lộ ra nụ cười vui mừng vì đôi phương không có ý trách cứ, nếu không lỡ đôi phương phẫn nộ kiện lên cấp trên vì không hài lòng thái độ phục vụ của mình, e rằng tới lúc đó mình không chỉ mất đi tiền hoa hồng, thậm chí mất luôn công việc hiện tại.

Phải biết rằng công việc phục vụ có vô số người tranh giành bẻ đầu cũng không xin vào đây được, có vô số ánh mắt đang dòm ngó công việc của mình, nếu mình mà bị sa thải, chắc chắn sẽ có vô số người đút lót cấp trên sẵn sàng thay thế mình đây.

Dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của những người đang tham quan trao đổi hàng hóa trong đại sảnh, Cô phục vụ rồi rít dẫn theo Dương Kiệt đi vào một phòng tiếp khách sang trọng ở tầng một, dâng trà điểm tâm lên cho anh ta dùng, sau đó chạy đi tìm quản lý của tầng thứ một để tiến hành giao dịch với Dương Kiệt.

Dương Kiệt ngồi trên chiếc ghế da ma thú bóng láng mượt mà, cầm ly trà lên nhấp một ngụm nhỏ, cảm thấy đầu óc sáng khoái vô cùng, chắc là loại linh trà quý, lại hưởng thụ những món điểm tâm ngon miệng do Vạn Bảo Các cung cấp, thành thói vô cùng.

Không bao lâu sau, đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài hành lang, cánh cửa từ từ được mở ra, chỉ thấy cô phục vụ dẫn theo một người

đàn ông trung niên có thân hình mập ú không thua kém gì Dương Kiệt, khuôn mặt nhân hậu, trên môi luôn mang theo nụ cười ôn hòa, người ngoài nhìn mặt ông ta tưởng rằng ông là một phú ông phước hậu chứ không phải là một tên thương gia gian xảo.

Nhưng nếu như để bề ngoài của ông ta đánh lừa, tuyệt đối sẽ chết một cách thê thảm.

Một vị tông sư!!

“Chào mừng quý khách đã tới chiếu cố cho Vạn Bảo Các của chúng tôi, tại hạ tên Vạn Phúc, quản lý tầng một của Vạn Bảo Các, nhìn bộ trang phục trên người quý khách, chắc là cao đồ của Thánh Hỏa Tông phải không?”

Nhìn thấy thân hình “siêu mẫu” của Dương Kiệt, Vạn Phúc cảm thấy thân thiện hơn bao giờ hết, bước tới ngồi xuống trước mặt anh ta, trên môi mang theo nụ cười thân thiện nói.

“Tại hạ chỉ là một đệ tử ngoại môn của Thánh Hỏa Tông, sao đủ tư cách lọt vào đôi mắt xanh của Vạn quản lý chứ?”

Dương Kiệt mỉm cười khiêm tốn nói.

“Ồ ồ, tiểu huynh đệ tuần tú lịch sự, còn trẻ đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 5, tuyệt đối xứng đáng với hai từ “thiên tài”, ngoại trừ là môn đồ của Thánh Hỏa Tông, chắc phía sau có thể lực lớn mạnh đỡ lưng chứ nhỉ?”

Vạn Phúc vừa nâng cao Dương Kiệt vừa tỏ ý thăm dò.

“Không dám, không dám, tại hạ chỉ là một tên đệ tử quèn trong Thánh Hỏa Tông, cũng muốn có thể lực mạnh đỡ lưng đây chứ, tiếc rằng không có. Không biết Vạn quản lý có thể trở thành người đỡ lưng cho tại hạ không nhỉ?”

Hai mắt của Dương Kiệt rực sáng, tỏ vẻ háo hức kỳ vọng.

“Mới nhìn thấy mặt tiểu huynh đệ là tại hạ cảm thấy thân thiện gần gũi rồi, nếu như có thể, trở thành người đỡ lưng cho tiểu huynh đệ thì đã sao nào? Chỉ là thật đáng tiếc, người của Vạn Bảo Các có quy định không được nhúng tay vào chuyện của tông môn và vương triều, cho nên thật đáng tiếc.”

Vạn Phúc mỉm cười lắc đầu thở ra, tỏ vẻ đáng tiếc.

Thằng nhóc lấu cá ~!

Cáo già gian xảo~!

Cả hai cùng xuất hiện dòng suy nghĩ đánh giá về đối phương.

“Nghe nói tiểu huynh đệ định rao bán nội đan cấp 4, không biết có thể để tại hạ kiểm hàng được không?”

Biết rằng không thể moi được thông tin của đối phương, Vạn Phúc nhanh chóng chuyển đổi đề tài, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

“Tất nhiên.” Dương Kiệt từ trong túi càn khôn lấy ra viên nội đan cấp 4 lúc này, để lên bàn cho Vạn Phúc kiểm tra.

“Đúng lại nội đan cấp 4.”

Mép mắt của Vạn Phúc khẽ co giật một cái, nhưng nhanh chóng được ông ta che giấu đi, nhẹ nhàng cầm lấy viên nội đan lên ngắm nghía một hồi, chặc lưỡi khen ngợi: “Hào, quả thật là nội đan cấp 4, ngoài ra còn là nội đan của Hỏa Diệm Tích trên ngàn tuổi nữa chứ, nếu dùng để luyện chế Xích Vân Đan, chắc chắn sẽ cho ra chất lượng và số lượng nhiều hơn bình thường gấp đôi cũng nên.”

“Chỉ là”

Trong lúc Dương Kiệt đang vui mừng phấn khích chuẩn bị nâng giá sản phẩm của mình, giọng nói của Vạn Phúc lại vang lên: “Viên nội đan này chắc đã sản giết một thời gian dài, lại không biết cách bảo quản, tuy để trong không gian ảo, nhưng cũng không tránh được thất thoát linh khí của nó, theo đánh giá của ta thì, ít nhất một nửa linh khí đã mất đi theo thời gian, nên giá trị sẽ bị sụp giảm rất nhiều.”

Nói tới đây, trên môi lộ ra nụ cười “Cậu hiểu ý tôi rồi chứ?” Nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt.

“Lão đang định ép giá đây mà.” Dương Kiệt tất nhiên là hiểu rõ đối phương muốn gì rồi, nhưng mình không rành về vấn đề của nội đan, cũng không biết ông ta nói đúng hay sai.

Và lại, người ta là gian thương, kỳ kèo ép giá là chuyện bình thường thôi mà.

Cẩn chặt rằng nói: “Vậy ý của ông là định thu mua với giá bao nhiêu.”

“Chú mày vẫn còn non lắm.”

Vạn Phúc thầm cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ suy ngẫm, tỏ vẻ khó xử nói: “Nếu như là viên nội đan còn bảo tồn tốt, chúng tôi

có thể thu mua giá một triệu năm trăm ngàn linh thạch cấp thấp, nhưng vấn đề là nó đã mất đi một nửa giá trị, nên chúng tôi chỉ có thể trả bảy trăm ngàn viên linh thạch cấp thấp mà thôi.”

Đen, quả thật là đen, một mạch chém mất gần nửa giá của sản phẩm, lũ gian thương đúng là lũ khôn nạc.

“Ít hơn một triệu tôi không bán.” Dương Kiệt cắn răng nói ra giá chót của mình.

“Được.” Vạn Phúc trực tiếp đồng ý giá của Dương Kiệt đưa ra, không cho anh ta cơ hội trả giá nữa. Trên môi lập tức lộ ra nụ cười đắc chí.

“Sao có cảm giác như mình bị lừa thế này.”

Nhìn thấy vẻ mặt như con chó bị luộc chín đầu của tên Vạn Phúc, Dương Kiệt có cảm giác như mình vừa bị mắc bẫy thì phải.

Dương Kiệt tất nhiên là bị mắc bẫy rồi. Đúng là viên nội đan của Dương Kiệt bị thất thoát linh khí, nhưng tuyệt đối không nhiều như Vạn Phúc nói, nếu như theo giá thị trường, ít nhất cũng bán được trên một triệu ba trăm ngàn viên linh thạch, nhưng ai biết Dương Kiệt không rảnh về mấy vụ này chứ, bị tên cáo già như Vạn Phúc lừa cũng là chuyện thường tình mà thôi.

Mặc cả xong, Vạn Phúc từ trong ngăn càn khôn của mình lấy ra một chiếc hộp bằng ngọc thạch, mở nắp ra bỏ viên nội đan vào đó, có tác dụng tránh thất thoát linh khí của viên nội đan.

Lại ném một chiếc túi càn khôn qua cho Dương Kiệt, dùng thần thức liên kết với túi càn khôn, phát hiện trong đó có đúng một triệu viên linh thạch cấp thấp, thế là cuộc giao dịch đã hoàn thành.

Trong càn khôn tháp của Dương Kiệt còn có gần bốn viên nội đan cấp 4, mười bảy viên nội đan cấp 3, lẽ ra định bán hết để đổi linh thạch, nhưng nhận thấy có sự lừa đảo ở đây, nên đã kiềm nén lại dự tính của mình, nhét chiếc túi càn khôn vào trong lòng, đứng dậy xã giao vài câu với Vạn Phúc rồi rời khỏi Vạn Bảo Các, thử đi tới các thương hội khác xem sao, nếu như giá cả chênh lệch không nhiều, sẽ tiếp tục tới Vạn Bảo Các giao dịch, còn nếu như bị lừa đảo, chắc chắn sẽ không bao giờ bước vào nơi này giao dịch nữa.

Nếu như để Vạn Phúc biết được trên người Dương Kiệt còn vài chục viên nội đan định bán, chỉ vì mình ép giá, mà mất đi một số tiền lời cực lớn, sắc mặt sẽ đẹp để tới cỡ nào nhỉ.

Tất nhiên cũng không thể trách được Vạn Phúc, ai mà ngờ được trên người một tên tiên thiên tầng thứ 5 lại có gần chục viên nội đan cấp 3 cấp 4 trên người chứ?

Có được một viên chắc chỉ là do may mắn lượm được ở đâu đó hoặc lấy trộm trong gia tộc mang bán kiếm chút tiền sài mà thôi.

Những người như thế ông ta gặp qua không ít, chỉ giao dịch một lần duy nhất, không có lợi ích lâu dài, thì cần gì phải giữ quan hệ hợp tác lâu dài chứ?

Quả nhiên, Dương Kiệt lại đi tới những thương hội khác trong thành Ngự Tang, tuy không lớn mạnh bằng Vạn Bảo Các, nhưng cũng đủ sức nuốt trọn những viên nội đan trong tay Dương Kiệt, chỉ là giá cả chênh lệch thật sự không nhiều, cao nhất chỉ được thêm một trăm ngàn viên linh thạch, xem ra gian thương ở bất kỳ nơi nào cũng như nhau cả, chủ yếu là chém nhiều hay ít mà thôi.

Chạy đi gần mười mấy thương hội trong thành, cuối cùng cũng đã bán sạch nội đan trong tay, thu lại hơn chín triệu viên linh thạch cấp thấp.

Nội 4 viên nội đan đã bán được hơn bốn triệu rưỡi rồi, bốn triệu rưỡi còn lại là nội đan cấp 3, cộng thêm một triệu lúc ban đầu, thế là trong tay vừa tròn mười triệu viên linh thạch.

Chỉ trong chốc lát, tài sản trên người Dương Kiệt trở nên dồi dào hơn bao giờ hết.

Trước khi đi vào Thiên Sơn thám hiểm, Dương Kiệt chuẩn bị một cách kỹ lưỡng, từ trong thương hội trong thành thu mua đầy đủ các vật dụng cần thiết, lương thực nước ngọt cũng không ít, tất cả đều bỏ hết vào càn khôn tháp của mình.

Ngoài ra, Dương Kiệt còn quyết định lợi dụng số linh thạch trong tay gia tăng thực lực của bản thân, thực lực càng lớn mạnh, đi vào Thiên Sơn càng an toàn, thu hoạch chắc chắn sẽ càng tăng.

Bỏ mấy ngàn linh thạch thuê một căn phòng ở quán trọ có tiếng nhất trong thành, dặn dò người phục vụ chăm sóc con thiên lý mã của mình, sau đó lại nhả nhu tuyệt đối không được tự ý bước vào phòng khi chưa được cho phép, sau đó đóng cửa phòng lại, ngồi bó gối trên chiếc giường gỗ, bắt đầu tiến hành nâng cao thực lực của bản thân.

Tồn ba triệu viên linh thạch để thăng cấp ba môn tuyệt học tự chế của mình lên huyền giới trung cấp hết, lần sau muốn thăng lên cao cấp mỗi môn phải tốn gấp đôi số linh thạch hiện tại.

Lại bỏ ra một triệu viên linh thạch thăng cấp võ hồn của mình lên cấp 3, vào thời điểm này, tiềm năng của Dương Kiệt hoàn toàn không thua kém gì so với đại đa số đệ tử thiên tài trong tông môn.

Từ cấp 3 lên cấp 4 phải tốn mười triệu viên, điều đó nằm ngoài khả năng của Dương Kiệt vào thời điểm này, nên đành bỏ qua một bên, đợi sau này sẵn giết ma thú để lấy nội đan mang bán lấy linh thạch rồi tính sau.

Còn bí pháp giới vương quyền không có ý định thăng cấp, vì cho dù thăng cấp cũng không sử dụng được hiệu quả X 5, đành để dành đợi tới đạt tới cảnh giới chân nguyên rồi tính sau.

Tuy vẫn còn là tiên thiên tầng thứ 5 như hồi vừa rời khỏi tông môn, nhưng thực lực của Dương Kiệt hiện giờ hoàn toàn có thể đánh năm tên như mình trước kia.

Bốn triệu linh thạch đổ vào, tuyệt đối đáng đồng tiền bát gạo.

Dương Kiệt lộ ra một nụ cười hài lòng, đôi mắt rực sáng đầy phấn khích: “Thiên Sơn, ta tới đây ~~!!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tuyệt Sơn Lang Vương

Sau khi rời khỏi căn phòng thuê, dùng điểm tâm ở đại sảnh xong, Dương Kiệt đã rời khỏi quán trọ đi thẳng về cửa thành bắc, chuẩn bị đi thẳng vào Thiên Sơn để thám hiểm.

Hoàn toàn không chú ý khi anh ta vừa rời khỏi quán trọ, đã có hai cặp mắt lén lút theo dõi từ xa, nhìn thấy anh ta định rời khỏi thành Tang Ngư, một trong hai tên quay sang đồng đội nói:

“Mau quay về báo với đại ca mục tiêu đã xuất hiện, tao sẽ lén lén theo đuôi hắn, trên đường để lại ký hiệu để mọi người đuổi theo.”

“Được rồi, tao sẽ đi báo ngay, hãy thận trọng đấy, đừng để mục tiêu phát hiện.”

Tên đồng đội khẽ ngật đầu, nhanh chóng quay người chạy về báo tin cho tên “đại ca” trong miệng tên lúc này.

Tên còn lại nhanh nhẹn đi theo phía sau Dương Kiệt, giữ khoảng cách nhất định, cách bám đuôi vô cùng thuần thục, tuyệt đối là chuyên nghiệp trên lĩnh vực này.

Ít ra Dương Kiệt hoàn toàn không biết rằng mình đã lọt vào tầm ngắm của người khác, ung dung tự tại vừa đi vừa huyt sáo rời khỏi thành Ngư Tang.

Từ thành Ngư Tang đi tới Thiên Sơn không quá xa, chỉ khoảng một khắc giờ di chuyển của một tiên thiên, chỉ trong chớp lát đã đi tới chân núi lồi vào núi Thiên Sơn.

“Tới đây, tới đây, tổ đội cần thêm ba tiên thiên tầng thứ 3 trở lên, trong đội có kẻ mạnh tầng thứ 7 làm chủ lực. Thu nhập phân chia rõ ràng, chỉ chờ thêm hai khắc giờ nữa thôi đấy, đừng bỏ qua cơ hội ngàn năm hiếm gặp này.”

“Đội Phi Hổ cần kẻ mạnh tiên thiên tầng thứ 5 trở lên, không giới hạn người, có kẻ mạnh chân nguyên làm chủ lực, sẽ đi sâu vào trong Thiên Sơn thám hiểm, có yêu cầu xin liên hệ tại hạ để đăng ký.”

“Đội Hoàng Long cần”

Vừa đi tới lối vào Thiên Sơn, Dương Kiệt đã phát hiện vô số người đang tụ năm tụ bảy hò hét chèo kéo lẫn nhau, đưa ra những lời đề nghị tổ đội để đi vào Thiên Sơn thám hiểm.

Bản thân Dương Kiệt mặc bộ trang phục Thánh Hóa Tông cũng nhận được không ít lời mời gọi tổ đội của những người ở lối vào.

Chỉ là thực lực của những người này không cao, rải rác từ tiên thiên tầng thứ 3 ~ tầng thứ 6, thực lực thậm chí còn không bằng bản thân, có tổ đội cũng chẳng giúp ích được gì cả, không chừng lúc chiến đấu còn bắt mình phải gánh luôn phần của người ta, ngoài ra còn phải chia bớt thu nhập, tất nhiên là không bao giờ đồng ý rồi.

Còn những tổ đội lớn mạnh hơn thì xem thường Dương Kiệt chỉ mới tiên thiên tầng thứ 2, chẳng ai thèm rước một cậu ấm về trở thành gánh nặng cho mình cả, và lại những tổ đội như thế luôn tiềm ẩn vô số nguy hiểm, vì đại đa số đều là những người không quen biết, ai mà biết được trong đó có những tổ đội nguy trang thu hút người gia nhập, đợi khi đi sâu vào trong lập tức trở mặt giết người cướp của không chứ?

Cho dù không như thế, nhưng đôi khi vì thu nhập phân chia không công bằng, thậm chí có thể đâm sau lưng lẫn nhau.

Nghĩ tới vấn đề đó, nên Dương Kiệt quyết định tự mình đi vào trong thám hiểm mà không tổ đội với ai cả.

“Thế nào rồi tiểu Ty, mục tiêu đang ở đâu?” Tên đàn ông này giờ vẫn âm thầm bám theo Dương Kiệt đứng ở khoảng trống xung quanh không có người già vờ ngo ngoe như tìm kiếm ai đó, lâu lâu lại dùng ánh mắt quét về phía Dương Kiệt để không đánh mất mục tiêu.

Đột nhiên phía sau lưng vang lên một giọng nói khàn khàn khó nghe.

“Đại ca.” Tên được gọi là Tiểu Ty quay đầu lại phát hiện đồng đội đã theo dấu ký hiệu đuổi kịp tới đây, vui mừng khôn xiết, khẽ dùng ánh mắt liếc về phía Dương Kiệt vừa nói nhỏ: “Chính là con heo mập đó thừa đại ca.”

“Đệ tử ngoại môn của Thánh Hỏa Tông?” Tên “đại ca” quét đôi mắt chim ưng về phía Dương Kiệt, nhìn thấy bộ trang phục trên người anh ta, đôi lông mày khẽ nhíu chặt lại lộ ra vẻ khó xử.

“Đúng thế, con heo mập này tuyệt đối là một con dê béo bở, từ lúc hẩn rời khỏi Vạn Bảo Các, đệ đã âm thầm đi theo phía sau theo dõi từ lâu, phát hiện hẩn đi tới gần cả chục thương hội để giao dịch, tài sản trên người tuyệt đối không ít, thậm chí đệ còn đích thân nhìn thấy đã mua gần 100 viên luyện khí đan mà không nháy mắt. linh thạch trên người tuyệt đối phải trên cả chục triệu chứ không ít đâu.” Tên phụ trách đi báo tin lúc này ghé sát bên tai nói nhỏ với tên “đại ca”.

Tiểu Ty vẫn còn chút lý trí, lộ ra vẻ do dự nói: “Chỉ là, con heo mập đó là đệ tử ngoại môn, nếu chúng ta ra tay với hẩn, để chuyện này lộ ra ngoài, khắp U châu này không còn đất sống cho chúng ta đâu.”

“Nhưng mà con dê béo bở như thế này, nếu như để vuột mất, không biết khi nào mới có cơ hội ngàn năm hiếm gặp này đây.” tên báo tin lộ ra vẻ bất cam.

“Cứ âm thầm đi theo phía sau hẩn trước đã. Để xem hẩn có gia nhập tổ đội nào không, nếu có thì xem tổ đội đó có lớn mạnh không, lớn mạnh thì chúng ta âm thầm mai phục ở xung quanh, chờ đợi cơ hội sẽ ra tay, còn nếu chỉ là một tổ đội yếu đuối, đợi tới chón không người, trực tiếp ra tay giết người diệt khẩu, phi tang xác của chúng xong, chắc chắn sẽ không ai biết được việc chúng ta làm, cùng lắm lắm xong vụ này, có đủ số linh thạch để sống xa hoa suốt đời, chúng ta rời khỏi U Châu đi tới Thanh Châu mà sống, lo gì.”

Tên đại ca suy ngẫm một hồi, đôi mắt chim ưng lóe qua tia sáng sắc lạnh, lạnh lạnh nói.

Bản thân tên đại ca là tiên thiên tầng thứ 10, hoàn toàn có tư cách nói như thế này.

Ngoài ra, hai tên tiểu đệ cũng không tệ, một tên là tầng thứ 6, một tên tầng thứ 5, chỉ cần không gặp phải những tổ đội quá lớn mạnh, hoàn toàn có thể làm gỏi hết cả một tiểu đội yếu ớt.

“Đúng thế, đúng thế, đại ca quả thật chí lý.” Tên báo tin vui mừng phấn khích khi nghe thấy đại ca đồng ý ra tay.

Tên tiểu Ty cắn chặt răng nói: “Thôi được, làm thôi.”

Sau khi thống nhất quyết định, cả ba tiếp tục theo dõi Dương Kiệt từ phía xa.

Nhìn thấy anh ta bắt đầu đi thẳng vào Thiên Sơn một mình, đôi mắt của cả ba rực sáng, không ngờ ngay cả trời cũng đứng về phía mình, con heo mập ngu xuẩn đó đi một mình mà không tổ đội với ai cả, làm thế chẳng khác nào tự đưa cổ ra để mình cắn sao?

Vội vã âm thầm bám theo phía sau lưng, bộ dạng giống như những tổ đội khác đi vào trong Thiên Sơn thám hiểm vậy, không gây chú ý tới những người ở xung quanh.

“Ất xì ~! Sao mà lạnh thế này, ngay cả lớp mỡ dày của mình cũng chịu không thấu, cũng may là trước khi vào đây đã mua sẵn bộ đồ giữ ấm, nếu không thì e rằng lúc này bị đóng băng mất tiêu rồi.” Dương Kiệt vừa đi vừa dùng tay xoa mạnh lên khuỷu tay, hòng xua đi cơn giá lạnh khó chịu ở Thiên Sơn, chỉ là càng lên cao, hàn khí càng trở nên đáng sợ, hai lớp áo ấm trên người đã bắt đầu có dấu hiệu chịu không thấu rồi.

“Không biết thuần dương công của mình có tác dụng giữ ấm không ta?” Thử vận hành chân khí trong cơ thể chạy khắp cơ thể để xua đi hàn khí, phát hiện có tác dụng, vui mừng khôn xiết, lập tức gia tăng sự di chuyển của chân khí trong người, cơ thể trở nên ấm áp hơn rất nhiều, không còn cảm thấy quá lạnh nữa.

“Không ngừng vận hành chân khí để chống cái lạnh, đây cũng là một cách tu luyện chẳng?”

Không đi theo dòng người mà rẽ sang hướng khác di chuyển, đi chung đám đông tuy an toàn nhưng thu hoạch chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng trầm trọng.

Nhìn thấy Dương Kiệt đi theo hướng không có người, ba tên lưu manh ở phía sau vui mừng khôn xiết, không ngừng cảm ơn trời phật đã phù hộ cho mình.

Trên đường càng lúc càng lên cao, Dương Kiệt đã phát hiện không ít linh thảo mọc trên đường, tuy chỉ là những loại linh thảo rẻ tiền, nhưng là người tuân theo phương châm tha giết nhằm chứ không bỏ sót của mình, vui mừng phấn khích như lượm được vàng càn quét hết tất cả những thứ nhìn thấy trên đường, ngay cả những linh thảo chỉ có giá vài viên linh thạch cũng không tha.

Khiến ba tên bám đuôi ở phía sau không kèm được thăm nghĩ: “Rốt cuộc mình có theo nhằm người không vậy, ngay cả những thứ rác rưởi cũng vơ sạch, chẳng có chút đáng về gì một cậu ấm sở hữu tài sản khổng lồ cả.”

“Thiên Sơn Tuyết Liên ~!~!” Đi hết nửa ngày trời, cuối cùng thì cũng đã tìm thấy mục tiêu của mình, chỉ thấy một đóa tuyết liên màu trắng như tuyết, nằm cạnh nở rộ, linh khí bốc lên ngùn ngụt nằm dưới một góc cây thông chọc trời.

Dương Kiệt cố gắng kiềm nén lại nỗi kích động trong lòng, đưa mắt quét qua xung quanh gần đóa Thiên Sơn tuyết liên, phát hiện gần mười con ma thú cấp 2 trung cấp có hình dáng giống như con sói, toàn thân phủ đầy lớp lông cứng màu trắng lai than, trông mắt đỏ rực như máu không ngừng phóng ra những tia sáng khát máu đang nằm bảo hộ ở gần đó.

Tuyết Sơn Lang!!

Loại ma thú khát máu sói tập thể ở núi Thiên Sơn, có thuộc tính gió và băng, vũ khí không những là những chiếc răng nanh và móng vuốt sắc nhọn, còn có thể thi triển bốn mệnh thần thông triệu hồi những con gió lốc đáng sợ và mũi tên băng tấn công kẻ địch, thực lực có thể sánh ngang với tiên thiên tầng thứ 6, nhưng ngay cả một võ sĩ tiên thiên tầng thứ 8 cũng không dám đụng vào.

Nếu chỉ là một con thì không có gì đáng sợ, nhưng vì khi giao chiến không chỉ đối mặt với một mà là nhiều con cùng một lúc, cho dù tiên thiên cấp 8 chỉ cần sơ hở chút cũng có thể trở thành điểm tâm của chúng.

Tiên thiên tầng thứ 8 khác sợ chúng, nhưng không có nghĩa là Dương Kiệt sợ chúng, bộc lộ hết thực lực của mình, ngay cả một tiên thiên tầng thứ 9 cũng có thể đánh bại, huống chi là chỉ là mười con Tuyết Sơn Lang chứ?

Nếu chúng có trên vài chục con thì còn phải quay đầu bỏ chạy, còn mười con ư?

Chuyện nhỏ.

“Võ hồn, xuất hiện ~~~!!” Ở nơi như thế này không cần thiết phải che giấu thực lực gì cả, trực tiếp triệu hồi võ hồn Huyền Vũ cấp 3 của mình ra, sức chiến đấu lập tức sánh ngang với một tiên thiên tầng thứ 8, Huyền Thiết chùy xuất hiện trong tay, tung người lên không trung, một chiêu Phi Lũ Bỏ Dừa Đại Pháp bổ thẳng vào nơi mười con Tuyết Sơn Lang đang nằm.

Lũ Tuyết Sơn Lang đã nhìn thấy Dương Kiệt từ lâu, nếu như là ngày thường, đã lao tới vây lấy anh ta sau đó lao vào xé xác hưởng thụ rồi, nhưng vì phải bảo hộ Thiên Sơn tuyết liên chờ đợi vua sói dẫn theo một đám thuộc hạ đi săn mỗi quay về mới phục dụng, nên chỉ đứng chôn chân tại chỗ không tấn công, lúc này nhìn thấy kẻ địch dám chủ động tấn công mình, phần nộ tới cùng, hú lên những tiếng hú ghê rợn, trực tiếp thi triển bốn mệnh thần thông triệu hồi những con gió lốc đáng sợ bắn thẳng về phía Dương Kiệt.

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Cây chùy dạng khí va đập vào những con gió lốc do lũ Tuyết Sơn Lang bắn tới, lập tức đánh tan những con gió lốc thô to bằng cơ thể của hai người đàn ông trưởng thành cộng lại, tiếp tục giáng thẳng xuống nơi những con sói đang đứng.

Rầm ~~~~~!!

Tuyết Sơn Lang tuy trí tuệ không cao, nhưng hiểu rõ tuyệt đối không thể dùng cơ thể của mình hứng chịu chiêu đòn của Dương Kiệt, lập tức phân tán nhảy lùi ra xa né đòn.

Nhưng cũng có hai con né đòn không kịp, trực tiếp hứng trọn quả chùy khí vào người, miệng rú lên những tiếng gào thét đầy đau khổ, xương cốt trong cơ thể gần như bị gãy vụn hết, cơ thể thậm chí bị đè bẹp dẹt, chết ngay dưới cái hổ sấu gần nửa mét do chiêu đánh của Dương Kiệt gây ra.

“Cái gì? Sao con heo mập đó mạnh thế??” Tiểu Tỷ và tên đồng bọn quan sát ở phía xa giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy chiêu tấn công của Dương Kiệt.

Đôi mắt của tên đại ca lóe qua tia sáng bất ngờ, nhưng vẫn tỏ vẻ thần nhiên đứng đưng, vì hẳn hoàn toàn có thể cảm nhận được uy lực của chiêu tấn công lúc này hoàn toàn không đủ tư cách lọt vào mắt mình, chỉ cần vẫy tay một cái là có thể hóa giải một cách dễ dàng.

Hú ~~~~~!! Hú ~~~~~!! Hú ~~~~~!!

Những con Tuyết Sơn Lang né tránh được đòn tấn công của Dương Kiệt nhìn thấy đồng bọn bị chết một cách thảm hại, không những không sợ hãi, đôi mắt của chúng còn lộ ra những tia sáng khát máu điên cuồng, cùng rú lên một tiếng, nhanh chóng phân tán ra tạo thành vòng vây vây lấy xung quanh Dương Kiệt, cơ thể nhanh như mũi tên xé gió lao tới tấn công Dương Kiệt đang từ trên không đáp xuống mặt đất sau chiêu đánh của mình.

“Tới đây nào cùng ~~~!!” Dương Kiệt không những không sợ hãi, mà còn phấn khích vô cùng, lúc này giết chết hai con Tuyết Sơn Lang nhận được hơn 30000 điểm kinh nghiệm, nghĩa là một con lên tới 15000 điểm, giết sạch lũ sói này xong, con đường thăng cấp lại tiến thêm một bước nữa.

Cơ thể tựa như cái chong chóng xoay tròn trên mặt đất, Huyền Thiết chùy không ngừng quét, đập vào những con Tuyết Sơn Lang đang liên mình lao tới tấn công mình, không một con nào có thể áp sát được tới khoảng cách một mét, đều bị cây chùy đánh bay ra xa.

Pằng ~~~!! Pằng ~~~!! Pằng ~~~!!....

Hú ~~~!! Hú ~~~!! Hú ~~~!!....

Những con Tuyết Sơn Lang bị đánh bay ra xa nhanh chóng đứng bật dậy, khễ vẫy vẫy cái đầu vài cái, lại tiếp tục hùng hổ lao tới tấn công kẻ địch, hoàn toàn không có vẻ sợ hãi gì cả.

Đó chính là điểm đáng sợ của chúng, nếu như không thể một chiêu dứt điểm sinh mạng của chúng, chúng sẽ tấn công dồn dập liên miên không ngừng,

không cho đối thủ có cơ hội nghỉ ngơi hồi sức.

Chú ~~~!! Chú ~~~!! Chú ~~~!!....

Nhìn thấy đánh sập lá cà không xong, lũ Tuyết Sơn Lang không trực tiếp lao tới áp sát kẻ địch nữa, mà bắt đầu áp dụng chiến thuật tấn công từ xa, những cây tên băng từ trong miệng chúng phun bắn ra, tựa như mưa tên từ tứ phía bắn thẳng về phía Dương Kiệt, không cho anh ta cơ hội né tránh.

“Huyền Vũ hộ thể ~~~!” Thi triển bốn mệnh thần thông của võ hồn, trên cơ thể Dương Kiệt lập tức hình thành một lớp giáp bảo hộ dạng khí màu vàng kim, những cây tên băng bắn thẳng vào lớp giáp bảo hộ, lập tức bị vỡ tan ra, không gây được chút thương tích gì cho anh ta cả.

Dương Kiệt tựa như thiên binh giáng trần, mặc cho những cây tên băng không ngừng bắn vào cơ thể, vậy mà Huyền Thiết chùy lao tới càn quét lũ Tuyết Sơn Lang.

Lần này Dương Kiệt không dùng chùy tấn công đầu chúng như mình thường làm, mà trực tiếp quét thẳng vào bộ phận eo hoặc xương cột sống của chúng. Đầu bằng thép, eo bằng đậu hũ, đó là đặc tính của loài sói.

Pằng ~~~~!! Crack ~~~~!!

Mặc cho những chiếc móng vuốt và răng hàm sắc nhọn chạm vào cơ thể, Dương Kiệt sử dụng chiến thuật dùng thương đổi thương, nhắm lấy một con Tuyết Sơn Lang ở gần nhất, vung chùy đập thẳng vào xương cột sống của nó, con sói xấu số chỉ kịp rú lên một tiếng đau khổ, xương cột sống bị vỡ, rơi ngã xuống đất co giật liên hồi, nhưng không tài nào đứng dậy được nữa.

“Có tác dụng ~~~~!!” Nhìn thấy chiến thuật của mình thu được hiệu quả tích cực, không còn gì phải do dự nữa, tiếp tục dùng thương đổi thương, chỉ là chúng bị đánh trọng thương, còn Dương Kiệt vẫn bình an vô sự, không ngừng tấn công vùng eo và xương cột sống của chúng.

Pằng ~~~~!! Crack ~~~~!!

Rú ~~~~!!

Pằng ~~~~!! Crack ~~~~!!

Rú ~~~~!!

Pằng ~~~~!! Crack ~~~~!!

.....

Chưa đầy năm phút đồng hồ, những con Tuyết Sơn Lang còn lại trở thành tàn phế dưới tay Dương Kiệt, nằm hấp hối trên mặt đất, không còn đủ sức đứng dậy tiếp tục tấn công nữa.

Thi triển giới vương quyền X 3 tăng thêm sức mạnh của bản thân, mỗi con tặng cho một chùy vào đầu vỡ tung ra như quả dưa bị đập vỡ, kết liễu cuộc đời của chúng, chuyển hóa thành điểm kinh nghiệm cho bản thân.

Ngồi ngã mông xuống đất hít thở một cách dòn dập sau khi trận chiến kết thúc, trên môi mang theo nụ cười chiến thắng, từ trong túi càn khôn lấy ra một viên ích khí đan bỏ vào miệng nhau, dùng để phục hồi lại chân khí đã tiêu hao trong trận chiến.

“Đại ca, con heo mập đó đang trong giai đoạn hồi phục, chúng ta ra tay được chưa?” Tiểu Tỷ nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ mệt mỏi sau trận chiến, tuy hơi bất ngờ với thực lực của anh ta, nhưng nghĩ tới thực lực đáng sợ của đại ca mình, đặc biệt là con môi đang trong trạng thái mệt mỏi yếu ớt, vô cùng phấn khích lên tiếng nói.

Tên đồng bọn cũng mang theo vẻ háo hức nhìn chăm chăm vào tên đại ca, vũ khí đã cầm sẵn trên tay, chỉ chờ đợi mệnh lệnh của đại ca ban xuống, lập tức lao ra phang thầy đối phương ngay lập tức.

Đôi mắt của tên đại ca lóe qua tia sáng bí hiểm, đang chuẩn bị hạ lệnh ra tay, đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, lập tức ra hiệu tạm ngưng hành động, lạnh lạnh nói: “Không cần phải vội, sắp có chuyện hay nữa rồi đấy.”

“Ý của đại ca là ...”

Rú ~~~~~~!!

Những tiếng hú vang động trời đất vang lên, Dương Kiệt và ba tên lưu manh vội vã quay đầu nhìn về hướng vừa phát ra tiếng hú kéo dài.

Chỉ thấy một đội Tuyết Sơn Lang gần cả trăm con xếp thành hàng ngang đang từ phía xa từ từ tiến tới, đặc biệt dẫn đầu bày sói là một con Tuyết Sơn Lang có thể tích to hơn gấp đôi so với những con khác, trên trán có một vạch lông hình lưỡi liềm màu than, đang dùng ánh mắt đầy thù hận và khát máu nhìn chăm chăm vào Dương Kiệt đang ngồi phục hồi chân khí ở giữa vòng xác của những con Tuyết Sơn Lang đã bị anh ta trảm sát.

Ngoài ra, khi quan sát nơi đóa Thiên Sơn tuyết liên dưới góc cây thông, phát hiện chẳng thấy bóng dáng của đóa Thiên Sơn tuyết liên đâu cả, điều đó càng khiến vua sói trở nên phần nộ hơn bao giờ hết.

Gào lên một tiếng đầy căm phẫn, đám thuộc hạ ở phía sau lập tức hình thành thế chuẩn bị tấn công.

Trong lúc giao chiến, Dương Kiệt đã âm thầm sử dụng Càn Khôn Tháp thu lượm đóa Thiên Sơn tuyết liên đó vào trong không gian ảo rồi.

Bầy Tuyết Sơn Lang có sự thống trị của một con Lang Vương!!

Một bầy sói chưa chắc đáng sợ, nhưng nếu trong bầy sói có một con vua sói thống lĩnh, sức chiến đấu chắc chắn sẽ đáng sợ hơn gấp nhiều lần.

Đặc biệt là con vua sói là đã là một con ma thú cấp 3 sơ cấp, tương đương với thực lực của kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 3 trở lên.

Dương Kiệt không tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng.

Không chỉ anh ta, ngay cả tên đại ca có cảnh giới tiên thiên tầng thứ 10 cũng cảm thấy tê hết cái đầu, toàn thân run lên cầm cập, hận không thể quay đầu bỏ chạy ngay tức khắc.

Mẹ kiếp! Cái gì mà dê béo hay không dê béo, gặp phải bầy sói có vua sói thống lĩnh, còn dám ở lại chuẩn bị hồi cứu, có mười cái mạng cũng không đủ chết, bỏ chạy mới là thượng sách.

Thậm chí tên đại ca có chút hối hận vì đã bám đuôi Dương Kiệt để giết người cướp của.

Nếu như để bầy sói phát hiện ra mình, chắc chắn không thể nhìn thấy mặt trời mọc của ngày mai nữa rồi.

“May quá, may quá, chúng không để ý tới mình.” Nhìn thấy bầy sói chỉ dán chặt đôi mắt đầy thù hận và khát máu về phía Dương Kiệt, tên đại ca thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vã quay người chuẩn bị dẫn theo hai tên tiểu đệ bỏ chạy khỏi nơi này càng sớm càng tốt, phát hiện hai tên tiểu đệ đã sợ tới nỗi ngồi ngã mông xuống đất, khuôn mặt không còn tí huyết sắc, thậm chí rửa một câu, sau đó kéo lấy cả hai đứng dậy rồi bỏ chạy.

Crack ~~~!!

Tên đại ca kéo lấy hai tên tiểu đệ định bỏ chạy khỏi trốn nguy hiểm, ai ngờ một trong hai tên xui xẻo vừa chạy được vài bước giẫm phải một cành cây trên mặt đất, phát ra tiếng gãy vụn, lập tức thu hút tầm nhìn của Dương Kiệt và vua sói.

Cả ba vẫn giữ nguyên tư thế chạy nhưng cơ cứng như khúc gỗ không nhúc nhích được bước nào cả, tên đại ca có thể muốn rút vũ khí ra chém chết tên tiểu đệ trời đánh của mình. Giờ thì tốt rồi, muốn chạy cũng chạy không được rồi.

“Ba vị cứu tinh, đây nè, đây nè, mau tới cứu em, lũ sói định ăn thịt em nè ~~~!!” Dương Kiệt tựa như người rơi xuống sông nhìn thấy cái phao, không phải một cái mà là ba cái, không ngừng vẫy tay hò hét ra hiệu cho đối phương tới cứu mình.

“Cứu tinh? Cứu cái đầu mày á! Bọn tao muốn mày chết còn không kịp, ở đó mà đi cứu mày. Mày la hét cho to vào chi vậy, sợ lũ sói không nghe thấy sao!!”

Tên đại ca có chút muốn phóng tới bóp cổ chết tên trời đánh định lôi theo mình vào chỗ chết, nhưng rốt cuộc không dám động đậy bước nào, bộ không thấy hơn cả trăm cặp mắt sói đang dán chặt về phía mình sao?

Dám tiếp tục bỏ chạy chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu đầu tiên của chúng cho mà xem.

Dương Kiệt phấn khích lao tới ôm chèo lấy cả tên đại ca, vừa bật khóc vừa phấn khích nói: “Ba vị đại ca, ba vị đúng tia nắng trong lòng em, xuất hiện kịp lúc soi sáng cho con đường em đi, em không có gì đáng giá bằng tấm thân ngọc ngà này, nguyện được đền đáp cho ơn cứu mạng của ba vị đại ca bằng cách hiến thân cho ba vị, được chứ?”

Nói xong, không quên phóng ánh mắt đưa tình về phía ba người, khiến cả nhóm không kềm được ớn lạnh xương sống run bắn người lên, hai tên tiểu đệ vội vã né ra giữ khoảng cách với con heo mập “biến thái” này.

“Biến ~~~!!” Tên đại ca sắc mặt trầm đen như than, dùng tay đẩy Dương Kiệt ra xa, đôi lông mày dúi chặt lại, trong đầu đang không ngừng suy tính tìm cách thoát khỏi con nguy hiểm này.

“Vâng, vâng, em biến ngay, em sẽ nhường lại đất diễn cho ba vị đại ca ngay lập tức, tạm biệt.”

Nói xong, dưới cặp mắt ngơ ngác của cả ba và cả trăm con sói, quay đầu bỏ chạy thực mạng khỏi hiện trường.

Việc ba tên này âm thầm bám đuôi mình, Dương Kiệt đã phát hiện từ lúc vừa đi vào Thiên Sơn, nhưng vẫn giả vờ tỏ vẻ không biết để chờ xem chúng muốn gì.

Đó là lý do vì sao lúc này giao chiến anh ta chỉ triệu hồi võ hồn mà không thi triển bí pháp giới vương quyền để đánh nhanh diệt gọn, mục đích là không muốn để chúng nắm rõ thực lực của bản thân.

Sau trận giao chiến, giả vờ tỏ vẻ mệt mỏi cần hồi phục chân khí là để dụ con cá cắn câu.

Ai ngờ kế hoạch không theo kịp biến hóa, vua sói dẫn theo đám thuộc hạ xuất hiện, Dương Kiệt còn đang suy tính làm sao biến chúng thành bia đỡ đạn để mình có cơ hội bỏ trốn, ai ngờ chúng không cẩn thận tự lộ hành tung, sau đó tất nhiên là xuất hiện màn “trao thân” kinh điển kia rồi, lợi dụng tên đại ca đẩy mình ra khoảng cách xa, sau đó quay đầu bỏ chạy, để lại ba tên kia cho lũ Tuyết Sơn Lang xử lý.

Gào ~~~~!!

“Chặn hẳn lại ~!!”

Ai ngờ kế hoạch của Dương Kiệt một lần nữa đổ bể, Vua sói và tên đại ca cùng gào thét lên khi nhìn thấy Dương Kiệt bỏ chạy như tên bắn, không chỉ người mà cả trăm con sói phóng theo rượt đuổi phía sau lưng anh ta.

Người rượt theo vì căm hận anh ta lôi mình vào chốn nguy hiểm, đã vậy còn định dùng mình làm bia đỡ đạn nữa chứ, còn lũ Tuyết Sơn Lang rượt theo tất nhiên là vì mùi máu tươi của đồng bọn còn dính đầy trên người anh ta, không rượt anh ta thì rượt ai đây?

Còn ba tên loài người kia, xử lý xong kẻ thù giải quyết tới chúng cũng chưa muộn mà.

Và thế là xuất hiện màn rượt đuổi kinh điển này. Nếu như có người ở gần đó nhìn thấy, chắc chắn sẽ vô cùng cảm thán cảnh kỳ quan ngàn năm hiếm gặp này.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc là mình làm qua chuyện tày trời gì mà cả người lẫn thú quay sang rượt mình thế này?” Dương Kiệt khóc không thành tiếng, mặc cho tiếng gào thét đầy căm phẫn vang lên ở phía sau, cầm đầu bỏ chạy thực mạng về phía trước.

“Mãng xà xuất động ~~~!!” Một con trăn dạng khí dài gần cả trăm mét từ trong lòng bàn tay của tên đội trưởng phóng thích ra, bắn thẳng vào lưng của Dương Kiệt đang bỏ chạy ở phía trước, dự tính muốn đánh trọng thương đối phương, để lũ sói tập trung trả thù, còn mình thừa cơ bỏ chạy.

Chiều đánh do một tiên thiên tầng thứ 10 thi triển ra uy lực kinh người, chỉ trong chớp lát đã phóng tới sau lưng Dương Kiệt, trúng chiều đó vào người, cho dù có võ hồn hộ thể, không chết cũng bị trọng thương.

Càn Khôn tháp ~~~!!

Pằng ~~~!!

Con trăn khí bắn thẳng vào Càn Khôn Tháp, khiến thân tháp lung lay dữ dội, thậm chí trên bề mặt xuất hiện nhiều vết nứt, thế nhưng đã hoàn toàn hấp thụ gần hết uy lực của cú chưởng của tên đại ca, phần còn lại bắn thẳng vào lưng Dương Kiệt, chỉ khiến anh ta bị đẩy bay ngã về phía trước, chỉ trong chớp lát đã lồm chồm bò dậy tiếp tục bỏ chạy, thậm chí chính lực đẩy đó đã giúp Dương Kiệt tạo thêm khoảng cách nhất định đối với quân đoàn rượt đuổi phía sau.

Gào ~~~~~!!

Vua sói tỏ vẻ không hài lòng khi tên đại ca không những không ngăn lại được đối phương mà còn giúp Dương Kiệt tạo khoảng cách xa hơn nữa, quyết định tự mình ra tay, cơ thể tựa như tên bắn phóng thẳng về hướng Dương Kiệt đang bỏ chạy.

Ba tên lưu manh nhìn thấy vua sói ra tay, vội vã né sang một bên, đồng thời định thừa cơ bỏ chạy.

“Mẹ kiếp, không gian ảo đã chế tạo xong chưa hệ thống, con vua sói đã ra tay rồi kìa!!!” Dương Kiệt đã có thể cảm nhận thấy hơi thở tanh thối của con vua sói đã phả tới sau gáy, bối rối vô cùng, trong lòng không ngừng liên lạc với hệ thống.

“Thời gian đếm ngược hoàn thành không gian ảo 10, 9, 8”

Gào ~~~~~!!!

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt quay đầu lại nhìn, phát hiện con vua sói đã tới ngay sau lưng, miệng đầy răng nanh sắc nhọn đã há to ra chuẩn bị tấp thẳng vào đầu của anh ta, thậm chí có thể nhìn thấy máu thịt còn dính đầy trên đây, hơi thở của nó phả thẳng vào mặt, Dương Kiệt chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hít thở không được.

“1, 0 ~~~!! Không gian ảo đã được hoàn thành, chủ nhân đã có thể ẩn trốn vào trong đó!!!” Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên tai vang lên giọng nói như tiếng hát trên thiên đàng của hệ thống, cơ thể của Dương Kiệt đột nhiên biến mất khi răng nanh của con vua sói đã gần như chạm trúng vào.

Cạch ~~~~!!

Hai hàm răng của vua sói va đập vào nhau, vang lên tiếng cấn xé rợn cả người, nhưng rốt cuộc nó chỉ ngậm trúng không khí, còn Dương Kiệt tựa như bị bốc hơi, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Gào ~~~~~~!!

Vua sói gào lên một tiếng đầy phẫn nộ, kẻ thù gần như ngay trước miệng mà đột nhiên biến mất, khiến nó căm phẫn vô cùng, quay đầu liếc nhìn xung quanh, cho dù tìm mồn mồn con mắt, cũng chẳng thấy bóng dáng của Dương Kiệt đâu cả.

Cuối cùng quay sang nhìn vào bóng lưng của ba tên lưu manh đang bỏ chạy thực mạnh ở phía xa, có chỗ để trút cơn giận, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, gào lên một tiếng, phóng thẳng về hướng ba tên xấu số đang bỏ chạy thực mạng, một bữa tiệc đầm máu bắt đầu.

“Á~~~~!”

“Không, con không muốn chết, má ơi hãy cứu con~~~~!!”

“Muốn tao chết mày cũng không được yên thân, mãng xà xuất động, chiến, chiến, chiến~~~~!!”

Gào~~~~~!!!

“Ta hận~~~~~!!” Đó chính là câu gào thét cuối cùng trước khi nằm gọn trong bụng của con vua sói của tên đại ca.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Thông tin bí cảnh thí luyện Bắc Minh Tông

Sau khi dùng điểm tâm xong, vua sói lại lần nữa quay đầu quan sát xung quanh, chiếc mũi hít hít vài cái, vẫn không tìm thấy bóng dáng của tên kẻ thù không đội trời chung của mình, thậm chí ngay cả mùi hơi trên người cũng không còn, mang theo vẻ bất cam hủ lớn một tiếng, dẫn theo đám thuộc hạ rời khỏi quay trở về hang ổ của mình.

Một khắc giờ sau, ngay nơi vừa xảy ra trận giao chiến, hình bóng của vua sói cùng đám thuộc hạ lại lần nữa xuất hiện.

Thì ra vua sói dẫn theo đám thuộc hạ rút về hang ổ của mình chỉ là ngụy trang, mục đích là muốn xem thử kẻ thù của mình có dùng bí pháp ẩn trốn ở gần đó không, tạm thời rút lui chẳng qua chỉ là muốn đánh lạc hướng đề dụ đối phương xuất hiện mà thôi, ai ngờ lại một phen thất vọng, vẫn chẳng thấy bóng dáng của kẻ thù mình đâu cả.

Vua sói gầm thét một cách đầy bất cam, lần này thực sự dẫn theo đám thuộc hạ của mình quay trở về hang ổ của mình, nhưng khuôn mặt, hình dáng của Dương Kiệt vẫn in sâu vào trong tâm trí của nó, lần sau gặp mặt, chắc chắn sẽ lao tới phang thây xé thịt anh ta ra ngay tức khắc, không cho anh ta có cơ hội bỏ trốn thêm lần nữa.

Lại thêm một khắc giờ trôi qua, ngay vị trí Dương Kiệt vừa biến mất lúc nãy, xuất hiện một cái hố đen kỳ lạ, một bóng người có thân hình to như trái bóng không lồ từ trong hố đen phun bắn ra, ngã sòng soài trên mặt đất.

“May qua, may qua, suýt chút thì trúng kế của lũ Tuyết Sơn Lang, cũng may là mình thận trọng, ở lại trong không gian ảo thêm một thời gian nữa, nếu không thì bị dính chiêu hồi mã thương của chúng rồi.”

Dương Kiệt dùng tay phui phui quần áo của mình, vẫn chưa hết sợ hãi từ từ đứng dậy.

Nhìn thấy chỉ còn lại vài vũng máu và những miếng vải quần áo rách nát, thậm chí là ba chiếc túi càn khôn ở cách đó không xa, chắc là máu của ba tên xấu số, lúc này đã nằm gọn trong bụng của lũ Tuyết Sơn Lang mất tiêu rồi.

Không ngờ chỉ vì một đóa Thiên Sơn tuyết liên mà đã bán sống bán chết như thế này, nếu như không phải Càn Khôn Tháp có thể tạo ra một khoảng không gian ảo để mình ẩn trốn vào trong, e rằng phải triệu hồi Phong ca ra tay hoặc bỏ mạng ở nơi này rồi, xem ra nhiệm vụ thu thập này không dễ xoi như mình đã tưởng.

Nghĩ tới số linh thạch đã tiêu tốn khi chế tạo ra không gian ảo để ẩn trốn vào trong đó, Dương Kiệt không kềm được đau đứt ruột.

Chế tạo ra cần tới 10000 viên linh thạch, và mình là chủ nhân của Càn Khôn Tháp (người khác trong trạng thái hôn mê không cần tiêu tốn linh thạch) nên cứ ẩn trốn một phút trong đó là 5000 viên, nãy giờ trốn vào đó hơn ba mươi phút, 160 ngàn viên linh thạch không cánh mà bay đi mất, không đau đứt ruột mới lạ á.

Biết thế triệu hồi Phong ca tới kết liễu bầy Tuyết Sơn Lang luôn cho rồi, đỡ tốn linh thạch.

“Mẹ kiếp, đừng để tao gặp lại tụi bây, lần sau mà để tao bắt gặp, tao sẽ gọi Phong ca tới một chiêu giáng long thập bát chưởng càn quét sạch lũ chó sói trời đánh tụi bây, hừ hừ~~~~!!”

Dương Kiệt không ngừng nguyện rửa lũ Tuyết Sơn Lang lúc nãy.

Khẽ ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện mặt trời đã gần xuống núi, đêm núi Thiên Sơn sẽ trở thành thiên đường của lũ ma thú, phải mau chóng tìm một hang động an toàn trốn vào trong đó, nếu không thì nguy to.

Dương Kiệt vội vã chạy tới vợ lấy ba chiếc túi càn khôn do ba tên xấu số để lại, vội vã rời khỏi hiện trường đi tìm nơi ẩn núp qua đêm.

Không quá khó khăn để Dương Kiệt tìm thấy những hang động an toàn thiên nhiên hoặc do những người đi trước tạo ra.

Thận trọng quan sát kỹ không có nguy hiểm ở bên trong, nhanh chóng ẩn mình vào trong hang động, từ trong túi càn khôn lấy ra một túi bột rải đầy trước cửa hang động, những hạt bột này là phân khô của những con ma thú cao cấp, rải đầy trước hang động, sẽ khiến những con ma thú cấp thấp lầm tưởng rằng nơi này thuộc lãnh địa của những con ma thú cao cấp, chúng sẽ không dám bén mảng tới gần, để người thám hiểm có thể an toàn qua đêm.

Nhóm lửa lên để sưởi ấm, lại lấy lương khô trong túi càn khôn ra dùng, ăn uống no say xong, bắt đầu lấy tích khí đan trung cấp trong lọ ra, bỏ vào miệng nhai, đợi tới khi linh khí của tích khí đan chảy xuống đan điền, lập tức vận hành tam chuyển tuần dương công để luyện hóa lực thuốc để tu luyện.

Luyện hóa đan dược tu luyện tuy khá tốn thời gian, nhưng tranh thủ trong những lúc nghỉ ngơi ngồi hấp thụ cũng không phải là vấn đề. Ít nhiều điểm kinh nghiệm cũng sẽ tăng lên, và thực lực càng lớn mạnh thì càng an toàn, Dương Kiệt không muốn rơi vào tình cảnh bị lũ Tuyết Sơn Lang rượt đuổi như chó như ngày hôm nay thêm lần nữa.

Chưa đầy mười phút đồng hồ, lực thuốc của một viên tích khí đan đã luyện hóa xong, nhận được thêm 5000 điểm kinh nghiệm, lại tiếp tục bỏ thêm một viên vào miệng, tiếp tục tu luyện.

Lộp cộp ...Lộp cộp

Trong lúc Dương Kiệt đang tập trung luyện hóa tích khí đan, đột nhiên bên ngoài hang động vang lên tiếng bước chân đang di chuyển tới gần với tốc độ khá nhanh, từ trong trạng thái tu luyện mở to mắt ra, phát hiện bốn bóng người từ bên ngoài phóng thẳng vào hang động.

Đội hình bao gồm ba nam một nữ, một người đàn ông chạc tuổi ba mươi, mặt vuông mày đậm, mũi cao miệng khá to, trên người mặc một bộ giáp sắt màu trắng bạc, cảnh giới đạt tới tiên thiên tầng thứ 9, đi đầu nhóm, chắc là thủ lĩnh của nhóm này.

Ba người phía sau bao gồm hai thanh niên còn khác trẻ tuổi, một người khá điển trai, nhưng đáng vẻ đom đàng trông vô cùng khó ưa, đầu luôn ngẩng cao tỏ vẻ ta đây.

Người còn lại có khuôn mặt bình thường, thuộc dạng ném vào đám đông không ai phát hiện ra, nhưng tính khí tương đối trầm tĩnh, lạnh lùng, có cảm giác như cả thế giới đều thiếu tiền hần vậy.

Thành viên còn lại một cô gái khá xinh, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương, đặc biệt là núm đồng tiền luôn hiện lên trên má khi đang nở nụ cười, thân hình yếu điệu bốc lửa, đang dùng tay khoác lấy khuy tay của tên thanh niên đom đàng, dùng đôi mắt to nhìn quan sát Dương Kiệt với vẻ tò mò hiếu kỳ.

“Tiểu huynh đệ, trời đã chấp tội, xung quanh không có hang động an toàn, chúng tôi có thể xin phép được tá túc ở đây một đêm được chứ.” Tên thủ lĩnh tỏ vẻ bất ngờ hiếu kỳ khi nhìn thấy một thằng nhóc còn trẻ tuổi mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 mà dám một mình lặn lội tới Thiên Sơn thám hiểm, nhưng nhanh chóng gạt bỏ tò mò hiếu kỳ đó đi, bước ra phía trước chấp tay chào hỏi và đặt ra yêu cầu.

“Xi, đội trưởng cần gì phải khách sáo với thằng nhóc gà mờ này chứ? Hang động này đầu phải của hần đầu, cần gì phải xin phép hần làm gì cho mệt. Không đuổi cổ hần ra khỏi hang động là cảm tạ trời phạt rồi.” Dương Kiệt còn chưa kịp lên tiếng, tên thanh niên đom đàng nhìn thấy cảnh giới của Dương Kiệt, tỏ vẻ khinh thường cười lạnh nói.

“Triệu Cao, không được vô lễ!” Tên thủ lĩnh khề dúu chặt lông mày, tỏ vẻ không hài lòng quát.

Tên thanh niên đom đàng tên Triệu Cao chỉ khề bễ bễ môi, chẳng thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa, quay sang ôm choàng con gái duy nhất trong nhóm vào lòng, kéo cô ta sang một bên ngồi xuống một cách không khách sáo.

“Tiểu huynh đệ thông cảm, thành viên của tại hạ có chút thất lễ, mong tiểu huynh đệ bỏ qua cho, không biết chúng tôi có thể” Tên thủ lĩnh khề lác đầu với thái độ của tên Triệu Cao, quay sang Dương Kiệt hỏi.

Lẽ ra Dương Kiệt chuẩn bị bùng nổ khi nghe xong những lời nói tên Triệu Cao, nhưng tên đội trưởng đã đứng ra xin lỗi, tất nhiên là không thể hẹp hòi, chỉ khề nhún nhún vai nói: “Hang động này là của thiên nhiên, mấy đại ca muốn ở thì ở, không cần phải xin phép tôi làm gì, chỉ cần không ai đụng chạm tới ai là được rồi.” Nói tới từ đụng chạm, Dương Kiệt đặc biệt nhấn mạnh và liếc về phía tên Triệu Cao.

Tên Triệu Cao chỉ hừ mạnh một tiếng, không thèm để ý tới Dương Kiệt nữa tiếp tục cười đùa với cô gái trong lòng mình, tỏ anh ta không đủ tư cách nói chuyện với mình vậy.

Tên thủ lĩnh chỉ gượng cười lác lác đầu, cảm ơn Dương Kiệt một câu xong, đi về phía nhóm mình ngồi xuống, từ trong túi càn khôn của mình lấy ra lương thực, bắt đầu dùng bữa.

Dương Kiệt cũng không quan tâm tới họ nữa, tiếp tục đi vào trạng thái tu luyện, nhưng cũng không quên liên hệ với hệ thống theo dõi nhóm người lạ mặt này, nếu họ có động tĩnh, hệ thống sẽ thông báo cho anh ta ngay lập tức.

Trong khi Dương Kiệt rơi vào trạng thái tu luyện chưa được bao lâu, đã bị đánh thức bởi những tiếng cười đùa vô ý thức của tên Triệu Cao và bạn gái của mình.

Dương Kiệt khề dúu mày tỏ vẻ không hài lòng, tên thủ lĩnh đã lên tiếng cảnh báo vài câu, cả hai chỉ yên lặng được một hồi lại chứng nào tập nấy, đành tỏ

về bất lực nhún nhún vai, lên tiếng tìm trò chuyện gì đó để bớt ngại ngùng: “Tiểu huynh đệ, hình như là môn đồ của Thánh Hỏa Tông thì phải.”

“Chỉ là một tên đệ tử ngoại môn quèn của Thánh Hỏa Tông mà thôi.” Dương Kiệt đáp lời xong lại rơi vào tình trạng yên lặng, tỏ vẻ không muốn trò chuyện với hắn thì phải.

“Xi, biết mình là tên đệ tử quèn thì tốt, thế mà cứ tỏ vẻ cao ngạo không coi ai ra gì, người khác sợ Thánh Hỏa Tông, nhưng còn lâu ta mới sợ.”

Nhìn thấy tên thủ lĩnh bị Dương Kiệt phất lờ, tên Triệu Cao cười lạnh khinh thường nói.

“Triệu Cao ~~~!!” Tên thủ lĩnh khê dúm mảy.

“Cao ca nói không đúng sao? Chỉ là một tên tiên thiên tầng thứ 2, nếu như không phải trên người hắn đang mặc bộ trang phục của Thánh Hỏa Tông, e rằng đã bị chúng ta đuổi cổ khỏi hang động này rồi, ở đó mà tỏ vẻ cao ngạo, đúng là không biết người biết ta chút nào.”

Bạn gái của Triệu Cao mang theo vẻ khinh bỉ cười lạnh bênh vực người yêu của nói.

“Tôi cho phép các anh chị tạm trú tại hang động này, không có nghĩa là tôi nhu nhược, có thể nhảy lên đầu tôi tề ở trên đó, hy vọng anh chị đừng có thử thách tính kiên nhẫn của tôi.” Dương Kiệt cũng không phải là tay vừa, bị người khác gần như chỉ thẳng vào mặt cười nhạo, nếu như không phản kích thì không còn là Dương Kiệt nữa rồi.

“Cái gì? Mày nói cái gì? Tưởng là người của Thánh Hỏa Tông là bọn tao không dám đụng vào sao?”

Triệu Cao lộ ra vẻ phẫn nộ đứng bật dậy, tạo ra tư thế chuẩn bị lao tới dạy cho Dương Kiệt 1 bài học về phép lịch sự.

Tên bạn gái của hắn cũng đứng dậy theo, đứng ngay bên cạnh chuẩn bị hỗ trợ chiến đấu.

“Thôi đi ~~~!!” Tên thủ lĩnh không muốn gây rắc rối, đành lớn tiếng ngăn cản.

“Anh hai, rõ ràng là con heo mập này vô lễ với chúng ta, nếu như không dạy hắn một bài học, hắn sẽ tưởng rằng chúng ta sợ hắn. Và lại, Cao ca là ai chứ? Con cháu đích truyền của gia tộc họ Triệu hùng mạnh ở khu vực Ngư Tang này, cần gì phải sợ một tên đệ tử ngoại môn quèn chứ? ” Bạn gái của Triệu Cao không hài lòng nói.

Tên thủ lĩnh nhúc nhúc đầu vô cùng, nếu như tên Triệu Cao không phải là con cháu đích truyền của gia tộc họ Triệu, và là người của em gái mình, e rằng đã đuổi cổ hắn ra khỏi tổ đội từ lâu rồi, thực lực không có bao nhiêu mà luôn tỏ vẻ cao ngạo coi trời bằng vung, không chừng có ngày cái tổ đội này bị hắn liên lụy đắc tội những kẻ mạnh đáng sợ cho mà xem.

“Ta bảo thôi ngay có nghe chưa?” Trước mặt người ngoài, phải thể hiện uy quyền của mình, đặc biệt là không muốn đắc tội người của Thánh Hỏa Tông, tên Triệu Cao không sợ, không có nghĩa là một tên đội trưởng của một tổ đội không mấy tiếng tăm không sợ, tên thủ lĩnh cứng rắn lên tiếng.

Triệu Cao và bạn gái của hắn khê bễ bễ môi, dù sao cũng là anh rể và anh trai của mình, phải nể mặt đôi chút, miễn cưỡng nghe lời không thách thức Dương Kiệt nữa, ngồi xuống tiếp tục tâm sự tình cảm với nhau.

“Xin lỗi tiểu huynh đệ vì thái độ vô lễ của thành viên tổ đội của tôi lúc nãy, mong tiểu huynh đệ bỏ qua cho.” Tên thủ lĩnh mang theo vẻ khó xử phải thay mặt thành viên của mình lên tiếng xin lỗi thêm lần nữa.

Dương Kiệt có thể thấy rõ nỗi khó xử của tên thủ lĩnh, nên cũng không muốn làm quá, và lại đối phương đã lên tiếng xin lỗi, còn nắm chuyện không buông, làm mất đi phong độ đáng có của “chính nhân quân tử” gì cả, với một người luôn tự coi là “chính nhân quân tử” như Dương Kiệt, tất nhiên là không thể để chuyện đó xảy ra rồi.

Nên chỉ vẫy vẫy tay tỏ vẻ bỏ qua chuyện không vui.

“Tại hạ Hà Trung, còn thanh niên vừa xảy ra chuyện không vui với tiểu huynh đệ là Triệu Cao, cô gái ngồi cạnh là em ruột của tại hạ Hà Uyển Thanh, còn một thành viên nữa tên là Ngô Bình, chính là chàng thanh niên ít nói kia, xin hỏi quý danh của tiểu huynh đệ.” Hà Trung bắt đầu bắt chuyện để thông dò tình hình của Dương Kiệt.

“Tại hạ Dương Kiệt.” Cảm thấy Hà Trung không phải là người xấu, ít nhất không bênh vực một cách mù quáng đồng đội của mình, là một người biết phân biệt trái phải, đối phương đã lên tiếng giới thiệu về mình, không thể không trả lời, nên nói ra tên tuổi của mình.

“Sao Dương huynh đệ chỉ đi có một mình vậy, không có đồng môn đi chung cùng thí luyện sao? hay là đã vô tình đi lạc tách rời khỏi nhóm rồi? ”

Hà Trung lo lắng nhất chính là Dương Kiệt vẫn còn đồng môn đi cùng, chẳng qua tạm thời tách rời khỏi nhóm, nên lúc này đã kèm chế không muốn đắc tội anh ta là vậy.

Đôi mắt của Dương Kiệt xoay tròn, cười nói: “Đúng là tại hạ đã đi theo các vị sư huynh trong tông môn tới đây thí luyện, chỉ là trong lúc hái lượm linh thảo, do quá say mê, nên đã không cẩn thận đi lạc lúc nào không hay, lúc này đang trên đường đi tìm kiếm các sư huynh của mình.”

Có thể dễ nhận, Dương Kiệt tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, nên vô cùng thân thiện nói rằng mình đi chung với đồng môn.

Nghe xong lời nói của Dương Kiệt, Hà Trung thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy may mắn khi lúc này đã thận trọng không đắc tội người của Thánh Hóa Tông, nếu như để người của Thánh Hóa tông biết được người của mình bị kẻ khác đàn áp, chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này.

Hà Trung cũng không nghi ngờ lời nói của Dương Kiệt là thật hay không, vì một tên tiên thiên tầng thứ 2 dám một mình đi vào Thái Sơn thí luyện mới là chuyện bất thường, đi cùng đồng môn là điều hiển nhiên.

Hà Trung khẽ do dự một hồi, lên tiếng hỏi: “Không biết Dương huynh đệ có cách nào liên lạc với các vị sư huynh của mình không?”

Dương Kiệt giả vờ lộ ra vẻ khó xử, lắc đầu thờ dãi nói: “Nếu như liên lạc được thì tại hạ không đi một mình như thế này rồi.”

“Thế sao ...” Hà Trung lộ ra vẻ thất vọng.

Dương Kiệt tỏ vẻ tò mò hỏi: “không biết Hà đại ca muốn gặp các vị sư huynh của tại hạ có việc gì ạ?”

Hà Trung cúi mày suy nghĩ một hồi, nói: “Là thế này, nghe nói di tích Bắc Minh Tông ở khu vực trung tâm của Thiên Sơn đột nhiên trở nên không ổn định, đã xuất hiện lối vào một bí cảnh giành cho đệ tử của Bắc Minh Tông dùng để thí luyện năm xưa. Đã có không ít quân đoàn đánh thuê và người của tông môn nghe được tin bắt đầu bí mật tụ tập về nơi đó chuẩn bị đi vào bí cảnh thám hiểm. ...

Tổ đội của tại hạ chỉ là một tổ đội tầm trung, thực lực không quá lớn mạnh, nên muốn dựa dẫm vào một tổ đội hùng mạnh nào đó, phát hiện Dương huynh đệ là người của Thánh Hóa Tông, nên định hỏi thăm phía Dương huynh đệ có ý định hợp tác hay không, tổ đội của chúng tôi sẽ phụ trách trở thành người dẫn đường cho quý môn phái tìm tới lối vào bí cảnh đó, còn ăn chia thu hoạch thế nào sẽ thương lượng sau.”

Hà Trung cũng không muốn như thế, nhưng thực lực của tổ đội quá yếu, chỉ có duy nhất mình là một tiên thiên tầng thứ 9, Ngô Bình chỉ là tầng thứ 8, còn tên Triệu Cao và em gái của mình chỉ là tiên thiên tầng thứ 5, thuộc loại vương chân bận cẳng, tổ đội như thế đi vào bí tích thám hiểm, không bị những tổ đội hùng mạnh đàn áp mới lạ, thậm chí bị ngăm không còn xương nhả ra nữa là khác.

Ngay cả Triệu Cao và Hà Uyển Thanh cũng hiểu rõ vấn đề này, nên khi Hà Trung nói về ý định hợp tác, cả hai cũng giữ im lặng không lên tiếng phản đối.

Nghe thấy có bí cảnh mở cửa, trong lòng Dương Kiệt run lên một cái, nói: “Hay là thế này, các vị hãy dẫn theo tại hạ đi tới bí cảnh đó, trên đường đi tại hạ sẽ để lại ký hiệu cho các vị sư huynh của mình, nếu như các vị sư huynh nhìn thấy, chắc chắn sẽ đi theo ký hiệu tìm tới chúng ta, sau đó bàn chuyện hợp tác cũng không muộn mà.”

Hà Trung lộ ra vẻ khó xử, lỡ như dẫn theo Dương Kiệt đi tới lối vào bí cảnh, người của Thánh Hóa Tông tìm tới không có ý hợp tác, đá mình ra ngoài thì sao? Chẳng khác nào đào giếng cho kẻ khác uống à?

Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Hà Trung, Dương Kiệt lập tức hiểu rõ đối phương lo lắng điều gì, giả vờ tạo ra vẻ thân nhiên cười nói: “Tại hạ biết Hà huynh lo lắng điều gì, nhưng nói thật là Hà huynh không cần phải lo lắng về vấn đề đó. Biết tại hạ vì sao mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 2 mà đã được các sư huynh trong tông môn dẫn tới nơi này thí luyện không?”

“Ý của Dương huynh đệ là ...” Đôi mắt của Hà Trung rực sáng, dường như nắm bắt được điều gì đó.

Quả thật, dẫn theo một tên tiên thiên tầng thứ 2 tới đây thí luyện, chỉ là vương chân bận cẳng, nếu như đối phương không có chút địa vị, không chỉ phải chia phần mà còn phải lo bảo vệ sự an toàn của đối phương, ai mà rảnh hơi dẫn theo đi làm phiền tới mình chứ?

Tổ đội mình cũng không phải tình trạng đó sao? Nếu như không phải tên Triệu Cao là thiếu gia của nhà họ Triệu, là em rể của mình, ai mà dẫn theo hai tên tiên thiên tầng thứ 5 vô dụng đi theo làm chi cho phiền phức chứ?

Dương Kiệt chỉ chỉ về phía trên cười nói: “Phía sau tại hạ có người. Lời nói của tại hạ cũng có chút trọng lượng đối với các vị sư huynh, nên yêu cầu hợp tác chỉ là chuyện nhỏ.”

Mặc dù đã có chút động lòng, nhưng Hà Trung vẫn tỏ vẻ do dự không quyết.

“Nếu như Hà huynh cảm thấy tại hạ không đáng tin tưởng, vậy thì đừng bàn tới chuyện hợp tác nữa, thú thật, tại hạ cũng không mấy mặn mà với bí cảnh này lắm.” Dương Kiệt giả vờ lộ ra vẻ bất mãn, nhắm mắt lại không muốn tiếp tục thảo luận nữa.

“Thôi được, chúng tôi sẽ dẫn Dương huynh đệ đi tới lối vào bí cảnh.” Hà Trung sau một hồi cân nhắc được mất, cắn răng nói.

“Khoan đã.” Dương Kiệt còn chưa kịp mừng thầm trong bụng, giọng nói đáng ghét của tên Triệu Cao lại vang lên: “Hợp tác với Thánh Hóa Tông tôi không phản đối, chỉ là phải nói một cách rõ ràng. Trên đường đi thu hoạch được những gì, chúng ta không cần phải phân chia với hắn, ai có thực lực thì tự mà thu lượm lấy, ngoài ra, khi xảy ra nguy hiểm, chúng ta không có nhiệm vụ phải bảo vệ cho sự an toàn của hắn.” Nói xong, phóng ánh mắt khiêu khích về phía Dương Kiệt.

“Cái này ...” Hà Trung lộ ra vẻ khó xử.

“Đúng như Triệu Cao nói, trên đường đi ai có thực lực thu lượm được gì thì người đó từ giữ, ngoài ra, tại hạ không cần tổ đội của các vị bảo vệ.” Dương Kiệt cũng có ý định nhờ họ bảo vệ, thú thật, khi giao chiến, ngay cả Hà Trung cũng không phải là đối thủ của Dương Kiệt, thì lấy gì mà đi bảo vệ mình chứ? Nói thẳng ra chỉ xem họ là kẻ dẫn đường mà thôi.

“Đúng là không biết trời cao đất rộng.” Triệu Cao cười lạnh nói, sau đó ngồi xuống không thèm quan tâm tới Dương Kiệt nữa.

“Nếu như thế thì, sáng mai chúng ta bắt đầu lên đường.” Ngay cả Dương Kiệt cũng tự nói thế, Hà Trung cũng không phản đối gì nữa, nhanh chóng có quyết định.

Ngay sau khi thảo luận hợp tác xong, tất cả đều quay trở về vị trí của mình bắt đầu nghỉ ngơi hoặc tu luyện, không ai nói với ai câu nào nữa, tranh thủ nghỉ ngơi cho lại sức để sáng mai tiếp tục lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Cầm thú không bằng

Một đêm bình yên cứ thế trôi qua. Tia nắng mặt trời từ bên ngoài cửa hang động chiếu rọi vào, gần như thấp sáng cả hang động tối tăm.

Nhóm tổ đội của Hà Trung cũng đã thức giấc, bắt đầu dùng điểm tâm và thu xếp lại hành trang, chuẩn bị lên đường.

Dương Kiệt từ trong trạng thái tu luyện từ từ mở to đôi mắt ra, sau một đêm luyện hóa gần sáu chục viên tích khí đan, nhận được hơn 300 ngàn điểm kinh nghiệm. Vẫn thiếu khá nhiều mới có thể thăng cấp được.

“Dương huynh đệ, có thể lên đường được chưa?” Sau khi cả nhóm dùng xong điểm tâm sáng, Hà Trung bước tới trước mặt Dương Kiệt hỏi.

“Sẵn sàng thôi.” Dương Kiệt từ từ đứng dậy, vỗ vỗ hông mình, vờn người cơ giãn gân cốt một cái, mỉm cười đáp.

“Được, vậy chúng ta xuất phát thôi, tranh thủ mặt trời lặn phải tới ngay di tích của Bắc Minh Tông.” Hà Trung ra hiệu cho thành viên trong nhóm chuẩn bị xuất phát.

“Chỉ mong ai kia đừng vướng chân bận cản chúng ta là được rồi.” Triệu Cao không quên chọt vào một câu.

Nếu như không phải đang cần nhóm của Hà Trung dẫn đường, e rằng Dương Kiệt đã lao tới tặng cho tên khốn miệng hôi một chùy vào đầu rồi.

Mẹ kiếp! tưởng bỏ mày hiền muốn làm gì thì làm sao?

Hà Trung chỉ gượng cười lắc đầu, sau đó dẫn đầu nhóm rời khỏi hang động, định hướng đi thẳng về phía di tích của Bắc Minh Tông.

Trên đường đi không ngừng thu gom linh thảo trên mặt đường, lâu lâu lại xuất hiện những con ma thú cấp 2 trung cấp, không cần Hà Trung ra tay, tên Triệu Cao muốn thể hiện bản lĩnh bản thân phần khích lao tới đại chiến 300 hiệp, một kiếm đâm chết một con ma thú tương đương với tiền thiên tăng thứ 5, không ngừng phóng ánh mắt khiêu khích về phía Dương Kiệt.

Đối diện với khiêu khích của hắn, Dương Kiệt chỉ bẽ bẽ môi, tưởng gì, ngay cả con ma thú tiền thiên cấp 5 mà phải giao chiến tới gần nửa ngày trời mới giết được nó, thay mình vào, một cú chùy bổ xuống là có thể kết thúc cuộc chiến rồi đây.

Nhìn thấy tên Triệu Cao phần khích quỳ xuống thu gom vật liệu của xác con ma thú, vui mừng phần khích như lượm được vàng khi phát hiện trong xác có một viên nội đan cấp 2, càng khiến Dương Kiệt khinh bỉ hắn hơn.

Ngay cả nội đan cấp 3 cấp 4 Dương Kiệt cũng có đầy, nội đan cấp 2 thậm chí không thèm lượm lấy, thế vào tên Triệu Cao tỏ vẻ dương dương tự đắc như vừa trúng độc đắc, đúng là không cùng một đẳng cấp mà.

Đi hết nửa ngày đường, băng qua hai quả núi, nhóm Dương Kiệt đã đi vào địa phận của Bắc Minh Tông trước kia.

Trên đường đi bắt đầu xuất hiện không ít ma thú cấp 2 cao cấp, nhóm Hà Trung đánh lại thì đánh, còn đánh không lại thì cố gắng đi đường vòng né tránh để tránh giáp mặt với những con ma thú nguy hiểm, khiến đoạn đường đi tới di tích Bắc Minh Tông bị kéo dài hẳn ra.

Nếu như là Dương Kiệt tự mình lên đường, tuyệt đối sẽ cần quét dọn sạch đường đi, cần gì phải đi vòng qua vòng lại mất thời gian, nhưng vì không muốn gây nghi ngờ nhóm của Hà Trung nên đành giữ yên lặng, chỉ âm thầm đi theo phía sau lưng họ mà thôi.

“Vượt qua khu rừng này, đi thêm khoảng một canh giờ là có thể tiến gần bí cảnh của Bắc Minh Tông rồi đây.” Hà Trung cầm lấy tấm bản đồ bằng da dê trên tay, ngắm nghía một hồi, ngừng đầu lên nhìn vào khu rừng toàn những cây thông chọc trời phủ đầy tuyết, nghiêm giọng nói.

“Vậy thì còn chờ gì nữa, mau mau tìm tới lối vào bí cảnh thám hiểm, chậm trễ không chừng để cho người khác thu hoạch hết những thiên tài địa bảo quý giá, chúng ta thành công cốc à?” Triệu Cao tỏ vẻ sốt ruột lên tiếng thúc giục.

Hà Trung lộ ra vẻ khó xử, quay sang Dương Kiệt hỏi: “Dương huynh đệ, không biết các vị sư huynh của quý phái khi nào mới tìm tới ký hiệu của chúng ta nhỉ? Chứ chỉ với thực lực của chúng ta hiện giờ, tôi e rằng”

“Hà đại ca hãy yên tâm, trên đường đi đệ đã không ngừng để lại ký hiệu cho các vị sư huynh, nếu như họ nhìn thấy, chắc chắn sẽ nhanh chóng tới tìm gặp chúng ta, chỉ là đệ không biết khi nào họ mới tới được.”

Dương Kiệt giả vờ lộ ra vẻ khó chịu, dúi mày nói.

“Thôi được, đành phải thế thôi.” Hà Trung thở dài một tiếng, mặc dù trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ Dương Kiệt, nhưng còn nước còn tát, chỉ còn biết hy vọng những gì anh ta nói là sự thật mà thôi.

“Chú mày nên cầu mong những tên sư huynh của chú mày tìm tới, nếu không thì tao sẽ cho chú mày biết cái tội lừa đảo sẽ phải chịu hình phạt đáng sợ tới cỡ nào, hừ hừ.”

Triệu Cao mặt đầy phẫn nộ quay sang Dương Kiệt quát.

Ngay cả Hà Uyển Thanh và Ngô Bình cũng đã phóng ánh mắt đầy nghi ngờ và thù địch về phía Dương Kiệt.

Dương Kiệt chỉ tỏ vẻ dừng dừng nhún nhún vai, hành động đó lọt vào trong mắt của Hà Trung được hán hiểu lầm rằng anh ta đang nói thật, sẽ có sư huynh tìm tới nên không cần phải lo sợ gì cả.

“Đi thôi.” Hà Trung mang theo dáng vẻ thận trọng dẫn đầu nhóm đi thẳng vào khu rừng cây thông ở trước mặt.

“Hàn Băng liên từ ~~~~~!!” Đi sâu vào trong khu rừng được khoảng một khắc giờ, đôi mắt của tên Triệu Cao rực sáng như bóng đèn pha dán chặt vào một cây thực vật chỉ cao bằng nửa thân người, trên cành cây có mọc đầy những hạt giống như hạt sen to bằng nốt ngón tay út, như được làm bằng băng vậy, hơi thở của hắn trở nên nặng nề lạ thường.

Không chỉ hắn, ngay cả Hà Trung và Hà Uyển Thanh cũng không khá hơn là bao, ngay cả một người ít nói ít cười như tên Ngô Bình cũng không kềm được lộ ra nụ cười kích động.

Hàn Băng Liên Từ, linh dược cấp 3, chỉ duy nhất sản sinh trên Thiên Sơn, có thể dùng làm dược liệu chính để luyện chế đan dược cấp 3 Huyền Âm Luyện Cốt Đan, là loại thánh dược dùng để tẩy luyện cường hóa gân cốt của người tu luyện, ngay cả những kẻ mạnh như chân nguyên hay tông sư cũng hay săn lùng thu mua, giá trị thị trường rất cao, chỉ là mỗi một viên có giá bán trên trời, không phải ai cũng có khả năng mua được.

Tất nhiên, cũng không nhất thiết phải luyện chế thành đan dược, cũng có thể trực tiếp phục dụng ngay tức khắc, tác dụng tẩy luyện gân cốt, gia tăng thực lực bản thân, chỉ là lực thuốc không hiệu quả bằng khi luyện thành Huyền Âm Luyện Cốt Đan mà thôi.

“Là của ta, tất cả là của ta ~~~~~!!!” Triệu Cao đã bị lòng tham che hết lý trí, phấn khích tột cùng lao tới định hái lấy những hạt Hàn Băng Liên Từ trên cành cây.

“Không đã, cẩn thận ~~~~~!!”

Gào ~~~~~!!

Khi Triệu Cao lao tới cách nơi Hàn Băng Liên Từ còn khoảng vào mét, một con ma thú có hình dáng như con một gấu khổng lồ cao gần 3 mét, toàn thân phủ đầy lông trắng như tuyết, đặc biệt là sống lưng có những khúc xương hình lưỡi đao như được đúc bằng băng dựng đứng như con kiếm long, từ phía sau một cây thông ở gần đó lao ra, phẫn nộ vung bàn tay thô to gần bằng cơ thể của một người đàn ông trưởng thành quét thẳng vào tên khốn đã dám đụng tới báu vật của mình.

Bóp ~~~~~!!

Crack ~~~~~!!

Á ~~~~~!!!

Triệu Cao trực tiếp bị vỗ bay ra xa té ngã xuống đất, một vũng máu từ miệng phun bắn ra, nhuộm đỏ cả quần áo trên người.

“Cao ca ~~~~~!!!” Hà Uyển Thanh gào thét đầy đau xót, vội vã chạy tới đỡ lấy Triệu Cao đang nằm phun máu trên mặt đất.

Huyền Băng chi Hùng!!

Một con ma thú thuộc dạng bá chủ ở giai đoạn cấp 2, thuộc tính băng, sức mạnh vô song, da thịt cứng như thép, ngay cả một chân nguyên tầng thứ 1 gặp phải cũng phải đau đầu, nó chính là thủ bảo hộ cho Hàn Băng Liên Từ, đợi khi Hàn Băng Liên Từ chín muồi, phục dụng xong thậm chí có cơ hội đột phát tới ma thú cấp 3, dù hiểu nó phẫn nộ cỡ nào khi nhìn thấy có kẻ định hót tay trên cơ duyên của mình.

Gào ~~~~~ gào ~~~~~!!

“Uyển Thanh cẩn thận ~~~~~!!!”

Huyền Băng Chi Hùng không muốn dễ dàng buông tha cho tên khốn định hót tay trên của mình, tiếp tục lao tới định xé xác tên Triệu Cao đang trọng thương trên mặt đất, cùng lúc Hà Uyển Thanh lao tới định đỡ lấy hắn, nhìn thấy em gái ruột gặp nguy, Hà Trung biết rõ không phải đối thủ của con ma thú, nhưng vẫn liều mình lao tới giải cứu.

“Man Nguru thần quyền. Man Nguru xung đỉnh ~~~~!!” “Son Hà Đạo, nhất đao phá đại son ~~~~!!”

Hà Trung tựa như hóa thân thành một con thần nguru khổng lồ, trực tiếp lao tới tung quyền đánh thẳng vào ngực của Huyền Băng Chi Hùng.

Ngô Bình lao theo bên cạnh, tay cầm đại đao với khí thế phá sơn đập núi chém thẳng vào đầu của con ma thú.

Pằng ~~~~!! Pằng ~~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng có thể sánh ngang với chân nguyên tầng thứ 1, tất nhiên không phải một tiên thiên tầng thứ 9 như Hà Trung và một tiên thiên tầng thứ 8 như Ngô Bình có thể chống đỡ nổi rồi.

Chỉ thấy đôi mắt của nó lộ ra tia sáng khinh bỉ, chỉ vẫy cánh tay thô to quét nhẹ một cái, cả Hà Trung và Ngô Bình trực tiếp bị vỗ bay ra xa, thậm chí không thể gây được chút áp lực cho nó nữa.

Gào ~~~~!!

Giải quyết hai con ruồi muỗi xong, nó tiếp tục hùng hổ lao về phía Triệu Cao, cánh tay phải giơ cao lên, với tư thế thái sơn áp đỉnh bổ thẳng vào đầu của hắn.

“Không ~~~~!! Ta không thể chết ~~~~!!” Tên Triệu Cao gào lên một tiếng đầy kinh hãi, đôi mắt tràn đầy gân máu, cắn chặt răng dùng tay đẩy mạnh Hà Uyển Thanh đang đứng ở bên cạnh về phía Huyền Băng Chi Hùng, mục đích định dùng bạn gái của mình làm kẻ thế mạng.

“Không ~~~~!!” “Triệu Cao, mày dám ~~~~!!” Hà Trung và Ngô Bình bị thương nằm ở phía xa nhìn thấy cảnh đó, không kềm được phần nộ gào lớn.

Hà Uyển Thanh đầu óc trống rỗng như người mất hồn, không thể tin nổi người mà yêu thương hết lòng, thề sông hẹn biển, sẵn sàng dùng sinh mạng ra bảo vệ mình bấy lâu nay, thế mà trong tình thế nguy cấp nhất, lại đẩy mình ra làm vật thế mạng.

Cảm phần, hối hận, thậm chí là sợ hãi xen lẫn trong lòng, thậm chí bàn tay thô to mang theo tiếng gió rít đáng sợ đang vỗ xuống cũng không đủ tỉnh táo để né tránh, chỉ còn nhắm chặt đôi mắt lại chờ chết mà thôi.

Pằng ~~~~!!

Tiếng va đập vang lên, toàn thân Hà Uyển Thanh run lên cầm cập, nhưng cảm giác đau đớn trước cái chết chờ mãi vẫn chưa thấy tới, không tự chủ từ từ mở mắt ra, phát hiện một bóng lưng thô to như quả bóng khổng lồ không biết từ lúc nào đã đứng chắn ngay trước mặt, còn con Huyền Băng Chi Hùng đã bị đẩy lùi ra xa, trong miệng không ngừng gầm vang những tiếng gào thét đầy phần nộ.

Chính là người đó ~~~~!!

Hà Uyển Thanh không thể tin vào đôi mắt mình nữa, người mà mình hằng khinh thường bấy lâu nay, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc đã đứng ra cứu mạng mình, thậm chí lớn mạnh tới nỗi có thể đẩy lùi Huyền Băng Chi Hùng?

Không chỉ Hà Uyển Thanh, ngay cả Hà Trung và Ngô Bình cũng trở mắt ra ngơ ngác nhìn chăm chăm vào bóng lưng thô lớn mạnh mẽ đó.

Chỉ duy nhất Triệu Cao không ngừng phóng ra những tia sáng hiểm độc, cắn chặt răng trong lòng không ngừng gào thét: “Cố ý! Hắn nhất định là cố ý, có thực lực mà không đứng ra ngay từ đầu, đợi mình thất thế mới đứng ra, muốn xem mình mất mặt sao?”

Tên khốn đó hoàn toàn không nghĩ rằng chính mình là người đã giẫm vào đuôi của con ma thú mới xảy ra biết bao nhiêu chuyện, và lại Dương Kiệt muốn hỏi hắn một câu: “Mày là cái thứ gì mà tao phải đứng ra cứu mày?”

“Con bánh bèo vô dụng kia, hùng hổ thế đủ rồi, ở đâu tới thì rút về nơi đó, đừng để bỏ mày nổi giận đánh mày thành bánh dẹp luôn à.” Dương Kiệt mang theo nụ cười khiêu khích trên môi, vẫy vẫy cây huyền thiết chùy chìa thẳng về phía Huyền Băng Chi Hùng nói.

Gào ~~~~!! Gào ~~~~!!

Bị đối phương khiêu khích, Huyền Băng Chi Hùng phần nộ dùng tay vỗ liên hồi vào ngực, sau đó tung mình lao thẳng về phía Dương Kiệt tấn công.

“Mẹ kiếp, tưởng bố mày sợ mày sao? Vô hồn xuất hiện ~~~~!! Giới vương quyền X 3, mở ~~~~!!” Mặc dù miệng đầy khinh thường, nhưng trong lòng vô cùng thận trọng, đặc biệt là con Huyền Băng Chi Hùng này có thể sánh ngang với chân nguyên tầng thứ 1, Dương Kiệt trực tiếp mở hết thực lực vốn có của bản thân, vẫy múa huyền thiết chùy lao tới sắp là cả với kẻ địch.

“Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!” Dương Kiệt vẫy múa cây chùy trên đầu một vòng, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình bổ thẳng vào đầu của con ma thú.

Pằng ~~~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng giơ tay phải của nó lên hứng đỡ cú bả chùy của Dương Kiệt, hai chân trực tiếp lún sâu xuống đất do uy lực đánh sợ của cú bả của anh ta, nhưng nó vẫn không hề hấn gì cả, tay trái vung lên phản công quét thẳng vào bên hông của Dương Kiệt.

“Cái gì ~~~!! Á ~~~!!” Dương Kiệt có chút bất ngờ bị cú bả đầy uy lực của mình không thể làm gì được kẻ địch, trong lúc sơ hở trực tiếp hứng trọn cú quét đáng sợ vào người.

Rầm ~~~!!

Dương Kiệt bị quét bay ngã trên mặt đất, máu từ trong miệng phun bắn ra, chỉ cảm thấy nội tạng đảo lộn, xương như muốn gãy vụn ra hết.

Gào ~~~!! Gào ~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng thừa thế xông lên, khi lao tới cách Dương Kiệt còn khoảng vài mét, nó đột nhiên tung người nhảy lên, hai tay hai chân dang rộng, giống hệt như tư thế Phì Lũ Xung Thiên Pháo mà Dương Kiệt thường sử dụng, định dùng cơ thể khổng lồ nặng gần chục tấn đè thẳng lên người anh ta.

Đề người nhiều quá cũng có lúc bị người khác đè lại, Dương Kiệt không ngờ ân quả báo ứng lại xuất hiện nhanh như thế này, tất nhiên là không muốn ném thử bị cái thớ thịt gần cả chục tấn đè vào người rồi, không thành bẹp dí mới là lạ ợ.

dốc hết toàn bộ sức lực tung người lăn sang một bên né tránh.

Rầm ~~~~~!!

Vang thanh vang dội như vừa thả xong một quả bom nguyên tử vang lên, mặt đất rung chuyển như động đất cấp 5, ở vị trí Dương Kiệt vừa nằm xuất hiện một cái hố sâu gần hai mét, trên trán anh ta đã chảy đầy mồ hôi lạnh, không dám hình dung xem nếu như không kịp né tránh bị thớ thịt đó đè vào người, sẽ có kết cục như thế nào nhỉ?

Gào Gào ~~~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng một chiêu không thành, nhanh chóng từ dưới hố sâu bò dậy, tung mình nhảy ra khỏi hố, hai tay vẩy đập liên hồi, hùng hổ lao thẳng về phía Dương Kiệt, thế không hề chột anh ta không trở về.

Trong lúc Huyền Băng Chi Hùng từ dưới hố bò dậy, Dương Kiệt nhanh tay lấy một viên đan dược liều trị ném vào miệng nhai, cơn đau khủng khiếp trong người đã dịu lại đôi chút, lúc này nhìn thấy kẻ địch lao tới, nhanh như chớp tung người nhảy lên không trung, né qua cú vô mỗi đầy khí thế của nó, trực tiếp nhào lộn một vòng vòng tới sau lưng con ma thú, tung chùy chọt thẳng vào lưng đối phương.

Boong ~~~!!

Dương Kiệt có cảm giác như vừa dùng chùy chọt mạnh vào ván sắt vậy, con Huyền Băng Chi Hùng chỉ loạng choạng bước về phía trước vài bước rồi trụ vững, nhanh chóng quay thân lại hai tay dang rộng ra, lao tới định ôm lấy kẻ thù của mình vào lòng.

Mẹ kiếp, hứng trọn cú ôm hôn của nó, không chết cũng thành tàn phế!

Dương Kiệt vung huyền thiết chùy chọt thẳng vào ngực của Huyền Băng Chi Hùng, đỡ lấy cơ thể của nó tạo khoảng cách an toàn không cho hai tay của nó vớ trúng mình, nhưng lại bị sức mạnh đáng sợ của nó không ngừng đẩy lùi về phía sau, hình thành hai vết chân bị đẩy lùi trên mặt đất.

“Cần Khôn Nhất Thiêm ~~~!!” Dương Kiệt thi triển tuyệt học thân pháp thoát ra khỏi phạm vi tấn công của kẻ địch, chỉ trong nháy mắt xuất hiện ngay sau lưng của con ma thú, tay trái tạo thành nắm đấm đầm đẫm thẳng vào lưng của nó: “Phì Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~!!”

Bốp ~~~~~!!

Gào ~~~!!

Cơ thể của nó không tự chủ tiếp tục chạy về phía trước không thể ngừng lại, được khoảng năm mét đột nhiên té ngã xuống đất.

Kích hoạt hiệu ứng tuyệt học!

“Cơ hội tốt ~~~!!” Dương Kiệt tung người nhảy lên không trung, huyền thiết chùy vung lên canh ngay đầu của kẻ địch bổ mạnh xuống: “Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!!!”

“Cái gì? Đó là” Quả chùy chỉ còn cách đầu của Huyền Băng Chi Hùng trong gang tấc, nó đột nhiên trở mình, một luồng hàn khí đáng sợ từ miệng phun bắn ra, bắn thẳng vào cây chùy đang bổ xuống của Dương Kiệt.

Crack crack crack ~~~!!

Cả cánh tay và cây chùy đụng trúng hàn khí lập tức bị đóng băng tại chỗ, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt thu lại thế tấn công nhảy lùi về phía sau tạo

khoảng cách an toàn, tam chuyển thuận dương công vận chuyển, phá vỡ lớp băng trên cánh tay và huyền thiết chùy.

Gào ~~~~!!!

Huyền Băng Chi Hùng từ dưới đất bò dậy, gào thét một cách đầy phẫn nộ, chỉ vì chút sơ sẩy, suýt chút nữa thì bị thương dưới tay con kiến yếu ớt kia, thật không thể chấp nhận được.

Gào ~~~~!! Phụt ~~~~!!

Luồng hàn khí đáng sợ từ trong miệng nó phun bắn ra với tốc độ nhanh như chớp, bắn thẳng về phía Dương Kiệt, nếu như bị đánh vào người, toàn bộ cơ thể sẽ bị đóng băng không nhúc nhích được nữa, sẽ trở thành con cá nằm trên thớt của nó.

“Càn Khôn Nhất Thiểm ~~~~!!” Luồng hàn khí từ hình bóng của Dương Kiệt xuyên thủng qua, không lùi mà tiến, trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt kẻ địch, một chiêu phi lữ bỏ dưa đại pháp bổ thẳng vào đầu nó.

Pằng ~~~~!!

Mặc dù nó đã vung tay lên chống đỡ, nhưng đột nhiên một cảm giác choáng váng xuất hiện trong đầu, cơ thể lao đảo như người say rượu.

Hiệu ứng tuyệt học kích hoạt, nhận thấy thời cơ không thể bỏ lỡ, vung chùy bổ liên hồi vào đầu nó.

“Giới Vương Quyền X 4 ~~~~!! Phi Lữ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!”

Bóp ~~~~!! Bóp ~~~~!! Bóp ~~~~!! Bóp ~~~~!!

Gào ~~~~!! Gào ~~~~!!.....

Crack ~~~~!!

Huyền Băng Chi Hùng đang trong trạng thái choáng váng không thể chống đỡ, hứng trọn liên hoàn chùy vào đầu, cho dù nổi tiếng là phòng thủ số một trong các loại ma thú, cũng không tránh khỏi tình trạng xương sọ vỡ nát, máu tươi và dịch não pha trộn lẫn nhau từ vết nứt trên đỉnh đầu phun bắn ra, miệng không ngừng gào lên những tiếng đầy đau khổ, bất cam, thậm chí có chút hoảng sợ.

Gào ~~~~~~!!

Pằng ~~~~~~!!

Á ~~~~!!

Ngay sau khi thoát khỏi trạng thái choáng váng, Huyền Băng Chi Hùng dốc hết toàn bộ sức lực cuối cùng của mình, vung tay vỗ thẳng vào ngực của Dương Kiệt đang say mê vung chùy bổ vào đầu mình, gào lên một tiếng đầy bất cam, cơ thể gần cả chục tấn “rầm” một tiếng té ngã xuống đất, cơ thể co giật liên hồi.

Dương Kiệt cũng không khá hơn là bao, hứng trọn cú vỗ toàn lực của đối phương, bị đánh bay ra xa té ngã trên mặt đất, xương cốt trong cơ thể gần như gãy vụn, trọng thương không đủ sức đứng dậy nữa.

Lường bại câu thương!

Cũng may là Huyền Băng Chi Hùng đã bước tới giai đoạn cuối cùng của cuộc sống, còn Dương Kiệt tuy bị thương nặng, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng, chỉ cần điều trị một thời gian sẽ lành lặn như xưa.

“Đinh dong, bạn tiêu diệt được ma thú lãnh chúa cấp 2, nhận được 100 ngàn điểm kinh nghiệm. Do bạn lần đầu tiên tiêu diệt ma thú lãnh chúa, nên điểm kinh nghiệm X2.”

Chỉ diệt một con Huyền Băng Chi Hùng đã nhận được 200 ngàn điểm kinh nghiệm, quả thật là đáng mừng.

Nhưng quan trọng hết là phải mau chóng điều trị nội thương nghiêm trọng của mình, ném viên thuốc điều trị vào miệng nhai, sau đó vận chuyển tam chuyển thuận dương công để luyện hóa lực thuốc, điều trị nội thương nghiêm trọng của cơ thể.

“không được ~~~~!!”

“Dương huynh đệ cẩn thận ~~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang tập trung điều trị nội thương, đột nhiên bên tai vang lên tiếng kêu hét của Hà Trung và Ngô Bình, vội vã mở to mắt ra quay đầu lại nhìn, phát hiện tên khốn Triệu Cao mặt mày nhăn nhó mang theo nụ cười hiểm độc đang vung kiếm định đâm thẳng vào cơ thể của mình.

Tên khốn đó cho rằng Dương Kiệt chính là nguyên nhân khiến hắn bị bẽ mặt, và lại trước đó không ngừng dắc tội anh ta, quan hệ khó có thể hàn gắn, sợ bị trả thù sau này, nên định tranh thủ anh ta đang bị trọng thương hạ độc thủ giải quyết mối nguy hiểm tiềm ẩn.

Dương Kiệt đang trong tình trạng trọng thương không đủ sức nhúc nhích cơ thể, giương to đôi mắt ra hết cỡ nhìn mũi kiếm mang theo tiếng gió rít từ thần đang đâm thẳng vào mặt mình với tốc độ đáng sợ, trong lòng phần nộ tốt cùng, cơ thể theo bản năng phản ứng tự nhiên khẽ nhích đầu sang một bên, mũi kiếm xước qua má bên phải, mang theo tia máu nhuộm đỏ cả bả vai.

Vừa đau vừa rát, má bên phải của Dương Kiệt xuất hiện một vết cắt cực sâu, đỏ hết cả đôi mắt, cắn chặt răng hét lớn: “A, đồ khốn khiếp, mày phải chết ~~~!! Càn khôn tháp, đề chết hẳn cho ta ~~~~~!!!”

Triệu Cao thấy một chiêu không thành, định bồi thêm một chiêu, đột nhiên cảm thấy trời đất tối sầm lại, vội vã ngẩng đầu nhìn lên trời, giật mình hoảng hốt phát hiện một tòa tháp bằng vàng khổng lồ từ trên cao giáng xuống, định đề thẳng vào người mình.

“không ~~~~~!!”

Triệu Cao bỏ qua cơ hội kết liễu Dương Kiệt, lo giữ mạng trước tình sau, hai tay giơ lên cao định đỡ lấy tòa tháp đang giáng xuống.

Rầm ~~~~~!!

Tòa tháp nặng hơn 10 ngàn kg từ trên cao giáng xuống, tuyệt đối không phải một người có cơ thể mỏng cơm và thực lực không cao như tên Triệu Cao có thể hứng đỡ nổi, hắn chỉ cảm thấy con đau dữ dội xuất hiện trên tay, thậm chí nghe thấy tiếng xương gãy, hai chân lún sâu xuống đất tới gần đầu gối, một vũng máu kèm theo nội tạng từ trong miệng phun bắn ra.

“Đỡ hả? Để xem mày đỡ được bao lâu, Càn Khôn Tháp, giúp ta tiếp tục đập ~~~~!!” Dương Kiệt phần nộ tốt cùng, chỉ vì chút sở sẩy, suýt chút nữa thì mất cả mạng, tuyệt đối không thể tha thứ cho tên khốn định sát hại mình rồi, tiếp tục ra lệnh cho càn khôn tháp bay trở lên không trung, một lần nữa từ trên cao giáng xuống, tựa như cây búa đập vào cây đinh đóng cột vậy.

“không ~~~! Mau ngừng tay ~~~! Ta là con cháu đích truyền của gia tộc họ Triệu, nếu ngươi giết A~~~~~”

Rầm ~~~~~!!

Cho dù mày là con cháu của Ngọc Hoàng đại đế, đã dám ra tay sát hại mình, Dương Kiệt tuyệt đối không nương tay.

Càn Khôn Tháp một lần nữa giáng xuống, Triệu Cao đã gãy hết hai tay không thể chống đỡ, nửa thân trên hứng trọn tòa tháp hơn mười ngàn kg, trực tiếp bị đè cho bẹp dí, trên mặt đất chỉ còn nhìn thấy tòa tháp, không còn nhìn thấy cơ thể của hắn đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Quân đoàn đánh thuê Bá Nghiệp

Xịt ~~~!!

Nhìn thấy Triệu Cao bị đè chết thê thảm dưới tòa tháp bằng vàng, cả Hà Trung và Ngô Bình không kềm được hít sâu hơi lạnh vào người.

Còn Hà Uyển Thanh mang theo ánh mắt phức tạp, đau khổ kèm theo chút vẻ cười lạnh khi nhìn thấy người yêu cũ của mình chết thảm.

Vội vã lấy kim sáng được bồi lên vết thương trên má, cảm giác đau rất dần dần tan biến, thay vào đó là cảm giác mát rượi dễ chịu, vết kiếm đang dần lành lại với tốc độ khá nhanh.

“Dương huynh đệ, lúc này” Hà Trung có chút thấp thỏm không yên, không ngờ người mà mình cho rằng yếu đuối vô dụng lại có thực lực đáng sợ như thế này, đặc biệt là người trong nhóm dám đánh lên phía sau, nếu như Dương Kiệt trở mặt trút giận lên cả nhóm, không biết phải chống đỡ như thế nào.

Ngô Bình lộ ra vẻ cảnh giác, tạo ra tư thế sẵn sàng giao chiến nếu như Dương Kiệt muốn trút giận lên nhóm mình.

Dương Kiệt chỉ cười vẩy vẩy tay, nói: “Triệu Cao là Triệu Cao, nhóm của Hà đại ca là nhóm của Hà đại ca, những gì hắn làm không liên quan gì tới Hà đại ca cả, nên hãy yên tâm. Đệ không phải là người hẹp hòi mù quáng không biết phân biệt trái phải.”

nghe Dương Kiệt nói thế, cả Hà Trung và Ngô Bình thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn vào xác con Huyền Băng Chi Hùng và Hàn Băng Liên Từ ở phía xa, trong đôi mắt của Hà Trung lóe qua tia sáng tham lam, nhưng nghĩ tới thực lực của Dương Kiệt và ơn cứu mạng lúc này, nhanh chóng kềm nén lại, không dám nghĩ tới chiến lợi phẩm của anh ta nữa.

Mặc dù biết rằng đối phương chắc chắn sẽ không dám ra tay với mình, nhưng trong lòng cũng không kềm được cảnh giác nhất cử nhất động đối phương.

tay phải đã nắm chặt tấm thẻ bài chiêu mộ Kiều Phong, đặc biệt là mình đang trong tình trạng trọng thương, nếu như đối phương là người vô on bội nghĩa ra tay sát hại chiếm đoạt chiến lợi phẩm, chỉ còn cách triệu hồi Phong ca tới tiền chúng lên đường mà thôi.

Cũng may, đối phương còn chút lương tri, nên không xảy ra tình huống xấu nhất, Dương Kiệt tiếp tục nhắm mắt lại luyện hóa lực thuốc để điều trị, nhưng cũng liên lạc hệ thống cảnh chừng những người có mặt ở nơi này.

Hà Trung bước tới an ủi em gái của mình vài câu, sau đó kéo cả nhóm sang một bên ngồi xuống nhai thuốc điều trị, lúc này bị con Huyền Băng Chi Hùng đánh bay ra xa, lúc này xương cốt vẫn còn đau nhức, không điều trị kịp thời sẽ gây ảnh hưởng tới sau này.

Điều trị gần nửa tiếng đồng hồ, nội thương trong người lành lại gần 70, 80 %, chân khí trong cơ thể đã tinh luyện một chuyển thành công, đúng là chiến đấu luôn là cách gia tăng thực lực hiệu quả nhất.

Đứng dậy từ từ bước tới bên cạnh xác con Huyền Băng Chi Hùng, tề Càn Khôn Tháp ra hút xác của nó vào trong không gian ảo, quay đầu nhìn vào những viên Hàn Băng Liên Tử đang treo lơ lửng trên cành cây, đôi mắt lộ ra những tia sáng phấn khích.

Hàn Băng Liên Tử, linh dược cấp 3,

Có thể dùng để luyện chế thể loại đan dược tinh luyện gân cốt, cũng có thể phục dụng mà không có tác dụng phụ, điểm kinh nghiệm + 500 ngàn.

Trên cành cây có tới mười hạt, nghĩa là nếu luyện hóa hết mười viên, có tới 5 triệu điểm kinh nghiệm, đủ để thăng lên tới tiên thiên tầng thứ 6 và gần hơn nữa của cấp 7 cũng không chừng.

Dưới ánh mắt thèm muốn của Hà Trung và Ngô Bình, Dương Kiệt bước tới hái lấy mười hạt Hàn Băng Liên Tử trên cành cây, bỏ hết vào túi càn khôn để sau này có thời gian sẽ luyện hóa sau. Khẽ suy nghĩ lại, lại lấy ra ba hạt đưa qua cho Hà Trung.

Hà Trung vừa bất ngờ vừa mừng rỡ, luôn miệng nói không dám nhận, nhưng đôi mắt luôn dán chặt vào ba hạt Hàn Băng Liên Tử trong tay Dương Kiệt.

“Xem như là thù lao cho việc Hà đại ca dẫn đệ đi tới bí cảnh của Bắc Minh Tông vậy.” Dương Kiệt đành viện lý do nói thế, cuối cùng Hà Trung cũng nhận lấy, thận trọng cầm lấy bỏ vào túi càn khôn của mình, đợi tới khi rời khỏi Thiên Sơn, sẽ phân chia với các thành viên trong nhóm.

Hành động rộng rãi của anh ta đã chiếm được thiện cảm của nhóm Hà Trung, ánh mắt cả nhóm khi nhìn vào Dương Kiệt trở nên thân thiện hơn trước kia rất nhiều.

Không phải ai cũng đủ hào phóng tặng cho người khác ba phần linh dược có giá trên trời như thế này.

Khẽ liếc nhìn nơi cái xác của Triệu Cao đã lún sâu xuống mặt đất, Hà Trung tỏ vẻ do dự quay sang Dương Kiệt trầm giọng nói: “Dương huynh đệ, tuy hành động của Triệu Cao thật đáng khinh bỉ, nhưng lẽ ra huynh đệ không nên trực tiếp sát hại hắn. Hắn là con cháu đích truyền của một trưởng lão trong một gia tộc họ Triệu hùng mạnh ở khu vực Ngư Tang này, trên người chắc chắn sẽ có bí pháp ghi nhớ lại hình ảnh cuối cùng trước khi chết, e rằng lúc này người của gia tộc họ Triệu đã biết được chuyện, không chừng sẽ phái cao thủ trong gia tộc tới báo thù cho hắn.”

Dương Kiệt khẽ dúm mày trước lời nói của Hà Trung, nếu như đúng như lời Hà Trung vừa nói, e rằng mình sẽ gặp rắc rối to rồi.

Gia tộc hùng mạnh ở khu vực Ngư Tang, chắc chắn sẽ đầy rẫy cao thủ, chỉ cần phái vài tên cảnh giới chân nguyên thậm chí là tông sư tới truy sát, sẽ nguy hiểm tới tính mạng của mình, cho dù có ắt chủ bài chiêu mộ Phong ca trong tay, nhưng Phong ca không thể lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ mình chứ?

Lỡ như vừa mới thời gian triệu hồi, người của gia tộc họ Triệu lại tới tấn công, tới lúc đó cũng không biết chống đỡ bằng cách nào.

Chân nguyên còn đỡ, có thể tạo không gian ảo trốn vào trong đó, còn nếu gặp phải tông sư, chỉ sợ chưa kịp chế tạo không gian ảo thành công, đã bị người ta đánh tan xác mất tiêu rồi.

Tất nhiên, mặc dù có chút lo ngại, nhưng Dương Kiệt không hối hận khi giết chết tên khốn Triệu Cao, hắn đã muốn ra tay với mình, chẳng lẽ phải cấn răng đứng yên chịu đòn sao?

Cho dù quay lại thêm lần nữa, Dương Kiệt cũng sẽ lấy mạng hắn.

Tính cách của Dương Kiệt là thế, có ơn với ta, ta sẽ trả gấp 10 lần, có thù với ta, ta sẽ trả gấp 100 lần.

“Chuyện đó tính sau, giờ quan trọng nhất là nhanh chóng tìm tới bí cảnh của Bắc Minh Tông đi vào trong đó thám hiểm, không chừng có được cơ duyên nào đó thực lực gia tăng, không còn phải lo sợ người của gia tộc họ Triệu nữa.” Dương Kiệt tỏ vẻ thần nhiên, Hà Trung cũng không nói thêm gì nữa, thu dọn hiện trường xong, đào hố chôn lấy cái xác đã bị dẹp lại gần nửa của Triệu Cao, dù sao cũng đã chết rồi, mọi ân oán xem như biến mất, rù lòng thương hại chôn cất hắn thì đã sao nào, đặc biệt là từng là thành viên trong nhóm, Hà Trung không lỡ để hắn biến thành thức ăn của lũ ma thú trong rừng.

Giải quyết xong xuôi, cả nhóm lại tiếp tục lên đường đi tới lối vào bí cảnh của Bắc Minh Tông.

“Đứng lại ~~~!!”

Tồn khoảng một canh giờ đi xuyên qua khu rừng cây thông, cuối cùng cả nhóm cũng đã tiến gần lối vào bí cảnh của Bắc Minh Tông.

Chỉ là vừa mới rời khỏi khu rừng, lập tức bị nhóm người gần cả chục tên mặc trang phục giáp trụ giống nhau chặn lại, không cho phép tiếp tục tiến tới lối vào bí cảnh nữa.

“Người của binh đoàn đánh thuê Bá Nghiệp.” Nhìn thấy trang phục của nhóm chặn đường, Hà Trung lộ ra vẻ mặt khó coi, vội vã ghé sát bên tai Dương Kiệt nói nhỏ: “Dương huynh đệ, không hay rồi, lũ người này là người binh đoàn đánh thuê khét tiếng của thành Ngư Tang, nổi tiếng tham lam, tàn ác và bá đạo, quân đoàn trưởng là một kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 7, thực lực đáng sợ, phía dưới có tam đại phó quân đoàn trưởng đều là chân nguyên tầng thứ 5, những kẻ dám làm phật ý và không hợp tác của Bá Nghiệp, đều bị chu di cửu tộc, ngay cả em bé sơ sinh cũng không tha, chỉ là trong quân đoàn cao thủ đầy rẫy, nghe nói phía sau lại có gia tộc hùng mạnh đỡ lưng, nên ngày thường tung hoành ngang dọc ở khu vực Ngư Tang này, không ai dám đụng vào....

không ngờ chúng lại nắm được thông tin về bí cảnh của Bắc Minh Tông, hiện giờ chúng chặn lại ngay lối vào bí cảnh, e rằng chúng ta sẽ không có cơ hội đi vào bên trong rồi.”

Dương Kiệt nghe xong lời giới thiệu về quân đoàn Bá Nghiệp, trong đôi mắt không kèm được lóe qua sát khí.

Mẹ kiếp, chu di cửu tộc, ngay cả em bé sơ sinh cũng không tha.

Lũ súc sinh này đáng tội chết.

Dương Kiệt tuy không phải là người tốt, nhưng có nguyên tắc và chuẩn mực của mình, tuyệt đối không liên lụy tới người không liên quan, huống chi là em bé sơ sinh vô tội chứ?

Nên lúc này người của quân đoàn Xích Luyện đã nằm trong bảng danh sách đen của anh ta rồi, nếu như dám đụng vào mình, sẵn sàng đưa tiễn lũ súc sinh này xuống địa ngục xám hối.

“Bắt đầu từ hôm nay, khu vực này thuộc quyền cai quản của binh đoàn Bá Nghiệp, không phải người của tam đại gia tộc, thập đại binh đoàn đánh thuê của khu vực Ngư Tang, không được phép bén mảng tới nơi này, muốn sống thì mau cút về nhà bú sữa mẹ đi.”

“khà khà khà khà ~~~~~ đứng, đứng, cút về nhà mà bú tity mẹ đi!!”

Một tên mặt mày bặm trợn, đặc biệt là mắt bên trái có vết sẹo chảy dài từ trán xuống tới lỗ mũi, bước ra lạnh lạnh quất tháo.

Ngay lập tức mấy tên đồng bọn ở phía sau chọc phá lên cười.

Nhóm của Hà Trung giận tới nổi mặt đỏ tía tai, nhưng không ai dám đứng ra chống đối với người của binh đoàn Bá Nghiệp, chỉ biết cắn chặt răng đầy vẻ bất cam nhìn chằm chằm vào đối phương.

“Không biết tại hạ có quyền vào đó không nhỉ?” Dương Kiệt từ phía sau bước ra, lạnh lạnh nói.

“Người của ngũ đại môn phái?” Nhìn thấy bộ trang phục trên người Dương Kiệt, trong đôi mắt của tên có khuôn mặt bặm trợn khẽ lóe qua tia sáng đầy sát khí, nhưng nhanh chóng được che giấu đi, giả vờ mang theo nụ cười thân thiện cười nói: “Ồ, thì ra là môn đồ của ngũ đại môn phái, tất nhiên là có tư cách đi vào bí cảnh rồi, mời vào.”

Nói xong, khẽ né người qua một bên, tạo ra tư thế mời Dương Kiệt đi vào.

“Tại hạ muốn dẫn theo ba người này vào chung, được chứ?” Dương Kiệt đưa tay chỉ về phía nhóm Hà Trung, Hà Trung và Ngô Bình lập tức lộ ra ánh mắt căm kích.

Tên khuôn mặt bặm trợn giả vờ lộ ra vẻ khó xử, nói: “Xin lỗi, người của ngũ đại môn phái chỉ được quyền đi vào một mình, không được phép dẫn theo người khác vào, nếu như ai cũng như tiểu huynh đệ, thì còn gì quy tắc nữa chứ?”

Nói xong, đột nhiên mang theo ánh mắt đầy dâm dục nhìn về phía Hà Uyển Thanh, khoái trá cười nói: “Tất nhiên, nếu như tiểu cô nương này đồng ý ngủ với tại hạ một đêm, tại hạ có thể châm chước cho phép cả nhóm đi vào bí tích, thế nào?”

“Hừ ~~~~~!!” Hà Uyển Thanh phóng ánh mắt chán ghét về phía tên khuôn mặt bặm trợn, giận dữ hừ mạnh một tiếng.

Hà Trung hận không thể lao tới phang thây xé thịt tên khốn định mạo phạm em gái của mình.

“Ý các hạ là không còn gì để nói nữa phải không.” Dương Kiệt sát khí đằng đằng, huyền thiết chùy xuất hiện trên tay, chuẩn bị lao tới kết liễu lũ súc sinh này.

Tên khuôn mặt bặm trợn chỉ mong có thể, thực ra hẳn không muốn để một tên tiên thiên tầng thứ 2 như Dương Kiệt bước vào bí cảnh để tranh giành với người của mình tý nào, nhưng vì uy quyền của ngũ đại môn phái, nên đành cắn răng nhượng bộ, nhưng cũng không quên tìm cách chọc tức khiêu khích anh ta để có cơ ra tay trừ khử Dương Kiệt.

Nếu như là người của tông môn gây sự ra tay trước, cho dù có bị đánh chết, phía tông môn cũng không dám trách tội người khác, chỉ hận bản thân không có thực lực mà đi gây sự thì có chết cũng ráng chịu. (Tất nhiên, đệ tử thiên tài không tính. Dám đụng vào thử xem rồi biết cảnh.)

Nhưng nếu như người ngoài gây sự trước sát hại người của tông môn, thì phía tông môn sẽ không bao giờ tha thứ cho hung thủ, sẽ phái cao thủ trong tông môn tới tàn sát hung thủ và những người có liên quan, mục đích là giữ thể diện của tông môn, không phải ai cũng có thể khiêu khích được.

Hiện giờ xung quanh chắc chắn có không ít do thám đang ẩn nấp đâu đó chờ thời cơ, nếu như vô duyên vô cớ ra tay sát hại người của tông môn, để chuyện này lộ ra ngoài, ngay thế thế lực ở phía sau đỡ lưng cũng sẽ gặp rắc rối to, nhưng nếu như đối phương ra tay thì lại khác, hoàn toàn có cơ tự vệ sát hại đối phương.

mặc dù trong lòng vui mừng tốt độ, nhưng bề mặt giả vờ lộ ra vẻ bất mãn giận dữ: “Các hạ, binh đoàn Bá Nghiệp tôn trọng người của tông môn, nhưng không có nghĩa là sợ hãi, để các hạ muốn làm gì thì làm, nếu như các hạ còn vô cớ gây sự, đừng trách chúng tôi nặng tay à nha.”

“Chẳng phải trùng ý của lũ súc sinh các ngươi sao? Còn ở đó mà giả nai chi nữa, muốn gì thì cứ nhào vô kiếm ăn, để xem bố mày có đủ mày lấy một cái không nhé?” Dương Kiệt lộ ra nụ cười khiêu khích lạnh lạnh nói.

“To gan ~~~! Dám sỉ nhục khiêu khích binh đoàn Bá Nghiệp của bọn ta, cho dù là đệ tử tông môn, cũng đừng mong yên thân. Ngươi đâu, bắt trói chúng lại cho ta, nếu như phản kháng, giết không tha ~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn có chút muốn lao tới ôm hôn Dương Kiệt vài cái, mẹ kiếp, hợp tác quá đi, nếu như không trả lễ thì quả thật có lỗi với đối phương rồi.

“sát ~~~~!!” “sát ~~~~!!” “sát ~~~~!!”

Người binh đoàn Bá Nghiệp ai nấy đều mang theo nụ cười tàn nhẫn khát máu, hùng hổ lao tới tấn công nhóm của Dương Kiệt.

Hà Trung và Ngô Bình lập tức tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu, nhưng Dương Kiệt giơ tay ra cản lại, nhìn về phía đám người của Xích Luyện như lũ sói nhìn thấy con dê béo hùng hổ lao tới, cười lạnh nói: “không cần các vị ra tay, để đó cho đệ giải quyết được rồi.”

Mẹ kiếp, chúng đều là điểm kinh nghiệm không đầy, sao có thể nhường cho người khác được chứ, đối với lũ súc sinh này, giết chúng hoàn toàn không bị day dứt lương tâm, còn gì bằng nữa.

“Giới Vương Quyền X 3 ~~~! Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~!!” Huyền Thiết Chùy trực tiếp bổ thẳng vào đầu của tên chạy vượt trên cả nhóm, đầu và chùy va đập vào nhau, vô cùng hiển nhiên cái đầu của hắn lập tức vỡ tung ra như quả bom bóng bị vỡ.

Cảnh tượng ghê rợn đó, khiến mấy tên chậm chân hơn ở phía sau giật mình kinh hãi, không tự chủ dừng bước tiến lại.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 4, nhận được 10000 điểm kinh nghiệm”

Dương Kiệt tất nhiên không thể vì chúng chùn bước mà tha mạng cho chúng, tiếp tục lao tới mỗi người tặng cho một cú vào đầu, kết thúc cuộc đời đầy tội ác của lũ súc sinh này.

“Ngừng tay lại ~~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn nhìn thấy Dương Kiệt tàn sát thuộc hạ của mình, đôi mắt tràn đầy gân máu, khuôn mặt nhăn nhó vì căm phẫn, khí thế của một tiên thiên tầng thứ 9 phát tán ra, trực tiếp lao tới giải cứu thuộc hạ của mình.

“Cuồng Ma Loạn Vũ ~~~~!!” Cú chưởng tràn đầy khí thế tà ác vỡ ra, đó chính là tuyệt học đặc chí mà hắn dùng để tung hoành khắp Ngự Tang suốt mười mấy năm nay, uy lực tuyệt đối không tệ.

Dương Kiệt có cảm giác như đang bị vô số hồn ma bao vây, ớn lạnh cả xương sống, không dám xem thường, trực tiếp triệu hồi võ hồn Huyền Vũ, vung chùy quét thẳng vào cú chưởng do hắn ấn tới: “Biến ~~~~!!”

Pằng ~~~~!!

Chùy và cú chưởng va đập vào nhau, cả hai đều bị uy lực đòn đánh đối phương đẩy lùi về phía sau vài bước mới đứng vững.

Tên khuôn mặt bặm trợn mang theo vẻ mặt bất ngờ khó tin nhìn chằm chằm vào Dương Kiệt, không thể ngờ nổi một tên chi tiên thiên tầng thứ 2 mà có thể chống đỡ chiêu đánh bảy thành công lực của mình, thậm chí bàn tay tung chưởng vẫn còn đang run lên cầm cập.

Cho dù là sử dụng bí pháp cũng không thể đánh sợ tới cỡ đó chứ?

Gần chục tên thuộc hạ lúc này chỉ còn lại năm tên bước tới bên cạnh hắn, tên khuôn mặt bặm trợn dúm mày nói: “Các hạ muốn đối địch của binh đoàn Bá Nghiệp thật sao?”

“Câu hỏi dư thừa! Chẳng phải các ngươi muốn tìm cơ giết ta sao? Giờ thấy ta là khúc xương khó ngậm, xì xì, cái gì mà khúc xương, thấy bố mày lợi hại nên định làm hòa sao? trề rồi.” Dương Kiệt cười lạnh khinh bỉ nói.

“To gan, tưởng ta sợ người sao? Huyền âm cửu trảm ~~~~!!” Tay phải tạo thành thế đao, vẩy chém chín nhát về phía Dương Kiệt.

Hú ~~~~! Hú ~~~~! Hú ~~~~! Hú ~~~~!....

Âm thanh như mưa quỷ rên khóc vang lên không dứt, chín tia khí màu đen như chiếc lưới khổng lồ khóa chặt mọi lối di chuyển của Dương Kiệt, khiến anh ta không thể né tránh mà phải trực diện chống đỡ.

“Tam Chuyển Thuần Dương Công, vận chuyển ~~~!! Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, giúp ta phá, phá, phá ~~~!” Thuần Dương Công chí cương chí dương, tuyệt đối là khắc tinh của những công pháp âm tà, một chiếc chùy dạng khí không lồ quét ra, va đập vào những tia khí màu đen, lập tức đánh tan tát cả, tiếp tục bắn thẳng về phía nhóm người Bá Nghiệp.

“Né ra ~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn gào lớn một tiếng ra hiệu cho đám thuộc hạ còn lại tránh xa, bản thân không lùi mà tiến, một chiêu cuồng ma loạn vũ vỗ ra, ầm thẳng vào cây chùy khí đang bắn tới.

Pằng ~~~!!

Cơ thể tên khuôn mặt bặm trợn bị uy lực của chiêu tấn công đẩy lùi về phía sau, nhưng đòn đánh của Dương Kiệt cũng bị phá vỡ, hắn cũng chưa kịp vui mừng phản công, ai ngờ Dương Kiệt đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt, nhìn thấy nụ cười bí hiểm trên môi anh ta, trong lòng tên khuôn mặt bặm trợn lập tức cảm thấy không hay, không đợi hắn kịp phản ứng, tay phải tạo thành nắm đấm đầm đấm thẳng vào ngực của đối phương: “Phi Lũ Bạo Liệt Quyền ~~~!!”

“A ~~~!! Thần Quỷ Than Khóc ~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn cũng không phải tay vừa, thi triển tuyệt học, phía sau lưng xuất hiện hình bóng một cái đầu lâu đang nhe răng cười, hình bóng đó tựa như bị hút hết vào cánh tay phải, tay phải bị bao bọc bởi một lớp khí như đóm lửa màu đen tung chường ầm thẳng vào cú đấm đang đầm tới của Dương Kiệt.

Pằng ~~~!!

Cả hai đồng loạt bị đẩy lùi về phía sau vài bước, tên khuôn mặt bặm trợn còn chưa kịp đứng vững, đột nhiên lại cảm thấy một lực đẩy đáng sợ đẩy cơ thể hắn lùi về phía sau năm mét, sau đó té ngã xuống đất không động đậy được nữa.

Hiệu ứng tuyệt học kích hoạt, thời cơ đã tới!

Dương Kiệt nhanh chóng vận chuyển thuần dương công xua tan âm khí do đối phương đánh vào trong người, lập tức cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn nhiều, huyết khí lưu thông trôi chảy hơn, biết không thể tốn thời gian nữa, trực tiếp triệu hồi vũ hồn: “Huyền Vũ, xuất trận ~~~!!”

Con rùa có rân quắn quanh cổ to bằng lòng bàn tay xuất hiện trên đỉnh đầu rồi nhập thẳng vào cơ thể của anh ta, cân nặng của Dương Kiệt lập tức tăng lên gấp bốn lần, mỗi bước chạy đều khiến mặt đất rung chuyển như đang động đất vậy.

“Cản ... cản hẳn lại ~~~!!” Tên khuôn mặt bặm trợn cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể động đậy, nhìn thấy Dương Kiệt như chiếc máy ủi công sức lớn lao tới, hoảng hốt la hét ra lệnh cho mấy tên thuộc hạ cản anh ta lại.

“Biến ~~~!!” Dương Kiệt vung chùy quét bay những tên dám cản đường, khi cách nơi tên khuôn mặt bặm trợn nằm bất động còn khoảng một mét, hai chân nhún mạnh xuống đất tung người lên không trung, hai tay hai chân dang rộng ra, tựa như một quả bom tiềm kích dội thẳng xuống cơ thể tên khuôn mặt bặm trợn.

“Phi Lũ Xung Thiên Pháo ~~~!!”

“không ~~~~~!!”

Rầm ~~~!!

Crack ~~~!!

Bị cơ thể nặng hơn 640kg đè vào người, xương cốt gần như gãy vụn ra hết, máu kèm nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, cảm giác choáng váng đầu óc ập tới, toàn thân co giật liên hồi, dính phải chiêu này cho dù không chết cũng thành tàn phế rồi.

Tiếp tục tặng thêm một chùy vào đầu, kết thúc cuộc đời đầy tội ác của tên súc sinh này.

“Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 9, nhận được 50000 điểm kinh nghiệm!”

Xịt ~~~!! Xịt ~~~!! Xịt ~~~!!

Những do thám đang ẩn núp ở xung quanh nhìn thấy cảnh máu mê tàn nhẫn đó, đều không kiềm được hít sâu hơi lạnh vào người.

Dương Kiệt lập tức bị họ liệt vào danh sách ác quỷ không nên đụng vào.

“Ác ... ác ma, hẳn là tên ác ma ~~~!!” “chạy, chạy mau ~~~!!”

Mấy tên thành viên Xích Luyện còn sống sót nhìn thấy đội trưởng của mình bị chết một cách thê thảm, toàn thân run lên cầm cập, không còn đủ dũng khí ở lại chiến đấu nữa, đồng loạt quay đầu bỏ chạy về hướng lối vào bí cảnh, định chạy đi tìm quân đoàn trưởng của mình để báo thù.

“Chạy? Bộ trưởng muốn chạy là chạy được sao?” Nhìn thấy điểm kinh nghiệm của mình định tháo chạy, Dương Kiệt tất nhiên là không đồng ý rồi, đặc biệt là những điểm kinh nghiệm đầy tội ác như thế này.

“Cần khôn Nhất Thiêm ~~~!” pằng ~~~!! Một cái đầu vỡ tung ra như bong bóng bị vỡ.

“Cần khôn Nhất Thiêm ~~~!” pằng ~~~!! Lại thêm một cái đầu cùng chung số phận với tên lúc này.

.....

Năm tên thành viên cuối cùng của quân đoàn Bá Nghiệp đều chết thảm dưới tay Dương Kiệt, tên cuối cùng gần như một chân bước vào lối vào bí cảnh, còn chưa kịp vui mừng phấn khích khi sắp thoát nạn, một quả chùy khổng lồ từ phía sau bổ vào đầu, chết không kịp kêu lấy một tiếng nào cả.

“Mẹ kiếp, cái thứ gì đầu, trông mặt mũi bố mày trung hậu tưởng dễ ăn hiếp sao? Cái giá phải trả cho việc ý mạnh hiếp yếu là thế này nè, hừ hừ!!” Dương Kiệt thu lại huyền thiết chùy vào túi cần khôn, hướng về xác đám thành viên Xích Luyện nhỏ miếng nước bọt, xem ra vẫn còn chưa hết căm hận lũ khôn định “ăn hiếp” mình.

“Vào thôi, còn đứng đó ngơ ngác làm gì nữa.” Dương Kiệt vẫy vẫy tay ra hiệu cho nhóm Hà Trung vẫn còn đứng chết đứng ở phía xa.

“Ừc ừc ...” Hà Trung và Ngô Bình nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, cả hai đưa mắt nhìn nhau, không ngờ một người có khuôn mặt “hiền lành trung hậu” lại có thực lực đáng sợ và hung tàn như thế này, trong lòng không kèm được thờ phào nhẹ nhõm khi ngay từ đầu đã không đắc tội Dương Kiệt, nếu không thì e rằng mình đã phải chịu chung cảnh với tên Triệu Cao và đám người của quân đoàn Bá Nghiệp rồi.

Nhưng cũng không kèm được có chút lo lắng sợ hãi, Dương Kiệt ra tay giết sạch người của Bá Nghiệp, chẳng khác nào động vào ổ kiến lửa, đặc biệt là ổ kiến lửa này có con kiến chúa là chân nguyên tăng thứ 7, tuyệt đối không phải cả nhóm lúc này có thể chống đỡ nổi, không chừng tan xương nát thịt cũng nên, có chút do dự nên tiếp tục đi theo Dương Kiệt vào trong bí cảnh hay không.

Trong lúc Hà Trung và Ngô Bình đang do dự không biết nên rút lui hay tiếp tục, Hà Uyển Thanh trực tiếp dùng hành động của mình để trả lời, nhẹ nhàng bước tới sau lưng Dương Kiệt, chuẩn bị theo chân anh ta đi vào trong bí cảnh.

Từ sau phản bội và cái chết của tên Triệu Cao, Hà Uyển Thanh trở nên lầm lỳ ít nói, xem ra cú sốc tâm lý khá nặng khiến cô ta trở nên cứng chặc hơn, khép kín hơn, không còn là cô gái ngây thơ chìm đắm trong tình yêu như trước kia nữa.

Cũng không biết là điều tốt hay xấu đây.

Nhìn thấy em gái ruột có quyết định, Hà Trung chỉ còn cách cắn răng đi lên tàu giặc của Dương Kiệt, mặc dù muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Hà Uyển Thanh, biết rõ rằng có ngăn cản cũng bằng thừa, nên đành tiếp tục đi theo bảo vệ an toàn cho em gái của mình.

Còn Ngô Bình khề điu mày suy nghĩ một hồi, lặng lẽ đi theo phía sau Hà Trung, nói rõ quyết tâm của mình.

Dương Kiệt có chút không muốn dẫn theo nhóm Hà Trung đi vào trong bí cảnh, không phải anh ta muốn trở mặt, mà là vì trong bí cảnh biết bao nguy hiểm đang chờ đợi, trong bí cảnh tuyệt đối không phải chỉ toàn màu hồng như mọi người lầm tưởng, đặc biệt là đã kết thù với quân đoàn Bá Nghiệp, bản thân Dương Kiệt còn chưa chắc tự bảo vệ được bản thân, sao mà đủ sức đi bảo vệ người khác chứ?

Thế nhưng nếu như đối phương đã kiên quyết đi vào trong bí cảnh thám hiểm, Dương Kiệt cũng không phản đối, trong sức mình có thể cố gắng bảo vệ mạng sống của họ vậy.

Dẫn theo cả nhóm đi thẳng vào lối vào bí cảnh, khuất đi sau lối vào hình dạng giống cánh cửa dạng khí lúc phình to lúc thu nhỏ không ổn định đang treo lơ lửng trên không trung.

“Mau, mau quay về báo cáo với tộc chủ rằng lối vào bí cảnh Bắc Minh Tông đã được khai thông, người phụ trách canh gác của Bá Nghiệp đã bị tiêu diệt sạch sẽ, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm hiếm gặp này.” Những tên do thám của các gia tộc nhỏ hoặc quân đoàn không quá lớn mạnh nhìn thấy nhóm Dương Kiệt biến mất sau lối vào, lập tức nhận nhiệm vụ phấn khích hẳn lên, không ngừng phất người quay trở về gia tộc hoặc quân đoàn báo tin để phái những cao thủ trong tộc và quân đoàn đi vào bí cảnh thám hiểm.

Dương Kiệt vừa bước vào lối vào bí cảnh, chỉ thấy cảnh tượng trước mặt tối sầm lại, đầu óc choáng váng quay cuồng, cơ thể tựa như bị một thứ sức mạnh đáng sợ nào đó kéo giãn ra, đau đớn vô cùng.

Đó chính là tác hại khi đi vào pháp trận truyền tống không ổn định.

Con đau đớn kéo dài gần hai phút đồng hồ mới ngưng hẳn, đợi tới khi Dương Kiệt mở to mắt ra, phát hiện mình đang nằm giữa một thảo nguyên rộng mênh mông, xa xa ở phía trước mặt là những dãy núi hùng vĩ cao chót vót, bên phải là một khu rừng rậm bạc ngàn che khuất cả khu vực rộng lớn, còn sau lưng là bãi cát sa mạc vô biên vô giới.

Quay đầu liếc nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của nhóm Hà Trung đâu cả, chắc là lúc truyền tống vào bí cảnh đã bị ngẫu nhiên phân tán ra khắp nơi rồi.

Chính một thể giới nhỏ do một kẻ đại thần thông dùng thần lực của mình chế tạo ra.

Linh khí trong này dồi dào hơn bên ngoài gấp đôi, nếu như tu luyện ở nơi này một thời gian dài, tốc độ sẽ tiến triển thần tốc.

Tất nhiên, lợi ích đó không liên quan gì tới Dương Kiệt cả, vì anh ta thăng cấp nhờ điểm kinh nghiệm khi giết quái chứ không phải nhờ vào hấp thụ linh

khí.

Nhưng ở một nơi linh khí dồi dào như thế giới nhỏ này, chắc chắn sẽ tràn đầy linh thảo, linh quả thậm chí là những con ma thú lớn mạnh.

Tất cả đều có thể trở thành điểm kinh nghiệm cho anh ta.

“Khoan đã, lối vào, lối vào biến đi đâu mất tiêu rồi? Nếu không có lối vào, sau này muốn rời khỏi phải làm sao đây??” Sức nhớ ra một điều quan trọng sắc mặt của Dương Kiệt trở nên vô cùng khó coi.

Đúng thế, lối vào biến mất, lối ra không thấy đâu cả, chẳng lẽ suốt đời bị nhốt trong cái bí cảnh này sao?

“Không, chắc chắn là có lối thoát ra khỏi bí cảnh, nếu không thì người của quân đoàn Bá Nghiệp sao có thể an toàn đi vào trong này thám hiểm chứ? Trước khi vào, chắc chắn chúng đã từng cho người đi đầu mở đường, chắc chắn sẽ có cách thoát ra khỏi bí cảnh này nên cả quân đoàn mới kéo vào đây. Chỉ là do mình không biết, sau này bắt lấy vài tên, từ trong miệng chúng tra khảo cách rời khỏi bí cảnh cũng không muộn.” Nghĩ tới điều đó, sắc mặt của Dương Kiệt dịu lại đôi chút.

“Hiện giờ cả nhóm bị phân tán ra, tạm thời hãy đi sâu vào trong rừng thám hiểm coi có thể tìm thấy cơ duyên gì không, sẵn tiện trên đường thăm dò hành tung của họ xem sao, nếu như hội tụ được cả nhóm thì càng tốt, còn nếu không thì mong họ tự giữ được an toàn cho bản thân thôi.” Có được quyết định, Dương Kiệt trực tiếp phóng thẳng về phía khu rừng ở phía bên tay phải của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phí Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Đoàn nghĩa

“Tán Nguyệt Hoa” “Linh Mộc Thảo” “Ngân Giác Thảo”. Chặc chặc, không ngờ bí cảnh này lại dồi dào tài nguyên như thế này, linh thảo linh quả cấp 1 cấp 2 đầy đường, xem ra bí cảnh này đã lâu rồi không ai bước vào, nên mới sinh sôi nảy nở nhiều như thế này.

Nhưng qua một thời gian cũng sẽ bị những người ghé thăm quét sạch hết cho mà xem, điển hình là như mình hiện giờ nè, hí hí.”

Trên đường di chuyển về hướng khu rừng rộng lớn mênh mông ở phía xa, không ngừng phát hiện không ít linh thảo linh quả mọc đầy trên đường, Dương Kiệt tựa như công nhân vệ sinh ngoài đường quét sạch mọi thứ mà mình nhìn thấy một cách không biết mệt mỏi, vui mừng phấn khích cười tới nỗi híp cả đôi mắt, mồ hôi trên đôi má lưng lay không ngừng.

“Đó chính là Long Huyết Đăng ~~~!!” Chỉ thấy một cây đăng đỏ rực như lửa, gốc rễ xòe ra giống hình dáng của con rồng thu nhỏ nằm dưới một cây đại thụ, Dương Kiệt toàn thân run lên vì phấn khích.

Long Huyết Đăng, linh dược cấp 4, có thể không cần luyện chế thành đan dược, có thể trực tiếp phục dụng, là một loại thánh dược điều trị quý giá, có tác dụng bồi bổ huyết khí bị tổn thất trong cơ thể.

Một cây Long Huyết Đăng, có thể ngay lập tức bồi bổ đầy lượng huyết khí của mười người đàn ông trưởng thành khi bị hút sạch huyết khí trong cơ thể. Đối với những người theo con đường luyện thể, càng là thánh dược tu luyện vô giá, không phải có tiền cũng mua nổi.

Dương Kiệt không ngờ mình lại may mắn như thế này, vừa mới vào bí cảnh chưa được bao lâu, đã phát hiện ra Long Huyết Đăng, cho dù mình không sử dụng, đem ra ngoài bán đấu giá, ít nhất cũng phải trên mấy chục triệu linh thạch cấp thấp chứ không ít.

“Đúng là người tốt được vận may tốt, người xua không lừa dối ta tý nào.” Dương Kiệt không kềm được cảm thán.

Hón hờ chạy tới bên cạnh Long Huyết Đăng, quỳ xuống nhẹ nhàng xới tung gốc rễ nó lên, cầm trên tay không ngừng ngắm nghía một cách thích thú.

Nếu như có một luyện đan đại sư có mặt ở đây nhìn thấy hành động của Dương Kiệt, chắc chắn sẽ lao tới phang thây xẻ thịt anh ta ra cho mà xem.

Quy tắc ngầm của đại lục Huyền Thiên là thu lượm linh thảo linh quả tuyệt đối không được nhổ tận gốc rễ, chỉ được lấy đi một phần, để dành lại phần gốc rễ để nó có thể tiếp tục sinh sôi nảy nở để dành cho người sau này.

Nếu như để công chúng biết được hành động thất đức này, chắc chắn sẽ bị mọi người truy sát tới cùng.

Rõ ràng một tay gà mờ như Dương Kiệt không biết rõ quy tắc đó, nên cả gốc lẫn rễ đều bị anh ta bóc ra khỏi mặt đất, không để chừa lại chút gì cả.

“Con heo mập kia, ai cho phép mày dám đụng tới đồ của gia tộc họ Đoàn của ta hả??? Còn không mau mau bỏ xuống ~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt đang chuẩn bị bỏ Long Huyết Đăng vào trong càn khôn tháp cất giấu cẩn thận, phía sau lưng đột nhiên vang lên tiếng quát tháo đầy giận dữ.

Dương Kiệt giật mình quay đầu lại nhìn, phát hiện sau lưng xuất hiện một tên thanh niên trẻ tuổi trên người mặc bộ trang phục quý tộc, tay cầm quạt giấy, thần sắc cao ngạo như lỗ mũi mọc trên trán, cổ gồng tạo ra dáng vẻ tựa như một phiên phiên công tử phong lưu vậy.

Đi theo phía sau lưng hắn là hai người đàn ông trung niên, một gầy, một vạm vỡ, khí thế từ trên người hai người này phát tán ra tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 2 và tầng thứ 3.

Hai người mang theo vẻ cung kính đi theo phía sau tên công tử, chắc là người hầu hoặc hộ vệ của hắn.

Điều đó chứng tỏ rằng vị thế của tên công tử tuyệt đối không đơn giản, mặc dù bản thân hắn chỉ mới đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 8 mà thôi.

Nhìn thấy cảnh giới của hai người đàn ông ở phía sau lưng tên công tử, trong lòng Dương Kiệt lập tức trầm xuống.

Chân nguyên tầng thứ 2 tầng thứ 3, tuyệt đối không phải Dương Kiệt có thể đối phó được.

Ít nhất là hiện tại không thể.

“Heo mập, còn không mau mau quỳ xuống dâng Long Huyết Đăng trên tay ngươi cho bốn công tử? Nếu như bốn công tử vui vẻ, có thể tha cho cái mạng chó của ngươi.” Tên công tử tỏ vẻ cao ngạo vô cùng, mang theo giọng điệu khinh bỉ quát tháo.

Hai tên hộ vệ ở phía sau chỉ mang theo nụ cười giễu cợt và cười trên đau khổ của người khác chiêm ngưỡng công tử của mình hành hạ kẻ khác.

“Heo mập? Chỉ câu này thôi là mày không có đường sống rồi con ~!!”

“Ái da, thì ra là Đoàn công tử sao? Công tử danh chấn giang hồ, võ nghệ cao cường, đẹp trai phong lưu, là thần tượng của biết bao thiếu nữ xinh đẹp, hôm nay được gặp, quả thật là phúc đức ba đời của tiểu nhân. Tiểu nhân quả thật đáng tội chết, không biết rằng thanh Long Huyết Đăng là của công tử, vô tình chạm vào, mong công tử thứ lỗi, thứ lỗi, hi hi, xin hỏi quý danh vị công tử phong lưu điển trai là ...”

Dương Kiệt lập tức mang theo vẻ mặt như con chó luộc chín đầu nịnh bợ hỏi.

Cả tên công tử và hai tên hộ vệ đều lộ ra ánh mắt đầy khinh bỉ, tên công tử nghe xong những lời nịnh hót của Dương Kiệt lảng lảng dễ chịu như đang ở trên mây, ngẩng cao đầu cười lạnh nói: “Bốn công tử họ Đoàn tên Nghĩa, một trong tứ đại công tử trứ danh của thành Ngự Tang, gia phụ là tộc trưởng của gia tộc họ Đoàn hùng mạnh ở Ngự Tang, ta thấy chú mày cũng chút dấp dáng của một con chó theo đuôi, hôm nay bốn công tử thấy vui, phá lệ thu nhận chú mày làm tên hầu hầu hạ cho ta, chú mày nên cảm ơn tổ tiên đi, không phải ai cũng đủ tư cách trở thành con chó của bốn công tử đâu đấy, còn không mau mau quỳ xuống dâng Long Huyết Đăng lên rồi khấu đầu cảm tạ bốn công tử nữa.”

“Vâng vâng, tiểu nhân tới ngay ạ, cảm ơn, cảm ơn công tử đã cho tiểu nhân một vinh dự ngàn năm hiếm gặp này ...” Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như tên đầy tớ nhìn thấy chủ, hí hửng chạy tới trước mặt tên Đoàn Nghĩa, anh ta thậm chí còn giả vờ chạy quá hấp tấp, không thận trọng vướng phải thứ gì đó, với tư thế chó vồ cứng té ngã xuống đất, khiến tên Đoàn Nghĩa và hai tên hộ vệ chọc phá lên cười khinh bỉ.

“Hi hi, vinh dự đưa tiễn công tử về địa ngục đấy, không cần phải cảm ơn tiểu nhân nha.”

Trong lúc Dương Kiệt đang bối rối bò dậy, nụ cười nịnh bợ trên môi lập tức thay đổi bằng nụ cười bí hiểm, lúc này khoảng cách giữa nơi Dương Kiệt đang đứng và tên Đoàn Nghĩa chỉ còn cách khoảng một mét, cơ thể anh ta đột nhiên bị bao bọc bởi lớp khí màu đỏ như lửa, cơ thể nhanh như chớp áp sát tới trước mặt Đoàn Nghĩa, tay phải tạo thành nắm đấm, trực tiếp đâm thẳng vào đầu hắn.

“To gan ~!!”

“Ngươi dám ~!!!!”

Pằng ~~~~~!!

Á ~~~~~!!

Phụp ~~~~~!!

Hai tên hộ vệ chỉ vừa kịp phản ứng gào thét chuẩn bị ra tay, quả đấm của Dương Kiệt đã đâm thẳng vào khuôn mặt vẫn còn mang theo nụ cười cao cao tại thượng của Đoàn Nghĩa, khuôn mặt của hắn hứng trọn cú đâm ngàn cân, lập tức bị biến dạng, máu từ mũi và miệng phun bắn ra dính đầy cú đâm của Dương Kiệt và nhuộm khuôn mặt của hắn.

Đoàn Nghĩa trực tiếp bị đánh bay ra xa té ngã xuống đất, cơ thể co giật liên hồi, miệng không ngừng phát ra những tiếng ú ớ vô nghĩa.

“Công tử ~~~~~!!” “Chết ~, mày phải chết ~~~~~!!” Hai tên hộ vệ nhìn thấy chủ nhân bị đánh trọng thương không biết sống chết ra sao, phần nộ tột cùng, trực tiếp tung đòn tấn công nhằm giết chết tên khốn trời đánh dám đánh lên để trả thù cho chủ nhân của mình.

“Sương long độ giang ~!!” “bát biến thân quyền ~~~~~!!”

Gào ~~~~~!!

Rít ~~~~!!

Tiếng rỗng gầm vang, một con rồng dạng khí màu trắng bạc từ lòng bàn tay tên gậy phun bắn ra, kèm theo gần cả trăm cú đâm dạng khí từ cú đâm của tên vạm vỡ đâm tới, chia thành hai phía đánh thẳng vào cơ thể Dương Kiệt.

“Cần Khôn Tháp ~~~~!! Huyền Vũ Hộ Thể, Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!” Đối diện đòn tấn công đầy cảm phần của hai kẻ mạnh chân nguyên, Dương Kiệt chỉ còn cách dốc hết toàn bộ ắt chủ bài của mình ra chống đỡ, vung chùy đập thẳng vào con rồng dạng khí đang bay tới, còn cần khôn tháp trực tiếp té ra để hứng chịu cả trăm cú đâm dạng khí của người còn lại.

Pằng ~~~~!!! Pằng ~~~~!!! Pằng ~~~~!!!

Boong ~~~~!! Boong ~~~~!! Boong ~~~~!!

Cần khôn tháp trực tiếp hứng trọn cả trăm quả đâm dạng khí, thân tháp gần như vỡ đứt ra, trực tiếp bay trở về cơ thể của Dương Kiệt, không thể tiếp tục sử dụng được nữa, nhưng cũng may là đã chống đỡ hoàn toàn những cú đâm đáng sợ đó.

Phía Dương Kiệt vung huyền thiết chùy dốc hết toàn lực đánh thẳng vào con rồng trắng dạng khí đang bay tới, quả chùy trong tay bị hất tung ra xa, con rồng dạng khí trực tiếp tông thẳng vào cơ thể anh ta, Dương Kiệt chỉ kịp gào thét một tiếng đầy đau khổ, bị đánh bay tông gãy gần năm cây đại thụ mới té ngã xuống đất, máu với nội tạng từ trong miệng phun bắn ra, xương cốt trong cơ thể gần như bị gãy vụn ra hết.

Chỉ một chiêu, chỉ một chiêu của chân nguyên tầng thứ 2, đã đánh Dương Kiệt trọng thương, hoàn toàn không đủ sức chống đỡ chứ đừng nói phản công.

“Dám mạo phạm tới công tử nhà ta, chết, mày phải chết ~~~~!!” Tên gậy sau khi đánh trọng thương Dương Kiệt vẫn chưa hả giận, tiếp tục lao tới định kết liễu anh ta.

Còn tên vạm vỡ vội vã chạy tới bên cạnh Đoàn Nghĩa đang nằm rên rỉ trên mặt đất, từ trong lòng lấy ra viên đan dược điều trị, nhét vào miệng hắn.

Bóp ~~~~!!

Rầm ~~~~!!

Tung cước quét thẳng vào mặt của Dương Kiệt đang gắng sức bò dậy, lần nữa cơ thể gần 640 kg bị đá bay ra xa, cổ anh ta gần như bị treo sang một bên, toàn thân co giật, không đủ sức đứng dậy nữa.

Lần đầu tiên kể từ khi xuyên không tới thế giới này, lần này là lần trọng thương nghiêm trọng nhất đối với Dương Kiệt.

Đối diện một chân nguyên tầng thứ 2, cho dù là thi triển hết ắt chủ bài, cũng chỉ như mộ đứa trẻ sơ sinh đối diện một người trưởng thành, bị đối phương xoa, bóp, nắn, đập mà không thể làm được gì cả.

“Chết này ~~~~!!” Tên gậy tung lên không trung, đầu gối hướng xuống, chuẩn bị dùng đầu gối giẫm thẳng vào đầu của Dương Kiệt, khiến anh ta chết không toàn thây.

“Khoan đã, đừng lấy mạng hắn ~~~~!! Hãy bắt sống tên khốn đó cho ta, ta phải cắt da xẻo thịt hắn ra từ từ mới hả giận, cho hắn sống không bằng chết ~~~~!!”

Đoàn Nghĩa sau khi dùng thuốc đã đỡ hơn đôi chút, con cảm hận đối với Dương Kiệt tựa như sóng nước ngui ngút, liên miên không ngớt, nhìn thấy tên thuộc hạ định kết liễu anh ta, lập tức lên tiếng ngăn cản.

Rầm ~~~~!!

Nhờ vào tiếng ngăn cản cuối cùng, đầu gối của tên gậy khê xê dịch sang một bên tránh qua cái đầu của Dương Kiệt, giẫm thẳng xuống mặt đất, hình thành một vết nứt đáng sợ trên bề mặt mặt đất.

Tất nhiên, cho dù tên gậy có giẫm thẳng xuống đầu, Dương Kiệt cũng đã cầm sẵn lá bài chiêu mộ Kiều Phong trong tay, thậm chí chuẩn bị ném ra để gọi Phong ca tới dẹp loạn rồi.

Tên gậy lộ ra nụ cười hiểm ác, vung tay chụp lấy cổ áo của Dương Kiệt nhấc bổng anh ta lên, cười lạnh nói: “Mày muốn trách thì nên trách bản thân vì đã dám mạo phạm tới công tử của bọn ta, cắt da xẻo thịt, là một trò thú vị đấy, cứ từ từ thưởng thức đi nhé, khá khá.”

Mặc dù đôi mắt của Dương Kiệt đã gần như nhắm lại mờ không lên nổi, đầu treo sang một bên, máu tươi vẫn chảy đầy trong miệng, nhưng vẫn lộ ra nụ cười chế giễu nói: “Tụi ... tụi bây tưởng ... tưởng mình thắng ... thắng chắc rồi sao.”

“Khà khà, ta không nghĩ một tên tiên thiên tầng thứ 2 quên như mày có thể đảo ngược tình thế.” Tên gậy cười khinh bỉ nói.

Nói xong không thể tranh cãi với anh ta nữa, chuẩn bị vác anh ta đi tới trước mặt chủ nhân của mình, để tên Đoàn Nghĩa ra tay hành hình trút giận.

“Muốn hành ... hành hạ ta sao? Nằm ... nằm mơ đi ... ta sẽ ... sẽ đóng cửa Thả ... thả Phong ca ~~~~~!!” Dương Kiệt dốc hết toàn bộ sức lực trong người, vứt lá thẻ bài trong tay ra xa.

Chiu ~~~~~!!

Tầm thẻ bài vừa vượt khỏi tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, treo lơ lửng trên không trung cách nơi Dương Kiệt và tên gầy đang đứng khoảng năm mét, tầm thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Két ~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ phía sau cánh cửa sắt bước ra, cơ thể những người có mặt ở đây không kiềm được run lên cảm cấp trước khí thế hùng hực từ trong người đó lan tỏa ra.

Uy phong lẫm liệt, hào khí xung thiên, võ công cái thế, không phải Kiều Phong thì còn là ai nữa.

Kiều Phong phóng ánh mắt đầy căm phẫn quét ngang qua tên gầy đang túm lấy Dương Kiệt trên tay, không đợi hấn kịp phản ứng, lập tức thi triển tuyệt học Cầm Long Công, một con rồng dạng khí màu vàng kim từ đôi tay Kiều Phong bắn ra, nhanh chóng bay tới quấn lấy Dương Kiệt đang bị túm lấy cổ áo trên tay tên gầy, trực tiếp kéo anh ta bay về trước mặt mình.

“Kiều Phong tới trễ, khiến chủ nhân bị trọng thương nghiêm trọng, tội thật đáng chết.” Kiều Phong nhẹ nhàng đặt Dương Kiệt xuống đất, chấp thi tạ lỗi.

“không trễ ... không trễ ... tới ... tới đúng lúc lắm ... Phong ... Phong ca, lũ khốn đó dám Dám ức hiếp đệ ... hãy đánh.. đánh chúng thành tàn phế cho đệ ngay ... ngay lập tức” Dương Kiệt nuốt lấy viên đan dược điều trị nội thương do Kiều Phong đưa tới, phóng ánh mắt sát khí đằng đằng về phía ba tên khốn đã khiến mình trọng thương như thế này, cắn răng ra lệnh.

“Xin tuân lệnh ~!” Kiều Phong chấp tay đáp lời, từ từ đứng dậy, quay người lại quét ánh mắt sắc lạnh về phía đám Đoàn Nghĩa, khí thế của một tông sư phóng thích ra, khiến chúng toàn thân run lên cảm cấp, thậm chí tên Đoàn Nghĩa chịu đựng không nổi không tự chủ quỳ ngã xuống đất, đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, khó tin.

“Tiền ... tiền bối ... có sự nhầm lẫn ở đây, chúng tôi.. chúng tôi là người của gia tộc họ Đoàn của thành Ngư Tang, mong tiền bối nể mặt nhà họ Đoàn bỏ qua chuyện này cho.” Đối diện với khí thế của một tông sư hùng mạnh, dáng vẻ cao ngạo luôn ở bề trên của tên gầy tan biến theo chiều gió, hận không thể quỳ xuống van xin Kiều Phong tha mạng ngay lập tức, vội vã đem uy danh của gia tộc họ Đoàn ra đỡ lưng, hy vọng đối phương nể sợ tha mạng cho cả nhóm.

Nghe xong lời nói vừa mang vẻ van xin vừa mang vẻ hăm dọa của tên gầy, Đoàn Nghĩa mới từ trong con kinh hãi sức nhớ tới thân phận của mình, vội vã vùng dậy hét lớn: “Đúng thế, bốn công tử là con cháu đích truyền của nhà họ Triệu, một trong tứ đại gia tộc hùng mạnh nhất khu vực Ngư Tang, cha của ta là tộc trưởng, nếu như các người dám đụng tới ta, gia tộc nhà họ Triệu sẽ không tha mạng cho các người đâu, hừ hừ. Nếu như các người biết điều quý xuống khấu đầu tạ lỗi, tự phế hai tay, bốn công tử sẽ rù lòng thương tha cho cái mạng chó của các người.”

Hai tên hộ vệ có chút muốn lao tới tặng cho tên khốn ngu xuẩn vài cú bạt tai vào mặt.

Mẹ kiếp, kêu một tông sư quỳ xuống khấu đầu, tự phế hai tay xin tha mạng? Bộ mày tưởng mày là ai vậy? Ngay cả tộc trưởng có mặt ở đây khi đối diện với một tông sư cũng phải nói năng khách sáo không dám đắc tội người ta đấy chứ.

Tuy trong gia tộc có không ít cao thủ tông sư, thậm chí tộc chủ là một kẻ mạnh nguyên thần, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, lúc này không biết trời cao đất rộng đi buông lời sỉ nhục người ta nữa chứ?

Giờ thì tốt rồi, tên công tử này từ nhỏ được nuông chiều buông thả, không sợ trời không sợ đất, tưởng rằng chỉ cần mạng uy danh nhà họ Triệu ra thì ai cũng phải hoảng sợ sao?

Nhìn kỹ đi, người ta là tông sư, là tông sư đấy! Mày có biết tông sư là gì không? Đúng là đầu óc bã đậu. mày muốn chết tự đâm đầu vào tường mà chết đi, đừng hại chết bọn tao chứ!!!

“Không, tiền bối ... ý ... ý của công tử không phải là” Nhìn thấy sắc mặt đã trầm đen như than của Kiều Phong, hai tên hộ vệ giật mình hoảng hốt, tên vạm vỡ vội dùng tay bịt lấy miệng của Đoàn Nghĩa không cho hắn nói tiếp nữa, còn tên gầy run sợ lên tiếng giải thích.

“Đừng lời thôi với.. với chúng nữa Phong Ca ... đánh ... đánh chúng thành tàn ... tàn phế ~~~!” Bản thân bị đánh tới nỗi suýt chết, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, huống chi đối phương còn chưa sợ chết dám lên tiếng hăm dọa nữa chứ, Dương Kiệt cắn răng phần nộ gào lớn.

“Sương Long độ giang ~~!!”

“bát biến thần quyền ~~~!!”

Biết rõ không còn cơ hội có thể thương lượng nữa, hai tên hộ vệ trực tiếp tung tuyệt học mạnh nhất của mình tấn công về phía Kiều Phong, ngay sau đó lập tức quay đầu bỏ chạy, tên vạm vỡ kéo lấy tay của Đoàn Nghĩa vẫn còn đang ngơ ngác khó hiểu cùng tên gầy chia làm hai hướng bỏ chạy, mục đích của chúng không phải là đánh bại đối phương, mà là muốn cầm chân đối phương trong giây lát để có thời gian bỏ chạy.

“Kiến Long Tại Điền ~!!” Từ trong cơ thể của Kiều Phong phóng thích ra một con rồng màu vàng kim bao bọc lấy cơ thể, hai đòn tấn công của kẻ

dịch vừa chạm vào cơ thể con rồng đang quán quanh cơ thể Kiều Phong lập tức bị tan biến trong không khí, không để lại chút vết tích gì cả.

“Chạy, các người chạy được sao? Phục Sương Băng Chỉ ~~~!!”

Kiều Phong vùng hai tay vỗ về phía hai tên hộ vệ đang dẫn theo Đoàn Nghĩa bỏ chạy, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện ba con rồng dạng băng bay lên quán lấy cơ thể của cả ba, chỉ trong nháy mắt, cơ thể của chúng lập tức bị đóng băng hoàn toàn, chỉ chừa lại mỗi phần đầu vẫn còn mang theo vẻ hoang mang sợ hãi.

Từ trên không trung rơi xuống mặt đất, cho dù cố gắng hết sức vùng vẫy, vẫn không nhúc nhích được gì cả.

Lại thêm một chiêu Cầm Long Công, hút cả ba về tay mình, ném xuống trước mặt Dương Kiệt chờ anh ta giải quyết.

Dương Kiệt cố gắng lê từng bước chân nặng nề bước tới trước mặt ba con cá đã nằm trên thớt, huyền thiết chùy xuất hiện trên tay, chuẩn bị kết liễu để lấy điểm kinh nghiệm thăng cấp.

Với tình hình trọng thương tồi tệ như thế này, cho dù thánh dược điều trị, ít nhất cũng phải trên một năm mới lành hẳn, ngoài ra, sau khi lành hẳn, xương cốt kinh mạch trong cơ thể đã bị rạn nứt trầm trọng, con đường tu luyện cũng bị chấm dứt, thuốc dạng có chữa trị cũng chỉ tốn thuốc mà thôi.

Tất nhiên, đó là đối với người thông thường, còn đối với Dương Kiệt, có hệ thống nghịch thiên trong tay, chỉ cần thăng cấp, cho dù bị đứt hai tay hai chân, chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, cũng sẽ hoàn toàn lành lặn lại ngay tức khắc, tựa như chưa từng bị thương qua vậy.

“Thả ta ra, thả ta ra, ta là con cháu đích truyền của nhà họ Đoàn, cha ta là tộc trưởng, các người dám đụng tới ta, nhà họ Đoàn sẽ không tha cho các người đâu.” Mặc dù đã biến thành con cá nằm trên thớt, nhưng tên Đoàn Nghĩa vẫn vùng vẫy quất tháo hăm dọa.

Chết tới nơi mà không đi van xin năn nỉ, còn hùng hổ hăm dọa, tại sao tội mình phải dùng mạng để trả giá theo cái tên đầu óc bả đậu này nhỉ?

Hai tên hộ vệ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt mang theo vẻ than thở tuyệt vọng.

Bốp ~~~!!

Phụp ~~~!!

“Mày ... mày dám đánh tao” Máu tươi kèm theo vài chiếc răng từ trong miệng phun bắn ra, má bên trái sưng vù lên như cái bánh bao, Đoàn Nghĩa mang theo vẻ mặt khó tin run giọng nói.

Đối với những tên cẩu âm bị nuông chiều quá đáng như thế này không còn gì để nói nữa, huyền thiết chùy vung lên, canh ngay đầu của hắn đập thẳng vào.

“Không ~~~!! Không ~~~!! Ta không thể chết ~~~!! Ta là một trong tứ đại công tử của Ngự Tang, cha là tộc trưởng, tương lai sáng lạng, ta không thể chết như thế này được, ta không thể chết ~~~!!” Nhìn thấy Dương Kiệt không chút do dự dốc hết sức lực còn lại của mình vung chùy bỏ thẳng vào đầu, Đoàn Nghĩa đã biết sợ, nhận ra rằng uy danh của gia tộc nhà họ Đoàn không hữu dụng như hắn nghĩ, lớn tiếng gào khóc la hét trong tuyệt vọng.

Bạch ~~~~~!!

“dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 8, nhận được 80000 điểm kinh nghiệm”

Tên Đoàn Nghĩa chỉ kịp gào lên tiếng thét đầy tuyệt vọng, cái đầu lập tức bị đập vỡ như bong bóng bị nổ tung, máu tươi lẫn lộn với dịch thể màu trắng phun thẳng vào mặt của hai tên hộ vệ, lúc này đôi mắt của chúng tràn đầy vẻ tuyệt vọng, thất thần.

Chết rồi, chết rồi.

Công tử bị chết, giờ cho dù tên ác ma này có tha mạng cho mình, sau này quay trở về gia tộc, cũng sẽ phải nhận cái chết thảm khốc vì tội bắt tài vô dụng, để cho chủ nhân gặp nạn, thậm chí liên lụy tới gia đình con cái.

Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của chúng, Dương Kiệt không chút thương hại, nếu như xoay chuyển hoàn cảnh ngược lại xem, bảo đảm số phận của mình sẽ còn bi thảm hơn những gì chúng đang phải đón nhận lúc này.

Ở cái thế giới người ăn thịt người này, tuyệt đối không được nhân từ.

Mỗi người tặng cho một cú huyền thiết chùy vào đầu, do cơ thể đang bị đóng băng không thể chống đỡ, cho dù là cao thủ chân nguyên, bị quả chùy nặng cả ngàn kg đập vào đầu, cũng không tránh khỏi cái chết bi thảm.

Những thực ra cái chết như thế này đối với chúng đã là quá nhẹ nhàng, ít ra chết ngay tức khắc không cảm thấy đau đớn. Còn đỡ hơn bị hành hình sống không bằng chết.

“Dính dong, bạn tiêu diệt một chân nguyên tầng thứ 2, nhận được 500000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một chân nguyên tầng thứ 3, nhận được 600000 điểm kinh nghiệm.”

“Dinh dong, bạn đã có đủ kinh nghiệm để thăng cấp, xin chúc mừng.”

Ngay sau khi bên tai vang lên câu thông báo của hệ thống, một tia sáng màu trắng bạc từ trên đỉnh đầu chụp xuống vào cơ thể Dương Kiệt, Dương Kiệt nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác lâng lâng dễ chịu như được tẩy lễ, xương cốt và nội tạng đang phục hồi với tốc độ chóng mặt, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn lành lặn như chưa từng bị trọng thương qua vậy.

Cái cổ bị treo sang một bên cũng đã trở lại vị trí cũ.

Khẽ lắc đầu vài cái, cảm thấy thoải mái để chịu vô cùng.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, tung quyền vào không khí vài cái, những cú đấm mang theo tiếng gió rít đáng sợ, anh ta có cảm giác như chỉ cần một cú đấm có thể đấm vỡ một tảng đá thô to bằng cơ thể của ba người đàn ông trưởng thành.

Họ tên: Dương Kiệt.

Lv: 16 (tương đương với tiên thiên tầng thứ 6)

Điểm kinh nghiệm thăng cấp 162000/600000

“Chúc mừng chủ nhân đã thăng cấp thành công.” Kiều Phong mỉm cười chấp tay chúc mừng Dương Kiệt.

“Ồ hồ, tất cả đều nhờ công lao của Phong ca, nếu như không phải Phong ca có mặt kịp thời, e rằng lúc này đệ đã đi tới địa ngục uống trà với Diêm Vương rồi, còn thăng cấp gì nữa. Phong ca lại lần nữa cứu mạng đệ, đệ cảm kích vô cùng.” Dương Kiệt mang theo nụ cười cảm kích vỗ vỗ lên vai Kiều Phong cười nói.

“Bảo vệ an toàn cho chủ nhân, là nhiệm vụ và sứ mệnh của thuộc hạ, chủ nhân không cần phải khách sáo.” Kiều Phong lắc đầu mỉm cười, sau đó nghiêm giọng nói:

“Nhưng mà, lần sau nếu gặp phải những nguy hiểm mà mình không thể đối phó, mong chủ nhân sớm triệu hồi thuộc hạ tới giải quyết, chứ thường xuyên để bản thân rơi vào tình huống cừu tử nhất sinh như thế này, không hay chút nào.”

Dương Kiệt lắc đầu thở dài, tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Phong ca, con đường tu luyện luôn tràn đầy chông gai, nếu như lúc nào cũng ỷ y vào người khác, không đủ dũng khí đương đầu với mọi thử thách trở ngại, thì làm sao mà tiến bộ trở thành kẻ mạnh thực thụ được chứ?”

Nhưng Phong ca hãy yên tâm, trải qua chuyện của Tiểu Lâm, đệ không ngu xuẩn tới nỗi mang mạng mình ra làm trò đùa đâu, nếu như rơi vào những tình huống nguy hiểm nhất không thể giải quyết, đệ sẽ phải làm phiền tới Phong ca nữa đấy.”

Kiều Phong khẽ gật đầu hài lòng với thái độ của Dương Kiệt, quả thật, con đường tu luyện luôn tràn đầy chông gai, nếu như không đủ dũng khí và bản lĩnh vượt qua, suốt đời cũng chỉ là một kẻ yếu mà thôi.

Bản thân Kiều Phong cũng từng không ít lần trải qua những mối nguy hiểm cừu tử nhất sinh, những vất vả mình cắn răng vượt qua, mới có được thành tựu ngày hôm nay.

Con đường tu luyện không dành cho những kẻ yếu đuối suốt ngày chỉ biết ỷ y vào người khác, những người như thế suốt đời cũng chỉ là một kẻ yếu mà thôi.

Điện hình nhất chính là tên Đoàn Nghĩa vừa chết dưới tay Dương Kiệt.

Nếu như không phải hẳn là con cháu đích truyền của nhà họ Đoàn, luôn mang uy danh của gia tộc ra làm bia đỡ đạn, bên cạnh luôn có hai cao thủ chân nguyên bảo vệ, e rằng đã bị giết biết bao nhiêu lần rồi.

Tới cuối cùng, khi uy danh của gia tộc và hộ vệ bất lực, hẳn đã trả giá bằng cái mạng của mình.

Kiều Phong không muốn Dương Kiệt đi theo bước chân của tên Đoàn Nghĩa, nên lúc này giả vờ nói thế để thử xem tấm lòng của anh ta, nếu như anh ta làm theo lời Kiều Phong vừa nói, Kiều Phong cũng sẽ hết lòng trợ giúp bảo vệ Dương Kiệt, vì đó là sứ mệnh của anh ta, nhưng trong lòng sẽ không kèm được thất vọng, không chừng sẽ xuất hiện bức tường ngăn cách giữa cả hai.

Bất chấp mọi gian nan hiểm nguy, cũng không chùn bước vượt qua, hào khí xung thiên, đó chính là bản lĩnh của một người đàn ông thực thụ.

Kiều Phong càng nhìn Dương Kiệt càng cảm thấy thân thiện, từ trên người anh ta có thể nhìn thấy hình bóng của mình khi còn trẻ, có khí phách, có dũng cảm, có nhiệt huyết, ngông nghênh nhưng không tự cao tự đại, đó chính là những khí chất cần thiết đối với một kẻ mạnh thực thụ.

“Phong ca, tranh thủ Phong ca còn thời gian ở thế giới này, dẫn đệ đi sâu vào trong khu rừng săn giết những con ma thú cấp cao đi nào, để kiếm thêm nội đan ma thú mang đi bán để có tiền ăn cháo chứ, chứ linh thạch trong người chỉ còn lại chút ít, dùng hết để thăng cấp tuyệt học rồi, lúc này nghèo tới nỗi không có tiền đi ăn sáng nữa là.” Về mặt nghiêm túc của Dương Kiệt nhanh chóng được thay thế bằng vẻ mặt lảng lờ, hí hí cười nói.

Lúc này nhìn vào Kiều Phong chẳng khác nào đang nhìn một cái máy cày lv cao cấp, không lợi dụng mới là lạ á.

Kiều Phong lắc đầu cười trừ, ngật đầu đồng ý yêu cầu của Dương Kiệt. Xem ra lại phải làm cu li rồi đây.

Từ trên xác của Đoàn Nghĩa và hai tên hộ vệ lột sạch hết tàn sản trên người chúng.

Trong túi càn khôn của hai tên hộ vệ có tới gần một triệu linh thạch cấp thấp, 1000 linh thạch trung cấp, tích khí đan trung cấp gần cả trăm viên, đan được giải độc, điều trị không ít.

Còn tài sản của tên Đoàn Nghĩa, mẹ kiếp, đúng là cậu ấm của gia tộc hùng mạnh có khác, hẳn không sử dụng túi càn khôn mà sử dụng tới nhẫn càn khôn, một loại thần khí cao cấp có diện tích lớn hơn gấp nhiều so với túi càn khôn, trong đó có tới ba triệu linh thạch cấp thấp, 5000 viên linh thạch trung cấp, tích khí đan trung cấp tới 300 viên, đan được các loại võ số.

Giết người cướp của đúng là cách làm giàu nhanh nhất, người xưa không lừa dối ta chút nào.

Dương Kiệt không ngừng cảm thán.

Lấy một mớ linh thạch ra tu sửa lại càn khôn tháp đã gần như bị phế sau khi phải hứng chịu đòn tấn công của tên tiên thiên tầng thứ 3.

Suy qua nghĩ lại, phát hiện tác dụng của nó đã không theo kịp tiến độ của mình, lại bỏ thêm 500 ngàn linh thạch ra thăng cấp lên thành pháp bảo sơ cấp.

Càn Khôn tháp

Cấp bậc: pháp bảo (sơ cấp) (số linh thạch cấp thấp cần thiết để thăng cấp: 0/5000000)

Sức phòng thủ: có thể chống đỡ sức tấn công toàn lực của cấp chân nguyên tầng thứ 3 trở xuống.

Độ bền 80 / 80 (khi độ bền trở về bằng 0, sẽ không thể sử dụng được nữa.)

Nhìn vào số linh thạch cần thiết để thăng cấp lên pháp bảo trung cấp, Dương Kiệt có chút muốn ngất xỉu tại chỗ.

Số lượng cần thiết tăng lên gấp 10 lần. Chưa tính những môn tuyệt học và võ hồn cần thăng cấp, mấy triệu viên linh thạch vừa lột sạch từ trên người nhóm Đoàn Nghĩa chẳng thấm vào đâu, thế mà cứ tưởng mình đã trở thành đại gia giàu có, ai ngờ vẫn chỉ là một anh nghèo rớt mùng tơi mà thôi.

“Đi, đi săn giết ma thú kiếm tiền thôi ~~~!!” Biết rằng mình còn phải phấn đấu rất nhiều mới có thể thành đại gia, Dương Kiệt vội vã dẫn theo Kiều Phong đi vào khu rừng ở cách đó không xa, tiếp tục con đường giết quái thăng cấp, kết hợp với kiếm tiền mua cháo mà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: heo mập thành Kiệt ca ca trong truyền thuyết?

Thành Ngự Tang, tại ngôi nhà tráng lệ có diện tích rộng hơn cả phủ của thành chủ thành Ngự Tang, chính là đại bản doanh của một trong tứ đại gia tộc hùng mạnh nhất ở khu vực Ngự Tang, nhà họ Đoàn.

Ngay sâu trong hậu viện, có một tòa tháp kỳ lạ.

“Anh Văn à, hôm nay em ở kỳ tân các nhìn thấy một bộ đầm đẹp lắm, em muốn ~~~!!”

Một cô gái trẻ tuổi khá xinh, ngã vào lòng của một người đàn ông trung niên, nhõng nhẽo nói.

“Vậy thì mua đi.”

Người đàn ông trung niên đôi mắt như muốn nuốt sống cô gái tỏ vẻ hào phóng cười nói.

“Vậy anh Văn đi cùng với em nhé.”

Giọng nói nũng nịu vô cùng, nháy mắt đưa tình gợi ý.

“Được, đợi thêm một canh giờ nữa, anh đã có thể tự do rồi khỏi, em đợi anh thêm chút nữa nhé. Sau khi đi mua đầm xong, hãy đi tới nhà anh, chúng ta cùng thảo luận thảo luận “triết lý cuộc sống” nữa nha.”

Người đàn ông trung niên vỗ nhẹ lên tay cô gái khoái trá cười nói.

Cô gái trẻ tuổi đỏ hết cả khuôn mặt, nũng nịu cười nói: “Theo ý anh vậy.” Đưa mắt nhìn thấy về phía những cây đại thụ toàn thân đen nhánh, cao khoảng năm mét, nằm giữa đại sảnh tò mò hỏi:

“Tại sao lại phải trông coi những cây đại thụ đó vậy? Có ai thêm vào đây lấy chúng đâu chứ?”

Người đàn ông trung niên giật mình hoảng hốt, vội vả dùng tay bịt miệng cô gái lại, thận trọng nói: “Em thì biết gì chứ? Đừng nói năng bậy bạ, nếu như đề trưởng lão trong gia tộc nghe thấy, sẽ chôn sống em đấy.”

“Ừa?”

“Chuyện gì xảy ra vậy anh?”

Trong lúc cô gái trẻ đang dùng tay vỗ vỗ ngực, dường như bị câu nói của anh Văn hù dọa hoảng sợ, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt của anh Văn biến sắc trầm trọng.

Anh Văn dùng tay đẩy mạnh cô gái ra xa, nhanh như chớp phóng tới trước một cây thụ ở dãy trên cùng.

Chỉ thấy, cành cây của cây thụ đột nhiên rơi rụng xuống, thân cây đen nhánh chỉ trong chốc lát đã biến thành màu than trắng.

“Cái này ... cái này ...”

“Vì sao lại như thế? Vì sao cây sinh mạng của Đoàn Nghĩa thiếu gia lại khô héo đi thế này?”

Anh Văn giương to đôi mắt ra hết cỡ, sắc mặt tái mét, toàn thân run lên cầm cập.

Cây sinh mạng!

Những cây thụ màu đen nhánh này chính là cây sinh mạng. Một trong số đó, chính là cây sinh mạng của Đoàn Nghĩa.

Cây sinh mạng trồng trọt không dễ, trong gia tộc họ Đoàn, chỉ những nhân vật có địa vị cao quý, mới có cây sinh mạng tương ứng.

Nghe nói, khi cây sinh mạng còn trong giai đoạn nảy mầm, phải dùng máu tươi người sử dụng tưới vào một lần, sau đó sẽ có thể kết nối với linh hồn của người sử dụng.

Là con trai ruột của tộc trưởng nhà họ Đoàn, Đoàn Nghĩa tất nhiên là có cây sinh mạng tương ứng với hân rồi.

Lúc này nhìn thấy cây sinh mạng của Đoàn Nghĩa khô héo với tốc độ chóng mặt, không cần hỏi, cũng đủ biết số phận của hân như thế nào rồi.

Anh Văn, là một trong những người phụ trách trông coi cây sinh mạng của nhà họ Đoàn, hân không cần phải là gì, mỗi ngày chỉ cần trông coi sáu canh giờ ở tòa tháp này, sẽ nhận được tài nguyên tu luyện dồi dào.

Anh Văn đã trông coi cây sinh mạng gần mười năm trời, chưa từng xảy ra tình trạng cây sinh mạng bị khô héo.

Lúc này nhìn thấy cảnh đó, không kiềm được toát mồ hôi lạnh, trong lòng kinh hãi vô cùng.

“Anh Văn Anh làm em đau kìa ~~~!!” Cô gái trẻ không biết chuyện gì xảy ra, cô ta xoa nhẹ chỗ vừa bị anh Văn xô mạnh vào, nũng nịu nói.

“Xéo ~~~~~!!” anh Văn phản nộ quát lớn một tiếng, không thèm quan tâm tới sắc mặt khó coi của cô gái, cơ thể tựa như con gió lốc phóng ra khỏi tòa tháp.

“Cái gì ~~~~~!! Ngươi nói cái gì ~~~~~!!”

Tại tòa trang viên dành riêng cho tộc trưởng, một đàn ông trung niên ăn mặc nho nhã tóm lấy cổ áo của anh Văn, lúc này khuôn mặt của người đó không nho nhã phong thái chút nào, ngược lại như con sư tử bị thương, phản nộ quát thẳng vào mặt của anh Văn.

“Dạ ... dạ Thưa tộc trưởng Cây sinh mạng của Nghĩa ... Nghĩa thiếu gia đã”

Anh Văn đã sợ tới nỗi run lên cầm cập, nói không nên lời.

Bị tóm chặt lấy cổ áo, chỉ cảm thấy khó thở vô cùng, sắc mặt tím tái như có thể tắt thở bất kỳ lúc nào.

“Vô dụng, Nghĩa nhi đã chết, vậy sao ngươi chưa chết chứ ~~~~~!!”

Người đàn ông trung niên không kiềm chế được cơn phản nộ tột cùng của mình, một chương vỡ thẳng vào đầu của anh Văn, đầu của hân lập tức bị nổ tung ra như quả dưa bị dùng gậy đập mạnh vào.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, chắc chắn sẽ cùng người đàn ông trung niên này kết giao thành tri kỷ vì có cùng chung một sở thích cho mà xem.

Người đàn ông trung niên này không ai khác chính là tộc chủ của gia tộc nhà họ Đoàn, cha ruột của Đoàn Nghĩa, cao thủ nguyên thần tầng thứ 3, người đời xưng là “Thiết Chi vô địch” Đoàn Chánh hùng.

“Biệt đội Hắc Ảnh ~~~!!” Đoàn Chánh Hùng vút quả xác của anh Văn sang một bên, hướng về phía không khí gào thét một tiếng.

Roẹt ~~~~!!

Một bóng người không biết bằng cách nào đột nhiên xuất hiện ngay giữa đại sảnh, quỳ một chân xuống thi lễ: “Gia chủ!”

“Đi, mau dẫn theo đội một đi tới bí cảnh mới mở của Bắc Minh Tông, thu gom di thể của Nghĩa nhi mang về đây cho ta, đồng thời điều tra ra hung thủ đã dám cả gan sát hại con trai yêu của ta, bắt sống tên trời đánh đó về đây cho ta, ta sẽ cắt từng miếng da, xẻo từng miếng thịt của nó trước bàn thờ của Nghĩa nhi, đồng thời rút linh hồn của nó ra tinh luyện tám, tám, chín mươi một ngày, để tên trời đánh đó không có cơ hội siêu thoát ~~~~~!!”

Đoàn Chánh Hùng phẫn nộ ra lệnh, đôi mắt tràn đầy sát khí, không khí trong đại sảnh đột nhiên hạ thấp tới mức đáng sợ.

“Xin tuân lệnh ~~~!!” Bóng người quỳ ở giữa đại sảnh sau khi nhận được mệnh lệnh, cơ thể đột nhiên mờ dần đi, chỉ trong chớp lát đã tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Biệt đội hắc ảnh là đội quân được đào tạo bí mật của nhà họ Đoàn, thành viên trong đội toàn là những cao thủ từ chân nguyên tầng thứ 5 trở lên, cá biệt đội trưởng của từng đội đều là những cao thủ tông sư tầng thứ 1 trở lên.

Tất cả đều là những tử sĩ không có tình cảm, được nhà họ Đoàn thu nhận những đứa trẻ mồ côi về nuôi dưỡng đào tạo nên người, chỉ trung thành tuyệt đối với tộc chủ nhà họ Đoàn, ngoài tộc chủ gia tộc ra, cho dù là thái thượng trưởng lão cũng không có quyền điều khiển, địa vị cao quý, thực lực đáng sợ, vì hoàn thành nhiệm vụ, có thể hy sinh tính mạng của mình mà không chút do dự.

“Quản gia, giãn gia đâu ~~~!!” Câu gào thét của Đoàn Chánh Hùng vừa dứt, một người đàn ông có râu tóc bạc phơ từ bên ngoài hấp tấp chạy vào, quỳ xuống thi lễ với lão.

“Dọn dẹp xác tên vô dụng này đi cho khuất mắt ta, chém thành thịt băm vút đi cho chó ăn. Ngoài ra, gia đình của hai tên hộ vệ vô dụng đã phụ trách bảo vệ Nghĩa nhi, không cần thiết phải tồn tại trên đời này nữa.”

Đoàn Chánh Hùng về mặt lạnh lùng ra lệnh.

“Xin tuân lệnh!”

Quản gia vội vã thu dọn xác chết của anh Văn, tuân theo lời Đoàn Chánh Hùng mang theo chém thành thịt băm vút cho chó ăn.

Đồng thời cho người ra tay tàn sát gia đình của hai tên phụ trách bảo vệ Đoàn Nghĩa.

“Ôi, Nghĩa nhi, Nghĩa nhi, con của ta ~~~~~!!” Tiếng gào thét đầy căm phẫn của Đoàn Chánh Hùng vang dội khắp tòa nhà, khiến người trong nhà ai nấy đều gà bay chó chạy, thấp thỏm không yên.

Lo sợ tộc chủ giận cá chém thớt, không biết vì lý do gì mà bị giết.

Thủ phạm gây ra nỗi ám ảnh kinh hoàng của nhà họ Triệu lúc này đang theo chân Phong ca của mình cần quét ma thú trong khu rừng hoang ngút ngàn.

Hoàn toàn không biết rằng một mối nguy hiểm cửu tử nhất sinh đang ập vào đầu mình, lúc này đang phấn khích đứng sang một bên chiêm ngưỡng phong thái uy dũng của Phong ca khi giao chiến với một con ma thú cấp 4 sơ cấp.

“Hàn Long Hữu Hối ~~~!!” Nột con rồng dạng khí màu vàng kim dài gần mười trượng từ trong lòng bàn tay của Kiều Phong phun bắn ra, lao thẳng về phía một con ma thú đầu hổ, thân trâu, chân ngựa cao gần năm mét đang gào thét dữ dội vì giận dữ.

Gần mấy ngàn năm trở thành bá chủ khu vực, Kỳ Lân Hồ sống trong lãnh thổ của mình mà không một con ma thú cùng cấp nào dám tiến tới gần quấy phá, lâu lâu lại chạy tới khu vực vòng ngoài giễu cợt nê đùa những con môi do mình giam nuôi, đợi tới khi chơi chán rồi sẽ biến chúng thành món điểm tâm của mình, cuộc sống mới an nhàn tự tại làm sao.

Hôm nay, một ngày đẹp trời gió bình sóng lặng, Kỳ Lân Hồ từ trong hang ổ bước ra đi tuần tra lãnh thổ của mình, nhân tiện làm một bữa ăn ngon miệng rồi quay trở về hang ngủ tiếp.

Ai ngờ đi chưa được bao xa, phát hiện hai chiếc bóng nhỏ bé từ đâu đó xuất hiện, đang ra tay tàn sát những con môi giam nuôi của mình, tất nhiên là không thể nhắm mắt bỏ qua rồi.

Đặc biệt khi phát hiện hai chiếc bóng đó chính là loài người, càng khiến nó phấn khích tột cùng.

Loài người! Đã hơn mấy ngàn năm rồi, không biết vì sao không còn nhìn thấy bóng dáng của loài người đi vào khu rừng này nữa, những đối với một con ma thú đã từng thưởng thức qua thịt người như Kỳ Lân Hồ, thứ mùi vị thơm ngon tươi sống, mềm mại dẻo dai đó nó vẫn còn nhớ như in, một ấn tượng sâu đậm mà suốt đời không thể nào quên được, mỗi lần nhớ tới đều nước miếng chảy đầm lia.

Lúc này nhìn thấy hai con mồi ngon trước mắt, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, một phần vì muốn giữ gìn trật tự khu vực của mình, một phần vì muốn tóm gọn hai con mồi mang về hang ổ để từ từ thưởng thức, vì không phải lúc nào cũng có cơ hội ngàn năm hiếm gặp như thế này.

Gào ~~~~!!

Gào lên một tiếng đầy phấn khích, cơ thể khổng lồ của nó nhanh như một tia chớp, trực tiếp lao thẳng về phía con mồi lớn tuổi đang ra tay tàn sát những con mồi nhỏ của mình, miệng đầy mùi tanh hôi há to ra, chuẩn bị tập thẳng vào đầu của con mồi.

“Thần Long Bã Vĩ ~~~~!!” Ai ngờ con mồi có dáng vẻ yếu ớt đó tựa như mọc mắt phía sau, thậm chí không thèm quay người lại, cơ thể đột nhiên nửa ngã về phía sau, tay phải tạo thành chướng ải thẳng về phía mình.

Chỉ thấy một cái đuôi rồng màu vàng kim xuất hiện, trực tiếp quét thẳng vào đầu của con Kỳ Lân Hồ đang định đánh lén, hứng trọn cái đuôi rồng vào đầu, cơ thể khổng lồ của nó trực tiếp bị quét bay ra xa, tông ngã năm, sáu cây đại thụ mới té ngã xuống đất, đầu óc choáng váng, phải qua một hồi lâu mới định thần trở lại.

Vừa mới kịp đứng dậy gào lên một tiếng đầy giận dữ, ai ngờ con mồi đáng vẻ yếu đuối đó lần nữa tay phải tung ra, một con rồng dạng khí màu vàng kim dài gần mười trượng phóng thẳng tới, thứ khí thể áp đảo đáng sợ đó khiến Kỳ Lân Hồ vừa phần nộ vừa sợ hãi, há to miệng ra, một luồng lửa trên chục ngàn lộ phun bắn ra, bắn thẳng về phía con rồng dạng khí đang lao tới.

Bùm ~~~~~!!

Con rồng dạng khí và luồng lửa va đập vào nhau, tạo lên âm thanh vang dội cả khu vực, mặt đất ở gần đó lập tức thấp cháy thành biển lửa.

luồng lửa biến mất, nhưng con rồng dạng khí vẫn tiếp tục lao thẳng về phía Kỳ Lân Hồ, nó giật mình hoảng sợ, không ngờ mình hoàn toàn không phải là đối thủ của con mồi có dáng vẻ yếu ớt kia.

Gào ~~~~~!!

Nó gào lên một tiếng đầy bất cam và sợ hãi.

Sỉ nhục, tuyệt đối là một sỉ nhục đối với một bá chủ một phương như Kỳ Lân Hồ.

ai ngờ trời đẹp đi tuần tra săn mồi, tưởng rằng gặp phải mồi thơm, ai ngờ lại là khúc xương khó ngậm như thế này chứ?

Từ chi nhún mạnh xuống đất, cơ thể khổng lồ tung nhảy lên không trung, né qua con rồng dạng khí đang hùng hổ lao tới trong gang tấc.

Nó thậm chí cảm nhận thấy mát lạnh và đau rát ở phần bụng khi con rồng dạng khí bay xuróc qua.

Con Kỳ Lân Hồ còn chưa kịp vui mừng khi thoát nạn trong gang tấc, đột nhiên nghe thấy tiếng hét ở phía xa vang lên: “Phi Long Tại Thiên ~~~~!!”

Chỉ thấy Kiều Phong tung người lên không trung, tay phải tạo thành chướng ải ra phía trước, cơ thể tạo thành tư thế như một mũi khoan, toàn thân được bao bọc bởi khí màu vàng kim, tựa như hóa thân thành một con rồng thần thực thụ, phóng thẳng về phía con Kỳ Lân Hồ.

Gào ~~~~~!!

Một thứ tựa như sóng siêu âm từ trong miệng Kỳ Lân Hồ phát ra, đó chính là tuyệt kỹ thần thông của Kỳ Lân Hồ, Kỳ Lân Hống ~~~!!

Thứ sóng siêu âm vô hình đó không tài nào chống đỡ, Kiều Phong chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cơ thể không tự chủ chững lại trên không trung.

Kỳ Lân Hồ tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội phản công này rồi, chiếc đuôi thô to bằng cơ thể của một người đàn ông trưởng thành vẩy quét về phía Kiều Phong.

“Kiến Long Tại Địa ~~~~!!” Kiều Phong nhanh chóng từ trong cơn choáng váng định thần trở lại, nhìn thấy chiếc đuôi của Kỳ Lân Hồ quét tới, lập tức thu lại thế đánh trước kia, thay đổi bằng chiêu thức phòng thủ mạnh nhất trong giáng long thập bát chưởng, Kiến Long Tại Địa!

Từ trong cơ thể của Kiều Phong lập tức phóng thích ra một con rồng màu vàng kim bao bọc lấy cơ thể, chiếc đuôi của Kỳ Lân Hồ quét thẳng vào thân rồng, cả hai đều bị đẩy lùi về phía sau.

Kiều Phong tiếp đất không ngừng bước lùi về phía sau vài chục bước mới ngừng hẳn, nhưng trên người không có tí vết thương nào cả.

Hai tay bắt chéo lại trước ngực, sau đó tung chướng ải về phía mặt đất: “Chấn Kinh Bát Lý ~~~~!!”

Một con rồng dạng khí cuộn tròn hình ốc xoắn tựa như một chiếc vòng kim cô bắn thẳng về phía Kỳ Lân Hồ.

Tốc độ quá nhanh không thể né tránh, Kỳ Lân Hồ gào thét một tiếng, chi phải trước vung lên vũ thẳng vào con rồng cuộn tròn đang bắn tới.

Rầm ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Chỉ phải chạm vào con rồng dạng khí lập tức bị vỡ tung ra, máu me lẫn lộn với da thịt xương cốt tung bắn khắp nơi, Kỳ Lâm Hồ gào lên một tiếng đầy đau khổ, cái đầu húng tròn con rồng ốc xoắn trực tiếp bị đánh bay ra xa, cái đầu hồ đã gần như bẹp dúm, nằm ngã trên mặt đất rên rĩ thờ ra nhiều, hít vào ít.

Hoàn toàn không phải đối thủ!

Cũng phải thôi, Kiều Phong đã là một tông sư tầng thứ 9, còn con Kỳ Lâm Hóa này cao lắm chỉ tương đương với tông sư tầng thứ 3, sao mà đánh lại Kiều Phong chứ, không bị kết liễu ngay từ đầu đã là khá lắm rồi.

“Phong ca, để đệ hốt cú chót ~~~~!!” Trong lúc Kiều Phong chuẩn bị lao tới kết liễu con Kỳ Lâm Hồ, Dương Kiệt nãy giờ đứng theo dõi ở phía xa nhận thấy thời cơ đã tới, hùng hổ vùng huyền thiết chùy lao tới giành phần.

“Huyền Vũ, xuất hiện, Giới Vương Quyền X 4, Phì Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp ~~~~!!”

Kiều Phong hiểu ý Dương Kiệt muốn gì nên đã dừng bước đứng sang một bên cảnh giác Kỳ Lâm Hồ phản kháng trong tuyệt vọng, Dương Kiệt phải bộc lộ hết toàn bộ thực lực của mình vì sợ rằng không đủ sức kết liễu con ma thú tông sư tầng thứ 3.

Bóp ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Huyền thiết chùy đập vào đầu Kỳ Lâm Hồ, Dương Kiệt có cảm giác như đập vào bức tường thép kiên cố, suýt chút nữa không vững vũ khí trong tay.

Kỳ Lâm Hồ gào lên một tiếng đầy đau đớn, căm phẫn.

Đường đường một ma thú cấp 4, bá chủ một phương, không ngờ có ngày lại bị một con kiến yếu ớt dùng vũ khí đập vào đầu, sỉ nhục, tuyệt đối là một sỉ nhục không thể tha thứ được.

Nhưng lúc này nó đã bị trọng thương trầm trọng, hoàn toàn không đủ sức phản kháng, chỉ còn cách nằm yên húng tròn những cú bổ trời giáng của Dương Kiệt mà thôi.

Đúng là hồ xuống đồng bằng bị chó hiếp!

Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!! Bóp ~~~~~!!.....

Gào ~~~~~!! Gào ~~~~~!!.....

Dương Kiệt tựa như cỗ máy đập trứng tự động, huyền thiết chùy vùng lên đập xuống một cách không ngừng nghỉ, Kỳ Lâm Hồ hận không thể chết ngay tức khắc, đỡ phải tiếp tục hứng chịu những cú bổ đau thấu linh hồn như thế này.

Bóp ~~~!!

Bạch ~~~~~!!

Gào ~~~~~!!

Sau gần hai phút bổ liên tục vào đầu, cuối cùng đã có thể phá vỡ sức phòng thủ của Kỳ Lâm Hồ, nó chỉ kịp gào lên tiếng hét đầy tuyệt vọng, bắt cam, đầu bị vỡ tung ra như bong bóng bị vỡ, kết thúc con đau kéo dài.

“Dinh dong, bạn giết được một ma thú cấp 4 sơ cấp tương đương với tông sư tầng thứ 3, nhận được 1500000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, do bạn lần đầu tiên giết quái vượt trên 10 cấp, nhận được phần thưởng: thẻ bài chiêu mộ X 1, bùa thăng cấp vũ khí X 1, cơ hội quay số X 1. xin chúc mừng”

“Quay số? Lại là quay số?? Ta hận quay số ~~~~!!” Nhìn thấy phần thưởng sau khi giết quái trên 16 cấp đối với mình, thẻ bài chiêu mộ và bùa thăng cấp vũ khí thì không có gì phải phàn nàn rồi, đều là những thứ vô cùng hữu dụng.

Nhưng cái cơ hội quay số khôn khiếp đó, làm Dương Kiệt nhớ lại bịch băng vệ sinh Kotex vẫn còn nằm trong căn khôn tháp của mình.

Cơ hội quay số bỏ qua một bên, cầm tấm thẻ bài chiêu mộ lên xem, phát hiện trên tấm thẻ có in hình một cô gái trẻ chạc tuổi 16, trẻ trung, dễ thương nhí nhảnh, đặc biệt là đôi mắt to sáng tràn đầy linh khí, đôi mắt có hồn như biết nói chuyện, khuôn mặt hao hao giống diễn viên Hồng Kông Chu Ân, tuy chỉ là hình ảnh, nhưng nhân vật trong tấm thẻ bài toàn thân trên dưới đều bộc lộ khí chất một cô gái trẻ trung hồn nhiên hoạt bát, thông minh lanh lợi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là tạo hình của Hoàng Dung trong phim Anh hùng Xà Điều do Chu Ân thủ vai đây mà.

Họ tên: Hoàng Dung (tiểu đồng tà)

Lv: 30 (tương đương với chân nguyên cấp 10)

điểm kinh nghiệm thăng cấp 165772/25000000

Kỹ năng tuyệt học: Đả Cầu Bồng Pháp (thần giới trung cấp); Đan Chi Thần Thông (thần giới trung cấp); Đan Hoa Phất Nguyệt Thủ (thiên giới trung cấp) ; Đào Hoa Lạc Anh Chương (thiên giới trung cấp); Ngọc Tiêu Kiếm Pháp (thiên giới cao cấp) ; Tiêu Dao Du (thánh giới tuyệt phẩm)

Nội công tâm pháp: Cửu Âm Chân Kinh (thần giới cao cấp).

Bình khí: Đả Cầu Bồng (thần khí sơ cấp); Nhuyễn Vị Giáp (thánh khí sơ cấp).

độ trung thành: 100.

Thời gian có thể tồn tại sau khi chiêu mộ: vĩnh viễn.

Giãn cách chiêu mộ: không có.

Dương Kiệt không kèm được kêu thót lên vì kinh ngạc.

không ngờ tám thẻ chiêu mộ lần này là một trong những nữ nhân vật chính mà Dương Kiệt yêu thích nhất trong tiểu thuyết của Kim Dung

Chỉ là sao toàn chiêu mộ nhân vật của tiểu thuyết Kim Dung không thể? Chẳng lẽ hệ thống đã ký hợp đồng với nhà văn Kim Dung rồi sao?

Mặc dù trên mạng có nhiều tranh luận về những diễn viên đã từng đóng vai Hoàng Dung hay nhất, nhưng trong mắt của Dương Kiệt, Hoàng Dung hoàn hảo nhất không ai khác chính là do diễn viên Chu Ân đóng năm 1994.

Hoạt bát, dễ thương, thông minh lanh lợi, thậm chí có chút nhỏ mọn, đánh đá và hay giận hờn, nhưng hoàn toàn phác họa ra hình ảnh của một thiếu nữ mới lớn, tràn đầy sức sống.

Nhìn vào bảng kỹ năng tuyệt học của Hoàng Dung, Dương Kiệt không kèm được chảy dãi thèm thường.

Mẹ kiếp, có tới sáu tuyệt học vô công, thấp nhất cũng là thiên giới trung cấp, mỗi một tuyệt học mang tới thể giới đều có thể trở thành tuyệt học trấn phái mà vô số người phải tranh giành bẽ đầu.

Tất nhiên, tuy Hoàng Dung sở hữu nhiều tuyệt kỹ vô công, nhưng nếu so sánh với Kiều Phong, vẫn còn kém xa một trời một vực.

Cho dù sau này có ngang bằng cấp bậc đi nữa, cũng không phải là đối thủ của Kiều Phong được.

Vì Hoàng Dung chú trọng vào chữ “bác”, còn Kiều Phong chú trọng vào chữ “tinh”.

Hai con đường này không thể nói là ai hơn ai, nhưng cái “bác” của Hoàng Dung vẫn còn rất mơ hồ, tuyệt học thì học qua nhiều đấy, nhưng tất cả chỉ là nửa vòn, chưa hoàn toàn phát huy hết uy lực của những môn tuyệt học đó, nếu thay thế bằng Hoàng Dược Sư thì lại là một chuyện khác.

Còn Kiều Phong, tuy chỉ dày công toi luyện mỗi chiêu Giáng Long Thập Bát Chương, nhưng đã được anh ta tu luyện tới cảnh giới cực đỉnh, cộng thêm khí thể hào khí xung thiên kết hợp với uy lực của chương pháp, thậm chí có thể phát huy 200 % uy lực.

Khí thể! Chính là khí thể bất chấp tất cả, không cần biết phía trước đầy rẫy chông gai hay không, nhưng vẫn vững bước tiến lên, mang theo khí thể thiên hạ vô địch, tung hoành thiên hạ, mới có thể phát huy hết uy lực của Giáng Long Thập Bát Chương.

Đó cũng là lý do vì sao đã từng biết bao nhiêu người từng luyện qua Giáng Long Thập Bát Chương, nhưng chỉ duy nhất hai người có thể phát huy thành thiên hạ đệ nhất chương pháp.

Đó chính là Kiều Phong và Quách Tĩnh.

Hoàng Dung đạt tới cảnh giới chân nguyên tầng thứ 10, và có thể vĩnh viễn tồn tại ở thế giới này, tuyệt đối là một trợ thủ đắc lực của Dương Kiệt vào thời điểm hiện tại.

Vô công của Hoàng Dung có thể không quá cao, nhưng nói về đa mưu túc trí, dùng mưu bại địch, mười Kiều Phong cũng chơi không lại một Hoàng Dung nữa là.

“Tới đây nào Chu Ân.. à không, Hoàng Dung cũng ta!!”

Dương Kiệt lập tức kích hoạt chức năng chiêu mộ của tám thẻ bài.

Tám thẻ bài vừa vượt khỏi tay Dương Kiệt đột nhiên rực sáng dữ dội, treo lơ lửng trên không trung cách nơi Dương Kiệt đang đứng khoảng năm mét, tám thẻ bài nhanh chóng biến đổi thành một cánh cửa sắt dạng khí khảm đầy hoa văn.

Kết ~~~!!

Cánh cửa sắt từ từ mở toang ra, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn từ phía sau cánh cửa bước ra.

Hai bím tóc xoắn xuống vai, kèm theo vẻ đẹp thanh thoát, ánh mắt tinh nghịch, cổ quái, lém lỉnh, một Hoàng Dung bằng xương bằng thịt đã hiện diện ngay trước mắt.

Trên người mặc bộ trang phục cổ trang thường xuất hiện trong phim Anh Hùng Xạ Điêu, tay cầm đá cầu bông.

không phải là Hoàng Dung thì còn lại ai nữa?

Đôi mắt long lanh to sáng như biết nói chuyện khề xoay tròn vài vòng, trên môi lộ ra nụ cười nhí nhảnh dễ thương, từ từ bước tới trước mặt Dương Kiệt, chấp tay thi lễ: “Hoàng Dung, bái kiến chủ nhân.”

“Hoàng cô nương mau mau đứng dậy, không cần phải đa lễ như vậy ~!”

Dương Kiệt run bắn người lên vì phấn khích khi nữ thần trong tim xuất hiện ngay trước mặt, bối rối đỡ lấy Hoàng Dung, hai tay chạm vào khuỷu tay của cô ta, mùi hương thoang thoảng như đóa hoa sen Tây Hồ xộc thẳng vào mũi, khiến tim không kiềm được đập thình thịch.

Nhìn thấy biểu hiện lằng lằng như trên mây của Dương Kiệt, trong đôi mắt của Hoàng Dung lóe qua tinh sáng ranh ma, mỉm cười nói: “Hoàng cô nương nghe sao cảm thấy xa lạ quá à. nếu như chủ nhân không chê, hãy gọi thuộc hạ là Dung nhi nhé. còn thuộc hạ sẽ xưng hô chủ nhân là Kiệt ca ca được chứ?”

“Dung nhi, ôi, cái cách xưng hô mới thân thiện làm sao. không ngờ có ngày mình được biến thành Tinh ca ca, gọi nữ thần trong tim là Dung nhi, đã vậy còn được nữ thần xưng hô mình là Kiệt ca ca nữa chứ! nghe sao mà như muốn bay bổng trên mây thế này!”

Dương Kiệt phấn khích tới nỗi ửng đỏ cả khuôn mặt, mỡ thịt ở 2 bên má rung chuyển liên hồi.

Như một thằng khờ ngật đầu lia lịa, miệng không ngừng: “Dung nhi ơi, Dung nhi à ~~~!!”

Hoàng Dung không kiềm được cười trước dáng vẻ “đáng yêu” của anh ta, ngay cả Kiều Phong đứng ở phía xa cũng phải lắc đầu mỉm cười.

Đừng có hiểu lầm Hoàng Dung vừa mới gặp mặt đã có tình cảm với Dương Kiệt, chẳng qua với tính cách của cô ta cứ suốt ngày phải xưng hô đôi phương bằng “chủ nhân”, bản thân bằng “thuộc hạ” cảm thấy vô cùng khó chịu, nên mới miễn cưỡng cho phép Dương Kiệt xưng hô thân mật như thế này mà thôi.

Còn nếu muốn tình cảm thực sự khăng khít hơn nữa, sau xem biểu hiện sau này của Dương Kiệt như thế nào, có chiếm được cảm tình của cô ta hay không.

Ngoài ra, khi nhân vật được triệu hồi hoàn toàn tới thế giới, khác xa với Kiều Phong còn phải quay về thế giới của mình, ngoài việc suốt đời không thể quay trở về thế giới mình nữa, mọi ký ức quá khứ trong đầu gần như bị xóa sạch, những người thân ở xung quanh sẽ không còn nhớ một ai cả, tựa như tờ giấy trắng, chỉ còn nhớ rõ tên tuổi, thân phận và người có huyết thống với mình mà thôi.

Cho nên, lúc này nếu như Quách Tĩnh xuất hiện ngay trước mặt Hoàng Dung, cô ta chẳng biết thằng ngốc đó là ai nữa.

Đó cũng là một cơ hội dành cho Dương Kiệt, không biết anh ta có thể thay thế Quách Tĩnh chiếm được trái tim của Hoàng Dung hay không.

Hoàng Dung từ từ bước tới trước mặt chấp tay thi lễ với Kiều Phong, cười nói: “Bang chủ Cái Bang đời thứ 19, Hoàng Dung, bái kiến Kiều tiền bối.”

“Hoàng tiểu muội không cần phải đa lễ, đều từng là bang chủ Cái Bang, đều là anh em trong nhà cả.”

Kiều Phong cười phóng khoáng đáp lễ.

Mặc dù cả hai sống cách xa nhau hơn trăm mấy năm, chưa từng gặp mặt nhau. Nhưng sau khi được hệ thống triệu hồi tới thế giới này, đã được cấy thông tin của những đồng đội do Dương Kiệt triệu hồi ra vào trong não, nên biết rõ thân phận của nhau.

Từng cùng là bang chủ Cái Bang, hậu bối thi lễ với tiền bối, cũng là điều dễ hiểu.

Sau khi xã giao vài câu, Kiều Phong quay sang Dương Kiệt cười nói: “Chủ nhân, thời gian thuộc hạ tồn tại ở thế giới này sắp kết thúc, thuộc hạ phải quay về thế giới của mình đây.”

“Ừa, hết giờ rồi sao? Tiếc quá, đệ định mở tiệc chiêu đãi Phong ca và Dung nhi, ai ngờ” Dương Kiệt mang theo vẻ tiếc nuối than thở nói.

“Chủ nhân không cần phải nuối tiếc làm gì, lần sau có cơ hội chúng ta sẽ cùng cạn chén, không say không về.” Kiều Phong có chút cảm động với vẻ tiếc nuối khi biết mình sắp rời khỏi của Dương Kiệt, hào phóng cười nói: “Chỉ cần chủ nhân nhanh chóng tiến bộ, đợi tới khi thực lực ngang ngửa với thuộc hạ, thì thuộc hạ có thể vĩnh viễn tồn tại ở thế giới này thôi. Lẽ ra thuộc hạ còn lo lắng cho an toàn của chủ nhân, nhưng giờ Hoàng tiểu muội đã tới đây, sự an toàn của chủ nhân đã được đảm bảo, thuộc hạ cũng không cần quá lo lắng nữa. Hy vọng lần sau khi gặp lại, chủ nhân đã trở thành một kẻ mạnh thực

thụ.”

lại quay sang Hoàng Dung dặn dò: “Hoàng tiểu muội, mọi sự trông chờ vào muội nhé.”

“Kiều tiên bối hãy yên tâm, đó là trách nhiệm và sứ mệnh của muội, muội sẽ hết lòng giúp đỡ cho Kiệt ca ca.” Hoàng Dung mỉm cười chấp tay nói.

“hahahaha, thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, hẹn ngày gặp lại ~~!!” Kiều Phong cười lớn, sau đó quay người phóng thẳng vào cánh cửa sắt dạng khí đang chờ sẵn, khuất đi sau cánh cửa đó.

“Kiều tiên bối quả không hổ danh là một trong những bang chủ truyền kỳ trong lịch sử Cái Bang, thứ hào khí xung thiên đó, thiên hạ khó ai sánh bằng.”

Hoàng Dung không kèm được cảm thán nói.

“Điều đó không cần phải bàn cãi, ở thế giới của ta ai cũng công nhận điều đó mà. Hi hi, Dung nhi à, để chào mừng muội tới thế giới, ít nhất phải trao cho cái ôm hôn thân thiết mới phải đạo chứ.”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt như anh Trư nước miếng chảy đầm lã khoái trá cười nói.

Hoàng Dung ửng đỏ hết khuôn mặt, bểu môí nói: “Hồng thềm ~~!!” Vội vã thi triển Tiêu Dao Du né qua cái ôm hôn của Dương Kiệt, cười khặc khặc bỏ chạy về phía trước.

“Ái, đừng chạy, chờ ta với, ta chỉ muốn thể hiện sự nhiệt tình của mình thôi mà. Này này, đừng để ta tóm được, ta sẽ kéo nàng xuống võ mông vì cái tội không nghe lời.”

“hí hí, bắt được muội đi rồi tính ~~!!”

Tiếng cười đùa của đôi bạn trẻ vang dội cả khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà

Mấy ngày tiếp theo sau đó, Dương Kiệt cùng Hoàng Dung tiếp tục hành trình thám hiểm trong khu rừng, hái hái hoa, bắt bắt bướm, ung dung tự tại vô cùng.

Tình cảm giữa Dương Kiệt và Hoàng Dung cũng tiến triển thần tốc, tuy chưa tới mức ôm hôn, nhưng nắm nắm tay, nhéo nhéo mũi, những cử chỉ thân mật đó đã không còn là vấn đề nữa rồi.

Đối với một người thiếu thốn tình cảm từ nhỏ do mồ côi mẹ, chỉ cần đối xử thật tốt, thật chân thành như Quách Tĩnh từng làm với cô ta, sẽ vô cùng dễ dàng chiếm được tình cảm của Hoàng Dung.

Là một người ở thời hiện đại, biết rõ những gì Hoàng Dung mong muốn, tất nhiên là không quá khó và phạm sai lầm rồi.

Sáng đi săn giết ma thú, hái linh thảo linh quả, tối tới lại có cơ hội thưởng thức những món thịt nướng ma thú do chính Hoàng Dung tự tay làm, sắc, hương, vị đầy đủ, ngon tới nỗi muốn nuốt luôn chiếc lưỡi, quả không hổ danh là “đệ nhất đầu bếp” trong tiểu thuyết Kim Dung, đúng là danh bất hư truyền.

Mấy ngày qua trên đường thám hiểm đã gặp qua không ít người của các quân đoàn đánh thuê hoặc người của gia tộc đi vào trong này.

Từ trong miệng họ nắm rõ thông tin bí cảnh này chỉ duy nhất một lối vào, hoàn toàn không có lối ra gì cả, chỉ là mỗi người chỉ có thể tồn tại ở thế giới nửa tháng, nửa tháng sau bí cảnh sẽ tự động tổng khứ người đã hết thời hạn ở lại ra khỏi bí cảnh, nên hoàn toàn không cần thiết phải lo lắng gì cả.

Đây chỉ là một bí cảnh thí luyện bình thường, không phải bí cảnh truyền thừa như ngũ đại tông phái đang chuẩn bị tiến hành sau khi kết thúc đại hội tỷ võ hằng năm.

Nên không thể thu hút những kẻ mạnh thực thụ đi vào đây, chỉ là những quân đoàn đánh thuê và con cháu của các gia tộc đi vào đây thám hiểm để kiếm chác được chút ít linh thảo linh quả đem ra ngoài bán mà thôi.

Đi hết mấy ngày trời, khắp nơi chỉ toàn là những con ma thú cấp 2, lâu lâu mới nhìn thấy một con ma thú cấp 3.

Trường hợp như Kỳ Lân Hồ thuộc dạng hiếm gặp, phải nói là Dương Kiệt quá may mắn mới săn giết được một con ma thú cấp 4.

Cũng phải thôi, vì bí cảnh này chỉ là bí cảnh thí luyện dành cho đệ tử Bắc Minh Tông năm xưa, vì tính mạng của đệ tử, sao có thể tồn tại những con ma thú cao cấp được chứ?

Kỳ Lân Hồ có thể tiến hóa thành ma thú cấp 4, chủ yếu là bí cảnh này đã bị Bắc Minh Tông bỏ phế mấy ngàn năm, sinh sống ở nơi linh khí dồi dào mấy ngàn năm, cho dù là một con heo cũng có thể thành tinh rồi.

Nhưng trường hợp đó cũng không nhiều, vì nhiều con ma thú chưa kịp tiến hóa đã trở thành mồi ngon cho những con ma thú cấp cao hơn, chỉ cá biệt vài con có thể tiến hóa lớn mạnh hơn mà thôi.

“Ha ha, không ngờ hôm nay lại may mắn như vậy, Dung nhi nhìn kia, đó chính là Cửu Tinh Linh Chi đây ~~~!!”

Dương Kiệt đang cùng Hoàng Dung đi dạo khắp nơi để thu lượm linh thảo, ngay ngờ vừa đi tới gần một cái hồ có bán kính rộng gần cả ngàn mét vuông ở trung tâm khu rừng, phát hiện một vật thể mọc sát ngay bờ hồ, nhận ra vật thể đó là gì, lập tức phản kích hô hoán lên.

Cửu Tinh Linh Chi. Chín chiếc lá tựa như ngọc thạch từ dưới nước nhô lên, mỗi lá dài một thước, hình dạng cửu tinh linh chi càng phát triển càng giống như con người, đôi khi trưởng thành giống cơ thể con người thì sẽ chín muồi, có thể hái xuống sử dụng.

khi luyện thành đan dược, có tác dụng tẩy tủy dịch kinh đột phá thăng cấp cũng không thành vấn đề, ngay cả một tông sư cũng không thể cảm lòng nổi.

lúc này Cửu Tinh Linh Chi đã gần như chín muồi, thân hình giống hệt như một con người, chỉ cần thêm một thời gian ngắn nữa là có thể thu hoạch.

Dương Kiệt không ngờ mình lại may mắn như thế này, chỉ cần thu hoạch được Cửu Tinh Linh Chi, sẽ có giá trị bằng tất cả những gì mình thu hoạch được nhiều ngày nay, thậm chí còn có giá trị hơn nữa.

Tất nhiên, Dương Kiệt không dám trực tiếp lao tới thu lượm, vì những thiên tài địa bảo như thế này, thông thường bên cạnh đều có ma thú cao cấp canh giữ, chỉ là lúc này liếc nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của ma thú nào cả.

Lại nhìn xuống dưới hồ, chắc là con ma thú đang ẩn nấp dưới đó, nếu như có ai đó dám tiến tới gần, chắc chắn nó sẽ trồi lên dứt điểm kẻ dám phỗng tay trên nó ngay lập tức.

Nếu như chỉ là ma thú cấp 3, Dương Kiệt không cần phải lo lắng vì bên cạnh đã có Hoàng Dung, một chân nguyên tầng thứ 10, cộng thêm tuyệt học võ công lợi hại, ngay cả một tông sư tầng thứ 1 cũng không phải là đối thủ.

Sợ chỉ sợ rằng con ma thú dưới nước là con ma thú cấp 4 như Kỳ Lân hồ đã gặp trước kia, thậm chí còn đáng sợ hơn nữa.

“Làm sao để tiếp cận Cửu Tinh Linh Chi an toàn đây?”

Dương Kiệt không dám liều lĩnh, nhưng nhất thời nghĩ không ra kế sách, lại bất cam nếu như quay đầu rời khỏi, đành quay sang hỏi Hoàng Dung.

Đôi mắt to tròn của Hoàng Dung xoay vòng vài cái, trên môi lộ ra nụ cười bí ẩn, cười nói: “Kiệt ca ca hãy đi săn một con ma thú cấp thấp về đây, muội sẽ có cách giúp ca ca lấy được Cửu Tinh Linh Chi. Nhưng nhớ kỹ, phải bắt sống, cho dù bị thương cũng được. Tốt nhất là những con ma thú không quá to như thỏ, linh miêu hay chó gì đó.”

“Ý của muội là” Nghe xong yêu cầu của Hoàng Dung, trong đầu Dương Kiệt lóe qua một suy nghĩ, lập tức hiểu rõ cô ta muốn làm gì, phản kích cười nói: “Được, được, quá nham hiểm, ta thích thế đấy, hi hi.”

“Xi, cái gì mà nham hiểm. Mưu trí, cái này gọi là mưu trí, Kiệt ca ca còn dám nói nham hiểm nữa muội sẽ không giúp ca ca nữa đâu.” Hoàng Dung giả vờ lộ ra vẻ giận hờn, quay đầu sang một bên không thêm nói chuyện với Dương Kiệt nữa.

“Lỡ miệng, tuyệt đối là lỡ miệng. Ý của ta là muội đa mưu túc trí, vận mưu như thần, ngay cả Gia Cát Lượng tái sinh cũng không bằng. Dung nhi của ta là số dách, sự ngưỡng mộ của ta đối với Dung nhi tựa như sóng nước ngùn ngụt, liên miên không ngớt, tựa như!”

Dương Kiệt mặt không đỏ, thờ không gấp không ngừng buông lời nịnh hót để xoa đi cơn giận hờn của Hoàng Dung.

Hoàng Dung không kềm được bật cười khúc khích với những câu nịnh của Dương Kiệt, đuổi khéo anh ta đi săn bắt ma thú nhỏ mang về.

Không bao lâu sau, Dương Kiệt đã mang về một con ma thú cấp 2 sơ cấp Xích Diện thỏ, thân hình to bằng một con chó nhà, khuôn mặt phủ đầy lớp lông màu đỏ rực như lửa, nhưng thân thể là lớp lông màu trắng như tuyết, vô cùng khôi hài, lúc này bị tóm lấy đôi tay nhưng không ngừng vùng vẫy cào cấu hồng thoát khỏi bàn tay của Dương Kiệt.

“Đây, vẫn còn sống, thơm ngon béo bở, Dung nhi định dùng nó làm mồi để dụ con ma thú ở dưới hồ lộ diện phải không?”

Dương Kiệt giơ con Xích Diện thỏ tới trước mặt Hoàng Dung.

Con Xích Diện thỏ dường như nghe hiểu lời nói của Dương Kiệt, càng vùng vẫy chống cự dữ dội hơn nữa, đặc biệt là đôi mắt của nó dán chặt vào cái hồ ở phía xa, toàn thân run lên cầm cập.

“Còn hơn thế nữa, Kiệt ca ca còn nhớ độc bồ đề mà mình hái trộm hôm trước không?” Trong đôi mắt của Hoàng Dung lóe qua tia sáng tinh khôn, cười

nói.

“À há, ta hiểu rồi, ý của Dung nhi là cho con Xích Diện thỏ này phục dụng Độc Bò Đề, sau đó ném tới gần sát bờ hồ để con ma thú ẩn núp dưới hồ nuốt trọn con mồi, độc tố của độc bò đề sẽ từ con Xích Diện thỏ truyền thẳng tới con ma thú đã nuốt nó, đúng không?”

Dương Kiệt chợt hiểu ra vấn đề.

Độc Bò Đề, là một loại cây trái giống như trái nho, có độc tính cực cao, chỉ cần một lượng nhỏ đã có thể làm tê liệt một tông sư cao cấp, nếu độc tố đủ lượng, thậm chí có thể lấy mạng đối phương.

Đó là độc thảo mà Dương Kiệt và Hoàng Dung đã thu lượm được trên đường mấy hôm trước, ngoại trừ là thuốc cực độc, nhưng nếu rơi vào tay của những luyện đan sư, chỉ cần có đủ linh thảo trung hòa độc tố của nó, có thể dùng để luyện chế thành những viên thánh dược giải độc cực tốt.

Từ trong nhón càn khôn đã vỡ vết được trên tay Đoàn Nghĩa để thay thế túi càn khôn trước đó của mình lấy ra một trái như trái nho màu đỏ đen, há to miệng con Xích Diện thỏ ra, nhét viên Độc Bò Đề vào miệng nó để nó nuốt vào cổ họng.

Chỉ thấy con Xích Diện thỏ sau khi nuốt xong viên Độc Bò Đề, cơ thể của nó vùng vẫy dữ dội, dần dần tựa như bị trút hết sức lực trong cơ thể, toàn thân co giật liên hồi.

Xem ra lực thuốc đã phát huy tác dụng.

Không chút do dự, vội vã dốc hết sức ném con Xích Diện thỏ về phía bờ hồ, cách nơi Cửu Tinh Linh Chi không quá xa, còn bản thân và Hoàng Dung vẫn tiếp tục ẩn núp ở bụi cây cách bờ hồ khoảng vài trăm mét, kiên nhẫn theo dõi con cá cắn câu.

1 phút, 2 phút, 5 phút ... 10 phút ... 20 phút trôi qua.

Vẫn không thấy mặt hồ có động tĩnh gì cả, còn con Xích Diện thỏ đã tắt thở bởi độc tố cực độc của Độc Bò Đề rồi.

“Không ổn rồi, xem ra con ma thú dưới hồ có trí tuệ không nhỏ, biết rõ con Xích Diện thỏ kia chính là mồi nhử nên không thèm trồi lên dùng bữa.”

Nhìn thấy phía xa vẫn gió bình sóng lặng không có động tĩnh gì cả, Dương Kiệt lập tức hiểu rõ kế hoạch như mồi đã thất bại.

Dương Kiệt có chút đau đầu, không biết rõ ma thú dưới hồ là gì, không dám mạo hiểm đi hái trộm Cửu Tinh Linh Chi, ai mà biết được con ma thú dưới đó cấp 4 hay cấp 5 chứ, nếu như là cấp 5, ngay cả Phong ca có mặt ở đây cũng chưa chắc làm gì được đó, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng nữa là.

Dương Kiệt không phải không nghĩ qua tể càn khôn thấp lên lên áp sát Cửu Tinh Linh Chi để hút nó vào trong tháp, nhưng nhanh chóng bị Hoàng Dung phủ nhận, Cửu Tinh Linh Chi quý báu như mạng sống của con ma thú, chắc chắn lúc này luôn cảnh giác canh chừng, nếu như phát hiện vật thể lạ áp sát, chắc chắn sẽ trồi lên tấn công, không những không được gì mà có thể mất luôn cả càn khôn tháp.

Vì càn khôn tháp lúc này chỉ là pháp bảo sơ cấp, gặp phải con ma thú cấp 4 chỉ cần hít hơi một cái đã có thể phá nát tòa tháp đó ra mất tiêu rồi.

Đôi mắt của Hoàng Dung xoay tròn, đột nhiên bật cười nói: “Muội đã nghĩ ra cách ép buộc con ma thú dưới hồ phải nuốt con mồi rồi, Kiệt ca ca hãy đi bắt thêm một con ma thú cấp thấp mới về đây cho muội nhé.”

“Thật sao?” Dương Kiệt tỏ vẻ nghi ngờ.

“Thật mà, ca ca cứ đi tìm một con ma thú cấp nhỏ về đi cho muội nhanh đi.” Hoàng Dung hồi thúc.

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra tin tưởng tuyệt đối Hoàng Dung, nên nhanh chóng chạy đi săn một con ma thú mới.

Chỉ trong chốc lát, trên tay lại có thêm một con Thanh Phong Lang đang đi lang thang săn mồi gần đó, bị Dương Kiệt bắt ngờ xuất hiện đập một cú vào đầu, hai mắt trợn ngược ngất xỉu tại chỗ.

Hoàng Dung vội vã giải thích: “Lúc này con ma thú dưới hồ không trồi lên đón mồi vì nghi ngờ rằng một con ma thú bất ngờ từ đâu đó xuất hiện nằm hiên ngang giữa đường, chắc chắn là âm mưu của ai đó muốn nhử nó lên.”

Nhưng nếu như có một con ma thú khác tiếp cận áp sát tới Cửu Tinh Linh Chi, Kiệt ca ca nghĩ con ma thú dưới hồ sẽ như thế nào?” Nói tới đây, trong đôi mắt Hoàng Dung thấp lên tia sáng đầy trí tuệ.

“Tất nhiên là trồi lên xé xác nuốt trọn kẻ thù định phồng tay trên mình rồi.” Dương Kiệt lập tức hiểu ý Hoàng Dung muốn nói gì, nhưng nhanh chóng lắc đầu: “Không thể nào, nhìn thấy biểu hiện lúc này của con Xích Diện thỏ, rõ ràng nó cảm nhận được mối nguy hiểm ở dưới mặt hồ, tuyệt đối không dám tiến tới gần, cho dù là Thanh Phong lang cũng không ngoại lệ, làm sao mà ép nó làm theo ý mình được chứ?”

“Kiệt ca ca không thể, nhưng muội có thể!”

Trên môi Hoàng Dung lộ ra nụ cười đắc trí nói.

“Thật sao? Bằng cách nào?” Dương Kiệt tỏ vẻ khó tin.

“Kiệt ca ca cứ đánh thức con ma thú trong tay rồi sẽ biết ngay.” Hoàng Dung tỏ vẻ vô cùng tự tin nói.

Dương Kiệt lập tức làm theo, chân khí trong người truyền thẳng vào cơ thể con Thanh Phong Lang trong tay, kích thích giác quan để đánh thức nó dậy.

Chỉ thấy cơ thể con Thanh Phong Lang run lên một tiếng, đôi mắt khát máu từ từ mở to ra, phát hiện trước mặt là hai con người, lập tức phản nộ định vùng lên tấn công.

Ái ngờ Hoàng Dung nhanh chóng áp sát tới trước mặt con Thanh Phong Lang, đôi mắt long lanh to sáng nhìn thẳng vào đôi mắt khát máu của nó, hai tay tạo ấn giờ cao lên vùng thái dương, miệng hét: “đi hồn đại pháp ~~~!!”

Đi hồn đại pháp!!

Bí pháp thôi miên trong cửu âm chân kinh, người bị trúng phải phép thôi miên sẽ phục tùng người thi triển vô điều kiện.

Người thi triển phải có linh hồn lớn mạnh hơn người hứng chịu mới có thể thành công.

Với linh hồn của một chân nguyên tầng thứ 10 như Hoàng Dung, muốn điều khiển một con ma thú cấp 2 như Thanh Phong Lang quả thật dễ như ăn kẹo.

Chỉ thấy đôi mắt khát máu của con Thanh Phong Lang từ phản nộ dần dần trở nên mơ mơ màng màng, sau đó thay thế bằng một ánh mắt thần thiện vô cùng khi nhìn vào Hoàng Dung, đi hồn đại pháp đã phát huy tác dụng, cho dù lúc này Hoàng Dung có ra lệnh cho nó tự vẫn, nó cũng thực hiện một cách không cần do dự.

“À há, suýt chút nữa thì quên mất bí pháp thôi miên trong cửu âm chân kinh.”

Từng xem qua tiểu thuyết Kim Dung, tất nhiên là biết rõ bí pháp thôi miên này rồi.

Trong phim Thần Điêu Đại Hiệp, chẳng phải Dương Quá đã từng thi triển để thôi miên đại đệ tử của Kim Luân Pháp Vương, biến hắn trở thành tên sư đệ trung thành với mình sao?

Dương Kiệt vội vã buông con Thanh Phong Lang vẫn còn đang vùng vẫy chống cự lúc này, lúc này đã trở nên ngoan ngoãn như một con mèo.

Từ trong nhón càn khôn lấy ra một trái Độc Bồ Đề nữa, định nhét vào miệng nó, nhưng nhanh chóng bị Hoàng Dung cản lại, giải thích nói: “Đừng, nếu như để nó nuốt Độc Bồ Đề vào, sẽ trở nên tê liệt không thể hành động được nữa, dùng thứ gì đó cuộn chặt trái Độc Bồ Đề vào cơ thể của nó, khi con ma thú dưới hồ nuốt nó vào bụng, lực thuốc sẽ trực tiếp phát huy, thậm chí còn nhanh hơn nữa.”

Dương Kiệt cảm thấy có lý, lập tức lấy một tấm vải ra buộc chặt trái Độc Bồ Đề vào chân của con Thanh Phong Lang, sau đó Hoàng Dung lập tức ra lệnh cho nó áp sát tới Cửu Tinh Linh Chi ngay sát bờ hồ.

Mặc dù con Thanh Phong Lang tỏ ra vô cùng sợ hãi một thứ khí thể đáng sợ từ dưới hồ lan tỏa ra, nhưng nhận được mệnh lệnh của Hoàng Dung, nó không dám cãi lời, cũng không thể cãi lời.

Chỉ còn cách mang theo tấm thân run rẩy từ từ tiến về hướng Cửu Tinh Linh Chi ở sát bờ hồ.

Một trăm mét, chín chục mét, tám chục mét Hai chục mét, mười mét

Mặc dù biết rõ số phận bi thảm của mình, nhưng con Thanh Phong Lang chỉ còn cách cắn răng đâm đầu vào chỗ chết.

Khi nó bước tới cách Cửu Tinh Linh Chi còn khoảng năm mét, mặt hồ tĩnh lặng đột nhiên sóng nổi dồn dập.

Sột ~~~~~!!

Bùm ~~~~~!!

Một tiếng thét đầy căm phẫn của loài rắn vang lên, kèm theo là tiếng nước hồ tung bắn lên không trung rồi rơi rải khắp nơi trên bờ hồ, chỉ thấy một vật thể tròn tròn dài dài từ dưới hồ trồi lên với tốc độ cực nhanh, khi trồi lên khỏi mặt nước, thân hình của nó dài tới gần mười mét, toàn thân bọc đầy những chiếc vảy màu đen bóng, đôi mắt lạnh lùng khát máu đầy căm phẫn nhìn chằm chằm vào kẻ địch dám tiếp cận bảo bối của mình, chiếc lưỡi màu hồng phấn như cây chĩa thò ra thụt vào liên hồi, tựa như một thanh kiếm sắt nhọn sẵn sàng chọt thẳng vào cơ thể của kẻ địch bất kỳ lúc nào.

Ma thú cấp 4 trung cấp, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà ~~~!!

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Lại trọng thương...!

Nhìn thấy bá chủ một phương từ dưới nước trời lên, con Thanh Phong đã run tới nổi nằm ngã trên mặt đất, không đủ sức nhúc nhích gì nữa.

Gào ~~~~~!

Thanh Phong Lang gào lên một tiếng đầy kinh hãi, nỗi sợ hãi tột cùng trong lòng kích thích tiềm năng của nó, không ngờ thành công thoát ra khỏi sự điều khiển của Hoàng Dung, dốc hết toàn bộ sức lực bú sữa của mình, từ dưới đất bò dây quay đầu bỏ chạy ra khỏi nơi nguy hiểm này.

Sự ~~~~~!!

Nhìn thấy con mồi bỏ chạy, tất nhiên là không thể bỏ qua rồi, bộ tướng nơi này siêu thị, muốn tới thì tới, muốn đi thì sao? Đặc biệt là tên trời đánh đó dám áp sát bảo bối của mình, tuyệt đối không thể tha thứ.

Thân trên của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà từ dưới hồ trực tiếp trườn thẳng về phía trước với tốc độ nhanh như chớp, chiếc miệng khổng lồ mang đầy hơi thở tanh hôi há to ra, trực tiếp tát thẳng vào con Thanh Phong Lang đang bỏ chạy thực mạng về phía trước.

Phật ~~~~~!!

Con Thanh Phong Lang thậm chí không kịp kháng cự, trực tiếp nằm gọn trong cái miệng khổng lồ của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Nuốt xong con mồi, cơ thể của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà dựng đứng thẳng lên, đôi mắt sắc lạnh nhìn chăm về phía bụi cây mà con Thanh Phong Lang từ trong đó bước ra, tựa như đang rình rập thứ gì đó.

Cũng may là Dương Kiệt và Hoàng Dung sau khi ra lệnh cho con Thanh Phong Lang bước ra làm mồi nhử, đã nhanh chóng thay đổi vị trí ẩn núp, nên đã không bị Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà phát hiện.

Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà nhìn chăm chăm vào bụi cây một hồi lâu, phát hiện không có dấu hiệu bất thường gì cả.

Cơ thể khổng lồ từ từ rút trở về hồ nước, biến mất dưới hồ, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

“Thành công rồi, giờ chỉ còn chờ đợi lực thuốc phát huy tác dụng thôi.”

Dương Kiệt hai tay nắm chặt lại, lộ ra vẻ phấn khích khi kế hoạch thành công mỹ mãn.

“Khoan vội mừng, Độc Bò Đề chỉ có tác dụng khiến cho Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà bị tê liệt, không thể trực tiếp lấy mạng của nó, làm sao lấy được mạng nó cũng là cả một vấn đề đấy.” Hoàng Dung không lạc quan như Dương Kiệt, dẫu vậy thận trọng nói.

“Thì cũng”

Rít ~~~~~!!

bùm ~~~~~!!

Tiếng rít đầy cảm phấn do con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà phát ra, cơ thể của nó từ dưới hồ nước trời thẳng lên vẩy đập dữ dội, nước trong hồ bị đập tung lên không trung tung bắn khắp nơi.

Tuy trí tuệ chưa thể bằng con người, nhưng nếu như tới lúc này còn không hiểu rõ bản thân đã dính chiêu của kẻ thù, thì có thể đâm đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

Sau một hồi vùng vẫy đầy cảm phấn, đôi mắt máu lạnh đầy cảm phấn nhìn chăm chăm vào Cửu Tinh Linh Chi ở ngay sát bờ hồ, tỏ ra vô cùng quả quyết chồm cơ thể dài rộng của nó tấp thẳng vào Cửu Tinh Linh Chi vẫn còn chưa hoàn toàn chín muồi ở phía xa.

Thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành!

“Không hay, nó định nuốt luôn nhánh Cửu Tinh Linh Chi chưa trưởng thành ~~~!!”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt kêu thét lên, không ngờ con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà lại chơi trò này.

“Đà Cầu Bồng Pháp. Bát Cầu Triều Thiên ~~~~!!” Đà Cầu Bồng vung ra, gần cả trăm con vật có hình dáng giống như con chó dạng khí màu xanh lá bắn thẳng về phía Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, hình thành như một sợi dây xích khóa chặt lấy cơ thể của nó.

Rít ~~~~~!!

Nhìn thấy hai con chuột nhắt yếu ớt lộ diện, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà rít lên một tiếng đầy cảm phấn, cơ thể vẩy đập liên hồi, hồng dung sức phá hồng kỹ năng khóa do Hoàng Dung thi triển, quay sang phang thây xé thịt hai tên trời đánh dám mạo phạm tới mình.

“Kiệt ca ca, mau, mau đi hái lấy Cửu Tinh Linh Chi, muội sẽ giữ chân con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà đó lại để huynh hành động.”

Hoàng Dung từ trong bụi cây lao ra, trực tiếp đối diện với Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, để Dương Kiệt có thời gian hành động.

“Dung nhi cẩn thận nhé ~~~!!” không có thời gian để chần chừ, Dương Kiệt lập tức thi triển càn khôn nhất thiểm, áp sát tới gần Cửu Tinh Linh Chi.

Rít ~~~~~!!

Nhìn thấy mộ con chuột nhất dậm áp sát tới bảo bối của mình, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà phần nộ bỏ qua Hoàng Dung, quay đầu trườn tới tấp thẳng vào Dương Kiệt đang phóng đi với tốc độ cực nhanh.

“Đứng lại, đối thủ của mình là ta đây, Ác Cầu Lan Lộ ~~~!!” Hoàng Dung quét đã cầu bồng về phía Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, ngay trước mặt nó lập tức xuất hiện một con chó dạng khí to gần bằng cơ thể của nó, chắn ngay trước mặt không cho nó trườn về phía trước nữa.

Rầm ~~~~~!!!

Cơ thể khổng lồ của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà va đập vào con chó dạng khí, lập tức tông vỡ con chó dạng khí ra thành nhiều mảnh, nhưng bản thân nó cũng bị lực phản hồi đẩy lùi về phía sau, đầu óc choáng váng.

Hoàng Dung từ phía sau phóng tới, Đả Cầu Bồng tạo thành thể đám, một chiêu Bát Thảo Tầm Xà thi triển ra, cây Đả Cầu Bồng bị bao bọc bởi một lớp khí màu xanh lá bất mất, thân gãy tựa như phóng to ra gấp nhiều lần, đâm thẳng vào chỗ bảy phân của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Tuy toàn thân của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà bị bao bọc bởi lớp vây cứng còn hơn cả thép tinh luyện, nhưng nếu như bị đâm vào vị trí bảy phân, vốn là điểm yếu của loài bò sát này, không chết cũng bị trọng thương cho mà xem.

Chiếc đuôi khổng lồ lập tức vơ lên, quét thẳng vào người Hoàng Dung đang thi triển tuyệt học về phía mình.

Hoàng Dung lập tức thu lại thể tấn công, tung người nhào lộn lên không trung, né qua chiếc đuôi khổng lồ đang quét tới trong gang tấc.

“Bồng Đà Song Khuyển ~~~!!” Hoàng Dung vừa nhào lộn trên không trung vừa vung gậy đập xuống, một cây gậy dạng khí khổng lồ xuất hiện trực tiếp đập thẳng vào đầu của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Boong ~~~~~!!

Rít ~~~~~!!

Gậy khí đập thẳng vào đầu Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, vang lên tiếng ma sát như đập vào bức tường thép, đã cầu bồng trong tay bị lực phản hồi làm cho suýt chút vọt ra khỏi tay, cơ thể không tự chủ bị đẩy lùi về phía sau.

Bản thân Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà cũng không dễ chịu chút nào, tuy không chấn thương trầm trọng, nhưng lực đánh lúc này cũng đủ khiến đầu nó choáng váng liên hồi, trời đất như đang quay cuồng, cơ thể đảo đảo như đang say rượu vậy.

Trong lúc Hoàng Dung đang giao chiến ác liệt với Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, Dương Kiệt liên tục thi triển càn khôn nhất thiểm, nhanh chóng áp sát tới bên cạnh Cửu Tinh Linh Chi.

Tuy Cửu Tinh Linh Chi vẫn cần thêm một thời gian mới hoàn toàn chín muồi, nhưng hiện giờ không có thời gian để chờ đợi nữa, nhanh chóng té càn khôn thấp ra, hút cả nhánh lẫn rễ của Cửu Tinh Linh Chi vào trong đó.

Rít ~~~~~!!

Nhìn thấy bảo bối của mình bị cướp đi, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà phần nộ tới cùng, nếu như là ngày thường, chỉ cần hắt hơi một cái, hai con chuột nhất lập tức tan xương nát thịt ngay tức khắc, thế mà giờ này bị trúng độc, hổ xuống đồng bằng, bị hai con chuột nhất cướp đi bảo bối ngay trước mặt mình, sỉ nhục, một sỉ nhục không thể tha thứ được.

Khè ~~~~~!!

Một tia nước từ trong miệng Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà phun bắn ra, tựa như một luồng laser bắn thẳng vào Dương Kiệt vẫn còn đang phản kích sau khi cướp được Cửu Tinh Linh Chi ở phía xa.

“Kiệt ca ca, cẩn thận ~~~~~!!” Nhìn thấy Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà thi triển thần thông tấn công Dương Kiệt, Hoàng Dung không kịp ra tay ngăn cản, chỉ còn cách hét lớn nhắc nhở Dương Kiệt vẫn còn chìm trong cơn vui mừng phản kích.

“Kí dзі dзa ~~~?” Nghe thấy tiếng la hét của Hoàng Dung, Dương Kiệt nhanh chóng hoàn hồn trở lại, quay đầu lại nhìn, giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy luồng laser đang bắn thẳng về phía mình, không còn kịp thi triển càn khôn nhất thiểm để né tránh, cắn chặt răng hét lớn: “Vỡ hồn xuất hiện, Giới Vương Quyền X 4 ~~~! Phi lũ bỏ đũa đại pháp ~~~~~!!”

Bùmmmmmmmm ~~~~~!!

Á ~~~~~!!

Crack ~~~!! Crack ~~~!! Crack ~~~!!

Huyền thiết chùy đập thẳng vào tia nước đáng sợ do Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà bắn tới, vũ khí trong tay lập tức bị hất bay ra xa, cơ thể trực tiếp hứng trọn tia nước như tia laser vào người, miệng chỉ kịp gào lên một tiếng đầy đau khổ, cái cơ thể nặng gần 640 kg bị đẩy bay về phía sau, tông gãy gần chục cây đại thụ cản đường ở gần đó.

Phụt ~~~! Phụt ~~~! Phụt ~~~!

Máu từ trong miệng phun bắn ra liên hồi, Dương Kiệt có cảm giác như cơ thể như miếng rế rách bị xác toạc ra thành nhiều mảnh, xương cốt trong người gần như gãy vụn ra hết, nội tạng đảo lộn, thở ra nhiều, hít vào ít.

Đó chính là cái giá phải trả cho tội chủ quan! Mặc dù Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đang bị trúng độc, sức chiến đấu giảm đi gần 80 %, nhưng cũng không phải một tên tiên thiên tầng thứ 6 như Dương Kiệt có thể chủ quan được.

“Kiệt ca ca ~~~~~!!” Hoàng Dung hét lên một tiếng đầy đau xót, nhìn thấy Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vẫn còn định lao tới nuốt gọn Dương Kiệt đang nằm hấp hối trên mặt đất. Tuyệt kỹ khinh công Tiểu Dao Du thi triển tới cực đỉnh, Đả Cầu Bồng vung lên, đập thẳng về phía Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà: “Bồng Đả Ác Cầu ~~~~~!!”

Trên không trung xuất ba cây gậy dạng khí phát sáng như bóng đèn huỳnh quang khổng lồ, ba cây nhanh chóng gộp lại thành một, tựa như Tôn Ngộ Không đang cầm cây gậy như ý đã phóng to ra hết cỡ, từ trên không trung đập thẳng xuống mặt đất.

Rầm ~~~~~!!

Tiếng va đập kinh thiên động địa vang lên, ngay nơi Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vừa trườn qua lập tức xuất hiện một cái hố có hình dạng giống như một cây gậy dài gần chục mét, sâu gần năm mét.

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà trực tiếp bị khảm sâu dưới cái hố kinh hoàng đó.

Hoàng Dung hít thở một cách dồn dập, rõ ràng sau khi thi triển chiêu tuyệt kỹ đó đã tiêu hao không ít chân nguyên trong cơ thể, lúc này sắc mặt có chút tái mét.

Không dám do dự, lập tức thi triển Tiểu Dao Du phóng tới nơi Dương Kiệt đang nằm bất động, tranh thủ Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà định thần trở lại, mau chóng chạy trốn khỏi nơi nguy hiểm này.

Hoàng Dung hiểu rõ đòn tấn công lúc này tuy uy lực kinh người, nhưng cũng chỉ có thể kèm chân Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà một thời gian ngắn, chỉ có thể khiến nó bị thương nhẹ, thậm chí trọng thương cũng không thể, đừng nói là lấy mạng nó.

Tuy Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà bị trúng độc, nhưng cũng không phải là một chân nguyên tầng thứ 10 như Hoàng Dung có thể giết chết nó được.

Trừ khi cô ta đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 1, kết hợp với tuyệt học thần giới đả cầu bồng pháp thì còn có thể.

“Kiệt ca ca, không sao chứ? Có thể nhúc nhích được không?” Hoàng Dung quỳ xuống bên cạnh Dương K, mang theo vẻ mặt lo lắng hỏi.

Dương Kiệt ngay cả ngạt đầu lắc đầu cũng không thể, chỉ còn cách nháy mí mắt vài cái, như muốn nói là mình không thể nhúc nhích được nữa.

Hoàng Dung tỏ ra bối rối vô cùng, tuy đa mưu túc trí, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một cô gái trẻ mới 16, 17 tuổi, gặp phải những tình huống như thế này, không giữ được điềm tĩnh cũng là điều dễ hiểu.

Rít ~~~~~!

rầm ~~~~~!!

Trong lúc Hoàng Dung định cúi xuống dìu lấy Dương Kiệt bỏ chạy, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà từ dưới hố sâu trồi lên, hất tung đất đá tung bắn lên không trung rơi rải rác khắp nơi.

Không thể tha thứ được ~~~!!

Con chuột nhất đáng ghét đó ba lần bảy lượt khiến mình bị đau, nó phải chết, chết, chết ~~~!!

Cơ thể dài khổng lồ của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà trườn về phía trước với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới ngay đỉnh đầu của Dương Kiệt và Hoàng Dung, cái miệng mang theo hơi thở hôi thối phả thẳng vào mặt, khiến cả hai choáng ngợp muốn ngất xỉu tại chỗ.

“Áp Thiên Cầu Bối ~~~~~!!” Trên đỉnh đầu Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà lập tức xuất hiện gần chục cây gậy dạng khí vây tròn cơ thể khổng lồ của nó như hình ốc xoắn, từ trên không trung chụp xuống, khóa chặt lấy cơ thể đang lao tới của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Keng ~~~~~!!

Tiếng động như tiếng kính vỡ vang lên, cả chục cây gậy dạng khí cũng không cản bước được nó, chỉ chạm nhẹ lập tức vỡ tan ra thành nhiều mảnh rồi biến mất vào trong không khí, cái đầu hã to miệng ra tiếp tục tập thẳng xuống.

“Kết thúc thật rồi sao??” Nhìn thấy chiêu khóa của mình vô tác dụng, Hoàng Dung mang theo vẻ mặt bất cam nhắm mắt lại, không ngờ mới đi tới thế giới này không được bao lâu, lại phải chết đi, đặc biệt là bị con rắn gớm ghiếc kia nuốt trọn vào bụng, quả thật là đáng sợ quá đi.

Quan trọng nhất là, mình không thể làm tròn sứ mệnh bảo vệ Dương Kiệt, chỉ vì sự chủ quan của cả hai, đã phải trả giá bằng tính mạng của mình.

“Ta không cam tâm~~~~!!” Trong lòng Hoàng Dung không tự chủ gào thét một tiếng.

Thời gian cứ thế trôi qua, Hoàng Dung vẫn còn đang nhắm chặt đôi mắt lại phó thác cho số phận bi thảm, chỉ là chờ mãi vẫn chưa cảm nhận được cảm giác dính nhem nhẹp dịch thể của con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà khi bị đó nuốt vào trong bụng, đặc biệt là hơi thở tanh thối đáng sợ của nó không còn nữa.

Cơ thể của Hoàng Dung không kèm được run lên một cái, đôi mắt long lanh to sáng từ từ mở to ra, giật mình hoảng hốt khi phát hiện mình đang đứng trong một khoảng không gian mờ mờ ảo ảo, xung quanh không còn cảnh vật trong khu rừng gần hồ nước và con Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà gớm ghiếc kia nữa, chỉ còn lại mỗi mình và Dương Kiệt vẫn đang nằm bất động lơ lửng giữa khoảng không gian vô tận.

Đúng thế, đó chính là khoảng không gian ảo do Dương Kiệt liên hệ với hệ thống chế tạo ra ngay sau khi mình bị trọng thương, biết rõ Hoàng Dung không thể đối phó Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà, nhanh chóng liên hệ với hệ thống để tạo nơi ẩn núp cho cả hai, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, đã kịp thời hoàn thành hút cả hai vào trong đó, thoát khỏi cái miệng hôi thối của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà trong gang tấc.

Là nhân vật do Dương Kiệt triệu hồi ra, tất nhiên là biết rõ năng lực nghịch thiên của hệ thống trong người anh ta, chỉ là nhất thời không nhớ ra chức năng này, lúc này phát hiện mình và Dương Kiệt an toàn trốn trong khoảng không gian ảo, mới sực nhớ ra mọi chuyện.

Hai chân không kèm được như bị rút hết toàn bộ sức lực, quỳ ngồi xuống đất, hít thở một cách dồn dập, trên môi không tự chủ lộ ra nụ cười phản kích khi thoát khỏi cái chết bi thảm trong tích tắc.

“May ... may là còn kịp ... nếu ... nếu không thì e rằng chúng.. chúng ta đã nằm gọn trong.. trong bụng của con rắn.. rắn chết dịch đó ... đó rồi” Mặc dù nằm bất động không thể nhúc nhích, nhưng Dương Kiệt vẫn cố gắng lộ ra nụ cười hài lòng cười nói.

“Kiệt ca ca, cũng tại Dung nhi đã quá chủ quan, nên mới đẩy cả hai chúng ta vào tình thế nguy hiểm như thế kia, Dung nhi xin lỗi~~~~!!” Nhanh chóng thoát khỏi tâm trạng phản kích vui mừng khi thoát chết, thay vào đó là sự căm giận trách cứ bản thân vì suýt chút nữa thì đẩy cả hai vào chỗ chết, đôi mắt to sáng đỏ ngầu lên, nước mắt chảy dài trên má, bật khóc nức nở.

“Dung nhi đừng đừng khóc tất cả lỗi là tại tanếu như ... nếu không phải ta vui quá thất thần ngay sau khi hái được Cửu Tinh Linh Chi Không ... hững tròn tròn tấn công của Của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà thìđầu tới nổi như thế này, đó là do lỗi của ta mới đúng”

Nhìn thấy Hoàng Dung bật khóc vì tự trách, Dương Kiệt bổi rỗi lên tiếng an ủi.

Dương Kiệt càng an ủi, Hoàng Dung càng khóc lớn tiếng hơn nữa, khiến anh ta có chút không biết phải làm sao.

Đối với một tên trai tơ chưa từng có kinh nghiệm dỗ ngọt con gái như Dương Kiệt, tuy có nhiều kinh nghiệm qua sách báo, nhưng rơi vào tình huống này đầu óc gần như trống rỗng, nhất thời không nhớ ra những lời dỗ ngọt với con gái nữa.

“Đừng ... đừng khóc nữa Khóc nữa mặt ... mặt mày lem luốc hết ... hết rồi ... làm ... làm xấu đi hình ... hình ảnh Dung nhi xinh đẹp của ta ... ta đó” Cuối cùng hết bài, đành phải tề ra vũ khí đáng sợ nhất đối với đàn bà lên tiếng hù dọa, quả nhiên, nghe xong lời nói của Dương Kiệt, Hoàng Dung thôi không còn khóc nữa, là đàn bà con gái, lúc này cũng chú trọng về bề ngoài của mình.

Nhìn thấy Hoàng Dung thôi không còn khóc nữa, Dương Kiệt mới thảnh thò phào nhẹ nhõm. Đúng là thà đại chiến ba trăm hiệp với ma thú cao cấp còn hơn đi dỗ ngọt một phụ nữ, mệt đứt hơi tai.

Nhìn lại nội thương nghiêm trọng của mình, Dương Kiệt có chút khóc không thành tiếng.

Chắc là cái bí cảnh này không hợp với mình hay sao á, mới vào có mấy ngày mà đã hai lần bị chấn thương trầm trọng mất nửa cái mạng, số lần bị thương ngang bằng cả từ lúc xuyên không tới thế giới này cho tới trước khi bước vào bí cảnh.

“Dung ... Dung nhi, hãy giúp ta từ.. từ trong nhần căn khôn lấy ... lấy viên thuốc điều trị phục ... phục dụng” Lúc này Dương Kiệt không thể nhúc nhích được gì cả, chỉ còn cách nhờ vả tới Hoàng Dung mà thôi.

Nghe xong lời yêu cầu của Dương Kiệt, Hoàng Dung mới sực nhớ anh ta đang bị nội thương nghiêm trọng, vội vã từ trong lòng lấy ra một lọ đan dược, từ trong đó lấy ra một viên đan màu xanh biếc to như viên bi, vừa nhét vào miệng Dương Kiệt vừa nói:

“Kiệt ca ca hãy phục dụng cửu hoa ngọc lộ hoàn của Dung nhi, đây chính là thánh dược điều trị của Đào Hoa Đảo, có lực thuốc mạnh hơn gấp nhiều lần so với những viên đan dược điều trị bình thường, cho dù bị nội thương nghiêm trọng cỡ nào, cũng sẽ hồi phục trong thời gian ngắn nhất.”

Quả nhiên, vừa mới vào tới miệng, viên cửu hoa ngọc lộ hoàn lập tức tan chảy ra, chuyển hóa thành dịch thể chạy dọc khắp cơ thể, kinh mạch, xương

cốt trong cơ thể tựa như được bao bọc bởi một lớp khí ẩm áp dễ chịu, cảm giác đau đớn khó chịu dần dần tan biến đi, thay vào đó là cảm giác lâng lâng dễ chịu như đang tắm suối nước nóng.

Không ngờ lực thuốc lợi hại như thế này, quả không hổ danh là thánh dược điều trị nứt tiếng trong tiểu thuyết Kim Dung.

Dương Kiệt lập tức vận hành tam chuyển thuần dương công để luyện hóa lực thuốc, điều trị xương cốt và kinh mạch gần như đứt lìa ra của mình.

Tổn gần cả ngày trời, lực thuốc mới hoàn toàn luyện hóa hết, lúc này vết thương của Dương Kiệt đã hồi phục lại hơn nửa, có thể trở người ngồi dậy và đi lại bình thường, tất nhiên, chiến đấu thì hoàn toàn không thể, trừ khi anh ta muốn biến thành tàn phế.

“Cám ơn Dung nhi, đan dược của muội quả thật lợi hại, ta đã có thể đi lại bình thường rồi đây.” Dương Kiệt từ từ đứng thẳng người lên, trao cho Hoàng Dung một nụ cười khen ngợi, khiến cô ta bật cười khúc khích, hài lòng vì giúp được người mình quan tâm.

“Không biết tình hình ở bên ngoài như thế nào rồi.” Dương Kiệt khẽ dúi mày lo ngại.

“Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà để vượt mắt con mồi, mất đi Cửu Tinh Linh Chi, chắc chắn sẽ không ở lại hiện trường mà chạy đi khắp nơi truy tìm chúng ta, trên đường đi chắc chắn sẽ trút con phần nộ lên những gì nó nhìn thấy trên đường, đây là thời cơ tốt để chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này, tìm một nơi nào đó an toàn ẩn núp để Kiệt ca điều trị nội thương trước rồi tính sau.”

Một Hoàng Dung đa mưu túc trí đã nhanh chóng quay trở lại, khẽ suy nghĩ một hồi, nói ra suy đoán và tính toán của mình cho Dương Kiệt tham khảo.

“Được, cứ theo lời muội mà làm. Với lại linh thạch trong người không còn nhiều nữa, chỉ còn trụ được vài phút trong này là cùng.”

Dương Kiệt cùng Hoàng Dung nhanh chóng rời khỏi khoảng không gian ảo.

Đúng như suy đoán của Hoàng Dung, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà sau khi vượt mắt hai kẻ thù trời đánh, phần nộ tột cùng, tìm mãi xung quanh chẳng thấy bóng dáng của kẻ thù đâu cả, phần nộ rít lên một tiếng, cái cơ thể dài khổng lồ lập tức trườn về phía trước để truy tìm kẻ thù, dè dặt biết bao nhiêu cây cỏ trên đường.

Không chỉ cây cỏ, ngay cả những con ma thú cấp thấp hoặc những người đi vào bí cảnh thám hiểm, để trở thành đối tượng trút giận của nó, thậm chí chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị cơ thể khổng lồ của nó trườn qua nghiền nát thành cám, hoặc bị nuốt trọn vào trong bụng của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Cả một khu vực rộng lớn rơi vào cảnh gà bay chó chạy, cây không mọc nổi.

Phải đợi tới khi Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đi vào lãnh thổ của một con ma thú cảnh giới tông sư khác, cả hai xảy ra cuộc giao chiến kinh thiên động địa, phá hủy cả một khu vực rộng lớn, kết quả Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vốn đã trúng độc nay bị chấn thương trầm trọng do đánh không lại đối phương, khó khăn lắm mới cất đuôi được đối thủ, mò về hang ổ của mình trốn dưới hồ nước để dưỡng thương.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Biệt đội Hắc Ảnh đến rồi

Thời gian quay trở lại một ngày trước khi Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà quay trở về hang ổ của mình dưỡng thương.

Lối vào bí cảnh Bắc Minh Tông lúc này nhộn nhịp tấp nập hơn bao giờ hết.

Ngay sau khi những tên phụ trách canh gác cổng vào của quân đoàn Bá Nghiệp bị Dương Kiệt tiêu diệt, không còn ai đủ sức ngăn cản các thế lực khác xâm nhập vào bí cảnh nữa, nên các gia tộc và quân đoàn đánh thuê nhỏ lẻ bắt đầu tề tựu về đây, chuẩn bị xông vào bí cảnh để tìm kiếm cơ duyên của mình.

“Nhanh chân lên, thời gian là vàng bạc, chậm trễ không chừng vào tới trong đó không còn canh để mà uống đấy chứ. ... Á, đừng xô đẩy...”

“Tránh chỗ, tránh chỗ, đừng có ngăn cản anh em tiến bộ chứ~~!!”

Cảnh chen lấn xô đẩy không ngừng xảy ra ngay lối vào bí cảnh, không ai chịu nhường nhịn ai, sợ vào trễ chút sẽ bị người khác phỗng tay trên của mình.

Vù~~!! Vù~~!! Vù~~!! Vù~~!!....

Bốp~~~!! Bốp~~~!! Bốp~~~!!....

“Á~~ Đau, chuyện gì xảy ra thế này... chẳng nào dám...”

Quân đoàn trưởng của một quân đoàn tầm trung đang chuẩn bị dẫn thành viên trong đoàn của mình bước vào bí cảnh, đột nhiên cảm nhận phía sau lưng xuất hiện nhiều luồng gió lốc từ phía xa ập tới, chưa kịp hoàn hồn đã bị tông bay ra hai bên, phần nộ vùng dậy gào lớn.

“Xịt ~~~~~!!” Nhưng khi vừa nhìn thấy một đám đàn ông gồm mười người, tất cả đều mặc trang phục màu đen, sắc mặt trắng bệnh không có tí huyết mầu, tên đứng sau cùng đột nhiên quay đầu lại dùng ánh mắt như quỷ dữ địa ngục nhìn thẳng vào mình, tên quân đoàn trưởng không kềm được hít sâu một hơi lạnh vào người, có cảm giác nhiệt độ xung quanh bị giảm xuống âm chục độ, toàn thân run lên cầm cập vì ớn lạnh, nhất thời nói không nên lời.

Không chỉ tên quân đoàn trưởng bị té ngã rơi vào hoàn cảnh đó, ngay cả những người có mặt ở gần đó cũng đều cùng chung cánh ngộ như hắn, chân không tự chủ lùi về phía sau vài bước.

Nhất thời không khí náo nhiệt ở lối vào bí cảnh biến mất, thay vào đó là lặng im tới mức đáng sợ.

“Hừm ~~~~!!” Tên quay đầu lại nhìn hừ mạnh một tiếng, chuẩn bị quay người ra tay giải quyết tên đàn ông dám lớn tiếng hét lớn với mình.

Khí thể đáng sợ từ trong người phát tán ra, khiến nhiệt độ môi trường xung quanh hạ thấp hơn lúc nãy nữa, không ít người trong tự chủ nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, toàn thân run lên vì sợ hãi.

“Bỏ đi, còn chuyện quan trọng hơn phải làm.” Tên đàn ông áo đen dẫn đầu dường như là thủ lĩnh nhóm, giọng nói khàn khàn khó nghe vang lên. Sau đó trực tiếp đi mất hút vào trong bí cảnh.

Tên thuộc hạ không dám cãi lời, chỉ hừ mạnh thêm một tiếng, thu lại khí thể đáng sợ của mình, lập tức theo chân đồng đội của mình đi thẳng vào trong bí cảnh.

“Xịt ~~~~~!!”

Nhìn thấy đám đàn ông áo đen biến mất sau lối vào bí cảnh. Tên đội trưởng vừa gào hét lúc nãy hít sâu một hơi lạnh vào người, lưng áo đã ướt đầm mồ hôi, có cảm giác như vừa mới từ trước cửa địa ngục quay trở lại, đặc biệt là khí thể của tên áo đen lúc nãy áp đặt thẳng vào mình, khiến hắn có cảm giác như chỉ cần một cái búng tay của người ta thì mình sẽ tan xương nát thịt ngay tức khắc, thậm chí không có chút ý chí phản kháng gì cả.

Lúc này toàn thân run lên cầm cập, giữa háng đã xuất hiện một vệt dịch thể màu vàng.

“Xịt ~~~, rốt cuộc nhóm áo đen đó là ai thế nhỉ? giống như lũ quỷ dữ từ dưới địa ngục xuất hiện.”

“Đáng sợ, quả thật là đáng sợ. Bỏ mảy tẹo nhất cũng là tiên thiên tầng thứ 10, thế mà ngay cả khí thể của người ta cũng chịu đựng không nổi, rốt cuộc thực lực tên áo đen đó đạt tới cảnh giới gì đây? chân nguyên? hay là...”

“Không dám nói, không dám nói. Mà ngay cả tên thuộc hạ đã đáng sợ như thế này, còn tên cầm đầu vừa lên tiếng lúc nãy thì sao nhỉ.”

“Tên đội trưởng của quân đoàn Liệt Dương hôm nay ra khỏi nhà chắc quên coi lịch rồi, không chỉ bị tông bay ra xa, còn suýt mất luôn cả mạng, hi hi hi...”

“Liệt Dương, Liệt Dương, lần này lão bị liệt thiệt rồi, xem kia, xem kia, coi cái khuôn mặt đáng thương của lão kia.”

“Đúng thế, đúng thế, cũng may cho tên đầu heo kia là dường như họ đang bận làm nhiệm vụ gì đó trong bí cảnh, nếu không thì chắc giờ hắn chết không toàn thây rồi?”

“Hi hi, yếu mà bày đặt hùng hổ, chết lúc nào không hay.”

“Nhìn kia nhìn kia, giữa háng của hắn có thứ gì kia, chẳng lẽ là”

“Hahahahaha~~~~~!!”

Những người có mặt ở đây bắt đầu bàn tán về đám áo đen lúc nãy, đồng thời không quên liếc nhìn chế giễu tên đội trưởng của quân đoàn tầm trung gì đó, nhất là các đối thủ cạnh tranh với quân đoàn của hắn.

Tên đội trưởng chỉ muốn kiếm cái hố nào đó để chui xuống dưới đó trốn. Mẹ kiếp, quả thật mất mặt quá đi.

Trong lòng tên đội trưởng không ngừng phần nộ gào thét. Ngay cả các thành viên trong quân đoàn cũng không tự chủ tránh xa tên đội trưởng ra, mặt đỏ như tôm luộc vì xấu hổ, dưới ánh mắt soi mói của những người xung quanh, nhất thời ở cũng không xong, muốn rời khỏi hiện trường cũng không xong.

Không ít người bắt đầu suy tính có nên rời bỏ quân đoàn này không để khỏi biến thành trò cười cho thiên hạ.

Mẹ kiếp, mất mặt quá đi.

“Về, về đại bản doanh~~~~!!”

Tên đội trưởng vùng dậy gào thét về phía thành viên của mình, sau đó lập tức quay đầu bỏ đi.

Hắn không dám tiếp tục nán lại làm trò cười cho thiên hạ, ngoài ra cũng không dám tiếp tục đi vào trong bí cảnh kiếm chác gì nữa. ai mà biết lỡ xui xui gặp lại đám áo đen kia thì sao?

Hôm nay trước khi ra khỏi nhà quên coi lịch, hoàn toàn có thể xảy ra đó chứ.

Đám thanh viên của quân đoàn Liệt Dương đưa mắt nhìn nhau một cái, thầm thở phào nhẹ nhõm, ba chân bốn cẳng đuổi theo tên đội trưởng, tựa như vừa được thả tù vậy.

Hahahahaha~~~~!

Tiếng cười đùa vang lên, rồi tất cả lại đầu vào nấy, vô số gia tộc và quân đoàn tiếp tục xếp hàng để đi thẳng vào trong bí cảnh.

Quay trở lại đám đàn ông áo đen. Ngay sau khi bước vào bí cảnh, lập tức dùng một tốc độ nhanh như gió lốc di chuyển vào khu rừng rậm bạc ngàn ở cách đó không xa.

Chỉ phút chốc đã xuất hiện ở vị trí mà Dương Kiệt và Kiều Phong đã từng xử đẹp tên thiếu gia họ Đoàn và hai tên thuộc hạ của hắn.

Thì ra là người của nhà họ Đoàn, biệt đội Hắc Ảnh do tộc trưởng họ Đoàn phái tới để truy tìm tung tích kẻ thù không đội trời chung vì dám cả gan sát hại đứa con ruột thịt duy nhất của lão.

Lọt vào trong mắt của biệt đội Hắc Ảnh là những mảnh vụn quần áo nằm rải rác tứ tung trên mặt đất.

Vết máu, những mẩu thịt vụn còn sót lại trên hiện trường chứng tỏ đã từng có ma thú xuất hiện ở nơi này tham gia bữa tiệc ngon miệng.

Chết không toàn thây~~!!

Cả biệt đội Hắc Ảnh không kèm được hít sâu hơi lạnh vào người, không tự chủ run bắn người lên. Vừa phần nộ vừa sợ hãi, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Mặc dù không phải trách nhiệm của mình, nhưng nếu như không thể mang thi thể nguyên vẹn của thiếu gia trở về gia tộc, nghĩ tới con thịnh nộ của tộc chủ, biệt đội Hắc Ảnh vốn được huấn luyện như những tử sĩ không sợ chết là gì, cũng không kèm được nảy sinh cảm giác sợ hãi tột cùng.

“Mau, mau sử dụng ký ức thạch đã được ký kết với thiếu chủ~~!!”

Tên đội trưởng nhanh chóng bình tĩnh, quan trọng nhất hiện giờ là truy tìm được tên thủ phạm trời đánh, bắt sống về giao lại cho tộc chủ báo thù, hy vọng làm dịu cơn giận của tộc chủ thì hình phạt dành cho mình sẽ giảm xuống tới mức có thể chịu đựng được.

Một trong đám thuộc hạ lúng túng từ trong lòng lấy ra một viên đá linh thạch, giao qua cho tên đội trưởng.

Tên đội trưởng cầm lấy lập tức truyền chân nguyên của mình vào viên đá.

Phục~~~~!

Ngay tức khắc, trước mặt biệt đội Hắc Ảnh xuất hiện hình ảnh của Đoàn thiếu gia và hai tên thuộc hạ trước khi bị Dương Kiệt từng người tặng cho một cú bổ vào đầu, máu thịt kèm theo dịch óc vỡ tung ra như quả dưa bị ai đó lấy gậy đập vào vậy.

Sát khí!!

Mười luồng sát khí đáng sợ từ trong người biệt đội Hắc Ảnh phát tán ra, khiến cho vô số thú rừng, ma thú ở gần đó phát hoảng bỏ chạy tứ tung, không một cá thể nào dám tiến gần nơi biệt đội Hắc Ảnh đang đứng.

“Khốn kiếp~~~~!!” Tên đội trưởng phần nộ gào thét, tay cầm viên ký ức thạch không tự chủ nắm chặt lại, chỉ trong chốc lát đã tan vỡ thành nhiều mảnh dưới bàn tay đáng sợ của hắn.

“Sử dụng~~~~, sử dụng chuột truy tung cho ta~~~~!!”

Tên đội trưởng đôi mắt tràn đầy gân máu, gần như hét thẳng vào mặt một tên thuộc hạ ở gần bên cạnh.

“Tuân lệnh~~~~!!”

Tên thuộc hạ vội vã kích hoạt chiếc nhẫn đeo trên tay. Một luồng sáng từ chiếc nhẫn phát ra, chiếu thẳng về khoảng không ở trước mặt.

Chỉ thấy một con vật giống như con chuột ở trái đất, có kích thước to bằng một con mèo nhà, toàn thân phủ đầy lông lá màu đỏ rực như máu, nó đang mang theo ánh mắt mơ mơ màng màng dường như không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đó chính là chuột truy tung của thế giới này!

Chỉ cần cho nó gửi phải mùi máu của người bị hại. Nó sẽ nhanh chóng định vị được hung thủ đã mang theo mùi máu của nạn nhân trong lúc hành hung.

Cho dù cách xa hàng ngàn dặm hoặc đã tẩy rửa sạch sẽ mùi máu trên người đi nữa, cũng không thoát khỏi cái mũi cực thính của nó.

Chích ~ Chích ~~~!!

Tên thả nó ra nhanh chóng ra lệnh cho con chuột truy tung chạy tới những vũng máu còn đọng lại dưới mặt đất, nó nhanh chóng dùng mũi hít hà vài cái, dường như cảm nhận được điều gì đó, quay đầu nhìn về phía chủ nhân của nó rên lên vài tiếng, sau đó quay đầu bỏ đi.

“Đuổi theo~~!!” Nhìn thấy chuột truy tung có phản ứng, tên đội trưởng lập tức dẫn theo đám thuộc hạ đuổi theo phía sau nó để truy sát thủ phạm.

“ Chuyện gì xảy ra thế này?”

Nhìn thấy cảnh vật tan hoang trên đường duy chuyển. Trong lòng tên đội trưởng không kềm được trầm xuống.

Linh tính nhạy bén của một cao thủ kinh nghiệm đầy mình mách bảo có một chuyện gì đó không hay sẽ xảy ra thì phải.

Theo đuôi truy tung chuột đi chuyển gần nửa ngày trời, cuối cùng đã xuất hiện ngay trước một hồ nước rộng mênh mông ở khu vực trung tâm khu rừng.

Chỉ là cây cối ở xung quanh bị đổ vỡ nghiêm trọng, nước hồ vẫn còn đọng lại không ít trên bãi cỏ trên bờ vẫn chưa bị mặt trời hấp thụ lên hết, chứng tỏ nơi này vừa xảy một trận đại chiến đáng sợ.

“Bẩm đội trưởng, chuột truy tung đã ngừng di chuyển rồi ạ.”

Một tên thuộc hạ bước tới bên cạnh tên đội trưởng, nghiêm giọng báo cáo khi nhìn thấy con chuột truy tung đang mang theo vẻ mặt mơ màng như không thể định hướng được nữa.

Soạt soạt~~~~~!

“Toàn đội cảnh giác~~~~!”

Tên đội trưởng đang dúi mày suy nghĩ điều gì đó xảy ra với con chuột truy tung, đột nhiên ở đùm cây cách nơi chúng đang đứng không xa phát hiện động tĩnh.

Đám thuộc hạ nhanh chóng hình thành trận hình chiến đấu quen thuộc của biệt đội Hắc Ảnh, chân nguyên trong người vận hành, sẵn sàng ra tay chiến đấu khi có hiệu lệnh.

Vù vù~~~~!

Chỉ thấy phía sau đùm cây xuất hiện một con chuột khác có hình dáng giống hệt như chuột truy tung, nó chạy tới ngay bên cạnh con chuột truy tung của biệt đội Hắc Ảnh, ngay sau đó là một nhóm đàn ông lạ mặt gồm mười người, toàn thân mặc bộ trang phục màu đỏ rực như máu theo chân con chuột đó từ sau đùm cây nhảy ra, đứng đối diện với biệt đội Hắc Ảnh.

“Biệt đội Huyết Ngục của nhà họ Triệu??”

Đôi mắt của tên đội trưởng biệt đội Hắc Ảnh lóe qua tia sáng bất ngờ, đặt biệt là phát hiện một thành viên của biệt đội gọi là Huyết Ngục có cầm theo hai cái thủ cấp nhuộm đầy máu. Về mặt thủ cấp đó mạng dày vò hoang mang, sợ hãi, thậm chí có chút bất cam trước khi chết.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây, nhìn thấy cái thủ cấp đó chắc chắn sẽ kêu thót lên: “Hà Trung! Ngô Bình!”

“Biệt đội Hắc Ảnh của nhà họ Đoàn??”

Cùng là một trong những biệt đội quan trọng trong tứ đại gia tộc hùng mạnh nhất thành Ngự Tang, biệt đội Huyết Ngục và biệt đội Hắc Ảnh đã không ít lần chạm mặt nhau, chỉ là không ngờ cùng xuất hiện ở nơi này, nên tên đội trưởng của Huyết Ngục tỏ ra có chút bất ngờ.

“Đoàn huynh, lâu ngày không gặp, sau lần cong đuôi bỏ chạy lần trước của Đoàn Huynh, không ngờ chúng ta lại có dịp gặp nhau ở nơi như thế này.”

Tên đội trưởng Huyết Ngục chấp tay thi lễ, trên môi mang theo nụ cười cười mà không giống cười lạnh lạnh chế giễu nói.

“Đúng là khá lâu rồi nhỉ, kể từ cuộc chiến tranh giành linh quả cấp 6 ở hang động của một vị đại năng hợp thể hai năm trước. Tại hạ cứ tưởng lần đó Triệu huynh bị thương nặng tới nỗi không qua khỏi rồi chứ! Lúc này nhìn thấy Triệu huynh vẫn còn lành lặn quả thật vui mừng khôn xiết!”

Tên đội trưởng của Hắc Ảnh cũng không phải tầm thường, nhanh chóng có đòn phản công nhắm vào đối phương.

“Hừ~~~~!” Trong đôi mắt cả hai cùng lóe qua tia sáng sắc lạnh đầy sát khí.

Bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, nhiệt độ xung quanh giảm tới mức cực điểm.

Thành viên hai bên đã tạo ra tư thế sẵn sàng lao vào nhau sống chết một phen.

Vụt ~~~~!!

Trong lúc hai bên đang chuẩn bị lao vào tranh tài cao thấp, ngay nơi chuột truy tung vẫn đang mang theo về mặt ngờ ngạc đột nhiên xuất hiện hai bóng người một to một nhỏ tựa như từ trong không khí hiện ra một cách bất ngờ.

Bịch~~~!!

Bịch~~~!!

Chít ~~~~~!!

Chít ~~~~~!!

“Ký dử dzậy? Hình như vừa dẫm phải thứ gì mềm mềm ướt ướt thì phải?”

Hai con chuột truy tung chỉ kịp kêu thét lên một tiếng đầy đau đớn, cơ thể bị trọng lượng 160kg của Dương Kiệt đè cho bẹp dúm, máu thịt phun bắn tứ tung.

“Cái... Cái gì thế này? Sát... Sát khí~~~!!” Dương Kiệt còn chưa kịp kiểm tra hai vật thể mềm mềm ướt ướt ngay dưới chân mình. Giật mình hoảng hốt khi cảm nhận gần hai chục ánh mắt tràn đầy sát khí tựa như những mũi dao sắc nhọn cắm thẳng vào người mình, mỡ thịt trên cơ thể rung chuyển liên hồi, kêu thét lên một tiếng rồi quay người núp ngay phía sau Hoàng Dung.

“Hic, Hic, đẹp trai cũng là một cái tội Dung nhi ạ, đi tới đâu cũng phải hứng chịu những ánh mắt giết người như thế này.”

Dương Kiệt thò cái đầu ra nhìn về phía đám người lạ mặt kia run giọng nói.

“Tình huống này mà còn đùa giỡn được hả trời?”

Hoàng Dung không kềm được tròn mắt trắng với tên khốn không biết xấu hổ kia.

“Qua đây~~~!!”

Tên đội trưởng biệt đội Hắc Ảnh tay tạo thành chảo, chụp thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung.

Chỉ thấy bàn tay dạng khí màu đen như mực xuất hiện trên không trung, chụp thẳng vào đầu Dương Kiệt.

“Kiệt ca ca tránh ra~~~!!”

Hoàng Dung dùng tay đẩy Dương Kiệt sang một bên, Đả Cầu Bồng xuất hiện trong tay, vung gậy quét thẳng về phía bàn tay khí đang chụp xuống: “Ác Cầu Lan Lộ~~~!!”

Ngay trên đỉnh đầu Hoàng Dung lập tức xuất hiện một con chó dạng khí màu ngọc bích, cản lại bàn tay dạng khí đang chụp xuống.

Rầm~~~~~!!!

Hai chiêu đánh va đập vào nhau, phát ra tiếng nổ vang trời. Lực tàn dư còn sót lại đập thẳng vào người, cổ họng Hoàng Dung lập tức cảm nhận mùi ngọt tanh, một vũng máu từ trong miệng phun bắn ra, cơ thể không tự chủ giật lùi về phía sau, tông thẳng vào người Dương Kiệt.

“Dung nhi~, muội không sao chứ?”

Dương Kiệt hoảng hốt đỡ lấy Hoàng Dung, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch không có tí huyết sắc của cô ta, trong lòng đau như bị dao cắt vậy.

“Đỡ được??” Tên đội trưởng biệt đội Hắc Ảnh lộ ra vẻ bất ngờ.

Phải biết rằng hắn đã đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 3, tuy có ra tay lúc này chỉ tung ra một nửa công lực, mục đích là bắt sống Dương Kiệt về giao cho tộc trưởng, nhưng cũng không phải một chân nguyên tầng thứ 10 có thể chống đỡ được.

“Để xem người đỡ được bao nhiêu lần, Huyền Âm Chảo~~~!!”

Tên đội trưởng như điên tiết lên, trước mặt đối thủ Huyết Ngục ngay cả hai con chuột nhất còn không bắt lấy nổi, quả thật mất mặt quá đi.

Thậm chí hắn có thể cảm nhận thấy nụ cười chế giễu của tên đội trưởng đội Huyết Ngục đang phóng về phía mình. Trực tiếp thi triển tuyệt học, tung ra bảy phần công lực tấn công hai con chuột nhất đáng chết kia.

Một cú chào dạng khí to hơn ban nãy gấp đôi lần nữa xuất hiện, chụp thẳng xuống đỉnh đầu của cả hai.

Lúc này Hoàng Dung đã bị thương sau đòn đánh đầu của tên đội trưởng, huyết khí đang rối loạn, không thể tiếp tục ra tay chống đỡ nữa, chỉ còn cách giương to đôi mắt ra hết cỡ, bất cam nhìn cú chào chụp xuống. Còn Dương Kiệt ư? Hãy quên tên khốn đó đi! Hắn đang tàn nũa cái thân còn chưa phục hồi kia.

“Huyết Ngục Diện Thế ~~~!!”

Cú chào gần như chụp tới đầu của cả hai. Đột nhiên ngay bên hông phóng tới một luồng khí giống như đám mây bắn thẳng vào cú chào dạng khí màu đen đó.

Bùm ~~~!!

Dương Kiệt và Hoàng Dung lại lần nữa bị sức nổ đẩy bay ra xa té ngã xuống đất.

“Cái gì ~~~~ người dám ~~~~~!!”

Đôi mắt của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh như muốn phóng lửa dán chặt về phía tên đội trưởng đội Huyết Ngục, cảm giác như hận không thể ăn tươi nuốt sống đôi phương vậy.

Đúng vậy! ở tình thế cấp bách nhất, tên đội trưởng đội Huyết Ngục đã tay cản lại đòn tấn công của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh đang nhắm vào Dương Kiệt và Hoàng Dung, cứu cả hai một bàn thua trông thấy.

Nhưng nếu nói là muốn ra tay cứu mạng cả hai thì tuyệt đối không phải!

Quả nhiên, đôi diện ánh mắt như muốn giết người của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, tên đội trưởng Huyết Ngục chỉ cười lạnh nói: “Muốn ra tay với con mồi của ta, người đã hỏi qua ý kiến của bọn ta chưa nhỉ?”

Tên đội trưởng đội Hắc Ảnh gần như gầm thẳng vào mặt đôi phương quát: “Cái gì là con mồi của các người hả ~~~? Nói cho các người biết, hai con chuột nhất là chính là kẻ thù không đội trời chung với tộc trưởng của bọn ta. Người dám ra tay ngăn cản, đã nghĩ tới việc sẵn sàng đón nhận con thịnh nộ của tộc trưởng nhà ta chưa hả ~~~~~!!”

Thành viên đội Hắc Ảnh phần nộ tới cùng, lập tức sẵn sàng tư thế chuẩn bị lao vào giao chiến sống chết với kẻ thù trước mặt.

Tên đội trưởng đội Huyết Ngục có chút bất ngờ trước phản ứng thái quá đội Hắc Ảnh.

Đặc biệt là nghe thấy câu “hai con chuột nhất là chính là kẻ thù không đội trời chung với tộc trưởng của bọn ta” khiến hắn không kèm được phải do dự có nên tiếp tục ra tay nữa không.

Phải biết rằng tuy hắn được phái tới thủ tiêu những tên thủ phạm đã sát hại con cháu nhà họ Triệu, nhưng tên Triệu Cao chỉ là cháu của một vị trưởng lão tầm trung trong gia tộc, cũng không biết lão đã hối lộ gì cho tộc trưởng để tộc trưởng phải điều biệt đội Huyết Ngục thực hiện nhiệm vụ.

Nhưng nói cho cùng, cũng chỉ là một chuyện không quá quan trọng, nếu như vì nhiệm vụ không quá quan trọng này mà đắc tội nghiêm trọng với nhà họ Đoàn, ngay cả tộc trưởng cũng không bao giờ lòng ý cho mà xem.

Khẽ dúm mày suy nghĩ một hồi, tên đội trưởng Huyết Ngục khẽ lùi về phía sau một bước, cười nhẹ nói: “nếu như hai con chuột nhất này là kẻ thù không đội trời chung với gia chủ nhà họ Đoàn, chúng tôi sẽ nể mặt ngài ấy không nhúng tay vào nữa.”

Tên đội trưởng Hắc Ảnh hừ mạnh một tiếng, sau đó chấp tay thi lễ lạnh lạnh nói: “Cám ơn sự hợp tác của các vị, xin thay mặt tộc trưởng nhà tôi đón nhận thiện ý của nhà họ Triệu lần này.”

Dứt câu, đôi mắt tràn đầy sát khí quét thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung, cười lạnh nói: “Để xem lần này còn ai cứu các người!”

Gào ~~~~~!!

Trong lúc tên đội trưởng Hắc Ảnh chuẩn bị ra tay bắt sống cả hai. Phía xa vang lên tiếng gào thét đầy phần nộ vang động trời đất, khiến hắn phải thu lại thế công đã gần như sắp tung ra.

Chỉ thấy một vật thể tròn tròn dài dài từ phía xa đang trườn tới với tốc độ cực nhanh, toàn thân bọc đầy những chiếc vảy màu đen bóng, trông mất sắc lạnh đã tràn đầy gân máu, tựa như một con đực vừa bị con đực khác giật mất quyền giao phối, thậm chí còn hơn cả thế.

Chính là bá chủ của khu vực này, đã từng bị Dương Kiệt và Hoàng Dung chơi khăm, Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà ~~~!!

Nếu như quan sát kỹ, có thể phát hiện lúc này cơ thể của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà mang đầy thương tích, máu đỏ gần như nhuộm đầy cơ thể.

Xịt ~~~~~!!

Cả biệt đội Hắc Ảnh và Huyết Luyện đều không kèm được hít hơi lạnh vào người.

Tuy Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà trông có vẻ đang bị thương nặng, nhưng dù sao cũng là bá chủ cấp 4, đặc biệt là nó đang trong trạng thái đầy phần nộ, hận không thể ăn tươi nuốt sống tất cả như lúc này, tuyệt đối không phải hai tông sư cấp 3 và mười mấy tông sư cấp 1 có thể chống cự được.

Ngay cả việc có thể trốn thoát được không đã là một vấn đề đau đầu rồi đấy.

Rốt cuộc tên trời đánh nào đã khiến Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phần nộ như thế này vậy trời??

ực ~~~!!

Tên trời đánh trong lòng của đội Hắc Ảnh và Huyết Luyện không tự chủ nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Đúng là bí cảnh này khắc mình hay sao á! Trước mặt có chó điên cản đường, sau lưng có chủ nợ xách dao đuổi theo. Anh tài một thời như ta chẳng lẽ hôm nay phải bỏ mạng ở nơi này thật sao?

Gào ~~~ Gào ~~~~~!!

Thì ra hai con chuột nhắt trời đánh chưa từng bỏ chạy mà chỉ trốn ngay ở đây, hèm chi mình cần quét cả trăm dặm mà vẫn không tìm tung tức của chúng.

Không chỉ cướp đi linh dược quan trọng có thể giúp mình tiến hóa thêm một bước mà còn khiến mình bị thương nặng như thế này.

không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ được ~~~!!

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà tăng tốc trườn thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung. Phải phanh thây xé thịt hai con chuột nhắt kia ra mới có thể làm dịu đi tâm linh bị tổn thương của mình.

“Tránh ra, tất cả tránh ra.”

Phát hiện mục tiêu của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà là Dương Kiệt và Hoàng Dung, đội trưởng hai bên lập tức ra lệnh cho thuộc hạ của mình lùi ra xa, chuẩn bị sẵn sàng bỏ trốn ngay tức khắc.

Ngay cả đội trưởng đội Hắc Ảnh cũng không dám nghĩ tới nhiệm vụ bắt sống Dương Kiệt mang về cho tộc chủ hành hình nữa rồi, lúc này giữ được cái mạng mới là quan trọng nhất. còn nhiệm vụ ư? Đẹp mẹ cái nhiệm vụ trời đánh đó đi ~~~!!

“Dung... Dung nhì, phải... phải làm sao đây?? Nó... nó đang trườn... trườn tới kia...”

Hai chân Dương Kiệt như đeo quả tạ vài ngàn kg, lớp mỡ thịt rung chuyển liên hồi vì sợ hãi, khó khăn quay sang Hoàng Dung hỏi.

Hoàng Dung cố gắng giữ sự điềm tĩnh, đột nhiên đôi mắt xoay tròn, chụp lấy khuỷu tay Dương Kiệt nói: “Kiệt ca ca, Cửu Tinh Linh Chi, Cửu Tinh Linh Chi đâu mau đưa mau!”

Dương Kiệt nhanh chóng hoàn hồn trở lại, từ trong Càn Khôn Tháp lấy ra một vật thể có chín chiếc lá tựa như ngọc thạch, mỗi lá dài một thước, hình dạng giống như con người thu nhỏ, nhanh chóng giao sang cho Hoàng Dung.

Gào ~~~~~!!

Nhìn thấy báu vật quan trọng của mình, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vừa phấn khích vừa phần nộ hận không thể mọc thêm nhiều đôi chân tăng tốc lao thẳng về phía Hoàng Dung, lần này tuyệt đối không để vuột mất Cửu Tinh Linh Chi lần nữa.

Trên môi Hoàng Dung lộ ra một nụ cười bí hiểm, vội vã quay người hướng về phía tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, vừa hét lớn vừa ném Cửu Tinh Linh Chi về phía hắn: “Đón lấy, đó là linh thảo có thể giúp ông đột phá thêm một, hai tầng nữa đấy ~~~!”

“Cái gì?? Đó Đó là” Theo phản xạ tự nhiên đội trưởng đội Hắc Ảnh muốn vung tay đánh vỡ thứ mà Hoàng Dung đột nhiên ném tới.

Nhưng khi nhìn rõ hình dáng vật thể đó, không kềm được thu lại cánh tay của mình, kêu thét lên một tiếng đầy phấn khích.

“Cửu Tinh Linh Chi ~~~!!” không chỉ tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, ngay cả đôi mắt của tên đội trưởng Huyết Ngục cũng rực sáng như bóng đèn pha.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mượn dao giết người

“Chạy mau Kiệt ca ca~~!” Ném xong Cửu Tinh Linh Chi về phía đội trưởng đội Hắc Ảnh, Hoàng Dung nhanh tay kéo lấy Dương Kiệt vẫn còn mang theo vết đau nứt ruột, thi triển thân pháp thánh giới tuyệt phẩm “Tiêu Dao Du”, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà và nhóm Hắc Ảnh, Huyết Ngục.

Âm mưu!! Tuyệt đối là âm mưu mượn dao giết người!

Mặc dù biết rõ là âm mưu, nhưng tên đội trưởng đội Hắc Ảnh không đủ can đảm vứt bỏ Cửu Tinh Linh Chi trong tay.

Phải biết rằng những tên tử sĩ như hắn, tiềm năng có giới hạn, tu luyện gần mấy chục năm mới có thể đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 3 như lúc này.

Có thể nói cảnh giới này đã là giới hạn đỉnh điểm của hắn rồi. Muốn tiến thêm một bước, ít nhất phải phục dụng thiên tài địa bảo còn có chút hy vọng tiến hành đột phá.

Và những tên tử sĩ như hắn, lấy đâu ra thiên tài địa bảo mà phục dụng chứ?

Ngày thường đi làm nhiệm vụ gia tộc cho dù có nhặt được linh thảo linh quả gì cũng phải giao nộp lên hết cho gia tộc để gia tộc cung cấp cho con cháu nhà họ Đoàn để tu luyện, đổi lại hằng tháng chỉ nhận được lượng tài nguyên tu luyện ít ỏi, thậm chí còn không đủ xia răng nữa là.

Lúc này Cửu Tinh Linh Chi trong tay, chỉ cần hấp thụ xong tuyệt đối có thể thăng thêm một, hai cấp.

Tông sư tầng thứ 5 về tới gia tộc tuyệt đối có thể thăng chức thành đại đội trưởng, tới lúc đó địa vị, quyền lực, tài nguyên tu luyện sẽ tăng lên gấp nhiều lần, con đường tu luyện sau này sẽ dễ thở hơn rất nhiều, rất nhiều.

Vứt bỏ? Có chết cũng không bao giờ vứt bỏ!!

Gào ~~~~~!!

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đã bỏ qua hai kẻ thù không đội trời chung là Dương Kiệt và Hoàng Dung, quan trọng nhất là bữa bổi liên quan tới tiến hóa của mình, trực tiếp lao tới tấn công tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, nhằm giữ lại Cửu Tinh Linh Chi của mình.

Không còn thời gian để quan tâm tới nhiệm vụ bắt sống kẻ thù không đội trời chung với tộc chủ nữa, có muốn đi nữa cũng chưa chắc gì có thể đuổi kịp hai con chuột nhắt kia.

Đặc biệt là con bé thi triển thân pháp có tốc độ kinh hoàng kia. Quan trọng nhất bây giờ là xử lý con Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà để chiếm trọn Cửu Tinh Linh Chi trước đây.

Cũng may là Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà lúc này có vẻ đang bị thương nặng, nếu như tập hợp toàn đội lại chưa chắc không có cơ hội.

Nếu như nó còn lành lặn, tuyệt đối sẽ vứt bỏ Cửu Tinh Linh Chi bỏ chạy ngay tức khắc. Thiên tài địa bảo tuy quý giá, nhưng có gì quý bằng mạng của mình chứ.

“Bày trận, tấn công~~~!!” Ngay sau mệnh lệnh của tên đội trưởng, toàn đội Hắc Ảnh tập tức tạo đội hình thành hình vòng cung, thi triển hết tuyệt học của bản thân lao vào tấn công Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Gào ~~~~~!! Gào ~~~~~!!

Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phần nộ vô cùng, chiếc đuôi khổng lồ theo thể thần long bải vĩ quét thẳng về phía đội Hắc Ảnh, những đòn đánh đầy uy lực do đội Hắc Ảnh đánh ra lập tức bị quét tan rã, thậm chí có vài tên không kịp né tránh bị quét thẳng vào người, trực tiếp bị quét bay ra xa, máu như không cần tốn tiền từ trong miệng phun bắn như vòi phun nước ở hội trường, té ngã xuống đất xong cơ thể có giật vài cái rồi tắt thở tại chỗ.

Khè ~~~~~!!

Không dừng lại ở đó, lọc độc đáng sợ từ trong miệng Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà phun thẳng về phía đám thuộc hạ vừa may mắn né tránh được lúc nãy, không ít người trực tiếp dính chương.

Á~~~~!! Đội Đội trưởng cứu~~~~ Á~~~~

Tiếng kêu thét đầy đau khổ vang trời, những người bị dính lọc độc của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà cơ thể tựa như bị tạt axit vào người, toàn thân phát ra tiếng xì xèo phân hủy ghê rợn, không ngừng lăn lộn trên mặt đất đầy đau khổ.

“Hắc Ảnh Vô Thường~~~!!” Cơ thể của đội trưởng đội Hắc Ảnh tựa như bị chia tách ra thành người.

Chỉ là bốn người kia chỉ là hình ảnh bốn chiếc bóng màu đen, chỉ duy nhất thân chủ có thể nhìn thấy hình dáng rõ ràng.

Đội trưởng đội Hắc Ảnh cùng bốn chiếc bóng kia vây Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà thành hình tròn, tay tạo thành chảo chụp thẳng về phía đối thủ.

“Huyền Âm Chảo~~~~~!!” Năm chiếc chảo dạng khí khổng lồ chụp thẳng về phía Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà, vừa chạm vào những chiếc vây cứng hơn cả áo giáp của nó, lập tức phát ra những tiếng ma sát ón lạnh cả người, nhưng cũng chỉ được có thể khiến những vết thương có sẵn

trên cơ thể nó chảy thêm ít máu, hiệu quả không cao.

Điều đó chỉ khiến cho Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà càng thêm hung hăng phần nộ, không ngừng quết đuôi, phun độc tấn công tên khốn dám làm mình bị đau.

“Triệu huynh, không phải là lúc đứng ngoài cuộc nhìn nữa, hãy cùng tôi hợp sức tiêu diệt con súc vật này, tôi hứa sẽ chia nửa Cửu Tinh Linh Chi cho anh.”

Trong lúc tên đội trưởng Huyết Ngục còn đang cân nhắc có nên đánh lên tên đội trưởng Hắc Ảnh để cướp lấy Cửu Tinh Linh Chi hoặc chỉ đứng ngoài quan sát thừa nước đục béo cò. Bên đội nhiên tai vang lên câu nói của tên đội trưởng đội Hắc Ảnh.

Đôi mắt của tên đội trưởng Huyết Ngục lóe qua tia sáng dị thường, nhưng vẫn còn tỏ vẻ do dự không biết có nên hợp tác hay không.

Nhìn thấy đối phương vẫn chưa chịu ra tay, trong lòng tên đội trưởng đội Hắc Ảnh phần nộ dị thường, vừa né tránh những miếng lọc độc và cái đuôi của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vừa quay sang hét lớn: “Đừng do dự nữa, nếu như tôi thất bại, các anh cũng đừng mong toàn mạng, Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà sẽ không tha mạng cho các anh đâu. Còn Cửu Tinh Linh Chi nữa, anh không muốn hưởng sao??”

“Được, ta tin lời ngươi lần này!”

Đội trưởng Huyết Ngục cân nhắc được thua, nhanh chóng nhận lời, quay sang đám thuộc hạ ra lệnh: “Huyết Ngục, xuất trận ~~~!!”

“Tuân Lệnh ~~~~~!!”

Thành viên đội Huyết Ngục tựa như con thêu thân lao vào lửa, mặc dù biết rõ lao vào sẽ chết, nhưng đối với những tử sĩ được đào tạo từ nhỏ, đối diện cái chết cũng chỉ là điều quá tầm thường.

Mệnh lệnh vượt trên cả sinh mạng của mình.

Nhìn thấy thành viên đội Huyết Luyện đã ra tay, tên đội trưởng đội Hắc Ảnh nhanh chóng rút ra khỏi vòng chiến đấu. bốn chiếc bóng lúc này đã bị Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đánh tan hoặc nằm gọn trong bụng của nó rồi.

Ngay cả bản thân hắn cũng dính phải một cú quết đuôi của đối phương, huyết khí đảo lộn.

Nhanh chóng từ trong túi Càn Khôn rút ra một viên đan dược bỏ vào miệng nhai, huyết khí chân nguyên trong cơ thể mới dần ổn định lại.

Phát hiện thành viên đội Huyết Ngục và vài thuộc hạ của mình không ngừng đổ gục xuống, quay sang nhìn tên đội trưởng Huyết Ngục, trầm giọng nói: “Triệu huynh, dùng hết sức thôi, càng lâu càng bất lợi cho hai ta.”

“Được, Huyết Ngục Diệt Thế ~~~~!!” “Tam Dương Chi ~~~ nhất chỉ hóa âm dương ~~~~!!” đội trưởng hai đội đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó dốc hết toàn bộ sức lực toàn thân thi triển tuyệt học đặc ý nhất của mình nhắm vào Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Gào ~~~~~!! Rầm ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!

Rầm ~~~~~!! Rầm ~~~~~!!.....

“Sức tàn phá của tông sư quả thật đáng sợ, đã chạy xa như vậy mà còn nghe thấy âm thanh giao chiến đáng sợ đó.”

Dương Kiệt vô cùng không có hình tượng nằm ngã người trên mặt đất, nghe thấy tiếng nổ vang trời ở phía xa, không kềm được nuốt miếng nước bọt vào cổ họng.

Trở người ngồi dậy, mang theo vẻ mặt đau xót nghiêng răng nói: “Tức chết đi được, vì Cửu Tinh Linh Chi mà mình bị trọng thương, thậm chí tổn gần cả triệu linh thạch để bỏ trốn trong Càn Khôn Tháp, cuối cùng phải ỏi ra lại. Ta không cam tâm ~~~!!”

Không phải sao? Nếu như Dương Kiệt hấp thụ xong Cửu Tinh Linh Chi, tuyệt đối có thể thăng cấp tới tiên thiên tầng thứ 9, thứ 10, thậm chí là chân nguyên cũng không chừng.

Còn nếu giao cho Hoàng Dung hấp thụ, tuyệt đối có thể thăng cấp thành tông sư rồi đấy.

Thế mà giờ phải ỏi ra hết, cam tâm mới là lạ á.

“Giữ được cái mạng là tốt lắm rồi, cái cũ không đi cái mới sao tới.”

Hoàng Dung ngồi ở bên cạnh buông lời an ủi, đôi mắt tinh ranh đột nhiên lóe qua tia sáng đặc ý, cười nói: “Vội lại, muốn lấy đồ của muội đâu phải chuyện đơn giản như thế này được.”

Đôi mắt của Dương Kiệt lập tức rực sáng: “ý của muội là...”

“Chai cò cắn nhau, ngư ông đắc lợi.” Hoàng Dung cười lạnh nói tiếp: “giờ chúng ta hãy thu lại toàn bộ chân khí trong cơ thể, lén lén áp sát tới nơi chúng đang giao chiến, đợi hai bên lưỡng bại câu thương, ta sẽ...”

“Hay, hay, ta không kềm được phải tặng muội một likes ~!” Dương Kiệt phấn khích nhảy cẫng lên. Giơ ngón tay cái về phía Hoàng Dung.

“Tặng muội một likes??”

Ngón tay cái Hoàng Dung còn biết ý nghĩa là gì, còn câu tiếng Anh thì ngay cả người thông minh tột đỉnh như cô ta cũng pó tay.

“À, à, câu này là thuật ngữ ở thế giới của ta, nghĩa là câu khen ngợi, yêu thích đó mà.” Dương Kiệt hí hửng giải thích.

“Vậy muội xin đa tạ một likes của Kiệt ca ca.”

Hoàng Dung bật cười khúc khích.

“Không có chi, không có chi, muội xứng đáng được hưởng.” Dương Kiệt lại mang theo vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vậy giờ chúng ta cùng quay trở về nơi đang giao chiến lúc này chứ?”

Hoàng Dung khẽ gật đầu, sau đó nắm lấy tay Dương Kiệt quay đầu tiến thẳng về nơi giao chiến đang nổ ra.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tự nổ

“Huyết Ngục Diện Thê, Ngục Hóa Phàm Thê ~~~” “Tam Dương Chi, Nhất Chi Hóa Âm Dương ~”

Chỉ thấy môi trường xung quanh tên đội trưởng Huyết Ngục chuyển hóa thành màu đỏ rực như máu, vô số đóm lửa cao chục ngàn độ từ trên không trung bắn xuống, bắn thẳng vào cơ thể của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà.

Bùm bùm bùm bùm ~~~~!!

Gào ~~~~~Gào ~~~~~!!

Tiếng gào thét đầy phẫn nộ và đau đớn của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà vang lên không dứt, rõ ràng những đóm lửa đáng sợ đó đã khiến nó bị đau, vết thương trên cơ thể càng lúc càng trở nên trầm trọng hơn nữa.

Tên đội trưởng của Hắc Ảnh cũng không thua kém, ngón tay tạo thành chỉ pháp, một quả cầu năng lượng khổng lồ, được phân chia thành một bên âm, một bên dương, một nửa trắng một nửa đen pha trộn lại, canh ngay vị trí bảy phân của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà bắn thẳng vào.

Kết ~~~~!! Bùm ~~~~~!!

Ngay sau khi tiếng ma sát kim loại nổ vang, là tiếng máu thịt vỡ tung kèm theo tiếng gào thét đầy đau khổ.

Chỉ thấy vị trí bảy phân của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà đã máu thịt bê bết, cơ thể khổng lồ của nó run rẩy liên hồi, đôi mắt tràn đầy tử khí và tuyệt vọng, có vẻ như nó đã nhận ra cái chết đã gần kề rồi.

Lúc này biệt đội Hắc Ảnh và Huyết Ngục chỉ còn lại hai tên đội trưởng, những tên thành viên trong đội đã nằm gọn trong bụng hoặc bị lọc độc của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà hóa thành tro từ lâu rồi.

Và tình hình của hai tên đội trưởng cũng không tốt đẹp gì, toàn thân mình đầy thương tích, hơi thở gấp rút liên hồi, tập trung toàn bộ sức lực của bản thân dồn vào chiêu đánh cuối cùng, nếu Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà không chết, kẻ chết chính là chúng.

Gào ~~~~~!!

Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà gầm lên một tiếng đầy tuyệt vọng, nhận thấy thương tích trầm trọng của bản thân cho dù có giết chết được hai kẻ thù trước mắt, có phục dụng Cửu Tinh Linh Chi đi nữa cũng vô bổ, cũng không thoát khỏi cái chết, lòng căm phẫn dâng lên tột độ, trong đôi mắt lộ ra tia sáng quyết đoán, có chết cũng phải kéo hai tên khốn trời đánh đó chết theo.

Chỉ thấy cơ thể của nó đột nhiên phình to ra, tựa như một quả bong bóng bơm đầy hơi vậy, tựa cho có thể phát nổ bất kỳ lúc nào.

“không hay, nó định tự phát nổ ~!!”

Cả hai kêu thét lên vì kinh ngạc, vội vã tung người rút lui ra xa, tránh bị ảnh hưởng bởi luồng năng lượng đáng sợ phóng thích ra khi Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà tự phát nổ.

Một tông sư tự phát nổ tự sát, thứ năng lượng phóng thích ra tuyệt đối không nhỏ, không phải muốn né tránh là né tránh, đặc biệt là cả hai tên đội trưởng đều đang thương tích đầy mình.

Uỳnh ~~~~~!!

“không ~~~~~!!”

Một tiếng nổ vang động trời đất vang lên, kèm theo khói lửa đáng sợ như gần chục quả bom nguyên tử cùng thả xuống một vị trí cùng lúc, hình thành đám khói hình quả nấm to gần cả trăm trường, quét sạch mọi thứ ở xung quanh, hồ nước rộng mênh mông ở khu vực tung bắn lên cao, hình thành những con sóng thần đáng sợ.

“kzý dзі dzъу trôi ~~~~~!!”

Ngay cả Dương Kiệt và Hoàng Dung đang trên đường quay trở về nơi giao chiến lúc này, mặc dù vẫn còn cách khá xa, vẫn bị những cơn gió lốc đáng sợ thổi bay ra xa, miệng ngậm đầy khói cát, thê thảm vô cùng.

“Nhanh chân lên Kiệt ca ca, xem ra trận chiến đã kết thúc rồi.”

Hoàng Dung nhanh chóng bình tĩnh trở lại, dùng tay kéo Dương Kiệt bò dậy, nhanh chân di chuyển về nơi xảy ra vụ nổ.

Rầm ~~~! Rầm ~~~~~!!

Vụ nổ kéo dài gần năm phút đồng hồ mới chấm dứt, cảnh tượng tan hoang không còn tìm thấy một vết sự sống, ngay cả hồ nước rộng mênh mông trước kia cũng đã bị trút sạch sông nước trong đó, chỉ còn lại một cái hố mang theo vết tích chứng tỏ nơi này từng của một cái hồ rộng lớn.

Đặc biệt là vị trí Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà vừa đứng lúc này, lúc này đã hình thành một miệng hố không lồ chu vi gần cả trăm mét, sâu gần mười mét.

“khà ~ khà ~~~! Chưa ... chết ... ta vẫn ... vẫn chưa chết ~~~~~!!”

Hai tên đội trưởng toàn thân nhuộm đầy máu tươi nằm phoi người trên mặt đất, hít vào nhiều thở ra ít, nhưng ít ra vẫn chưa tắt thở, vẫn còn giữ được cái mạng sau cú tự nổ của Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà.

Cũng may cho chúng là Hắc Lâm Bích Thủy Mãng Xà đã bị thương nặng, nên sức hủy diệt của cú tự nổ bị giảm đi rất nhiều, cộng thêm cả hai dù sao cũng là tông sư tầng thứ 3, dùng hết toàn bộ chân nguyên trong cơ thể hình thành lớp chắn bảo vệ để chống lại năng lượng phát nổ lúc này, nên vẫn giữ được cái mạng của mình.

Chỉ là lúc này cả hai muốn nhúc nhích còn khó khăn, chết hay không chết còn phải xem duyên may của chúng thế nào nữa.

Lúc này chỉ cần có một con ma thú cấp 1 hoặc một người đạt cảnh giới luyện thể đi ngang qua, cũng đủ sức lấy mạng chúng rồi.

Hít hà ~~~ hít hà ~~~~~!!

Cả hai nằm thoi thót trên mặt đất hít lấy hít để không khí vào miệng, đồng thời không quên vận hành công pháp bản thân hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh để phục hồi nội thương nghiêm trọng của bản thân.

Gần một khắc giờ sau, cả hai đã có thể trở người ngồi dậy, đưa mắt nhìn nhau một cách đầy phấn khích: “haha ~~~~~! Triệu.. Triệu huynh, thắng rồi... chúng ta thắng ... thắng rồi.”

“Đúng... đúng thế, Cửu ... Cửu Tinh Linh Chi đã... đã thuộc về chúng ... chúng ta..”

Đội trưởng đội Huyết Ngục ngật đầu liên hồi, khoa tay múa chân miệng không ngừng lảm bảm.

“Đúng ... Đúng thế, Cửu Tinh ... Tinh Linh Chi đã thuộc về chúng ... chúng ta...”

Đội trưởng đội Hắc Ảnh cố gắng lết tới gần đối phương, tỏ vẻ cùng chung vui với tên đội trưởng đội Huyết Ngục.

“Chết này ~~~!!” “Chết này ~~~!!”

Đột nhiên cả hai cùng dốc hết sức lực còn sót lại trong cơ thể, tung chưởng ấn thẳng vào ngực của đối phương.

Bụp ~~~~~!! Bụp ~~~~~!!

Phụt ~~~~! Phụt ~~~~!

“Bì ... Bì ối ~~~~” “Vô liêm. liêm si ~~~~!!”

Cả hai đều bị đối phương đánh bay ra xa, té ngã trên mặt đất, dùng ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương nhìn vào kẻ thù trước mặt.

Thì ra cả hai đều nổi lòng tham muốn ra tay trừ khử đối phương để độc chiếm Cửu Tinh linh Chi.

Nhưng kẻ tám lạng người nửa cân, không ngờ đối phương cũng không phải thứ hiền, nên mới xảy ra kết cục cả hai vốn đã bị trọng thương nay càng nghiêm trọng hơn nữa.

“Thời cơ tốt, để ta ra hót cú chót ~~~~!!”

Tại đùm cây cách đó không xa, nhìn thấy vở kịch bi ối của hai tên đội trưởng, Dương Kiệt phấn kích nắm chặt Huyền Thiết Chùy trong tay, định xông ra mỗi tên tặng cho một cú vào đầu để kiếm thêm điểm kinh nghiệm thăng cấp.

“Khoan đã Kiệt ca ca, giờ chưa phải lúc.”

Hoàng Dung vội vã kéo Dương Kiệt lại, không cho anh ta lao ra.

“Nhưng mà ...” Dương Kiệt dùng ánh mắt khó hiểu nhìn vào Hoàng Dung, chờ câu giải thích của cô ta.

“Đường đường là một tông sư, chẳng lẽ không có át chủ bài giữ mạng sao? Ta cứ tiếp tục núp ở đây theo dõi chút nữa xem sao.”

Hoàng Dung cúi mày suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng

“Cửu Tinh Linh Chi là của ta, là của ta ~~~~!!”

Quả nhiên, chỉ thấy trên tay tên đội trưởng Hắc Ảnh đột nhiên xuất hiện một chiếc hộp gỗ màu nâu đen, thân hộp khảm đầy hoa văn kỳ lạ, tựa như một pháp trận vậy.

Hắn nhanh tay chìa chiếc hộp về phía tên đội trưởng Huyết Ngục, chân nguyên trong cơ thể truyền thẳng vào đó, dưới ánh mắt ngờ ngác không kịp phản ứng của tên đội trưởng đội Huyết ngục, ba tia sáng từ đầu hộp phun bắn ra với tốc độ nhanh như điện xoẹt, bắn thẳng vào vầng trán của đối phương.

Phập ~~~!! Phập ~~~!! Phập ~~~!!

“Ngươi”

Đội trưởng Huyết Ngục chỉ kịp thốt lên một từ, ba cây kim tẩm độc dài gần mười phân đã cắm thẳng vào trán của hắn.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân đen xì, máu đen từ thất khiếu chảy ra, tắt thở tại chỗ.

Ực ~~~~!

Chứng kiến cảnh tên đội trưởng Huyết Ngục chết một cách thêm thảm, Dương Kiệt không kiềm được nuốt nước bọt vào cổ họng, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Nếu như lúc này Hoàng Dung không kéo mình lại, điên điên khùng khùng nhảy ra hót cú chót, thì hiện giờ người đang nằm ở đó là mình chứ không phải tên đội trưởng Huyết Ngục rồi.

“Haha ~~~~, chết mày chưa, chết mày chưa ~~~~!! Cũng may là ta còn giữ lại át chủ bài “Diệt Thần Châm” lấy được từ lần vào động phủ của một đại năng nguyên thần, vẫn còn có thể sử dụng một lần cuối cùng. Mì được chết dưới “Diệt Thần Châm” quả thật là điều vinh hạnh nhất trong cuộc đời mì đó, hahaha ~~~~!”

Nhìn thấy đối thủ đã tắt thở, tên đội trưởng Hắc Ảnh cười một cách điên dại, phấn khích vì mình là người chiến thắng cuối cùng.

“Giờ chỉ cần hấp thụ xong Cửu Tinh Linh Chi, thực lực, quyền lực, địa vị của ta sẽ tăng lên gấp bội lần, mì cứ ở dưới địa ngục mà từ từ chiêm ngưỡng tương lai đầy sáng lạng của ta nhé ~~~~!!”

Tên đội trưởng đội Hắc Ảnh nắm chặt Cửu Tinh Linh Chi trong tay, ánh mắt như nhìn thấy vị hôn thê mới cưới chuẩn bị bước vào giai đoạn động phòng lần đầu tiên vậy.

“Chưa chắc!!” “Cái gì? Ai ~~~~!!”

Trong lúc hắn đang phấn khích tột cùng, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói quen quen của ai đó, giật mình hoảng hốt vội vã quay đầu lại nhìn, đôi mắt giương to ra hết cỡ vì kinh ngạc: “là Là ... là các ngươi??”

Hai con chuột nhắt trời đánh vừa bỏ trốn lúc này.

Chương 43: Suýt chết

Chỉ thấy Dương Kiệt đang mang theo nụ cười mà không giống cười cùng Hoàng Dung từ trong đám cây phía xa bước ra, Huyền Thiết Chùy không ngừng vẩy múa trong tay, tỏ vẻ chế giễu hần vạy.

“Nói, muốn chết theo kiểu gì? Nể tình quen biết ta sẽ cho nhà ngươi được tọa nguyên.”

Dương Kiệt cười lạnh nói, đối với kẻ thù muốn giết mình, anh ta tuyệt đối không nương tay, đặc biệt là những tên bỉ ổi đê tiện như tên này.

Tên đội trưởng Hắc Ảnh cố gắng che dấu vẻ sợ hãi của mình, tay cầm “Diệt Thần Trâm” chĩa về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung: “Hai con chuột nhắt kia, đừng tưởng ta đang bị thương thì các ngươi tưởng dễ xoi, tám gương còn ở ngay trước mắt kia!”

“Xi, định hù dọa ta à? Lúc này ai điên điên cuồng cuồng hô lớn rằng “Diệt Thần Trâm” chỉ còn sử dụng được một lần nữa? Bỏ mấy nghe hết rồi nhé.”

Dương Kiệt không những không sợ mà còn cười đều nói.

Trong đôi mắt của tên đội trưởng khề lóe qua tia sáng hoang mang, nhưng nhanh chóng được hần che dấu lại, tất nhiên là không thoát khỏi phát hiện của Dương Kiệt rồi, càng khiến anh ta tự tin hơn nữa.

“Nếu như đó là di ngôn cuối cùng của ngươi, vậy thì có thể chết được rồi đấy ~~~!!”

Dương Kiệt vung chùy trực tiếp lao tới định một cú bổ thẳng vào đầu kẻ địch để hóa kiếp hần sớm.

“Khoan... khoan đã ~~~” Tên đội trưởng Hắc Ảnh lộ ra vẻ hoảng hốt vội vã lên tiếng: “Ta... ta muốn làm một cuộc giao dịch với ngươi.”

“Giao dịch? Giao dịch gì? Ta không nghĩ trên người ngươi có gì đáng giá để giao dịch với ta cả.”

Dương Kiệt thu lại thế tấn công của mình, chế giễu cười nói.

“Cửu Tinh Linh Chi, ta có thể giao Cửu Tinh Linh Chi cho ngươi để đổi lấy mạng mình.”

Sắc mặt tên đội trưởng biến đổi liên hồi, cuối cùng cắn răng nói.

“Nực cười, giết ngươi xong, Cửu Tinh Linh Chi cũng thuộc về ta, cần gì ngươi giao nộp chứ?” Dương Kiệt cười khẩy.

Tên đội trưởng dường như lấy lại tự tin, cười lạnh nói: “Vậy ngươi hãy thử xem, để xem ngươi giết ta nhanh hay ta phá hủy Cửu Tinh Linh Chi nhanh hơn.”

Nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ do dự, tên đội trưởng quyết định tăng thêm liều thuốc nữa, mang theo giọng điệu kẻ chiến thắng tiếp tục nói: “Ngoài ra, lần này ta được tộc chủ nhà ta phái tới bắt sống ngươi về để hành hình đã mãn trước khi giết, để trả thù cho con trai duy nhất của người, nếu như ngươi tha mạng cho ta, ta sẽ quay về gia tộc bẩm báo rằng đã lỡ tay trảm sát ngươi xong, kiếm một thủ cấp nào đó để thay thế, mối nguy hiểm tới tính mạng của ngươi sẽ được hóa giải, thế nào?”

“Trả thù cho đứa con trai duy nhất?” “ta thuộc nhà họ Đoàn, một trong tứ đại gia tộc hùng mạnh ở Ngư Tang.”

“À há, thì ra là người của tên Đoàn Nghĩa.”

Tới lúc này Dương Kiệt đã hiểu rõ vì sao lúc này mình vừa lộ diện đã bị tên đội trưởng ra tay đòi giết đòi bắt, thì ra là tới báo thù đây mà.

“Hãy suy nghĩ kỹ, tộc trưởng nhà ta đã đạt tới cảnh giới nguyên thần, chắc ngươi cũng không muốn bị một kẻ mạnh nguyên thần chăm sóc chứ gì?”

Tên đội trưởng cười lạnh kiêu căng nói.

Nhìn thấy Dương Kiệt không tự chủ buông lỏng vũ khí trên tay xuống, trên môi hần lập tức lộ ra nụ cười đắc thắng.

“Chết này ~~~!!!”

Trong lúc tên đội trưởng tưởng rằng đã thuyết phục được đối phương, Dương Kiệt chỉ đợi hần mất cảnh giác, lập tức tựa như tên bắn vung chùy bổ thẳng vào đầu kẻ thù.

“Định giết ta, vậy ngươi hãy chết đi ~~~!” Đôi mắt của tên đội trưởng giương to ra hết cỡ vì khó tin, nhưng nhanh chóng thay bằng vẻ kiên quyết, chìa “Diệt Thần Trâm” về phía Dương Kiệt, chân nguyên truyền thẳng vào để kích hoạt.

Vụt ~~~! Vụt ~~~!! Vụt ~~~!!

‘Cẩn thận Kiệt ca ca ~~~!!’

“Cái gì ~~~!!”

Chỉ thấy ba tia sáng từ “Diệt Thần Trâm” bắn ra với tốc độ đáng sợ, Hoàng Dung giật mình hoảng hốt gào thét lên.

“Haha ~~~, đồ ngốc, tưởng “Diệt Thần Trâm” của ta hết tác dụng thật rồi sao? Ta cố tình nói thế để dụ mấy con chuột nhắt các ngươi lọt bẫy đó thôi, chú mày còn non lắm, chết đi ~~~!!”

Tên đội trưởng gào thét một cách đầy phấn khích.

Phập phập phập ~~~!

“Á ~~~~~!!”

Ba cây Diệt Thần Trâm ghim thẳng vào cái bụng đầy mỡ thịt của Dương Kiệt, một cảm giác đau thấu tận linh hồn kích thích vào não anh ta, cảm giác này còn đáng sợ hơn cả những cơn đau khi thử thách vận thanh thiên gấp nhiều lần nữa.

Lúc này cơ thể của Dương Kiệt đã bắt đầu nhuộm đen, từ phần bụng lan tỏa xuống chân và lên đầu, gần nửa khuôn mặt đã đen còn hơn cả than.

“Kiệt ca ca, Kiệt ca ca ~~~!!”

Hoàng Dung vừa gào khóc vừa lao tới định đỡ lấy Dương Kiệt đang lao đao muốn ngã.

“Chết, chết thật rồi lần này... A, ta không cam tâm, có chết ngươi cũng phải chết trước ta ~~~!!”

Dương Kiệt tuyệt vọng không ngừng mà tiến, cố gắng vận hành Tam Chuyển Thần Dương Công kèm chế độc tố trong cơ thể, nhưng giới lâm cũng chỉ cầm cự được thêm khoảng một phút là giới lâm rồi, nhưng bấy nhiêu quá đủ để anh ta hoàn thành đòn tấn công của mình rồi.

Tăng tốc áp sát tên đội trưởng, dùng hết toàn bộ sức lực còn sót lại của mình vung cao Huyền Thiết Chùy bỏ mạnh xuống.

“Giới Vương Quyền X 4, Phi Lũ Bỏ Dưa Đại Pháp, bẻ ~~~!!”

Về mặt dương dương tự đắc của tên đội trưởng thay thế bằng vẻ kinh hãi khó tin, chỉ thấy quả chùy càng lúc càng biến to trong đôi mắt, chỉ kịp gào lên tiếng thét cuối cùng: “không ~~~~~!!”

Bụp ~~~!!

Đầu hấn tựa như quả dưa bị người khác cầm gậy đập vỡ, máu thịt óc não phun bắn tứ phía, cơ thể ngã quỵ xuống đất, co giật vài cái rồi ngưng hẳn.

Đường đường một tông sư tăng thứ 3, kết cục lại chết thảm dưới tay một tên tiên thiên tăng thứ 6 quèn.

“Dinh dong, bạn vừa tiêu diệt được một tông sư tăng thứ 3, nhận được 8000000 điểm kinh nghiệm. Bạn đã được thăng cấp.”

.....

Dương Kiệt chỉ kịp nghe hết câu thông báo của hệ thống, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

“Kiệt ca ca, Kiệt ca ca ~~~~~”

Không biết qua đi bao lâu, Dương Kiệt từ trong cơn hôn mê từ từ mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên cặp đùi của Hoàng Dung, hương thơm ngào ngát từ trên người cô ta tỏa ra xộc thẳng vào mũi Dương Kiệt, khiến anh ta lâng lâng như trên mây.

Chỉ là lúc này Hoàng Dung đã mặt mày lem đẫm, chứng tỏ trước đó đã khóc rất nhiều.

Lần này là lần thứ hai rồi nhé! Dương Kiệt hận mình vô cùng, chỉ vì tính dương dương tự đắc và thiếu cảnh giác của mình, đã khiến giai nhân hai lần đổ lệ, thậm chí bản thân mất luôn cái mạng.

Với một tay dày dặn kinh nghiệm nường qua biết bao nhiêu bộ tiểu thuyết trước kia, biết rõ mấy tên nhân vật phản diện đều chết do thiếu cảnh giác và dương dương tự đắc, thế mà không ngờ có ngày mình lại rơi vào vết xe đổ như thế này, quả thật đáng trách quá đi.

Nếu như không phải tên đội trưởng kia bị thương nặng không còn đủ chân nguyên để tạo thành lá chắn bảo vệ, nếu như không phải vừa giết chết hắn có đủ số điểm kinh nghiệm thăng cấp, được full máu hồi sinh, xóa bỏ tất cả trạng thái bất thường, e rằng lúc này mình có thể cùng hắc bạch vô thường xuống âm phủ uống trà tâm sự được rồi đây.

Và quan trọng nhất là, tên khốn đó diễn xuất quá đạt, ngay cả mình bị mắc lừa.

Đúng là gừng càng già càng cay! Hắn là một tên tử sĩ từng đứng giữa ranh giới cái sống và cái chết biết bao nhiêu, kinh nghiệm dày dặn, sống được tới ngày hôm nay quả thật không đơn giản.

“Kiệt ca ca, Kiệt ca ca đã tỉnh lại rồi à? Cơ thể cảm thấy thế nào? Có khó chịu không?”

Nhìn thấy Dương Kiệt mở mắt tỉnh dậy, Hoàng Dung hóa khóc thành cười, nhưng vẫn mang theo vẻ cô cùng quan tâm hỏi.

Dương Kiệt tim đau như có nhát dao cứa vào, muôn ngàn tiếc nuối rời khỏi cặp đùi mềm mại thơm ngát của Hoàng Dung, trở người ngồi dậy.

Biết thế giả vờ ngất thêm một thời gian nữa cho rồi.

Thất sách, tuyệt đối là thất sách!

Vừa mới trở người ngồi dậy, lập tức từ trong túi càn khôn lấy ra một chiếc gương chiếu lên mặt, soi lên soi xuống hồi lâu, thở phào nhẹ nhõm: “May quá, may quá, vẫn đẹp trai phong độ như xưa. Làm hết hồn, tưởng từ nay bị biến thành gà Châu Phi như tên xui xẻo kia rồi chứ.”

Hoàng Dung không kềm được bật cười khúc khích trước câu nói pha trò của anh ta.

Đó chính là điều mà Dương Kiệt mong muốn, pha trò để Hoàng Dung bớt đau xót, lấy lại tâm trạng thư thả mà thôi.

“Cửu Tinh Linh Chi, đúng rồi, Cửu Tinh Linh Chi.”

Dương Kiệt sức nhớ ra thứ quan trọng nhất trong sự nghiệp giết quái, vội vã chạy tới bên cạnh cái xác đã mất đầu của tên đội trưởng Hắc Ảnh, từ trên người hắn lục ra chiếc túi Càn Khôn, Cửu Tinh Linh Chi vẫn còn nguyên vẹn trong đó.

Ngoài Cửu Tinh Linh Chi ra còn không ít lọ đan dược tu luyện và điều trị, phạm khí cũng có tới bốn, năm cây.

Không sai tới mang đi bán cũng gỡ vốn được phần nào số linh thạch đã sử dụng để trốn trong Càn Khôn Tháp lúc này, đặc biệt là linh thạch trong túi có gần tới một triệu viên, tài sản của một tông sư quả thật không nhỏ.

“Haha, của ta thì cuối cùng cũng quay trở về với ta. Không phải của ta rồi cũng sẽ thành của ta.”

Dương Kiệt phấn khích bật cười sảng khoái. Tất nhiên là không chỉ tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, ngay cả xác của tên đội trưởng Huyết Ngục cũng nằm gọn trong tay anh ta.

Thế mà tên khốn vẫn còn cảm thấy luyến tiếc vì gần mười mấy túi Càn Khôn của các thành viên khác đã bị hóa thành tro bụi do vụ tự nổ của Hắc Lân Bích Thủy Mãng Xà lúc này.

Tổng cộng hai tên đội trưởng cung cấp cho Dương Kiệt gần hai triệu linh thạch cấp thấp, đan dược, linh thảo linh quả và binh khí cũng không ít, bán hết ít nhất cũng phải trên cả triệu linh thạch là ít.

Được mùa, tuyệt đối là thu hoạch được mùa!

“Dung nhi, thời gian còn lại trong bí cảnh không còn quá nhiều nữa, trong thời gian này muội hãy luyện hóa Cửu Tinh Linh Chi này đi, để có thể đột phá tới cảnh giới tông sư.”

Dương Kiệt cầm lấy Cửu Tinh Linh Chi trên tay suy nghĩ hồi lâu, sau đó tỏ ra dứt khoát quay sang Hoàng Dung nói.

Hoàng Dung tỏ ra bất ngờ với quyết định của Dương Kiệt: “Kiệt ca ca, muội nghĩ huynh cần Cửu Tinh Linh Chi hơn muội, sao lại...”

“Dung nhi hãy nghe ta nói đã. Vì sắp tới ta dự tính tham gia vào bí cảnh thí luyện ở Thánh Hóa Tông, nếu như hấp thụ Cửu Tinh Linh Chi, lỡ như vượt qua cảnh giới tiên thiên thì mọi thứ trở nên công cốc, nên thay vì hấp thụ nó, ta sẽ từ từ giết quái thăng cấp cũng được. Còn khoảng năm tháng nữa, nếu như chịu khó một chút đạt tới tiên thiên tầng thứ 9 hay tầng thứ 10 cũng không phải là vấn đề quá khó khăn. Và lại...”

nói tới đây, Dương Kiệt lập tức lộ ra nụ cười như của anh Trư, hi hi cười nói: “Của ta cũng như của muội thôi, cứ xem như là muốn quà định tình giữa hai chúng ta không phải tốt hơn sao? Khả kha, ta hy sinh lớn vậy, muội có biểu hiện gì không?”

Hoàng Dung ửng đỏ cả khuôn mặt, chụp lấy Cửu Tinh Linh Chi và nhanh chóng né qua cái ôm “ấm áp” của tên khốn đó, vừa bỏ chạy vừa cười nói: “Còn lâu á ~~~!! Đây chỉ xem như là quà tạ lỗi vì lúc này huynh đã khiến muội sợ phát khiếp thôi.”

“này, này chờ với, ôm cái nhẹ cũng được mà ~~~!!” “không bao giờ ~~~!!”

Tiếng cười đùa của đôi nam nữ lại lần nữa vang lên không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Con mỗi béo bở hay là tử thần đoạt mạng??

Tại một hang động hoang vu trong bí cảnh Bắc Minh Tông, một bóng người mập ú to tròn như trái bóng khổng lồ đang ngồi bó gối trước cửa hang động, hai mắt nhắm chặt lại như đang trong trạng thái tu luyện vậy.

Nếu như có một kẻ mạnh nguyên thần ở đây, chắc chắn sẽ phát hiện thiên địa linh khí ở khu vực xung quanh đang bắt đầu tụ tập vào hang động với tốc độ chóng mặt.

“Xem ra Dung nhi đang bước vào giai đoạn cuối cùng rồi nhỉ?” Bóng người đó từ từ mở mắt ra, trên môi lộ ra nụ cười phản kích.

Bóng người này không ai khác chính là Dương Kiệt, đang ngồi ngay trước cửa hang đảm nhận nhiệm vụ hộ pháp cho Hoàng Dung hấp thụ Cửu Tinh Linh Chi để đột phá tới cảnh giới tông sư.

Uỳnh ~~~~~!!

Một tiếng phát nổ linh khí từ trong hang động vang lên, một khí thế đáng sợ đầy áp lực của một tông sư phát tán ra, khiến cho Dương Kiệt đang ngồi bó gối trước cửa hang không kiềm được run lên một cái, trên trán đã xuất hiện nhiều giọt mồ hôi lạnh.

“Đáng sợ, chỉ vừa mới đột phá tới cảnh giới tông sư thôi mà khí thế đã đáng sợ hơn cả một tông sư tầng thứ 3 như tên đội trưởng đội Hắc Ảnh, nếu như lúc này tên đội trưởng Hắc Ảnh còn sống, e rằng cũng không phải là đối thủ của Dung nhi đâu.”

Dương Kiệt không tự chủ đứng bật dậy, phản kích định xông vào trong hang để coi thử tình hình Hoàng Dung như thế nào.

“Kiệt ca ca ~~~!!”

Trong lúc Dương Kiệt định xông vào hang, bóng người nhỏ nhắn xinh xắn từ bên trong từ từ bước ra, trên môi mang theo nụ cười nhí nhảnh dễ thương.

“Chúc mừng, chúc mừng Dung nhi của ta đã đột phá thành một tông sư thực thụ, sự ngưỡng mộ của ta đối với muội tựa như sông nước ngùi ngùi, liên miên không ngớt, tựa như....”

Dương Kiệt mang theo vẻ mặt của anh Trư vừa buông lời chúc mừng vừa dang rộng hai tay ào tới: “để chúc mừng cho khoảng cách này, ta không tự chủ phải trao cho muội một cái ôm thật chặt, như vậy mới giải tỏa được hết sự phản kích trong người ta được.”

Hoàng Dung bật cười khúc khích, nhanh nhẹn né qua đôi tay đang ôm tới của Dương Kiệt.

“Chắc, sao lúc nào cũng còn thiếu chút nữa thì ôm trúng rồi, lần sau phải cố gắng nhanh hơn chút mới được.”

Nhìn thấy Hoàng Dung né qua “đôi tay tội lỗi” của mình, Dương Kiệt không kiềm được chặc lưỡi tiếc nuối, trong lòng không ngừng động viên bản thân thua keo này ta bày keo khác, nhất định có ngày phải ôm cho bằng được Hoàng Dung vào lòng.

“Muội đã tu luyện được bao lâu rồi?” “khoảng năm ngày rồi, thời gian còn lại trong bí cảnh không còn nhiều nữa, giờ chúng ta tiếp tục đi hái hái hoa, bắt bắt bướm, săn tiện săn vài con ma thú để kiếm điểm kinh nghiệm thăng cấp chứ?” “Vậy chúng ta lên đường nào.” “ừ, lên giường... ý lộn, lên đường, lên đường.” “đồ đáng ghét ~~~!!”

Vèo vèo ~~~!!

“Ra rồi kìa, có người từ trong bí cảnh ra rồi kìa.” Ngay tại lối vào bí cảnh Bắc Minh Tông, lúc này đã tụ tập rất vô số đầu người, có người của gia tộc và tông môn nào đó đang đứng chờ đón người của mình, tất nhiên là không thể thiếu các quân đoàn đánh thuê khác, có mục đích đón người, cũng có mục đích ngắm xem có con mỗi béo bở nào cảnh giới thấp kém và không có thể lực phía sau đỡ lưng, để làm gì chắc mọi người đã hiểu rồi chứ nhỉ?

“Kzĩ Dzi Dzay, sao tụ tập đông vui thế này, chẳng lẽ có ngôi sao điện ảnh nào sẽ tới đây sao?”

Hai bóng người từ trong bí cảnh bước ra không ai khác chính là Dương Kiệt và Hoàng Dung rồi.

“Chỉ là một con heo mập ú và một con bé, khả khả, mỗi thom tụi bây ơi.”

Tiếng nói đầy phản kích từ trong đám đông vang lên, không ít người đã chuẩn bị bước ra cản đường cướp của đây mà.

“Heo mập ú??”

Trên trán Dương Kiệt đã nổi đầy gân xanh, đưa mắt quét về phía giọng nói đáng ghét vừa vang lên, định tìm kiếm tên khốn dám bêu xấu mình.

“Nhìn gì mà nhìn, heo mập ú là nói mày đấy, một tên tiên thiên tầng thứ 5 quen định làm gì tao nào? Không nói nhiều nữa, mau giao túi Càn Khôn ra đây rồi rút xéo, hôm nay bố mày vui nên rù lòng thương tha mạng cho hai đứa, à không, con bé kia phải ở lại mua vui cho bọn ta mới đúng, khả khả.”

Một tên đàn ông mặt mày bặm trợn từ trong đám đông từ từ bước ra, đi theo phía sau lưng hắn là đám tiểu đệ đông gần hai chục tên, cảnh giới thấp nhất cũng là tiên thiên tầng thứ 3, còn tên mặt mày bặm trợn đó từ trong người phát ra khí thế của một chân nguyên tầng thứ 5 đáng sợ.

“haha, đúng đúng, con bé kia phải ở lại, đại ca hốt phát đầu, nhớ để dành cho tui em phát kế tiếp nha.”

“Yên tâm, ai cũng có phần hết cả.” Tên mặt bặm trợn dùng đôi mắt dâm tà không ngừng quét từ trên xuống dưới toàn thân Hoàng Dung, trên môi lộ ra nụ cười khoái trí.

Những người có mặt ở đây chỉ đứng sang một bên lạnh lạnh quan sát, không ai có ý định ra tay giúp đỡ hay ngăn cản gì cả. tất nhiên, cũng có không ít thanh niên nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp dễ thương của Hoàng Dung, muốn lao ra “anh hùng cứu mỹ nhân”, nhưng nhanh chóng bị tiền bối của mình cản lại.

Đùa à, vì hai đứa trẻ không quen biết đi đắc tội một quân đoàn đánh thuê hùng mạnh thậm chí có kẻ mạnh chân nguyên tầng thứ 5, đâu có ai mà rảnh rỗi như vậy.

Chuyện không liên quan tới tao tao không quan tâm.

“Đừng can ta, để ta ra dạy cho chúng bài học về phép lịch sự.”

Dương Kiệt phẫn nộ xoắn hai tay áo lên, Huyền Thiết Chùy xuất hiện trong tay, định lao tới sống chết với lũ ôn dịch đó.

Hoàng Dung cũng đã sắc mặt đen như than, lạnh lạnh nói: “Muội không thèm can, huynh hãy thay muội xé nát mấy cái miệng ngậm đầy phân của chúng ra, đặc biệt là tên có ánh mắt dâm tà kia, móc mắt hắn ra cho muội.”

Tiểu Đông Tà tuyệt đối không phải thiện nam tín nữ, bị đám vô lại sỉ nhục như vậy, không nổi điên mới là lạ á.

Dương Kiệt có chút chột dạ, móc mắt tên chân nguyên tầng thứ 5? Không biết ai móc mắt ai đây?

Nhưng người đẹp đã lên tiếng yêu cầu, tuyệt đối không được chùn bước, con heo được cổ vũ sẽ dám treo cây, Dương Kiệt được Hoàng Dung khích tướng tuyệt đối dám liều mạng, cho dù đối thủ là ai đi nữa.

“Dám phản kháng?” Tên mặt bặm trợn cười chế giễu quay sang đám đàn em nói: “Ai muốn ra chơi chơi với con heo mập đó không?”

“Có, để đệ.” “không được tranh giành với tao à, để tao.” “không, tao ...”

“không cần tranh giành, cứ nhào vô hết kiếm ăn nè ~~~!!” Dương Kiệt hào khí xung thiên, ngẩng cao đầu cười lạnh quát lớn.

Lúc này hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt đầy ngưỡng mộ phóng ra từ đôi mắt hình trái tim của Hoàng Dung dành cho mình đây mà. (Do hắn tự tưởng tượng ra)

“Xi, cỡ mày chỉ mình tao là đủ, quỳ xuống ~~~!!”

Một tên tiên thiên tầng thứ 7 từ trong đám đông lao ra, đại đao trong tay vung cao theo thế Thái Sơn áp đỉnh chém thẳng vào đầu đối thủ.

“Kẻ quỳ xuống là mày mới đúng, Giới Vương Quyền X2 ~~~!” Toàn thân Dương Kiệt bao phủ bởi lớp khí màu đỏ rực, Huyền Thiết chùy vung lên quét bay cây đại đao đang bổ xuống của đối phương.

Dưới ánh mắt ngơ ngác khó tin của hắn, quả chùy to gần bằng nửa cơ thể của hắn từ trên đập xuống.

“không ~~~!!” “A, khốn khiếp, mau ngừng tay ~”

Bạch ~~~~!!

Tên tiên thiên tầng thứ 7 vô cùng vinh hạnh trở thành vụng hồn dưới Huyền Thiết Chùy, đầu bị đập vỡ tung tóe khắp nơi.

“Dính dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 7, nân được 40000 điểm kinh nghiệm”

ọe ọe ~~~!! ọe ọe ~~~!! ọe ọe ~~~!!

Cảnh tượng máu thịt óc não phun bắn khiến không ít người phải biến sắc, thậm chí có người chịu không nổi phải quay sang nôn ói tại chỗ.

“To gan, quả thật to gan, dám giết người của bọn ta ~!”

“Xung phong, cùng lao vào xẻ thịt con heo mập ú đó ra ngay tức khắc ~~!!”

“Nói trước rồi mà, kêu nhào vô hết kiếm ăn không chịu, giờ biết sức mạnh đáng sợ của bố mày chưa.”

Nhìn thấy đám tiêu đệ của tên bậm trợ phần nộ lao tới tấn công, Dương Kiệt chỉ cười lạnh một tiếng, vẫy múa Huyền Thiết Chùy trong tay, cơ thể nặng trên 160 kg tung người lên không trung, vẫy múa một vòng trên đỉnh đầu, sau đó bổ thẳng về phía đám quân đoàn đánh thuê đang lao tới.

“Giới Vương quyền X 4, Phi Lũ Bỏ Dưa đại pháp, bổ, bổ, bổ... ~~~~!” Gần cả chục quả chùy dạng khí khổng lồ bắn thẳng ra, tựa như những quả bom nguyên tử thả xuống ngay giữa đám quân đoàn đánh thuê.

“Cái gì ~?? Uy lực đó ~~~ không ~~~!!”

Rầm ~~~!! Rầm ~~~!! Rầm ~~~!!

Crack crack crack ~~~!!

Tiếng khóc thét đầy đau khổ kèm theo tiếng xương gãy, đầu nổ tung vang lên không dứt, khiến những người đứng ở phía xa chứng kiến không kèm được sắc mặt tái nhợt, không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng.

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 7, nân được 40000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 9, nân được 100000 điểm kinh nghiệm”

“Dinh dong, bạn tiêu diệt một tiên thiên tầng thứ 8, nân được 60000 điểm kinh nghiệm”

.....

.....

Những tên yếu yếu một chiêu bỏ mạng, cá biệt có vài tên đạt tới tiên thiên tầng thứ 9, tầng thứ 10 dính phải một quả chùy tuy không mất mạng, nhưng xui xẻo dính phải hiệu ứng choáng váng chưa kịp định thần, bị những quả chùy dạng khí tiếp theo bắn xuống vỡ đầu chết một cách tức tưởi.

Xịt xịt xịt ~~~~~!!

Bầu không khí yên lặng tới mức đáng sợ, chỉ còn nghe thấy tiếng hít sâu hơi lạnh vang lên không dứt.

Tên bậm trợ mang theo vẻ mặt thất thần như chưa tin vào những gì đang diễn ra trước mắt. Cả một quân đoàn đánh thuê hùng mạnh đã bị tiêu diệt chỉ sau một chiêu của kẻ địch, có thật hay đang mơ vậy? Chuyện đó có thể xảy ra thật sao?

Rốt cuộc hẳn là con mồi béo bở hay là tử thần đoạt mạng đây??

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đoàn Chánh Hùng giáng lâm

“AAAA, ta giết mi ~~~~!!”

Tên bậm trợ phần nộ tới cùng, quân đoàn đánh thuê hùng mạnh của mình chỉ trong nháy mắt tiêu tan thành mây khói, tuy vẫn còn vài tên còn trong bí cảnh, những tên là những tên lẻ tẻ thực lực kém cỏi, còn nhóm tinh anh đã chết thẫm dưới tay Dương Kiệt hết rồi.

Lúc này hận không thể phang thây xẻ thịt con heo mập ú trời đánh kia ra.

Dương Kiệt lập tức lộ ra vẻ thận trọng. Chân nguyên tầng thứ 5, tuyệt đối không phải mình lúc này có thể đối phó nổi.

“Kiệt ca ca, hãy lùi ra, để muội đích thân giải quyết tên khốn này cho.”

Hoàng Dung tất nhiên là không bao giờ để Dương Kiệt rơi vào cảnh nguy hiểm rồi, lập tức bước ra phía trước, Đả Cầu Bồng xuất hiện trong tay.

“Chết, chết, chết, tưởng phụ nữ thì tao sẽ nương tay sao? Chết này, Đào Phong Cự Thiên ~~~!!”

Tên bậm trợ vung đại đao trong tay từ trên chém xuống, một lưỡi đao dạng khí to gần hai trượng xuất hiện trên cao từ trên chém thẳng về phía Dương Kiệt và Hoàng Dung.

Trong đôi mắt Hoàng Dung lóe qua tia sáng chế giễu, Đả Cầu Bồng vẩy múa quét thẳng về phía lưỡi đao dạng khí: “Bồng Đả Ác Cầu ~~~~~!!”

Trên không trung xuất ba cây gậy dạng khí phát sáng như bóng đèn huỳnh quang khổng lồ, ba cây nhanh chóng gộp lại thành một, tựa như Tôn Ngộ Không đang cầm cây gậy như ý đã phóng to ra hết cỡ, từ trên không trung đập thẳng xuống mặt đất.

Uỳnh ~~~~~!!

“Cái... cái gì ~~~!! Đó là ~~~”

Tên bậm trợ hoảng hốt gào thét khi nhìn thấy tuyệt học của mình chỉ khẽ chạm nhẹ lên cây gậy dạng khí của đối phương lập tức bị đánh tan trong không khí.

Không dừng lại ở đó, dưới ánh mắt kinh ngạc, khó tin và hoảng sợ tột cùng của hắn, cây gậy dạng khí khổng lồ đó tiếp tục đập thẳng xuống nơi hắn đứng.

“Tông... tông sư, đối phương là một tông.. AAAA~~~!”

Tên bậm trợ chỉ kịp gào lên một tiếng đầy bất cam, cơ thể lập tức bị cây gậy khổng lồ đó nuốt chửng, chết không toàn thây.

“Tông Tông sư, một cô gái chạc tuổi 17, 18 là một tông sư? Má ơi, con có nằm mơ không vậy? Ê, thử đánh tao cái coi tao đang tỉnh hay....”

Bốp ~~~!

“Móa, nói giỡn mà mày làm thiệt hả mày ~~~!!” “Thì tao chỉ muốn giúp mày thôi mà, ai đừng đánh ~~~!!”

Tiếng bàn tán, trầm trồ thán phục, tiếng chất vấn khó tin vang lên không dứt, lúc này lối vào bí cảnh ồn ào như một cái chợ vậy.

Lúc này mọi ánh mắt thán phục ái mộ đều đổ dồn về phía Hoàng Dung, còn Dương Kiệt vô cùng hiển nhiên nhận được vô số ánh mắt thù địch hận không thể phang thấy xẻ thịt anh ta ra để thay thế vị trí của hắn trong lòng cô gái trẻ đẹp dễ thương mà thực lực cao cường rồi.

Vì sao, vì sao con heo mập ú đó được điểm phúc được cô gái dễ thương xinh đẹp kia gọi là Kiệt ca ca, mà không phải là Minh ca ca, Cầu ca ca hay Tuấn ca ca chứ???

Dương Kiệt chỉ cười lạnh trước những ánh mắt ghen tỵ thù địch

Kìa, ngẩng cao đầu bước tới bên cạnh Hoàng Dung, dưới vô số ánh mắt tựa như súng liên thanh bắn ra vô số viên đạn vô hình có thể giết chết anh ta hàng trăm, hàng ngàn lần, vô cùng ung dung khoác lấy vai của Hoàng Dung, hí hửng cùng cô ta từ từ rời khỏi hiện trường.

Trước khi rời khỏi còn không quên phóng ánh mắt khiêu khích về phía đám đông.

“Móa, nhìn cái mặt vênh váo của hắn kia, đừng cần tao, tao phải lao vào quyết đấu với hắn ~~~!!” “A, khôn kiếp, bỏ cái bàn tay dơ bẩn của ngươi ra mau, ta hận ~~~!!” “ông trời bất công, vì sao người đang khoác vai nữ thần không phải là ta chứ ~~~”

Vô số thanh niên trẻ tuổi hận không thể lao tới ăn tươi nuốt sống tên khốn dám đụng chạm tới nữ thần của mình, mặt mày đỏ như tôm luộc, cũng may là những bậc tiền bối đã ngăn cản họ lại không cho lao ra. Nếu không e rằng máu chảy thành sông rồi đấy.

“Cái thân hình đó ... a, ta nhớ rồi, con heo mập đó chính là kẻ đã tiêu diệt đám quân đoàn Bá Nghiệp canh giữ trước bí cảnh cách đây không lâu mà.”

“xìt ~~~!! Đúng rồi, chính hắn, cái thân hình đặc trưng đó không lẫn lộn vào đâu được.”

“Nghe nói quân đoàn trưởng của Bá Nghiệp đang dẫn theo quân đoàn phó của mình đi vào một phế tích tìm kiếm cơ duyên nên chưa thể tới đây trả thù cho thuộc hạ của mình, nhưng cũng buông lời treo thưởng cho ai bắt sống hoặc lấy đầu được con heo mập đó rất hậu hĩnh, hay là”

“Mày điên à? Không thấy con bé đi chung với con heo mập đó là một tông sư à? Mày muốn chết đừng lôi tao chết theo!”

“Ừ nhì, suýt chút thì quên, kẻ mạnh tông sư, ngay cả quân đoàn trưởng Bá Nghiệp dám tới đây cũng chỉ có nước quỳ mà thôi, ở đó mà báo với chà thù.”

“Ê ê, hay là bọn mình giấu thông tin con heo mập đó đi chung với một tông sư, để quân đoàn Bá Nghiệp tự đâm đầu vào chỗ chết thế nào?”

“ừ,ừ, được đấy, chúng ta vốn dĩ đã ngựa mất quân đoàn Bá Nghiệp lâu rồi, chỉ vì phía sau chúng có người đỡ lưng nên cứ can đảm chịu đựng, nếu như mượn dao giết người thì...”

“Khà khà khà khà, Diệu kè ~!!”

Rời khỏi bí cảnh Bắc Minh Tông, Dương Kiệt dẫn theo Hoàng Dung tiếp tục đi lại trong Thiên Sơn để truy tìm Thiên Sơn Tuyết Liên, mang về giao nhiệm vụ ở Thánh Hóa Tông.

Hoàn toàn không biết rằng mình sắp trở thành con dao giết người của đám người có mặt trước bí cảnh Bắc Minh Tông.

Tất nhiên, cho dù có biết cũng sẽ vô cùng sẵn sàng trở thành con dao đó để xóa sổ cái quân đoàn súc sinh đó đấy chứ.

Tồn hết nửa tháng trời trong bí cảnh, trên tay chỉ có mỗi một đóa Thiên Sơn Tuyết Liên lượm được khi vừa vào Thiên Sơn, tất nhiên là không thể quay về Thánh Hóa Tông sớm như vậy được rồi.

Và lại, tỷ võ tông môn còn tới năm tháng, nên thời gian vẫn còn nhiều, tiếp tục ở lại làm nhiệm vụ, giết giết quái để thăng cấp, hy vọng đạt được thứ hạng cao, có thể tham gia thí luyện bí cảnh tông môn đầy kỳ duyên như lời Diệp Tuyên kể.

Bốp ~~~~~!!

Một chùy giải quyết một con ma thú cấp 2 khi đi ngang qua, Dương Kiệt hớn hờ chạy tới thực hiện công việc bói xác. Hoàng Dung chỉ đứng sang một bên quan sát lác đác.

Sao Kiệt ca ca cứ thích đập vỡ đầu đối thủ nhĩ? Có nên khuyên anh ấy bỏ bớt mấy cảnh tượng máu me này không nhĩ, gây phản cảm tới độc giả quá đi.

(Tác giả: ấy đừng, độc giả thích mấy cảnh máu me đó lắm đấy!!)

Uỳnh ~~~~~!!

Trong lúc Dương Kiệt đang phấn khích mổ xác, đột nhiên một luồng áp lực đáng sợ từ trên trời ập xuống, Dương Kiệt không cảnh giác trực tiếp hai chân quỳ thẳng xuống đất cái một. Ngay cả Hoàng Dung cũng có chút chịu đựng không nổi loạng choạng muốn ngã.

“Khí thể đáng sợ đó là” “vượt trên cả tông sư!!” Cả hai đưa mắt nhìn nhau một cái, không kèm được kêu thét lên.

“Nguyên thần, tuyệt đối là nguyên thần, chẳng lẽ là”

Trong lòng Dương Kiệt lập tức cảm thấy có điều gì đó không hay sẽ xảy ra với mình.

“Tên đội trưởng Hắc Ảnh trước khi chết từng nói rằng tộc trưởng nhà họ Đoàn là một kẻ mạnh nguyên thần, không lẽ nào”

Hoàng Dung cũng sắc mặt khó coi cắn răng nói nhỏ.

“không thể nào, tộc trưởng nhà họ Đoàn bằng cách nào mà biết được chúng ta là thủ phạm giết chết Đoàn Nghĩa và tên đội trưởng kia chứ? Bằng cách nào mà nhanh như vậy tìm được vị trí của chúng ta như thế này được.”

Dương Kiệt có chút không tin, trong lòng không ngừng an ủi bản thân chỉ là một kẻ mạnh nguyên thần khác vô tình đi ngang qua mà thôi.

“Áp lực đáng sợ đó càng lúc tiến tới gần chúng ta, không hay rồi, mục tiêu là chúng ta không sai!”

Hoàng Dung toàn thân run rẩy, cố gắng chống đỡ luồng áp lực đáng sợ đó, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một chiếc bóng đen ban đầu nhỏ như hạt cát từ dưới chân núi Thiên Sơn đang phóng lên với tốc độ chóng mặt.

Bóng đen càng lúc càng to dần, chỉ trong nháy mắt đã có thể nhìn thấy rõ đó là một con người, nói chính xác hơn là một người đàn ông trung niên ăn mặc nho nhã nhưng lúc này đang mang theo vẻ mặt phần nộ tốt cùng như quỷ dữ.

Nếu như lúc này tên đội trưởng đội Hắc Ảnh có mặt ở đây, chắc chắn sẽ toàn thân run rẩy hai chân quỳ xuống khấu đầu hô vang: “Tộc Trưởng!”

Đúng thế, bóng người này chính là tộc trưởng nhà họ Đoàn, Đoàn Chánh Hùng đích thân xuất hiện ở Thiên Sơn để truy sát kẻ thù không đội trời chung vì đã sát hại con trai độc nhất của mình.

Trong lúc Dương Kiệt và Hoàng Dung không biết phải làm sao, Đoàn Chánh Hùng đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu cả hai, dùng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào con heo mập ú ở phía dưới, lạnh lạnh nói: “nói, ngươi muốn chết như thế nào?”

Dương Kiệt nuốt mạnh miếng nước bọt vào cổ họng, nhanh chóng định thần lại, tạo ra vẻ mặt như con chó luộc chín đầu cười nói: “Dạ, dạ, xin hỏi tiền bối có gì chỉ bảo ạ, tiểu bối không hiểu ý của tiền bối nói gì ạ.”

Đoàn Chánh Hùng hừ mạnh một tiếng, tràn đầy sát khí: “không hiểu ý? Không cần hiểu nữa, từ lúc mày dám cả gan sát hại con trai độc nhất của ta, số phận của mày đã được định đoạt rồi. lần này ta đích thân tới đây để bắt sống mày về, ta sẽ cắt từng miếng da, xẻo từng miếng thịt của mày trước bàn thờ

của Nghĩa nhi, đồng thời rút linh hồn của mảy ra tinh luyện tám tám, chín mươi một ngày, mảy sẽ không còn cơ hội để siêu thoát nữa ~~~~~!!”

Nói tới cuối cùng, Đoàn Chánh Hùng gần như gào thét lên.

Dương Kiệt không kèm được run bắn người lên.

Cắt từng miếng da, xẻo từng miếng thịt, rút linh hồn của mảy ra tinh luyện tám tám, chín mươi một ngày, không còn cơ hội để siêu thoát!!

Có cần phải nghiêm trọng tới mức độ như vậy không chứ? (Vớ vẩn, giết con trai độc nhất của người ta mà còn hỏi có cần phải nghiêm trọng như vậy không sao?)

“Cái... cái này, tiền bối có nhầm lẫn gì không ạ? Nhìn mặt tiểu bối nè, chỉ nhìn sơ qua là biết người lương thiện phúc hậu rồi, sao có thể gây thù chuốc oán với ai được chứ? Hay là...” “còn dám chối cãi nữa hả?”

Đoàn Chánh Hùng cười lạnh từ trong túi Càn Khôn lấy ra một quả cầu thủy tinh, chân nguyên trong người truyền thẳng vào quả cầu, lập tức xuất hiện hình ảnh Dương Kiệt ra tay sát hại tên Đoàn Nghĩa cùng hai tên tùy tùng lúc trong bí cảnh.

“Hình ảnh này do một đội trưởng của biệt đội Hắc Ảnh nhà họ Đoàn của ta truyền tải về, đừng nói là người trong hình ảnh không phải là mảy à nha.”

Đôi mắt Đoàn Chánh Hùng đã tràn đầy gân máu, mỗi lần xem lại cảnh con trai yêu dấu bị đập vỡ đầu, chết không toàn thây, đều không kèm được run lên cảm cập, nộ khí xung thiên, trong thời gian này có không ít tỷ nữ, nô tài bỏ mạng vì những tội nhỏ nhất trong lúc tộc trưởng vĩ đại của họ đang trong cơn thịnh nộ đáng sợ.

“Úi trời, tài tử điện ảnh nào đẹp trai thế nhỉ? Cái thân hình siêu mẫu cộng thêm phong thái xuất trần đó sao quen quen ấy nhỉ, nếu không lầm thì ... thì là tiểu bối thì phải!”

Chết tới nơi mà còn giòn được, Hoàng Dung không tự chủ trợn mắt trắng với tên mặt dày không biết xấu hổ đó.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lòng tham của Đoàn Chánh Hùng

Con heo mập trời đánh, to gan ~~~~!!” Đoàn Chánh Hùng phần nộ vẩy tay một cái, cơ thể nặng gần 160kg của Dương Kiệt lập tức bị cuốn bay ra xa, máu từ trong miệng phun bắn ra rồi té ngã xuống đất.

Cũng may là Đoàn Chánh Hùng muốn bắt sống Dương Kiệt về hành hình, nếu không thì một cú vẩy tay như lúc này hoàn toàn có thể lấy mạng của anh ta rồi đấy.

“Kiệt ca ca ~~~~!!”

Hoàng Dung phần nộ tới cùng khi nhìn thấy Dương Kiệt bị đánh bay ra xa, Đá Cầu Bồng xuất hiện trên tay, mặc dù biết rõ không phải là đối thủ, nhưng tuyệt đối không chịu khoang tay chờ chết.

“Thiên Hạ Vô Cầu, sát ~~~~~!!”

Chân phải giơ thẳng về phía trước với tư thế nửa quỳ, cơ thể xoay tròn như chong chóng hai vòng, đột nhiên tung người lên không trung, Đá Cầu Bồng theo thế Thái Sơn Áp Đình bổ mạnh xuống đất.

Chỉ thấy xung quanh Đoàn Chánh Hùng đột nhiên xuất hiện hàng trăm hàng ngàn cây gậy dạng khí phát sáng như bóng đèn huỳnh quang màu xanh biếc bao vây lấy hắn, tựa như những thanh phi kiếm cắm thẳng vào kẻ địch ở phía dưới.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh~~~~~!!

Đất cát khói bụi kèm theo tuyết trắng xóa tung bay mù mịt, nhất thời không thể quan sát tình hình của Đoàn Chánh Hùng, nhưng sắc mặt của Hoàng Dung càng lúc càng khó coi, bản thân cô ta cũng đã dự đoán được kết quả chiêu đánh của mình như thế nào rồi.

Quả nhiên, khi khói bụi đất cát tan biến, chỉ thấy Đoàn Chánh Hùng vẫn hiên ngang đứng yên tại chỗ, thậm chí trên người không có lấy một vết dơ bẩn nào cả.

“Tuyệt học đáng sợ, nhưng thực lực của ngươi quá kém” Nhìn chằm chằm vào Hoàng Dung, đôi mắt của Đoàn Chánh Hùng lóe qua tia sáng tham lam.

Rõ ràng chiêu “Thiên Hạ Vô Cầu” lúc này đã khiến lão động lòng rồi đấy.

“Tiểu bối, hãy giao nộp tuyệt học của ngươi ra đây, ta hứa sẽ ban cho hai đũa cái chết thật nhẹ nhàng nhanh chóng.”

“Còn lâu ~~~” “Đúng thế, nộp cũng chết, không nộp cũng chết, ngu gì bọn ta giao nộp cho ngươi chứ ~!”

“Láo xược ~~~!!” Đoàn Chánh Hùng vung tay vô mạnh về phía Hoàng Dung, lập tức theo chân Dương Kiệt bị đánh bay ngã xuống ngay bên cạnh anh ta.

“Kiên nhẫn của ta có giới hạn, ta đếm từ một tới ba, nếu không giao nộp, thì đừng trách ta độc ác.”

Đôi mắt của lão lộ ra những tia sáng hiểm độc, lạnh lạnh nói.

Một ~~~!!

Hai ~~~~~!!

“Lão già khốn nạn, đừng tưởng bọn ta dễ xoi, ta sẽ đóng cửa, thỉnh Phong ca ~~~~!!”

Dương Kiệt vô cùng dứt khoát ném lá bài chiêu mộ Kiều Phong ra xa.

Cánh cửa dạng khí lập tức xuất hiện, cửa mở toang ra, một bóng người cao to vạm vỡ từ sau cánh cửa tung bay phóng ra, đứng đối diện ngay trước mặt Tộc trưởng nhà họ Đoàn.

Kiều Phong đã xuất hiện!

Chỉ là lúc này Kiều Phong đang mang theo vẻ mặt nghiêm túc cảnh giác vô cùng, kinh nghiệm chiến đấu thiên tài của mình mách bảo rằng đối thủ trước mặt vô cùng lớn mạnh, không cần thận thậm chí có thể mất mạng như chơi.

Đoàn Chánh Hùng vô cùng bất ngờ trước sự xuất hiện của Kiều Phong, nhưng quan sát kỹ lại, chỉ là một tên tông sư tầng thứ 9, chỉ hừ mạnh một tiếng đầy chế giễu.

“Viện binh của các ngươi đây sao? Vẫn chưa đủ.” Lão lắc đầu cười lạnh nói.

“Phong ca, có cơ hội không?”

Dương Kiệt cũng có chút thấp thỏm không yên, nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Kiều Phong hỏi.

Kiều Phong dúi mày suy nghĩ một hồi, trầm giọng đáp: “Thuộc hạ có thể cầm chân đối phương một thời gian, chủ nhân tranh thủ dẫn theo Hoàng tiểu muội bỏ trốn càng xa càng tốt.”

“Bỏ trốn? Dễ dàng thế sao?”

Đoàn Chánh Hùng cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp tung cú chưởng ấn thẳng về phía Kiều Phong và Dương Kiệt.

“Chủ nhân tránh ra, Kiến Long Tại Điền ~~~~”

Kiều Phong vội vã đẩy Dương Kiệt về phía sau, bản thân tung người ra trước, một chiêu phòng thủ mạnh nhất trong Giáng Long Thập Bát Chương thi triển ra.

Chỉ thấy cơ thể Kiều Phong bị bao bọc bởi một con rồng màu vàng kim, hai tay tạo thành chưởng ấn thẳng về phía cú chưởng khí đang lao tới.

Rầm ~~~~~!!

Phục ~~~~~!!

Cơ thể Kiều Phong không ngừng giật lùi về phía sau, máu từ trong miệng phun bắn ra.

“Cản được?” Đoàn Chánh Hùng có chút bất ngờ khi Kiều Phong có thể đánh tan lực chưởng của mình.

“Lại là tuyệt học cao cấp!!”

Đôi mắt của lão lần nữa phóng ra những tia sáng tham lam, lần này thậm chí đáng sợ hơn nữa.

Vận may hiếm gặp! Tuyệt đối là vận may hiếm gặp! Không ngờ chỉ định đi truy sát tên khốn trời đánh đã sát hại con mình, lại gặp phải hai người sở hữu tuyệt học cao cấp đáng sợ như thế này.

Nếu như hai tuyệt học đó lọt vào tay mình, mình tuyệt đối có thể tiến thêm một bước nữa, thậm chí có thể khai tông lập phái, trở thành kẻ mạnh số một ở khu vực U Châu cũng không chừng.

“Phong ca không sao chứ?”

Dương Kiệt vội vã bước tới đỡ lấy Kiều Phong, chỉ thấy sắc mặt của Kiều Phong trở nên tái mét, xem ra đã bị chấn thương rồi.

“Thuộc hạ không sao, chỉ là bị thương nhẹ mà thôi. Đối thủ quá mạnh, chủ nhân mau chóng dẫn Hoàng tiểu muội bỏ trốn ngay.” Kiều Phong vận hành chân nguyên trong cơ thể điều hòa lại cơ thể, mang theo vẻ mặt nghiêm trọng nói.

“không bao giờ, ta triệu hồi Phong Ca tới đây không phải nhờ Phong ca cản đường lão, mà là chúng ta cùng chung tay dạy cho lão một bài học, nên tuyệt đối không bỏ mặc Phong ca ở lại giao chiến một mình được.”

Dương Kiệt tỏ ra vô cùng kiên quyết, đầu lắc như vừa cắn xong thuốc lắc.

Kiều Phong có chút cảm động trước sự kiên quyết của Dương Kiệt, nhưng giờ không phải lúc cố chấp, lén lén đưa tay vòng ra phía sau gáy của Dương Kiệt, gỡ nhẹ một cái.

Bạch ~~~!

“Phong ca, huynh...”

Dương Kiệt chưa kịp dứt câu, hai mắt trợn ngược, chìm sâu trong bóng tối.

“Kiều bang chủ ~~~! Vì sao?”

Hoàng Dung đứng ở bên cạnh vội vã đỡ lấy cái cơ thể 160kg đang mềm nhũn xuống, cũng may là cô ta đã đạt tới cảnh giới tông sư tầng thứ 1, nên đỡ lấy cái cơ thể không lồ đó cũng không quá khó khăn.

“Tình thế đang vô cùng nguy hiểm, tại hạ biết rõ tính cách của chủ nhân, chỉ có thể dùng hạ sách này thôi.”

Kiều Phong hít sâu một hơi vào người, nghiêm giọng nói: “hãy mang theo chủ nhân bỏ chạy càng xa càng tốt, tại hạ sẽ cố gắng cầm chân kẻ địch tạo thời gian cho hai người.”

“Nhưng mà...” “không nhưng nhị gì cả, hãy nhớ kỹ sứ mệnh của chúng ta.”

Kiều Phong nghiêm giọng ngăn lời Hoàng Dung.

Hoàng Dung cắn chặt răng, nhìn chăm chăm vào Kiều Phong nói: “Muội hiểu rồi, Kiều bang chủ hãy bảo trọng.”

Câu dứt, lập tức kéo lấy Dương Kiệt đang ngất xỉu, thi triển Tiêu Dao Du bỏ chạy về hướng xa.

“Ta đã tạo điều kiện để cho hai con chuột nhắt kia bỏ chạy rồi đấy, thế nào, có ý định quy hàng ta không? Nếu chịu quy hàng, ta hứa sẽ tha mạng cho hai con chuột nhắt kia, đồng thời ban cho người địa vị chỉ thua kém mỗi mình ta trong gia tộc mà thôi.”

Đứng ở phía xa quan sát Hoàng Dung dẫn theo Dương Kiệt bỏ trốn, Đoàn Chánh Hùng chỉ tỏ vẻ đứng đưng, không ra tay ngăn cản, chỉ nhìn chăm chăm vào Kiều Phong lộ ra vẻ yên mến nhân tài cười nói.

Thì ra lúc nãy nhìn thấy Kiều Phong chỉ là tên tông sư tầng thứ 9 mà có thể đánh tan được cú chưởng của một nguyên thần tầng thứ 3 của mình, lão đã nảy sinh ý tưởng chiêu nạp anh ta về gia tộc của mình.

Chỉ cần đào tạo thêm vài năm, tuyệt đối sẽ giúp gia tộc có thêm một thần tướng vô giá.

Quan trọng nhất là, nếu như thu nạp xong Kiều Phong làm thuộc hạ của mình, đồ của thuộc hạ cũng như đồ của mình, tới lúc đó yêu cầu Kiều Phong dâng lên tuyệt học của mình, không sợ anh ta không nghe lời.

Vừa sở hữu thần tướng vừa sở hữu tuyệt học, còn gì bằng nữa. Còn việc báo thù cho con trai của mình, hiện giờ chỉ giả vờ nói là tha mạng cho hai người, đợi tới khi đạt được mục đích, lén lén phái người truy sát hai con chuột nhắt kia cũng chỉ là chuyện đơn giản mà thôi.

Tuyệt đối một mũi tên trúng hai con chim!!

Kiều Phong tất nhiên là hiểu rõ tâm địa hiểm độc của đối phương rồi, nhưng cũng vô cùng cam tâm phối hợp với đối phương, mục đích là tạo thêm thời gian cho Hoàng Dung và Dương Kiệt bỏ trốn.

“Muốn thu phục ta ư? Hãy đánh bại ta trước đã.”

Kiều Phong lập tức tạo ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Kiều Phong càng như thế lão càng cảm thấy có hứng thú, thuộc hạ có chút ngông cuồng, thu phục được mới có chút cảm giác thích thú, chứ chỉ ngoan ngoãn như con chó nghe lời thì chẳng đáng để lọt vào đôi mắt xanh của lão đâu.

Và lại, Kiều Phong càng như thế càng chứng tỏ anh ta đã xiêu lòng, chỉ là mặt mũi của một tông sư, nếu dễ bị khuấy phục quá thì đó là điều sỉ nhục.

nếu anh ta đồng ý ngay tức khắc, lão còn phải suy nghĩ lại đối phương có mưu mô quỷ quái gì không.

“Được, ta chiều ngươi!” Cánh tay phải từ từ giờ tay, đôi mắt lóe qua tia sáng phản kích, sau đó vỗ mạnh xuống: “Để ta xem thực lực của ngươi tới đâu, đồ này ~~~!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Kiều Phong Vs Đoàn Chánh Hùng

“Má ơi, con có đang nằm mơ không vậy? Một cô gái nhỏ bé đang cõng một con heo mập di chuyển với tốc độ đáng sợ như thế này, có thể sao?”

“Vì sao? Vì sao người đang nằm trên lưng cô gái không phải là mình mà là con heo mập đó chứ?”

“Một đóa hoa tươi cắm vào bãi phân trâu.”

“Ừa mà phía bên kia đang xảy ra chuyện gì vậy? Tiếng giao chiến?”

“Thứ khí thế đáng sợ đó... Chẳng lẽ là một kẻ mạnh nguyên thần ra tay sao?”

“Không thể nào sai được! Chính là kẻ mạnh nguyên thần đang giao chiến. Còn một bên là... Ừi tí má hồi, chỉ là một tông sư thôi sao?”

“Chẳng lẽ là kẻ mạnh tông sư kia vừa lượm được thiên tài địa bảo, có một kẻ mạnh nguyên thần vô tình đi ngang qua phát hiện, cả hai xảy ra giao chiến tranh giành thiên tài địa bảo sao?”

“Tránh, tránh xa nơi đó càng nhanh càng tốt! Thần tiên đánh nhau, phạm nhân vạ lây, tuyệt đối không được đến gần nơi đó.”

“không, ta sẽ lên lên áp sát nơi xảy ra giao chiến, không chừng có cơ hội đục nước béo cò cũng nên.”

“Ý hay, cùng đi, cùng đi.”

“Ê, sao nói cùng đi mà ngươi quay đầu đi hướng khác vậy?”

“Ý cùng đi của ta là cùng đi trên tinh thần ủng hộ, chứ ngu sao mà dấn thân vào nơi nguy hiểm đó chứ!”

“Đồ chết nhát ~~~!!”

Trên đường Hoàng Dung công theo Dương Kiệt bỏ chạy không ngừng vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

Đặc biệt là có không ít người đã di chuyển về hướng đang xảy ra giao chiến giữa Kiều Phong và Đoàn Chánh Hùng.

Không ít người mang theo tâm lý tò mò hoặc kẻ mạnh ăn thịt, mình kiếm chút canh uống cũng tốt chứ bộ.

Hoàng Dung bỏ ngoài tai những lời thì thầm to nhỏ vô tích sự kia, không ngừng thi triển Tiêu Dao Du công theo Dương Kiệt hướng về phía sâu trong Thiên Sơn bỏ trốn.

Lúc này trên trán cô ta đã chảy đầy mồ hôi, việc phải cõng lấy một cái thân xác trên 160 kg bỏ chạy một đoạn đường dài quả thật là quá sức đối với một người có thân hình nhỏ bé như Hoàng Dung.

Hướng bỏ trốn của Hoàng Dung không phải là rời khỏi Thiên Sơn quay trở về Thánh Hóa Tông hay gì đó, mà là không ngừng tiến sâu lên đỉnh núi Thiên Sơn càng sớm càng tốt.

Vì nghe nói trên đỉnh Thiên Sơn có một khu vực thuộc dạng cấm địa, ngay cả kẻ mạnh nguyên thần không dám bước chân vào, có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Nhưng đối với cả hai lúc này, là con đường sống sót duy nhất.

Bước vào trong đó còn có thể cửu tử nhất sinh, rơi vào tay tên tộc trưởng nhà họ Đoàn, chắc chắn là thập tử vô sinh.

Lúc này chỉ mong Kiều Phong cản đường lão càng lâu càng tốt. Nếu không thì với tốc độ bay của một kẻ mạnh nguyên thần, cho dù thi triển thân pháp

thánh phẩm, cũng sẽ bị đuổi kịp trong tích tắc cho mà xem.

“Dung nhi, mau ngừng lại.”

Trong lúc Hoàng Dung đang cầm đầu chạy, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói phẫn nộ của Dương Kiệt.

Hoàng Dung không dám cãi lời, nhanh chóng ngừng bước. Dương Kiệt từ trên lưng của cô ta bước xuống, mang theo vẻ mặt khó coi nhìn chăm chăm về phía Kiều Phong đang giao chiến với tộc trưởng nhà họ Đoàn.

Sắc mặt Dương Kiệt biến đổi liên tục, Hoàng Dung định bước tới khuyên can, đột nhiên nghe thấy anh ta nói: “Đi thôi, chúng ta không được phụ lòng của Phong Ca.”

Nói xong, không đợi Hoàng Dung kịp phản ứng, quay người di chuyển về hướng sâu trong Thiên Sơn.

Hoàng Dung thăm thò phào nhẹ nhõm, xem ra anh ta đã hiểu rõ giờ có quay về nơi giao chiến, cũng chỉ trở thành gánh nặng thêm cho Kiều Phong mà thôi.

Việc quan trọng nhất bây giờ là bỏ chạy càng xa càng tốt, tới nơi an toàn càng nhanh càng tốt, Kiều Phong mới có cơ hội rút lui.

“Hàn Long Hữu Hối ~~~~!!”

“Tam Dương Chi, Nhất Chi Hóa Âm Dương ~~~~!!”

Uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~!!

Những đòn tấn công có uy lực kinh thiên động địa do một kẻ mạnh tông sư và một kẻ mạnh nguyên thần không ngừng va đập vào nhau, tiếng phát nổ vang động trời đất.

Lúc này Kiều Phong đã mình đầy thương tích, bộ đồ trên người xuất hiện nhiều vết rách nát, trận chiến này có thể coi là cuộc khổ chiến duy nhất từ lúc được Dương Kiệt triệu hồi tới thế giới này.

Hoàn toàn bị đối phương áp đảo, chỉ có thể cắn răng chịu đựng phản kháng mà thôi.

Sắc mặt của Đoàn Chánh Hùng cũng không dễ coi chút nào. Đường đường một nguyên thần tầng thứ 3, đối diện với một tông sư tầng thứ 9 mà không thể đàn áp đối phương, còn phải sử dụng tới tuyệt học, tuyệt đối là một sỉ nhục không thể tha thứ được.

“Đột Như Kỳ Lai ~~~~!!”

Cơ thể của Kiều Phong đột nhiên biến mất trước mắt của lão, một cảm giác ớn lạnh xương sống xuất hiện ở phía sau lưng, lão không chút suy nghĩ, vung tay vỗ mạnh về phía sau lưng của mình.

Rầm ~~~~~!!

Hai tay Kiều Phong bị bao phủ bởi hai đầu rồng dạng khí định vỗ thẳng vào lưng của đối phương, ai ngờ đối phương phản ứng nhanh như chớp, hai bàn tay và cú chưởng của hai người va đập vào nhau, vang lên tiếng nổ âm trời.

Kiều Phong trực tiếp bị đẩy lùi về phía sau gần mười mét mới ngừng hẳn. Còn Đoàn Chánh Hùng chỉ khẽ run người một cái rồi ngưng hẳn, không bị sao cả.

Nhưng nếu tinh mắt quan sát, sẽ thấy bàn tay mà lão vừa vỗ ra đang được che dấu ở phía sau lưng không ngừng run rẩy liên hồi.

“Đùa giỡn thế đủ rồi, kết thúc thôi ~~~~!”

Lão lúc này đã không còn tâm trạng thăm dò thực lực của Kiều Phong nữa, đối phương tuyệt đối là khúc xương khó gặm.

“Tam Dương Chi, Nhị Chi Thôn Nhật Nguyệt ~~~~!!”

Chỉ thấy lão một chỉ chỉ ra, bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, không gian xung quanh Kiều Phong tựa như đang bị một áp lực vô hình không ngừng bóp chẹt, cơ thể đau đớn tột cùng, có cảm giác như ai đó đang muốn xé nát cơ thể của mình ra vậy.

Chỉ thấy giữa đám mây đen xuất hiện năm tia sáng tựa như luồng tia lazer chụp thẳng xuống nơi Kiều Phong đang đứng.

“A ~~~~! Kiến Long Tại Điện ~~~~!!” Kiều Phong vận hết toàn bộ chân nguyên trong người phá bỏ áp lực đáng sợ đang đè nặng trên người, cơ thể bị bao bọc bởi con rồng màu vàng kim, sau đó phóng thích lên đỉnh đầu, hứng trọn năm tia sáng hủy diệt đó.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh~!!

Cơ thể con rồng vàng kim lập tức bị xuyên thủng đánh tan trong không khí. Năm tia sáng đã nhạt đi rất nhiều nhưng vẫn tiếp tục bắn thẳng vào Kiền Phong ở phía dưới.

Rầm rầm rầm!

Tranh thủ năm tia sáng bị chững lại đôi chút, Kiền Phong phi thân tung người nhảy sang một bên, ngay lập tức nơi vừa đứng xuất hiện năm cái hố sâu gần hai mét.

Năm tia sáng đỏ mà đánh vào người, sẽ như thế nào nhỉ?

Kẻ mạnh nguyên thần quả thật đáng sợ.

“Á, hình như người đó là, là ... a đúng rồi, tộc trưởng nhà họ Đoàn của thành Ngự Tang thì phải.”

“Đúng là ông ta rồi. Tuyệt học lúc nãy chính là Tam Dương Chỉ, tuyệt học địa giới cao cấp trấn tộc của nhà họ Đoàn, quả thật đáng sợ, đứng xa như vậy mà còn bị áp lực đáng sợ đó đè tới nỗi không nhúc nhích được, huống chi là anh bạn kia chứ?”

“Vậy mới chứng tỏ anh chàng kia không phải tay vừa, ngay cả tuyệt học của một kẻ mạnh nguyên thần cũng né tránh được, nếu như là bố mày rơi vào cảnh đó thì...”

“Thì bị tan xương nát thịt chứ gì.”

“E hèm, có thể”

“Xi ~~~~!!”

Tiếng bàn tán của những người vì tò mò hoặc muốn đục nước béo cò đã tụ tập ở đây vang lên, họ đang đứng ở vị trí khá xa vừa quan sát cuộc chiến vừa không ngừng bàn luận.

Đoàn Chánh Hùng khẽ dúm mày khi phát hiện đám đông đang mon men ở phía xa. Nhưng quan trọng nhất hiện giờ là trấn áp Kiền Phong trước đã, mấy tên phế vật đó sẽ biết tay mình sau.

“Phi Long Tại Thiên ~~~~!!” Kiền Phong tung người lên không trung, cơ thể tựa như mũi khoan khoan thẳng về phía lão.

“Hỗn Nguyên Thủ ~~~~!!” Đoàn Chánh Hùng đã mất hết kiên nhẫn, tung chương võ thẳng về phía trước.

Kiền Phong tựa như hóa thân thành con rồng đập thẳng vào cú chương dạng khí khổng lồ.

Anh ta lập tức cảm thấy vị ngọt tanh xuất hiện ở miệng, máu từ trong miệng không tự chủ phun bắn ra, cơ thể bị đánh bay về phía sau, té ngã xuống đất.

“Kết thúc trò vô vị này được rồi đấy.” Đoàn Chánh Hùng sắc mặt không dễ coi chút nào, thậm chí có chút điên cuồng, lạnh lạnh quát: “Thần phục hoặc chết ~~~~!!”

“Thần Phục?” Kiền Phong lộ ra nụ cười chế giễu, từ trong lòng lấy ra một chiếc bình gốm, bật nắp bình ra, dịch thể màu trắng từ trong bình nhanh chóng đổ hết vào trong miệng của anh ta.

“Anh chàng kia uống gì thế này? Chẳng lẽ là thần dược gia tăng lực chiến?”

“Hình như không phải, mùi vị đó là, là ... là rượu ~~~~!”

“Đang tử chiến đi uống rượu, ông có chắc là mình không nhầm chứ?”

“Sao mà nhầm được, bố mày từ nhỏ đã uống rượu thay nước, mùi rượu nồng như thế này sao có thể lọt qua được chiếc mũi thính của bố mày chứ?”

“À há, hay là anh chàng kia cho rằng sắp chết tới nơi, nên uống ly rượu cuối cùng trước kia ngã xuống chứ gì?”

“Chắc thế, chắc thế...”

Đoàn Chánh Hùng cũng có chút bất ngờ với hành động của Kiền Phong, lúc đầu cũng nghĩ rằng anh ta đang cần thuốc, nhưng phát hiện không phải, nên vẫn đứng yên ở đó để xem đối phương định giờ trò gì.

“Đã ~~~~!!” Rượu trong bình đã vào hết trong bụng của Kiền Phong, chỉ thấy anh ta cười lớn một tiếng, vứt bỏ bình rượu trong tay, đôi mắt tràn đầy chiến ý: “Chiến ~~~~!!”

Hào khí xung thiên của Kiền Phong phát tán ra, khiến những người có mặt ở nơi này đều không tự chủ giơ ngón tay cái lên.

Tông sư cấp 9 đối diện với nguyên thần cấp 3 mà còn hùng hổ như vậy, không phục không được.

“Người càng thế ta càng phải thần phục người bằng mọi giá.” Đôi mắt Đoàn Chánh Hùng lộ ra tia sáng khen ngợi, miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Kiều Phong tử nạn??!

Dinh dong, nhân vật triệu hồi của bạn Kiều Phong kích hoạt trạng thái “Tử chiến” + “càng chiến càng mạnh”, thực lực sẽ gia tăng lên trong thời gian nhất định.”

Trong lúc Dương Kiệt đang bỏ chạy cùng Hoàng Dung, bên tai đột nhiên vang lên câu thông báo của hệ thống.

“Cái gì? Phong ca đang rơi vào trạng thái tử chiến?” Sắc mặt Dương Kiệt trở nên vô cùng khó coi, vừa chạy vừa thầm liên lạc với hệ thống hỏi: “Hệ thống, có cách nào thu hồi Phong ca trở về thế giới của anh ta trong tức khắc không?”

“Dinh dong, nhân vật được triệu hồi tới thế giới này, trừ khi đối phương hết thời gian trụ lại ở đây hoặc tự ý quay trở về thế giới của mình, hệ thống không có quyền lực cưỡng chế đối phương quay trở về thế giới của mình.”

“Chết tiệt ~~~!!” Dương Kiệt cắn răng hỏi tiếp: “Phong ca còn có thể trụ ở thế giới này khoảng bao lâu.”

“Dinh dong, còn khoảng 20 phút nhân vật Kiều Phong sẽ bị cưỡng chế thu hồi.”

“Còn 20 phút nữa, hy vọng Phong ca có thể trụ được không bị sao cả.”

Dương Kiệt chỉ còn cách thăm cầu nguyện cho Kiều Phong, tiếp tục dốc sức chạy thẳng về phía khu vực cấm địa trong Thiên Sơn.

Phi Long Tại Thiên, Hồng Tiệm Vu Lục, Tiệm Long Vật Dụng, Hàn Long Hữu Hối, Lợi Thiệp Đại Xuyên, Đột Như Kỳ Lai, Chấn Kinh Bách Lý, Hoắc Dược Vu Uyên, Song Long Thủ Thủy, Ngự Dược Vu Uyên, Thời Thừa Lục Long, Mật Vân Bát Vũ, Tồn Tắc Hữu Phu, Long Chiến Vu Dã, Phục sương băng chí, Đê Dương Xúc Phiến, Thần Long Bãi Vĩ, Kiến Long Tại Điền.....

Kiều Phong lúc này tựa như một cỗ máy chiến đấu không biết mệt mỏi, tựa như cuồng phong bạo vũ thi triển tuyệt học Giáng Long Thập Bát chương của mình tấn công về phía Đoàn Chánh Hùng.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh~~~~!!

Nhóm người đang có mặt ở gần đó ai nấy đều há hốc chôn chân như bức tượng quan sát cuộc chiến kinh thiên động địa đang diễn ra ở trước mắt.

Trong lòng không ít người gào thét: “Mẹ kiếp, rốt cuộc ai là kẻ mạnh chân nguyên, ai là tông sư đây? Sao có cảm giác sai sai thì phải...”

Chỉ thấy lão lúc này bị Kiều Phong áp chế tới mức không ngóc đầu lên nổi. Giờ nay còn đâu phong thái uy nghiêm thong thả của một kẻ mạnh chân nguyên lúc ban đầu nữa.

Sĩ nhục ~! Tuyệt nói là một sĩ nhục không thể tha thứ được ~~!!

Không chỉ tên trời đánh này phải chết, tất cả những kẻ có mặt chứng kiến ở đây đều phải chết.

Lúc này lão đã không còn tâm trạng thu phục Kiều Phong nữa. Vì với thực lực Kiều Phong phát huy ra, có thu phục cũng không tài nào kiểm soát nổi, không chừng có ngày bị hồ phản chủ, cắn chết mình lúc nào không hay.

“Đủ rồi, tôi lượt ta nhé! Vô hồn, hiện ~~~~!!”

Đoàn Chánh Hùng phần nộ tốt cùng, trực tiếp triệu hồi vô hồn của mình. Chỉ thấy trên đỉnh đầu lão xuất hiện một con đại bàng khổng lồ, toàn thân được bao bởi bởi tia điện màu xanh lam rực rỡ.

Vô hồn cấp 5 có thuộc tính lôi, Lôi Đình Thiết Dịch Đại Bàng.

“Tam Dương Chi, Tam Chi Phá Thiên Địa ~~~~!!”

Thực lực của lão lúc này đã tăng lên gấp năm lần, cộng thêm chiêu thức mạnh nhất trong tuyệt học địa giới cao cấp Tam Dương Chi thi triển ra, có cảm giác như trời đất có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Mặt đất cả khu vực rộng lớn rung chuyển như đang xảy ra động đất cấp 12 vậy.

Vị trí Kiều Phong đang đứng tựa như bị biến thành một ốc đảo biệt lập, và bị một sức hút đáng sợ hút hẳn lên không trung.

Anh ta muốn tung người nhảy ra khỏi phạm vi ốc đảo thoát thân như bị một áp lực vô hình kềm hãm lại, không thể di chuyển được gì cả.

“Nổ ~~~~~!!”

Rầm ~~~~~!!

“Kiến Long Tại Điền ~~~!!” Chỉ thấy “Ốc Đảo” tựa như bị cái sấm hàng chục quả bom hạng nặng bị kích hoạt, tiếng nổ vang động trời đất.

Tuy Kiều Phong đã kịp thi triển chiêu phòng thủ Kiến Long Tại Điền, nhưng cơ thể của anh ta cũng bị vụ nổ đáng sợ đó hất tung ra xa, máu nhuộm đầy người, chấn thương trầm trọng.

“Không chết??” Đoàn Chánh Hùng sắc mặt khó coi, vung tay lên vỗ mạnh xuống: “Để xem ngươi chịu được bao nhiêu chiêu đánh của ta, chết này.”

Một cú chưởng khí khổng lồ từ trên cao chụp xuống, giáng xuống ngay vị trí Kiều Phong đang nằm hấp hối.

“Không, ta không thể nào chết được, chủ nhân vẫn chưa tới nơi an toàn. Giúp ta phá ~~~~~!!”

Kiều Phong cắn chặt răng dốc hết toàn bộ sức lực trong người, tựa như full máu hồi sinh, tung người bật dậy, một chiêu Hàn Long Hữu Hối vỗ ra, bắn thẳng về phía chưởng khí đang ập xuống.

Rầm ~~~~~!!

Con rồng vàng kim dạng khí vừa va đập vào cú chưởng khí đập tức bị đánh cho tan nát, cú chưởng khí chỉ chững lại vài giây, rồi lại tiếp tục giáng thẳng xuống.

“Chẳng lẽ chết thật sao? Ta không cam tam, AAAAA ~~~~~!!”

Trong lúc tuyệt vọng, đôi mắt Kiều Phong tràn đầy gân máu, cộng thêm bộ dạng thê thảm, máu thịt bết bết lúc này, khiến người ngoài nhìn vào không khỏi chạnh lòng, chẳng lẽ nhất đại đại hiệp phải bỏ mạng dễ dàng như thế này sao?

Tác giả rất có trách nhiệm nói với mọi người rằng: “No ~~~!!”

Chỉ thấy trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một con cừu cháo Kim Long có thể tích dài gần trăm trượng, cú chưởng khí vừa chạm vào con rồng lập tức bị đánh tan trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Gào ~~~~~!!

Cừu cháo kim long ngẩng cao đầu gầm lên một tiếng, ngay cả trời đất cũng phải biến sắc, tất cả mọi ánh mắt gần xa ở Thiên Sơn đều đổ dồn hết vào vị trí mà nó đang hiện ngang lưng dừng bay lượn trên không trung, thậm chí không ít người chịu không nổi khí thế đáng sợ do nó phát tán ra phải quỳ ngã trên mặt đất, toàn thân run lên cầm cập vì sợ hãi.

Thánh phẩm võ hồn, Cừu Cháo Hoàng Kim Long.

Thì ra trong lúc rơi vào tình thế cừu tử nhất sinh, tiềm năng đáng sợ trong người Kiều Phong đã bộc phát, kích hoạt võ hồn bốn mệnh của mình, thánh phẩm Cừu Cháo Hoàng Kim Long.

Đáng sợ, quả thật đáng sợ, ngay cả ngũ phẩm võ hồn Lôi Đình Thiết Dịch Đại Bàng của Đoàn Chánh Hùng, cũng theo chân chủ nhân của nó, toàn thân run lên cầm cập, cơ thể thu tròn lại không dám đối diện với võ hồn đáng sợ của Kiều Phong.

“Chết, tên khốn đó phải chết, phải giết hẳn bằng mọi giá ~~~!!” Trong lòng Đoàn Chánh Hùng kinh hãi tới cùng, không ngừng phần nộ gào thét.

Thánh phẩm võ hồn! Tiềm năng đáng sợ như thế trở thành kẻ thù của mình, nếu không tranh thủ đối phương chưa trưởng thành giết cùng diệt gọn, sau này tuyệt đối ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí gia tộc bị hủy hoại bởi tay đối phương cũng nên.

Sau khi Cừu Cháo Hoàng Kim Long nhập vào cơ thể, Kiều Phong tựa như vừa cắn xong Dopng, tung người lao tới tấn công kẻ địch như vũ bão, khiến lão chỉ biết cắn răng phòng thủ, chỉ trong chốc lát vị thế hai bên lập tức đổi chiều.

“Đáng... đáng sợ, thánh phẩm võ hồn, đó là thánh phẩm võ hồn, má ơi, con có đang nằm mơ không vậy?”

“Mấy ngàn năm rồi, à không, gần chục ngàn năm rồi, cả U Châu rộng lớn này đừng nói là võ hồn thánh phẩm, ngay cả cửu phẩm cũng chưa từng xuất hiện qua, không ngờ hôm nay mình được vinh hạnh chiêm ngưỡng võ hồn thánh phẩm này.”

“Đúng thế, đúng thế, mình đứng xa thế này còn suýt chút tè ra quần bởi khí thế đáng sợ của thánh phẩm võ hồn, đối diện với nó không biết còn

đáng sợ tới cỡ nào nhỉ?”

“Chắc ị ra khỏi quần luôn chứ sao?”

“hahaha ~~~~!!”

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh~~~~!!

Tiếng va đập sập lá cà vang động liên hồi, Đoàn Chánh Hùng bị Kiều Phong đập tới nỗi suýt chút ba mẹ cũng không nhận ra, bộ dạng thê thảm vô cùng.

Đúng như câu nói cửa miệng của Dương Kiệt đã từng nói, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.

Chỉ trong nháy mắt vị thế hai bên đã thay đổi tới mức không thể chấp nhận được, đường đường một kẻ mạnh chân nguyên kích hoạt cả võ hồn mà còn bị một tông sư đi đập kiểu đó, không tức phun máu mới lạ á.

“Khốn khiếp, khốn khiếp ~~~!! Lẽ ra ta không định sử dụng tới át chủ bài này, nhưng ngươi đã chọc điên ta rồi đấy ~~~!!”

Tộc trưởng Đoàn tung chiêu đẩy lùi Kiều Phong ra xa, trong lúc anh ta định lao tới tiếp tục tấn công, lão phần nộ gào thét.

“Lãnh vực, hiện ~~~!!”

Nguyên thần trong cơ thể lão trực tiếp phát tán ra một áp lực đáng sợ bao phủ cả một khu vực rộng lớn, Kiều Phong lập tức tức cảm thấy thực lực của mình bị áp chế gần phân nửa, trong lòng không kiềm được trầm xuống.

Đại lục Huyền Thiên từng có câu tục ngữ kinh điển: Chưa thành nguyên thần, mãi mãi chỉ là con kiến yếu ớt.

Sự khác biệt giữa Nguyên Thần và Tông Sư là khi đạt tới cảnh giới nguyên thần, nguyên thần trong cơ thể không chỉ có tác dụng không ngừng hấp thụ thiên địa linh khí ở xung quanh bổ sung cho cơ thể, khiến kẻ mạnh nguyên thần không cần phải lo lắng vấn đề tiêu hao liên tục trong giao chiến, còn có thể giúp kẻ mạnh nguyên thần có thể tung bay tự do trên bầu trời, ngoài ra, điểm đáng sợ nhất là nguyên thần có thể hình thành một lãnh vực pháp tắc đáng sợ.

Bất kỳ ai rơi vào lãnh vực của kẻ mạnh nguyên thần, nếu như cảnh giới và lãnh vực yếu hơn, sẽ bị lãnh vực mạnh hơn áp chế thực lực xuống gần phân nửa. Nghĩa là có thực lực 100 % chỉ có thể thi triển ra 50 % mà thôi.

Tất nhiên, lãnh vực khi lãnh ngộ càng cao thì lực áp chế càng đáng sợ, thậm chí cá biệt có lãnh vực áp chế hoàn toàn 100%, khiến đối thủ chỉ như một con búp nhện không hơn không kém, chỉ biết đứng nhìn người ta trảm sát mình mà không có tí sức lực phản kháng.

Lãnh vực lãnh ngộ được chia làm bốn cấp: cấp thấp(áp chế 50 %), trung cấp (áp chế 70 %), cao cấp (áp chế 90 %) và tuyệt đỉnh (áp chế 100%)

Và lãnh vực mà Đoàn Chánh Hùng lãnh ngộ được khi đạt tới cảnh giới nguyên thần, chỉ là lãnh vực cấp thấp. nhưng cho dù chỉ là lãnh vực cấp thấp, cũng đủ để lão chuyển bại thành thắng rồi.

Ít nhất ở thời điểm này là vậy.

“Đùa giỡn thế đủ rồi, kết thúc thôi.” Đôi mắt lão không ngừng phóng thích ra những tia sáng đầy sát khí, lạnh lạnh nói.

“Được, một chiêu phân thắng bại.” Kiều Phong mang theo vẻ mặt nghiêm túc đáp.

“Thần thông võ hồn ~~~ Lôi Ứng Giáng Thế ~~~!!”

Éo ~~~~~!!

Chỉ thấy mây đen trên đỉnh đầu không ngừng di chuyển theo hình ốc xoắn, sấm chớp vang trời, chính giữa từ từ dạt ra, một con đại bàng toàn thân phủ đầy thiên lôi lao xuống với tốc độ như tia chớp, hai móng vuốt sắc nhọn có thể gấp võ bất kỳ bức tường thành kiên cố trên đại lục Huyền Thiên theo tư thế vỗ mồi định chụp thẳng về phía Kiều Phong ở phía dưới.

Kiều Phong hai tay tạo thành chưởng giờ qua đỉnh đầu, từ từ hạ xuống gần đan điền, hai tay chuyển thành chảo một trên một dưới đẩy sang trái rồi đẩy sang phải, hai tay lại dang rộng ra tạo thành cú quét trên đỉnh đầu, thu lại xuống eo, cuối cùng tung chưởng ấn thẳng về phía con đại bàng khổng lồ đang lao xuống.

“Đón thử tuyệt học do ta vừa lĩnh ngộ khi kích hoạt võ hồn, Thập Bát Chưởng hợp nhất, Long Bá Tinh Hà ~~~!!”

Gào, gào, gào, gào..... ~~~!!

Mười tám con cửu chảo kim long từ lòng bàn tay Kiều Phong phóng thích ra, bắn thẳng về con chim đại bàng của đối phương.

Rầm, rầm, rầm, rầm,....~~~~!!

Hai thần thông tuyệt học va đập vào nhau, tạo ra tiếng nổ tựa như gần chục quả bom nguyên tử đang phát nổ, xóa sổ cả khu vực rộng lớn.

Nếu đứng từ phía xa quan sát, sẽ giật mình phát hiện eo núi Thiên Sơn xuất hiện một vết lõm đáng sợ.

Không ít người đang đứng xem ở gần đó bị hất bay ra xa, nội tạng máu thịt tựa như không cần tiền không ngừng phun bắn ra, những ai chưa đạt tới cảnh giới chân nguyên trực tiếp bị xóa sổ tại chỗ. Tiếng la hét khóc lóc liên miên không dứt.

Thời gian không biết qua đi bao lâu, một bóng người từ bóng tro tàn phóng ra.

Phục ~~~!!

Một vũng máu kèm theo nội tạng từ trong miệng bóng người đó phun bắn ra, nhuộm đỏ cả phần ngực bộ trang phục đã toi tã rách nát.

Đưa mắt liếc nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó, đột nhiên cười lớn như điên như dại: “hahahaha, thiên tài thì sao nào, thánh phẩm võ hồn thì sao nào? Cuối cùng cũng phải chết dưới tay ta, tan xương nát thịt, chết không toàn thây, hahahaha ~~~!!”

Bóng người này không ai khác chính là Đoàn Chánh Hùng, chỉ thấy lúc này lão đã bị chấn thương nghiêm trọng, bộ dạng thê thảm vô cùng, còn đâu bộ dạng uy nghiêm thư thả, phong tác nho nhã xuất trần như lúc vừa tới Thiên Sơn chứ?

Phục, phục ~~~!!

Lão càng cười nội thương càng trở nên nghiêm trọng, vội vã từ trong nhẫn cần khôn lấy ra một viên đan dược đỏ như máu bỏ vào trong miệng, bó gối ngồi xuống hút thụ điều trị nội thương ngay tức khắc.

Khoảng một khắc giờ sau, lão từ từ mở mắt ra, lóe qua tia sáng sắc lạnh: “Trước khi truy sát hai con chuột nhắt kia, phải giải quyết đám ngu xuẩn kia trước đã.”

Lão đã quyết định ra tay trừ khử tất cả những ai chứng kiến cảnh giao chiến lúc này, một phần vì sĩ diện của mình, đường đường một kẻ mạnh nguyên thần bị một tông sư đánh cho thê thảm như thế này, nếu như để lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng trầm trọng tới uy danh của mình và gia tộc.

Một phần vì muốn bịt đầu mối việc mình vừa trấn sát một thiên tài quái vật sở hữu thánh phẩm võ hồn.

Phải biết rằng ngay cả người sở hữu võ hồn cấp 6 như Lăng Hàn Phong hay Tổng Thiên Hành, cũng đã trở thành cục trứng vàng trong mắt một trong ngũ đại tông môn, ngày thường nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan.

Nếu như xuất hiện một quái vật sở hữu thánh phẩm lan truyền ra ngoài, cả khu vực U Châu chắc chắn sẽ máu nhuộm thành sông khi tranh giành vị thiên tài đó.

Nếu như đào tạo đúng mức, không chừng tông môn vương triều của mình sẽ xưng bá U Châu, thậm chí có thể tiến thẳng tới khu vực trung ương cũng không chừng.

Vị thiên tài như thế ai không muốn giành lấy cung phụng anh ta như cung phụng tổ tiên chứ? Còn hiện giờ bị giết chết ư? Cả khu vực U Châu không nổi điên mới lạ, chỉ sợ tới lúc đó nhà họ Đoàn của lão sẽ bị con thịnh nộ của các tông môn vương triều hùng mạnh phang thây xé thịt ngay tức khắc.

Nội thương đã được kiểm soát, phải nhanh chóng ra tay giết người diệt khẩu, sau đó truy sát hai con chuột nhắt trời đánh kia trước khi có người của các thế lực hùng mạnh các tông môn tại Thiên Sơn bởi hiện tượng thánh phẩm võ hồn phát tán ra khi này.

Sát ~~~!!

Không ít người vẫn đang chìm sâu trong hôn mê do vụ nổ lúc này, trực tiếp chìm vào giấc ngủ ngàn thu, không có cơ hội tỉnh dậy nữa.

Có không ít người kịp thời tỉnh lại vùng lên phản kháng, nhưng kẻ mạnh nguyên thần là kẻ mạnh nguyên thần, cho dù đang bị nội thương nghiêm trọng cũng không phải là mấy con kiến yếu ớt có thể chống cự lại được, vô cùng hiển nhiên biến thành một cuộc thảm sát một chiều rồi.

“AAAA, nhà họ Đoàn, người dám giết bọn ta, cho dù có biến thành quỷ bọn ta cũng sẽ ám đuổi gia tộc nhà ngươi suốt đời ~~~~~!!”

“xin hãy tha cho tôi, tôi không biết gì hết, aaaaa~~~~~!”

“Ta hận ~~~~~!!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Hoàng Dung thành người thực vật ??!

“Dinh dong, nhân vật triệu hồi Kiều Phong đã hết thời gian trụ lại thế giới này, bị cưỡng chế thu hồi về thế giới của mình.”

“Dinh dong, nhân vật triệu hồi Kiều Phong bị chấn thương nghiêm trọng khi giao chiến ở thế giới này, gần cách triệu hồi bị kéo dài thành: hai năm.”

Nghe thấy những câu thông báo của hệ thống vang lên bên tai, Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm.

May quá, may quá! Phong ca chỉ bị chấn thương chứ không nguy hiểm tới tính mạng, như vậy là kết quả tốt lắm rồi.

Đừng nói là hai năm, cho dù là năm năm, mười năm sau mới có thể triệu hồi Phong ca cũng không thành vấn đề.

Quan trọng là anh ta vẫn còn lành lặn là được rồi.

Phong ca bị cưỡng chế triệu hồi trong trạng thái chấn thương nghiêm trọng, nghĩa là anh ta đã bại dưới tay lão tộc trưởng họ Đoàn, chắc chắn lão sẽ không buông tha cho mình và Hoàng Dung, phải nhanh chân chạy tới khu vực cấm mới được.

“Dung nhi, còn khoảng bao lâu nữa mới tới được khu vực cấm?” Dương Kiệt sốt ruột hỏi.

“Muội cũng không biết nữa, lúc này trên đường bỏ chạy hỏi người đi đường chỉ nói là cứ chạy thẳng lên đỉnh núi Thiên Sơn, sẽ tới được khu cấm địa, chỉ là”

ngẩng đầu lên quan sát đỉnh núi còn cách vị trí hai người đang chạy khá xa, muốn tới được đỉnh ít nhất cũng phải nửa canh giờ nữa, không biết có kịp không đây.

Đang bỏ chạy được thêm một đoạn nữa, đột nhiên cảm nhận thấy một áp lực đáng sợ ập tới, kèm theo tiếng cười nói lạnh lùng đầy sát khí vang lên: “Hai con chuột nhắt kia, các ngươi có chạy đằng trời, viện binh của các ngươi đã chết thảm dưới tay ta, tan xương nát thịt, chết không toàn thây, để xem lần này còn ai tới các ngươi không, hahahaha ~~~!!”

“Cái gì, Kiều đại ca đã” Hoàng Dung biến sắc khi nghe xong câu gào thét của lão.

“Yên tâm, Phong ca đã quay về thế giới của mình, chỉ là trong một thời gian ngắn không thể tới thế giới này nữa, nhưng không bị sao cả.”

Hoàng Dung thầm thở phào nhẹ nhõm khi nghe xong lời giải thích của Dương Kiệt.

Nhưng sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, tên tộc trưởng nhà họ Đoàn đã có thể rảnh tay truy sát bọn mình, không hay rồi.

“Chúng ta đổi hướng chạy tới, nếu cứ tiếp tục chạy về đỉnh núi chắc chắn sẽ bị lão bắt kịp.”

Hoàng Dung vừa chạy vừa lên tiếng ý kiến.

Dương Kiệt khẽ dúm mày suy nghĩ hồi, ngược đầu nhìn về phía đỉnh núi, cắn răng nói: “Được, chạy về hướng bên phải kia, có khu rừng rậm, ít nhiều có thể cản trở tầm nhìn của lão chút ít.”

Cả hai cùng gật đầu đồng ý, quay đầu bỏ chạy vào khu rừng rậm ở phía tay phải cách đó không quá xa.

“Bỏ chạy vào rừng rậm? Khả thông minh, nhưng cũng chỉ là tự đâm đầu vào chỗ chết mà thôi. Chắc chúng mới lần đầu tới Thiên Sơn này nên không biết có gì trong khu rừng đó, khả khả. ”

Đoàn Chánh Hùng sau khi giết người bịt đầu mối xong, tung người bay trên không trung, tiếp tục truy sát hai con chuột nhắt kia, phát hiện chúng chui đầu vào khu rừng rậm, trên môi lộ ra nụ cười chế giễu.

Trực tiếp tăng tốc phóng vào trên không trung khu rừng từ trên cao quan sát phía dưới, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn khoảng vài dặm mà thôi, với tốc độ bay của một nguyên thần, khoảng một khắc giờ nữa hoàn toàn có thể bắt kịp kẻ địch.

“Cái gì thế này? Tự nhiên giữa khu rừng xuất hiện khe nứt khổng lồ là sao?”

Cả Dương Kiệt và Hoàng Dung giật mình hoảng hốt khi phát hiện một khe nứt khổng lồ cắt ngang giữa khu rừng, khe nứt này rộng ít nhất vài dặm đường, với thực lực của cả hai, muốn nhảy qua đầu bên kia là điều hoàn toàn không thể.

Đặc biệt là từ dưới khe nứt không ngừng phát tán ra một luồng áp lực đáng sợ, chỉ sợ rằng ngay cả một kẻ mạnh chân nguyên cũng chưa chắc bay qua nổi đầu bên kia.

Phía trước cụt đường, phía sau có chó điên bám đuôi. Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

“hahaha, chạy đi, sao các ngươi không chạy nữa?” Chỉ thấy Đoàn Chánh Hùng đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu cả hai, lão đang dùng ánh mắt thích thú chế giễu chiêm ngưỡng hai con mồi đang rơi vào thế tuyệt vọng ở phía dưới.

“Chẳng lẽ phải rơi vào tay lão già trời đánh này thật sao?”

Dương Kiệt sắc mặt vô cùng khó coi, lúc này tiến thoát lưỡng nan, mọi át chủ bài của mình cũng đều sử dụng hết rồi, chẳng lẽ chỉ còn cách khoanh tay chịu trời thật sao?

Khẽ liếc nhìn vực sâu thăm thẳm ở phía sau lưng mình, hít sâu một hơi vào người, quay sang Hoàng Dung nghiêm giọng hỏi: “Dung nhi có sợ chết không?”

Hoàng Dung có chút bất ngờ trước câu hỏi của Dương Kiệt, nhưng nhanh chóng đáp: “Được chết bên cạnh Kiệt ca ca, muội không sợ, đó là sứ mệnh của muội khi xuất hiện ở thế giới này.”

Nhanh chóng nắm lấy tay của Hoàng Dung, dưới tiếng hét đầy bất ngờ của cô ta, cả hai cùng nhảy thẳng xuống vực sâu ở phía sau lưng mình.

Thà làm ngọc nát chứ không làm ngói toàn.

“Cái gì? Chúng định tự tử ~!!”

Đoàn Chánh Hùng kinh ngạc trước sự kiên quyết của đối phương. Nhưng chóng bưng tỉnh lại, tung chưởng ẩn thẳng về phía Dương Kiệt đang lao mình xuống vực thăm.

“Kiệt ca ca coi chừng ~!!” Nhìn thấy lão tung chưởng về phía Dương Kiệt, Hoàng Dung khẽ nhích cơ thể của mình cản ngay trước mặt Dương Kiệt, trực tiếp hứng trọn cú chưởng khí đang ẩn tới.

Uỳnh ~~~~!!

Crack crack crack!

Phụt ~~~~!!

Tiếng xương cốt gãy nứt kèm thêm máu từ trong miệng nhỏ bé của Hoàng Dung phun thẳng vào mặt, nhuộm đỏ cả nửa thân trên của Dương Kiệt.

“AAAAAA, lão già khốn Khiếp, mày dám đụng tới Dung nhi của ta, lần này ta mà không chết, nhất định sẽ chu di cửu tộc gia tộc nhà ngươi ~~~~~!!”

Tiếng gào thét đầy căm phẫn của Dương Kiệt càng lúc càng xa dần, khiến Đoàn Chánh Hùng không kèm được run lên một cái, nhưng nhanh chóng bị lão che dấu lại.

“Hừ, chỉ là một tên tiên thiên tầng thứ 7 quèn mà dám buông lời hăm dọa lão phu, nhưng sống được sau khi rơi xuống vực thăm kia rồi hẵng tính.”

Đoàn Chánh Hùng chỉ cười lạnh một tiếng, một con kiến khoa tay múa chân trước mặt một con sư tử, sư tử cũng chẳng thèm quan tâm để ý làm chi cho một hơi.

Không thể tiếp tục nán lại nơi này nữa, đặc biệt là khu vực này có lực hút đáng sợ, ngay cả nguyên thần cũng không bay trên khu nứt này, khó có thể kiểm tra đối phương đã chết hay chưa mặc dù trong lòng lão đã nắm chắc kẻ thù đã chết không toàn thây rồi.

Quan trọng nhất là lão cần phải nhanh chóng quay về điều trị nội thương nghiêm trọng đang kềm nén của mình, xử lý không tốt không chừng ảnh hưởng tới con đường tu luyện sau này.

Rầm rầm rầm rầm ~~~~!!

Crack crack crack~~~~~!!

Tùm~ Tùm~!!

Khoảng thời gian từ trên đỉnh rơi xuống tới tận đáy vực tốn hơn một khắc giờ, trên đường rơi không ngừng dè gậy biết bao cây cỏ treo lơ lửng trên vách vực, cuối cùng may cho cả hai là cùng rơi xuống một cái hồ nước sâu ngay dưới đáy vực, đúng như những tình tiết của các nhân vật chính trong các bộ tiểu thuyết rẻ tiền.

A ~!! Phụt ~~~~!!

Dương Kiệt nhanh chóng từ hồ trôi ra khỏi mặt nước, nước hồ từ trong miệng phun bắn ra như vòi sen.

Nhanh tay vơ lấy Hoàng Dung đã bị hôn mê sâu sau khi dính phải cú chưởng khí của Đoàn Chánh Hùng, mặc kệ cơn đau đáng sợ trên người phải che chắn cho cô ta và bị tông phải nhiều thứ trong lúc rơi xuống vực sâu, kéo thẳng lên bờ.

“Dung nhi, Dung nhi, muội có sao không? Mau tỉnh lại đi, Đừng hù dọa ta chứ?”

Dương Kiệt ném viên thuốc điều trị vết thương vào miệng nhai xong, không ngừng dùng tay vỗ nhẹ lên má Hoàng Dung, hy vọng có thể đánh thức cô ta, nhưng vẫn bất tỉnh nhân sự không có phản ứng gì cả.

Dương Kiệt hoảng tới nỗi muốn khóc, chỉ vì dùng tẩm thân nhỏ bé này đỡ dùng mình cú chưởng đáng sợ đó mà Hoàng Dung rơi vào tình trạng hôn mê sâu, nếu như không phải thử sờ vào mũi còn hô hấp, Dương Kiệt có thể đã điên luôn rồi.

Dương Kiệt làm đủ mọi cách hô hấp nhân tạo (Đừng nghĩ bậy, hô hấp nhân tạo chính thống nhé), nhưng vẫn không có tác dụng gì cả.

Thử sờ nắn xương cốt trên cơ thể, giật mình hoảng hốt khi thấy xương cốt trên người Hoàng Dung gần như vỡ vụn ra hết, lúc này cơ thể mềm nhũn như vật thể không xương vậy.

“Hệ thống, hệ thống, Dung nhi, Dung nhi của ta bị chấn thương nghiêm trọng quá nè, có cách nào chữa trị cho Dung nhi không?”

Không còn cách nào khác, Dương Kiệt chỉ còn cách cầu cứu hệ thống, hy vọng có thể cứu tỉnh Hoàng Dung.

“Dính dong, nhân vật triệu hồi Hoàng Dung bị đa chấn thương nghiêm trọng, xương cốt gãy vụn, linh hồn gần như tan rã, nếu như không có đan dược cấp 9 “Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan”, e rằng suốt đời bất tỉnh nhân sự.”

“Cái gì? Đan dược cấp 9?” Câu nói của hệ thống tựa như tia sét giáng thẳng vào người Dương Kiệt, khiến anh ta suýt chút ngã xiêu tại chỗ.

Khắp cả khu vực U Châu này tìm một viên đan dược cấp 7 đã là như mò kim đáy biển, huống chi là đan dược cấp 9 chứ?

Muốn đan dược cấp 9 ít nhất cũng phải đi tới khu vực trung ung thì còn may ra có thể.

Nhưng khoan nói tới việc bằng cách nào đi tới khu vực trung ung, cho dù có tới được trung ung đi nữa, bộ tướng đan dược cấp 9 là hoa cỏ ngoài đường à? Muốn có là có à?

Nhờ luyện đan sư luyện giùm? Anh tưởng anh là ai vậy? Một tên tiên thiên quên lấy tư cách gì mà nhờ vả một luyện đan đại tông sư ra tay chứ?

Ngay cả kẻ mạnh độ kiếp còn phải năn nỉ lên năn nỉ xuống người ta còn phải xem xem tâm trạng có tốt hay không mới ra tay giúp đỡ.

Mà cho dù người ta đồng ý giúp đỡ, anh kiếm đâu ra nguyên liệu cần thiết để cho người ta luyện đây?

Có thể nói 99.99% Hoàng Dung sẽ phải chìm trong hôn mê suốt đời.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Cơ hội duy nhất cứu tỉnh Hoàng Dung

“Vì sao? Vì sao tất cả những người ở xung quanh ta đều gặp đại nạn như thế này? Xích Tiểu Lâm, Phong ca, giờ ngay cả Dung nhi cũng không thoát khỏi, chẳng lẽ mình là thiên sát cô tinh sao? Ta không phục ~~~!!”

Dương Kiệt phẫn nộ gào thét lên khi nghĩ lại bản thân từ lúc xuyên không tới thế giới này, những người bạn thân ở xung quanh không ngừng dính vào những mối nguy hiểm tới tính mạng, ngoại trừ Diệp Tuyền vẫn còn lành lặn ra, đã một người chết, một người thương nặng, một người biến thành người thực vật bất tỉnh suốt đời rồi đấy.

Thậm chí anh ta dân tự nghĩ ngờ bản thân có phải vận xui dính thân, bất kỳ ai tới gần đều bị liên lụy.

“Dính dong, điều đó chẳng có gì kỳ lạ cả. Vì bạn không phải người của thế giới này, nên từ ngày bạn xuyên không tới thế giới này, gây ảnh hưởng tới sự vận hành, mệnh số của không ít người dân bản địa, điều đó khiến cho Thiên Đạo của thế giới này cảm thấy không hài lòng, nhưng vì có hệ thống hộ thể, nên Thiên Đạo không dám trực tiếp ra tay với bạn, nhưng gây chút rắc rối phiền phức cho bạn là lẽ đương nhiên.”

“Cái gì? Tất cả đều do Thiên Đạo của thế giới này gây ra sao?” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt sau khi nghe xong lời giải thích của hệ thống.

Thiên Đạo là gì? Là đại ca, là chủ nhân, chúa tể có quyền lực tối cao của thế giới này, nếu như bị Thiên Đạo dòm ngó, tuyệt đối không phải là chuyện vui vẻ chút nào.

Những gì đang diễn ra đối với Dương Kiệt cũng có thể nói là luật nhân quả tuần hoàn.

Dương Kiệt giống như một vị khách không mời mà tới, Thiên Đạo là chủ nhà. Dương Kiệt vào tới nhà người ta đập phá đồ đạc, giết chết vật nuôi của người ta, chủ nhà tất nhiên là vô cùng phẫn nộ rồi.

Nhưng vì phía sau lưng Dương Kiệt có thể lực mạnh đỡ lưng, Thiên Đạo chỉ dám giận không dám nói, âm thầm tạo chút rắc rối để trả thù cũng là chuyện bình thường.

Còn những người xung quanh anh ta giống như những người bạn đi theo anh ta vậy, anh ta có thể lực mạnh đỡ lưng, mấy người bạn kia không có, giận cá chém thớt, tao không làm gì được mày, chẳng lẽ không làm gì được mấy thằng bạn không có địa vị của mày sao?

Có vay có trả, mày không trả thì tao bắt mấy thằng bạn của mày trả đấy, làm gì được tao nào?

Tất nhiên, nếu như Dương Kiệt đủ lớn mạnh, hoàn toàn có thể trở thành thể lực lớn mạnh che chở cho những người bạn của mình, Thiên Đạo muốn ra tay cũng phải suy nghĩ thật kỹ lại.

Chỉ tiếc rằng lúc này bản thân anh ta còn phải dựa hơi của hệ thống mà sống, nếu như không phải có hệ thống hộ thể, e rằng đã tan xương nát thịt từ lâu với Thiên Đạo rồi.

“Tên Thiên Đạo trời đánh, muốn gì cứ trực tiếp tới tìm ta, đừng có liên lụy tới những người ở xung quanh ta, ta XX cái OO nhà người đấy ~~~!!”

Dương Kiệt ngẩng đầu lên trời phẫn nộ gào thét, không ngừng buông ra những lời khó nghe, thậm chí mang tổ tiên mười tám đời của Thiên Đạo ra nguyên rủa.

Đùng đoàng ~~~~!!

Thiên Đạo vốn đã không ưa gì Dương Kiệt, lúc này nghe thấy những lời xúc phạm của anh ta, trực tiếp tạo ra sấm chớp đầy trời, có thể giáng vào tên trời đánh dám buông lời xúc phạm mình bất kỳ lúc nào.

“Hề hề, hề hề...” Nhìn thấy Thiên Đạo đã nổi giận, Dương Kiệt lập tức xù xướng, chỉ biết cười trừ.

Chửi vài câu cho đã miệng thôi, đừng có đi quá giới hạn là được, thực lực lúc này còn yếu, chưa đủ sức chống đối với hắn, co được duỗi được mới là đại trượng phu.

Hãy đợi đấy, có ngày Thiên Đạo cũng phải quỳ xuống dưới chân ta ~~~!!

Nhìn chằm chằm vào Hoàng Dung đã biến thành người thực vật bất tỉnh trên mặt đất. Dương Kiệt lòng đau như cắt, hận không thể thay đổi vị trí với cô ta, mình thành người đang bất tỉnh.

“Hệ thống, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” Dương Kiệt ngồi sụp đổ trên mặt đất, tuyệt vọng hỏi.

.....

.....

.....

“Dinh dong, hệ thống vừa kiểm tra lại và tìm thấy vẫn còn một cách duy nhất có thể cứu sống Hoàng Dung, nhưng không khuyến khích bạn thử.”

Gần hai phút đồng hồ không nghe thấy câu trả lời của hệ thống, tưởng chừng tia hy vọng mong manh chấm dứt. Đột nhiên bên tai vang lên tiếng nói du dương như bản thân khúc trên thiên đàn của Hệ thống, Dương Kiệt phấn khích nhảy tới nổi căng lên.

“Cách nào? Cách nào? Cho dù là lên đao sơn, xuống vực dầu, ta cũng sẽ không dúi mày lấy cái ~! Mau mau chỉ ta cách nào ~~~!!”

Dương Kiệt lúc này tựa như người đi trên sa mạc tìm thấy ốc đảo, bị chìm nước tìm thấy ao cứu sinh, bất chấp tất cả tra hỏi.

“Hệ thống đang có một nhiệm vụ thí luyện cao cấp, nếu như bạn có thể hoàn thành, có thể từ trong danh sách vật phẩm thánh phẩm trở xuống lựa chọn một món tùy thích. Trong đó có Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan.”

“Thí luyện, cho ta thí luyện ngay tức khắc! Không cần phải suy nghĩ gì nữa, chính là nó đây ~~~!!”

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu, phấn khích gào thét.

“Dinh dong, thí luyện này không đơn giản, có thể phải đánh đổi bằng tính mạng của bạn, bạn có chắc chắn là sẽ tiến hành thí luyện không?”

Nghe xong câu đánh đổi bằng tính mạng, Dương Kiệt nhanh chóng bình tĩnh lại.

Không phải vì sợ chết, vì cho dù là cửu tử nhất sinh, chỉ cần có cơ hội cứu sống Hoàng Dung, Dương Kiệt cũng sẽ cam tâm tình nguyện đâm đầu vào. Nhưng trước hết phải bình tĩnh nắm rõ quy trình thí luyện trước đã.

“Thí luyện đó như thế nào?”

“Dinh dong, thí luyện này có tên là “Đường Ngay Trước Mắt”. một thí luyện cực kỳ đơn giản, nhiệm vụ của bạn chỉ là cống theo Hoàng Dung trên lưng tiến thẳng về phía trước, cho tới khi tìm thấy cánh cửa để ra khỏi bí cảnh sẽ xem như hoàn thành nhiệm.”

“Chỉ đơn giản vậy sao? Có nhầm lẫn gì không vậy?” Dương Kiệt hoàn toàn bất ngờ trước nhiệm vụ cuộc thí luyện, không phải nói rằng phải đánh đổi bằng tính mạng sao? Sao nghe qua chẳng có chút về nguy hiểm gì hết vậy?

“Dinh dong, Đúng, chỉ đơn giản vậy thôi, chỉ cần tìm thấy cánh cửa thoát ra khỏi bí cảnh sẽ xem như hoàn thành nhiệm vụ. trong quá trình đi lại trong bí cảnh, không có bất kỳ mối nguy hiểm gì cả.”

“Vậy sao lúc này nói là”

“Nhưng vấn đề quan trọng là bạn có tìm ra được cánh cửa để thoát ra khỏi bí cảnh hay không! Nếu như không thể tìm thấy cánh cửa thoát ra khỏi bí cảnh, bạn sẽ suốt đời bị giam cầm trong đó, cho tới khi thọ mệnh hết sạch, chết ngay trong bí cảnh.”

“Cái gì? Cánh cửa thoát ra khỏi phải ở chỗ cố định, tận cùng của con đường sao?”

“Không, cánh cửa sẽ không ngừng di chuyển, nếu như duyên may của bạn nghịch thiên, có thể chỉ cần một giờ, một ngày là có thể thoát ra khỏi bí cảnh, nhưng nếu như bạn xui xẻo tận mạng, cho dù có cuộc bộ suốt đời cũng không tìm thấy lối ra.”

“Và xin nói trước là, trong bí cảnh không có thiên địa linh khí hấp thụ bồi bổ cơ thể, nên thọ mệnh của bạn sẽ trở nên bình thường như người của thế giới của bạn. Nghĩa là trung bình khoảng 60 – 70 chục, cá biệt sống dai hơn cũng 80 – 90 tuổi. Hiện giờ bạn 19 tuổi, nghĩa là còn khoảng 60 – 70 năm nữa tùy tình hình sức khỏe của bạn, nhưng khi đi tới tận cùng của thọ mệnh, bạn sẽ chết thật đấy.”

“Thời gian bí cảnh đồng bộ với thế giới bên ngoài?”

“Đúng mà không đúng.” “Là sao?”

“Chỉ đồng bộ khi bạn hoàn thành nhiệm vụ hoặc chết trong bí cảnh. Còn nếu bạn bỏ cuộc giữa chừng, thời gian sẽ quay trở về thời điểm bạn bắt đầu tham gia thí luyện.”

“Tốt thế sao? Hoàn thành mà đồng bộ với thời gian thế giới bên ngoài, nghĩa là nếu tôi tốn 50 năm để hoàn thành nhiệm vụ, tuổi tác của tôi cũng sẽ tăng thêm 50 tuổi, thời gian bên ngoài cũng vậy? còn bỏ cuộc được quay trở về thời điểm ban đầu? có thể bỏ cuộc giữa chừng vậy còn sợ gì nữa chứ?”

Dương Kiệt có chút khó tin, tưởng mình nghe nhầm.

“Tất nhiên, có thưởng phải có phạt. Nếu như bạn bỏ cuộc giữa chừng, sau này cho dù tìm thấy đan dược thần phẩm, cũng không thể cứu sống được Hoàng Dung, bạn từ bỏ nhiệm vụ có nghĩa là từ bỏ cơ hội cứu sống cô ta. Ngoài ra, cấp bậc của bạn sẽ giảm xuống thành lv 1, điểm kinh nghiệm khi thăng cấp sau này tăng lên gấp 10 lần.”

“Ồ ồ” Nghe xong câu giải thích của hệ thống, Dương Kiệt chỉ biết cười trừ.

Đúng là trên đời này không có món ăn miễn phí, cho dù bỏ cuộc hay hoàn thành, cái giá phải trả tuyệt đối không nhỏ.

Dương Kiệt từ từ bước tới, thận trọng cúi lấy Hoàng Dung lên lưng mình, mang theo nụ cười kiên quyết dịu giọng nói: “Dung nhi, lúc này ta có hỏi muội có sợ chết không? Muội trả lời rằng được chết bên cạnh ta thì không việc gì phải sợ.....”

“Giờ ta cũng rất kiên quyết nói với muội rằng, ta rất sợ chết, sợ chết rồi không ai có thể cứu tình được muội nữa, và giờ có cơ hội, dù tỷ lệ chỉ là 0.001 %, ta cũng sẽ không ngần ngại đi thử, cho dù chết hai ta sẽ cùng chết bên cạnh nhau.”

“Hệ thống. Tiến hành thử thách cho ta ~~~~!!” Dương Kiệt gào lớn một tiếng đầy kiên quyết.

“Chú ý, chú ý, thí luyện này tiềm ẩn nhiều rủi ro, thậm chí có thể nguy hiểm tới tính mạng, hệ thống hy vọng bạn có thể cân nhắc suy nghĩ kỹ trước khi quyết định.”

“Không cần suy nghĩ gì nữa, hãy bắt đầu cho ta!”

“Dinh dong, tuân theo yêu cầu của bạn, thí luyện “Đường Ngay Trước Mắt” sẽ tiến hành ngay tức khắc.”

Ngay lập tức trước mặt Dương Kiệt xuất hiện một cánh cổng dạng khí khổng lồ, cổng từ từ mở toang ra, tựa như một con quái vật đang há to miệng ra nuốt chửng anh ta vậy.

Dương Kiệt hít sâu một hơi vào người, cống theo Hoàng Dung từ từ bước thẳng vào cánh cổng dạng khí đó.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thí luyện Đường Ngay Trước Mắt

Ngay sau khi bước qua cánh cổng khổng lồ, phát hiện mình đang đứng giữa sa mạc khô cằn, đưa mắt nhìn về phía đường chân trời không có lối thoát, cát bụi không ngừng phun bắn vào mặt vô cùng khó chịu.

Quay đầu lại nhìn, phát hiện cánh cổng khổng lồ cũng đã biến mất.

Biết rằng mình không còn đường lui nữa, chỉ còn cách cắn răng tiến về phía trước tìm cho bằng được cổng ra càng sớm càng tốt mà thôi.

“Đi thôi.” Dương Kiệt cũng theo Hoàng Dung lết từng bước chậm rãi đi trên bãi cát sa mạc nắng nóng.

Quan trọng không phải là đi nhanh hay chậm, mà là duyên may của bản thân như thế nào mà thôi.

Và cứ thế đi hết ngày này tới tháng khác, cảnh vật trong bí cảnh mỗi tháng cứ thay đổi một lần, từ sa mạc nắng nóng khô cằn, chuyển thành bão tuyết giá băng lạnh thấu xương người, cho tới rừng rậm ẩm thấp quanh năm suốt tháng, cho tới đầm lầy nhão nhòn, nắng mưa bão táp chìm nổi không dứt.

Thấp thoáng Dương Kiệt đã công theo Hoàng Dung đi trong bí cảnh hết mười năm trời rồi, nhưng hoàn toàn không tìm thấy cánh cửa mà hệ thống từng nói gì cả.

Lúc này Dương Kiệt mặt mày lem lốc, quần áo tóc tai bù xù như một tên ăn mày. Và Hoàng Dung tất nhiên cũng không khá hơn được bao nhiêu, kẻ tám lạng người nửa cân.

Cũng may là mỗi tháng hệ thống phát cho cả hai một viên ty cốc đan và định thần đan, nuốt vào có thể bỏ qua cơn đói khát và ổn định tâm thần của mình, không cần phải lo lắng vấn đề chết đói chết khát hoặc hóa điên khi đi đơn độc ở bí cảnh trong một thời gian dài như vậy.

Chỉ là bí cảnh này tựa như một nhà tù khổng lồ không lối thoát.

“Rốt cuộc là do mình quá xui xẻo hay bí cảnh này hoàn toàn không có cánh cửa thoát hiểm đây? Đã mười năm rồi, có thể sao?”

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mặt trời chói sáng đang chiếu rọi khắp bí cảnh, sự kiên quyết trong lòng bắt đầu xảy ra nao núng, thậm chí có chút hối hận.

Tới năm thứ hai mươi, trong đầu Dương Kiệt đã thường xuyên xuất hiện hình ảnh một tiểu Dương Kiệt mọc sừng, tay cầm ba chĩa, không ngừng buông lời dụ dỗ: “Đồ ngốc, bỏ cuộc đi, mày đã cố gắng hai mươi năm rồi, rốt cuộc chẳng được cái tích sự gì cả.

Sao có thể vì một bông hoa mà bỏ cả khu rừng chứ? Và lại còn là một bông hoa đã gần như héo tàn. Mày không thấy mày quá điên sao?”

“Biến ~~~!!”

Dương Kiệt cắn chặt răng cố gắng rũ bỏ những lời khuyến rũ của con ác ma trong tận đáy lòng mình.

“Đồ điên, bỏ cuộc đi có nghe không? Đã ba mươi năm rồi, nhìn lại bản thân kìa, nhìn lại mục tiêu mà mày đang công trên lưng kìa. Mục tiêu chỉ là nhân vật triệu hồi của mày thôi mà, nhiệm vụ và sứ mệnh của ả chỉ là bảo vệ và chết thay mày, có sống có chết cũng chẳng quan trọng bằng mạng sống của mày. Mày đã yếu lắm rồi, cứ tiếp tục vậy nữa sẽ chết sớm đấy! Bỏ cuộc đi, tuy hình phạt hơi khắc nghiệt chút, nhưng vẫn thuộc dạng chấp nhận được, đỡ hơn mày bỏ cả mạng vì cái việc làm vô nghĩa này.”

Con ác quỷ lại không ngừng hiện lên trong đầu của Dương Kiệt buông lời thóa mạ và dụ dỗ.

Thậm chí có lúc Dương Kiệt muốn nghe theo lời con ác ma dụ dỗ buông xuôi tất cả, hủy bỏ nhiệm vụ quay trở về lúc ban đầu.

Nhưng hình ảnh Xích Tiểu Lâm chết thảm trước mặt mình, Kiều Phong bị nội thương nghiêm trọng toàn thân nhuộm đầy máu, cuối cùng là Hoàng Dung tung người ra chông đỡ cú chưởng đáng sợ của lão tộc trưởng trời đánh kia không ngừng hiện ra trước mắt.

Cái chết của Xích Tiểu Lâm mình bắt lực, Phong ca vì mình chiến đấu bị chấn thương nghiêm trọng mình cũng bắt lực, đối diện trước cú chưởng của lão họ Đoàn trời đánh kia mình cũng bắt lực không thể làm được gì.

Nhưng hiện giờ cơ hội trong tầm tay, mình hoàn toàn có thể cứu sống Hoàng Dung bằng thực lực của mình, tuyệt đối không thể nào bỏ cuộc.

Nếu như mình bỏ cuộc giữa chừng, mình sẽ chìm đắm trong sự dằn vặt ân hận, suốt đời mình sẽ không ngóc đầu lên nổi nữa ~~~!!

Ta không muốn làm kẻ thất bại vô dụng lần nữa, cùng lắm là chết thôi ~~~!!

Và quan trọng nhất là, tuyệt đối không bỏ rơi Dung nhi của mình.

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy tia sáng bất khuất, tiếp tục lê từng bước đi chậm rãi của mình tiến thẳng về trước.

“Thôi đủ rồi, mặc dù là kẻ thù với con ác ma kia, nhưng lần này ta cũng đồng ý những gì hắn nói. Anh đã làm hết tất cả những gì anh có thể làm rồi, đã bốn mươi năm trôi qua rồi còn gì.

Coi anh kia, tóc bạc răng rụng, bước đi lụ khụ như một lão già tám chục tuổi thế kia, ngay cả bò đi cũng đã khó khăn như thế này rồi. Nếu như hiện giờ anh có bỏ cuộc, cũng không ai có thể trách cứ được anh cả, thậm chí Hoàng Dung cô nương còn muốn anh bỏ cuộc nữa mà, hãy bỏ cuộc đi ~-!!”

Trong đầu Dương Kiệt lại xuất hiện thêm một tiểu Dương Kiệt đầu đội cầu vòng rực sáng, mặc bộ trang phục trắng phau như của thiên sứ, sau lưng có hai cánh lông vũ trắng như tuyết, không ngừng dùng giọng nói du dương đầy cảm dỗ lên tiếng khuyên can.

“Thấy chưa, ngay cả tên khốn thiên sứ cũng nói thế kia. Nghe lời tui đi, hãy bỏ cuộc trước khi quá muộn.”

Dương Kiệt “ác ma” đột nhiên xuất hiện, mang theo nụ cười ranh hiểm dụ dỗ nói.

“Biến...biến hết...hết cho ta....”

Lúc này khuôn mặt của Dương Kiệt tràn đầy nét nhăn, răng trên miệng đã sứt gần hết, cơ thể yếu ớt vô cùng, nhưng vẫn cố theo Hoàng Dung cũng đã trở thành một bà lão, cố gắng từ trên mặt đất bò lết về phía trước bằng ý chí cuối cùng của mình.

“Đồ điên, không có gì quý bằng mạng sống bản thân cả. Nếu chết rồi thì mọi thứ sẽ kết thúc đấy ~-!!” Cả hai linh hồn thiện ác cùng hét thẳng vào mặt Dương Kiệt.

Anh ta chỉ cười lạnh không thèm trả lời nữa.

“Dính dong, chú ý, chú ý, sức lực trong người bạn đã xuống tới mức thấp nhất, thọ mệnh của bạn đã được tính bằng giờ, hệ thống khuyến khích bạn quay đầu lại bỏ nhiệm ngay tức khắc.”

Không chỉ tâm ma của mình lên tiếng, lúc này ngay cả hệ thống cũng lên tiếng khuyến khích, xem ra tình trạng của Dương Kiệt đã rơi vào mức báo động đỏ, hoàn toàn có thể chết bất kỳ lúc nào.

“Không đời nào ~-~!!” Đó là câu trả lời đầy kiên quyết của nhân vật chính của chúng ta.

Cảnh vật trước mắt càng lúc càng nhạt nhòa đi, Dương Kiệt cười một cách tuyệt vọng, trên người tràn đầy tử khí.

“Không... không ngờ... có... có ngày mình... mình chết một cách lẫm... lẫm xoet như... Như vậy... Nhưng... nhưng Dung nhi à... Ta... ta không hối hận... cũng như muội không... không hối... hối hận khi đưa... đưa tâm thân yếu... yếu ớt ra đỡ đỡ giùm ta... ta ngày nào, tuy... tuy có thể chỉ... chỉ vì sự... mệnh của muội nên... nên phải làm thế... nhưng đối... đối với ta đó là... tình cảm chân... chân thành.. on cứu...cứu mạng không thể chối... chối cãi được.....ta... ta chỉ hận... hận vì không thể... thể cứu... cứu tính được muội... thôi.”

Đôi mắt từ từ nhắm chặt lại, ý thức hầu như tan rã, giống như bước chân vào một không gian đen tối vô tận.

Đó là cảm giác trước khi chết sao?

Hối hận không? Hối hận chứ ~! Hối hận không phải vì tham gia cái thí luyện chết tiệt này. Cũng không phải hối hận vì bỏ lỡ cơ hội bỏ nhiệm vụ.

Chỉ hối hận vì sao thực lực mình yếu kém như thế này, không thể bảo vệ những người ở xung quanh mình.

Thực lực, nếu như có cơ hội, ta cần thực lực lớn mạnh hơn nữa. Dùng để bảo vệ những người bạn ở xung quanh mình, ngay cả Thiên Đạo cũng không dám đụng vào.

Trong lòng Dương Kiệt gào thét câu nói cuối cùng trong cuộc đời của mình, hai mắt nhắm chặt lại, sức lực trong người tựa như bị một bàn tay vô hình nào đó rút sạch, hít thở càng lúc càng khó khăn.

Cuối cùng cái gì tới cũng phải tới, anh ta đã trút hơi thở cuối cùng của mình, chìm sâu trong giấc ngủ ngàn thu.

Chết rồi, nhân vật chính của truyện ta cuối cùng cũng đã chết thật rồi! Cho kết thúc truyện được chứ?

Nếu như tác giả dám nói thế không chừng bị ném đá cho bể đầu chứ chẳng chơi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Thẻ bài chiêu mộ thần tướng

Dinh dong, chúc mừng bạn hoàn thành nhiệm vụ “Đường Ngay Trước Mắt”. Bạn nhận được 10000000 điểm kinh nghiệm, một cơ hội lựa chọn một vật phẩm có phẩm chất từ thánh phẩm trở xuống. X1 Thiên lý dịch chuyển bùa.”

“Dinh Dong, chúc mừng bạn đã được thăng cấp.”

Dương Kiệt cũng không biết mình đã ngất đi hay chết đi bao lâu. Trong ý thức đột nhiên nghe thấy câu thông báo của hệ thống, ngay sau đó một cảm giác lâng lâng dễ chịu bao phủ cơ thể, một cảm giác đã hơn bốn mươi năm không được tận hưởng qua rồi.

“Chẳng phải mình đã chết rồi sao? Ảo giác, đúng rồi, chắc chắn là ảo giác trước khi đi gặp Diêm Vương uống trà tâm sự.”

Mặc dù không dám tin vào những gì đang xảy ra, nhưng Dương Kiệt từ từ mở to đôi mắt của mình ra, phát hiện bản thân đã quay trở về vực thẳm trước khi bước vào bí cảnh thí luyện chết dịch kia.

“Dung nhi, Dung nhi đâu.”

Việc đầu tiên anh ta làm không phải làm quan tâm tới bản thân, mà là hồi hã tìm kiếm Hoàng Dung đang ở đâu.

Phào ~~~~!!

Một tiếng thở phào nhẹ nhõm phát ra từ miệng Dương Kiệt khi anh ta phát hiện Hoàng Dung đang nằm ở cách đó không xa.

Và khuôn mặt của Hoàng Dung lúc này không chút đáng vẻ của một bà lão già lụ khụ như những giây phút cuối đời trong bí cảnh nữa, mà hồi xuân trở lại, trẻ đẹp dễ thương như lúc vừa bước chân tới thế giới này.

Dùng tay xoa xoa mặt mình, lại nhanh chân chạy tới bên hồ nước soi kỹ lại, phát hiện vẫn là khuôn mặt “đẹp trai” như diễn viên điện ảnh (Trư ca ca) trước kia, không kèm được kêu thét lên vì phấn khích.

“Hệ thống, hệ thống, chuyện này là sao? Không phải ta không thể tìm thấy lối ra, bị thất bại chết trong bí cảnh rồi sao?”

Phải qua được một hồi, Dương Kiệt mới kiềm nén lại nỗi phấn khích trong lòng, tò mò hỏi.

“Dinh Dong, cái gì là ‘Đường Ngay Trước Mắt’, có nghĩa là một khi đã bước đi trên con đường này, không được phép quay đầu, không được phép đầu hàng bỏ cuộc, phải dùng ý chí sắt thép và đạo tâm vững chắc của mình đi tới bước chân cuối cùng, cho dù ngã xuống cũng không hối hận, không bỏ cuộc. Ý nghĩa của cuộc thí luyện lần này là như vậy.”

“Và xin chúc mừng, bạn đã không bị khuất phục trước sự hèn yếu và những lời cám dỗ do hệ thống không ngừng tạo ra, một lòng một dạ đi hết con đường của cuộc đời mình và hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Và thời gian trong bí cảnh với thế giới bên ngoài 10 năm = một tháng, nghĩa là bạn đã tốn bốn tháng ở thế giới bên ngoài để hoàn thành nhiệm vụ.”

“Vậy là, vậy là lúc đầu mi đã lừa ta?” Dương Kiệt chây ãy mồ hôi lạnh trên trán, run sợ hỏi: “Nếu như ta bỏ cuộc giữa chừng, sẽ có kết cục như thế nào? Như những gì hệ thống nói thôi sao?”

“Nếu như dám bỏ cuộc giữa chừng, hệ thống sẽ trực tiếp tách ly khỏi cơ thể của bạn ngay tức khắc, ngoài ra, thời gian trong bí cảnh và thế giới này sẽ đồng bộ, bạn sẽ bị biến thành một ông già 70, 80 tuổi chuẩn bị chờ chết mà thôi.”

Giọng nói lạnh lùng đầy sát khí của hệ thống vang lên.

ực ực ~~~~!!

Dương Kiệt không ngừng nuốt nước bọt vào cổ họng.

May quá, may quá, may mà đạo tâm và tình cảm dành cho Hoàng Dung của mình vững vàng, nếu không thì dính chiêu của hệ thống chết dịch này rồi.

“Dinh dong, chưa hết, sau khi bị hệ thống tách ly khỏi cơ thể, bạn đã nghĩ tới việc đổi mặt với Thiên Đạo thế giới này như thế nào chưa?”

Xịt ~~~~!!

Không có hệ thống đỡ lưng, có thể hình dung ra cảnh Thiên Đạo hí hửng phang thầy xẻ thịt mình ra, ngay cả linh hồn cũng không được siêu thoát chứ nhỉ?

Thiên Đạo chờ đợi thời cơ này lâu lắm rồi đấy!!

“Dinh dong, ngay từ lúc bạn yêu cầu thử thách, mọi lời nói giới thiệu của hệ thống nói ra đều nằm trong diện thử thách đối với bạn. Nhiệm vụ này không

có thất bại, chỉ có hoàn thành hoặc bạn bỏ cuộc mà thôi.”

Má ơi, không ngờ hệ thống đào sẵn cái hố chờ mình nhảy xuống, nếu mình mắc lừa nhảy xuống tuyệt đối tan xương nát thịt, chết không toàn thây cho mà xem

Cố gắng kiềm nén phần nộ trong lòng, Dương Kiệt nghiêng răng nói: “không phải ta còn phần thưởng được lựa chọn một vật phẩm sao? Mau đổi cho ta Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan ngay tức khắc.”

Không việc gì quan trọng bằng cứu tính Hoàng Dung ngay tức khắc, hệ thống khốn khiếp này mình sẽ xử lý sau.

“Dinh dong, bạn khẳng định là sẽ đổi Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan mà không phải vật phẩm khác chứ?”

Giọng nói đầy cảm dỗ của hệ thống vang lên.

“Ý của ngươi là gì?” Dương Kiệt khẽ dúm mày không biết hệ thống định giờ trò gì.

“Dinh dong, hãy xem thử bản thực đơn vật phẩm có thể lựa chọn rồi hãy quyết định trước khi hối hận.”

Ngay lập tức trước mặt xuất hiện một màn hình ghi chép đầy đủ vật phẩm có thể lựa chọn.

Thánh phẩm đan dược, Lục Chuyển Kim Đan: Phục dụng xong cho dù là một người bình thường cũng sẽ ngay tức khắc thăng cấp thành kẻ mạnh hợp thể ngay tức khắc.

Thánh phẩm pháp khí, Sát Thần Thương: Vũ khí trong tay, gấp thần sát thần, gấp phạt sát phạt. Đối tượng không lớn hơn bạn 30 cấp, một chiêu tất sát.

Thánh phẩm kỹ năng, Siêu Saiya biến hành cấp 1: kích hoạt trạng thái biến hình siêu Saiya cấp 1, sức chiến đấu tăng lên gấp 50 lần.

.....

.....

.....

Thánh phẩm kỹ năng, kỹ năng học tập của Ma Bưu: Chỉ cần nhìn qua một lần đối phương thi triển kỹ năng tuyệt học, có thể học thuần thục ngay tức khắc.

.....

Khuyến rũ, tuyệt đối là khuyến rũ một cách trần trụi.

Đôi mắt Dương Kiệt tràn đầy gân máu khi nhìn vào bảng danh sách vật phẩm có thể lựa chọn.

Thậm chí có chút kèm chế không nổi muốn dẹp bỏ Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan sang một bên để lựa chọn Lục Chuyển Kim Đan, Sát Thần thương hay thậm chí là khả năng biến thành siêu Saiya cấp 1 ngay tức khắc.

Chỉ cần chọn một trong những vật phẩm đó, lập tức có thể biến thành kẻ mạnh nhất nhì trong khu vực U Châu này.

Cái gì mà tộc chủng nhà họ Đoàn dám xuất hiện trước mặt ta, một cái ắt xì là đủ để lấy mạng lão rồi.

“Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, đổi Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan cho ta ngay tức khắc ~~~!!”

Dương Kiệt gào thét bằng toàn bộ sức lực bú sữa của mình, trong lòng đau như bị hàng trăm, hàng ngàn nhát dao đâm vào.

“Dinh dong, bạn định lựa chọn Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, xin hỏi có chắc chắn không?”

“Chắc, chắc như đinh đóng cột, đừng hỏi nữa mất công ta đổi ý bây giờ, huhuhuhu ~~~!!”

Hầm răng cắn chặt vào môi tới nỗi muốn chảy cả máu, Dương Kiệt nước mắt nước mũi đầm lã gào khóc nói một cách kiên quyết.

“Dinh dong, bạn nhận được một viên đan dược cấp 9 Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, xin chúc mừng.”

“Dinh dong, bạn một lần nữa xuất sắc vượt qua thử thách ý chí và đạo tâm bản thân, nhận được thẻ bài chiêu mộ thần tướng X1”

“Cái, cái gì? Tất cả những vật phẩm mà hệ thống đưa ra chỉ là thử thách? Nếu ta lựa chọn thì sẽ như thế nào?”

Má ơi, đừng đùa giỡn kiểu đó chứ! Đây đâu phải là đường xá Việt Nam đâu, lúc nào cũng có hố, tim yếu chút thậm chí bị ngừng đập cho mà xem

“Dinh dong, nếu như bạn lựa chọn những món khác ngoài Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, vẫn sẽ nhận được vật phẩm tương ứng, chỉ là những vật phẩm

đó đều là hàng nhái, hàng sài thử, chỉ có thể sử dụng một lần duy nhất, sau đó sẽ bị hệ thống thu hồi lại.”

Dương Kiệt không biết nói gì chỉ còn biết há hốc ngơ ngác mà thôi.

Mẹ kiếp, cuộc sống lúc thăng lúc trầm, sóng gió phong ba lúc nổi lúc tàn quả thật là kích thích quá đi.

Vội vã lấy tấm thẻ bài chiêu mộ thần tướng ra xem, gắn mác chữ “Thần Tướng” chắc không phải vật phẩm tầm thường chứ nhỉ.

Thẻ bài chiêu mộ thần tướng: có thể chiêu mộ một thần tướng bí ẩn tới thế giới này trong năm phút.

Số lần sử dụng: một lần.

Thời hạn có hiệu lực: một tháng.

“Cái, cái số lần sử dụng và thời gian có hiệu lực nghĩa là sao?” Nhìn thấy giới thiệu của thẻ bài khác xa với những thẻ bài mà mình từng sở hữu, Dương Kiệt tò mò hỏi.

“Dĩn dông, hệ thống vô cùng nghi ngờ chỉ số trí tuệ của bạn, lời giới thiệu ngắn gọn dễ hiểu thế mà vẫn không nắm bắt được sao? Nghĩa là thẻ bài này chỉ có thể sử dụng một lần duy nhất, và thời hạn có hiệu lực là từ lúc bạn sở hữu tấm thẻ bài này cho tới khi hết hạn, nếu không sử dụng, tấm thẻ bài sẽ tự động biến mất, rõ chưa ngốc?”

Mẹ kiếp, cái hệ thống khôn khiếp dám chế nhạo mình sao? Dương Kiệt hận không thể bóp cổ chết tên hệ thống không ngừng đào hố và chế nhạo mình.

Ta Nhịn~~~~!!

Không nhịn được sao? Khoan nói hệ thống nằm trong lĩnh hồn không thể kéo nó ra bóp cổ được, mà cho dù có lôi ra được, có cho mười cái gan cũng không dám đụng tới nó. Bộ không sợ nó nổi giận tách ly khỏi mình, Thiên Đạo của thế giới này tới tìm mình tâm sự uống trà sao?

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Dụ cá cắn câu

Mặc kệ hệ thống chết dịch, vội vã chạy tới bên cạnh Hoàng Dung, từ trong Càn Khôn Tháp lấy ra viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, đột nhiên sực nhớ hiện giờ cô ta đang bất tỉnh nhân sự, làm sao nuốt viên đan dược để luyện hóa đây?

“Ừc ừc, chẳng lẽ phải làm giống như tình tiết mấy bộ phim truyền hình, mình nhai xong dùng miệng chuyển qua cho Dung nhi sao?”

Dương Kiệt nước miếng thềm thường chảy ướt cả tà áo, “lộ ra vẻ khó xử” có nên thực hành hay không.

“Dĩn dông, chỉ cần bỏ viên đan dược vào miệng của Hoàng Dung, đan dược sẽ tự động tan chảy vào cơ thể để cô ta hấp thụ, không cần phải nhai, yêu cầu bỏ cái suy nghĩ bản thiêu đó đi.”

Trong lúc Dương Kiệt định bỏ viên đan dược vào miệng mình nhai trước rồi chuyển qua cho Hoàng Dung, bên tai vang lên giọng nói đáng ghét.

Đồ kỳ đà cản mũi~~~~!!

Dương Kiệt giận tới nổi lỗ mũi phun khí nóng, hệ thống trời đánh này càng lúc càng kiểm chuyện với mình rồi đấy.

Mang theo muôn mường tiếc nuối nhẹ nhàng nhét viên đan dược vào miệng Hoàng Dung, hồi hộp chờ đợi viên đan dược phát huy hiệu quả, chờ Dung nhi của mình tỉnh lại.

.....

.....

Trong lúc Dương Kiệt nín thở hồi hộp chờ đợi, đột nhiên phát hiện mí mắt cong vút của Hoàng Dung khẽ nhúc nhích vài cái.

“Kiệt, Kiệt ca ca...” Giọng nói yếu ớt nhưng tựa như tiếng hát du dương của thiên sứ trên thiên đàng của Hoàng Dung cất vang, Dương Kiệt khoa tay múa chân nhảy cẫng lên vui mừng khôn xiết.

Chỉ thấy Hoàng Dung từ từ mở mắt ra, nhìn thấy dáng vẻ vui mừng phấn khích của Dương Kiệt, trên môi không kềm được lộ ra nụ cười cảm động.

Tuy chìm sâu trong hôn mê, nhưng Hoàng Dung hoàn toàn nhận thức được những gì diễn ra ở thế giới bên ngoài.

Bốn mươi năm không rời không bỏ, cồng trên lưng đi hết cả cuộc đời, Hoàng Dung không biết dùng lời nào để diễn tả tình cảm của mình giành cho Dương Kiệt lúc này, chỉ biết bật khóc một cách hạnh phúc.

Có thể ngay cả Tình ca ca trong truyền thuyết cũng chưa chắc làm được như Dương Kiệt lúc này(Cái này phải hỏi tác giả Kim Dung mới biết)

Nhưng tác nghĩ Quách Tĩnh chắc chắn không làm được.

Đọc xong truyện Thần Điều Đại Hiệp của tác giả Kim Dung ai cũng biết, Quách đại hiệp tuyệt đối là một nam tử hán đại trượng phu hết lòng vì dân vì nước. Nhưng anh có nghĩ tới gia đình của mình không? Có nghĩ tới cảm nghĩ của vợ con mình không? Anh tử thủ hy sinh bản thân vì nước quên mình, vậy còn vợ con anh thì sao? Bỏ trốn khi anh thất thủ thành Tương Dương? Hay là tử nạn cùng anh? Mặc dù câu trả lời đã có, nhưng ở khía cạnh một người chồng, một người cha, Quách Tĩnh vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của mình.

Tất nhiên, những câu hỏi như thế này tùy cảm nhận của từng người, nhưng tác nghĩ Quách Tĩnh chưa chắc là một người chồng, một người cha tốt những gì mọi người thường nghĩ.

Nhìn thấy Hoàng Dung bật khóc, Dương Kiệt lập tức bối rối như gà mắc tóc, nhất thời không biết phải làm sao.

Chỉ thấy Hoàng Dung đột nhiên bật người trở dậy, lao tới trước mặt Dương Kiệt khẽ nhón chân lên, chiếc miệng xinh xắn ẩm áp ngọt như mía hôn nhẹ lên môi của anh ta một cái.

Dương Kiệt tựa như bị tia sét đánh thẳng vào người, ngơ ngác há hốc như người mất hồn.

Mẹ kiếp, trải qua biết bao sóng gió thăng trầm, cuối cùng nụ hôn đầu của mình cũng bị cướp đi một cách trắng trợn, đã vậy còn là do nữ thần trong lòng mình cướp đi nữa chứ, quả thật kích thích quá đi.

Ngay sau đó mỡ thịt cơ thể rung chuyển liên hồi vì phấn khích.

Hoàng Dung chuyển khóc thành bật cười khúc khích khi nhìn thấy vẻ mặt “đáng yêu” của Dương Kiệt vào lúc này.

Nước miếng bắt đầu chảy đầm đìa, khuôn mặt biến hình thành Trư ca ca, dúi mắt cười phấn khích: “Lúc này nhanh quá chưa kịp cảm nhận gì cả, hay là thử lại thêm lần nữa nha.”

“Còn lâu.” Hoàng Dung ửng đỏ cả khuôn mặt, cười nói: “cơ hội chỉ có một lần thôi, không có lần thứ hai đâu.”

“Đừng mà, thêm lần nữa đi, ta năn nỉ mà, Á, đừng chạy, ta mà tóm được muội thì vỡ mộng vì cái tội không nghe lời đây, đứng lại mau ~~~!!”

“Bắt được muội đi rồi tính, hí hí ~~~!!”

Tiếng cười đùa đôi bạn trẻ vang lên không dứt dưới vực thẳm tối tăm.

Thành Ngự Tang, thủ phủ của nhà họ Đoàn.

Tộc trưởng nhà họ Đoàn bốn tháng trước đột nhiên mình đầy thương tích quay trở về, khiến cho cả Đoàn phủ gà bay chó chạy, các vị trưởng lão gia tộc gạn hỏi mãi Đoàn Chánh Hùng mới tiết lộ rằng mình vừa đi vào một phế tích của một kẻ mạnh hợp thể tìm duyên cơ, kết quả bị trọng thương trở về.

Hoàn toàn không nói tới việc bị một tông sư cấp 9 cầm chân, giết chết thiên tài sở hữu thánh phẩm võ hồn, thậm chí giết người đẹp khải ở trên núi Thiên Sơn.

Sau hơn bốn tháng điều trị, nội thương trong cơ thể đã được khống chế, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian, hoàn toàn có thể bình phục như chưa từng bị thương.

Hôm nay cũng vậy, Đoàn Chánh Hùng đang bó gối ngồi trên giường tiến hành điều trị nội thương trong cơ thể.

Chỉ là không biết vì sao, từ sáng tới giờ mí mắt bên phải không ngừng co giật, trong lòng thấp thỏm không yên, khiến lão không thể bình tâm điều trị, linh tính mách bảo rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Xoảng ~~~~!!

Tiếng vỡ cửa kính vang lên, Đoàn Chánh Hùng mở to đôi mắt sắc lạnh của mình ra, nhìn chăm chăm vào một thể từ lỗ hổng cửa kính đang bắn về phía mình với tốc độ cực nhanh.

Thậm chí không thèm động tay động chân, vật thể bay tới trước mặt lão còn khoảng một mét đột nhiên ngừng hẳn, lão từ từ đưa tay cảm lấy vật phẩm đó.

Đó là một viên đá được gói trong một tờ giấy trắng.

Đôi mắt lão lóe qua tia sáng đầy sát khí. Trong lòng phần nộ vô cùng.

Mẹ kiếp, rốt cuộc thị vệ trong phủ làm ăn cái kiểu gì thế này? Ngay cả phòng riêng của tộc chủ mà bị người ngoài ném đồ vào một cách dễ dàng như chôn không người, lỡ như có kẻ mưu sát thì sao?

Trừng trị, phải trừng trị hết lũ vô dụng đó mới được ~~~!!

Từ ngày con trai độc nhất bị chết, cộng thêm con phần nộ sau khi giao chiến với Kiều Phong đã bị kềm nén quá lâu, tính khí thay đổi thất thường, tựa như ngọn núi lửa có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Mấy tên thị vệ trong phủ xem ra khó sống rồi đây.

Vứt bỏ viên đá mở tờ giấy ra xem, sát khí đáng sợ của một kẻ mạnh nguyên thần từ trong người lão phát tán ra, khiến cho cả Đoàn phủ một phen hoảng hốt, cả phủ rơi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu bất kỳ lúc nào.

“Tất cả yên lặng, việc ai người nấy làm, đó là khí thế của ta không cần thận phát tán ra trong lúc điều trị, không có chuyện gì xảy ra cả. Ngoài ra, đám thị vệ phụ trách canh giữ tại phủ ngày hôm nay, xử tử hết cho ta!”

Tờ giấy trên tay đột nhiên bốc cháy trong tay lão, hừ mạnh một tiếng dùng giọng nói nghiêm trầm phát tán ra khắp Đoàn phủ.

Cả phủ tựa như trút hết gánh nặng trên người, thậm chí phào nhẹ nhõm, dùng tay lau sạch mồ hôi lạnh trên trán. Rồi ai nấy tự lo việc của người nấy, không ai dám ý kiến gì cả.

Tất nhiên, đám thị vệ phụ trách tuần tra canh giữ hôm nay không may mắn như vậy rồi, tiếng than khóc van xin vang lên liên hồi trong Đoàn phủ.

“Thì ra hai con chuột nhắt vẫn còn sống, đã thế còn dám dùng lời lẽ uy hiếp dụ ta ra gặp mặt, đúng là thiên đàng có đường các ngươi không đi, địa ngục không lối các ngươi đâm đầu vào. Tốt, diệt cỏ tận gốc, lỡ mất công ta ăn không ngon, ngủ không yên.”

Không kinh động một ai cả, cơ thể của Đoàn Chánh Hùng nhanh chóng biến mất khỏi Đoàn phủ, đi tới địa điểm gặp mặt trong tờ giấy đã ghi.

Bạn đang đọc truyện *Phỉ Lữ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Triệu hồi thần tượng giáng lâm

“Thế nào rồi Dung nhi, lão già chết dịch đó có chịu cắn câu không?”

Tại một ngọn núi không quá cao cách thành Ngự Tang vài dặm đường về phía nam, một bóng người khổng lồ đang mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn chăm chăm về phía lối lên núi, khi phát hiện bóng người nhỏ nhắn xinh xắn từ chân núi chạy lên, không kềm được thở phào nhẹ nhõm, vội vã chạy tới quan sát toàn thân trên dưới coi đôi phương có bị gì không, sau đó mới hỏi.

Hai bóng người này không ai khác chính là Hoàng Dung và Dương Kiệt.

Hoàng Dung hai tay để lên đầu gối khẽ cúi người xuống hít thở liên hồi, thi triển Tiêu Dao Du từ thành Ngự Tang quay về tới một đứt hơi tại.

“Chúng ta đang nắm điểm yếu của lão, không sợ lão không dính câu.”

Hoàng Dung hít thở một hồi định thần trở lại, mỉm cười giải thích.

Điểm yếu mà Hoàng Dung vừa nói, chính là thông tin giết người diệt khẩu mà Đoàn Chánh Hùng đã làm ở trên Thiên Sơn.

Vì sao cả hai nắm được thông tin đó ư? Vô cùng đơn giản, ngay sau khi Hoàng Dung bình phục trở lại, Dương Kiệt đã kích hoạt thiên lý truyền tống phủ rời khỏi cái khe vực quỷ quái kia, xuất hiện ngay dưới chân núi Thiên Sơn.

Vì sao không xuất hiện ở nơi khác mà dưới chân núi Thiên Sơn ư?

Tất nhiên là đi tìm lão Đoàn Chánh Hùng khôn khiếp đó trả thù rồi.

Bố mày đang sở hữu lá thẻ bài chiêu mộ thần tượng trong tay, chỉ cần vẫy tay một cái, cái gì mà hầu ca, Như Lai Phật Tổ hay Tam Thanh đạo tổ lập tức xuất hiện cứu giá, có cơ hội trả thù, ngu gì không trả chứ? Cái gì quân tử trả thù mười năm chưa muộn là nhảm nhí, bố mày có thực lực sẽ trả thù ngay tức khắc.

Và lại thẻ bài chiêu mộ thần tướng chỉ có hiệu lực trong vòng một tháng, nếu không sử dụng tự động biến mất thì uống quá đi.

Sẵn tiện mỗi thù không đội trời chung với lão tộc trưởng nhà họ Đoàn, vậy thì giải quyết ân oán một thẻ với lão luôn vậy.

Lẽ ra định trực tiếp giáng lâm Đoàn phủ ở thành Ngự Tang, sử dụng thẻ bài triệu hồi thần tướng, một chương võ xuống xóa sổ cả gia tộc họ Đoàn.

Nhưng suy qua nghĩ lại, nếu mình làm thế, chẳng khác nào giống như mấy tên súc sinh của quân đoàn Bá Nghiệp sao?

Oan có đầu, nợ có chủ, cả Đoàn phủ chỉ duy nhất mỗi mình Đoàn Chánh Hùng có mối tư thù với mình, chỉ cần tìm lão trả thù là được rồi.

Cái gì mà chu di cửu tộc khi đang rơi xuống vực sau khi Hoàng Dung hứng trọn cú chương đáng sợ của lão, chỉ là lời nói bộc phát trong lúc phẫn nộ tột cùng mà thôi, Dương Kiệt tuyệt đối không làm vậy.

Còn cái gì mà sợ không diệt cỏ tận gốc, sợ người nhà đối phương báo thù?

Dương Kiệt chỉ xì mạnh khinh bỉ.

Đó chẳng qua chỉ là lời biện hộ cho tâm lý cuồng sát của mấy tên nhân vật chính nào tàn yếu đuối mà thôi.

Bố mày đủ lớn mạnh, sợ gì người nhà của người tới báo thù chứ? Người nhà của lão cho dù biết mình là thủ phạm, nhưng ngay cả một nguyên thần tăng thứ 3 cũng chết thảm dưới tay mình, họ không cong đuôi né tránh mới là lạ á, ở đó mà chạy tới báo thù cho lão.

Dương Kiệt không những không sợ, thậm chí còn vô cùng hoan nghênh tới báo thù nữa là đằng khác. Chẳng khác nào tặng điểm kinh nghiệm cho mình sao?

Tất nhiên, cũng không phủ nhận nhiều nhân vật chính vì lo sợ không diệt cỏ tận gốc sẽ có người tới báo thù gia đình bạn bè mình. Nhưng trường hợp đó không nằm trong lý do của Dương Kiệt, vì ở thế giới này anh ta cũng chả có người thân gia đình, nên hoàn toàn không cần phải lo sợ liên lụy tới ai cả.

Quan trọng nhất là, biết rõ thiên đạo của thế giới này đang dòm ngó mình, đập chết một tên để trả thù thì còn châm chước được, chứ vô duyên vô cớ tàn sát những người vô tội, không sợ thiên đạo nổi điên liều mạng với mình sao?

Ít ra Dương Kiệt không dám thử tấm lòng bao dung của thiên đạo.

Trên đường rời khỏi Thiên Sơn phát hiện mọi người bàn tán về cuộc chiến đáng sợ nổ ra trên vị trí mà Kiều Phong giao chiến với Đoàn Chánh Hùng, những người có mặt ở đó đều mất tích một cách bí ẩn.

Với trí thông minh của Hoàng Dung, vô cùng dễ dàng suy đoán ra, đó là tác phẩm của lão rồi.

Cộng thêm những tình tiết qua lời kể của mọi người, lập tức có ngay kết quả.

Giết người diệt khẩu.

Và thế là xảy ra tình tiết Hoàng Dung lén lén đột nhập vào Đoàn phủ, dùng lời lẽ uy hiếp nếu lão không cắn câu, sẽ tung thông tin lão giết người diệt khẩu ra khắp thiên hạ, để xem lão xử lý như thế nào.

Thông tin tưởng ra tuy chưa chắc có người tin, nhưng tin đồn càng lúc càng đồn dập sẽ khiến người ta bắt đầu suy nghĩ, thậm chí nghĩ tới việc lão mình đây thương tích quay trở về thành Ngự Tang, không chừng tin đồn thành hiện thật.

Lão không dám đặt cược sự an nguy cả gia tộc vào sự ngu si của người trong thiên hạ, chắc chắn sẽ cắn câu.

“Lão già khôn khiếp, đánh Phong ca trọng thương, Dung Nhi suýt chút thành người thực vật suốt đời, ngay cả ta cũng suýt chút phát điên vì cái thí luyện chết dịch kia, không phang thầy xẻ thịt lão ra, ta tuyệt đối không cam tâm.”

Nghĩ tới những gì Đoàn Chánh Hùng gây ra cho mình và những người xung quanh, Dương Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Hoàng Dung không nói câu nào cả, chỉ bước tới nắm chặt bàn tay của Dương Kiệt. Mọi ý nghĩa lời nói an ủi đều nằm hết trong cái nắm tay đó.

Dương Kiệt dùng tay vỗ nhẹ lên tay Hoàng Dung tỏ ý bảo cô ta hãy yên tâm, bản thân cố gắng bình tâm trở lại.

âm~~~~!!

Một khi thế áp đảo đáng sợ ập xuống quả núi cả hai đang đứng, không cần phải hỏi, con cá đã cắn câu bị kéo lên rồi.

“Hai con chuột nhắt kia, muốn chết như thế nào, nói!”

Đoàn Chánh Hùng từ trên không trung xuất hiện, từ trên cao cao ngạo nhìn xuống hai con mồi ở phía dưới, lạnh lạnh nói.

“Chết?? Bộ tưởng bố mày ngu xuẩn tới mức đâm đầu vào chỗ chết sao? Nếu như không có chuẩn bị sao ta dám thả mỗi nhữ người cần câu chứ?”

Dương Kiệt cười lạnh nhún nhún vai, phóng ánh mắt khinh thường chế giễu về phía lão.

Nghe xong lời nói của Dương Kiệt, sắc mặt của Đoàn Chánh Hùng lập tức trầm xuống.

Quả thật, không ai ngu xuẩn tới mức đâm đầu vào chỗ chết cả. Lão đã vô cùng thận trọng cảnh giác dùng thần thức của mình quét cả ngọn núi, để xem có mai phục một kẻ mạnh đáng sợ nào.

Khi phát hiện chỉ có hai luồng khí quen thuộc, thậm chí phào nhồm, mới hùng hổ xuất hiện buông lời uy hiếp. Nhưng trong lòng không một phút sợ hãi, vẫn luôn cảnh giác tột độ.

Nhìn thấy Dương Kiệt từ trong nhẵn Càn Khôn rút ra một lá bài khảm đầy hoa văn kỳ lạ, đôi mắt của Đoàn Chánh Hùng lập tức đui chặt lại.

Chính lá bài kỳ lạ đó đã từng mang một thiên tài quái thai tới giao chiến với mình trước kia, lần này lại thêm một lá bài khác, tuyệt đối không đơn giản.

Dương Kiệt hào khí xung thiên, tạo dáng vài vòng giống như những siêu nhân bịt mắt trước khi biến hình trong các bộ phim siêu nhân Nhật Bản, sau đó ném lá bài về khoảng không phía trước.

“Henshin~~~~, ý lộn! Tới đây nào thần tượng của ta, hầu ca, Như Lai Phật Tổ hoặc Tam Thanh đạo tổ gì đó, hãy giúp ta đập chết lão già chết dịch này ~!!”

Phụt ~~~!!

Lá bài đột nhiên bốc cháy khi đang treo lơ lửng trên không trung, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, tựa như động đất cấp độ 12 vậy, mây đen kéo đầy trên đỉnh đầu, sấm chớp đùng đùng đoàn liên miên không dứt, mọi hiện tượng đều chứng tỏ một nhân vật đáng sợ sắp giáng lâm thế giới này.

“Thứ khí thế đó...” Đoàn Chánh Hùng toàn thân run lên cảm cấp, ngay cả bay cũng bay không nổi té ngã xuống mặt đất, đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào đám mây đen không ngừng tích tụ thành hình ốc xoắn trên đỉnh đầu.

Một tia sáng tựa như bảy sắc cầu vồng từ chính giữa đám mây hình ốc xoắn cũng đã biến thành bảy màu chói trắng xuống nơi lá bùa vừa bốc cháy, một bóng người từ đầu bên kia của tia sáng từ từ hiện nguyên hình, hạ cánh xuống. Thậm chí còn vang lên thứ âm nhạc xuất hiện nửa mới ghê chứ.

Tên tên tên~~~, tên tên~~~, tên tên~~~~~.....

“Haha, sợ chưa, sợ chưa, thần tượng của ta tới rồi, cái bối cảnh xuất hiện này, cộng thêm âm thanh mở màn quen thuộc này, không phải hầu ca thì còn là ai nữa, để xem lão còn dám hùng hổ nữa không, hahahahaha ~~~!!”

Mở thịt trên má rung chuyển liên hồi vì phấn khích, Dương Kiệt hai tay chống eo, đầu ngẩng cao há há cười nói.

Nhưng khi nghe xong câu thông báo của hệ thống vang lên trong đầu khiến Dương Kiệt suýt chút ngã xiu tại chỗ.

Má ơi, đừng giỡn kiểu đó chứ! Chết người chứ chẳng chơi đâu ông nội~~~!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Thần tượng trong lòng em tới rồi

Dính dong, chúc mừng bạn triệu hồi thành công thần tượng bí ẩn tới trợ sức. Anh..Ba..Lúa.

Họ tên: Anh..Ba..Lúa

Lv:0 (tương đương người bình thường)

Tuyệt học kỹ năng:?????

Một tác giả nhiệt huyết và tài năng trên trang YY Truyện, thích viết thơ, Tác giả bộ tiểu thuyết Nghịch Thiên – Vô Thiên, một bộ tiểu thuyết độc đáo hấp dẫn lý kỳ.

Nghe xong câu thông báo của hệ thống, Dương Kiệt vừa phấn khích vừa phần nộ tột cùng.

Phấn khích vì Anh..Ba..Lúa chính là thần tượng của mình, trước khi xuyên không tới thế giới này, Dương Kiệt vẫn đang theo dõi tác phẩm Nghịch Thiên

– Vô Thiên, không ngừng lên mạng hỏi tác giả up chương mới, lúc này được gặp mặt thần tượng trong lòng, không phấn khích được sao?

Còn phần nộ ư? Mẹ kiếp, dù sao cũng là thần tượng một thời của mình, nghĩ sao mà để anh ấy chỉ Lv 0 vậy trời?

Và lại, triệu hồi một người thường tới đối đầu với một nguyên thần cấp 3, Hệ thống, người có chắc là không đào hố để ta nhảy xuống tan xương nát thịt đấy chứ?

Mang theo tâm trạng phức tạp nhìn chằm chằm vào bóng người từ từ hiện nguyên hình ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy một thanh niên còn khá trẻ tuổi, đeo cặp kính đen dày cộm che hết nửa khuôn mặt, trên trán đeo một cái băng rôn ghi là: “Nghịch Thiên – Vô Thiên” ở hàng phía trên, “Tác phẩm đỉnh cao độc nhất vô nhị” ở hàng phía dưới. Mép miệng đang ngậm lấy điều thuốc phì phà khói thuốc trông vô cùng bánh trai, trên người mặc bộ trang phục giống sinh viên Nhật thời xưa có màu trắng xanh giống hệt như tông màu của trang chủ YY Truyện, từ trên không trung nhẹ nhàng đáp xuống ngay nơi mà tám thẻ bài vừa bốc cháy, tia sáng bảy màu bao quanh anh ta cũng biến mất ngay khi vừa đáp đất.

Anh..Ba..Lúa, đó là Anh..Ba..Lúa huyền thoại.

Anh..Ba..Lúa thần thái thông dong thư thả rút điều thuốc đang ngậm trên mép miệng vứt bỏ xuống đất, quay sang Dương Kiệt mỉm cười: “hello nhóc.”

“He, hello”

Rầm rầm rầm ~~~!!

Tiếng bước chân chạy kèm theo thớ mỡ thịt rung chuyển khi chạy của Dương Kiệt khiến Anh..Ba..Lúa giật mình hoảng hốt, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị anh ta ôm chặt lấy chân gào khóc như đứa trẻ vừa bị lấy mất đồ chơi.

“Huhuhuhu, thần tượng trong lòng em đây rồi, em là Fan bự của anh đấy, Anh..Ba..Lúa ạ. Điều day dứt nhất khi em xuyên không tới thế giới này không được xem những bộ tiểu thuyết do anh sáng tác nữa, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy trống trải cô đơn, giờ biết làm sao bây giờ, huhuhuhu ~~~!!”

Dương Kiệt nước mắt nước mũi đầm đìa, dính hết vào ống quần của Anh..Ba..Lúa.

“Buông, buông, chuyện đâu còn có đó, có gì từ từ nói.” Khó khăn lắm mới thoát khỏi cái ôm “nồng ấm” của Dương Kiệt, Anh..Ba..Lúa lén lén dùng tay lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán, suýt chút muốn quay đầu bỏ chạy về thế giới của mình.

Fan nhiệt tình quá mức cũng là cái khổ ~~~!! Phải chịu thôi, ai biểu mình là người nổi tiếng làm gì.

Anh..Ba..Lúa thăm an ủi bản thân mình.

“Anh..Ba..Lúa, bộ tiểu thuyết Nghịch Thiên - Vô Thiên của anh viết tới đâu rồi?” Dương Kiệt phấn khích hỏi.

“À, à, cũng được kha khá rồi, chỉ là”

“Anh..Ba..Lúa, cẩn thận ~~~!!”

Chỉ thấy Đoàn Chánh Hùng ở phía xa tung chưởng đánh thẳng về phía Anh..Ba..Lúa đang mải mê trả lời câu hỏi của Dương Kiệt.

Thì ra nãy giờ lão vẫn thận trọng quan sát Anh..Ba..Lúa, phát hiện đối phương chỉ là một người bình thường không hơn không kém, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Lại phát hiện hai con kiến yếu ớt dám phát lờ mình trò chuyện đủ điều, trực tiếp một chưởng đánh thành về phía Anh..Ba..Lúa đang quay lưng về phía mình.

Đối diện cú chưởng khí khổng lồ đang bay tới, Anh..Ba..Lúa thậm chí không thèm quay đầu, chỉ khẽ vung tay về phía sau vẫy nhẹ một cái, cú chưởng khí đáng sợ lập tức tan biến trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

.....

.....

Không chỉ Đoàn Chánh Hùng, ngay cả Dương Kiệt và Hoàng Dung cũng ngơ ngác há hốc nhìn chằm chằm vào Anh..Ba..Lúa. Chỉ một cái vẫy nhẹ lập tức phá vỡ đòn đánh của kẻ mạnh nguyên thần? Má ơi, con không phải đang nằm mơ chứ?

Anh..Ba..Lúa quay đầu tròn mắt trắng với Đoàn Chánh Hùng: “Vô duyên bất lịch sự, bộ không thấy bọn ta đang giao lưu tâm sự hả? Ghét nhất loại người như thế này.”

“Và lại, anh đây là khách mời đặc biệt, thiên đạo của thế giới này cũng phải nể anh ba phần, quay sang phù trợ cho anh, đừng nói một tên nguyên thần quèn như ông, ngay cả kẻ mạnh độ kiếp, hóa vũ ra tay với anh này ba ngày ba đêm cũng chưa chắc làm rách được vạt áo của anh nữa là.”

Anh..Ba..Lúa dùng tay vuốt nhẹ mái tóc của mình, vô cùng cao ngạo nói.

“À, à, ông ra tay mới nhớ, anh được triệu hồi tới nơi này là để giải quyết ông đấy. Thời gian không còn nhiều nữa, nhanh nhanh xử lý ông xong anh còn phải quay về viết truyện tiếp đây, một phút lên xuống mấy trăm chữ chứ ít ỏi gì đâu.”

“Giải quyết ta? Một tên người thường như ngươi?”

Đoàn Chánh Hùng lộ ra vẻ chế giễu khinh thường. Đúng là tạm thời mình không thể làm gì tên lạ mặt này được, nhưng một tên người thường như hắn thì làm gì được mình chứ?

“Này, này, ánh mắt và suy nghĩ đó của ông rất nguy hiểm đấy biết chưa, dám xem thường tác giả bọn ta à? Nhóc, cả mi nữa, ánh mắt của mi là ý gì đây ...”

Phần nọ quay sang nhìn vào Dương Kiệt, thấy anh ta cũng cùng chung vẻ mặt của Đoàn Chánh Hùng. Anh..Ba..Lúa hận không thể lao tới bóp cổ chết con heo mập kia.

Mẹ kiếp, dám nghi ngờ thần tượng sao? Vậy mà cũng đòi làm Fan bự của anh.

“Đâu có, ánh mắt của em vẫn ngây thơ trong trắng như hồi nào đấy thôi.” Dương Kiệt xua tay lắc đầu đáp.

“Hừ hừ, liệu hồn đấy ~~~!!” Mắt mặt, tuyệt đối là mắt mặt, phải gỡ lại thể diện của mình ngay lập tức.

“Võ hồn của ta, xuất hiện nào ~~~~!!” Chỉ thấy Anh..Ba..Lúa hai tay giơ lên cao, đầu ngẩng lên trời phản kích hét lớn.

Phục ~~~~!!!

Ngay trên đỉnh đầu Anh..Ba..Lúa lập tức xuất hiện một Anh..Ba..Lúa khổng lồ miệng ngâm điệu ba số, đang gác chân ngồi trước một chiếc bàn vi tính.

“hahahaha, võ hồn của ta kìa, kinh ngạc chưa, đừng nói chú kinh ngạc, ngay cả anh còn cảm thấy kinh ngạc nữa là” Anh..Ba..Lúa khoa tay múa chân khi nhìn thấy võ hồn của mình xuất hiện, tựa như đứa trẻ vừa có được món đồ chơi yêu thích vậy.

“Thứ khí thế đáng sợ đó là”

Một khí thế áp đảo đáng sợ từ trên võ hồn của Anh..Ba..Lúa phát tán ra khiến tất cả những người có mặt ở đây không tự chủ run lên vì sợ sệt, suýt chút đứng không vững quỵ ngã xuống đất.

“Đáng sợ hơn cả võ hồn của tên thiên tài quái thai trước kia, chẳng lẽ là thần phẩm võ hồn ~~~~!!” Trong lòng Đoàn Chánh Hùng hoảng hốt gào thét.

Hết tuyệt học đáng sợ, tới thánh phẩm võ hồn, giờ lại tới lượt thần phẩm võ hồn, rốt cuộc người của con heo mập này là quái thai phương nào đây? Có còn cho người ta con đường sống không đây?

Đoàn Chánh Hùng từ trong cơn hoang mang hoảng sợ bình tĩnh lại.

Thần phẩm võ hồn thì sao nào? Đối phương chỉ là người thường, cho dù thần phẩm võ hồn thì làm ăn được gì chứ?

“Để ta xem xem tác dụng của võ hồn là gì nào.... À, à, thì ra là thế, chết mảy rồi con.”

Anh..Ba..Lúa dùng lưỡi liếm liếm môi mình, quay sang nhìn chăm chăm vào Đoàn Chánh Hùng ở phía xa.

Đoàn Chánh Hùng lộ ra vẻ cảnh giác, dù biết rằng đối phương không làm gì được mình, nhưng thận trọng vẫn hơn.

Chỉ thấy Anh..Ba..Lúa một tay chống eo, một tay chỉ thẳng về phía Đoàn Chánh Hùng hùng hổ phán: “Ta tuyên bố, lão già bất lịch sự này cơ thể đột nhiên phình to, nổ tung banh xác, chết không toàn thây, ngay cả linh hồn cũng tiêu tan không có cơ hội luân hồi ~~~~!!”

.....

.....

.....

Ngơ ngác! Khó Hiểu! Yên lặng!

Đoàn Chánh Hùng vẫn lảnh lặt không có chuyện gì xảy ra cả. Lời tuyên bố hùng hồn của Anh..Ba..Lúa tựa như một cái rắm đánh ra không hơn không kém, chẳng được tích sự gì cả.

Mắt mặt, tuyệt đối là mắt mặt ~~~!!

Anh..Ba..Lúa mặt đỏ tía tai quay về phía võ hồn của mình quát lớn: “Này, đừng có ngồi trơ ra ở đó, làm việc đi chứ, bộ nãy giờ ta mắt mặt chưa đủ sao mà ngay cả mày cũng muốn chơi tao hả ~~~~!!”

Anh..Ba..Lúa “không lò” đưa mắt nhìn vào chủ nhân của mình, khề bễ bễ môi, phun bỏ điếu thuốc đang ngậm trên miệng, đôi tay tựa như một nghệ sĩ piano điệu nghệ, gõ nhanh như chớp trên bàn phím.

Cạch, cạch, cạch, cạch

Tiếng gõ bàn phím tựa như những tiếng chuông gọi hồn của tử thần vang lên không dứt, trong lòng Đoàn Chánh Hùng đột nhiên cảm thấy thấp thòm không yên, một cảm giác ớn lạnh chạy khắp toàn thân, không tài nào bình tâm lại được.

Cạch ~~~!!

Sau cú nhấp enter cuối cùng, Anh..Ba..Lúa “không lò” dùng tay quay màn hình vi tính về phía Đoàn Chánh Hùng, chỉ thấy trên màn hình là bản Word, có xuất hiện dòng chữ: “Tộc trưởng nhà họ Đoàn, cơ thể phình to như bong bóng, đột nhiên nổ tung banh xác, chết không toàn thây, linh hồn tan rã không thể siêu thoát ~!!”

“Ta” Trong lúc Đoàn Chánh Hùng định lên tiếng quát tháo, đột nhiên cảm thấy trong cơ thể xuất hiện một luồng xuất mạnh bí ẩn, không ngừng bom thẳng vào kinh mạch, bắp thịt, xương cốt của mình.

Không ~~~~~!!

Uỳnh ~~~~~!!

Chỉ thấy cơ thể của Đoàn Chánh Hùng đột nhiên phát nổ trong không khí, số phận giống hệt như những gì ghi trên màn hình vi tính.

.....

.....

.....

Dương Kiệt miệng há to tới nỗi suýt rớt cả quai hàm, ngay cả Hoàng Dung cũng toàn thân run rẩy vì cảnh tượng bí ẩn đáng sợ đang diễn ra ở trước mắt.

“hahahaha, thấy sợ chưa? Đừng nói nhóc sợ, ngay cả anh đây còn thấy sợ nữa là ~!! Để xem còn dám xem thường tác giả bọn ta không? Chiều này gọi là gì nhỉ? Là, là.... Đúng rồi, gọi là nhất phẩm định sinh tử, kỹ năng đặc biệt của tác giả bọn ta đó ~~~!!”

Anh..Ba..Lúa vừa chỉ tay về Đoàn Chánh Hùng vừa bị nổ tung vừa phản kích cười nói.

“Hê hê, chuyện của nhóc anh giải quyết xong rồi nhé, thời gian sắp tới rồi, anh phải về up chương đây, cả trăm ngàn độc giả đang lót dép ngồi hóng chờ đây.”

Anh..Ba..Lúa bước vọt vồ nhẹ lên vai Dương Kiệt, sau đó trao cho anh ta ánh mắt “anh coi trọng mày”, cơ thể lập tức bị bao bọc bởi tia sáng bảy sắc, cơ thể từ từ bay lên không trung.

Dương Kiệt từ trong cơn hoang mang bừng tỉnh trở lại, nhìn thấy thần tượng bỏ đi, hời hợt nói: “Thần tượng nữ lòng nào bỏ em mà đi hả trời? Em muốn đọc Nghịch Thiên_Vô Thiên của anh quá, không được đọc em thấy cô đơn lạnh lẽo không thiết sống nữa, huhuhu ~~~!!”

“Yên tâm, đợi khi nào hoàn thành tác phẩm đó, anh sẽ nhờ Thiên Đạo của thế giới mình gửi một bộ cho chú, vậy đi, hẹn ngày gặp lại.”

Anh..Ba..Lúa cảm thấy có chút không ổn, lên tiếng an ủi Dương Kiệt vài câu, sau đó vẫy vẫy tay quay người tiếp tục bay thẳng lên không trung.

Vội vã từ trong nhẫn càn khôn lấy ra một chiếc khăn trắng vẫy vẫy trong không khí, nước mắt nước mũi đầm đìa: “Thần tượng trong lòng em ơi, nhớ giữ lời hứa nhé, em đợi anh đó, chúc anh ra đi mạnh giỏi nhé!!”

Anh..Ba..Lúa đang bay giữa chừng nghe xong câu nói của Dương Kiệt suýt chút té ngã xuống đất.

Mẹ kiếp ~~~!! Biết cách ăn nói không vậy? cái gì mà ra đi mạnh giỏi, bộ định trừ ẻo anh mày hả?

Rũ bọ ý định quay đầu bóp chết con heo mập đáng ghét dưới kia, Anh..Ba..Lúa ba chân bốn cẳng làm động tác như bơi ếch bay nhanh về phía đám mây bảy màu trên không trung, biến mất hút trong đó.

“Quả không hổ danh là thần tượng trong lòng mình, ngay cả tướng biến mất cũng siêu phẩm thoát tục như thế kia, thật là khâm phục.” Dương Kiệt không ngừng cảm thán nói.

“.....” Từ đầu tới cuối Hoàng Dung chỉ đứng sang một bên quan sát và nghe hai người kia biểu diễn, không thốt lên được câu nào

Bạn đang đọc truyện *Phì Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lời tuyên bố của Lăng Hàn Phong

Tại một trang viên tráng lệ nằm gần đỉnh núi Vọng Nguyệt.

Một thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, đôi mắt như loài rắn, trên người mặc bộ trang phục đệ tử nội môn của Thánh Hóa Tông, đang bó gối ngồi trên chiếc giường bằng gỗ mun cao cấp, hai mắt nhắm chặt lại chìm sâu trong trạng thái tu luyện của mình.

Người này không ai khác chính là người đã kích hoạt võ hồn cấp 6 Bò Thi Khúc Xà, trực tiếp phá cách trở thành đệ tử nội môn, rắn độc Lăng Hàn Phong.

Và lúc này khí thế từ trên người hắn phát tán ra, tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới tiên thiên tầng thứ 7.

Một tốc độ tu luyện đáng sợ!

Nhưng với võ hồn cấp 6 của mình, cộng thêm tài nguyên tu luyện dồi dào trong tông môn đều đổ dồn hết vào người, sau gần tám tháng từ một tiên thiên tầng thứ 1 đột phá tới tiên thiên tầng 7 cũng không phải là vấn đề quá to tát.

Cộc cộc ~~~!!

“Vào.” Tiếng gõ cửa phòng vang lên, Lăng Hàn Phong từ trong trạng thái tu luyện từ từ mở to đôi mắt sắc lạnh của mình ra, lạnh lạnh nói.

Chỉ thấy một người đàn ông chắc tuổi ba mươi mấy, khí thế trên người ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới chân nguyên nhưng lại mang theo thái độ cung kính từ từ bước vào, khẽ cúi người thi lễ với một tiên thiên tầng thứ 7, quả thật là nực cười.

“Bẩm báo Lăng sư huynh, con “heo mập” đó đã sắp quay trở về Vọng Nguyệt Sơn rồi ạ.”

Đôi mắt con rắn độc lóe qua tia sáng đầy sát khí, khiến nhiệt độ trong phòng giảm xuống với tốc độ chóng mặt, ngay cả một chân nguyên cũng không kèm được run bắn người lên.

“Đừng nói là ta hẹp hòi, cho hắn một cơ hội, truyền lời ta ra rằng bảo con heo mập đó tới trước cửa trang viên của ta quý ba ngày ba đêm, từ nay không được phép gặp mặt Diệp sư muội nữa, ta sẽ rộng lượng tha cho cái mạng chó của hắn.”

“Lăng sư huynh quả thật độ lượng, theo ý sư đệ là, trực tiếp phái người phế bỏ hai tay hai chân con heo mập đó, sau đó tống cổ nó ra khỏi tông môn cho rảnh chuyện ạ.”

Tên đệ tử chân nguyên cười chế giễu nói

“Người định chống lại ý kiến của ta??”

“Không, không phải Lăng... Á ~~~!!”

Chỉ thấy võ hồn Bò Thi Khúc Xà đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Lăng Hàn Phong, với tốc độ nhanh như điện xoẹt phóng tới căn thẳng vào phần ngực của tên đệ tử chân nguyên.

Tên đệ tử chân nguyên ngay tức khắc tựa như bị mực đen nhuộm đầy cơ thể, không ngừng lăn lộn trên mặt đất gào thét một cách đau khổ.

“Lần này chỉ là lời cảnh cáo, nếu có lần sau nữa thì ngươi không có cơ hội nhìn thấy mặt trời mọc vào ngày mai nữa đâu.”

Lăng Hàn Phong tỏ vẻ dừng dừng trước sự đau khổ của đối phương, giọng nói không chút tình cảm vang lên.

Gần một khắc giờ trôi qua, cơ thể tên đệ tử chân nguyên mới dần dần trở lại bình thường, lúc này nằm hấp hối trên mặt đất, vết thương lớn nhỏ đầy mình, quần áo toàn thân rách nát do những cú cào xé của bản thân.

Không dám chùng chừ, hối hả dốc hết toàn bộ sức lực của mình lom còm bò dậy, chấp tay cung kính sợ hãi nói: “Đa... đa tạ Lăng... Lăng sư huynh đã tha... tha mạng ạ...”

“Biến đi cho khuất mắt ta!”

“Dạ, dạ, đệ biến... biến ngay...”

Tên đệ tử chân nguyên tựa như vừa thoát ra khỏi từ địa ngục, cố gắng kềm nén cơn đau khủng khiếp trên người ba chân bốn cẳng rời khỏi căn phòng của Lăng Hàn Phong.

“ Phế vật!” Lãng Hân Phong hừ mạnh một tiếng, đôi mắt từ từ nhắm chặt lại, tiếp tục rơi vào trạng thái tu luyện.

“ Phù, cuối cùng thì cũng đã quay về tới Thánh Hóa Tông.” Dưới chân núi Vọng Nguyệt, đã xuất hiện hình bóng của Dương Kiệt sau gần năm tháng ra đi làm nhiệm vụ.

Vì sao chỉ có mỗi hình bóng của Dương Kiệt, còn Hoàng Dung đâu ư?

Rất đơn giản, vì Dương Kiệt chỉ là một đệ tử ngoại môn quen, không đủ tư cách dẫn theo người lạ vào Thánh Hóa Tông, muốn làm được điều đó ít nhất cũng phải là một đệ tử trung tâm, tới lúc đó có thể thu nhận người hầu đầy tớ vào trang viên của mình phục vụ bản thân.

Hoàng Dung ngay sau khi biết rõ quy tắc đó, đã lên tiếng nói rằng bản thân sẽ tiếp tục đi phiêu lưu ở bên ngoài, không ngừng nâng cao thực lực của bản thân để có thể giúp đỡ Dương Kiệt sau này.

Và thế là dưới vẻ mặt đau khổ tột cùng, nước mắt nước mũi chảy dài khi chia tay của Dương Kiệt, Hoàng Dung đã bước chân trên con đường phiêu lưu khắp khu vực U Châu của mình.

Tất nhiên, khi có chuyện gì cần liên lạc, cả hai hoàn toàn có thể thông qua hệ thống, vì dù sao Hoàng Dung cũng là nhân vật được Dương Kiệt chiêu mộ tới thế giới này mà.

Trước khi chia tay, Dương Kiệt cũng gợi ý rằng Hoàng Dung có thể thành lập thế lực riêng cho mình, giống như những quân đoàn đánh thuê vậy.

Mục đích là sau này có thể cần phải sử dụng tới nguồn sức mạnh ngầm này. Vì dù sao ban đầu Dương Kiệt gia nhập vào Thánh Hóa Tông cũng chỉ là vì phần thưởng nhiệm vụ.

Nói thật, từ lúc gia nhập Thánh Hóa Tông tới giờ, sự giúp đỡ đào tạo của tông môn đối với Dương Kiệt là rất có hạn. Nên không thể suốt đời ở trong tông môn được, cần phải tính tới con đường lui của mình chứ.

Với thực lực và mưu trí của Hoàng Dung, hoàn toàn không cần phải lo lắng không thu hút được người, vì dù sao cũng từng là bang chủ Cái Bang, quản lý một bang, một đội chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

Và thế là diễn ra tình huống Dương Kiệt một mình quay trở về Thánh Hóa Tông.

“ Còn khoảng nửa tháng là diễn ra đại hội tỷ võ hằng năm, với thực lực tiên thiên tầng thứ 8 của mình, cộng thêm vô số át chủ bài, muốn kiếm một vị trí tham gia thí luyện chắc cũng phải là quá khó khăn. nhưng để chắc ăn hơn, trong thời gian còn lại cố gắng cần tu luyện, hy vọng có thể thăng cấp thành tiên thiên tầng thứ 9.”

Trong đôi mắt của Dương Kiệt lóe qua tia sáng đầy tự tin, vô cùng thân nhiên bước thẳng vào Thánh Hóa Tông.

“ Cái, cái thân hình siêu mẫu đó... là, là Dương sư huynh ~~!!” Hai đệ tử tạp vụ phụ trách canh gác cổng vào đang ngáp lên ngáp xuống đột nhiên run bắn người lên khi phát hiện một thể như quả bóng khổng lồ từ từ “lăn” tới.

“ Kính chào Dương sư huynh đã hoàn thành nhiệm vụ trở về ạ.” Cả hai lập tức mang theo vẻ mặt cung kính bước tới trước mặt Dương Kiệt cúi đầu thi lễ.

Dương Kiệt đôi mắt rực sáng, thì ra là người quen.

Hai người này chính là đệ tử từng cản đường Dương Kiệt khi quay về Thánh Hóa Tông lần trước đây mà.

Đặc biệt là anh chàng trước kia bị Dương Kiệt đánh gãy tay, lúc này đang thấp thỏm không yên.

Đối với anh bạn này, Dương Kiệt chỉ biết cười trừ. Trước đó cũng đã dạy hắn một bài học, mọi ân oán đã kết thúc, không cần thiết phải làm mặt đen xì với người ta làm gì.

“ Vất vả quá nhỉ? Cố gắng lên hai sư đệ.”

Phóng ánh mắt “ tôi coi trọng hai vị” về phía họ, sau đó vỗ nhẹ vai cái thân mật lên vai rồi trực tiếp đi thẳng vào tông môn.

“ Xem kia, xem kia, Dương sư huynh vừa động viên tao đó!”

“ Xi, động viên tao thì có, mà đừng có tưởng bở.”

“ cái gì, mày dám giành của tao hả? Tao sẽ khiêu chiến ba trăm hiệp với mày.”

“ Chơi thì chơi, tao sợ mày chắc.”

.....

Dương Kiệt hoàn toàn không biết hai tên đệ tử đang vì tranh giành “lời động viên” của mình mà xảy ra ẩu đả với nhau. Trực tiếp đi thẳng về phía nhiệm vụ đường để giao trả nhiệm vụ tông môn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tao nhớ kỹ mặt mày!

Trên đường đi phát hiện không ít người chỉ trỏ về phía mình thì thầm to nhỏ gì đó, kèm theo những ánh mắt thương hại, chế giễu và cười trên đau khổ người tựa như súng liên thanh không ngừng bắn thẳng về phía mình.

Dương Kiệt không kèm được dúi mày khó chịu.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này? Chẳng lẽ Huyết Lang Bang lại định giờ trò gì chẳng?”

Mỗi thù bị mai phục trước khi tới Thiên Sơn vẫn còn đó, cho dù Huyết Lang Bang có giờ chiêu trò gì đi nữa, Dương Kiệt cũng không sợ, thậm chí chúng không tới tìm mình mình cũng tới tìm chúng trả nợ.

Dương Kiệt lại lần nữa vu oan cho Huyết Lang Bang rồi đấy.

Mặc kệ những người xung quanh, nhanh chân đi thẳng vào nhiệm vụ đường ở cách đó không còn xa nữa.

Bước vào trong nhiệm vụ đường, phát hiện có vô số đệ tử đang không ngừng ra ra vào vào, người thì giao nộp nhiệm vụ, người thì tìm kiếm những nhiệm vụ mà mình có thể hoàn thành được được chiếu trên những tấm bảng giống hệt như màn hình LCD của thế giới hiện đại.

Xoạt xoạt xoạt.....!

Vừa mới bước chân vào ngay lập tức lại hứng chịu vô số ánh mắt dị thường phóng thẳng về phía mình.

Thậm chí không ít người ở gần đó vội vã tránh xa ra một bên, tựa như Dương Kiệt là một con virus lây bệnh vậy.

“Chắc chắn có điều gì đó không bình thường.”

Dương Kiệt nhanh chân rảo bước tới nơi giao nộp nhiệm vụ.

Đáng lẽ ra còn một hàng dài phải đứng xếp hàng chờ đợi, nhưng khi nhìn thấy Dương Kiệt bước tới tất cả lập tức dạt sang một bên, tựa như nhìn thấy hoàng thượng đang điều hành, dân thường phải né tránh vậy.

“Mình đáng sợ vậy sao?”

Dương Kiệt dùng tay xoa xoa mặt mình, có chút không biết phải làm sao, nhưng nhanh chóng bước tới bàn giao nộp do một thanh niên còn khá trẻ tuổi phụ trách.

Từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra gần hai chục đóa Thiên Sơn Tuyết Liên để lên bàn giao nộp, chờ đợi đối phương phân định và trao đổi điểm tích lũy cho mình.

Đó là thành quả sau khi tiêu diệt Đoàn Chánh Hùng xong lại quay trở về Thiên Sơn tìm kiếm gần nửa tháng trời mới có được đấy.

Trong đôi mắt tên thanh niên phụ khế lóe qua tia sáng sắc lạnh, chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp cầm lấy từng đóa lên thẩm định, sau đó bỏ vào một chiếc hộp bằng ngọc thạch, lại ra hiệu Dương Kiệt đưa thẻ bài qua để hán quét điểm tích lũy qua.

“Có nhầm lẫn gì không huynh đệ, hai chục đóa Thiên Sơn Tuyết Liên không phải 20000 điểm sao? Vì sao chỉ có 15000 thế này?”

Kiểm tra lại thẻ bài sau khi giao dịch xong, Dương Kiệt sắc mặt khó coi dúi mày hỏi.

“Ai là huynh đệ của ngươi, Thiên Sơn Tuyết Liên của ngươi không được bảo quản thận trọng, lực thuốc bị phân tán quá nhiều, đổi được 15000 điểm là châm chước lắm rồi, còn đòi hỏi gì nữa? Còn không mau mau rút xéo, không thấy cả hàng người đang đứng chờ ở phía sau há?”

Tên thanh niên phụ trách cười lạnh quát thẳng vào mặt Dương Kiệt, hoàn toàn không biết rằng nếu như nơi này không phải nhiệm vụ đường của tông môn, e rằng hắn đã bị bẻ đầu từ cây Huyền Thiết Chùy của Dương Kiệt rồi.

“Cho mày thêm nhiều điểm, mày cũng không có phước để hưởng, dám đắc tội Lãng sư huynh, còn mạng để sống là cả một vấn đề đấy, chi bằng lột bớt vào thẻ của ta không hay hơn sao?”

Trong lòng tên thanh niên phụ trách chế giễu nghĩ. Đột nhiên phát hiện một luồng sát khí đáng sợ ập thẳng vào người, giật mình hoảng hốt có chút đứng không vững.

Chỉ thấy Dương Kiệt đang dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào tên thanh niên, mép miệng lộ ra nụ cười như quỷ dữ địa ngục, khác biệt một trời một vực so với khuôn mặt ngây ngô vô hại lúc ban đầu.

“Ngươi chắc chắn?”

“Ừ, ừ... thì sao nào? Ngươi định làm gì ta? Nhớ kỹ nơi này nhiệm vụ đường đầy nhé ~~~!!”

Tên thanh niên nhanh chóng bình tĩnh trở lại, thay vào đó mặt đỏ ửng tai phẫn nộ phản bác.

Mất mặt, tuyệt đối là mất mặt! Suýt chút thì bị một con heo mập làm bề mặt trước thiên hạ, không thể tha thứ được.

Mà chỉ là, đối phương chỉ là tên phế vật vô dụng, sao lại phát tán ra thứ sát khí đáng sợ như thế này nhỉ? Ảo giác, chắc chắn là ảo giác.

Tên thanh niên không ngừng dùng lời lẽ để tự thuyết phục nỗi sợ hãi trong lòng của bản thân.

Dương Kiệt theo con đường giết quái thẳng cấp, trên người tràn đầy sát khí cũng là điều hiển nhiên, đừng nói là tiên thiên, ngay cả chân nguyên và tông sư cũng từng chết dưới tay anh ta (Mặc dù chỉ là hốt cú chốt hoặc đánh kẻ trọng thương không còn sức phản kháng), tên đệ tử này đúng là không biết trời cao đất rộng dám vượt râu hùm, nếu như Diệp Tuyên có mặt ở đây, chắc chắn sẽ làm đầu phò cho thẳng nhỏ.

“Tao nhớ kỹ mặt mày, đừng để tao gặp ở bên ngoài tông môn.” Dương Kiệt hiểu rõ nơi này không phải là nơi để gây sự, đội chấp pháp sẽ vô cùng thích thú nếu anh ta dám ra tay nhiều loạn trật tự trong tông môn, có cớ để công tay dẫn về chấp pháp đường xét xử hành hình, mối thù hai bên vẫn còn đó chứ chưa kết thúc đâu.

Anh ta chỉ nhìn chằm chằm tựa như đang khắc sâu khuôn mặt của đối phương vào não mình, lạnh lạnh nói.

“Hăm dọa tao? Mày qua được con trăng này đi rồi tính sau nhé ~!”

Tên thanh niên mang theo nụ cười chế giễu chẳng mấy quan tâm lời hăm dọa của đối phương.

Chẳng muốn tốn thêm thời gian với “kẻ sắp chết” nữa, Dương Kiệt trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Hành động của anh ta lọt vào trong mắt tên thanh niên được hiểu rằng đối phương chỉ thùng rỗng kêu to, chỉ là tên phế vật vô tích sự mà thôi.

“Haha, hán tướng hán là ai? Chỉ là một con sâu đáng thương sắp phải quỳ ba ngày ba đêm trước cổng Lăng sư huynh mà thôi, rắc rối ập tới nơi rồi mà còn hùng hổ, đúng là đại khờ ngu dốt cũng là một cái phước.”

“Đúng thế, đúng thế, tao mang sẵn ghế ngồi hóng trước cổng Lăng sư huynh chờ con heo mập đó tới quỳ gối, cảnh đó chắc thích thú lắm nhỉ?”

“Chắc chắn rồi, chỉ là một tên tạp vụ quèn may mắn có chút cơ duyên trở thành đệ tử ngoại môn. Dám Tuyên chiến Huyết Lang bang, đánh bại tên Trương Tuấn quèn là ngon lắm sao? Ta xi, Huyết Lang Bang so với Lăng sư huynh chỉ như một con kiến với một con sư tử mà thôi. Dám đụng tới phụ nữ của Lăng sư huynh, hán không chết cũng thành tàn phế cho mà xem, để xem “Vận Thanh Thiên” lần này có giúp gì được hán không?”

“haha, sắp có chuyện hay để coi rồi.”

.....

Mang theo sự bức bối căm phẫn quay trở về “hang ổ” của mình, đột nhiên phát hiện một bóng người có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành cùng với một tấm thân cực kỳ bốc lửa khiến bất kỳ người đàn ông nào trên đời này phải nhỏ ròi thèm khát đang mang theo vẻ mặt lo lắng sốt ruột đứng ngay trước cổng nhà mình.

Rầm, rầm, rầm, rầm ~~~~!!

Tiếng bước chân như xe ủi hạng nặng vang lên không dứt, người đó vừa mới vui mừng định lên tiếng lập tức chuyển đổi thành kinh hãi kêu thét lên.

“Dừng lại, đồ điên ~~~~!!”

“Hu hu, Diệp sử tử, mấy tháng không gặp, tưởng nhớ vô cùng. Đệ tử lần này không còn toàn mạng quay trở về gặp sư tỷ nữa chứ ~~~!!”

Dương Kiệt nước mắt nước mũi chảy dài, lao tới ôm chặt lấy chân của Diệp Tuyên, mặc cho cô ta dùng sức đá đấm cỡ nào, nhất quyết không buông.

Tới cuối cùng Diệp Tuyên vẫn không thoát khỏi “đôi tay tội lỗi” của đối phương, đành cắn răng để đối phương muốn ôm thì ôm, trong lòng cười khóc không được.

Á này, sao lại chùi hết nước mắt nước mũi vào váy mình thế kia??

Diệp Tuyền phần nộ tốt cùng, hận không thể bóp cổ chết con heo mập gớm ghiếc này ngay tức khắc.

“Đồ dâm tặc, đồ hám tiền, đồ mặt dày, đồ dơ bẩn, đồ”

Dương Kiệt vô cùng vinh dự có thể một biệt danh trong ngôn từ của Diệp Tuyền sư tỷ nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Lãng Hàn Phong? Thăng bánh bèo nào vậy?

Sau màn trùng phùng đầy “ấm cúng”, cả hai đã đi vào phòng khách trong trang viên của Dương Kiệt.

“nói mau, ông đi đâu mấy tháng nay? Đã vậy còn nói là suýt mất mạng không thể quay về là sao?”

“Chuyện là thế này”

Dương Kiệt bắt đầu kể lại cuộc hành trình của mình suốt mấy tháng nay ở Thiên Sơn. Tất nhiên, những bí mật nhạy cảm như hệ thống đã được né tránh qua.

Đi vào Thiên Sơn, gặp nhóm Hà Trung, giết Triệu Cao, đi vào bí cảnh Bắc Minh Tông, lại dùng mưu giết chết Đoàn Nghĩa, gặp gỡ Hoàng Dung(cái này tự thêm vào chứ không thể nói là triệu hồi tới), cùng cô ta dùng mưu kế mượn dao giết người để thoát khỏi mối nguy hiểm suýt chết, ra khỏi bí cảnh bị chặn đường cướp bóc nhưng phản sát đối phương, cuối cùng tộc trưởng họ Đoàn giáng lâm đòi giết đòi chém, may mắn có một kẻ mạnh bí ẩn đi ngang qua, phát hiện tư chất “thiên tài” của mình, không kềm chế được sự phấn khích bản thân nhất định phải thu nhận làm đệ tử, giúp mình ra tay trừng sát Đoàn Chánh Hùng tại chỗ. Nhưng vì một lòng “tận trung” với tông môn, nên dưới sự tiếc nuối “tốt cùng” của kẻ mạnh bí ẩn kia từ chối rời đi, quay trở về tông môn như ngày hôm nay.

Qua lời kể của Dương Kiệt, Diệp Tuyền từ thích thú, hồi hộp, chuyển sang thành lo lắng, đặc biệt là khi nghe nói gặp gỡ một cô gái tên Hoàng Dung gì đó, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu chua chua, ngay cả bản thân cô ta cũng không hiểu vì sao.

Đồ kỵ pha lẫn khâm phục mưu trí của cô gái tên Hoàng Dung kia.

Đợi nghe tới gần sau cùng, bắt đầu cảm thấy sai sai. Tới khúc mà kẻ mạnh bí ẩn đòi thu nhận Dương Kiệt làm đệ tử, Diệp Tuyền đang mang theo ánh mắt “thăng khờ mới tin lời ông nói” nhìn anh ta tiếp tục biểu diễn.

“Này, này ánh mắt của sư tỷ nghĩa là sao? Chẳng lẽ sư tỷ nghi ngờ lời nói của một chính nhân quân tử như đệ sao?”

Diệp Tuyền phóng ánh mắt khinh bỉ về phía tên khôn chi biết buông lời gian dối, ngật đầu lia lịa.

“Suy nghĩ này của sư tỷ là vô cùng nguy hiểm đấy biết không? Sao tỷ có thể nghi ngờ một thanh niên hiền hậu trung thực, từ hồi đi học năm nào cũng đạt chuẩn “Cháu Ngoan Bác Hồ” như đệ được chứ? Đệ không phục ~~!!”

Dương Kiệt như con chó bị dẫm trúng đuôi, phản kích gân cổ lên phản bác.

Mặc dù không hiểu “cháu ngoan Bác Hồ” là gì, và Diệp Tuyền cũng chẳng muốn cãi với con heo mập đó nữa, càng cãi hán càng làm tới cho mà xem.

“Hôm nay tôi tới đây là muốn cảnh báo với ông hãy thận trọng một chút, Lãng Hàn Phong đang nhắm tới ông đấy.”

“Lãng Hàn Phong? Thăng bánh bèo nào vậy?”

Dương Kiệt ngờ ngác nhất thời không nhớ ra người đó là ai? Vì sao lại nhắm vào mình.

“Thăng bánh bèo?” Diệp Tuyền ngờ ngác không biết Dương Kiệt đang nói gì, nhưng bất cứ thứ gì thót ra từ miệng hắn tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì rồi.

“à, à, phải thăng nhóc có khuôn mặt trắng xanh như cương thi, lỗ mũi lúc nào cũng nằm trên trán cùng tham gia thí luyện gia nhập tông môn với chúng ta phải không?”

Dương Kiệt dúi mày suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng sức nhớ ra cái khuôn mặt người khác nhìn thấy đều muốn lao vào tát vài cái vào mặt hắn.

Thực ra thì Lãng Hàn Phong thuộc dạng trắng trẻo đẹp trai không thua gì mấy diễn viên Hàn ở thế giới anh ta, nhưng qua miệng của Dương Kiệt lập tức bị biến thành khuôn mặt cương thi đáng sợ.

“Vì sao hấn lại nhắm đến đệ?” Dương Kiệt ngẩng đầu nghĩ mãi nghĩ không thấu mình đã đụng chạm gì tới hấn mà hấn nhắm tới mình. Chẳng lẽ hấn là người của Huyết Lang Bang.

Đột nhiên nhìn thấy Diệp Tuyền lộ ra vẻ ngập ngừng khó nói, trong đầu đột nhiên lóe qua dòng suy nghĩ.

“Sur, sur tỷ, tỷ đừng nói là thằng bánh bèo đó nhắm vào đệ là vì tỷ nha ~!”

Dương Kiệt giương to đôi mắt ra hết cỡ, há hốc kêu thét lên.

Diệp Tuyền không phải trả lời như thế nào, chẳng lẽ nói toẹt ra là đúng là vậy sao?

Mẹ kiếp! Đúng là hồng nhan họa thủy mà ~!!

Quan trọng nhất là, mình với Diệp sư tỷ là bạn thân thiết với nhau, chẳng có yếu tố tình cảm tình địch gì ở đây, thế mà hấn lại nhắm vào mình, đủ hiểu con người này chỉ là một tên hẹp hòi nhỏ mọn, thậm chí có chút biến thái.

Và mình cũng muốn hỏi, cho dù mình và Diệp sư tỷ có gì đi nữa, liên quan gì tới hấn, hấn là ai của Diệp sư tỷ chứ?

Thế là hiểu cả rồi, vì sao từ lúc quay trở về tông môn, mọi người ở xung quanh đều dùng ánh mắt kỳ lạ phóng về phía mình, thậm chí tránh như tránh virus lây bệnh, thì ra là do tên khốn này tác động vào.

“Ngoài, ngoài ra, Lăng Hàn Phong còn... còn nói...” Diệp Tuyền nhìn thấy vẻ mặt đầy căm phẫn của Dương Kiệt, có chút không biết phải làm sao.

“Cái gì, hấn còn nói gì ~?” Dương Kiệt nuốt chút nữa thì xoắn tay áo lên để nói chuyện.

“Hấn, hấn nói, yêu cầu ông bước tới trước cổng trang viên của hấn, quỳ ba ngày ba đêm, sau đó...” “Cái gì? Quỳ ba ngày ba đêm? Hấn dám nói thế thật sao?”

Sát khí! Một luồng sát khí đáng sợ bao phủ cả phòng khách, khiến Diệp Tuyền không kềm được run bắn người lên.

“Hô hô hô hô ~” Dương Kiệt giận quá hóa cười, ngay cả một kẻ mạnh nguyên thần như Đoàn Chánh Hùng cũng chưa từng khiến mình phải quỳ xuống, thế mà một tên tiên thiên cùi bắp như tên Lăng Hàn Phong dám hùng hổ tuyên bố như thế này, ai cho hấn cái gan đó vậy.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, đừng manh động, chuyện đâu còn đó.”

Nhìn thấy Dương Kiệt tỏ vẻ như muốn tới tìm Lăng Hàn Phong ăn thua đủ, lập tức chạy tới ngăn cản.

“Sao, sư tỷ quan tâm lo lắng cho hấn hả?” Dương Kiệt sắc mặt khó coi nghiêng răng nói.

“Đồ điên, ai thêm quan tâm tới con rắn độc đó, tôi đang quan tâm tới ông đấy.”

“Cần gì lo lắng, với thực lực của con rắn độc đó hiện giờ, chỉ cần một cú chùy vào đầu là giải quyết xong chứ gì.” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng tự tin cười chế giễu.

“Đúng là có thể thực lực của ông hiện giờ rất lớn mạnh, Lăng Hàn Phong bản thân khi chưa thực sự trưởng thành cũng không có gì đáng sợ, nhưng ông nghĩ tới thể lực phía sau mà hấn đang nắm giữ không?”

Diệp Tuyền dùng ánh mắt nhìn thẳng khờ nhìn vào Dương Kiệt giải thích.

Quả thật, thực lực hiện giờ của Lăng Hàn Phong có thể không đáng sợ, nhưng với võ hồn lực phẩm của mình, tương lai sáng lạng chắc chắn sẽ thu phục được không ít người trong nội môn, thậm chí nghe nói hấn đã bá một trưởng lão có quyền lực cực lớn làm sư phụ, trên dưới đều có người, tuyệt đối không phải một người đơn độc không có chút thể lực như Dương Kiệt có thể chống đối được.

Nhưng Dương Kiệt là ai, ngay cả tên Đoàn Nghĩa có ông già là kẻ mạnh nguyên thần, Dương Kiệt đập chết là đập chết không cần thương lượng, thậm chí ông già của hấn cũng bị chơi chết tại chỗ. Giờ cùng lắm là thêm một tên nữa thôi chứ gì đâu mà phải sợ chứ?

“Đệ chỉ muốn hỏi, sư tỷ có chút yêu đương gì tên khốn đó không?” Dương Kiệt tỏ ra vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Tất nhiên là không, ai thêm yêu tên rắn độc đáng sợ đó chứ.” Diệp Tuyền vội vã giải thích, dường như lo sợ Dương Kiệt hiểu lầm gì đó, ngay cả bản thân cô ta không hiểu vì sao lại có suy nghĩ như thế này.

“Được, chỉ cần lời nói của sư tỷ, đệ nhất định sẽ chiến đấu với tên khốn đó tới cùng, không cho hấn đụng vào cọng tóc của sư tỷ đâu.”

Dương Kiệt hào khí xung thiên tuyên bố.

Mẹ kiếp ~! Dám giỡn mặt với bố mày hả? Chọc điên bố lên cùng lắm tặng cho hấn một cú vỡ đầu, sau đó bỏ trốn ra khỏi Thánh Hỏa Tông là cùng, thiên hạ rộng lớn, chẳng lẽ không còn con đường sống cho mình sao?

Diệp Tuyền đột nhiên cảm thấy hình bóng của Dương Kiệt trở nên cao lớn hơn bao giờ hết, thậm chí có chút cảm động nói không nên lời.

Thế gian này có bao nhiêu đàn ông mặc dù biết trước phía trước đầy nguy hiểm chông gai, nhưng vẫn bấp chấp tất cả đứng ra vì mình chứ?

Chỉ thấy Dương Kiệt đột nhiên từ ghế sát tới gần, Diệp Tuyền tim đập thành thịch, mặt ửng đỏ vì ái ngại.

Từ từ, Dương Kiệt với vẻ mặt nghiêm túc ghé sát cái đầu tới.

Diệp Tuyền không biết phải làm sao, đôi mắt nhắm chặt lại, toàn thân run lên, tựa như người mất hồn không biết phải làm sao.

Phản kháng? Hay là nhắm mắt chịu đựng? Sao khó lựa chọn thế này?

Trong lúc Diệp Tuyền còn đang suy nghĩ vu vơ, đột nhiên cảm thấy ngón tay quét nhẹ qua mép mắt của mình, giọng nói của Dương Kiệt vang lên: “Tội nghiệp, chắc dạo này bị tên khốn Lăng Hàn Phong làm phiền quá mức, ăn không được ngủ không yên, mắt nổi đầy ghèn rồi kia, đã vậy còn tự nhiên nhắm mắt ngủ gục giữa ban ngày nữa chứ, chắc thiếu ngủ trầm trọng rồi nhỉ?”

Diệp Tuyền trực tiếp một cú đá tên khốn ngu xuẩn ở trước mặt ra xa, mặt đỏ tía tai hừ mạnh một tiếng, quay người rời khỏi trang viên.

Nán lại lâu hơn chút chỉ sợ tăng xông chết ngay tại chỗ.

“kzy Dzi dzây, có lòng tốt giúp ả lau chùi giùm không một lời cảm ơn còn bị ăn cú đá vào người, làm người tốt đúng là không dễ chút nào.”

Dương Kiệt vừa tay xoa xoa cái bụng đầy mỡ thịt vừa hứng trọng cú đá vừa cảm thán nói.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Mưu kế hiểm độc của Tôn Hạo Quân

Mặc dù miệng tuy bỏ hùng hồn không hề e ngại Lăng Hàn Phong, nhưng dù sao tên khốn đó cũng sở hữu võ hồn cấp 6, khi giao chiến chắc chắn sẽ bị thiệt thòi, đã tới lúc thăng cấp võ hồn của mình rồi đây.

Trực tiếp đổ mười triệu linh thạch vào thăng cấp võ hồn, một đồ quay trở về trước giải phóng, trên người chẳng còn viên linh thạch nào nữa.

Đặc biệt là nhìn vào điều kiện thăng cấp tiếp theo. Mẹ kiếp, cần tới trăm triệu linh thạch, Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng.

Cho dù bán máu, bán thận, bán gan, bán ruột, bán cả cơ thể trăm lần, cũng không đủ để thăng cấp nữa là.

Thần thú Huyền Vũ lv4 (Trạng thái trưởng thành): một trong tứ đại thần thú trấn giữ ở phương bắc trong thần thoại Trung Hoa, là sự kết hợp giữa rồng và rắn, sức phòng thủ vô song.

Kỹ năng:

Trọng lực lv4 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền Vũ, có thể gia tăng thể trọng của chủ nhân lên gấp bốn lần ngay tức khắc.

Huyền Vũ hộ thể lv 4 (Có thể thăng cấp theo cấp bậc của Huyền Vũ): Khi triệu hồi Huyền vũ, có thể gia tăng sức phòng thủ lên gấp bốn lần, vô hiệu hóa mọi đoàn tấn công của kẻ địch cao hơn 4 cấp.

Huyền Vũ chi lực lv 1: khi kích hoạt trạng thái này, mọi võ hồn của kẻ địch sẽ bị giáng xuống 1 cấp ngay tức khắc.

Điểm kinh nghiệm cần thiết để thăng cấp: 0 / 100000000.

Đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chăm chăm vào kỹ năng mới xuất hiện sau khi thăng cấp võ hồn thành trung cấp: Huyền Vũ Chi Lực.

Hào, hào, hào ~~~!!

Dương Kiệt không kiềm được kêu thót lên vì phấn khích.

Kỹ năng này tuyệt đối là thần khí đáng sợ khi đối diện với những võ hồn cao cấp của kẻ địch.

Lăng Hàn Phong không phải sở hữu võ hồn cấp 6 sao? Chỉ cần bố mày kích hoạt trạng thái kỹ năng, võ hồn của hán sẽ lập tức bị tuột xuống cấp 5,

nghĩa là võ hồn của mình chỉ còn thua hần có 1 cấp.

Với cảnh giới của mình hiện giờ, tuyệt đối có thể đập cho hần thành đầu heo, ngay cả ba mẹ cũng không nhận ra.

Mười triệu linh thạch đổ vào tuyệt đối không đắt, thậm chí là quá rẻ nữa là đằng khác.

“Còn khoảng gần nửa tháng nữa là tới đại hội tỷ võ, tranh thủ thời gian này luyện hóa Hàn Băng Liên Tử và tích khí đan, hy vọng đủ điểm để thăng cấp thành tiên thiên tầng thứ 9, trong ngoại môn không cần phải ngán ai nữa.”

Từ trong nhẫn Càn Khôn lấy ra Hàn Băng Liên Tử lượm được trước khi vào bí cảnh Bắc Minh Tông cùng nhóm Hà Trung và một đồng tích khí đan đổi được từ thành Ngự Tang, ném vào trong miệng luyện hóa để chuyển thành điểm nghiệm để thăng cấp.

“hahahaha, cuối cùng thì Lăng Hàn Phong cũng đã ra tay xử lý con heo mập đó. Quý ba ngày ba đêm trước cổng trang viên, để xem mày còn dám bỏ láo hùng hổ nữa không?”

Tại ngôi trang viên của Tư Mã Phong Vân, Tư Mã Thiên đang mang theo vẻ mặt phấn khích tột cùng khoa tay múa chân cười nói.

“Tôn sư huynh, chúng ta cùng tới trang viên của Lăng Hàn Phong chờ xem kịch vui chứ?”

“Ồ ồ, đừng vội mừng Thiên thiếu gia à. Với tính cách của con heo mập đó, muốn hần ngoan ngoãn đi tới cổng trang viên quý ba ngày ba đêm, còn khó hơn lấy mặt trăng trên trời, hần sẽ không bao giờ khuất phục trước lời đe dọa của Lăng Hàn Phong đâu.”

Tôn Hạo Quân vẫn tỏ ra vô cùng thân nhiên, khẽ nhấp nhấp ly trà trên tay, tựa như con sâu trong bụng Dương Kiệt, vô cùng tự tin nói.

“Vậy có nghĩa là”

“Đúng thế, con heo mập đó chắc chắn sẽ phát lời tuyên bố của Lăng Hàn Phong, thậm chí lời nói của Lăng Hàn Phong trong mắt hần chỉ như một hơi rắm đánh ra, không hơn không kém mà thôi.”

Đúng là người hiểu bạn nhất luôn là kẻ thù của bạn.

Kể từ khi kết thù với Dương Kiệt, Tôn Hạo Quân đã nghiêm cứu kỹ và nắm rõ tính cách, cách hành sự của anh ta.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Tôn Hạo Quân có thể trở thành quân sư của Huyết Lang Băng, của Tư Mã Phong Vân tuyệt đối không đơn giản.

“Nếu con heo mập đó dám phát lời nói của Lăng Hàn Phong, không chừng Lăng Hàn Phong sẽ trực tiếp ra tay trấn áp con heo mập đó, không phải càng tốt chứ sao?”

Tư Mã Thiên càng nghĩ càng phấn khích, thậm chí đã suy tưởng tới cảnh Dương Kiệt bị Lăng Hàn Phong đánh thành tàn phế, thê thảm vô cùng.

“Chưa chắc.” câu nói của Tôn Hạo Quân tựa như gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu của Tư Mã Thiên.

Đôi mắt Tôn Hạo Quân lóe qua tia sáng mưu mô, phân tích nói: “Trong mắt của tên Lăng Hàn Long cao ngạo lỗ mũi lúc nào cũng trên trán đó, con heo mập chỉ là một con kiến yếu ớt chẳng đáng để lọt vào đôi mắt xanh của hần, mục tiêu của hần lúc này hoàn toàn tập trung vào đại hội tỷ võ hằng năm làm sao vượt qua được Tổng Thiên Hành.

Cho nên, cho dù có biết con heo mập đó dám phát lời nói của mình, cùng lắm là phái vài tên thuộc hạ phía dưới ra tay trấn áp mà thôi.

Mà thú thật, mấy tên thuộc hạ đó cùng lắm chỉ đủ gây chút rắc rối, ngái ngái ngựa cho con heo mập đó, hoàn toàn không được việc gì cả.”

Nghe xong lời phân tích của Tôn Hạo Quân, Tư Mã Thiên lập tức bình tĩnh lại, cảm thấy vô cùng có lý, thậm chí chắc chắn sẽ diễn ra theo kịch bản này cho mà xem.

Một tên ăn mày mạo phạm tới hoàng đế, chẳng lẽ hoàng đế lại phải đích thân đi trừng phạt tên ăn mày đó sao?

Câu trả lời chắc chắn là không rồi! Trong lòng hoàng đế chắc chắn sẽ nghĩ rằng chỉ cần phái vài tên cận vệ binh lính gì đó là đủ để trấn áp tên ăn mày rồi, cần gì phải làm phiền tới mình chứ?

Tên Lăng Hàn Phong hoàn toàn không biết rằng đó không phải là một tên ăn mày tầm thường, muốn nắn muốn bóp như thế nào cũng được, thậm chí có thể hại thân.

“Cơ hội tốt như thế này chẳng lẽ không thể tận dụng được sao?” Tư Mã Thiên vô cùng không cam tâm, mang theo ánh mắt kỳ vọng nhìn vào Tôn Hạo Quân hỏi.

Trong đôi mắt Tôn Hạo Quân lóe qua tia sáng ranh hiểm, cười nói: “Nếu như Lăng Hàn Phong không ra tay, chúng ta sẽ ép hắn buộc phải ra tay.”

“Bằng cách nào, mau mau nói cho ta nghe với.”

“Nếu như người phụ nữ mà hắn đang ngắm tới, thậm chí có thể trở thành phụ nữ của hắn trong tương lai bị một thằng khác hãm hiếp, hắn sẽ như thế nào nhỉ?”

“Hahahaha, chắc chắn hắn sẽ nổi điên lên, phang thây xẻ thịt tên khốn đó ngay tức khắc chứ gì ~!!”

Tư Mã Thiên nghe xong lời nói của Tôn Hạo Quân, lập tức hiểu ra vấn đề.

“Nhưng mà không thể nào, con heo mập kia sao lại làm thế chứ.”

“Trên đời này không có chuyện gì là không thể, trong lòng tại hạ đã có một kế hoạch rõ ràng, cho dù con heo mập có là thánh nhân cũng sẽ sập bẫy cho mà xem, khả khả khả khả ~~~!!”

“Hahahaha ~~~!!”

Tiếng cười đầy ranh hiểm của cả hai lên trong dứt trong phòng khách trang viên.

Lúc này Diệt Tuyền vẫn còn đang bẽ hoa ngất cảnh vì vẫn còn cảm giận và Dương Kiệt đang chìm sâu trong trạng thái tu luyện, hoàn toàn không hề hay biết một âm mưu đáng sợ sắp ập vào đầu mình.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Âm mưu bắt đầu

Ngày tháng cứ thế trôi qua, trong thời gian này dòng người đang hóng chờ Dương Kiệt sẽ chạy tới trước cổng trang viên Lăng Hàn Phong quỳ gối ba ngày ba đêm đều tỏ ra thất vọng tột cùng.

Vì dường như Dương Kiệt đã hoàn toàn phát lời nói của Lăng Hàn Phong, hoàn toàn không có dấu hiệu xuống nước gì cả.

Điều đó khiến không ít người cảm phần khi chờ đợi mãi vẫn không có buổi kịch hay để xem, mang tên Dương Kiệt ra chửi rủa và bêu xấu, tựa như anh ta là tội nhân thiên cổ, tội ác tày trời vậy.

Tất nhiên có nhiều người chột giật mình nhận ra rằng, thì ra lời nói của Lăng Hàn Phong cũng chưa chắc đáng sợ như mọi người thường nghĩ. Ít ra hiện giờ có một người xem những lời nói đó tựa như cú đánh rầm không hơn không kém mà thôi.

Và cái tên Dương Kiệt lại lần nữa dậy sóng trong khu vực ngoại môn, thậm chí bên phía nội môn cũng bắt đầu chú ý tới anh ta.

Đối với sự việc này, Lăng Hàn Phong mang theo sắc mặt lạnh như băng, sát khí đầy mình tuyên bố: “bắt đầu từ hôm nay, phong tỏa hết mọi đường sống của con heo mập đó, tài nguyên tu luyện hàng tháng, giao nhận nhiệm vụ, trao đổi vật phẩm trong tông môn của hắn đều cấm hết cho ta.”

Ngay sau khi lời tuyên bố của Lăng Hàn Phong truyền ra, cả khu vực ngoại môn lại một phen dậy sóng.

Phong tỏa mọi đường sống? Tài nguyên tu luyện hàng tháng, giao nhận nhiệm vụ, trao đổi vật phẩm trong tông môn đều cá, hết? Vậy chẳng khác nào phá hỏng cả tương lai của Dương Kiệt sao?

Đừng nghĩ là Lăng Hàn Phong tuyên bố cho chơi, ngay lập tức những bộ phận liên quan ở phía dưới đều tuyên bố sẽ chấp hành theo lời nói của Lăng sư huynh, liệt Dương Kiệt vào danh sách đen không được tiếp đón.

Mấy tên ranh hơi rách việc lại một phen háo hức chờ đợi Dương Kiệt kêu cha khóc mẹ, như con chó thảm thương phải chạy tới trước cổng Lăng Hàn Phong quỳ gối khấu đầu xin lỗi.

Và vài ngày nữa lại trôi qua, đám người hóng chuyện lại thêm lần thất vọng khi phát hiện Dương Kiệt hoàn toàn không để tâm những gì đang diễn ra ở bên ngoài, cổng trang viên vẫn đóng sập như trước đó, có vẻ như anh ta bị trúng gió đột ngột chết ở trong đó rồi vậy.

Thậm chí có không ít người sợ Dương Kiệt không biết chuyện gì đang xảy ra, trực tiếp chạy tới trước cổng anh ta hô hào thông báo lại những lời nói của Lăng Hàn Phong cho anh ta nghe. Nhưng đừng tưởng là lòng tốt gì, chỉ là muốn xem trò cười của anh ta mà thôi.

Đáp lại đám người đó, trong trang viên chỉ vang lên một chữ: “Biến ~~~~~!!”

Nhóm người lại một phen giật mình về sự cứng rắn của anh ta. Chẳng lẽ anh ta không sợ bị phong tỏa hết đường sống, suốt đời không thể ngóc đầu lên nổi sao?

Đối với những suy nghĩ của chúng, Dương Kiệt chỉ cười lạnh.

Không cho nhận tài nguyên tu luyện? Xin lỗi à. Với tài nguyên không đủ xia răng của tông môn phát xuống, thậm chí không bằng mình đi giết hai con ma thú cấp 2 nữa là.

Thậm chí từ lúc gia nhập tông môn tới thời điểm này, Dương Kiệt chưa từng chủ động đi nhận qua tài nguyên tu luyện của mình lần nào cả.

Còn không cho giao nhận nhiệm vụ và trao đổi vật phẩm trong tông môn ư? Đúng là có chút rắc rối. Nhưng cũng chỉ là có chút mà thôi.

Không làm thì không làm, điểm tích lũy chỉ dùng để đổi tài nguyên tu luyện, không được đổi ở tông môn chẳng lẽ bỏ mấy không thể đi tới các thành phố lớn dùng nội đan ma thú cao cấp để đổi sao? Thánh Hóa Tông không có quyền ngăn cản mình trao đổi với thương hội chứ? Vậy thì còn gì phải sợ nữa?

Và ngày tháng cứ thế trôi qua, ngày đại hội tỷ võ đã gần kề, mọi người cũng không còn tâm trí giành sự quan tâm tới Dương Kiệt nữa, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Đối diện với thái độ của Dương Kiệt, Lăng Hàn Phong cũng có chút không biết phải làm sao. Những gì cần làm cũng đã làm rồi, đối phương không khuất phục thì cũng đành chịu, và lại quan trọng nhất hiện giờ là lo tu luyện đột phá, giành giải quán quân đại hội tỷ võ tông môn lần này, con heo mập đó xử lý sau cũng được.

Màn đêm từ từ buông xuống, một ngày nhộn nhịp trong Thánh Hóa Tông lại sắp trôi qua. Trước cổng trang viên của Dương Kiệt đột nhiên xuất hiện một bóng người toàn thân bao phủ bởi bộ trang phục thích khách màu đen đang lặng lẽ áp sát tới gần.

Bóng người đó khẽ quay đầu từ phía quan sát, phát hiện xung quanh không hề có một ai cả, thầm thở phào nhẹ nhõm. Sau đó từ trong lòng lấy ra một vật phẩm giống như một lá thư, thận trọng để ngay trước cổng trang viên rồi nhanh chóng quay người rời khỏi.

Tất nhiên, trước khi rời đi không quên lượm một tảng đá to trực tiếp thẳng vào cổng trang viên của Dương Kiệt. Mục đích là tạo tiếng động để anh ta phát hiện.

Rầm ~~~~!!

“Kzy Dzi Dzay? Bom tiem kích oanh tạc à??”

Dương Kiệt giật mình hoảng hốt từ trong trạng thái tu luyện bình tĩnh.

Lập tức rời khỏi phòng ngủ của mình phóng ra tới cổng trang viên.

Két ~~~~!!

Cánh cổng từ từ mở ra, sau đó là một cái đầu thô tròn như quả bóng rổ từ trong đó thò ra, đôi mắt đầy cảnh giác liếc nhìn tứ phía, không phát hiện bất kỳ thứ gì khác thường cả, đôi lông mày không tự chủ díp chặt lại.

“Lúc này vừa xảy ra chuyện gì vậy trời? Đá vỡ? Chẳng lẽ bọn đòi nợ thuê tới đòi nợ không được, chơi trò dùng đá ném vào nhà hăm dọa sao?”

Dương Kiệt gãi gãi đầu, quan sát kỹ lại, phát hiện dưới đất có một lá thư không biết do ai để lại.

“Thư tình? Hay thư tuyên chiến đây?” Dương Kiệt cười lạnh khẽ dùng chân đá đá lá thư nằm trên mặt đất, phát hiện không có gì bất thường, mới từ từ thận trọng nhặt lên.

“Ừa, cái gì vậy? Định chơi độc à?” Dương Kiệt giật mình hoảng hốt khi vừa mở lá thư ra, một thứ bột trắng được kẹp giữa lá thư rơi hết xuống tay mình, vội vã vứt bỏ lá thư sang một bên.

“Hệ thống, hệ thống, có phát hiện điều gì bất thường trong cơ thể tôi không?”

Dương Kiệt không dám lơ là, vội vã lên tiếng kêu hệ thống kiểm tra lại cơ thể của mình, đồng thời trong lòng phần nộ tội cùng. Mẹ kiếp, dùng sức chơi không lại giờ định chơi độc sao?

“Dinh dong, hệ thống không phát hiện điều gì bất thường trong cơ thể của bạn cả, xin hãy yên tâm.”

Dương Kiệt thầm thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn tin tưởng vào cỗ máy “Xquang” hệ thống.

Nhưng vì sao?

Lại lần nữa lượm lá thư vừa vứt bỏ lên, mở ra nội dung trong đó.

Dương Kiệt đột nhiên biến sắc, đôi mắt giương to ra hết cỡ nhìn chằm chằm vào nội dung trong thư, một luồng sát khí đáng sợ từ trong cơ thể phát tán

ra.

“Khốn khiếp, dám đụng tới Diệp sư tỷ, cho dù mày là ai, tao cũng sẽ truy sát mày tới tận chân trời góc biển.”

Dương Kiệt phần nộ xé nát lá thư trên tay, sau đó phóng người về phía cổng ra vào tông môn.

“Oa, oa, oa... buồn ngủ quá đi ~~~!! Ừa, cái gì thế này? Đó, đó là...” Hai đệ tử phụ trách canh cổng ban đêm đang không ngừng ngáp ngủ, đột nhiên phát hiện một bóng đen khổng lồ đang lao tới với tốc độ nhanh như chớp.

“Kính chào Dương....”

Vù ~~~~~!!

Hai đệ tử chưa kịp chấp tay thi lễ, chỉ thấy chiếc bóng khổng lồ đó đã vọt ra khỏi tông môn, để lại hai người ngơ ngác không biết phải làm sao.

“Dương sư huynh làm gì mà như bị ma đuổi thế này?” Một trong hai tên lên tiếng hỏi.

“Tao có người quen trong ngoại môn, nghe nói Dương sư huynh đang bị Lăng sư huynh trong nội môn phong tỏa mọi đường sống, chắc chịu đựng không nổi bỏ chạy ra khỏi tông môn chứ gì.”

Tên còn lại tỏ vẻ “tao biết hết mọi việc rồi nhé” tự tin nói.

“Cái gì? Dương sư huynh bị phong tỏa mọi đường sống? Sao lại nghiêm trọng như thế này?”

“Ai biết! Nghe nói có dính dáng tới một sư tỷ trong ngoại môn, nên Dương sư huynh và Lăng sư huynh đã xảy ra mâu thuẫn với nhau thì phải.”

“À, à, lại mấy vụ tình cảm tay ba này nữa. Quả thật đáng tiếc, dù sao Dương sư huynh cũng là người tử tận vụ mà lên, giờ bị hành tới mức độ này quả thật đáng tiếc. Chẳng lẽ đệ tử chúng ta suốt đời không thể ngóc đầu lên nổi thật sao?”

“Thôi, thôi, chuyện của mấy thằng lớn để họ tự giải quyết, không liên quan gì tới mình cả. Cố gắng hoàn thành nhiệm vụ kiểm soát tài nguyên đột phá thành tiên thiên để vào ngoại môn là chính.”

“Có lý, có lý.”

“Không dám, không dám.”

“Dương sư huynh, đệ là một đệ tử ngoại môn trong tông môn, trên đường đi làm nhiệm vụ quay về phát hiện một nhóm người lạ mặt bắt cóc Diệp sư tỷ di chuyển thẳng về phía khu rừng phía nam cách tông môn không quá xa. Vì tài hèn sức mọn nên sư đệ không đủ sức ngăn cản nên đành gửi thư báo cho Dương sư huynh biết, hy vọng Dương sư huynh sớm cứu được Diệp sư tỷ quay trở về, chúc sư huynh may mắn.”

Đó là toàn bộ nội dung trên lá thư nặc danh lúc này.

Một cái bầy ~~~!!

Cho dù là thằng khờ cũng hiểu rõ đây chỉ là một cái bầy để bầy mình vào. Nhưng cho dù biết rõ là một cái bầy, Dương Kiệt cũng phải liều mình dấn thân vào.

Cái bầy có thể là do Lăng Hàn Phong hay Huyết Lang Bang bày ra, mục tiêu là để trừ khử mình chăng?

Một âm mưu trần trụi nhưng không thể không dấn đầu vào, khoan nói việc Diệp Tuyền bị bắt là thật hay không, lỡ như là thật, nếu như mình không đi cứu, cô ta có mệnh hệ gì chắc mình sẽ ân hận suốt đời.

“Lăng Hàn Phong, Huyết Lang Bang, hy vọng các ngươi đừng đùa với lửa, nếu như Diệp sư tỷ có mệnh hệ gì, ta sẽ cho các ngươi hối hận vì đã sống trên đời này.”

Tụi bây muốn chơi trò gì với tao tao sẵn sàng tiếp hết, nhưng nếu như dám đụng tới người bên cạnh tao. Tao không làm gì được thiên đạo của thế giới này, chẳng lẽ không xử lý được lũ khốn nạn tụi bây?

Dương Kiệt phần nộ tới cùng, vừa cắn răng vừa không ngừng phóng thẳng về khu rừng phía nam.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Xuân được phát huy tác dụng

“Tôn quân sư, có chắc ăn không đấy? anh khẳng định rằng con heo mập sẽ dính câu chứ?”

Tại trang viên của Tư Mã Phong Vân, Tư Mã Thiên mang theo vẻ mặt sốt ruột quay sang Tôn Hạo Quân hỏi.

“Yên tâm, âm mưu lần này nói thẳng ra là đào hố ngay trước mặt con heo mập bắt hán phải nhảy bằng mọi giá, hán không nhảy không được, nhưng nếu như đã nhảy rồi thì... khả khả khả khả!”

Tôn Hạo Quân cười một cách ranh hiểm, tựa như tất cả đều nằm trong suy tính của hán vậy.

Nhưng ít ra hiện giờ chứng tỏ hán đã đúng, Dương Kiệt không nhảy không được.

“Nhưng mà bằng cách nào khiến hán phải làm chuyện cảm thú với con bé Diệp Tuyền vậy?”

“Hô hô, vô cùng đơn giản, tại hạ đã tìm mua một loại xuân dược cực mạnh từ một luyện đan đại sư, chỉ cần dính phải loại xuân dược này, đừng nói một tên tiên thiên, ngay cả một kẻ mạnh xuất khiếu cũng lập tức trở thành một tên tội phạm hiếp dâm điên cuồng cho mà xem.”

“Không sợ hán đề phòng không bị dính chiêu sao?”

“Đề phòng? Đề phòng bằng cách nào? Loại xuân dược đặc biệt này muốn kích hoạt phải trải qua hai giai đoạn.

Thứ nhất: dính phải bột trắng tinh luyện của xuân dược, thế nhưng xuân dược sẽ không phát huy hiệu quả ngay, thậm chí người dính phải không biết rằng mình đã bị dính độc, cho tới khi gặp phải giai đoạn thứ hai.

Giai đoạn thứ hai chính là người dính phải bột trắng xuân dược còn hít phải một mùi hương đặc biệt giành riêng cho loại xuân dược này, thì tới lúc đó lực thuốc mới phát huy tác dụng, mà một khi đã phát huy tác dụng thì...hì hì hì hì.”

Trên môi Tôn Hạo Quân lộ ra một nụ cười âm thầm.

“Bột xuân dược đã để sẵn trên lá thư, chỉ cần con heo mập mở ra xem, chắc chắn sẽ bị dính trên người. hán sẽ tỏ ra nghi ngờ mình bị dính độc hay gì đó, nhưng sau khi kiểm tra kỹ lưỡng không cảm thấy điều gì bất thường, chắc chắn sẽ mất cảnh giác. Còn mùi hương đặc biệt để kích hoạt xuân dược, tại hạ đã để sẵn trên người cô bé Diệp Tuyền kia, chỉ cần con heo mập bước tới gần ngửi phải mùi hương đó, hô hô, heo mập sẽ bị thành con heo chỉ muốn lai giống ngay tức khắc.”

“hahaha, diệu kế, quả thật diệu kế, chỉ là quả thật đáng tiếc, một đóa hoa tươi lại bị con heo hôi thối ngấm mất.”

Tư Mã Thiên cũng phấn khích cười theo, chỉ là nghĩ tới cảnh con heo mập đề lên cái cơ thể hoàn hảo đó, giọng nói có chút chua chát.

“Không có gì phải tiếc nuối cả, chỉ cần Thiên thiếu gia có thực lực, có địa vị, sau này muốn phụ nữ nào mà chả có. Nói cho cùng, con bé Diệp Tuyền chỉ là một vật hy sinh trong việc này mà thôi.”

Mặc dù trong lòng khinh bỉ tên Tư Mã Thiên vô cùng, so với anh trai của hán quả thật một trời một vực, nhưng dù sao cũng là em trai ruột của chủ nhân mình, nên vô cùng ôn hòa an ủi giải thích.

“Thế nhưng sau khi Lăng Hàn Phong xem xong ký ức ma thạch, hiểu rõ chuyện này là một âm mưu, con heo mập chỉ là một nạn nhân, không ra tay với hán mà đi truy tìm chủ mưu thì sao?”

“hô hô, nếu như người đang bị tính toán là Tổng Thiên Hành, chắc chắn sẽ diễn ra như những gì Thiên thiếu gia nói. Nhưng con rấn độc đó ư? Cho dù biết rõ con heo mập là người vô tội, nhưng với tính cách nhỏ mọn của hán, chắc chắn sẽ phang thầy xẻ thịt con heo mập bằng mọi giá. Còn tìm chủ mưu, đợi hán tìm được hẵng tính. Đó là lý do vì sao chúng ta không xuất hiện ở hiện trường mà chỉ giao cho một tên thuộc hạ ở phía dưới làm việc, có bại lộ ra cũng chả liên quan gì tới mình cả.”

“Haha, vậy là không còn gì phải lo lắng rồi. Cầu trời phù hộ cho thằng nhỏ việc này không bị bại lộ, không thì số phận của nó chỉ có trời mới biết, hô hô hô hô.”

“Đúng, chúng ta chỉ cần ngồi chờ người mang ký ức ma thạch trở về, sau đó bắt đầu chiêm ngưỡng cảnh xuân cung đầy nhiệt huyết kia thôi, hahahahaha ~~~~~!!”

Quay trở lại Dương Kiệt đang dùng tốc độ như tên bắn lao thẳng về phía khu rừng phía nam cách Thánh Hỏa Tông không quá xa.

Vừa bước vào rừng, Dương Kiệt đã liên hệ hệ thống kích hoạt Radar để kiểm tra xem có mai phục gì trong này không. Tất nhiên cũng kết hợp luôn việc định vị vị trí của Diệp Tuyền.

Chức năng này tất nhiên là phải thu phí rồi, mỗi phút tốn 1000 linh thạch, tuy không quá mắc, nhưng với túi tiền lúc này của Dương Kiệt, trong lòng như

đang rướm máu.

Đã nghèo nay càng nghèo hơn nữa.

“Phát hiện ra vị trí của Diệp sư tỷ rồi!” Không quá khó khăn để Dương Kiệt phát hiện ra vị trí của Diệp Tuyền mà bọn chúng đã bắt cóc vào đây.

Vớ vẩn, mục đích đầu phải là bắt cóc tổng tiền đầu mà giấu kỹ làm gì, càng dễ bị lộ càng tốt đó chứ.

Tung người vượt qua một con suối, chạy thêm vài bước nữa lập tức xuất hiện một bóng người sở hữu những đường cong hoàn hảo chết người đang nằm bất tỉnh trên mặt đất lọt vào trong mắt của Dương Kiệt.

“Diệp sư tỷ ~!!” Dương Kiệt vừa vui mừng vừa thận trọng, khẽ quan sát xung quanh không phát hiện điều gì bất thường cả, từ từ từng bước bước tới bên cạnh Diệp Tuyền đang nằm bất động trên mặt đất.

“Ừa, mùi hương gì thế này? Không phải mùi hương vốn có của Diệp sư tỷ.”

Vô cùng thận trọng né tránh chạm bầy nhưng không hề có, từ từ quỳ xuống bên cạnh Diệp Tuyền, đột nhiên phát hiện mùi hương khác thường xộc thẳng vào mũi, không kèm được dúi mũi suy nghĩ.

“Diệp sư tỷ, Diệp sư tỷ, sư tỷ có sao không, mau tỉnh lại nè.” Dùng tay vỗ nhẹ lên má của Diệp Tuyền, vẫn không thấy đối phương có phản ứng gì cả. Ngược lại bản thân bắt đầu có chút phản ứng, mỗi lần vuốt nhẹ lên má đối phương, tim đập mạnh thình thịch, nhiệt độ trong cơ thể đột nhiên tăng lên với tốc độ chóng mặt, bàn tay tự chủ liên tục vuốt tiếp lên má của Diệp Tuyền.

Bàn tay thô to vuốt từ má xuống cổ, dần dần xuống tới gần đồi núi hùng vĩ nhất trên cơ thể Diệp Tuyền, Dương Kiệt giật mình hoảng hốt rút đôi tay mình lại, đôi mắt tràn đầy gân máu, trong đầu liên hệ hệ thống hỏi: “Hệ thống, chuyện gì xảy ra thế này, sao tôi không tự chủ được bản thân làm những hành vi bấy bả này với Diệp sư tỷ hả?”

“Dinh dong, bạn đã rơi vào trạng thái dinh phải xuân độc, có những hành vi như thế này cũng là lẽ đương nhiên thôi.”

“Dinh phải xuân độc? Hồi nào vậy? Chẳng lẽ là mùi hương kỳ lạ lúc này?”

Dương Kiệt bối rối vô cùng, không ngờ lũ khốn nạn đó lại chơi trò này với mình. Không biết là nên cảm ơn hay nên hận chúng đây.

“Dinh dong, không hẳn thế, xuân độc này rất kỳ lạ, phải kết hợp hai thứ là bột trắng mà bạn dính phải trước kia kết hợp với mùi hương vừa ngửi được mới có thể phát huy tác dụng.”

“Cái gì? Bột trắng trong lá thư lúc này sao? Sao lúc này tôi hỏi ông trả lời là không có vấn đề gì hết là sao?”

“Dinh dong, chú ý, lúc này bạn chỉ hỏi: “trong cơ thể tôi có xảy ra điều gì bất thường không?” hệ thống trả lời rằng không là hoàn toàn chính xác, vì bạn không có hỏi là bạn có trúng độc hay không.”

Mẹ kiếp ~!! Không ngờ hệ thống lại bày đặt chơi chữ với mình nữa? Giờ biết trách ai bây giờ?

Dương Kiệt có chút cười khóc không được.

“Vậy có cách nào giải quyết tình trạng này không? Tôi sắp chịu không nổi rồi đây, nóng quá ~~~!!”

Khuôn mặt của Dương Kiệt đã đỏ như tôm luộc, đỉnh đầu như đang bốc khói, mỡ thịt toàn thân run lên cảm cấp, đôi tay và hạ bộ theo phản ứng tự nhiên định ép sát vào Diệp Tuyền đang nằm bất động ở cách đó không xa.

“Dinh dong, chẳng phải quá đơn giản sao? Thuốc giải độc ngay trước mặt, còn không mau mau “sử dụng” nữa.” Hệ thống nhấn mạnh từ “sử dụng” lạnh lạnh nói.

Đừng giỡn nữa đại ca ~!! Đụng vào con hổ cái này, đợi tới lúc ả tỉnh dậy không xé xác mình ra mới là lạ á.

Hít hà, hít hà ~!!

Hơi thở càng lúc càng gấp rút, đôi tay không theo ý chí của mình không ngừng chạy khắp cơ thể Diệp Tuyền.

“Ư... Ư...” Mặc dù vẫn trong trạng thái bất tỉnh, nhưng Diệp Tuyền đã bắt đầu có phản ứng tự nhiên.

Miệng phát ra những tiếng rên nhỏ, cơ thể không tự chủ run lên theo từng nhịp vuốt ve bởi bàn tay của Dương Kiệt, đôi má bắt đầu ửng đỏ lên.

Những biểu hiện đó càng khiến Dương Kiệt như muốn nổi điên lên mà thôi. Hận không thể rút súng lên ngựa đại chiến ba trăm hiệp ngay tức khắc.

“Khốn khiếp, không dừng lại được. Hệ thống, mau mau giúp đỡ ~~~~!!” Mặc dù ý thức vẫn còn tỉnh táo, nhưng cơ thể không theo được sự điều khiển của mình, không còn cách nào khác đành cầu cứu hệ thống chết dịch kia.

“Dính dong, rõ ràng đã có “thuốc giải” hiệu quả nhất ngay trước mặt, sao bạn lại yêu cầu hệ thống giúp đỡ nữa chứ?” Giọng nói hệ thống mang theo điệu chế giễu nói.

Mẹ kiếp, từ lúc tham gia xong thí luyện “Đường Ngay Trước Mắt”, hệ thống dường như đã được nâng cấp thì phải, bắt đầu biết chọc quê mình rồi đấy.

“Đừng lòi thôi nữa, có cách nào mau mau nói ngay ~~~!!” Dương Kiệt đã bắt đầu có động tác lột bỏ đồ trên người mình. Mình xong chắc chắn sẽ tới lượt.... không dám nghĩ tới nữa.

“Một triệu linh thạch, hệ thống sẽ giúp bạn hút sạch xuân độc trong cơ thể ngay tức khắc.”

“Cái gì? Bộ định đi cướp hả? Tôi đào đâu ra một triệu linh thạch ngay bây giờ chứ?”

Cướp giật~! Tuyệt đối cướp giật một cách công khai ~~~!!

“Dính dong, hãy suy nghĩ kỹ trước khi quyết định, người ta thường nói “giận quá mất khôn”, hệ thống không ép buộc gì bạn cả, nếu như bạn không đồng ý, hãy tự tìm cách giải quyết đi nhé.”

Hệ thống đã lên tiếng nói thế thì còn cách nào nữa.

Dương Kiệt vô cùng không cam tâm phần nộ nói: “Nhưng hiện giờ trên người tôi không đủ một triệu linh thạch, phải làm sao đây?”

Ngay lập tức hệ thống mang theo giọng điệu vô cùng quen thuộc hình như đã nghe qua từ đâu thì phải, à há, đúng rồi, của tên gian thương Vạn Phúc của Vạn Bảo Các nói: “Hệ thống có thể châm chước cho bạn mượn trước một triệu linh thạch, sau này bạn kiếm đủ số linh thạch cần thiết có thể trả sau cũng được. Chỉ là theo luật giang hồ vay mượn, chín ra mười ba về, tiền lãi được tính theo tuần thay vì hàng tháng, tỷ lệ là 30 %, nghĩa là nếu mượn một triệu linh thạch, mỗi tuần phải trả tiền lãi là ba trăm ngàn linh thạch, xin hỏi bạn có mượn không?”

Đen, thậm chí còn đen ở mấy tên cho vay nặng lãi ở bên ngoài nữa!

Nhưng hiện giờ đang ở thế chó dưới nước, không mượn cũng phải mượn. Cùng lắm không có tiền trả bố mày xù nợ, làm gì được tao nào!

Dường như biết rõ suy nghĩ của Dương Kiệt, hệ thống lạnh lạnh nói: “Dính dong, suy nghĩ của bạn là vô cùng nguy hiểm, bạn nên bỏ ngay tức khắc. Nếu như quá hạn không trả đủ số linh thạch cần thiết, hệ thống sẽ trực tiếp giáng cấp tuyệt học ngẫu nhiên của bạn xuống một cấp, kèm theo là LV của bạn nữa. Hãy suy nghĩ kỹ trước khi hành động đấy nhé.”

“Tôi.....” Dương Kiệt đã khóc không thành tiếng, so với cấp tuyệt học và LV của mình, chỉ vì chút linh thạch ít ỏi mà bị giáng cấp, tuyền đối là thiệt hại nặng nề, nặng nề tới nỗi không thể chấp nhận được.

Lúc này anh ta đã hận chết tên khốn trời đánh đã bày ra cái trò độc ác này rồi.

Trong lúc đang kỳ kèo trả giá với hệ thống, bản thân Dương Kiệt đã lột xong chiếc áo trên người, bắt đầu chuẩn bị lột tới quần rồi đấy.

“Tôi mượn, tôi mượn được chưa, mau mau giúp tôi giải độc ngay đi ~~~!!”

Dương Kiệt đã cắn môi mình tới nổi chảy cả máu, cố gắng hết sức vẫn không kềm chế được hành vi lột quần, thậm chí đã có thể nhìn thấy hình bóng thoát ân thoát hận của “Tiểu Dương Kiệt” rồi đấy.

“Dính dong, quý khách đã xác định vay mượn linh thạch một triệu một trăm ngàn của hệ thống, đúng lời mỗi tuần là ba trăm ba mươi ngàn linh thạch, mong quý khách sớm trả lời hết nợ nần, xin cảm ơn.”

“Cái gì? Không phải chỉ một triệu thôi sao? Ở đâu lòi ra thêm một trăm ngàn nữa vậy? có nhầm lẫn gì không?”

“Dính dong, thừa không ạ! Hệ thống luôn luôn đúng, một trăm ngàn kia là phí 10% VAT, chẳng lẽ bạn mua hàng không cần đóng thuế sao?”

“Tôi....” Dương Kiệt không biết dùng lời nào để cãi lại nữa, chỉ muốn lòi tên hệ thống chết dịch đó ra bóp cổ chết cho rồi.

“không cãi nữa, mau giúp tôi giải độc ngay và lòi đi.” “Tiểu Dương Kiệt” đã gần như xuất đầu lộ diện, giật mình hoảng hốt không dám kỳ kèo với đối phương nữa, lập tức hạ lệnh giải độc ngay tức khắc.

“Dính dong, yêu cầu của bạn sẽ được thực hiện ngay tức khắc.”

Ngay sau khi câu nói của hệ thống vừa dứt, Dương Kiệt lập tức cảm nhận thấy một luồng khí mát lạnh chạy khắp cơ thể, dục vọng đáng sợ trong người lập tức bị dập tắt, động tác lột quần đã ngừng hẳn, không tự chủ ngồi ngã mông xuống đất, hít thở một cách dồn dập, toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, tựa như vừa đại chiến ba trăm hiệp xong vậy.

Hít hà, hít hà ~~~!!

“May quá, suýt chút nữa thì trở thành diễn viên chính đóng phim AV cho lũ khốn nạn kia xem free rồi.”

Ba chân bốn cẳng mặc lại đồ vào người, Dương Kiệt đã tựa như miệng núi lửa có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Tự nhiên tồn cả triệu linh thạch một cách vớ vẩn cho tên ma hút máu là hệ thống, Dương Kiệt lúc này chỉ muốn giết người mà thôi.

“Đừng để bỏ mày biết thằng chết dịch nào bày ra trò này, không lột da xẻ thịt mày bỏ mày không gọi là Dương Kiệt nữa.”

Cố gắng kiềm nén cơn phần nộ tột cùng trong lòng, mặc xong quần áo chỉnh tề, nhanh chóng bế thốc Diệp Tuyền vẫn còn đang bất tỉnh lên, quay đầu lao trở về trang viên của mình trước rồi tính sau, nếu như lúc này có ai đi qua nhìn thấy không chừng kết tội mình hãm hiếp đồng môn không chừng.

Sau khi Dương Kiệt rời khỏi hiện trường được một khắc giờ, một bóng người từ phía sau đùm cây phía xa xuất hiện. Bắt đầu đi thu nhặt những viên ký ức ma thạch đã được bố trí sẵn ở gần đó.

“Không biết tình hình diễn ra thế nào nhỉ? Nghe theo lời Tôn quân sư mình chỉ chờ sẵn ở bên ngoài lối vào khu rừng, đợi khi nhìn thấy con heo mập rời khỏi mới vào đây nhặt lại ký ức ma thạch. Chỉ là con heo mập vào rừng chưa tới nửa canh giờ đã rời khỏi, chẳng lẽ hắn “nhanh” như vậy sao? Làm mình sợ phải ở ngoài bị muỗi đốt hết nửa ngày trời, ai ngờ. ... Đúng là thân hình luôn tỷ lệ nghịch với sức dai, hổ hổ ~!”

Bóng người này không ai khác chính là tên đã từng quan sát Dương Kiệt tiêu diệt ba tên thuộc hạ của Lăng Hàn Phong vài tháng trước. Hèn chi hệ thống radar không phát hiện được hắn, thì ra hắn mai phục bên ngoài khu rừng chứ không phải ở gần đây.

Bóng người đó vừa thu lượm ký ức ma thạch vừa hí hửng buông lời chế giễu “sức chịu đựng” của Dương Kiệt.

Nếu như Dương Kiệt có mặt ở đây chắc chắn sẽ xoắn tay áo lên cái tay đôi với hắn: “Bố mày mạnh lắm, chỉ là này giờ không làm gì nên mới kết thúc nhanh thôi. Bố mày mà làm thì mày xác định bị muỗi đốt cả ngày đi nhé ~~!!”

“Hê hê, nhiệm vụ đã hoàn thành, giờ chỉ cần quay về giao lại cho Tôn quân sư rồi chiêm ngưỡng kịch xuân cung thông qua ký ức ma thạch, tuy không phải trực tiếp, cũng không có âm thanh (ký ức ma thạch chỉ ghi hình ảnh không ghi được tiếng) nhưng chắc cũng không kém phần hấp dẫn nhỉ?”

Sau khi thu lượm xong, bóng hình của hắn từ từ biến mất trong không khí, tựa như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Đó là kỹ năng đặc biệt của võ hồn của hắn, nên mới được Tôn Hạo Quân giao cho những nhiệm vụ do thám theo dõi như thế này.

Kết ~~!

Cánh cửa phòng khách trang viên Tư Mã Phong Vân mở ra, cả Tư Mã Thiên và Tôn Hạo Quân đều phản kích đứng bật dậy, nhìn thấy người được giao nhiệm vụ quay trở về, lập tức hỏi: “Thế nào? Con heo mập đã xuất hiện trong khu rừng chứ?”

“Bẩm Thiên thiếu gia, Tôn quân sư, đúng như dự đoán, con heo mập đã đi sâu vào trong khu rừng, lúc quay về có cống theo con bé Diệp Tuyền, tất cả đều diễn ra đúng như kịch bản đã vạch sẵn ạ.”

Người phụ trách làm nhiệm vụ chấp tay thi lễ đáp.

“Hahahahaha, vậy là mưu kế của chúng ta đã thành công một nửa rồi, giờ chỉ cần giao cho Lăng Hàn Phong, chúng ta sẽ được chiêm ngưỡng một vở kịch đại chiến đầy hấp dẫn cho mà xem.” Tư Mã Thiên phản kích tột cùng, khoa tay múa chân nói.

Tôn Hạo Quân khẽ ngật đầu hài lòng với mưu kế của mình tiến hành thuận lợi, quay sang người phụ trách nói: “Ký ức ma thạch đâu? Đưa cho ta coi thử.”

“hahaha, đúng, đúng, phải coi lại thử cảnh con heo mập nhai đá hoa tươi như thế nào chứ! Cái thân hình khổng lồ đó đè lên cái thân hình bé bỏng kia chắc đáng sợ lắm nhỉ? Khà khà, Tuy hơi nhức mắt chút, nhưng nhân vật nữ trong đó đáng để chiêm ngưỡng đấy ~~!!” Tư Mã Thiên nước miếng chảy dài, thèm thùng phản kích nói.

Người phụ trách từ trong lòng lấy tổng cộng bốn viên ký ức ma thạch được đặt đúng bốn góc độ khác nhau, còn hơn cả máy quay 360 độ nữa là.

Không tốn thêm thời gian, trực tiếp truyền chân khí vào ký ức ma thạch kích hoạt hình ảnh đã được lưu trữ trong đó.

Lọt vào đôi mắt của cả ba là hình ảnh Dương Kiệt từ phía xa lao tới gần Diệp Tuyền đang ngất xỉu trên mặt đất. Và....

Cả ba không ngừng vang lên tiếng cười và lời bàn tán đầy dâm dăng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tư Mã Phong Vân xuất quan

Ký ức thạch bắt đầu phát lại hình ảnh từ đầu tới cuối, chúng không ngừng bàn tán xôn xao kèm theo tiếng nước miếng chảy thềm thường, ước gì mình xuất hiện đá con heo mập kia sang một bên để thay thế vị trí của Dương Kiệt.

Đặc biệt là phát tới cảnh cao trào Dương Kiệt chuẩn bị lời “tiểu Dương Kiệt” ra, chúng găm thét lên vì phấn khích, đôi mắt giương to ra hết cỡ chuẩn bị chiêm ngưỡng cảnh quan trọng nhất trong suốt quá trình.

.....
.....
.....

Cả ba há hốc ngơ ngác khi nhìn thấy cảnh Dương Kiệt vào thời khắc quan trọng nhất đã bùng tình trở lại, ba chân bốn cẳng mặc đồ vào người, dường như xuân độc đã mất hết tác dụng đối với anh ta thì phải.

“Cái, cái khi khô gì thế này? Tới thời điểm quan trọng nhất lại bùng tình, mỡ ngay trước mắt không ăn, chẳng lẽ con heo mập kia là một tên thái giám?”

Tư Mã Thiên như không tin vào đôi mắt của mình, không ngừng nắm lấy cổ áo của tên phụ trách nhiệm vụ hỏi.

“Rõ ràng lực thuốc đã phát huy tác dụng, nhưng vì sao cuối cùng lại”

Ngay cả một người đa mưu trí như Tôn Hạo Quân cũng không tài nào hiểu nổi vì sao tại thời khắc quan trọng nhất mà Dương Kiệt lại “rụng” xuống, chẳng lẽ như Tư Mã Thiên nói, con heo mập đó là tên thái giám sao?

“Thất bại rồi, tính toán biết bao nhiêu cuối cùng lại thất bại vào thời khắc cuối cùng, ta không cam tâm~~~~!!”

Tư Mã Thiên đôi mắt tràn đầy gân máu, phần nộ gào thét lên.

Tôn Hạo Quân nhanh chóng từ trong tiếng gào thét của Tư Mã Thiên bùng tình lại, trên môi lộ ra nụ cười bí hiểm, cười nói: “Thất bại? Ai nói chúng ta thất bại?”

“Chẳng phải con heo mập đã từ chối miếng mỡ trước mắt rồi sao? Con bé Diệp Tuyền đâu có bị hấn xâm hại, thì làm sao mà kích Lăng Hàn Phong ra tay được chứ?”

Tư Mã Thiên ngơ ngác không hiểu.

“Đúng là vào thời khắc quan trọng nhất con heo mập đó đã “rụng” xuống, nhưng khúc dạo đầu không thể chối cãi chứ? Chỉ cần chúng ta xử lý chút ít trên ký ức ma thạch, tới đoạn hấn coi hết đồ trên người rồi kết thúc, cho dù là thằng khờ cũng đoán được diễn biến tiếp theo là gì đúng không nào? Chẳng lẽ hấn dám lột quần ra chứng minh cho thiên hạ biết rằng mình là tên thái giám sao?”

“Vậy có nghĩa là”

“Đúng, lần này cho dù hấn có nhảy xuống sông cũng tẩy không sạch vết dơ trên háng, không phải cắt cũng là cắt.”

Tôn Hạo Quân tự tin cười nói.

“Haha, đúng, đúng, có cho hấn mười cái gan cộp cũng không dám tự lột quần chứng minh mình là thái giám, vậy thì chúng tỏ hấn đã hăm hiếp con bé Diệp Tuyền rồi.”

Tư Mã Thiên tựa như được quét sạch đám mây đen trước mắt để nhìn thấy trời xanh, phần khích cười nói.

“Vậy giờ chúng ta hãy sắp xếp giao ký ức ma thạch cho Lăng Hàn Phong chứ?”

Tôn Hạo Quân khề ngật đầu, định quay sang người phụ trách nhiệm vụ đi lại thêm lần nữa.

Uỳnh~~~~~!!!

Một khí thế đáng sợ đột nhiên ập xuống cả trang viên, khiến cả ba bất ngờ hoảng hốt run bắn người lên.

“Anh, anh hai, đó là khí thế của anh hai.” Tư Mã Thiên là người bùng tình nhanh hơn cả, lập tức thay thế bằng vẻ vui mừng khôn xiết.

“Tiên thiên tầng thứ 10, thứ khí thế đáng sợ đó tuyệt đối là tiên thiên tầng thứ 10. Xem ra phó bang chủ bế quan tu luyện hơn nửa năm trời, đã hoàn thành mục tiêu của mình kịp thời trước đại hội tỷ võ hằng năm rồi nhỉ?”

Tôn Hạo Quân cũng mang theo vẻ vui mừng ngật đầu lẩm bầm nói.

Kết ~~~!!

“Anh hai” “Phó bang chủ” “phó bang chủ”

Cánh cửa phòng khách mở ra, chỉ thấy một bóng người sắc mặt lạnh lẽo u ám, hao hao giống như Tư Mã Thiên, nhưng vô cùng cao to vạm vỡ từ bên ngoài bước vào. Ba người lập tức lên tiếng chào hỏi.

Người này không ai khác chính là phó bang chủ Huyết Lang Bang, một trong thập đại cao thủ ngoại môn, sở hữu võ hồn cấp 5 Đại Lực Kim Cang Hùng, Tư Mã Phong Vân.

Tư Mã Phong Vân có thể sớm trở thành thập đại cao thủ ngoại môn, không phải vì thực lực mà là vì là người sở hữu võ hồn cấp 5 đáng sợ đó. Thậm chí không ít người sở hữu võ hồn cấp 6 cũng phải đau đầu với võ hồn Đại Lực Kim Cang Hùng của Tư Mã Phong Vân.

Trên môi Tư Mã Phong Vân lộ ra nụ cười thân thiện, nhưng lọt vào trong mắt của cả ba tựa như nụ cười của ác quỷ tu la, không kèm được run bắn người lên.

“Tiểu Thiên, Tôn quân sư.” Khẽ đáp lại lời chào hỏi, trực tiếp bước thẳng tới ghế chủ nhân trong phòng khách ngồi xuống, khẽ vẩy tay ra hiệu cho người phụ trách nhiệm vụ rời khỏi, sau đó cầm ly trà có sẵn trên bàn khẽ nhấp nhẹ một ngụm.

“Tình hình trong bang gần nửa năm nay như thế nào rồi?”

Trà xong, giọng nói lạnh lùng như băng của Tư Mã Phong Vân lại cất lên.

“Dạ, bẩm phó bang chủ, tình hình là như thế này ạ.” Thân phận một quân sư, Tôn Hạo Quân lập tức thể hiện trách nhiệm của mình, nhanh chóng bẩm báo lại toàn bộ những gì đã diễn ra suốt trong thời gian Tư Mã Phong Vân đang bế quan tu luyện.

Đặc biệt là mâu thuẫn với Dương Kiệt, đang được Huyết Lang Bang liệt vào danh sách cần giải quyết khẩn cấp.

“Vậy là tên cậu tạp chủng đó đã trưởng thành, các người đã đánh giá sai thực lực của hắn?”

Giọng nói không chút tình cảm, cũng không biết là có đang giận hay, hoặc không hài lòng hay không vang lên.

“Dạ, vâng ạ, chúng ta đã từng đánh giá sai thực lực của con heo mập đó. Thiệt thòi không nhỏ, thậm chí uy danh của Huyết Lang Bang có chút... có chút...” Trên trán Tôn Hạo Quân đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Uy tín giảm sút trầm trọng chứ gì?” Tư Mã Phong Vân lạnh lạnh nói, đồng thời ánh mắt tràn đầy sát khí phóng thẳng vào Tôn Hạo Quân, khiến hắn run bắn người lên suýt chút chịu đựng không nổi ngồi ngã mông xuống đất.

“Anh hai, chuyện này hoàn toàn không phải lỗi của Tôn quân sư, vả lại, Tôn quân sư đã vạch ra mưu kế “Xua hổ nuốt sói”, chuẩn bị tặng cho con heo mập một đòn kết liễu rồi ạ.”

Dù sao suốt mấy tháng nay cũng nhờ và Tôn Hạo Quân chăm sóc mình, lại ngoan ngoãn nghe lời, nên đã lên tiếng nói lời tốt đẹp thay cho hắn chút.

Chỉ thấy khí thế đáng sợ đè lên người Tôn Hạo Quân đột nhiên biến mất, thậm chí phào nhẹ nhõm, không quên phóng ánh mắt cảm kích về phía Tư Mã Thiên. Đồng thời phải đánh giá lại thẳng thóc trông có vẻ chỉ biết dựa hơi người khác và vô dụng này.

Tư Mã Phong Vân khẽ ngật đầu hài lòng trong lòng, đó là điều mà hắn mong muốn nhận được khi phóng khí thế đáng sợ vào người Tôn Hạo Quân.

Nếu như Tư Mã Thiên vẫn tỏ vẻ dửng dưng đứng sang một bên, hắn sẽ cảm thấy vô cùng thất vọng về thằng em trai ruột thịt này.

Thương phạt không rõ ràng, tuyệt đối không ai dám bán mạng cho mình.

Làm kẻ bề trên, lâu lâu ban tặng cho phía dưới một chút gì đó, cho dù chỉ là một lời nói, cũng sẽ giúp lòng trung thành ở phía dưới tăng lên đáng kể.

“Sai lầm không đáng sợ, đáng sợ là không thể tìm ra mình sai lầm chỗ nào mà tìm cách sửa sai. Lần này người làm rất tốt.”

Tư Mã Phong Vân lên tiếng an ủi quân sư thân tín của mình một câu, lập tức nhận được sự phấn khích tột cùng của đối phương.

Đập cho một gậy rồi thưởng lại một viên kẹo dỗ ngọt, chiêu trò này đã được Tư Mã Phong Vân chơi tới mức nhuần nhuyễn như trở bàn tay.

“Vậy giờ chúng ta hãy tiến hành giao ký ức ma thạch cho Lăng Hàn Phong chứ? Hahaha, em háo hức muốn xem cảnh con heo mập bị Lăng Hàn Phong phang thấy xé thịt lắm rồi.”

“Không, giờ chưa phải lúc.”

Câu nói của Tư Mã Phong Vân tựa như gáo nước lạnh tạt thẳng vào cái đầu đang nóng lên của Tư Mã Thiên, khiến hắn ngơ ngác không hiểu vì sao.

“Vì sao thế anh hai? Chẳng phải anh cũng bảo rằng mưu kế này hoàn hảo mà? Sao lại...”

“Đúng là mưu kế này hoàn hảo, nhưng thời điểm không thích hợp.”

“Hả ~!!”

Không chỉ Tư Mã Thiên, ngay cả Tôn Hạo Quân cũng không nắm rõ ý Tư Mã Phong Vân muốn nói gì.

“Nếu như hiện giờ giao cho Lăng Hàn Phong, con rắn độc đó sẽ hành động như thế nào?”

“Tất nhiên là nổi điên đi tìm con heo mập phang thầy xê thịt hắn ra chứ còn gì nữa.”

“Sai!”

“Hả ~!!”

Cả Tư Mã Thiên và Tôn Hạo Quân không thể tin được mình sai chỗ nào. Rõ ràng với tính cách của Lăng Hàn Phong, biết người phụ nữ của mình bị hãm hiếp, không liều mạng với con heo mập mới là lạ á, rốt cuộc là sai chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Phi Lũ Đại Náo Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.